

பாக்கிரம்
சுப்பிரமணிய

சுப்பிரமணிய
175, இத்தெய்வர் கெளு, கொலம்பு.

148000 : ஓயிக் திருமூலி மாண்புத் துறைக்கு

"
திருமூலம் "

குடும்பம்

30.10.73

புதுச் சங்கிலிக் கந்தன் துணை

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்

அருளை பதிப்பு

இஃது

மகாவித்வான்

ஏ. கந்தவேற்பிள்ளை

அவர்களால்

இயற்றியது.

ரிஜிஸ்டர் காபிரெட்

கிடைக்குமிடம் :

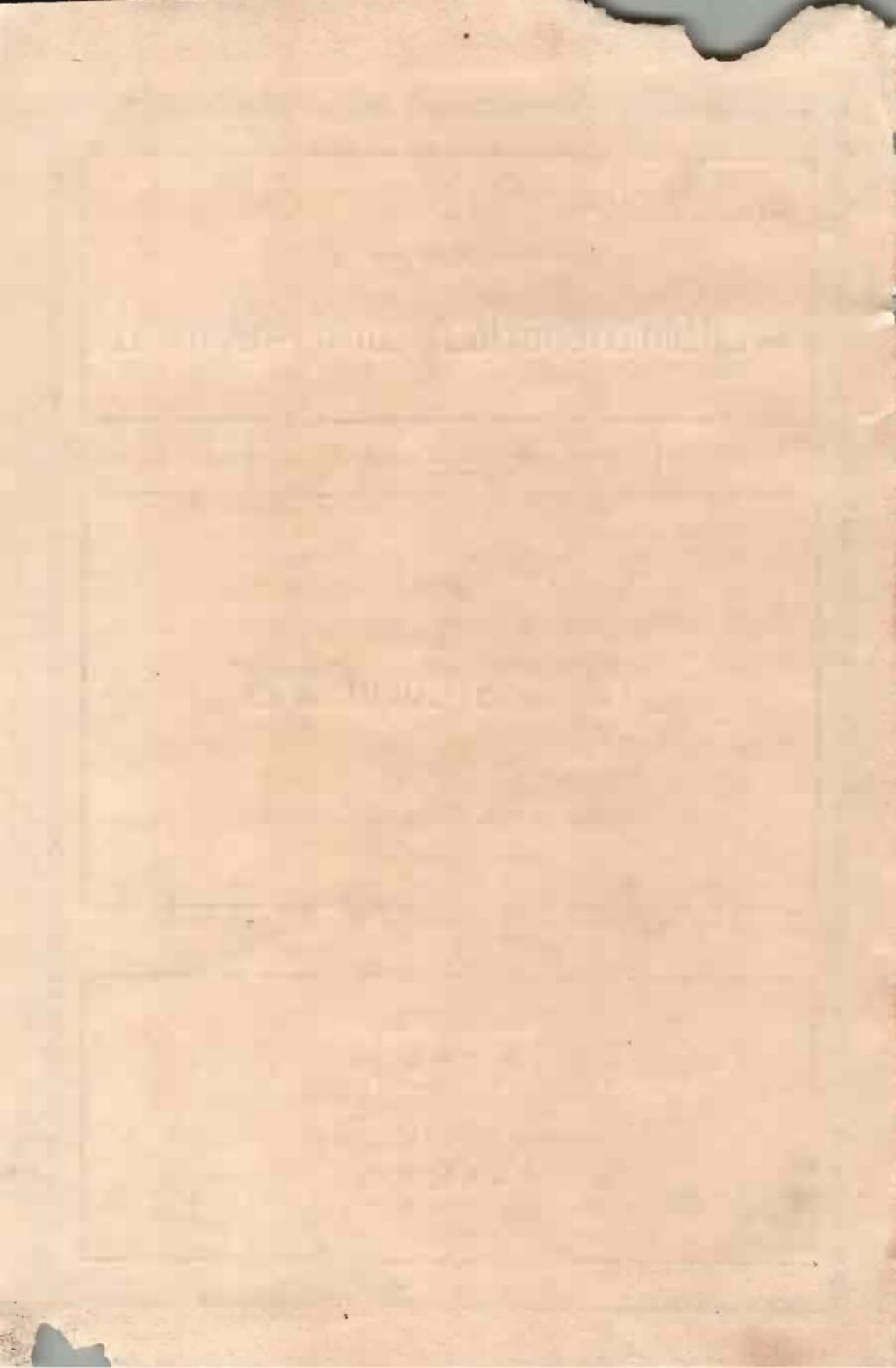
சுப்பிரமணிய புத்தகாலை

175, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு.

இதன் விலை]

[ரூ. 5.

—
புதுச் சங்கிதிக் கர்தன் றுணை

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்

(அல்லது)
முருகன் மாண்பு

காஞ்சிபுரம் ஜயீந்தாரும்.

திருவேகம்பாத சுவாமி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தரும் ஆகிய

கா. மு. சுப்பராயமுதலியார் அவர்கள்

விரும்பீயபடி

அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்,

ஆரணிக்கர சமஸ்தான வித்துவானும்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவரும்,

சென்னை அரசாங்கத்தாரால் “மாயாவாத
தும்சகோளரி” என்று உறுதிப்படுத்தப் பெற்றவரும்

சைவத்தாந்த மகாசரபழும் ஆகிய

(யாழ்ப்பாணத்து மேலூப்புலோவி)

மகாவித்வான்

நா. கந்தைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை

மு. எல். அருணசலம்

அருணை அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பித்தது.

முன்றும் பதிப்பு-1960

அரு யை பிரி ஸ்டார் ஸ்

70, படவேட்டம்மன் கோவில் தெரு.
சென்னை-12.

[விலை ரூபாய்-5.

பதிப்புரை

முருகன் துணை

“சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்” என்ற இந்த அரிய பெரிய நூல் சிவநேயச் செல்வர் வீரும்பியவாறு அச்சு ஏற்றி இக் கலியுகத்தில் 3-ஆம் பதிப்பாக வெளிவருகிறது. கன்னித் தமிழ் நாட்டின்கண் கந்தன் பெருமையை அறியாதாரிலரன்றோ? நங் தமிழ் மக்களின் ‘மனக்கோயில்கள் எல்லாம் ஆறுமுகப் பெருமா னுடைய அணிதிகழுக்கோயில்’ என ஆன்றோர் உரைப்பாரல்வா? அடியார் எத்தகைய பரிபக்குவ ஸிலையில் சின்று பெருமானை உள்ளாம் உருக வாழ்த்துகின்றனரோ அவர்தம் ஸிலைக்கியையத் திருவருவம் தாங்கி வளிய வந்து ஆட்கொண்டு அருள்புரிந்தருள் வான் முருகன்.

கலியுகத்தில் கண்கண்ட கடவுளாகக் கருதத்தக்கவனும் கந்தனே. கந்தப்பெருமான் தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் கந்த புராணம், தேவாரத் திருமுறைகள் முதலிய நூல்களின் போற்றப்பெறுகின்றன. வான்மீகம், பாரதம் போன்ற பெருவ காவியங்களினும் பெருமையாகப் பேசப் பெறுகின்றன. வழக் காற்றிலும், “சுக்குக்கு மிஞ்சிய மருந்துமில்லை. சுப்பிரமணியத் திற்கு மிஞ்சிய தெய்வமும் இல்லை.” என்ற முதுமொழி வழங்கப் படுகிறது. இவற்றால் முருகன் பெருமையை நம்மவர் எத்துணை அளவு உணர்ந்துள் என்பது விளங்குகின்றதன்றோ?

இங்ஙனமிருந்தும் எல்லா நூல்களையும் பெற்றுக் கற்றுணர முடியாதார்க்கு எளிமையில் பயின்றறிய உரைநடை வகையில் முருகனது மாண்பை விளக்கமுற வரைந்துள்ள இந்நூல் வெளி வர வேண்டுவதின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து வரைந்துத விய ஆசிரியர்க்கும், இப்பதிப்பு வெளிவர அச்சுப்பிழை பார்த்து உதவிய அறிஞர் எ.ம்.சி. கண்ணப்ரான் முதலியார்க்கும், உடன் இருந்துதவிய வின்துவான் E. S. தியாகராச தேசிகர் அவர்களுக் கும் எங்கள் உளங்கணித நன்றி.

இவ்வெளியீட்டைடயும், இதுபோன்று இனி வெளிவரும் வெளியீடுகளையும், பெற்று, பயின்று சிவநேச செல்வர்கள் இன்புற்று எம்மை இத்தகைய பணிகளில் மேலும் ஊக்குவிக்கு மாறு வேண்டுகின்றோம்,

விகாரி ஸு தை மீ 1வ
பி. எல். அருணைசலம்,
70, படவேட்டம்மன் கோயில் தெரு,
சன் ஜி - 12

இங்ஙனம்,
அன்புக்குரிய
பதிப்பாளர்

—

குகமயம்

புதுச்சந்திக் கந்தாதன்துணை.

உ சூ ர ற் கா த ம்

முகவரை

நானின்மீதுள விரதமு மதனடு நட்டதோர் தனுவுமத்தனுவி,
னேணி னுச்சியி னடக்கு சக்கரங்களு மஹைந்திடுங்
கணையுங், கோணை யங்கதின் வயிறுவாழ் வலவனு மவன்றன்
வாய்க் குதிரையு மவற்றின், பேணு முச்சியுங் கொண்டவன்
பிரமமெற் கருள்புதுச் சந்திதிப் பெருமான்.

உலகமானது தோன்றி சின்றெடுங்க வென்னு முவினையுடை
மையிற் கடம்போலக் காரியமே யென்று அநுமத் துணரப்படும்.
செய்வோரை யின்றிச் செய்வினை யின்மையால் அவன் அவள் அது
வென அவயவப் பகுப்புடைய இவ்வுலகந் தன்னைக் காரியப்படுத்
தும் மகாசங்கார காரணைக் கருத்தாவாக வடைத்து, அதனை,
“அது மாநமத்ருடம் வயாப்பை பரோக்கார்த் தாவபோதக மிதி”
எனவருஉம் பெள்க்காகம விதியானே ஜூந்துறுப்புக்களானுங்
காட்டி வலியுறுத்துவாம். என்னை ?

1. இவ்வுலகம் ஒரு கருத்தாவை யுடைத்து - பிரதிஞ்ஞை.
2. அவன் அவள் அதுவென முவினைப்படலீன் - ஏது.
3. கடமுதலிய காரியங்கட்டுக் குலாலன்போல - உவமை.
4. அங்கனே காரியமான வலகும் ஒருகருத்தாவையுடைத்தென
அநுமதி துணரப்படும் - உபங்யம்.
5. ஆதலின் உலக மொருகருத்தாவை யுடைத்து - சிகமனம்.

அம் மகாசங்கார காரணன் யாவனே வென்று ஆயுதி, தோற்
றக் கேடுகளிலா னேவனே அவனே சங்கார காரணனுகிய பரம
முதல்வனென்று வேதசிவாகமங்களாகிய அருள் நூல்கள் கூருநிற்
கும், அவனைப் பாசிவன் என்னும் விசேஷப் பெயரான் அழைப்பர்
பேரியோர். ஆகவே சிவபெருமா ஜெருவரையே பரமபதியெனக்
கொள்வது சித்தாங்தமாகவும், சண்டுசு: சுப்பிரமணியக் கடவு
ளைப் பரப்பிரய மென்பது முரணுலோ வெனின், அற்றன்று.
சிவபெருமானேதேவியார்க்கு உபதேசிக்குங் காலைத் தாமே
குகன்னவும் குகன் தாமே எனவுங் கூறியருளி புண்மையைத்
தெரிவித்தருளாலா என்றென்க.

“ ஒருவனே பிராவனுதி பாவக முற்றுற்போலத் - தருவனில் வருவமெல்லாந் தன்மையுங் திரியானுகும் ” என்று சித்தாங்த உபாசிடதங் கூறுமாற்றுனே குமரவடிவங் கொண்டு சுப்பிரமணியன் முதலாய பலதிவிய நாமங்களொடும் நின்று விளங்குகின்ற வர் சிவனே யென்பது தெள்ளிதிற் றணியப்படும். ஒருவன் கூத்திற்குரிய பல வேடங்களைக் கட்டி நடித்தா னயினுந் தன் நன்மையிற் சிறிதுந் திரியாமைபோல, முதல்வனும் ஜங்தொழிற் குரியனவாய் ஈண்டுக் கூறப்படும் மூர்த்தங்களை யெல்லாம் எய்தி யக்காலும் இவையெல்லாங் குணகுணி பாவமா யடனிற்குஞ் தனது சத்தியிற்காணப்படுவனவாகளின், அதுபற்றித் தன்றன்மை வேறுபட்டு விகாரியாவா னல்லனென்க. இவ்வண்மையானே, ‘சிவனே குகன் : குகனே சிவ’னெனக் கூறும் பதிநூல்க னெல்லாம். இக்கருத்துப் பற்றியன்றே.

சச னேயவ னுடலான் மதலையா யினன்கா
ங்கி லவவ னறுமுகத் துண்மையா லறிந்
பேசி லாங்கவன் பர னெடு பேதக னல்லன்
ஹேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

என்று கூறிற்றுக் கந்தபுராணமும். “ ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாழும் - பேதகமன்றுல் ” எனவருங் வாக்கியங்க ஞும் இப்பொருளை வலியுறுத்தும். தேவி திருமுகம் ஒன்றும். சிவபெருமான் றிருமுகம் ஜங்குஞ் சேர்ந்து ஆறுமுகமா யிருத்த வானும், சிவபெருமானது திருமுகம் திருக்கரங்கள், திருக்கண்கள் என்னு மனவயிற்றை யொருங்கெண்ண முப்பதாகல்போல, சுப்பிரமணியக் கடவுளின் றிருமுகங்கள், திருக்கரங்கள், திருக்கண்கள் என்னு மனவயிற்றையு மொருங் கெண்ண முப்ப தாகலானும், தாரகாக்கன் முதலிய அசரர் புரங்களையும், காமனையுஞ் சிவபெருமான் புன்னகையானுந் திருவிழியானும் எரித்தழித்தாற் போலச் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் அசரசேனைகளின் புரங்களைப் புன்னகையானுந் திருவிழியானும் அழித்தருள்ளானும், சிவபெருமானுக்கு முச்சத்தி யிருத்தல் சிவனை, குகப்பரப்பிரமத்திற்கும் வள்ளியம்மையாராம் இச்சா சத்தியும், தெய்வயானை யம்மையாராங் கிரியா சத்தியும், வேற்படையாம் ஞானசத்தியும் இருத்தலானும். சிவபெருமான் யோக போக வேக மூர்த்தங்களையும், அருவம், உருவம், அருவருவம் என்னும் முத்திறத் திருமேனிகளை

யுங் கேரடன்மான, குகப் பெருமானும் அவையிற்றைக் கோட வுண்மையானும், சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்தியங்களையு நடத்துவதுபோல, இவரும் நடத்தியருள்ளானும், இன்னன பலப்பல வேதுக்களானுஞ் சிவனுங் குகனும் ஒருவரே யென்க. இதனை

நன்முக மிருமுன் றண்டா னமக்கவை தாமே கந்தன் றன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி

முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண் டெழுத்து மொன்று யுன் மக னமத் தோரா றெழுத்தென ஏற்ற வன்றே.

முகம்விழி மலர்க்கை மூன்று முப்பது முன்பு நாஞ்செய் மகவினைக் கருளவந்த வள்ள லுக் கீண்டுச் சாடப்

புகுமிறைக் கவைகண் மூன்று முப்பதே பொலிவு மற்றே

திருவுரு வானுஞ் சேயைச் சிவனெனத் தெளிதல் வேண்டும், என்றின் ஞேரன்ன பிரமாணங்கள் கூறுமுகத்தாற்கண்டு கொள்கை வேதமும், ‘அவனே மகேசரன்; அவனே உமை; அவனே விநாயகன்; அவனே ஸ்கந்தன்.’ என்பது போதர ‘யச்ச மகேச்வர :’ யாசோமா | யச்ச விநாயக :| யச்சஸ்கந்த :|’ எனப் பஞ்ச ருத்திரங்களு ளொன்றுய அதர்வசிரச என்னுஞ் சாகையானும், “நீயே பெண்; நீயே ஆண்: நீயே குமாரன்” என்பது போதர, “தவம் ஸ்தீர தவம்புமரங்கி தவம் குமார” எனச் சுவேதா சுவதரச் சர்கை யானுஞ் சிவனேகந்தனெனத் தெற்றென வணர்த்திற்று. இவ் வுண்மையுணராது “கந்தன் பரசிவ னல்லன்; அவன் பாலனே” என்று கொண்ட சூரபன்மன், தாரகன், பானுகோபன், அக்கினி முகன், வச்சிரவாகு முதலிய அசரர்கள் தங்கள் குலத்துடன் தாமழிந்ததையும், பொய்யாமோழி முதலாயினேர் அச்சுறுத்தப் பட்டதையும் உணர்ந்தவர் ‘குகன் சிவனே’ யெனக் கொண்டுய வார் என்பது.

அற்றேல் மகேசரரிதயக்கனும், தடாதகையார் திருவயிற்றும். அக்கினியினிடத்தும், சதாசிவ மூர்த்திகளின் நெற்றிக் கண்களினின் றுக் தோன்றியருளினுரென்பதும். சாபம் பெற்று மூகையானு ரென்பதும் என்னை யெனின், அவை உபசாரமே யன்றியுண்மை யல்லவாம். அவ்வுண்மை கார்த்திகேயன், சரவண பவன், கங்கை தனயன் முதலியவற்றுனும், சவாமிநாதன், சிவ குரு முதலியவற்றுனும், உணருங்காற் போதரும். இங்ஙனாங் திருவினோயாடலானே யன்பர்க் கருள்புரிதனிமித்தம் பலப்பல மூர்த்தங்கள் வரும்.

களைக் கொண்டருளிய சுவாமிநாதனைச் சிவனுக்கு வேரூக வைத் தெண்ணி, வழிபடுவார் சிலர், உண்மை யுணராது தம்மதத்திற்குக் கெளமார மதமெனப் புதுவதோர் பெயர்குட்டி யொழுகுவர். அதனால் அவர் இடர்ப் படுத வன்றிப் பேரின்பங் கூட லொரு காலு மின்றும், இக்கருத்தினைத் தெரியாத மற்றோர் சாரார் குமா ரக்கடவுள் சீகண்ட ருத்திரர் அனந்ததேவ நாயனார் என்பார்தங் குமாரர் என்றும், அவர் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என்பாருள் வைத்தெண்ணப்படுங் தகையரென்றும், பரிவார தேவரு ளொரு வராகப் பூசித்தற்குரியரென்றும், சித்தாந்திகள் பதியெனக் கொள்ளாரென்றும், ஆகலானவரைப் போற்றுவோர் சித்தாந்தத் திற்கு வேறான கெளமார சமயிகளென்றும், அவர்க்குச் சீகண்ட புவனப் பிராப்தியே முத்தியென்றுங் தம்மனம் போனவாறெல் லாங்கநி யெரிவாய் நரகிற்கு இரையாவாரென்க. இவரெலாங்குகளே சிவனென்னு முண்மை தெளிவரேல், அங்ஙனங் கூறி யிடர்ப்படுகிலார். சிவனுக்கு வேறூக வைத்து வழிபடுவோரையே கெளமார மதத்தரென வொதுக்குவ மெனினும் அங்ஙனம் பெரியோர் ஒருமதம் வகுக்காமையானும், குமாரக்கடவுளை வழிபடுவோர் சிவனை வழிபட்டவ ராவரெனச் சுருதிகள் கூறலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க, கானுபத்தியம் என்பதும் அங்ஙனங் கொள்ளாற்பாலதாய்.

இங்ஙனம் விளங்குஞ் சுப்பிரமணியக்கடவுளின் பிரபாவங்கன் மனவாக்குகட் கெட்டாதன. அவற்றினு ளொருக்கிறதே யான் மர்க்க ளோல்லாம் உய்யும்பொருட்டு வேதசிவாகம புராணேந்தி காச முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டவைகள். தமிழ்ப் பண்டைநூல் களிடத்து முருகனே கடவுளாக அறையப்பட்டுள்ளது. ஐங்கினைகளுண் முற்றினையாய்க் கூடலானே யின்ப முறுத்தவல்ல அத்துனைச் சிறப்புடைய குறிஞ்சிலைக்குத் தெய்வனு சுப்பிரமணியனே யென்று அகத்தியம், தொல்காப்பியம் முதலிய கூறலால் தமிழ்நாட்டுத் தெய்வம் அவரே யென்பது தெளிவாம். அதனான்றே செந்தமிழ் பரமாசாரியரும், தமிழர்கடவுளு மவரெனத் தெளிந்தொழுகி வழிபட்டார் ஆன்றோர். வடக்கட் சுப்பிரமணிய தலங்கள் மல்கிக் கானுது தெற்கட் காணப்படுவது மித்தனை வலியுறுத்துவது மாயிற்று.

இத்தகைச் சிறப்பினையுடைய பரமாதனங் குக்கடவாளார் கலியுகத்திலே விசேட பிரத்தியக்க தெய்வமாக விருந்து அன்பர்க் கருள்புரிதலால் 'கலியுக வரதர்' எனவுங் காரணப் பெயருற்றார். தமிழ் நாட்டகத்தார் பெரும்பாலும் அவரைத் தொழும், அவர்புகற் பேசலும் கேட்டலுஞ் செய்துயிகின்றார். ஆக விற் பாவுபுகமாகிய இக்கலிகாலத்தே யிருமை யின்பழும் எளிதிற் பெறவேண்டியோர். வேண்டியார் வேண்டுவனவெல்லா மீயும் இக்கலியுக வரதர்த் தொழுதல் ஆவசியகமாம். அங்ஙனங் தொழுவார்க்கும் அன்பு வேண்டும். அவ்வன்பும் அவரது மெய்ப்புகழ்களாகிய பராக்கிரமங்களைச் செவ்வனே யறிதலா ஸதிகரித்து கிளையுறும். ஆகலான், அளவிறந்து விளங்குஞ் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமங்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்தலும், உரைத்த வழி யுணர்தலுஞ் சிற்றறிவினேர்க் கியலாதென்பது யாவரு முணர்ந்த தொன்றே. அவற்று ளொருசிறிது உரையிற் போந்த வற்றி னின்றியமையாத பராக்கிரமங்களை யெடுத்து வகுக்கின் உலகிற்குப் பரோபகாரமா மென்று, என்மனம் பன்னாட்சிநித்து கொண்டமைக்கியைய,

காஞ்சிபுரம் ஜமிந்தாரும், திருவேகம்பாத சுவாமியாலய தர்மகர்த்தரும், வேளாளகுலப் பிரபுவும், பரோபகார சிலரும், பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களை அவ்வாலயத் தரசுவாக்களீ னரோகணிப்பித்து உலகின்கலுள்ள ண்மைச் சூசவத் திருக்கூட்டத்தினர் யாவரு முவகைக் கடவிற் நினைக்கும்படி மிக்க விமரிகையாக மகோற்சவஞ் செய்வித்தவரும், பூசித்தாங்க விவாதசத் திருக்கூட்டம் என்னுஞ் சபைத்தலைவரும், கொடை முதலியலற்றால் திக்கெல்லாம் புகழ்விளங்கப் பெற்றேரும், வித்தியா விநோதரும் ஆகிய பூநீமங் கா. மு. சுப்பராய முதலியார் அவர்கள் பெரிதும் விரும்பிப் பன்முறை வேண்டியதனுடே திடங்கொண்டு, ஏழிபடு கடவுளரயிருக்கும் அவ்வேதுவானும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறிது மில்லாதேன் நாண்பின்றி யிபற்று வான் புக்கேன்.

சுப்பிரமணியப் பகவனுரைதம் பராக்கிரமங்களோ, சிவபராக்கிரமம், தேவி பராக்கிரமம், விநாயக பராக்கிரமம் என்னும் மிவற்றைப்போல இத்துணைவென்று வரையறை செய்து எந்தான்

மாட்டும் வகுக்கப்பட்டில். அதனாலே யவர் பராக்கிரமங்கள் வரையறைப் படாதெனவென்பது தெற்றெனப் போதரும். ஒன்று கூறுவதுபோல் மற்றொன்று கூறுது விகற்பித் துரையா ஸ்ற்கும். அஃ தின்நூலில் ஞங்காங்கெடுத்து வகுப்பதாற் றீஸிப். பெரும்பாலும் வடமெர்மீக் காந்த புராணத்துச் சங்கர சங்கி தைச் சிவரகசிய கண்டம். தமிழ்க் கந்தபூராணம், ஆலாஸ்ய மகாத்மியம், குமார தந்திரம், தணிகைப் புராணம் திருவிளையா டற்பூராணம், பாரதம், கூர்ம புராணம் முதலியவற்றிலே கூறப் பட்ட மகிமைகளுஞ் சரிதங்களு மொன்றற்கு ஒன்று விகற்பித்தி யலா ஸ்ற்கும். ஆயின், மற்றைய கூறுவன் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஆகலால் அவற்றையும் ஏனைய நூல்களின் ஒத்தப்பட்ட வைகளையும் முரணுவன் கீக்கி ஒருவரா நியைத்தும், பின் சிகழுப் பெற்று ஆன்றேரா அரைக்கப் பெற்று வழங்கிவருஞ் சரிதங்களையுஞ் சேர்த்துஞ் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் என்னும் பெயரால் ஈதியற்றினும்.

அங்ஙனம் இந்நூலிற் சேர்த்த பராக்கிரமங்கள் எண்பத்தெட்டு. அவைகள் வடமொழி தென்மொழி மேற்கோள்கள் பண்பலவால் சிறுவப்பட்டன. அவற்றுட் கூர்ம தண்டன மூர்த்தி வராகோன்மத்த பங்கமூர்த்தி முதலாய சில பராக்கிரமங்கள் சிவபெருமா ஸியற்றியனவாக நூல்களில் ஆங்காங்கே கிளக்கப் பட்டிரும். அவையிருவருக்கு முளதாம் அபேதப் பெற்றியானே, தக்கயாக சங்காரம், மலரோன்தலை கொட்டுதன் முதலாயினவேபோலக் கூறப்பட்டனவாமென்க.

இன்னும் கந்த மூர்த்தி யோருவரானே மேட மூர்தல், பிரமணீச் சிறையிடல், பரசிவோபதேசம் பகர்தல், கிரவுஞ்சவரை பிளத்தல், அசர புரதகளம், சிங்கமுகாசரவதம், குரபன்ம வதம், தேவசேஞ்சு பரிணயம், வள்ளி பரிணயம் முதலாய வல்லமைகள் இயற்றப்பட்டிரும் அவை பராக்கிரமப் பாகுபாடு பற்றி வேறு ஆர்த்திகளாக வைத்து எண்ணப்பட்டன. இவ்வாறே ஏனைய வற்றிற்கும் கண்டுகே ஸ்க.

இன்னும் பலப்பல பராக்கிரமங்கள் உள்ளன. அவை சண்மாதுர மூர்த்தி, கந்த மூர்த்தி, தத்துவஞான போதக மூர்த்தி, சவாமிநாத மூர்த்தி, சைவாட்ட மங்கள மூர்த்தி.

ஆவரண தேவ மூர்த்தி, திக்குப் பாலகாதிக்க மூர்த்தி, சப்தாசாரிய மூர்த்தி. இருதயபீட மூர்த்தி, சதுரவேத ரூபமூர்த்தி, திருவேங்கடாசல மூர்த்தி, சமுத்திரகத மூர்த்தி, புசங்காபரண மூர்த்தி, நவகோட்டாதிக்க மூர்த்தி, அஷ்டதேவாதிக்க மூர்த்தி. அஷ்ட சூலாதிக்க மூர்த்தி, செயங்திபூர மூர்த்தி, முசகுந்த வரப் பிரசாத மூர்த்தி, அகத்தியோபதேச மூர்த்தி. நந்தி போதன மூர்த்தி முதலிய பராக்கிரமங்கள் இருப்பினும் அவையெல்லாம் பின்னர் வெளியிடப்படும்.

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவவதாரமாகவும், அவர் செய்தருளிய அதி அற்புத பராக்கிரமங்களையீண்டு வகுக்காமை யென்னை யெனின், அவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் நிருவருளானே சாருப்பியம் பெற்றுள்ள தோர் அபர சுப்பிரமணியரெனக் கொள்ளுமாறு, திரர்ஷிட மாபாடியத்தார் முதலாய ஆன்றேர் கூறுப். ஆகவின், உலகமலையாமை யென்னும் அழகுபற்றி விடுத்தாம், அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முதலாய அடியார்கட் கருள் புரிந்த பராக்கிரமங்கள் சண்மாதுர மூர்த்தி முதலியவற்றிற்குப் பாரத மாதிய கூறும் சரிதங்கள் போலப் பிறழ்வுற்றுத் தெளிவாய் விளங்கப் படாமையானும், பலரும் பலவர்று உரைத்தலானும் இதுபோது பதிக்கா தொரீஇச் சென்றனன்,

சண்டுக் காட்டப்பட்ட விடயங்கள் ஒரேகாலத்து எழுதப் படாது சமயம் வாய்த்துழி யெல்லாம் எழுதப்பட்டன வாகும். ஆகலாற் சுப்பிரமணிய பத்தியின் முதிர்ந்த அன்பர்கள் இவற்றின் கட் குறையிருப்பினும் குணம் கொண்டு கோதாட்டுவா ரென் னும் துணிபானே யொருவா றியற்றி, சத்தமுத்தித் தலங்களுளொன்றும், செந்தமிழ்க்கு வரம்பெனச் செப்பிய முந்து காஞ்சி மூதூர்த் திருவேகம்பநாதப் பெருமான் றிருச்சங்கிதிக்கண் புலவர் சிகாமணிகள் பலர் சமுகத்திற் செவ்வனே யரங்கேற்றி வெளியிட்டாம்.

சென்னை
விகாரி
தைம் 14 }
} 14

இங்ஙனம்.
ந. கதிரவேற் பிள்ளை.
பச்சிம புலவகான நகரம், யாழ்ப்பாணம்.

—

குகமயம்

பொருளடக்கம்

—○—

எண்	பொருள்	பக்கம்
	கடவுள் வணக்கம்	1
1.	ஓம் சத்தியான் மூர்த்தி	6
2.	ஓம் ஞான சத்திதர மூர்த்தி	11
3.	தார காந்தக மூர்த்தி	14
4.	வராகோன் மந்த மூர்த்தி	18
5.	கூர்ம பங்க மூர்த்தி	21
6.	புளிங்க மூர்த்தி	25
7.	சரவனேற்பவ மூர்த்தி	28
8.	சகலலோக குரு மூர்த்தி	33
9.	கார்த்திகேய மூர்த்தி	38
10.	அருணாசுட மூர்த்தி	42
11.	பிரம சாத்த மூர்த்தி	47
12.	சிருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தி	52
13.	பிரம காராக் சிருக மூர்த்தி	58
14.	பரசிவ குரு மூர்த்தி	63
15.	சிகர மூர்த்தி	71
16.	குக சலாமி மூர்த்தி	75
17.	ஞான தேசிக மூர்த்தி	77
18.	அத்துவா மூர்த்தி	85
19.	வியாக்கிராக்ரா சங்கார மூர்த்தி	94
20.	கயாசுட மூர்த்தி	99
21.	மாதங்காரி மூர்த்தி	103
22.	யாகர ஷக மூர்த்தி	108
23.	புட்ப சத்திர மூர்த்தி	112
24.	பத்திர சத்தி மூர்த்தி	117

25. பிரணவாசல மூர்த்தி	120
26. இவிங்கதலேச்சர மூர்த்தி	122
27. முட்டை நாமக் குமார மூர்த்தி	124
28. சகத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தி	129
29. வரதராச மூர்த்தி	136
30. பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தி	140
31. சதுர்முக சாபாரி மூர்த்தி	143
32. யோகசாரியா மூர்த்தி	147
33. குழங்கைவேலப்ப மூர்த்தி	151
34. கோரசிருதாரி மூர்த்தி	154
35. இடும்பாசர சிகங்காரக்கூ மூர்த்தி	156
36. சர்வலோக சுகணப் பிரதக்கிண மூர்த்தி	160
37. தண்டதரக் குமார மூர்த்தி	164
38. புராண பாலன கிருபா மூர்த்தி	167
39. இந்திரபோகா நுக்கிரக மூர்த்தி	170
40. நாகவாதானு சிவாரண மூர்த்தி	172
41. போக மோட்சா நுக்கிரக மூர்த்தி	175
42. பரமைசுவரிய மூர்த்தி	179
43. சேநைதி மூர்த்தி	182
44. சண்முக மூர்த்தி	184
45. புரோகித மூர்த்தி	187
46. கலாவினோத மூர்த்தி	190
47. இலீலா மூர்த்தி	194
48. தேவதண்டன ரக்கா மூர்த்தி	196
49. தாரகாசர சங்கார மூர்த்தி	200
50. சத்திர நடன மூர்த்தி	205
51. துடிக் கூத்த மூர்த்தி	208
52. வித்வ மூர்த்தி	211
53. மாதிருகா மந்திர ருபா மூர்த்தி	219
54. குகப் பாபிரம மூர்த்தி	222
55. சந்தான வரத மூர்த்தி	225
56. காமரசார தேவ மூர்த்தி	227
57. கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தி	230

58.	முருக மூர்த்தி	234
59.	பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி	236
60.	பிரபந்த தாரதம்மிய ஸிரணைய மூர்த்தி	237
61.	உக்கிர வர்ம மூர்த்தி	243
62.	வாருணேக்கிர மர்த்தன மூர்த்தி	247
63.	பாக சாதன கருவபங்க மூர்த்தி	249
64.	சுருஞ்சல தண்டன மூர்த்தி	252
65.	சகலகலா வல்லப மூர்த்தி	254
66.	அபிடேக குமார மூர்த்தி	259
67.	சீடாதிப மூர்த்தி	260
68.	குமார பிரமசாரி மூர்த்தி	262
69.	வல்வி கல்யாண மூர்த்தி	264
70.	நடன நாத மூர்த்தி	266
71.	பராசர குமாரோபதேச மூர்த்தி	268
72.	திரி சுதந்திரா பேத மூர்த்தி	271
73.	சர்வ விபத்துவ மூர்த்தி	272
74.	தேவ வாகன கான மூர்த்தி	274
75.	மாவிட்டயுரக காங்கேய மூர்த்தி	277
76.	மதுகாவல மூர்த்தி	280
77.	அகலலோக நடன மூர்த்தி	285
78.	இராம மூர்த்தி	287
79.	கதிர்காம மூர்த்தி	293
80.	சிங்கமுகாசரவத மூர்த்தி	299
81.	குரசங்கார மூர்த்தி	307
82.	விசுவரூப மூர்த்தி	317
83.	அசுரபுர தகன மூர்த்தி	323
84.	அகடித கடன சாமரத்திய மூர்த்தி	324
85.	தேவ சேநுபதி மூர்த்தி	327
86.	சர்வ பலப் பிரதான மூர்த்தி	331
87.	பதங்காப வர்க்க மூர்த்தி	338
88.	வள்ளி பரிணை மூர்த்தி	343

இந்நாவில் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ள நூல்கள்

1. வடமொழி நூல்கள்:

இருக்குவேதம்	பாரமேசுரம்
யசர் வேதம்	பெளட்கரம்
சாம வேதம்	மதங்கம்
அதர்வண வேதம்	சிந்தியம்
சுவேதாச் சுவதரம்	இரெளரவம்
இராம ரகசியம்	காரணம்
சசாவாசியம்	சிவஞானபோதம்
மந்திரம்	சிசுவாச காரிகை
சாந்தோக்கியம்	குமார தந்திரம்
மகம்	வீராகமம்
யோகதரிசனம்	மிருகேந்திரம்
முக்திகம்	இலிங்க மிர்தம்
சரபம்	ஐந்திரவியாகரணம்
அதர்வசிரம்	பாணினிவியாகரணம்
கூடாருணிகம்	சித்தாந்தபோதம்
அதர்வசிகை	மகிமந ஸ்தலம்
பிரச்சினம்	ஸ்காந்த சம்பவம்
சரஸ்வதி ரகசியம்	ஸ்கந்தலகரி
காண்வசாகை	கந்தகாலோத்தரம்
மைத்திராயணம்	சங்கர சங்கிதை
முண்டகச்சாகை	குத சங்கிதை
புருட குக்தம்	ஆலாஸ்ய மாகாத்மியம்
வாதுளம்	வருணபத்ததி
அசிதம்	சேரமசம்புபத்ததி
சந்தர்னம்	காலோத்தரம்
காமிகம்	வாமன புராணம்
சுவாயம்புவம்	மந்ச புராணம்
குக்குமம்	வராக புராணம்
கிரணம்	கூர்ம புராணம்

விம்பம்	வாயுசங்கிதை
மகுடம்	உபதேசகாண்டம்
தக்ணைகலாசமான்மியம்	கந்தஸ்தவம்
பிரமகைவர்த்த புராணம்	வேங்கடகுகல்தலர்சுபணம்
விண்டு புரரணம்	இவிங்கசோபனம்
பிரமாண்ட புராணம்	ஆயுர்வேதம்
சைவபுராணம்	கிரியாவிவரணம்
சாரதா திலகம்	சதாசிவரூபம்
சிகரினிமாலை	பிரமோத்தரகாண்டம்
மகாபாரதம்	கேசவாதி நாம சிவபரத்துவம்
சப்தார்த்த ஸிரணையம்	நிருபணம்

2. தமிழ் நூல்கள் :

திருவாசகத் திருவருட்பா	வேம்பத்தூரர் திருவிளையாடல்
திருமங்கிரம்	திருப்பரங்கிரிப்புராணம்
திருமுருகாற்றுப்படை	பிரமோத்தரகாண்டம்
பதினேராந்திருமுறை	திருச்செந்தூரப்புராணம்
பெரியபுராணத்திருவருட்பா	வாசிட்டலைங்கபுராணம்
சிவஞான போதம்	திருக்காளத்திப்புராணம்
ஷ்டி மாபாடியம்	சிகாளத்திப்புராணம்
சிவஞானசித்தியார்	செவ்வங்கிப் புராணம்
சிவப்பிரகாசம்	பழங்குதலப் புராணம்
சிவஞானதீபம்	கருலூரிப்புராணம்
சித்தாந்தபோதம்	கடம்பவன புராணம்
துகளருபோதம்	சிவகங்கைப் புராணம்
கந்தபுராணம்	திருக்கோளிலிப் புராணம்
குதசங்கிதை	பட்டினத்துப்பிள்ளையார்புராணம்
கூர்மபுராணம்	திருப்போகூர்ப் புராணம்
சிவரகசியம்	புலவர் புராணம்
பாகவதம்	திருப்புகழ்
காஞ்சிப்புராணம்	வீரசோழியம்
பார்க்கவ புராணம்	இறையஞரகப் பொருள்

தணிகைப் புராணம்	திருக்குறள்
திருவினோயாடற்புராணம்	சிறுபானுற்றுப்படை
நாடக நூல்	கதிர்காமக் கோவை
சிவக சிந்தாமனி	திருப்போரூர் தலவெண்பார்
இசைசுருஞாக்கம்	தனிப்பாடல்
சுத்தானந்தப் பிரகாசபாதம்	நல்வழி
பரத சேநுபதீயம்	சௌந்தரியலகிரி
குணநூல்	முருகன் முறையீடு
பட்டினப்பாலை	தீர்த்தமாலை
பரிபாடல்	கதிர்காமக் கலம்பகம்
பத்துப்பாட்டு	மருட்பா மறுப்பு
தொல்காப்பியம்	சுப்பிரமணியக் கோவை பிள்ளைத் தமிழ்
மணிமேகலை	நச்சினார்க்கிணியருரை
சிலப்பதிகாரம்	அடியார்க்கு நல்லாருரை
திவாகரம்	யோகதரிசனம்
புதத்தாரவையடக்கியல்	கருவூர்மான்மியம்
கயாகரணம்	செந்தமிழ் நாவலர் சரிதம்
குமார தரிசனம்	தொண்டைமண்டல சதகம்
இராமாயணம்	கந்தபுராணச் சுருக்கம்
கதிர்காமப் புராணம்	திருவள் ஞாவமாலை
கதிர்காமமான்மியம்	
பிங்கலஞ்சை	

ஒரு குகையில் வாழும் சூரியன் முதலை

ஒரு குகையில் வாழும் சூரியன் முதலை

ஒ

சிவகுகமயம்

ஓம்குபரப்பிரஹ்மணே நமः

சப்பிரமணிய பராக்கிரமம்

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

என்றும் புதுமைவிளைத் தெண்ணுவோர்க் கெங்கிதியு
மன்றவரு எங்கதிரை மாநகர்போற்— ருன்றுபுதுச்
சங்கிதிவாழ் மாமுகனூர் தன்றுனைவ னின்வலத்தாற்
சங்கிதிவாழ் வெற்கருஞுங் தான்.

கடவுள் வணக்கம்

நான்கடியின் மிக்குவந்த கலீத்தாழிசை

ஆரண்முங் காணரிய அருபொருளென் றெவரும்
பாரணஞ்செய் துணியேத்தப் பதிந்தருளெம் பரனைச்
சிரணவும் பொழிலுடேத் திருக்கதிரைத் தலம்வாழ்
காரணைக் கானுத கண்ணென்ன கண்ணே

கந்தனுருக் கானுத கண்ணென்ன கண்ணே. (1)

(1) அறுபொருள்—அற்ற பொருள். வினைத்தொகை யாக
வின் ஜூயமற்ற பொருளெனக் கொள்க. இனி “அற்ற காரியம்”
என்றால் போலத் தீர்ந்த பொரு என்றுமாம். அறுவகைச் சமயத்
தாரும் துணிந்த பொருளென்னலு மொன்று. “அறுபொரு விவ
னென்றே” எனச் சிலப்பதிகாரத்துங் கூறல் காண்க. “கண்
னென்ன கண்ணே” என்றது, மண்ணினும் மரத்தினுங் கல்வி
னும் உள்ள கண்களுடன் பீலிக்கண்ணு முண்டாகவின். கதிரை—
கதிர்காலம் என்னும் தலம். இதுவே பாடிலீடாய ஏமகூடமாம்.

சிரானைப் பிறவானைச் சேவலை மஞ்சளத்
தேரானைப் போற்றலர்க் டேரானை யெம்மு
னீரானை யளத்தற்கு நேரானைப் பொய்யிற்
சேரான்சிர் கேளாத் செவியென்ன செவியே
செவ்வேளின் சீர்கேளாச் செவியென்ன செவியே. (2)

அவஞான மதுசேர்ந்திங் கலையாமற் சைவத்
திவஞான மெம்ப்பையெனத் தெள்ளியுய நம்முர்
நவமான சந்திதியி னண்ணியெமை யானுந்
தவமானன் சிருரையாத் தாலென்ன தாலே
சரவணன் சிருரையாத் தாலென்ன தாலே. (3)

இடந்தானு முணரானை யின்முருகை யெல்லாங்
கடந்தானை அருளாந்தண் கடலானை வேல்கைக்
கிடந்தானை யெப்பொருளுங் கிடப்பானைச் சூர்க்கா
நடந்தானை யேத்தாத நாளென்ன நாளே
நம்பரனை யேத்தாத நாளென்ன நாளே. (4)

(2) ‘செவியென்ன செவி’ என்றது, மண், மரம், கல் இவை
யிற்றினுஞ் செவி யிருத்தலானென்க.

(3) அவஞானம்—எனைய சமயிகள் கொண்ட பசுபாசஞானங்
கள். திவஞானம்—சிவஞானம். சைவம் என்றது ஈண்டுச் சித்
தாந்தத்தை. நவமான சந்திதி—புதுச்சந்திதி யென்னு மொருபெருங்
கோயில்; அது யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலேஷனிக்கலனுள்ளது.
உபயக்திர்காமம் எனவுங் கூறுப. ‘தாலென்ன தால்’ என்றது,
மண், மரம், கல் என்பவற்றின் நாக்களுடன் சிற்கைநா, கலப்பை
நா என்பவு முளவாகலின்.

(4) இடந்தான்—ழூமியைத் தோண்டினவன், திருமால்.
அவனும் உணராமையை “வீஷ்ணூர் வாராஹம் ருபமாஸ்தாய்”
என வருஷம் இருக்குவேத மந்திர வசனத்தானும் தயிழ்வேதத்
திருவாக்குகளானும் பிறவற்றுலு முணரீக. சூரபன்மனைக் கொல்
வான் படையுடன் நடந்தமையால் “சூர்க்கா நடந்தானை” என்
ரும். இவை நான்கும் படர்க்கைப் பரவல் என்க.

**தெய்வயானையம்மையர்
எழுசிர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்**

சிவன்பரிக் கிரக சத்தியாங் திருமாற்
நேவிதன் வலக்கணிற் ரேன்றிப்
பவன்வடி விடக்க னிருங்தெமக் கருளைப்
பாலிக்குங் தேவியைப் பரையைத்
திவன்செயுங் தவத்தா லவன்மக ளனவே
சென்றுவாப் பெயரதைத் தாங்கு
மவளெவள் சிரியா சத்தியாங் தெய்வ
யானையி னடிமலர் பணிவாம்.

(5)

வள்ளி யம்மையர்

அறுசிர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்
புள்ளிமான் றரிகரத்தம் புல்லிமான் மகன்றடத்துப்
போந்து நீங்க
கள்ளிமான் வனசரர்கை யள்ளுமா னெனவருதி
யெனமாக் கண்ட
புள்ளிமான் வயிற்றுதித்தங் குகமடங்காக் குகமடங்கற்
புல்லு மாஞும்
வள்ளிமா னிச்சையெனச் சொல்லுமான் மலர்ப்பதங்கள்
வழுத்து வாமால்.

(6)

வேலாயுதம்-(படைக்கல் நாயகம்)

கடையிலா வலிமையாதி காணலாற் சிவன்கண் வந்த
வடைவினு வறுமுகத்தை யடைதலா லாவி மெய்யாய்
மிடைதலர் லாய்தம் போலு மேன்மையான் முருக னுகும்
படைமுதல் சீர்த்தி பாடும் வரமதைப் படைத்தே னுனே.

(7)

ஊர்தீ—கொடி

கொச்சக்கச் கவிப்பா

மாலயனுர் காண்பரிய மலர்ப்பதத்து முடிமீதுங்
கோலமதா யெஞ்ஞான்றுங் குடிகொண்டீர் நும்பெருமை
பாலனே னென்றறியேன் பத்தியா ளன்னவைப்பீர்
மேலமயில் வாகனமே சேவலா மெய்க்கொடியே.

(8)

குனடியார் வணக்கம்

கட்டளைக் கலித்துறை

விறல்வா கவன்றுணை மற்றிலக் கத்தவர் வென்றநந்தி
குறுமா முனிவிதி யின்திர னுதியர் கொண்டனக்கீ
ரஹவோ னருணை கிரிக்க்சி யப்ப னலகினர்தங்
திறமாப் பதமல ரென்னுளத் தோடையிற் சேர்ந்தொளிர்மே.

* அவையடக்கம்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியஸ்ருத்தம்

தன்னளவைத் தான்றியான் தலைவனென மறைக்கவு
மவன்றன் சான்ற

மன்னளவு வலனெல்லா நான்றைய லெனவருதன்
மத்த ஞாளி

கொன்னளவும் பாற்கடலைக் கொள்சகத்திற் களிப்பனெனுங்
கொள்கை யன்னே

வென்னளவோ வென்னென்னே யளியேழுப்ப வெழுந்தனன்
மெய்ப் புலவோ ரெள்ளார். (1)

கந்தனு மொருதேவப் பரம்பரன் ட் வல்ல வழைகடமைக்
காண்ட லென்னுன்

வந்ததோ மறைமயங்கு மெவருணர்வர் வாய்மையவை
வாக்குட் கெட்டா

* அவையடக்கம் என்பதனை. அவையை யடக்குதல் என
இரண்டன் ரூகையாகக் கொள்க. அதாவது சபையீ ஒள்ளா
ரடங்குமாற்றுல் இனியவாகச் சொல்லி யவரைப் புகழ்தல்.
‘அவையடக் கியலே யரிப்பத் தெரியின் – வல்லா கூறினும் வகுத்
தனர் கொண்மினென் - நெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந்
தன்றே’ என்றது தொல்காப்பிய விதி. அதனை “திரைத்த விரிக்
கிற் றிரைப்பினு வாய்போல்.” எனவருஉம் பூதத்தாரவையடக்
கியற் செய்யுளானுந்தெரிக.

† வல்லழைகள்—பராக்கிரமங்கள்.

வெந்தமா ஞடையான்ற னருள்வழிய ரியம்பினமுன்
ஊல்கொண் டேற்ற

மந்தணமு மமைத்தேன் மெய்ப் புலவரன் மாட்சியென
வரிப்பார் மாதோ.

(2)

* ஆர்வமொழி

அறுசிர்க் கழிநெடில்லடி யாகிரியவிருத்தம்

கண்ணே வாயா முருகுண்மை களித்து நோக்கிப் பருகுமின்கள்
வண்ண மூக்கே வாயாக வையன் மேனி மணநுகர்மி
னென்னு மனனே வாயாக வெழுத்தா றனத்திற் பதித்திடுமி
னண்ணல்வலனுஞ்செவிவாய்க்கொண்டருந்தியும்மினமரங்காள்.

காச்சக்க் தலிப்பா

காதல்கூர்மெய்ப் புதல்வரோடுங் கிளைஞரோடுங் கடிமளைவாழ்
மாதரோடுங் தோழமையர் யாவரோடு மனமகிழ்ந்து
தீதின்ஞானப் பொருளென்னுங் தேனருந்தி யருட்குமர
நாதன்றனது சீர்பாடி யாடியும்மி னமரங்காள்.

(2)

கடவுள் வணக்கம் முற்றிற்று.

* வாக்கு உள்—சொல்லும் மனமும். மந்தணம்—இரகசியம்.
ஆர்வமொழியாவது - உலகர்மேல் வைத்த அன்பினுற் றுமடைந்த
வண்மையை அன்னேரு மடைவான் கூறல். “எந்தை புகலூர்
பாடுமின் புலவர்கள்” எனவும்; “ஞானவா மேந்துமையர் நாதப்
பறையறையின்” எனவும் வருஉங் திருவாக்குகளா னறிக.

குகன் றணை

முதலாவது

ஓம் சத்திமான் முர்த்தி

ஹரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலா னுறைக்கும்
பேரி லானெரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேவிலான் றனக்கு
நேரி லான்குக்க் கடவுளா யென்னுளே நின்றுன்.

அநாதிமல முத்த விபுத்துவுப் பொருளாய், உரு குணம் குறி
செயல் பெயர் முதலியன இல்லாராய், ஒப்புயர் வின்றி ஆன்மாக்
களின் இருதய புண்டரீக வீடாகும் தகராலயக்கண் சிதாகாயப்
பொருளா யிருப்பவர் குகேசப் பெருமானே யாவர். அவரே
சத்திகளுக்கு எல்லாங் தலைவராகவிற் சத்திமான் எனப்படுவர். ஆன்
மாக்களின் *சகச மலத்தைக் கெடுத்து அத்துவித முற்றிப் பேற்றை
யளிப்பதற்காகக் கொள்ளும் முவகை வடிவிற்கு ஐங் தொழிற்குங்
காரணமா யுள்ளது சத்தியேயாம். அஃதாவது சிவகுரு நாதன்
ஆன்மாக்கட்கு அருள்புரிதல் மாத்திரங் குறித்துப் பொதுவகை
யால் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பதான் தடையிலா ஞானமே
யென்றுணர்க. சத்தி யென்பதற்கு வல்லமை யென்பதே பொரு
ளாகும். அதனால் நீருக்குக் குளிர்ச்சியும், நெருப்பிற்குச் குடும்
போலக் குணங்களை பாவமாக நிற்றவின், பரஞ்சே பிரிவிலதாய்
மரத்திற்கு வைரம்போன்ற தொன்றும். இக்கருத்தையே “அத

* சகசம்—கூடவதித்தது. ஆணவ மலம் ஓன்றே யதுவாகும். ஏனைய மலங்கள் ஆகந்துகமலமே. அற்றேல், ஆணவமும் ஆன்மா வுங் குணமுங் குணியுமாகி. குணங் கெடுமாயிற் குணியுங் கெடு மென்றே யெனின். அற்றன்று. சகசம் என்பது குணம் குற்றம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் இது குணமாகாது செம்பிற் குக் களிம்பும், அரிசிக்குத் தவிடுமே போல்வ தர்ய குற்றமே யென்க.

பத்ய ரத்ஷ்டாம்” எனவருடன் சோகத்தால் * மதங்கம் என் அம் ஆகமம் விளக்கிற்று. சத்தியே யுலகிற்குக் காரணம். சத்தியே ஐங்கொழிற்குங் கருவி. சத்தியின்றேல் யாவுமின்று.

சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியோடு

சேரி நெத்தொழிலும் வல்லதா
மிவள்பி ரிந்திடி ஸியங்கு தற்குமரி

தரிதெனு மறையி ரைக்குமா
னவபெ ரும்புவன மெவ்வ கைத்தொழி
நடத்தி யாவரும் வழுத்துதா
லவனி யின்கண்ணு தவமி லார்பணிய
லாவதோ பரவ லாவதோ.

என்ற சௌந்தரிய லகரிச் செய்யுளானு மகவ பெறப்படும். அரசனா து ஆஞ்ஞா சத்தியானது மந்திரி, பிரதானி, படைத்தலை வன், ஸியாயாதிபதி முதலாகக் கீழ்க்கண்ற சேவகன் இறுதியாக வுள்ள அங்கத்தார் மாட்டுப் பதிந்து காரிய வேறுபாட்டாற் பல வகைப் படல்போல, பராசத்தியாகிய குகசத்தி ஒன்றே இச்சித்தல், அறிதல், செய்தல் என்னும் வேறுபாட்டால் இச்சா சத்தி, ஞான சத்தி, கிரியா சத்தி என மூவகையாகவும், பின்னரும் அவாந்தர வேறுபாட்டால் அநந்த சத்தியாகவும் வியாபாரிக்கும் என்க. சத்திமானுகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள், தமது சத்தியானது இச்சா சத்தியாக வியாபரித்த காலத்து இச்சிதா எனவும், ஞான சத்தியாக வியாபரித்த காலத்து நாதா எனவும். கிரியாசத்தியாக வியாபரித்தபோது காலத்தா எனவும், அநந்த சத்தியாங் காலத்து அநந்தர் எனவும் பெயர் பெறுவர். கிரியா சத்தி செங்கி, இரெளத்திரி, சசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமமை, மூர்த்தி என எட்டாகவும் வியாபரிக்கும் என்க.

அவற்றுள் முதன் மூன்றுங் குமாரபெருமானுக்குச் சூக்கும வடிவாகவும், எனைய ஐங்கூந் தூல வடிவாகவும் சொல்லப் படும்

* மதங்கம் என்பது உபாகமத்து ஜொன்று. பன்னிரண்டு இலக்கம் கிரந்தங்களையுடைய பாரமேசர ஆகமத்தின் பிரிவுகளுள் ஒன்று. பாரமேசரப் பிரிவுகளாவன—யக்ணி, பத்மம், பாரமேசம், பெளாட்கரம், சுப்பிரயோகம், அம்சம், சாமான்யம், மதங்கம் என்னு மேழுமாம்.

அன்றியும் செச்சியாற் படைப்பும், இரெளத்திரியினுற் காப்பும் மறைப்பும், ஆரணி சத்தியால் அழித்தலும் அருளாலும் ஆகிய குக்கும் கிருத்தியங்களும். சூரணி முதலிய ஐந்தானுங் தூல பஞ்சகிருத்தியங்களுஞ் செய்தருளவர். இங்ஙனமன்றி வேறு விதமாகவும் கூறப்படும். அவைவருமாறு :— குமாரக்கடவுளின் வல்லமையொன்றே பரை, பராபரை, அபரை யென மூவகைப்படும். அவற்றுட் பரை யென்பது குகப்பெருமானின் கவசிற்சத்தியாகும். பராபரை யென்பது உலக உபர்தான சத்தியாகும். அபரை யென்பது பரிக்கிரகசத்தியாகும். பரை யென்னும் சத்தி இரத்தை, சுக்கிலை, அசிதை, கிருட்டிணை, உன்மனை யென ஐந்து வகையாகும். பராபரை யென்னுஞ் சத்தி இச்சா சத்தி, ஞானுசத்தி, கிரியாசத்தி, ஆதிசத்தி எனால்வகைப்படும். அபரை யென்னுஞ் சத்தி பிராமிசத்தி, வைணவி சத்தி, இரெளத்திரி சத்தி என மூன்றுவகைப்படும். இச்சத்திகளையே அந்தணர் முதலாயினேர் முறையே காலை, உச்சி, மாலைகளிற் றியானிக்கின்றனர். பிராமி சத்தி நூறுகோடிவிசால முள்ள இரத்திற மண்டலத்தில் சகல உலகங்களையும் படைத்தற்குக் காரணமாயிருப்பன். வைணவ சத்தி 2-கோடி விசாலமுள்ள சுவேதமண்டலத்திற காத்தற்குக் காரணமாயிருப்பன். இரெளத்திரி 3-கோடி விலாசமுள்ள விந்து மண்டலத்தில் அழித்தற்குக் காரணமாயிருப்பன்.

பராசத்தி ஞானமேயாக வியாபரித்தபோது சிவத்துவம் இலயத்துவம், நிட்கள தத்துவம் எனவும், கிரியையாக வியாபரித்தபோது சத்திதத்துவம் எனவும், இரண்டுஞ் சமமாக வியாபரித்த காலத்துச் சதாசிவ தத்துவம், போக தத்துவம், உத்தி யுத்ததத்துவம், சகள நிட்கள தத்துவம் எனவும், இச்சையாக வியாபரித்தகாலத்து சகர தத்துவம், அதிகார தத்துவம், பிரவிர்த்தி தத்துவம், சகள தத்துவம் எனவும் பெயர்பெறும். அங்ஙனமே சத்திமானுகிய முருகப் பெருமானுரும் குகன், இலயன், நிட்களன் எனவும், சத்தன் எனவும், சதாசிவகுகன், போகன், உத்தி யுத்தன், சகளநிட்களன், சகரன், அதிகாரன், பிரவிர்த்தன், சகளன் எனவும் வருடம் பன்னிரு திருநாமக்களையுங் கொண்டு நிற்பார். இதனை அவரது பன்னிரு திருக்காப் பாங்கானும் உய்த்துணரப் படும் என்க. இக்காரணத்தால் இலயகுகன், போககுகன், அதி

காருகன் என்னும் மூவகைச் சத்திமானும் அவரே யென்பது தெளியப்படும்.

இங்ஙனம் பராசத்தியின் வேறுபாட்டால் தோன்றும் மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, பதின் மூன்று, ஐம்பத் தொன்று, அன்தம் ஆகிய கூறுபாடுள்ள இச்சை முதலாய வற்றையும், அவாந்தர வேறுபாட்டால் வரும் மகாமாயை, உண் மனை, சமைனா, வியாபினி, வியோம ரூபை, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதை, குக்குமை, அதிகுக்குமை, அமிர்தை, அமிர்தா மிர்தை, வியாபினி, இந்திகை, தீபிகை, உரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகை, சிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்யை, சாந்தி, சாந்திய தீதை, சசிசி, அங்கதை, இஷ்டை, மர்சி, சவாலினி, தமை, மோகை, இரகை, சிட்டை, மிருத்தியு, அபயை, இரசை, இரதி. வால்யை. காமை, சம்மியமை. கார்யை, தாத்திரி, பவை, மேதை, காந்தி, சவதி, திருதி, மஞேன்மனி, உமை, திரு, வாணி என்னுஞ் சத்தி பேதங்களுக் கெல்லாந் தலைவரும் அவரேயாம், வாமை, ஜியேட்டை, இரெளத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப் பிரமதனி, சர்வழகத் தமனி என்னும் எட்டுச் சத்திகளுக்கும் அதி, பர் என்பது அறுமுகங்களானும் இரு திருவடிகளானு முனைப் படும்.

சத்த வித்தியா தத்துவத்திலே யுள்ள பூர்ணேதரி, வீரசேணி சான்மனி, உலோலாட்சி, வர்த்துளாட்சி, தீர்க்க நாசிகை, தீர்க்க முகி, கோமுகி, தீர்த்த சிம்சு, குண்டோதரி, அர்த்த கேசி, விதீர்த முகி, சவாலாமுகி, உலூகமுகி, பூந்முகி, வித்யாமுகி, சரசுவதி, மகா காளி, சர்வசித்தி, சமன்மிதி, கெளாரி, திரிலோக்கியை, வித்யை, மந்திர சத்தி, ஆன்ம சத்தி, பூதமா, தேவாம்போதரி, திராவினி, நகரீ கேசரி, மஞ்சரி ரூபினி, விரைசேகர ரோதரி, பூதாதினி, பத் திரகாளி, யோகினி, சங்கினி, கர்ச்சினி, காளராத்திரி, சூர்த்தந்ய கபர்த்தினி முதலிய உருத்தர சத்திகள் ஐம்பத்தொன்றாகப் பரா சத்தி யுருக்கொண்டபோது, பச்சிம புலவகான நகரத்துப் புதுச் சங்கிதி என்னு மொரு பெருங்கோயிலின்க ஜெமுந்தருளும் குகே சக் கடவுளும் அவற்றிற் கேற்ப, பூந்கண்டர், அநந்தர், குக்குமர் : திரிமூர்த்தி, அமரேசர், அரபீசர், பராழுதி, தீதீசர், தானுகர், அர சேங்கிடேசர், புவுரீகர், சத்தியோசாதர், அநுக்கிரகர், சசரர், அக்கு

ஞரர், மகாசேனர், கிராதேசர், சண்டேசர், பஞ்சாந்தகர், சிவோத் தமர், ஏகருத்திரர், கூர்மர், ஏகநேத்திரர், சதுரானனர், அசேசர், சரு, சோமேசரர், இலாங்குவி, தாருகர். அர்த்தநாரீசுரர், உமா' காந்தர், ஆஷாடி. இடின்டி. அத்திரி, மீனர், மேஷர், உலோகிதர் சகித்தர் முதலிய ஐம்பத்தொரு உருத்திரர்களாக சின்று அவ்வித்தியா தத்துவ புவன கிருத்தியஞ் செய்தவின், அச்சத்திகளை யுடைய சத்திமானும் குமாரக் கடவுளே யாவர்.

இவற்றுனே எந்தையாராய குகனுரே சிவபெருமானுகிய முழு முதற் கடவுளென்பதும், அவரே பிரேரக போக போக்கிய காண் டங்க ளென்னும் சுத்த சுத்தாசுத்த அசுத்த தத்துவங்களாகிய சொற்பொருட் பிரபஞ்சங்களைப் படைத்துங் காத்தும் அழித்தும் மறைத்தும் அருளியும் விளையாடும் புவன புசித்துவ கர்த்தவ்விய சத்திமான் என்பதும் வெள்ளிடை மலைபோற் றென்ஸிதி னுணரப் படுமென்க. இத்தகைய அநந்த கோடி சத்திகளை யுடைய தலைவ ஞகவிற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் சத்திமான் மூர்த்தி யாயினர்.

சிவஞான சித்தியார்

சத்திதான் பலவோ வென்னிற் ரூபென்றே யனேக மாக
வைத்திடுங் காரியத்தான் மந்திரி யாதிக் கெல்லா
முய்த்திடு மொருவன் சத்தி போலர னுடைய தாகிப்
புத்திமுத் திகளை யெல்லாம் புரிந்தவ னினைந்த வாரும்.
ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் ரெருமுன் ரூகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகு
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயங் தறிவ னத
னன்றருட் கிரியை தன்னு லாக்குவ னகில மெல்லாம்.

துகளறு போநம்

கிரியையறி யிச்சை கிளந்த சத்தியேதோ
பெரியபரா சத்தி யெனப் பேச.

சிவப்பிரகாசம்

நீடுபரா சத்திரிக யிச்சா ஞான
நிறைகிரியை தரவத்தை நிமலன் மேவி

நாடரிய கருணைதிரு ஏருவ மாகி
நவின்றுபல கலைாத விக்துவாதி
கூடுமொளி வளர்குடிலீ மாயை மேவிக்
கொடுவினைகொ டனுகரண புவன போகம்
பீடுபெற நிறுவியவை யொடுக்கு மேனி
பிறங்கியங்கிட களசகளப் பெற்றி யாமே.

சித்தாந்த போதம்

சத்தியுரு வெனலானும் அத்துணைவேல் திருக்கரத்தில்
தாங்கலானுஞ்
சித்துருவின் ரேழிலானுஞ் செவ்வேடன் வனசமலர்க்
கரஞ்செம்பாதம்
வித்துரும் முகத்தானு மன்னவனே சத்திமான்
விளம்புமீது
சத்தியமுக் காலுமிது சத்தியமே வேதமதுஞ்
சாற்றுஞ் சாட்சி.
ஓம் சத்திமான் மூர்த்தியே நம:

இரண்டாவது

ஓம் ஞானசத்திதா மூர்த்தி

சிவகுகப் பெருமானுடன் அபேதகமாக விளங்கும் தடைப்
படாத அறிவே ஞானசத்தி யெனப்படும். அந்தப் பராசத்தி
யோன்றே ஆன்மாக்களின்மீது வைத்த பெருங்கருணைத் திறத்
தானே முவகைப்படும். அந்த மூன்று சத்திகளையும் உடையர்
என்பதனை விளக்குதற்கே பெருமான் வள்ளியம்மையார், தெய்வ
யாளை யம்மையார், வேலாயுதம் என்னு மூன்றனையுங் கொண்
டருளினர். இச்சா சத்தியையே வள்ளி யம்மையாரென்றும்,
கிரியா சத்தியையே தெய்வயானை யம்மையாரென்றும், ஞான
சத்தியையே வேலாயுத மென்றும் உருவகித்துப் புராணதி சத்த

வித்தைகள் புகலாசிற்கும். வேற்படைக்கலம் ஞானசத்தி யென்பது, “எம்முடைய சத்தியே நும்மைக் கொல்லும்” என்று சிவபெருமான் குரபன்ம் அழியர்க்குச் சொன்னமையாலும், அவ்வாறே ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலம் என்றெண்ணப்பட்ட குரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்னும் மூவரையும், ஆகாமியம் சஞ்சிதம், பிராரத்தம் எனும் வினோப்பகுதி யென்றெண்ணத் தகுந்த கிரவஞ்ச மலையையும், அதன் கொடுவினோகளையும் அழித்தமையாலும், மற்றை யாயுதங்கட்கும் வழங்கப்படாத சத்தி என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரைத் தனக்கே யடைமையாலும், மும்மல காரியத்தொகுதிகள் என்றெண்ணப்படும் குரஞ்சி மூவரது சேனோகளையும் மாயங்களையும் வலிமைகளையும் அழித்தமையாலும்,

பொன்றிகழ் சடிலத் தண்ணல்தன் பெயரும்

பொருவிலா வுருவமுங் தொன்ன
ணன்றுபெற் றுடைய வுருவத்தீர கணத்தோர்
நவிலருங் தோமரங் கொடிவான்
வன்றிறற் குவிசம் பகழியங் குசமு
மணிமலர்ப் பங்கயங் தண்டம்
வென்றிவீல் மழுவு மாகிவீற் றிருந்தார்
வீறன்மிகு மறுமுகன் கரத்தில்.

என்று கந்தபுராணங் கூறியபடி தோமரம், துவசம், குவிசம் அங்குசம், அம்பு, பங்கயம், மணி, மழு, தண்டு, வாள், வில் என்னும் பதினெட்டு ஆயுதங்களும் பதினெட்டு உருத்திரர்களே யென்றும், வேலாயுதம் சிவசத்தியே அவ்வுருவாக வந்திருந்த தென்றும் கந்தபுராணம் உரைத்தலானும் மற்றைய ஆயுதங்கள்போலச் சடத்துவமின்றிச் சிதத்துவ முடைமையானும் பிறவாற்றுனும் தெற்றெந்த தெளியப்படும். இன்னும் பராசத்தியை அபேத மென்னலால் அது பரம்பரனே யென்றுங் கருதப்படுதல்போல இவ்வேற்படைக்கலமும் கந்தசவாமியே யென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

கந்த புராணம்

அந்தமில லொளியின் சீரால் அறுமுகம் படைத்தபண்பால் எந்தைக ணின்றும் வந்த இயற்கையாற் சத்தி யாமபேர்

தங்கிடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையால் தனிவேற் பெம்மான் கந்தனே யென்ன சின்னைக் கண் டுளக் கவலை தீர்க்கோம்.

இன்னும் ஒருபடையானும் தான் அழிக்கப் படாமையாலும், தானேன்றே பலப்பல உருவங் கொண்டு வென்றமையாலும், பாசங்களை சிக்கிரகிப்பது என்பதைனைப் பானுகோபன், சிங்க முகன் என்பவருடைய மாயா பாசங்களாற் கட்டப்பட்டு வீரவாகு தேவர் முதலாயினேர் மயங்கியவழி அவற்றை யறுத்தமை யானும் பேறுதும்.

இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய பராசத்தி என்னும் ஞானசத்தி யைக்கொண்டு ஆன்மாக்களின் பந்தங்களை யறுத்துத் தமது திருவடிப் பேற்றை அளித்தருளத் திருவருவங்கொண்ட பரமாரியன், இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் இவை மூன்றிலைபோலக் கிளை கொண்டு பவக்கடலைச் சுவற்றும் ஞானசத்தியாம் வேலாயுதத்தை வலத் திருக் கரத்தில் தரித்து, தாமரை மலர்போலும் இடத்திருக் கரத்தைத் தமது * குரங்கில் வைத்து, ஒருதிருமுகமும் இருவிழிகளும் உடையராய், கோடி குரியப்பிரகாச மொருங்கு சேர்ந்தனுளி யுடையாய், தேவர்களும், வித்தியாதரர்களும் குழ்ந்து சேவிப்ப வீற்றிருந்தருளவர். ஞானசத்தியைத் தரித்தமையால் ஞான சத்தி தான், ஞானசக்தி யாத்மா எனப் பெயர் பெற்றார்.

* குமார தந்திரம்

சத்திதரஸ்வாமி | ஏகால்ஸ்யத்தில் புஜம் வாமே கடிதக்ஷிணை கேகரே | இச்சா ஞான க்ரியாசக்தி ரூப சக்தி தரம் பஜே ||

* குறங்கு—அரை.

* குமார தந்திரம் என்பது எண்ணுயிரம் சுலோகங்களை யுடைய இல்லிதம் என்னும் ஆகமத்தின் முப்பிரிவினுள் ஒன்று. இது குமாரரகமம் எனவும், கௌமார தந்திரம் எனவும் வழங்கப்படும். கௌமாரர தந்திர மென்னும் உபரகமம் இக்காலத்து இல்லையரயிற் றென்றும், இப்போதுள்ளது குமாரவிதிபற்றிய சாரதாதிலகம் முதலை அநேக நூல்களின் திரட்டு என்றுஞ் சிலர் கூறுவர். “எங்கையுமை தேர்ந்திட வியம்பிய குமாரதந்திர விதிப்படி தவாதறு முகற்கு” எனக் கந்தபுராண முறைத்தலுங்காண்க.

தணிகைப் புராணம் - அகத்தியப் படலம்

இச்சா ஞானக் கிரியையெனு மிவைமுன் றிலையாய்க் கிளைத் தெழுங்கிட்ட. டச்சா மூழி யறச்சுவற்று மயில்வே லொருகை வலத்தமைத்து. நச்சா தவரைத் தெருமொருகை நளினங் குறங்கி னமைத்திமையோர். விச்சா தரர்குழ் ஞான சத்தி தரன துருவம் விதிப்போரும்.

ஓம் ஞானசத்திதர மூர்த்தயே நம:

முன்றுவது

*** தாரகாந்தக மூர்த்தி**

முற்காலத்திலே அசரர்க் கெல்லாங் தலைவனு யிருந்த தாரகன் ஒருவனுளன். அவன் பிரமதேவரை நோக்கி ஜம்பதினுயிராங் தேவ வருடம் தவஞ் செய்தான். அதுகண்ட மலரோன் தோன்றி வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தான். அதனாலே சுவர்க்க மத்திய பாதலங்களி லுள்ளார் யாவரையும் வென்று, அவரேலாங் தன்னேவல் கேட்டு கீற்ப அரசு செய்வானுயினன். மும்மூர்த்தி களையும் வெல்லத் தகுந்த திறலையுடைய தன்னைப்போன்ற மூன்று புத்திரர்களைச் சிவாநுக்கிரகத்தாற் பெற்றுன். தனக்கு எதிர் ஒருவருமின்றித் திருமால் முதலிய யாவரையும் வென்று கடந்தவனுதலால் தர்கன் எனக் காரணப்பெயரோடு வீளங்கி னன். (தாரகம்—கடத்தல்) அவன் தன் மைந்தர்களாகிய தாரகர்க்கன், கமலாக்கன், வித்துன்மாவி யென்னும் மூவரையும் நோக்கி, ‘மைந்தர்காள்! என்னை யித்தகைய பெருங்கௌயில் வீற் றிருக்க வைத்த தவமே. தவத்தைப் பார்க்கிலுஞ் சிறந்த தொன்றில்லை. அதனால் அடையப்படாத பொருள்களு மில்லை. ஆதலால் அழியாத வரத்தைப் பெறுதற்கு அருந்தவனு செய்ய

* இத்தாரகன் குரபன்மனது தம்பி என்று சிலர் கூறுப் பவனன்று. இவன் திரிபுரத் தசரர் தங்கையாகவின் வேரூயி னன் என்க.

மின் என்றுள். அவரும் அதனைச் சிரமேல் வகித்துச் சென்று தவங்கிடந்தார். இவற்றை யுணர்ந்த தேவர், முனிவர், இந்திரன். பிரமன், திருமால் முதலிய மேலவர் யாவரும் என்செய்வோம் என்று வியாகுலங் கொண்டு அவனிடம் ஏவல்செய்யப் போகாது வைகுண்டத்திலிருந்து யோசித்தார்கள்.

என்னை? 'தாரகன் இனையொருவரின்றி யெங்களை யேவல் கொண்டான். அவனுல் யாம்படும் வருத்தங்களோ அளவில். ஆகவே அவனேடு மைந்தரும் அழியா வரம்பெற்று வருவரேல் எங்கதி யெவ்வாரூரும்' என் நிவ்வாறு எண்ணி யெண்ணி யேக்க முற்றூர். தாரகனையும் அவன் மைந்தர்கள் மூவரையும் கொல்வ தற்கான உபாயங்கள் பலவற்றை யாராய்ந்து அபிசார வேள்வி யொன்றை யாற்றுவர் ராயினார். தர்ரகன் இதனையறிந்து தேவர் கள் முனிவர்கள் யர்வரையும் வேறோடு அழிப்பேனன்று உருத்தெத் தமுந்து வைகுண்டத்திற்குச் சென்றுள். திருமால் முதலியோர் அறிந்து நடுநடுங்கிப் புகளிடம்யாதெ ன்று, பெரன் மலையைத்தேடி ஒடிச்சென்று புகுங் தொளித் திருந்தார். தாரகன் ஆங்கும் பெருஞ் சீற்றத்துடன்போய். 'தேவர்களே! முனிவர்களே! நும் பேடித்தன்மை வியக்கத் தக்கதே யென்று இகம்ந்து, இதோ நுங்கட்கு இடங்தந்த மேரு மலையை வேருடன் பிடுங்குகின்றேன். அதன்பின் எவ்விடத்துப் புகுவீர்' என்று முழங்கி, முற்காலத்து வெள்ளி மலையை யெடுத்த இராவணன்றன் முத்தோன் தானேயென்ன, தன் இருகைகளாலும் குடைந்து மேருமலையை மேலே தூக்கினான். குடை போலச் சரித்துச் சுழற்றினான்; குலுக்கினான்; பிரசண்ட மாருதம் ஆர்த்தடித்தபோது சிறுமரக் கொம்பரினுள்ள அறக் கணித பழங்கள் கீழ் வீழ்தல்போல, தேவர் முனிவர் இந்திரன் பிரமன் விட்டனாலும் முதலாயினார் யாவருங் கீழ்வீழ்ந்து ஒடிக் கயிலைக்குச் சென்றார். தாரகன் அவரோடியது கண்டு மலையை முன்போல நிறுவி யூர்க்குச் சென்றான்.

பிரமதேவரிடத்துஞ் சிவபெருமா ஸிடத்தும் வரப்பிரசாத மடைந்த தாரகன் என்பான் மூவுலகையும் அடிப்படுத்தி யாளா ஸிற்புழி, பிரம விட்டனாலும் முதலிய தேவர்களும் ஏனைய கணத் தவர்களும் மிக்க அச்சமுற்றூராய்க் காடு, மலை, கடல், அண்டப்புறம் என்னும் மிவ்விடங்களி னருமாறி வசித்தார்கள். அவருள்

இந்திரன் ஞாகனே டெதிர்த்துத் தன் வச்சிராயுதத்தை யெறிய, அது துரும்புபோல் மடிந்து கீழ்விழவே அச்சங் கொள்ளி, மனைவியாகிய இந்திராணியும், குமாரனான் சயந்தனும் உடன்வர இருடி வடிவமெடுத்து, ஒரு வனத்தின் பன்னசாலையை விருந்தான். அக்கிணி மடைத்தொழில் செய்தான். வருணராசன் புனல் வழங்கினான். வாயுதேவன் அரண்மனைத் துகள் துடைத்து அலைந்தான். மற்றைய வானவரும் இட்ட குற்றேவல்களைச் செய்தார். குரியனும் மறைந்து வானிற் சென்றான். பிரமதேவர் தமது மனோவதியினின்றும் நீங்கித் தோணிபுரம் என்னுஞ்சோழிப் பதியை யடைந்து, வாணியுந் தாழுமாக இருடிவேடங் தரித்துப் பூசித்திருந்தார். அதனாலே அப்பதி பிரமபுரம் எனப் பெயருற்றது. வாமனராம் வாசதேவர் தாரகஞேடு பொருது தோற்று, வைகுண்டத் திருத்தற்கு வெருவி மீன்வடிவெடுத்துச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து சஞ்சரித்திருந்தார்.

இல்தறிந்த தாரகன் வைகுண்டஞ் சென்று ஆங்குள்ள சித்திர சபையின்கண் இருந்து அரசுசெய்தனன். அங்கனுள்ள விரசாநதியின்கண் வீட்டுணுவின் ஏவலால் அங்கிதேவன் குலங் கொண்டுவர அவனங்கண்டு வெருட்ட வருந்தி யோடி அவன் வாரானுயினான்.

இங்ஙனம் வருத்தமுற்ற தேவர்கள் யாவருந் திருக்கயிலாய மலையை யடைந்து அரனார அஞ்சலித்து வணங்கி யேத்தி. ‘அடியரிடர் தீர்த்தருளும் ஐயனே! தாரகனால் படுங் துண்பம் அடியேன்களாற் சகிக்க வொண்ணாது. அதனை நீக்கி யருள் புரிகி!’ என்று பெரிதும் வேண்டினார். மகேசப் பெருமான் அவர் துன்பத்தை யறிந்து தந்திருவளத்து உன்னிய மாத் திரையே, ஆறுமுகமும், பன்னிரு விழிகளும், அபயம் வாள், குலம், சக்கரம், முசலம், வேல் என்பன அமைந்த வலத் திருக்கரம் ஆறும், வரதம், கொடி, கேடகம், அங்குசம், பாசம், குலீசம் என்பன அமைந்த இடத்திருக்கரங்கள் ஆறுங் கொண்ட, கோடி குரியப்பிரகாசம் போன்ற திருவருவமுடையராய், சுப்பிரமணியப் பெருமான் அவரது இருதயத்தினின்றுங் தோன்றி யருளி னார். சிவபெருமான் அவர் திருமுகம் நேர்க்கி. ‘குமார! தாரகனை வதைத்துத் தேவர் துன்பை கீக்குதி’ யென்று அனுப்ப, குகப்

பெருமானுர் படைகளாடுஞ் சென்று * தாரகனுடன் பத்து நாள் பொருது சுக்கிரவர்த்து இரவிலே கொன்று, விட்டுனு முதலிய தேவர்களை முன்போல் இருத்திக் குமரர் சிகரத்தின்க ணைமுந்தருளினர். தாரகனுக்கு அழிவைச் செய்தமையால் தாகாந்தக மூர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

சீவரகச்யம். (பரம இதிகாசம்.)

தாரகன் கதையுரைத்த அத்தியாயம்

ஆனகேளசரருக்கிகலனுவரியுங்
தானவன் சமரில் நொந்துதளர்வுற்றுவவிபோய்
மீனமாடுவரிமீதினில்விழுந்ததுமலர்ல்
ஊனமுற்றெழுழியுமின்மினியையொத்தனனரோ.

இத்திறத்தமரர்யாவருமிடைந்தயரவே
முத்திறத்துலகுமவளவியமுரண் கொளசரன்
நத்தெடுத்தவனலங்கொள்பதினண்ணியவன்வாழ்
சித்திரச்சபையிருந்தரசு செய்தனனரோ.

கணபதியுடன் கடவுளுத்தரச் சருக்கம்

என்றுகங்கைமைந்தனையாமேவினேமைவனிவ்வாறிதயத்துன்னிச்
சென்றுதாரகனையடர்த்தேயதினனப்பரிசுதிகழுந்தொந்திக்
குன்றனையதந்திமுகத்துண்டிவிளாயகன்சரணங்குறித்துப்போற்ற
நன்றிகொளுஞ்ஞாயிடத்தினடத்தியெனவெடுத்துரைத்தானுதன்று
[னே.

குமார தந்திரம்

கௌசிக சங்கிதை மந்திரோத்தாப் படலம்

| தாரகாரிஸ்வாமி | வரத மங்குசத்வ ஜூஸ கடக சாப
வஜ்ஜூர மப்பயபய பாச வஜ்ர கட்க முசல சக்தி மந்வஹம் |
தவிதசபாணர்ப்பிதத்ததாந மருணகோடி சங்கிபம் பஜத
தாரகாரி மத்ர பவநாச காரணம். *

* இவன் இருந்த இடம் திருக்கூவமென்று அத்தல மாணியம் உரைக்கின்றது. இவனுடன் பொருத இடம் தொண்டை மண்டலத்திற் செங்கற்பட்டு என்னும் ஊர்க்குச் சமீபத்திலுள்ள திருப்போரூர் என்ப. சமரபுரி என்ற காரணப் பெயரானும் போதகுமென்க.

தணிகைப் புராணம்—அகத்தியன் அருள்பெறு படலம்
வரதங் கொடிகேடுகந் தோட்டிவளர்ந்த வெறுழ்ப்பாசங்குவிசம்
பரவு மபயம் வாள்குலம் பரிதி முசலம் வேன்முங் நாற்
கரமும் விளங்க வறுமுகமுங் கதிர்ப்ப விழிகள் கருணைமழு
தரவென் றருளுங் தாரகாந்த கன்சி ருருவஞ்சமைப் போரும்.

பழந்த் தல புராணம்—வசுமந்தகச் சருக்கம்

பாவடி யானைத் தாரக னுயிருண் படையோள்வேற்
நேவர்க் டேவன் கதையமு துண்டான் செவிவாயான்
மேவின மேர்பா லான வரைப்பான் மிளிர் நெல்லிக்
காவிலடைந்தான் ரூபதர் குழுவைக் கண்ணுற்றுன்.

கூர்மபுராணம்—திரிபுர தகனம் உரைத்த படலம்
கார்தவழ் மேருவெற்பைக் கடவுளர் வெருவி யோட
வேரொடும் பிடுங்கி மீட்டும் வைத்திடும் விறல்கொள் திண்டோள்
தாரகன் தன்னை வெற்றி யறுமுகன் சாய்த்த பின்னர்ச்
கிர்கெழு மவன்றன் மைந்தர் திசைமுகன் பழிச்ச வூற்றூர்.

தாரகாந்தக மூர்த்தியே நம:

நான்காவது

வராகோன்மத்த பங்க மூர்த்தி

பிரமதேவரின் புத்திரரான காசிப முனிவர்க்கு மனைவியர்
பதின்மூவர். அவர் அதிதி, திதி, தனு, அரிட்டை, சரசை, கடை,
சுரபி, விந்தை. தாம்பிரர, குரோதவசை, இளை. கத்துரு, முனி
என்னும் இவரேயாம். இவர்களுள் திதி யென்பாளிடத்திலே
இருவர் மக்கள் பிறந்தனர். அவருள் பொன்னிற முட்டயான்
இரணியன் எனவும், பொன்னிறமான கண்களையுடையவன்
இரணியாக்கன் எனவும் பெயர் பெற்றனர். (இரணியன்—
பொன். அக்கன்—கண்களையுடையவன்.) இவர்கள் இருவரும்
வைகுண்ட துவார பாலகரான விசயன், சயன் என்பவரே. பிருகு
முனிவர் சாபத்தால் இங்ஙனம் பிறந்தனர். இரணியனுக்குப் பிரக
லாதன், அனுகிலாதன், சங்கிலாதன். கிலாதன் நால்வரும் அவருட்

பிரகலாதற்கு விரோசன னும், அவனுக்கு மாவலியும் குமாரராகப் பிறந்தனர்.

இரணியாக்கன் என்பான் தவ வலிமையுடையவனும், சர்ச் சரன், சகுணி, பூதந்தாபனன், மகா நாபன், மகா வாரு, கால நாபன் என்னும் ஆறு புத்திரர்களைப் பெற்று மூவுலகமும் தனது ஏவல் கேட்ப அரசியற்றினால். தானே பிரமம் என்றும் தன்னையன்றி வேறு கடவுள் இல்லையென்றும் அகங்காரங் கொண்டான். இவ்வாருய மாயா வாதக் கொள்கையையுடைய இரணியாக்க னிடம் ஒரு முனிவர் சென்று, ‘பூதேவி நாயகனுன மாயவனே கடவுள்’ என்றார்.

அதுகேட்ட இரணியாக்கன் முனிவரைச் சினந்து, ‘அப் பூமிதேவியைப் பாயாகச் சுருட்டிப் படுகடவிற் கரைத்து விடுகிறே’ என்று தன் தவ வலியாற் பாயாகச் சுருட்டிக் கடவிற் கொண்டு சென்றான். தேவர்களும், முனிவர்களும். அந்தணர் முதலியோரும் ஒலமிட்டனர். பூமிதேவியும் ‘நாராயனு! மாதவா! என்னைக் காத்தருள்க’ என்று அபயமிட்டாள். மாலார் அவற்றை யுணர்ந்து ஆதிவராகம் போன்ற வராகருப மெடுத்துச் சென்று, ஏழு கடல்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு, அளவின்றி சின்ற பெரும் புறக்கடலுட் சென்று மூழ்கி. இரணியாக்கனேடு போர் செய்து தமது தந்தத்தால் இடித்து அவனைக் கொன்று பூமியைத் தம் கொம்பின் நுனியில் தாங்கி மேலெழுந்தார். கொண்டபூமியை முன்போல விறுத்தினார்.

அதுகண்ட உயிர்களும் மேலுலகத்தவருக் துதித்தார்கள். அதனாலே விட்டுனுவாகிய பன்றிக்கு அகங்காரங் தோன்றித் தானே முழுமுதற் கடவுள் என்று பிரமையற்று. இரணியனது இரத்தத்தைப் பானஞ்செய்த வெறியினாலும் ஒன்றுந் தெரியாததாகிப் பூமியைக் குத்தித் தோண்டிக் கடவினுக்குள் விழ்ந்து கலக்கி உயிர்களையு மலைத்து மதங்கொண்டு குழுறித் திரிந்தது. பிரமன் இங்கிரன் தேவர் முனிவர் முதலாயினேர் திருக்கயிலாய பதியிடத்திற் சென்று முறையிட்டனர். வேதபுருட சூக்தத்திற் பிரதிபாதிக்கப் பட்டவராய், பதினைந்து முகம். பதினைந்து பாதம், அவ்வளவு திருக்கரங்கள், நாற்பாளைந்து வீழிகள் அமைந்த திருவுருவத்தை யுடையராய் விளங்கும் ஆதி சதாசிவப் பெருமான் தம்மிடத்தினின்றும் ஆறு திருமுகம், பன்னிருகை,

முப்பாதம் ஆகிய உறுப்புக்களையுடைய ஆபத்தோடு குகப் பெருமானை அனுப்பியிருள்ளனர்.

“ஆத்தியன்னியவஸ்ரூபி” என்று வேதம் முழங்கித் துதித்த மகேசரரான அறமுகப்பெருமான் உயிர்களை வருத்தும் அகங்காரப் பன்றியைத் தேடிக் கண்டு, தந்திருவடியால் ஓர் உதை உதைத்தார், பன்றி அண்டச் சுவர் இடிந்து வீழ்ந்தாற்போல வீழ்ந்தது. வீழ்ந்த மாத்திரையே பெருமானுர் அதன் பின்கால் இரண்டனையும் பிடித்துக் கரகரவென்று சமூற்றினார். பானுகம்பன் தன் ஆயிரம் வாயினுஞ் சங்கை வைத்து முழக்கினான். தேவர் பூமாரி பொழிந்து அபயமிட்டனர். பிரமர் வந்து ‘இப்போது தேவரீர் உயிர்ப்பிச்சை அளித்தருள்க’ வென்று குறையிரந்தார். பெருமானுர் விட்டுனுவாகிய வராகதோத்திரத்தையும் கேட்டுத் திருவன மிரங்கி, அதன் கொம்பரை மாத்திரம் பிடுங்கிச்சென்று சிவபெருமானது திருமுன் வைத்தருள்ளார். இறைவனார் தேவரது வேண்டுகோட்டபடி தம் திருமேனியிலணிந்தருள்ளார். திருமாலாகிய வராகமூர்த்தி அகங்காரம் தொலையப்பெற்று, சிவசண்முக உற்கருடங்களை யெல்லாங் தெளிவிக்கும் வராகபுராணத்தைத் தம்மையடுத்த தேவர் முதலாயினார்க்குக் கூறி வைகுண்டமடைந்தார். திருமாலாகிய வராகத்தின் வெறித்தன்மையாகிய அகங்காரத்தை அடக்கினமையால் வராகேன் மத்த பங்கமுர்த்தி எனப் பெயருற்றனர். இவ்வைதாரம் பிரதம மகாசிருட்டி யாரம் பத்திலே வந்த வராககற்பத்திலே யாகும்.

* சங்கர சங்கிதை - உபதேச காண்டம்

அறுபத்து நான்காம் அத்தியாயம்.(65-74) சுலோகங்காண்க.

சிவரக்கிய கண்டம் - யுத்த காண்டம்

13-அத்தியாயம். 49-சுலோகம் பார்க்கவும்.

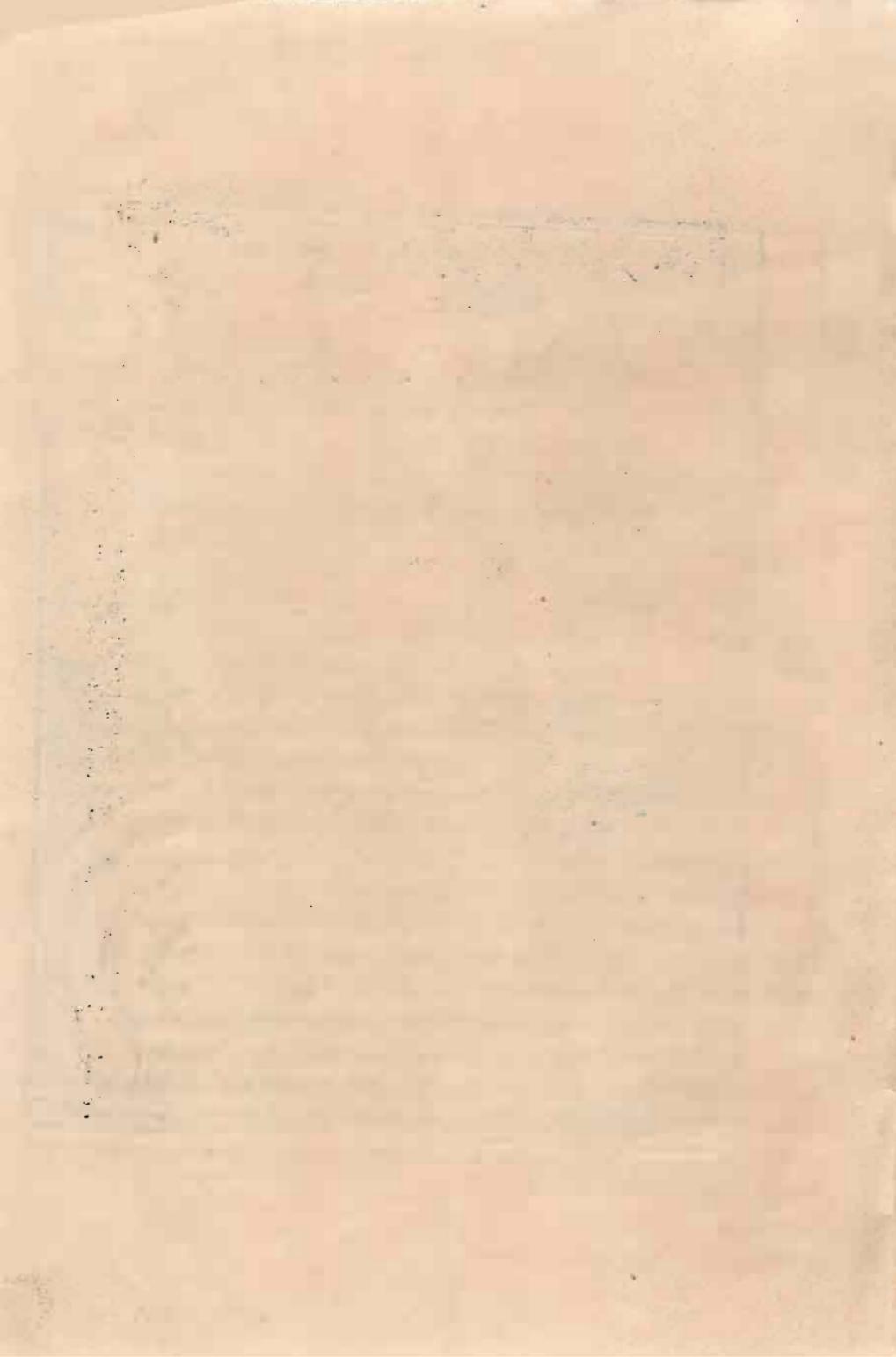
(ஆதி வராக மூர்த்தியின் சிங்கப் பல்லைப் பிடுங்கின பலசுப்பிர, மணியர்கள் போல விளங்கினார்.)

* பொற்கண்ணாகிய இரணியாக்களைக் கொன்று உன்மத் தங்கொண்ட மாய பன்றியின் கொம்பை முரித்துக் கொடுக்க, சிவபெருமான் அணிந்தருளியதலம் திரு அரத்தைப் பெரும்பாழில் என்னும் அரித்துவார மங்கலம் என்ப. இது சோழநாட்டில் காவிரியின் தென்கரையில் உள்ளது.

1-வது அந்தியாயம்

வராகோன் மத்தபங்க மூர்த்தி

கந்தபுராணம் - இரணியன் வதைப்படலம்

அங்கண்மா ஞாலங் தன்னை மேவினி யகமு மோட்டுச்
செங்கண்மா லேன யாக்கை யெயிற்றையோர் சிறுகை பற்றி
மங்குல்வா னுலகிற் சுற்றி மருப்பொன்று வழுத்த வாங்கித்
தங்கனு யகற்குச் சாத்தச் சண்முக னளிக்கு மென்பர்.

வரகோணமத்த பங்க மூர்த்தியே நம:

ஜந்தாவது

கூர்ம பங்க மூர்த்தி

முன்காலத்திலே தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் பகைமுற்றிப்
போர் முண்டது. அப்போரிலே தேவர்களிற் பலரும், அசுரர்
களிற் பலரும் இறந்தார்கள். அதனை இருபகுதியினரும் அறிந்து
சாவாமல் ஸ்னரு யுத்தஞ்செய்யும்வழியை அருள் செய்ய வேண்டு
மென்று முகுந்த மூர்த்தியிடத்தில் முறையிட்டுக் கொண்டனர்.
அவர் இரு பகுதியாரையும் அழைத்துச் சென்று, மந்தர மலையை
மத்தாகவும், சந்திரனை அடைதூண் ஆகவும் நிறுத்தி, வாசகியைக்
கயிருகப் பூட்டி. தேவர்கள் வாலினும், அசுரர்கள் தலையினும்
பிடித்து இழுத்துக் கடையும்படி செய்தார். இவர்கள் இழுக்கும்
விசையினுலே வாசகி என்ற சர்ப்பம் உடல் தேய்ந்து வருந்திப்
போறுக்க முடியாமல், தனது ஆயிரம் வாய்களினு முள்ள காளி,
காளாத்திரி. யமன், யமதூதி என்னும் நால்வகைப்பட்டவிடத்தை
நாலாயிரம் பற்களினின்றும் கக்கியது. அது ஆர்ப்பரித்து
உருத்திராக்கினிபோல் வருதலும் தேவரும் அசுரரும் பயந்து ஓடிட
னர். நாராயண மூர்த்தி “நான் காப்பே” என்று எதிர்சின்று
நஞ்சின் வேகம் பட்டமாத்திரத்தே பவளவண்ணமாயிருந்த
மேனியாவும் கறுத்தது. அஞ்சியோடிக் கயிலாயபதிக்கு அறிவித்
தார். அவர் அதனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரைக் கொண்டு வரு
வித்து உண்டு நீலகண்டராய் விளங்கினார்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் விட்டுனு பிரமரென்னு மிவருடன்
சென்று முன்போற் கடைந்தார். மந்தரமலை பாதலத்தில் அமிழ்ந்

திற்று. திருமால், விநாயக பூசை செய்யாமையால் அன்றே இத் துன்பங்கள் சம்பவித்தன என்று கணபதிபூசை செய்து கடைவித்தார். கடையுங் காலத்தில் மந்தர மலை, மேலும் கீழும் பக்கத்தும் சரிந்து போவதைப் பார்த்து, திருமாலானவர் ஆயிரங் கைகளை யுடைய கூர்ம வடிவங் கொண்டு, மந்தரமலை மேலே யெழும்பாமலும், கீழேயாழூமலும், பக்கத்திற் சரியாமலும் கைகளால் தாங்கி, தோன்றிய அமிர்தத்தைத் தேவர்க்குக் கொடுத்தார். அதனால் விட்டுனு தன்னைவிடப் பற்பிரமம் வேறு கிடையாதென்று அகங்காரங்கொண்டு ஆயிரங் கைகளாலும் கடலைக் கலக்கி உலகிலுக்குப் பெருங் துன்பத்தைச் செய்வாராயினார். உயிர்களெல்லாம் இறக்குங்கால நேரிட்டது. நட்சத்திரக் கூட்டங்களுஞ் சூரிய சந்திரர்களும் விண்ணிற் சஞ்சரித்த வின்றி யலைந்து பரமபதியை நோக்கி ஒலமிட்டுக் கதறினார். பாற்கடல், கூர்மங் கலக்கி மோதுதலாலே பொங்கிப் பிரளய வெள்ளம்போல வழிந்து உலகத்திற் பரந்து உயிர்களைவாரி அழிக்கத் தொடங்கிறது.

தேவர் முனிவர் முதலாயினேர் யாவருஞ் சிவபெருமானது சங்கிதியிற் சென்று காளகண்ட மூர்த்தியே! ஸிலமேகம்போன்ற பெருங் கூர்மத்தினுலே யாமெல்லாங் துன்பம் அடைகின்றே மென்று புலம்பி முறையிட்டார். பெருமானார் புன்முறுவல் டுத்து ‘அன்பர்களே! அஞ்சாதீர்’என்று அபயங்கொடுத்துத் தம் தொடை மீது இருந்த சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி னார். புதுச் சங்கிதிக் கந்த நாதன் அக்குறிப்பை ஓர்ந்து விரைவிற் பாற்கடல் சென்று ஓர் உங்காரஞ் செய்தார். விட்டுனுவாகிய கூர்மம் அவ்வங்கோரத்தைக் கேட்டு வலியொடுங்கி இடிகேட்ட சர்ப்பம்போல் தியங்கி மூர்ச்சையாயிற்று. அப்போது சுப்பிரமணியப் பெருமானுடன் பின்றூடர்ந்த அங்கர புத்திரர் தமது தாயான கூர்மத்தைப் பற்றிக் கர்கரவென்று இழுத்து வெளியிற் கொண்டு வந்தார். கந்தவேள் தந்திருவடியானே ஏற்றுதலும் *கூர்மம் அண்டமுகடு மேலிடிந்து விழுந்தாற்போல மேலே யெழுந்து,

* கூர்மத்தின் அகங்காரத்தை யொழித்து ஓட்டினைப் பிடுங்கிய தலம், சோழாட்டிலே காவிரிநதியின் தென்கரையிலுள்ள திருத்தண்டலை கிணைறி என்பதாம். அது திருக்கடிக்குலம் என்னுங் தலத்திற்கு வடக்கிழக்கே பதினூன்குமயில் தூரத்திலுள்ளது.

நிலம்பிளாக்கத் திக்குகள் செவிடுபேடப் பேரொலியுடன் கீழ்விழுங்கு
மல்லாந்தது. முருகவேள் இருப்புலக்கை கொண்டு ஓரடியடிக்க
உன்னும்போது, தாமரை மலர்ப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் இலக்கு
மீது தேவி கேட்டு ஒடிவங்கு கண்ணீர் விட்டு வணங்கி,

மருவார் செழுங்கூந்தல் வானிகலன் பூண்டிருப்பத்
தருகீழன் மேவிச் சசிவாழ்வி னேடிருப்பத்
திருவோ திருவிழுப்பா டேவரிகு னாமணியே
மருகோ யுபிரளித்தென் மங்கலநான் காப்பாயே.
மங்காத காமர்பிடி மான்மருங்கு வைத்தருஞ்
மெங்கள் பெருமானே யேத் துவார் கண்மணியே
கங்கை குமராவென் காதலை யுயவித்து
மங்கலநான் பிச்சை வழங்காய் வழங்காயே.
மூவரென வோது முதற்றே வரிலொருவ
ஞவி யழிந்தா வலுணர்னினை யேசாரோ
தேவரிடர் தீர்ப்போய் சிற்றிடிச்சி மங்கலநான்
காவல் புரியாயே லென்னுங் களைகண்ணே.

என்று துதித்துத் தனது முன்றுனையை கீட்டித் தாவிப்பிச்சை
கொடுத்தருள வேண்டுமென்று குறையிரங்கு கேட்டாள். எம்மை
யடிமையாகவுடைய கதிரை நாயகக் கடவுள் இலக்குமியாரின்
துதிக்கு இரங்கி, விட்டுணவாகிய கூர்மத்தி அயிர்போக்காது
ஒட்டைமாத்திரம் பெயர்த்து, உறுதிகூறிக் கயிலைடைந்து தமது
தந்தையார் சங்கிதியில் ஒட்டினைவைத்து நின்றார். தானுவாய்
நின்ற சங்கரபகவான் குமாரரை யனைத்து முதுகு தைவங்கு பக்க
கத்தி லமரச் செய்தனர். பின்னரித் தேவர்களைநோக்கி இவ்வோட்ட
டினை யென்செய்துமென்று வினவ, அவர்கள் 'வேதமுதலே! தேவ
ரீர் திருமேனியிலோ ராபரணமாகத் தரித்தருள வேண்டு' மென்று
வேண்ட, பரமானி அவ்வாறே தரித்தார். அதுமுதல் எமது குமா
ரக் கடவுளுக்குக் கூர்ம பங்க மூர்த்தி யென்னுட் திருநாம முண்
டாயிற்று. திருமாலாகிய கூர்மமும் மயக்கங்தெளிந்து சிவலையுங்
குகப் பெருமானுரையும் வேதங்களாற் றதித்து, தெளிந்த அறி
வுடனே நாரதர் முதலிய முனிவர்க்கும் பிறர்க்குஞ் சிவபெருமா
னது பிரபாவங்களை யுணர்த்துங் கூர்ம புராணத்தைக் கூறித் தம்
வடிவுடன் வைகுண்டஞ் சாரித்தது.

கூர்மபுராணம்-இந்திரத்தியும் நன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்

கரரகொன் றிரங்கு திரைக்கடல்வான்

குழிசி யாகக் கறையனல்வா

ளரவங் கயிரு மதிதறியா

வமர ரமுதங் கடைங்தெடுப்ப

வரைமுன் னிடலுங் தாழாது

மாயோன் வளர்கூன் புறத்தாமை

யுருவிற் ரூங்கிக் கடன்மதித்து

வானேர்க் கமுத முதவினுன்.

பாகவதம் - கூர்ம படலம்

படித்திசை ககன முதலெரிந் திடவான்

பரங்குவங் தெகிருமா விடத்தைக்

கொடியிடை பாக னுலகெலா முவப்பக்

கோமள அங்கையி னேற்பக்

கடுகுபோ லாலங் திரண்டமர்ந் திடலுங்

கடிதினில் விழுங்கிடக் கண்டத்

திடையினி லமர வெழிலுறு காள

கண்டனும் பெயரிறை யானுன்.

அந்தரங் திசைபார் அடங்கலு மெரித்தங்

கடர்த்திடு மாலகா லத்தைக்

கந்தரங் தரித்த இறையினைக் கண்டே

களிப்புறு மமரரோ டவுணர்

துந்துபி முழங்கத் தருமலர் பொழிந்து

துதித் துஷின் ரூடினர் பாடி

யெந்தைந் யெமைக்காத் தருஞுமீ சனுநீ

யென்றடி யிறைஞ்சியேத் தினரால்.

கதிர்காமக் கோவை - ஓர்பெயர் வினுதல்

வனமாலை யஞ்சுசுறுப் புற்றவன் வேலை வடித்தெழுப்ப

வனமாலை யஞ்சுசுறுப் போடது கொண்டுதான் தைக்குவைவத்த

வனமாலை யஞ்சுசுறுப் பேவயில் கொண்டவன் வாழ்க்கிரை

வனமாலை யஞ்சுசுறுப் பாயிடம் பேர்த்தமை வாய்ந்துரையே.

கூர்ம பங்க மூர்த்தியே நம:

ஆருவது புலிங்க மூர்த்தி

சிவபெருமான் உமாதேவியாகரை விவாகஞ் செய்து திருக்கயிலை மலையின்கண் எழுந்தருளி யிருக்குங் காலத்திலே குரபன்மனது கொடுங்குன்பத்திற்கு ஆற்றுத் தேவர், முனிவர், கந்தருவர், நாகர் முதலாயினாலேரும், இந்திரன் பிரமன். விட்டுணு என்பவரும் மேருமலையிற் கூடி என்னுவா ராயினர். 'யோகியாயிருந்த சிவபெருமான் எம் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கி யுமையவனை வதுவை செய்தருளினர். செய்தும் ஒரு திருக்குமரரைப் பயந்து எம்மைக்காக்காது வாளா விருக்கின்றனர். அவரை நோவதிற் பயனில்லை. யாங்கள் தவஞ் செய்திலேம்; தவறுகளே செய்தேம். இன்னுங்கைலாசபதியை வேண்டுவேமாயிற் றிருவள் மிரங்குவர்' என்றனர்.

அப்போது பிரமதேவர் "சிவபெருமானது செய்கையை அறிந்தே போதல் தகுதி" என்ன, வாயுதேவனை யனுப்பினர். அவனும் இவர் பிடிவாதத்தினாலே அஞ்சி யஞ்சி, சோலைமலர் வாசனையளாவி, கங்கை தோய்ந்து, தென்றலாய் அசைந்தனசந்து மெல்லெனத் திருக்கோயிலிற் செல்வானுயினான். திருநங்கி தேவர்கண்டு உரப்பினார். இடிகேட்ட சர்ப்பம்போல வாயுதேவன் சிறிதும் வளியின்றி வெருவி விழுந்தான். பின் தெளிவுற்றுப் பண்ணையை உருவத்தைக்கொண்டு திருநங்கிதேவரது திருவடிகளை வணங்கி, 'எம்பெருமானே ! விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் தம் குறைகளை விண்ணப்பங்குசெய்ய சினைத்து அவர் செய்கையைஅறிந்து வருமாறு என்னை முன்னராகவேயனுப்பினர். நான் மறுக்கவும் அவர் தம் வருத்தங்களைப் புகன்று போகுமாறு வளிந்து அனுப்பினர். அதனால் தென்றலாய் மெல்ல நுழைந்தேன். தேவரீர்க்கு விண்ணப்பங்குசெய்ய சினைத்திலேன். குரபன்மனால் வருத்தமுற்று அறிவு குன்றப் பெற்றேன். அறிவிலியாகிய எனது பிழையைப் பொறுத்தருள்க' என்று விழுந்து வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான். திருநங்கி தேவர் கோபந் தணிந்து, "நாம் இங்கே உன்னுயிரைத் தங்கேம். சில்லாதே, மீண்டு போவாய்" என்று ஏவி

ஞர். வாயுதேவன் மேருமலை சென்று பிரமன் முதலாயினோர்க்கு நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினான்.

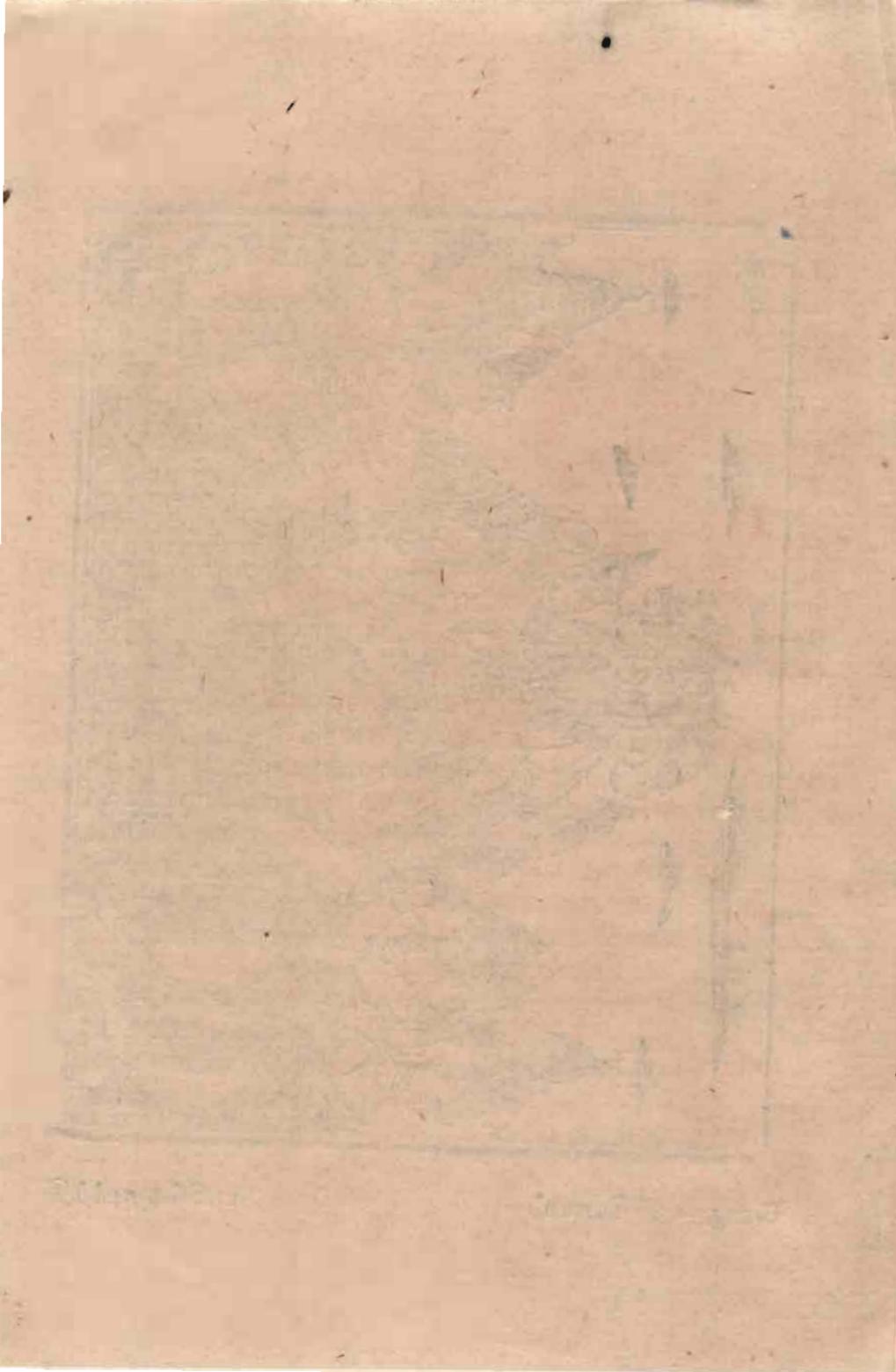
அவர்கள் யாவரும் துன்ப முற்று, மேரு மலையினின்றும் யாவரும் புறப்பட்டுக் கைகலையை யடைந்தனர். கோயிலின் முன் சென்று திருந்தி தேவரைப் பணிந்து, 'அடியேங்கனுடைய வரவைப் பரமானர்க்குத் தெரிவித்தருள் வேண்டு' மென்று குறையிரந்தார். அவ்வாறே நந்திதேவர் அறிவிக்கச் சிவபெருமான், "அவர்களை யழைத்து வருதி" என ஆணையிட்டார். நந்தி தேவர் யாவரையும் அழைத்துச் சென்றார். நாரணன் முதலானோர் பல காலும் வணங்கி அஞ்சலி செய்து தம் குறைகளை யெல்லாம் முறையிட்டார். நித்திய கன்னிகையான உமா தேவியாரைத் திருமணஞ்சு செய்தமை ஒரேதுக்காட்டன்றி அவரிடத்து மைந்தரைப் பெறுதற்கு அன்று. ஆதலால், அநாதிமல முத்தரே! தேவரீரிடத் திலே தேவரீர்க்கு ஒப்பாக ஒரு திருக்குமாரரைத் தோற்றுவித்தருள் வேண்டும் என்றனர். சிவபெருமானும் அபயங் கொடுத்து, தமது பழுமையாகிய ஆறு திருமுகங்களையுங் கொண்டு, அம்முகங்களினுள்ள நெற்றிக் கண்கடோரும் ஒவ்வோர் அக்கினிப் பொறியைத் தோற்றுவித்தருளினார்.

அத்தகைய ஆறு பொறிகளும் பிரம விட்டுனு முதலிய தேவர்கள் யாவரும் சிறிதும் அனுக லாற்றுத் மிக்க வெம்மையை யுடையனவாகி உலக மெங்கும் பரந்தன. அப்பொழுது வாயுக்கள் உலைந்து ஓய்ந்தன. கடல்கள் எல்லாம் வற்றின. வடவாழுகாக்கினியும் தன்செருக்கு நீங்கிற்று; பூமி பிளங்தது; மலைகள் யாவும் நெக்கன; அட்ட நாகங்களும் நெளிந்து நீங்கின; எட்டுத் திக்கு யானைகளும் வெருவி அலறி யோடின. ஆயினும், அவ்வக்கினிப் பொறிகள் உலகுயிர்களைப் புரத்தற்குத் தோன்றின. ஆக ஸின், ஒருயிரரத்தானும் நாசஞ்சு செய்தில். எவர்களையும் எவைகளையும் அஞ்சச் செய்தன. அவற்றின் வெம்மைகண்டு பரமேசுவரியுங் தமது சிலம்புகள் புலம்புமாறு திருக்கோயிற்கு ஒடிச் சென்றார். விட்டுனு முதலாயினோர் வெருவி நடைநடங்கி இடங்தோறும் ஒடினர். ஆங்காங்கு சின்று சதாசிவப் பெருமானைத் துதித்துப் புலம்பினர்; ஒலமிட்டனர். ஒருசணத்துள் இப்பொறிகளின் வெம்மையை மாற்றுதொழிலீராயின், உலகம் அழியும் எனக் கூவினர். சிவபெருமான், 'அமர்களே! அஞ்சனமின்'

6-வது அத்தியாயம்

புலிங்க மூர்த்தி

என்று, முன்போலவே யொருதிருமுகத்தோடும் எழுந்தருளி பிருந்து. அக்கிணிப் பொறிகளைத் தம்முன் வருமாறுதிருவளத் துன் னினர். உடனே பொறிகள் முன்போல் ஆருசி வந்து சின்றன. வாயுவையும் அக்கிணியையும் அழைத்து, 'இவைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு கங்கையாற்றில் விடுதிர்' எனச் சிவபெருமான் கட்டளை யிட்டார். அவர் வணங்கி, 'ஐயனே, இவற்றைத் தாங்க வல்ல வர் எவர்? அடியேங்களாற் கூடுமோ?' என்று வெருவினர். ஒரு கணஞேரங் தாங்கும் வல்லமையைச் சிவபெருமான் அவர்க்கு அளிக்க, வாயுதேவன் ஒருகணம் அரிதிற் சுமந்து சென்று ஆற்று மல் அக்கிணியிடஞ் சேர்த்தினான். அவனும் ஒருகணத்துள் தாங்கிக் கங்கையாற்றில் விடுத்தான். தேவர்கள் முதலானேர் கயிலையினின்றும் நீங்கி மிக்க உவகையோடும் சென்றனர். இங்ஙனம் பரமசிவன் ஹன் நெற்றிக்கண்ணினின் றும் பொறிகளாகத் தோன்றி யருளலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் புலிங்க மூர்த்தி (சிவதேசச் மூர்த்தி) யாயினர்.

கந்தபுராணம் - திருவவத்ரப்படலம்

நீற்புறுமமர்யாரு நெஞ்சுதுண்ணென்னீடும்
அற்புதாரோகி அருண்முறையுன்னிப்போற்றச்
சிற்பரன்றுன்கொண்டுள்ள திருமுகமாறுதன்னிற்
போற்புறுதற்கண்டோறும் புலிங்கமொன்றென்றுதான்.
ஆவதோர் காலையீச னறுமுக நுதற்கண்மாட்டே
மூவிருபொறிகள் தோன்றி முளரியான் முதலாவுள்ளோா
எவருமணுகல் செல்லா வெல்லைதீர் வெம்மைத்தாகிப
ழுவுலகண்ட முற்றும் பொள்ளெனப் பராயவன்றே.

சிறத்தலுங் கன்னலொன் றெரியின் நீஞ்சுடர்
பொறுத்திட லரிதெனப் புலம்பிக் காவினேன்
மறுத்தவீர் பிறைமுடி வரத னையாற்
திறல்படு வன்னிதன் சென்னி சேர்த்தினான்.
சேர்த்தலுமொருபதந்தீயின்பண்ணவன்
வேர்த்துடல்புமுங்குறமெவிவிற்றுங்கியே
பேர்த்தொருபதமிடப்பெறு துவல்லைபோய்
ஆர்த்திடுகங்கையினகத்துய்த்தான்ரோ.

புலிங்க மூர்த்தயே நம :

ஏழாவது சரவணேற்பவ மூர்த்தி

அக்கினிதேவன் சுமந்து விடுத்த பொறிகள் ஆறும் அடை தலும் கங்கையானது சிவபெருமானது சடைக்காட்டின் முன்னர் ஞான்று மறைந்தாற்போல வறந்தது. சிவபெருமானுடைய திரு வருளையறிந்து கங்கையானது அப்பொறிகளைச் சுமந்துகொண்டு சரவணப் பொய்கையில் விடுத்தது. பிரமன் விட்டுனு முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வந்து அண்ணியதாகிய விளைவைக் காக்கும் வறியார்போலக் காக்கத் தலைப்பட்டார். பிரமா ஆகாயத்திலும். விட்டுனு பூமியினும், இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர்கள் எண்டிசைகளினும் நின்று காத்தார்கள். சரவணப் பொய்கையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளினுலே வறத்தவின்றி முன் போலிருந்தது.

அருவமும் உருவமும் ஆகி, அநாதியாய், பலவாய், ஒன்றுகி. பிரமமாக விளங்காசின்ற பரஞ்சோதிப் பிழம்பே, ஆன்மாக்கள் உணர்ந் துய்யும் பொருட்டு ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரு திருக் கரங்களும், கொண்டு முருகக்கடவுளாக அவதரித்தது. ஆகாயத் திலே துந்துபிகள் ஒலித்தன. வேதங்க னௌலாம் ஆரவாரித்தன. பிரம விட்டுனு முதலாயினேர் பூமாரிபெய்து “அடியேங்கட்கு அருள்செய்க” என்று துசித்துச் சூழ்ந்தார்கள். உலகத்துள்ள உயிர்களொவற்றிற்கும் உவகைக் குறிக ஞான்டாயின. குரபன்மன் முதலிய அசர்கள் யாவருக்கும் தீய சியித்தங்கள் காணப் பட்டன. வேதங்களாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் அறியப் படாது எங்களும் நிறைந்துளின்ற சிருமலராகிய முழுமுதற்கடவுள் அறுதிருமுகங்களை யுடையராய்த் தோன்றி. ஆன்மாக்களிடத்தி ஹுள்ள பேரருளுடன் செந்தாமரை மலரின்கண் தந்தைபோல வீற்றிருக்தருளினர்.

இம்மூர்த்தமே சரவணேற்பவ மூர்த்த மெனப்படும். இது ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரு திருக்கரங்களும். அவற்றினி டையே வேல், கேடகம், கண்டாமணி, தாமரை, கோழிக்கொடி, இடங்கம், அம்பு, வாள், வரதம், அபயம், வில் என்பனவும்

வ-வது அத்தியாயம்

சரவணேற்பவ முர்த்தி

பொருந்த விளங்காகிற்கும் என்று நூல்கள் கூறின. (சரம்—நாணாற்புல். வனம்—கீர்.) நாணாற்புல் செறிந்த நேரையுடைய பொய்கையே சரவணவாசியாகும். இது இமயமலையின் பாங்கரின் உள்ளது. அப்பொய்கையில் உற்பவித்தமையாற் சரவணேற்பவ மூர்த்தி யாயினார்.

இம்மூர்த்தத்தான் அறியப்படும் உண்மை என்னெனில், சுப்பிரமணியக் கடவுள் மற்றைய தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய உயிர்கள்போல, மாதா உதரக்கணிருந்து கருப்பாசயப்பையுறுத்தல், சலம்பூரித்தல், உதராக்கினி சுடுதல், பிராணவாயு முரித்துத் தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தால் நெருக்குண்ணுதல் முதலாய கருப்ப வாதனைப்படாமலும், அதோழுகமாகத் தோற்றுமலும் சிவவிரியத்தானே ஊர்த்துவ முகமாகத் தோன்றியவ ரென்பதும், சிவாக்கினியினின்றும் ஆறு பொறிகளாகத் தேர்ந்றலால் அக்கினி கோத்திரிகளாகிய அந்தணர்களேன முக்கியமாக ஆராதிக்கப்படுகின்ற பிராமணத்தெய்வங் தாமேயென்பதும், அக்கினிகொண்டு செய்யும் யாகத்திற் கதிபதியும், யாகபலத்தை அளிப்பவரும், யாகபரிபாலனரும் தாமேயென்பதும், வெளியாகிய ஆகாயத்திற் பரந்து வாயுவினாலும் அக்கினியினாலும் சுமக்கப்பட்டு, கங்கை, வாவிக்கண் விடப்பட்டு, மலைகளினும் பூமியினுஞ் சேர்ந்து திருவிளையாடல் செய்தமையால் ஆகாயத்திற் சப்தகுணமாகவும், வாயுவிற் சப்தம் பரிசம் என்னு மிரண்டாகவும், தேயுவின்கண் அவ்விரண்டானாலும் என்னுங் குணமாகவும். அப்பு பூதத்தில் அம்முன்றானாலும் இரசகுணமாகவும், பிருதிவி பூதத்தின் மாட்டு அநாண்களானாலும் கந்தம் என்னுங் குணமாகவும் இருப்பவர் தாமேயென்பதும் விளக்கியருளிய திருச்செயலாம். இவையன்றி ஜம்புதங்கட்கும் அதிபதியாகிய பஞ்சமூர்த்திகளாகவும் இருப்பவர் தாமே யென்னும் உண்மையைத் தெரிவித்தவாறுமாம்.

குமாரக் கடவுளாகும் ஆறு திருப்பொறிகளையும், மற்றைய தேவரெல்லாம் இருப்பவும், வாயுவும் அக்கினியினும் சுமத்தற்குக் காரண மென்னை? பரமபதியாகிய பெருமானார் அவர்களை யழைத்துத் தாங்கும் வல்லமை கொடுத் தருளியதுபோல, மற்றைத் தேவர்க்கு ஏனோ செய்திலர்? என்னுஞ் சங்கையுங் துக்கமும் பல தேவர்கட்கும் உண்டாயின. அதிருணர்ந்த விட்டனாலும் அமர்களை

நோக்கி. “தேவிர்காள்! துன்பப் படாதீர். பரமான்மாவாகிய குமாரக் கடவுளை அனுகுந் தன்மை வாயுவிற்கும் அக்கினிக்கும் உண்டன்றி எம்மானேர்க்கு இல்லை! எஞ்ஞான்றும் இல்லை!! ஆகலாற்றுஞ் உமா பாகராகிய பரசிவனார் அவர்தமை அழைத்து அருள் புரிச் தனுப்பினார். யாது காரணமோ வெனக் கேட்டிரேல். அதனை விளங்கக் கூறுதும். ஸிவிரெல்லீரும் மாயா வன்மையானே மறந்தனிர்போலும்.

முன்னேர்நாள் எங்கட்டுகும் அசுரர்கட்டுகும் போர் விளைந்த தன்றே? அதன்கண் முதலில் தைத்தியர் வெற்றி பெற்றார். யாங்கள் தோல்லி யுற்றேம். இரண்டாவது யாங்கள் வென்றி கொண்டேம்: அசுரகுலம் அடியோடுடிந்தது.அவ்வெற்றிக் களிப் பினுலே யாமெல்லாம் அகங்காரம் அடைந்து, எங்களையே யாங்கள் புகழ்ந்து, அவ்வென்றிக்குக் காரணம் ஒவ்வொருவரும் யாங்களே யென்று இறுமாப்புற் றிருக்தேம்; அதனாலே கடவுளாகிய பரசிவனாரையும் மறந்துஇன்றேம். இயற்கையே ஆன்மாக்களின் அறியாமைகளைப் போக்கி அன்னார்க்குத் தம் திருவடிப்பேற்றை அளித்தல் வேண்டுமென்னுங் கருணையை யுடைய சிவநாதன் எங்கள் அகங்காரங்களையும், யாமே பரப்பிரம மென்றென்னுந் தற்போதத்தையுங் கெடுத்துத் திருவருள் புரியத் திருவளங் கொண்டு, எவ்விடத்துங் காணப்படாத அழகிய இயக்க வடிவம் உற்று, எங்கள் இடத்தி னடுவே தோன்றி இறுமாங்து வீற்றிருந்தருளினார். அப்போது தேவர்களோல்லாம் அந்த வடிவம் யாதென்று அறிய கிளைத்தார்கள்.அக்கினியை நோக்கி, “கீ அறிந்து வருவாயாக” என்ன, அவன் சென்று இயக்க ரூபத்தை நெருங்கி “கீ யார்?” என்று வினவ, இயக்க மூர்த்தி அக்கினியை நோக்கி, “நீ யார்?” என்று வினவியருள். அக்கினி தேவன் கூறுவான்.

“நான் அக்கினியாக இருக்கிறேன்” என்றான். “அங்குனம் பிரசித்தமான சின்னிடத்தில் என்ன பராக்கிரமம் இருக்கிறது? ” என்று கேட்டருளினார். “பூமியிலிருக்கும் எவ்வகைப் பொருளையும் எரிக்குஞ் சாமர்த்தியம் எனக்கு உண்டு” என்றான்.

இயக்க மூர்த்தி “இத்தரும்பை எரி” என்று ஓர் துரும்பை அக்கினி முன்வைத்தார். அவனுல் எரிக்க முடியாது திரும்பிப் போனான். வாயு தேவனும் போய்த் திரும்பினான். முன்று முறை இந்திரனைத் தேவர்கள் அனுப்பினார். அவன் அவ்வருவை நோக்கி

ஒடினன். இயக்க மூர்த்தியாகிய பரமசிவம் மறைந்தனர். அக்கினிக்கும் வாயுவுக்கும் அண்மையராய் ரின்று, அவர்களுடன் வசனித்த இயக்க வடிவப் பரமான்மா, இந்திரனைக்கண்ட காலத்துரன் மறைந்தனர்? என்று வேதங்கள் ஆராய்ந்தன. “இந்திரன் அதிக கருவழுடையவ னகலால் அவனுக்குத் தன் திருமொழிப் பேச்சைப் பிரமம் கொடுத்திலது. ஆகலாற்றுன், அக்கினியும் வாயுவுங் தேவதைகளுள் பிரதானமாக மதிக்கப்படுகின்றனர்” என்று வேதங்கள் அறுதியிட்டு உரைத்தன. இத்தகைய நியாயங்களால்தான் பரப்பிரமமாகிய புவிங்கங்களைச் சிவபிரரானார் மற்றைய தேவர்களிடம் அளிக்காது. அங்கியங் தேவன், வாயுராசன் என்னு மிவரிடம் அளித்தருளினுரென்று திருமால் கூறத் தெளிந்தனர் தேவர்.

சாமவேதம் - தலவகார சாகை

தஸ்மை த்ருணம் சிததா வேதத்தெழுதி ததுபப்ரேயாய
ஸர்வஜவேந தங்சசாக தக்கும் ஸதத ஏவங்வர்ணுதே
நைதத்சகம் விக்ஞாதும் யதெதத்யஷ்மிதி |

அதவாயு மப்ருவன் வாயவே தத்விஜாஸ்தி கிமேதத்யஷ்மி
மதிததேதி | தஸ்மை த்ருணம் சிததா வேததாதத்
ஸ்வேதி துதுபப்ரேயாய | ஸர்வஜவேந தங்சசாசர்கா
தாதும் ஸதத ஏவங்வ | வருதேநைததசகம் விக்ஞாதும்
யதெதத் யஷ்மிதி !

யதக் ஸிர்வாயு ரிந்தரஸ் தோற்யே நங்நேதிஷ்டம் பஸ்பர்
சஸ் தேஹ்யேநித் ப்ரதமோ விதர்ஞ்சகார ப்ரமஹேதி |

யசர்வேதம் மந்திரசாகை

ஸவாக்ஸிஸ் ஸவிலே ஸம்ஸிவிஷ்ட : |

“நிரிலுள்ள அக்கினியும் அப்பரப்பிரமமே” என்று சிலேடையாற் கூறுவது முணர்க.”

கந்தபுராணம் - திருவவதாப் படலம்

அரனருண்முறையினை யறிந்துகங்கைதன்

சிரமிசையேந்தியே சென்றேர்கண்ணலிற்

சரவணமெனுந்தடங் தன்னிற்சேர்த்தனன்

மரையிதழாயிடை மல்குற்றுவென.

கங்கையுமொல்கப்புக்க கடுங்கனற்கடவுட்சோதி
யங்கிருமுன்றமுன்ன ரம்மைவாழிமயச்சரரற்
தங்கியகமலம்பூத்த சரவணம்புகலுமுக்கட
புங்கவனருளாற்றென்மை போன்றதுவறத்தலின்றி.

அருவமுமுருவுமாகி யநாதியாய்ப்பலவாயொன்றூய்ப்
பிரமமாய்ஸின்றசோதிப் பிழம்பதோர்மேனியாகிக்
கருணைகூர்முகங்களாறுங் கரங்கள்பன்னிரண்டுங்கொண்டே
யோருதிருமுருகன்வந்தாங் குதித்தன அலகமுய்ய.

குமரதந்திரம்

சரவணபவஸ்வாமி || சக்திம் கண்டாத் வஜ சரசிஜே குக்
குடபாச தண்டெள டங்கம் பாணம் வரதமபயம் கார்முகம்
சோத் வகந்தம் | பீதம் சௌம்யம் ந்விதசனயங்ம கேகயம் சைஸ்
தைர்ய சமீந்தரைச் சத்பிப் பூச்யம் சரவணபவம் ஷண்முகம்
பரவயாமி ||

சரவண பவசவரமி ! சக்தியை உடையவராகவும் சரவணப்
பொய்கையில் தோன்றியவரும் கோழிக்கொடியும் நானுடைய
வில்லும் அம்பும் கொண்டவராய், அபயஸ்தம் வரம்அளிக்கும் கை
களையும் பீதாம்பரமும் அழகான பன்னிரு கைகளை உடையவரும்
கேடையம் முதலிய படைகளைக் கொண்டு நிலையாய்த் தேவர் பூசிக்
கத்தக்க அழகிய ஆறு திருமுகங்களை உடைய குகப்பெருமானை
வணங்குகின்றேன்.

சரவணேற்பவ மூர்த்தியே நம:

எட்டாவது

சகல லோக குருமுர்த்தி

இருடிகளுள் திருமாவின் வம்சத்திற் கேள்றியவரும். பிரமதேவின் துணைவருமாகிய * கபில முனிவர். சாங்கியத்தை விடுத்துச் சிவாகமப் பொருளை நன்குணர்ந்து சைவ சித்தாங்க நெறிணின்றூர். இவர் பிரமதேவரைப்போல, ஆதியிலே சிவபெருமானிடத்தினின்றுங் தோன்றினார் என்றார்.

(அகம் ப்ரஹ்மா கபிலா தாப்பிய தந்தஸ்த்வத் தஸ்ஸர்வேதேவ தேவ ப்ரகுதா : |

யானும் பிரமதேவன். கபிலன். இனி அநந்தன் முதலாம் எல்லோரும், தேவ தேவனே ! உம்மிடம் தோன்றினேம்) என்ற பாரதவசனத்தைக் காட்டுவர்.

அங்ஙனங் கூறுவ தடாது.

சிவசாருப்பிய முற்ற ஒருருத்திரரையே ஈண்டுத் தேவதேவ னென உபசார மாத்திரையாற் கூறியதெனக் கொண்டு. மற்றையோர்போல இவரும் ஓர் உருத்திரரவயின் தோன்றினு ரெனக் கொள்க. சிவனிடம் பிறந்தார் புருடதத்துவமே முதலென்று சிவாகமத்திற்குப் புறமானவோர் நூலை ஒருக்காலும் உரைக்காரென்றுணர்க.

இங்ஙனமாகிய முனிவர் சைவசித்தாந்தமே மெய்நெறி யெனத் தெளிந்து, முத்திக்கு நேர்வாயில், ஞான சாதனமா மென்

* இக்கபிலமுனிவர், புறச்சமயங்களுள் ஒன்றுகிய சாங்கிய மதத்தை யுண்டாக்கினர், சாங்கியத்துட் சேசர சாங்கியமேயன்றி சிரீச்சர சாங்கியரல்லர். கபிலர்—பொன்னிறமுடையவர் எனக்காரணம்கொள்க. இச்சேசர சாங்கியம் யோகமதம்போன்று. சைவ சித்தாந்தத்தைப் பெரும்பாலும் பிரதிபாதித்து, அதனையுணர்தற்குப் பேருபகாரமா மென்பர் சிவஞானபோத மாபாடி யத்தாரும்.

றும், அந்த னானத்திற்கு நேர்வாயில் சிவயோகமா மெனவு முணர்ந்து, தாங் கைக்கொண்ட வைதிக வேள்வி முதலாயின வெல்லாம் அழிதன் மாலையவாய் போகங்களையே பயப்பவை யெனக் கைவிட்டு, சகுணபாவனை, நிர்க்குணபாவனை, பிராமீய பாவனை யென்னும் மூவகைப் பாவனைகளுட் பிராமீ பாவனையைக் கைக்கொண்டு சிவயோகம் புரிவாராயினார்.

(அஹிம்சா ஸத்யமஸ்தேயம் பிரஹ்ம சர்யம் தயார்ச்சவம் | கூமாத்ருதிர் மிதாகார : சௌசம் சேதியமாதச) என்னுஞ் சாம வேத சாகா வசனங்களானே அகிம்சை, மெய், கள்ளாமை, பிரமசரியம், தயை, நேர்மை, பொறுமை, தைரியம், அளவுண்டி, சுத்தி என்னும் இயமங்கள் பத்தனியுங் கொண்டு, அவற்றுட் பிரம சரியம், அகிம்சை, ஏற்காமை, மெய் என்னும் நான்குமே முக்கியமா மென்று, (ப்ரஹ்மசரிய மகிம்சாபரிக்கிருகஞ்ச சத்யஞ்ச யதோ நகேரகூதோ ஹேரகூத) கூடாருணிகோபநிடதம் உரைத் தாங்கு. அவற்றை முக்கியமாக் கொண்டும், தவம், சந்தோடம் ஆத்திகபுத்தி, தானம், சசரப்புசை, சித்தாந்த சிரவணம், இலச்சை, உத்தி, செபம், விரதம் இவைகளே சியமங்களெனக்கொண்டும், மற்றைய ஆசனம். பிரானுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை தியானம், சமாதி என்னும் அங்கங்களையுற்றுஞ் செய்யாறின்றார். அக்காலத்திலே கபிலஞார்க்குக் காலமுடிவு சமீபித்தது. அதனையறிந்த முனிவர், முற்காலத்தே ஒருமுனிவன் தந்தையைப் பூசித்துக் காலனை வென்று சுத்த முத்தனும் விளங்கினான். யான் இப்போது அவனைப் பூசித்தற்குத் தலங்கடோறுங் திரியக் காலமில்லாதாயிற்று. தந்தையாம் அவனும் விரைவிற் ரேன்றி அருள்கில்லான் ; ஆகலா னவன் மைந்தனுங் குமாரங் கடவுளையே பூசித்து உய்குவல் எனத் தீர்மானித்தார். சகல லோக குருமூர்த்தியாகிய அறுமுகக் கடவுள் பாவி னெய்போ லெங்களும் வியாபித்து இருப்பாராயினுங் தயிரில் னெய்போல விளங்கி சின்றருளுங் தான மெதுவோ வென்றாயினார். பல்வகைத் தலங்களினும் மேலான தாய், முருகக் கடவுளார் ஒருகணமும் நிங்காது வீற்றிருங் தன்பரக் கெளிவங்தருளும் தலம் மூகாம்புரி என்னுங் தலமெனக் கண்டார். அத்தலத்திற்கு விரைவிற் சென்றார்,

ஆங்கே, “எந்தை யுமை தேர்ந்திட வியம்பிய குமார
தந்திர விதிப்படி தவாதறு முகற்கு
முந்திய குடங்கர் முதன் மூவகை யிடத்தும்”

எனக் கந்தபுராணம் உரைத்தவாறு, கந்தக் கடவுளைக் கும்பம்,
தம்பம், விம்பம் என்னு மூன்றிடத்துங் தாபித்துக் கந்தாகமம்
ஆகிய குமார தந்திர விதிப்படி மெய்யன்புடன் பூசிப்பாராயினார்.
ஏன் இவர் கால முடிந்தமையினாலே தன் தூதுவரை நோக்கி,
“கிங்கரர்காள்! கபிலனுயிரை யொருகணத்தே யீங்குக் கொண்டு
வருதி” ரென்று கட்டளை யிட்டனன். யமதூதர் விரைவிற் கபிலனு
ரிருக்கு மிடம் வந்து அவரைத் தூரத்தினிறமைத்தனர். முனிவரர் அவர்களை நோக்கிக் “கிங்கரர்காள்! கிருபைக் கடலாகிய
கதிரை நாயகனார் தம் அடியார்கள் நூம்மைக் காணின் வெறுப்பா
ரன்றி நூம்மூடன் வாரார். நூங்களைப் பொருட்படுத்தி யானும்
பேசுகிலேன். நான் வாரேன்; போமின்” என்று புனித மாதவனார்,
தோத்திரம் புகலத் தொடங்கினார். “யம தூதர்களின் ஆரவாரமும்,
அவர்களின் ஆழந்த கண்களும், செங்கிறக் குறுமயிரும், கருமலை
போலு மேனியும் வக்கிர தந்தங்களுங் கண்டு அஞ்சகிறேன். ஹே!
பரமபதி! குமாரேசா, அசர குலாந்தகா! தேவேயானை காந்தா!
வல்லீபதே!” என்று துதித்தார். தூதர்க்கு அவையெல்லாம்
பெரிய பாணங்கள் போல் நூழைந்து அவர்தம் மனத்தை யலைத்து
வெருவச் செய்தமையாற் கிட்டிப் பற்ற வியலாது அங்குற்று யம
னிடங் கூறினார். அவன்றன் மந்திரியாகிய காலன் என்பானை
அனுப்பினன். அவன் சான்மலி கணவனுகிய யமனுடைய உத்தர
வின்படி யஜோவதியாகிய ஏமபுரத்தினின்றும் நிங்கி மூகாம்புரித்
தல மடைந்து கபில னிலையைத் தூரத்தே சின்று கண்டான், கபில
முனிவர் அங்ஙனம் பலவாறு தோத்திரித்து அபயம்! அபயம்!!
என்று இரங்க, சரவணபவ மூர்த்தி சடிதியிற் ரேன்றி, மிருத்தி
யுஞ்சய மந்திரம் எனப்படுங் காலாந்தக மந்திரத்தை உபதேசித்
தருளினார். அது,

அதகாலா காலாத்துமனஸ்சே!
ஹவட்சியேகம், மந்தர லட்சணம்
ஸஞ்சி பத்மம் சம்லிக்ய பிராக்
தளாத் தியட்சியரான் ன்யசேத்.

எனத் தொடங்கி,

பூர்வோ ரகாதெள யோங்யஸ்ய
விகாரம் தஸ்ய தட்சிணே ஏவம்
பிரதட்சணம் நயாசோ
மந்த்ரோதாரோ தளக்ரமாது.

என்று முடிவதாகும்.

இம்மங்கிரத்தை யதற்குரிய பீசம், அதிதேவதை. தியானம், சந்தசு, ஸியாசம் முதலிய வியல்புகள் பொருந்த உபதேசித் தருணிய மாத்திரையே, கபில முனிவர் கந்தக் கடவுளாகிய சகல லோக குருமூர்த்தியை பன்முறை விழுந்து வணங்கி யெழுந்து.. ..வேதமுதலே ! சிவாகமச் செல்வமே ! அஞ்சினர்க் கரணே ! அளப்பருங் கருணையங் கடலே ! ஓவ்வொரு சிருட்டியினும் பிறக் குங் கால தத்துவத்திற்கு உட்பட்ட பிரமனுக்குச் சாத்திரங்களின் விரிவை உபதேசிப்பவர் தேவரீரேயாம். காலத்திற்கு உட்பட்ட குருக்கண்மாருக் கெல்லாங் தேவரீரே ஆதிகரு. காலாந்தகரும் காலாதிதருமாகிய சிவபெருமானுக்குக் குருவாக இருந்து ஒரு மொழிப்பொருளை உபதேசித்தருளிய பரம குரவருங் தேவரீரே. ஆதலால், எல்லா வித்தைகட்டும் பரங்பொருளாகிய தேவரீரே பரமாசாரியர். தேவரீரே ஆன்மாக்களாகிய எம்போலியர் உய்யும் பொருட்டுப் பலவேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கியருளினர். கூடத்தங்களாகிய நால்வகை வித்தைகளை யும் அவற்றின் வேறுபாடுகளையும் தோற்றுவித்தருளினர். மந்திரங்களெல்லாம் அத்துவாக்களில் அடங்குமென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறின. அவ்வாறத்துவாக்களும் ஆறு முகமாகப் பெற்ற தேவரீருக்கு எந்தமங்கிரம் அரியது. தேவரீர் அருளிய சாத்திரங்கள் முந்நாறுவகையும், மகாதந்திரங்கள் எழுபது வகையுமாம். இதனை, சுலோகம்ளனவரும் வேதங்க வசனங்களானே யறிந்தாம். “ஓ! மந்திரமகாஞானமகோததியே! என்பத்து நான்கு இலக்கம்யோனி பேதங்களில் அரிதினு மிக்க அரியதான இம்மானுடப்பிறவியை எனியேனெடுத்து, அறிவு பெற்றுத் தேவரீரை வழிபட்டமையாற் கொடியதோர் மரணத் துன்பத்தி னின்றும் நிங்கினேன். கால வாதனைப் படாதே உய்ந்தேன். ஸின்றிருவடிப் பேறு உறும் பேற் றையும் நாயினேன் பெரிது மடைந்தேன்” என்று புகழ்ந்து

8-வது அந்தியாயம்

சகலலோக குரு மூர்த்தி

ଶିଖିତା ରତ୍ନାଳେଖନ

ମୁଦ୍ରଣ କରିଲା ପଟ୍ଟିଲା

வணங்கி யெழுந்து துதி பலபாடி ஆனந்தக் கூத்தாடி. இன்னு மொன் றறையும்.

தடங் கருணைப் பெருங்கடலே! ஓர் வரமேற் கருஞுதி. என் னென்னிலோ? இத்தல மெனது மரண வாதனையை அகற்றியது. ஆகலின், சண்டுள்ள தாவரம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறவை, விலங்கு முதலிய உயிர்வருக்கங்களும் உடலம் விடுங்கால் யம வாதனையில் அகப்படாது யோகிகளை சிகர்க்கச் சேறல் வேண்டும்” என்று இரந்தார். தெய்வ குஞ்சரி நாயகனார் புல் முதலாய எல்லா வயிர்கட்டும் பக்குவத்திற் கேற்பப், பலவகை மந்திரங்களையும் உபதேசித்தருளி அன்னேர் பாவங்களைத் தொலைத்தருளி வீற்றிருக் கின்றார். இங்ஙனாந் சகல லோகத்திற்குங் குருவாக வெழுந் தருளியிருந்து அருள் புரிதலாற் சகல லோக குருமூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

கிருஷ்ண யசர்வேதம்

“யோயேர்ஸிம் யோநிமதிஷ்டத்யேக :

விச்வாஸி ரூபாணியோ ஸீச்சர்வா : |

ருவியப்ரகுதம் கபிலம்யஸ்கமக்ரே

ஜிஞானைர் படர்த்திஜூயமாநஞ்சபச்யேத |

மேற்படி மந்திரசாகை

[மறைகளால் போற்றப்பட்டு, மனிதரின் மாணிக்கமாய் விளங்கி. கதிரவனைப்போல் ஒளிரும் என்னை அடைவார் யாரோ அவரே அழிவற்ற இன்பம் தரவல்ல வீட்டுலக வழியை அடைவ ராவார்.]

கிருச்செந்தார்ப் புராணம்

புகலுதற் கரிய மூகாம் புரியினிற் கபில யோகிக் ககமகிழ் சிறந்து கால ஞானையைக் கடக்க வேண்டித் தகையமான திரஞ்சொல் வாய்ந்த தந்திரப் பக்மஷீ டாதித் தொகைசொலிச் சகல லோக குருப்பெயர் சூட்டிக் கொண்டான்

சகல லோக குருமூர்த்தியே நம:

ஒன்பதாவது

கார்த்திகேய முர்த்தி

சுப்பிரமணியப் பெருமான் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருக்கரங்களுமுடைய பாலராய்ச் சரவணப் பொய்கையினுள்ள செந்தாமரை மலரின்மீது வீற்றிருந்த திருவினோயாடலைக் கண்டு, விட்டுனே முதலிய தேவர்கள் யாவருங் கார்த்திகை மகளிர் அறு வரை நோக்கி, “சரவணப் பொய்கையிற் சென்று ஆண்டுள்ள இறைவனுகிய குழந்தைக்கு நுங்கள் பாலையூட்டி வளர்ப்பீராக” என்றார். அவரும் அதற்கு இயைந்து முருகக் கடவுளை அடைந்து துதிக்க, அவ்வறுமுகக் கடவுள் தம்மை யடைந்தோர்க்கு வேண்டியன் அருள் செய்யும் பெருங்கருணைக் கடல். ஆதலால், வெவ்வேறாக ஆறு சிறுவர் வடிவங் கொண்டருளினார். கார்த்திகை மகளிர்கள் அறுவரும் மிக மகிழ்ந்து ஆறு குழவிகளையும் வெவ்வேறெடுத்துத் தங்கள் தங்கள் முலைப்பாலை யூட்ட, அவ்வறுமுகக் கடவுள் திருமுறையில் புரிந்து, நீங்காத பேரருளினாலே மிக வருந்தி ஞாபோல உண்டருளினார். ஆறு சிறுவராய் நின்ற தனிமுதற் கடவுளை அம்மகளிர் சரவணப் பொய்கையினுள்ள தாமரை மலர் களாகிய சயனத்தின்மீது சேர்த்துத் துயில் செய்வித்தனர். முருகக் கடவுள் திருவருளினாலே துயில் செய்தற்கு ஒருருவமும், துயில் செய்து விரைந்தே மழுந்து மழலை பேச ஒருருவமும், தாயின் மூலைப் பாலைச் செம்பவளவாய் வைத்து அருந்த ஒருருவமும், நகைத்துக் கொண்டிருக்க ஒருருவமும், வினோயாட ஒருவடிவமும், அழுவார் போல அழுதற்கு ஒரு திருவருவமுங் கொண்டருளினார்.

தவழிதற்கு ஒருருவமும், தவழிந்து செல்லுதற்கு ஒரு திருவருவம், நில்லாது விரைந்து எழுந்துவிழ ஒருருவமும், இருத்தற்கு ஒரு வடிவமும், பொய்கை யெங்குஞ் சென்றுமுக்க ஒருருவமும், மாதாவிடத்து இருக்க ஒருருவமும் உடையராயினார். அவையன்றிக் கூத்தாடவும், செங்கை கொட்டவும், பாட்டுக்கள் பாடவும் பார்த்தற்கும், ஒடுதற்கும், ஓவ்வோர் இடத்து ஒளித்தற்கும், எங்குஞ் தேடவும் ஒவ்வோர் ரூருவங்களாகப் பற்பல திருவருவங்களைக் கொண்டருளினார். இவ்வாறே ஆறுதிருமேஸியும் கணம்

ஓன்றினுள்ளே ஆயிரம் பேதமாம் வண்ணம் முழுமுதற் கடவுளாய் நின்றகுமாரசவாமி யெண்ணிறங்த திருவிளையாடலை இயற்றுவார் ஆயினர்.

கார்த்திகை மகளிர் அறுவரும் அறுமுகக் கடவுளுடைய திருவிளையாடல் முழுவதையும் நோக்கி நோக்கி மிக்க அற்புதமடைந்து குழங்கதைகளைக் கொள்ளுதலை யொழித்து, சிறிதும் பிரியாது அஞ்சி வழிபடு கடவுளாகவே கொண்டு மெய்யன்புடன் துதித்தார்கள்.

சிவபெருமான் உமாதேவியார்க்கு முருகக்கடவுளின் பெருமைகளை யெல்லாம் எடுத்து உணர்த்தி, “குமரனே நாம், நாமே குமரன்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.பார்வதி தேவியார் அது கேட்டு, “எம்பெருமானே! நம்முடைய குமரனை நாம் கொண்டு வருவோம். எழுந்தருளுக்” என்று சிவபெருமானேடும் இடபவாகனத்து இவர்ந்து, சகல கணத்தவர்களுடன் சரவணப் பொய்க்கையைச் சார்ந்து, ஆறுருவங் கொண்ட முருகக்கடவுளின் தன்மையைப் பார்த்துத் திருவருள் செய்து கரையின்கண் நின்றனர். குமாரக்கடவுள் சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையுங்கண்டு திருமுக மலர்ந்து உளங்களித்தார். அப்பொழுது மகாதேவர் தேவியாரை நோக்கி “உமையே! நீசென்று உன் புதல் வனைக் கொண்ரதி” யென்றனர். தேவியார் இடபவாகனத்தி னின்றும் இரங்கிப் பேரன்புடன் சென்று தமது திருக்குமாரருடைய ஆறு திருவருவங்களையும் இருதிருக்கரங்களாலும் வாரி யெடுத்துத் தழுவினர். ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருக்கரங்களுமுடைய ஒருருவாயினர். முருகக்கடவுள் அதனுலே கந்தன் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றனர். (கந்தம்—கலத்தல்). உமாதேவியாராலே யொன்று சேர்க்கப் பட்டவர் என்க. பராளானப்பாலை யூட்டிட, பரமனார் பெருங்கருணையோடுங் தமது பக்கத்திருத்தியருளினர். பின்னர் உமாதேவியாரையும் திருக்கரத்தினால் எடுத்துத் தமது இடப்பக்கத்தில் அமர்த்தினர். அம்முவருஞ் சேர்ந்தமூர்த்தமே சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் எனப்படும். ச=கூட, உமா=உமையும், ஸ்கந்த=கந்தசவாமியும் இருக்கும் மூர்த்தமே சோமாக்கந்த மூர்த்த மெனப்படும்.

அப்பொழுது கார்த்திகை மகளிர் பேரன்புடன் துதித்து வணங்கி நின்றனர். கைலாயபதியாகிய சிவபெருமான் அவர்கள் மீது திருவருணேக்கஞ்செய்து, “நம்முடைய குமாரனுகிய இவன் உங்களால் வளர்க்கப் பட்டமையாற் கார்த்திகேயன் என்னும் பெயரைப் பெறக்கடவன். யாவராயினும் உங்கள் நட்சத்திரத் திலே நம் செல்வக் குமரனை மெய்யன்புற்று வழிபடுவாராயின், அவர்வேண்டும் வரங்களைக் கொடுத்து முத்தியையும்யளிப்போம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரங் தொடங்கிப் பன்னிரு வருடங்காறும் அநுட்டித்து விரதத்தை முடித்து உத்தியாபனஞ் செய்தவர் இம்மைப் போகங்களை யநுபவித்து உண்மை யுணர்வு தலைக்கூடப் பெற்று, கந்த சாயுச்சிய மடைவர் என்பது திண்ணம். கார்த்திகை நாளிலே கார்த்திகேய மூர்த்தியை விதிப்படி ழகை புரிந்தோர் பெற்ற கரும்பே றடைவார்.

காத்திகேய மூர்த்தியின் இலக்கணம் உரைக்குங்கால், தாமரை மலர்போலுஞ் செவ்வியுடைய ஆறு முகங்களும், ஆறு திருக்கரங்களும், வலப்பாலிற் கூர்மை பொருந்திய அழகையுடைய வேலாயுதம், வாள், அபயம் என்பனவும், இடத்திருக் கரங்கள் மூன்றனில், சிறப்புப் பொருந்திய வச்சிராயதம், கேடகம், வரதம் என்பனவும் கொண்டு, நோய், பயம் முதலியவற்றையும் பிறவிப் பினியையும் நீக்கித் திருவருள் செய்யும் மூர்த்தியாம். இதனையே வாகுளேய மூர்த்தியெனவுங் கூறாமிற்பர். வாகுளம்-கார்த்திகை. வாகுளேயன்—காரித்திகேயன். பிறப்பு, இறப்புக் குணம் குறி செயல் முதலியன இல்லாத பரம்பொருளைக் கார்த்திகைப் பெண்களின் புத்திரன் எனப் புகல்வது உண்மையன்று; உபசாரமே யென்று வேத உபப்பிருங்கண முரைத்தது. கார்த்திகைப் பெண்கள் வளர்த்தமையாற் கார்த்திகேய மூர்த்தி ஆயினர்.

கந்தபுராணம்—சாவனப்படம்

கந்தன் றனை நீர்போற்றிய கடனுவிவ னுங்கண்
மைந்தன் னெனும் பெயராகுக மகிழ்வா லெவரே னு
நுந்தம்பகளிடையின்னவ னேன்றுள்வழிபடுவோர்
தந்தங்குறை மூடித்தேபரங் தனைங்குவ மென்றுன்.

குமாரதந்திரம்

* கார்த்திகேய ஸ்வாமீ || வரத குலிசகேடம்வாமஹஸ்த
த்ரயேச தததமபய சக்திம் கட்கமங்ய த்ரயேச |
தருணரவி சமாபம் ஸ்வாதுபி: பூஜ்யமாங்ம கமல வதந
ஷ்டகம் கார்த்திகேயம் பஜாமி ||

தணிகைப் புராணம்—அத்தியப் படலம்

சீர்த்த குலிசங் கேடகமே செழித்த வரத மிடப்பாலுங்
கூர்த்த மணிவேல் வாளபயங் குலாவு வலப்பாலுங் கவின
வேர்த்த வாறு மலர்க்கரமு மிலங்கும் வதன மோராறுஞ்
குர்த்த பிணிகள் தபுங் கார்த்திகேய னுருவங் தொகுப்போரும்.

கார்த்திகேய மூர்த்தியே நம :

* கார்த்திகைப் பெண்கள் பாலை யுண்டற்கும், அவர்களால்
வளர்க்கப்படற்குங் காரணங்கள் பலவாறு பலருங் கூறுவர்.
அங்கி தோன்றிய நாளாகவின், அங்காட்களாம் கார்த்திகைப்
பெண்களே வளர்த்தார் என்ப. பத்துப்பாட்டு என்னு நாவின்கண்
“ நெடும்பெருஞ் சிமயத்து நீலைப் பைஞ்சலை - யைவரு ளொருவ
னங்கையேற்ப - அறுவர் பயந்தவாறமர் செல்வ ” என்று அக்கிர
ஞர் கூறினர். அதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் “ அங்கியங்
கடவு னருத்திர வீரியமேற் றண்டுமிழ், அறுங்ததி யொழிந்த
அறுவர் மங்கையறுங் கொண்டு விழுங்கிச் குன் முதிர்ந்துசடவன
வாவியிற் பதுமப் பாயவிற் பயந்தார் ” என் றுரைத்தனர். இங்
ஙனமே பாரதத்துங் கூறப்பட்டுளது. எங்ஙனமெனில், அசுரரான்
மெவிந்த இந்திரனுதீய தேவர்கள் கயிலை நண்ணிச் சிவலை
யிரக்க, அவர் தமது வீரியமாகிய அக்கினியை, யுண் னுமா
நேவினர். அதனை யுண்ட அக்கினி மெவிந்து வாடுங்கா
லெழுமுனிவர் மகம்புரிந்தார். அம் முனி பத்தினிமார் எழுவர்
மீதும் அக்கினி மிக்க காதல்கொண்டோர் சோலைக்கட் போயிருங்
துயிர்விட வெண்ணும்போது, மனைவி சவாகை, அருங்ததி யுரு
வெடுக்க முடியாமையால், மற்றை யறுவர் பெண்கள் வடிவெடுத்
துத் தன் கணவ னக்கினியைப் புல்லி யவ்வீரியத்தை நாண்றபுற்
றடத்தி னுமிழ் அவ்வருத்திர வீரியஞ் சுக்கிலபக்கப் பிரதமை
தொடங்கி யுருப்பெற்றுச் சட்டி திதியில் பன்னிருதோள் அறு
முகங்களுட னவதரித்தது’ என்று கூறியது. இச்சரிதத்துட் சில
பிறழ்வுடைத் தாகலானும், கந்தபுராணத்திற்கு மாருச விருத்த
லானும் விடப்பட்டது.

பத்தாவது

அருணாசு முர்த்தி

எல்லா ஆற்றலும், எல்லா முதன்மையும் எல்லா அநுக்கிரக மூம் உடைய சிவகுக்கடவுள். வெள்ளியங்கிரியாகிய திருக்கயிலாய மலையின்மூன் திருவாயின் மண்டபத்தின்கண், வீரவாகு, வீரதீரன், வீரபுரந்தரன், வீரமார்த் தாண்டன் முதலிய துணைவர் ஒன்பதின்மரும், இலக்ககஞ் சேனை வீரர்களும், தம்மைப் புடைகுழந்து போற்றி சிற்ப வீற்றிருந் தருளினார்.

அக்காலத்தே தேவ இருடியாகிய நாரத மகாமுனிவர், வேள்வியொன்று செய்ய விரும்பினார். தேவர், முனிவர், அந்தணர், இந்திரன், பிரமன், விட்டுனு முதலிய சகல கணத்தவர்களோடுஞ் சேர்ந்து பூவுலகின்கண் இடம் வகுத்து, வேத சிவாகம விதிப்படி செய்யத் தொடங்கினார். அங்ஙனஞ் செய்யாகின்ற காலத்தே மந்திர மாறுபாட்டானே யாகாக்கிணியி னின்றுஞ் செக்கர் வானம்போன்ற ஆட்டுக்கடா வொன்று தோன்றியது. அதன் வடிவத்தையுஞ் சினத்தையும் ஆரவாரத்தையுங் கண்டு அங்குள் ளார் யாவரும் மிகவுங் திகில்லடைந்து அஞ்சினார்.

ஆட்டுக்கடா தோன்றியதை யாராயுங் காலத்து, பூமியின்கண் உள்ளாருட் சிலர் அந்தண ரென்றிருப்பார். பெரிது மேதமென்று ஏதஞ் செய்கின்றனர். வேதத்தினுட் பொருளை யறியாமே, அவ் வுட்பொருளைச் சுத்தவாதுள முதலிய தந்திரத் தொகுதிகளிற்கண் டெண்ராமே, தாழு மதுவு முண்பான்—ஆசை யுற்று, பெளன்டீகம் பந்தம், அசுவமேதம் முதலிய பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு பசுக்களையுங் குதிரைகள் முதலியவற்றையுங் கொன்றருந்துகின்றனர். அதுமட்டோ, அசுமேத மென்று பெயர்காட்டி “நம் மினத்தவாம் அசங்களை யெல்லாம் அறுத் தருந்து கின்றனர். சோமயாக மென்பதன்கண்ணும் நங்குடர்க் கொடி களையே சோமலதையென்று அசியாயமாக் கொண்டுறவைத்து எச்சின் மயங்க வேரர் பாத்திரத்திற் பலரும் வாய்வைத்து உரிஞ்சிக் குடிக்கின்றனர். இங்ஙன மிவர், தம் பொழுது போக்கிற

காகவும், விருப்பத்தை முடித்தற்காகவும் இக்கொடுங் தொழில் செய்கின்றனரே. ஆகலான், அவ்வகைத்தாய் கொடுவேள்வி முதலியவற்றைக் கனவினும் இனிமேல் சினைக்காமலும், நமரங்களையறுத்துண்ணமலும், அவரேலாங் குழுமி இருக்கு மிவல்டீத்திற்குனே வேரோடுமித்துப் பழிக்குப்பழி வாங்குவேனென்று புறப் பட்டதுபோல் இருந்தது.

ஆட்டுக் கடாவானது அண்ட கோளகையும் வெடித்து நுண்தாளாகுமாறு ஆர்த்துக் கொண்டும், தலையைச் சாய்த்துக் கொம் பர்க்களை ஸிலத்திற் குத்தித் தூளி கிளப்பியும், ஊழிக் காலத்தே பிரசண்ட மாருதமும், வடவை யென்னுங் தீயினையுங் தண்ணியதாக்கு முழித்தீயும், எழுவகை மேகத்திடியும், ஏழுகடலும் ஒன்றுகூடி முழங்கி வருதல்போலச் சீறிக் கிளம்பியும் வருதல் கண்ட நாரதர் முதலினேர், அவ் யாகத்தை முடிக்காது தம்முயிர் பிழைத்தாற் போது மென்ற சிந்தையராய் நடுங்குங்கி யேர்டுவா ராயினார். அங்ஙனம் அஞ்சி ஒடுக்கீற்றவரை யெல்லாம் ஆட்டுக்கடா பார்த்து; அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து கொம்புகளால் தாக்கியபோது, சிலர் காலொடிந்தார், சிலர் கரம் அற்றார்; சிலர் குடர் கிழியப் பெற்றார், சிலர் மாண்டார். இங்ஙனம் உலகமெலாந் திரிந்தது. உயிர்கள் பலவற்றை அதனு செய்தும், அச்ச முறுத்தியும் திரியா நிற்புழி, நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் ஒட்டமா யோடிச் சென்று, ஊழியினுமயியாத் திருக்கயிலை மலையை யடைந்தனர். ஆங்கே முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாகிய உபயகதிர்காம வாசன் எழுந்தருளி பிருக்கக் கண்டனர். சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போல வுவகை பொங்கச் சொல்வார் : “முனிவிர்காள் ! ஈண்டே குகப் பெருமானார் தமதருங் துணைவர்களும், இலக்கம் வீரர்களுஞ் சேர்ந்து நிற்பத் திருவிளையாடல் செய்தருஞ்சின்றார். யாங்கள் சிவபெருமான் றிருமுன்னர்ச் சேறல் வேண்டா. அன்னவரே யோர் திருவிளையாடலான் நங்களை யெல்லாம் புரந்தருளாற்கு இவ்வுருவங் கொண்டு தோன்றி யருளினார். ஆகலால், நங்கள் அல்லல்களை அகற்றும்பொருட்டே முருகாதனார் முன்வங்தருளி னர். இன்னேரச் சிறுவரென்று நினையற்க. நங்கரங்களெல்லா முகிழ்வுற்றுச் சிரமே * லேற, வாய் கிதங்களை ஓயாமே பாட, கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரை அருவிபோல் மாருது பொழியா நிறப், ஒலமிட்டு அவர் பாத கமலங்களை நோக்கித் தீர்க்க தண்டஞ்

செய்குவம் ; வம்பின் " என்று தமக்குள்ளே தெளிந்து கொண்டு, புதுச்சங்கிதி யென்னுமோரு பெருங் கோயின்மிசை எமையாள வந்தருளுங் கதிரை நாதனுர் திருமுன்னர்ச் சென்று, சொல்லியாங்கு அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து துதிப்பாராயினார்.

மறைகளுக் கிறைவா வோல மந்திர முதல்வா வோல
நிறைகுணக் குன்றே யோல நிதிவாக் கிணிபு வோலங்
குறைமுடித் தருள்வா யோலங் கூடெமக் கரணே யோல
மறைகழுற் குரிசி லோல மரன்சத வோல மோலம்.

என்றின்னன துதிகளைக் கூறி யோலமிடப், பெருமானுர், முனிவீர்காள் ! தேவீர்காள் நுமக்குற்ற குறையென்னை? அஞ்சன்மின்! அஞ்சன்மி னென் றப்யாத்தம் அருளித் தெரியார் போல் வினவியருளினார். அவர்கள், "எம்பெருமானே ! தேவீர் அறியாத தன்றே ! யாகாக் கிணியினின்றுங் தோன்றிய அசத்தால் (ஆட்டுக் கடாவினால்) யாங்கள் பெருந்துன்ப முற்றேம். இத்துணைக்குள் உலகத்துள்ள உயிர்களெல்லாம் அழிந்திருக்குமென்ப தொருதலை: அடியேங்கட்டு வேறு புகலிட மில்லை. தேவீரே தஞ்சம் ஆகலாற் காத்தருளுதீர் " என்று பிரார்த்தித்தனர். பகவான் திருவுள மிரங்கிப் பக்கலில் சின்ற வீரவாகுவைவத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி. அவ்வாட்டுக் கடாவை யின்னே கொணர்தி யென்றுஞ்ஞாபித் தருளினார். ஆண்டகையராம் வீரவாகு தேவர், அத்திருவருளாஞ் கருயைச் சிரமேற்கொண்டு, குகேசப் பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து விடைபெற்றுக் கடாவைவத் தேடிச் செல்வாராயினார்.

அதுகாலை, ஆட்டுக்கடாவானது. தேவர், முனிவர் முதலாயினார் அஞ்சி யோடினமையாற் பூமியிலுள்ளாரைச் சிதைத்து, கீழ் ஏழுலகினுஞ் சென்று, ஆங்குள்ளாரையும் வதைத்து. மேலுலகஞ்சென்று, திவ்வியலோக மெனப்படும் சுவர்க்க வுலகைத் தன் கொம்பரால் தகர்த்துக் குலைத்து நாசம் பண்ணி, பிரமனுலகான சத்திய உலகத்தை அடைந்து, இறுமாந்து ஆரவாரித்து நின்றது. வீரவாகு தேவர் பூமி யெங்கனும் தேடிக் கீழுலகினும் போந்தாய்ந்து தேடிக் காணப் படாதாகச் சுவர்க்க உலகமுஞ்சென்று துருவக் கடாக் காணுதாயிற்று. அதற்குமேலுள்ள பதவிகளுங் கடந்து பின் பிரமபதம் அடைந்தார். அங்ஙனங் தேடுமி

ஒரிடத்து, வடவாழகாக்கினி அனேகாயிரம் யோசனை உயர்ந்து பரந்து வளர்ந்தாற்போன்ற உடலையும். அதன்கொழுந்து நீண்டாற்போன்ற நாக்கையும், சுவர்னை சலமாகிய மேருமலையுங் தன் ணடிச் சிலம்பர்கள் நான்கனு ளோன்றினுட் பெய்த பருக்கைக்கற்கள் பலவற்று ளோன்றுபோல்வ தெனுமத்துணைத் தோற்றத் தையுமடைய ஆட்டுக் கடாவைக் கண்டார். கடா இவரைக் கண்டதும் குழறிக் கிளம்பியது. வீரவாகுதேவர் அவ்வாட்டுக் கடா அஞ்சும் வண்ணம் உரப்பி, விரைந்துபோய் அதன் கொம்பு களைப்பற்றி, கரகரவென்று ஒலியுண்டாக இழுத்துச் செல்வாராயினார்.

திருக்கயிலாய மலையை அடைந்து முருகக்கடவுள் திருமுன் னரே அவ்வசத்தை விடுத்துப் பணிக்கு ஈன்றார். சிவகுருவா மெங்கை பெருமானார், விட்டுனோ, பிரமன் முதலிய தேவர்களையும். நாரதர் முன்னாக ஈன்ற இருடியர் குழாங்களையு ளோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருனும். “நம் மாட்டுச் சான்ற அன்புடையீர் | ஆட்டுக் கடா நம்மிடத்திற்கு வந்துவிட்டது. இனி நீவீர், ஒருசிறிது மஞ்சாது பூமியிற் சென்று தொடங்கிச் செய்தவேள்வியை முற்றுதிரி. வேள்வியி னுண்மைப் பொருளையுங் தெரிந்துகொள்ளுதிரி.” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அன்னவரெல்லாம் அது கேட்டுத் தம்மை மறந்தவராய் ஆனந்தக் கூத்தாடி, சர்வலோக சரணியரே | தேவரீர் திருவருட்கோ ரெல்லையுளதோ? இன்னும் ஒருவரங்கேட்குதும். அதனை நீக்காது பிரசாதித் தருளல் வேண்டும். ஏன்னெனில், இவ்வாட்டுக் கடாவை வேறெங்களும் விடலோல்லாது, தேவரீர் வாகனமாக் கொண்டு நடத்தி அள்ளல் வேண்டும். அடியேங்களும் மற்றையோரும் அஜாரூட்ராகிய தேவரைக் கண்ட காலத்தே, எங்கட்டு உண்டாகிய இடர்களைத் தலைர்த் தாட்கொண்ட பரம்பொரு ளிவரென்று நல்லறிவுற்று உய்தற் கேதுவாகும்’ என்று குறையிரந்தனர். வேண்டியார் வேண்டியாக் கீந்தருளுமொருமுதல்வன் அங்ஙனஞ்சு செய்யவோம் என்று இசைந்தார்.

அவ்வன்பரெலா முன்ன ருநுற்றிய தவங் காரணமாகவே. அவ்வாட்டுக் கடாவை வாகனமாக் கொண்டருளினார். அதன்

மேலேறி யெவ்வுலகங்களினுஞ் சென்று * ஜூவகை நடைகளாகிய ஆகந்திதம், தோரிதகம், இரேசிதம், வற்கிதம், புலுதம் என்னுமிவற்றை நடத்திக் காட்டி விண்ணு மண்ணுங் துதிக்கப் பற்பல திருவிளையாடல்களைச் செய்தனர். நாரதர் முதலானார் தாங் தொடங்கிய யாகத்தை முடித்து, கந்தக் கடவுள் யாகாதிபதியும், யாக பரிபாலனரும் யாகபலப் பிரதானரு மென்றுணர்ந்து, அவரைத் தொழுதனர். † “அக்கினிழு” என்று வேதங்களாற் பிரதி பாதிக்கப்பெற்ற முருகக்கடவுளார், அதற்கிணையவும். அவ்வண்மையை யெம்போவியர் உணர்ந்து உய்யவும், அக்கினி தேவனைப் போலத் தாழும் ஆட்டுக் கடா வாகன முடையராயினார். அதனாலே வேதங்களெல்லாம் அவரை ‘அஜன்’ எனக் கூப்பிடுகின்றன. அருணமாகிய (அஜமாகிய) கடாவினேறிச் செலுத்துங்காரணத்தாற் கந்தக் கடவுள் அருணகுடமுர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

யசர்வேதம்

‘அஜாமோகாம் லோகிதசுக்ல கிருஷ்ணம் பக்வீம்ப்ரசாம்ஜை நயந்தீம் சுருபாம் | அஜோக்யேகோ சஷ மானேநுசேதே ஜகாத் யோாம் புக்தபோகா மஜோங்ய: |

காமிகாகமம் – அர்ச்சன விதிப்படலம்

‘ஓம் நம்காரம் சமுத்திருத்திய மேஷாயபத முத்தரேத் |
கர்சிந்யை நம இத்யேதயத் வாமபாத தலாக்ரகே |

கந்தபுராணம் – தகரேஹப்படலம் – முழுதும்

இதுவிடயமாக வள்ளன வாகலால் ஆங்கும் பரக்கக் காண்க.

* ஜூவகை நடைகளின் விவரமாவன:—ஆகந்திதம்—அசை வில்லாத நடை. தோரிகம்—அதிகமாகவுஞ் சதுரமாகவும் இருக்கின்ற நடை. இதேசிதம்—வட்டமிட்ட நடை. வற்கிதம்—முன்காலைத் தூக்கிவரும் நடை. புலுதம்—வேகமுள்ள நடை.

† அக்கினி—“தேனாநாம் அக்ரே ஸா:” அதாவது தேவதை களுக்கு முன்னே இருக்கிறவன். ஆகலால் அக்கினி யென்னும் பெயர் போந்ததென்க. பூ...குமாரன். சிவபிரானை “தவேவாக்ஷி” என்று வேதங் கூறிற்றார்களின் குமாரரை “அக்கினிழு” என்பதோக்குமன்.

கந்தபுராணம்

மேடமூர்த்தியாகவய்த்து விண்ணுமன்னுமுருகவேள்
ஆடல்செய்துலாவிவெள்ளி யசலமீதிலமர்தரு
கீடுநாளிலொருபகற்க ஜெறிகொள்வேதன்முதலினோர்
நாடியீசனடிவணங்க அவ்வரைக்கண்ணினார்.

அருணரூட மூர்த்தியே நம :

—
பதினெண்ரூவது

பிரமசாத்த மூர்த்தி

சுப்பிரமணியக் கடவுள் ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகச்
செலுத்திப் பற்பல திருவிளையாடல் புரிந்து, வெள்ளி மலைக்கண்
விற்றிருந்தருளினர். அதுகாலைப் பிரமதேவன் இந்திராதி தேவர்க
ஞடனும், * கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்தியாதரர் முதலிய
கணர்களோடுஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்தற்காகக் கடவுள்
நிற்கக் கண்டும் அவரை வணங்காது, “இவன் ஓர் இளைஞன்
ரூனே” என வரைத்து இறுமாந்து சென்றனன். சுப்பிரமணியப்
பெருமானார் அவரைக் கவனிக்காது வேறுபடுத்திச் சிவனை வணங்
குவது உண்மைப் பயனை அளிக்காது. என்னை ? தாழுஞ் சிவனும்
மாணிக்க மணியும் அதனேளியும்போ விருக்கின்றே மென்னு முன்
மையை யுலகிற் குணர்த்தவும், பிரமன் கொண்ட அபராதத்தைத்
தீர்க்கவுங் திருவளங் கொண்டமைத்து, “நீ யாவன்” என வினவி
யருளினர்.

விதியோன் நடுநடுங்கித் துனுக்க முற்று. என் விளையுமோ
என்று ஏங்கி “ அடியேன், படைத்தற் றேழிலை உடைய பிரமன்”

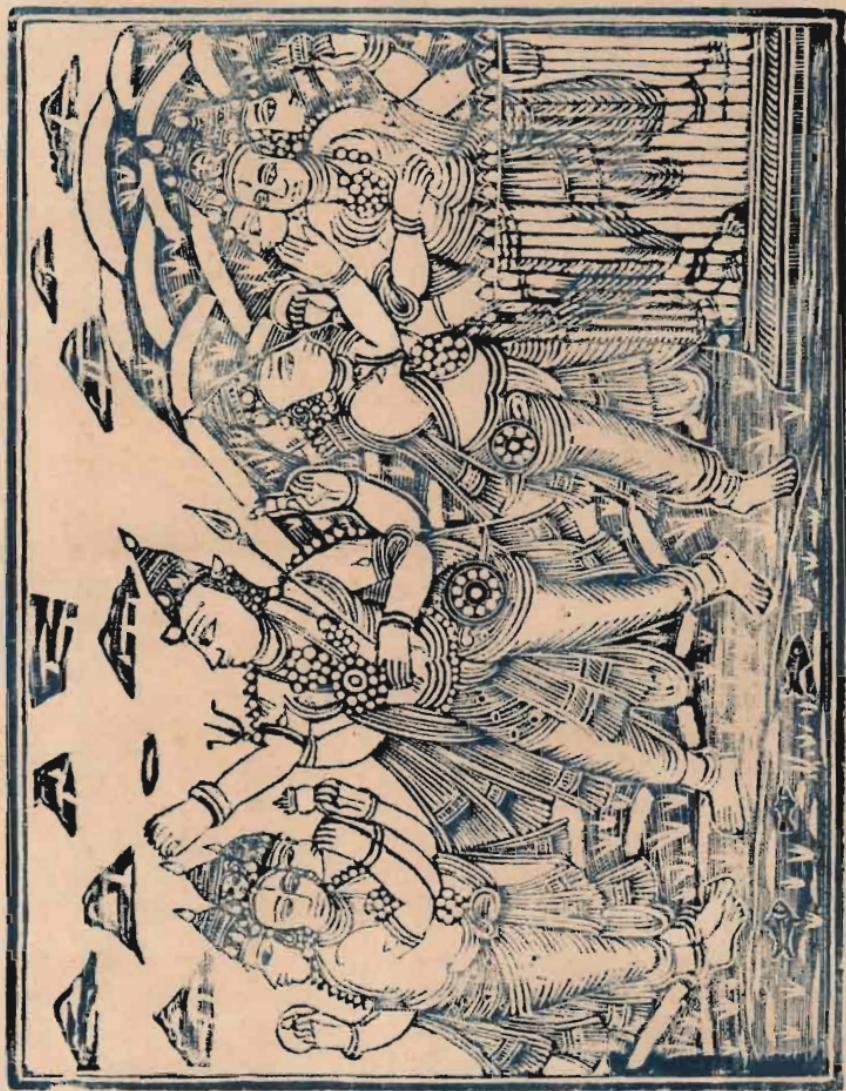
* கின்னரர்—மானுட முகமுங் குதிரை யுடலு முடையவர்.
கிம்புருடர்—குதிரை முகமும் மானுட வடலு முடையவர். சித்தர்—சித்திகள் பெற்றேர். அவர் ஆதிநாதர், அநாதி நாதர்,
கோரக்கநாதர் முதலாயினோர். வித்தியாதரர்—மாவிகாஞ்சன முத
லிய வித்தைகளைத் தரித்தார்.

என்றான். “அங்ஙனமாயி னினக்கு வேதம் வருமோ ?” என்று பகவான் கேட்டார். பிரமதேவன் கூறுவான், “ஐயனே ! * பதி னெட்டு வித்தைகளிலும் வல்லமை யுள்ளேன். வித் (அறிவு) என்னுங் தாதுவின் அடியாகப் பிறந்த, “வித்தைகள்” என்று உள்ளன எல்லா மோதி உணர்ந்துள்ளன். அவற்றைப் பலர்க்கு முபதேசிக்கு மாசாரியனுக்குவும் உள்ளேன் ” என்றான். பரமான்மா அவைகளைக் கேட்டுத் திருவாய் மலர்ந்தருளும். “நன்று ! நன்று ! அத்துணை வல்லமை யுடையையோ? அங்ஙனமாயின் இருக்குவேதங் கூறுதி. நின் வன்மையை அறிவோம் “என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அது கேட்டு மலரோன் வாய்திறந்து. பதின்மூன்று மெழுத்தாகிய ஒகாரத்தை † விந்து நாதங்களுடன் சேர்த்து ஓம் என்று உச்சரித்த மாத்திரயினே, சர்வலோக பரமாசாரிய மூர்த்தியாகிய விசாக மூர்த்தி, திருக்கர மமைத்து, சதுர்முகா ! ஸ்ரீ ! ஸ்ரீ ! அதன் பொருளை விளங்க வுரைத்தி யென்றற஼ுளினார். பிரமன் சொல்லத் தொடங்கினான் :

ஐயனே ! ஓம் என்பது பிரணவ மெனப்படும். எல்லா வித்தை கட்கும் எல்லா மந்திரங்கட்கும் முதலாய் உள்ளது. சொல்லு மிடத்துச் சொற்பிரபஞ்சமெல்லா மிதன்கண் தோன்று ஸ்ரீகும். ததிசி முனிவன் தந்தையாகிய அதர்வண இருடியென்பான் பண்டைஞான்று இவ்வோங்கார மான்மியத்தைப் பிப்பலாத முனி புத்திரனுன பைப்பலாதனும், சத்தியவாக ரென்னும் பாரத்து வாச முனி சீடனுன ஆங்கிரசம். என்குமரன் சனற்குமாரனுங் கேட்டபோது உபதேசித்துளான். அது அதர்வணவேதத்தின் ஒன்பான் சாகைகளு ளொன்றுக்க காணப்படும். இங்ஙனம் வேதங்கடோறும் அதன் பெருமை விளக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. பிரகருட மென்னுங் தத்துவ ஞானத்தை யுண்டாக்கலாற் பிரணவ மெனப் பெயர் பெற்றது. அது வியட்டிப் பிரணவம், சமட்டிப் பிரணவமென இருவகைப்படும். வியட்டிப் பிரணவமாவது அகார, உகார மகாரங்களாம். சமட்டிப் பிரணவம் ஆவது அவை

* பதினெட்டு வித்தைகளாவன—வேதம்-4. அங்கம்-6, உபவேதம்-4, மீமாஞ்சை, சியாயம், புராணம், மிருதி என்னு நான்குஞ் சேர்ந்தவைகள். இங்ஙனம் வாயுசங்கிதை கூறுமென்க.

† விந்து என்பது மகர வெழுத்து- நாதம் என்பது ஓவி.

11-வது அத்தியாயம்

பிரமசாத்த மூர்த்தி

முன்றெழுத்துஞ் சேர்ந்து ஒம் என்று ஓலிப்பதாகும். வியட்டிப் பிரணவம். அபரப் பின்னவம் எனவும், சமட்டிப் பிரணவம், பரப் பிரணவ மெனவுஞ் சொல்லப்படும். இப்பிரணவம் வந்த வரலாற்றை அறிவோம்.

பகவானே! முன்னெரு காலத்தில் பன்னாள் தவமுழங்கு, அதன்பயனானே பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் எனு முன்றனையுஞ் சங்கற்ப மாத்திரையானே படைத்தேன். அவற்றைப் பின்னர்த் தவாக்கினியாற் கொனுத்தினேன். அவற்றினின்றும் முறையே அக்கினி, காற்று. குரியனென்னு மிவை தோன்றின. அவற்றை யுங் தகித்தேன். அவற்றினின்று முறையே இருக்கு, யசர், சாமம் என்னும் வேதங்கள் தோன்றின. அவையு மென்னு லெரிக்கப் பட்டன. அவற்றினின்றும் பூர், புவ; சுவ: என்னும் வியாகிருதி மூன்றுங் தோன்றின. அவற்றையுங் தகித்தேன். ஆங்கிருந்து முறையே அகரம், உகரம், மகரம் என்பன தோன்றின. அவை முன்றனையுஞ் சேர்த்து ஒம் என வைத்தேன்.

அகர உகர மகரங்)களி னியற்கையை ஒரு சிறிது உணருக.

ஓமித யேகாட்சரம் பிரமம் ! தயேயம் சர்வமுழட்சபி :

பிரதிவியக்கிளி ருக்வேதோ பூரித்யேவ பிதாமக :

அகாரேது லயம் பிராப்தே பிரதமே பிரணவாம்சகே

அந்தரிஷம் யஜூர்வாடு : புவோ விஷ்ணூர் ஜனார்தனஹ :

உகாரேது லயம் பிராப்தே திரிதியே பிரணவாம்சகே

த்யெள ஸ்குரியஸ்சாம வேல்சசவதித்யேவ மகேஸ்வர :

மகாரேது லயம் பிராப்தே திரிதியே பிரணவாம்ஸகே

அகாரக பீதவர்ண ஸ்தாது ரசோகுண உதிரிதிம்

உகாரஸ் சாத்விகஸ் சக்கில : மகார : கிருஷ்தாமச :

அஸ்டாங்கஞ்ச சதுஷ்பாதம் திரிஸ்தானம் பஞ்சதைவதம்,

என்று சாமவேதங் கூறியாங்கு. இப்பிரணவம் முத்திகாமிக னாலே தியானிக்கப் படுமோன்று. எட்டு அங்கங்களையும் நான்கு பாதங்களையும், மூன்று தர்னங்களையும், ஐந்து தேவதைகளையும் உடையது. பிரணவத்தின் மூன்றெழுத்தித்திற்கும் உரிய இயல்பு வாக்கு மனங்கட்டு எட்டாது. ஆயினுஞ் சொல்கின்றேன்.

அ-திறத்தல், படைத்தல், பிருதிவி, உதாத்தம், இறங்க காலம், சுத்தா சுத்த தத்துவம், சகலங்கிலை, போன்னிறம்,

இராசத குணம், சொப்பனுவத்தை இருக்குவேதம், காருக பத்தியம், காலீப்போது, பிரமநாடி, அக்கினி மண்டலம் என்னு மிவை யதன்கண் உணரற் பாலன.

ஏ-குவிதல், காந்தல், அந்தரம், அநுதாத்தம், சிக்ப்காலம், சுத்த தத்துவம், சுத்தங்கிலை, வெண்மை சிறம், சாத்விக குணம் சாக்கிராவத்தை, யசர்வேதம், ஆகவளீயம், உச்சிப் போது, பிங்கலீநாடி, குரிய மண்டலம் என்னு மிவை அதன்கண் உணரற் பாலன.

ம-முடுதல், அழித்தல், சுவர்க்கம், சுவரிதகம், எதிர்காலம், காலம், அசுத்த தத்துவம், கேவலங்கிலை, கருமைசிறம், தாமதகுணம், சமுத்தி யவத்தை, சாமவேதம், தக்கிணூக் கிணியம், மாலீக் காலம், இடைநாடி, சந்திரமண்டலம் என்னு மிவை அதன் கண் அறியற் பாலனவாம்.

இவற்றிற்கு முறையே நானும், திருமாலும், உருத்திரனுமே அதிதேவதை ஆவோம். இவ்வாறு தோன்றுமுறை, தொழில், இடம் அல்லது பூதம், காலம், தத்துவம், சிலை, சிறம், குணம், அவத்தை, வேதம், அக்கினி, பொழுது (சந்தி), நாடி, மண்டலம் முதலியவற்றை யோகிகள் அறிவார்கள். இதனை அக்கர பரப்பிரமம் என்று வேதங் கூறுகின்றது. ஞானத்தை சிலைசிறுத்தும் பொருள் இதுவருகும். அதனுற்றுன் ஆலம்பனம் என்னும் பெயரை இதற்கு வரித்தனர் பெரியோர். இப்பிரணவ உண்மை உணர்ந்தார் எமது சத்தியஷ்டகிற் பூசிக்கப்படுகின்றனர். இதனையே.

எததா லம்பனம் சிரேஷ்ட மேததாலம் பநம்பரம் |

எததாலம் பநம் ஞாத்வா ப்ரஹ்மலோகே மகியதே ||

என்று யசர் வேதங் கூறுகின்றது. இப்பிரணவம் மூன்று மாத்திரைகளை யடையது. இந்தப் பிரணவ உபாசனத்தைப் பிரதி கோபாசனம் என்றல் பொருந்தாது. பிரம உபாசனமாகவே எண்ணுதல் வேண்டும். அதனால் அகர மென்று முதல் மாத்தி ரையை எவர் உபாசிக்கின்றாரோ அவர் அப்பெருமையால் விவேக ஞானம் பெற்று மேலாய அரிய மானுடப் பிறவியை யெடுத்து. அதன்கட்ட சிவஞான மடைந்து, முத்தியை யடைதல் திண்ணம். எங்குளென்னில், அகரம் இருக்குவேத வடிவா யிருத்தலால் என்க.

யகர்வேதம் மந்திர வடிவமாக விளங்கும். உகர மகரங்களைத் தியானிக்கின்றவர் சந்திர லோகத்தை அடைவர், எவரொருவர் மூன்று மாத்திரைகளை யுடைய பிரணவத்தை உபாசிக்கின்றாரோ. அவர் குரியனாது ஒளி மண்டலத்தை யடைந்து ‘பாம்பு பழைய தோலினின்றும் விடப்பட்டாற்போலப்’ பாசத்தினின்றும் வீடு பட்டுப் பிரம லோகத்தை அடைவார்.

பிரச்சினேபநிடதம் - ஐந்தாவது பிரச்சினைம்

சயத்வேக மற்ற மபித்யாதி தசதே நைவசம்
வேதிதல்ஸ் தூர்ணமேவ ஐகத்யாம் அபிசம்பத்யதே
தமருச : மனுஷ்ய லோகம் உபநயங்கே ஸத்ரபல
பிரம்ம சர்யேண சிரத்யா சம்பங்கே மகிமானம் அநுபவிதி.

எனக் கூறுகின்றது. என்றிவ்வாறு பிரம அனாததுப் போத மூம், சுப்பிரமணியக் கடவுளார். “இவைதாமோ அப்பிரணவத் தின் பொருளாவன ?” என்று நகைத்து ‘உண்மைப் பொருளை பூரத்தி’ என்றார். கமலாசனன் திகைத்து ஒன்றும் தெரியாது மயங்கி சிற்பி, “இங்ஙன மூளை கீயோ படைக்குங் தொழில் செய் வாய்; இவ்வாரே சிருட்டியும் புரிகின்றாய்? கீயோ அகாரப் பொருளாயிருப்பவன்? நன்று நன்று” என வுரைத்து, அப்பிரமனாது நான்கு முடிகளுங்குலுங்கும்படி *குட்டி அருளினார். ‘இத்தகைய விருண்டவுளத்தைச் சிறை யிடுக’ வென்று ஆஞ்ஞாபித்தார். வீர வாகுதேவரும், ஆங்கு சின்ற வீரர்களுமாகப் பற்றிச் சென்று கந்த மலைக்களுள்ள குகை யொன்றனில் அடைத்தனர். பிரமன் மிகவும் வருத்தம் உற்று ஆங்குச் சிறையிருந்தான். சுப்பிரமணியப் பெருமான் பிரமனைத் தண்டித்துச் சிறைவைத்தமை கேட்டுக் கூடவந்த கணர்களெல்லாம் விதிர் விதிர்ப்புற்று வணங்கிச் சென்றார்.

பிரமசாத்த மூர்த்தியின் இலக்கணங் கூறுமிடத்து ஒரு திரு முகமும், நான்கு திருக் கரங்களும், வரதம், கமண்டலம் என்ற வீரவாகு தேவரே சுப்பிரமணியக் கடவுளின் றிருவுள்க் குறிப்பை யுணர்ந்து, பிரமன் முடியிற் குட்டிச் சிறையில் வைத்தனரென்று வடமொழிச் சங்கர சங்கிதை கூறுகின்றது. தலைகைப்புராணம் முருகக்கடவுளி அஞ்ஞஞ்ஞகொண்டு கணங்கள் அங்ஙனஞ்சு செய்த வெனக் கழறிற்று.

* வீரவாகு தேவரே சுப்பிரமணியக் கடவுளின் றிருவுள்க் குறிப்பை யுணர்ந்து, பிரமன் முடியிற் குட்டிச் சிறையில் வைத்தனரென்று வடமொழிச் சங்கர சங்கிதை கூறுகின்றது. தலைகைப்புராணம் முருகக்கடவுளி அஞ்ஞஞ்ஞகொண்டு கணங்கள் அங்ஙனஞ்சு செய்த வெனக் கழறிற்று.

இரண்டும் இடத்திருக்கரங்களிற் பொருந்தவும், அபயம், அக்க வடம் என்பன வலத்திருக் கரங்களிற் பொருந்தவும், தாமரை மலரை யெரத்த பிரகாசமு முடையராய் விளங்குவார் என்க.

யசர் வேதம்-அத்தியாச்சிரம சாகை.

அனை ரணீயாங் மகதோ மகியாங்

ஆத்மா குகாயாம் சிகிதோஸ்ய ஜங்தோ : |

தமக் கிரதும் பச்யதி வீதசோகோ

தாது : ப்ரசாதாங் மகிமாங் மீசம் ||

குமார தந்திம்-மந்திரோத்தரப் படலம்
ப்ரஹ்ம சாஸ்தல்வாமீ | வாமேகரேச யுகளே
வர குண்டிகேச சவ்யேஷா குத்ரே மபயந்ததம்
விசாகம் வல்லீ யாயுதம் வநஜ லோஜந மேக வக்
திரம் வந்தாமகே வநஜ சம்பவ சாசிதாரம்.

3. தணிகைப் புராணம்-அகத்தியப் படலம்
வரத மனிக்குண் டிகையிரண்டும் வாமத் திருக்கைத் தலமாக்கப் பூரவு புரிய மபயமொடு புரதி ரக்க வடம்-வலப்பா
விரவை யிரிக்கும் வலத்த மைத்திட் டெல்லாவுலகு மினிதளித்துப்
பிரம சாத்த னெனப்பொளிந்த பெருமா னுருவும் பிறக்குஙரும்.

பிரம சாத்த மூர்த்தியே நம:

பன்னிரண்டாவது

சிருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தி

பிரம தேவன், சுப்பிரமணியக் கடவுளின் ஆஞ்ஞஞ்ஞானே சிறை செய்யப்படும்போது, வலிய கணங்களொல்லாம் அவனைத் துந்பப் படுத்தத் தொடங்கின. முடிகளி னின்றும் பல ரத்தினக் கூட்டங்கள் சிந்தவும், இரத்தங் கொப்பளித்து அருவிஸிரபோல் திரண்ட தோளினின்று குதிப்பவும், அழகும் அவனது காந்தியும் படைத்தற்றுகூழிலுஞ் சிந்தவும் முடிகடோறுங் குட்டி, வலிய கரத்தைப் பிறைபோற் பிடித்துப் பிடரிற் பிடித்தத் தள்ளி, அக்க வடமுந் தாமரை மலர்மாலையும் அறுங்கு வழிகடோறுஞ்

சிதறக் கொடுசென்று, ஒரு குகைக்கண் சிறையிட்டன. ஆங்கே நான்முகன் தங்கத தாயராலே தண்டிக்கப்பட்ட மழைக் குழலை போல, வருவதை அறியானால், வேரெரு துணையு மின்றி மரணகாலத் துயிர்களேபோல் மாழ்கிசின்றுன். பாம்புகளின் வாய்ப்பட்டுப் பலநாள் வருந்துஞ் குரிய சந்திரர்போலவும்' துன்பங்கள் சிறைக்க கருப்பையில் பல ஆண்டுக் கிடக்குங் குழந்தையை மானவும், விடியாத இருளின் வயப்பட்ட கண்களே சிவணவும், பிரமன் தனது ஒளி. வன்மை, பெருமை, அறிவு முதலிய யாவுங் குறையப் பெற்றுத் தேம்பி யிருந்தான்.

இசை மடங்கதையாகிய சரசவதி, தனது உபிர்த் துணைவனுக்கிய விரிஞ்சன் குமாரக் கடவுளாலே தண்டிக்கப்பட்டுச் சிறைப்படுவதை முன்னரே யறிந்தாள்போலும். ஏனெனில், அவனுகத்தி ணின்றும் நீங்கவருமே. அதுகாலைக் குடியிருத்தற்கு ஓரிடம் வேண்டுமே என்று, புட்பக் கொத்துக்கள் விளங்காளின்ற தருக்களையும். வெண்டாமரைப் பூக்களையும், இசைகளையுந் தான் வாழுமிடமாக்கிக் கொண்டனன். நல்லுணர்ச்சி இருக்கின், நரகமு மொருவனுக்குச் சுவர்க்கத்தைப்போல இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அஃதின்றேல் சுவர்க்கக்கழும் நரகத்தைப்போலத் துன்பத்தையே கொடுக்கும். அங்குனம் நல்லுணர் வின்மையால் அன்றே, உலகத்துள்ள உயிர்கள் யாவற்றிற்கும் பேரான்தத்தை விளைக்குங் கயிலாயத்தில்ஒருபாங்கராம் கந்தமலைக் குகையும் பிரமனுக்கு அளவிலாத் துயரத்தைக் கொடுத்தது. தேவர்கள் இன்பத்தையும், நரகர் துன்பத்தையும், மானுடர் இரண்டனையும் அநுபவிப்பார்களென்று புலவர் புகலா நிற்பர். அவரெல்லார்ம் பிரமன் அன்று பட்ட அல்லவின்அளவை அறிவரேல் அங்குனம் புகலார்; புகலார்.

இப்பால் உலகமெங்கனு சிறைக்கதவரும். அன்பர்தங் குற்றங்களை யெல்லாங் தவிர்த்துத் தங்கிருவருள் செய்வத்தை வழங்கு வோரும். ஒன்பது துவாரம் உள்ள ஓர் புறத்தில்தேகியாகி அம்சன் வெளிப்பட்டலைகின்றுன்.

'இவன் தாவர சங்கமப் பொருளின் வடிவாய எல் லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் வசியாம்' என்னும் வேத வசனங் தைப் பிரமனுக்கும் இலக்கிய மாக்கியவரும், காலகாலரும், உலகத்தை அறிந்தவரும், தம்மையே காரணமாகப்

பெற்றவரும், எல்லாவித்தைகளாலும் அறியப்பட்டவரும், குனோசரும், பிரதானரும், மோக்கத்திற்கும், திதிக்கும், பந்தத்திற்கும் ஏதுவானவரு மாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள், பிரம தேவன் சிறையிடைப் புக்கமையால் அவன் செய்யும் படைப்புத் தொழிலைத் தாமே செய்தருளத் திருவளங் கொண்டு, சிறப்பின்மிக்க திருவேங்கட மலையை அடைந்தருளினார்.

மேலாய தகுதி கொண்ட வரைப்பாய், செந்தமிழ்க்கு வரம் பெனப் பண்டையோரால் புகலப்பட்டதாய், அகத்தியனார்க்குச் செந்தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய தலமாய் விளங்காசின்ற திருவேங்கடமலையை அடைந்த பெருமானார், ஒவ்வொரு காலத் தையும் பலவகையாக மாற்றி இந்தப் பதியிலேயே சங்கரிக்கின்றார்; மீட்டும் பலபதிகளைப் படைத்துத் தாமொருவரே மகான் மாவாய்ச் சர்வாதிபத்தியஞ் செய்பவர் என்பதை யுலகந் தேறி உய்யுமாறு பெருகிய கருணையுடன், அம்மலைக்கண் ஒருத்தம் தானங் கண்டு கோயில் புளைவித்து, நடுவரைப்பட்டு விளங்குங் தவிசின் மத்தியில், நீண்ட சடாமுடியும், வரத அபயங்கரும், கமண்டலம் அக்க வட மென்பனவும் நான்கு திருக்கரங்களி ஸிடத்தும் அமைய, முனிவர், தேவர், இந்திரன், விட்டுனு, கணத் தவர், நவவீரர், இலக்கம் வீரர் என்னு மிவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்து துசிக்க வீற்றிருந்து சிருட்டித் தொழில் செய்யத்தொடங்கி யருளினார்.

தாஞ் செய்தருளுகின்ற படைப்புத் தொழிற் கேற்பத் துழாய் மாலை தரித்தோன் காக்க மாட்டானேன்று அவன் செயுங் காத் தல் தொழிலையும், தங்கை செல்வம் மைந்தர்க்கு உரியதாகலான் அவர் செய்யும் அழித்தல் தொழிலையும் சேர்த்துச் செய்தருளினார். முத்தொழிலையும் தாமே செய்தருளி முத்தொழிற்கும் மும்முர்த்தி கட்கும் தாமே காரண ரென்பதைத் தெற்றேன விளக்கினார். இந்திரர்க்கும் அதனால் அரசில்லை யாயிற்று. தேவர் ஆண்டு பல கழிந்தன. விருப்பு வெறுப்பென்பன தமக்கொன்று மின்றி, தம் பணி புரியும் அடியார்கட்குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களை நீக்கி அருள்புரியும். பராபர மூர்த்தியாகிய செவ்வேட் கடவுள், படைத்த அப்படைப்பில் தோன்றிய ஆன்மாக்கள் பெற்ற

பேற்றை இப்படிப்பட்டதென்று நுண்ணிய அறிவுடையார் தாழுங் கூறவல்லரோ?

யாவரும் புண்ணிய வடிவாகவே விளங்கினர். திவினையென்பது எவ்வுயிர்களையும் விட்டு நீங்கிற்று. சொற் பிரபஞ்சம் பொருட் பிரபஞ்ச மென்னு மிருவகைப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம், தாம் சிமித்த காரணங்க ஸின்று, முதற் காரணமாகிய மாமாயையிலிருந்தும் துணைக் காரணமாகிய சத்தியைக் கொண்டு படைத்தார்; அளித்தார்; துடைத்தார்: இதனாலே முழுமூர்த்தி கட்கும் முதல்வர் அவரே யென்பதாலும், கிருத்திய சுதந்திரர் அவரே யென்பதாலும் பெறப்பட்டன. மலைபோலும் பெருவன்மை யுள்ள சாத்தற்கு மூன்றுலகப் பாரஞ் சுமத்த லோர் விளையாட் டாயினமைபோல் வேங்கடாசல பதியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுட்கும் இஃதோர் திருவிளையாட் டாயிற்று.

“காத்தும் படைத்துங் கரங்தும் விளையாடி”

“ஐயாகி யாட்கொண் டருஞும் விளையாட்டின்

உய்வார்க ஞுய்யும் வகையெல்லா முங்கதோழிந்தேம்”

எனத் திருவாசகத் திருவருட்பானிற் கூறியதால் மிவ்வுண்மையைத் தெரிக்கு மென்க. சர்வ கர்த்தத்துவ பதியாகிய ஞானசத்திதாப் பெருமான், சிருட்டித்தல் முதலீயன எல்லாம், குயவன் முதலீனேர் செய்யும் கரணவினை போலாது, “இஃதிவ்வாருக: இஃதிவ்வாருகாமே யொழிக” என்று எண்ணுத லாகிய சங்கற்பமாத்திரரேயென்க, இக்கருத்து அமையவே,

“நோக்காது நேர்க்கி நெர்டித்தன்றே காலத்தில்

தாக்காது சின்றுளாத்திற் கண்டிறறவன்”

எனச் சிவஞான போதமுந் தெளித்தருளிற்று. * பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களு மிங்கனே கூறுமென்க. இதனானே பிரம விட்டுலு உருத்திர ரென்னு மிவர்க்குத் தொழிற் சுதங்கர மில்லீ யென்பதாலும், அங்கனே முத்தி பெற்ற ஆன்மாக்க எனிறை

* பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களாவன :—தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமங்கிரம், பதினேராங் திருமுறை, பெரியபுராண மென்பன.

வனே போல ஜங்தொழிலுஞ் செய்யுமென்று சிவசமவாதி, உருவ சமவாதி, சித்தாந்தம் தெரியாது அதற்கு முரனுக சின்று எம்மத முன் சம்மத மென்னு நவீனமத வாதியென்னு மிவர் கூறும் கூற ருக்கள் எல்லர்ம் * பொய்யேயா மென்பதூஉம், விஞ்ஞான தீக்கைக்கண் உடல் பொருள்களோ டொப்பச் சற்குரவன் கையிற் ருனஞ்செய்தளித்தும், அங்ஙன மளித்த பொருளென்றறிய மறிவு சலியாமைப் பொருட்டு நாடோறுஞ் சிவ பூசையிற் செபங் கன் மங்களோ டொப்பச் “சிவோதர்தா” என்னு மந்திரமோதி ஆன் மாவையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூநிரோடு தானஞ் செய்தளித் தடிமையாகப் பாவிக்கும் ஆன்மாக்கட் கெஞ்ஞான்று மைங் தொழின், முத்தொழிலன்றி யொருதொழிறுஞ் செய்தற் காற்ற வில்லை யென்பதூஉம், கந்தப் பெருமானார் விளக்கி யருளின ரென்க. இங்ஙனம் பிரமனீச் சிறையில்ட்டுத் † திருவேங்கடத் திருந்து முத்தொழிலையும் நடத்தலானும், முக்கியமாகப் பிரமன் இடம் சிகழ்த்திய தொழிலை, ஈண்டு அதிட்டானமின்றித் தாமே நடத்தலானுஞ் சிருட்டிக்கர்த்தத்துவ மூர்த்தியாயினர்.

* இதன் விரிவைச் சிவஞான போத மாபாடியத்து ஆருஞ் குத்திர வுரையினும், மருட்பா மறுப்பு என்னும் நூலினுங் கண்டு கொள்க.

† திருவேங்கட மென்பது இக்காலத்து விட்டுனுத் தல மென்று வைணவர் கொண்டார்டுகின்றனர். நாகபாணமும், சடாதாரணமும், வில்லார்ச்சனையும், சஷ்டி யுற்சவமும், தேவீமார் கள் இன்றித் தனியே வீற்றிருத்தலும். ஆயுதமின்றி யமர்ந்தமையும். வேங்கட சுப்பராயனென்னும் பெயர் வழங்கும். புதிதாக ஆயுதம் வைத்திருத்தலும், சுப்பிரமணிய ராலயத்திற்குரிய அந்த ராள அளவு இருத்தலும். விட்டுனு வாலயத்திற்குரிய அந்தராள மின்மையும், கந்தபுராணம், உபதேச காண்டம், தனிகைப் புராணம் சங்கரசங்கிதை, குத சங்கிதை, திருப்புகழ், பிரமாண்ட புராணம், கந்தல்தவம், வேங்கடகுகல்தல சிருபணம், கோத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய நூல்களிற் சொல்லப்படுதலு மாசிய இன்னேரன்ன கர்ரணங்கள் பலவற்றால், திருவேங்கடத் தலம் சுப்பிரமணிய தலமேயாகத் தெரியப்பட்டது. விஷ்ணுதல மன்றென்பது பிரசித்தமாம்.

சிருஷ்ண யசர்வேதம்

அதயதி த்விமாத்ரேண மனளி சம்பத்தியதே
சோ அந்தரிக்ஷம் யஜும் ரிபிரத்தியதே ஸலோம
லோகம் ஸலோம லோகே விஷுதி மனுபூய புணராவர்ததே
ய :புணரேதம் தரிமாத்ரேணவோ மித்யனேன

ஷி வேதம்—மந்திர சாகை

யேவ அட்சரேண பரம்புருஷம் அபித்யாயீதலதே ஜூஸி
குநேரிசம்பந்த :

யதா பாதோ தரஸ்த்வச விசிரமுச்சியதே
ஏவம் ஹனவ ஸபாப்பனு விசிரமுக்த :
ஸ ஸாமபி : உங்யைதே பிரம்மலோகம் சகா,

ஒவ்வொரு சாலத்தையும் பலவகையாய்த் திரித்து இந்தத்
தலக்கண்ணே இக்கடவுள் அழிக்கின்றுன். மீட்டும் அநேக கர்த்
தாக்களைச் சிருட்டித்து இவனே மகான்மாவாய்ச் சர்வாதிபத்தி
யஞ் செய்கின்றுன் என்பதும்.

இருக்கு வேதம்

அனுத்திய நந்தம் கவிலல்ய மத்யே
விஸ்வல்ய ஸ்ருஷ்டாரம் அநேக ரூபம்
விஸ்வல்யகம் பரிவேஷ்டிதாரம் க்ஞாதுவதேவம்
முச்சயதே ஸ்ரீவ பாஸை : என்பதும் கண்டுணர்க.

கந்தபுராணம் - அயனைச் சிறைபுரி படலத்துங் காணக.

தணிகைப் புராணம்—வீராட்டகாசப் படலம்

கண்டவர் பிறவி மாய்க்குங் கமண்டல மக்கமர்லை
கோண்டிரு கரத்துச் சார்வேரர் கொடும்பய மெர்துக்கிள்க
வெண்டொடிக் கமலச்செங்கை யோரிரண் டமைத்தவ்வாற்
விண்டவர் கடப்பந் தாரான் வீற்றிருந் தருளுங்களில். [றின்

சிருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தியே நம :

பதின்மூன்றுவது

மீரமகாராக்கிருக விபோசன முர்த்தி

இங்ஙனம் வேங்கட மலைக்கண் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி, நெடிய முடிப் பெருமான் படைத்தன் முதலீய தொழில்களை நடாத்துவா ராயினார். நந்தகோபன் மகனுன் விட்டனால் இதனை அறிந்து வருத்தங்கொண்டு யாவரும் வருக வென்று தம் மனத்தில் சினித்தனர். இந்திரன், தேவர், முனிவர் முதலீய யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுடன் திருமால் கயிலை சார்ந்து, திருவரயிற்க னுள்ள திருநந்தி தேவரின் பாதங்களை வணங்கி அவர் விடைபெற்றுச் சென்று, உமையம்மையாரோடும் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆயிர நாமத் தண்ணீலாஞ் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, விரிந்த கரங்களைக் குவித்து அஞ்சலித்து சின்றனர். துங்பமானது தம்மனத்தை அலைக்குமாறு சின்ற தேவர் முதலாயினேரை, தேன் துளிக்கின்ற கொன்றை மாலையை அணிந்த அழகனார் திருநோக்கஞ் செய்து, “நீவீர் வந்த காரணத்தைச் சொல்லீராக” வென்றருளினர், அவர்கள், “பெருமானே ! தேவீர் திருமுன்னிலையிற் சொல்லுதற்குப் பெரிதும் அஞ்சகின்றேம் யா” மென்றார். கருணையங்கடலார் அவரைப்பார்த்து, “அளியீர் ! எம்முனுரைத் தற்குச் சிறிதும் அஞ்சன்மின் ; சொல்லுக” வென்றருளினார். விட்டனால் முதலாயினேர் விளம்புவர் :

யங்மநஸாந மநுதேயே நாகுர் மனோமதம் |

ததேவப்பீரவந்மத்வமித்திநேதம் யதிதமுபாலதே ||

“ஆன்மாக்கள் எதனை மனத்தினால் ஸிச்சயிக்க வில்லையோ? , எதனால் மனம் நினைக்கிறதென்று சிவகுானிகள் உரைக்கின்றனரோ, எப்பொருள் சின் சமீபத்தில் உள்ளதோ. அதுவே பிரமம் என்று அறிதி. இவ்வான்மாவைப் பிரமம் என்று அறியற்க,” என்று சாமவேதங் கிளாந்த மகாமகிமையுடைய பகவ! அடியேங்கள் விண்ணப்பிப்பனவற்றைக் கேட்டருந்தி. துங்பமாகிய பெரிய சாகரத்துள் ஆழந்து கரைகான்னுது இளைக்கு மெங்களை

யெல்லா மெடுத்தருளவான் திருவவதாரம் புரிந்து விளங்குங் கடப்பந்தா ரண்ணலை இளையோனெனத் தன்பேதை நீரான்விளங்கிய பிரமன், அறியாமை யென்னு யிருட்டன்மையால் அவரை வணக்கஞ் செய்யாது, தேவீர் திருச்சங்கிதானம் புக்கு வணங்கி மீண்டனன். அதனைக் கந்தக் கடவுள் தம் திருவள்ளத்து வைத்து, “ஆண்டுச் செல்லும் அவனைப் பிடித்து வருக ” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். வீரர் தலைவராகிய வீரவாகு அண்ணல் அன்னைப் பிடித்திர்த்துச் சென்று கடம்பாரு திருமுன் விடுத்தார்.

வேத முதல்வராய் அவர், பிரமனைப் பிரணவப் பொருள் வினாவித் தலையில் மொத்தி, அவனைச் சிறையிடுவித்துத் திருவேங் கட மலைக்க ணமரங்கு சிருட்டித் தொழிலைத் தாமே புரிந்தருளு கின்றூர். அத்தொழிலோடு காத்தற் ரூழிலு மவரே புரிகின்றூர். இது காரணமாகவே தேவீரது திவ்விய சங்கதானத்தைப் புக விடமாக சிளைத்து வங்தோம்” என்றூர். பூரணராய் சிவபெருமான் பொலிவுபெற்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரைத் திருநோக்கஞ் செய்து, நின்செல்வக் குமரனற்றல் இவ்வளவிற்குரே வென்று புன் முறுவல் தூத்து, தேவர்க்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவார். அன் பர்களே !

செம்மைய ஞானசத்தித் திருவருக் கொண்ட செம்ம
லெம்மின்வே றல்லன் யாழு மவனின்வே றல்லேங் கண்ஹீர்
அம்மழ வடிவினான்பா லன்புசெய் தவர் பிழைத்தோர்
நம்மடித் தொண்டு செய்தோர் நவைபடப் பிழைத்தோராவர்.

பிழைகள் எல்லாவற்றினும் மேலான பிழையைச் செய்த பிரமனுக்கு, நங்குமரனியற்றிய தண்டனை தகுதியை யுடையதே யாகும். அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்த லெவ்வாறு? குழுமி வங்கு இவண் சேர்ந்த நிவிரெல்லாம் யோசித்துச் சொன்மின் என்ன, கெர்ன்றை மாலைக் குழக்காரர்முன் அவரெல்லாம் நடுங்கிய மனத்தராய்ச் சொல்வார் : “பரம்பொருளே ! முன்னர் ஞான்று ஆணவ மென்னு யிருளி னகப்பட்ட பெரும் பிழையைத் தேவரீரே யுணர்ந்து, ஒரு செயலு மற்றுக் கிடக்கும் அக்கேவல அவத்தையிலே கருளை வைத்து ஆண்டருளினிர். அங்ஙனாங் திருவருள் புரியும் தேவீர் இப்பிழை யொன்றனையும் உட்கொள்ளாதருள் புரிதல் அரிது போலும்” என்றூர். அதற்கு இறைவன் திரு

வாய் மலரும் : ஞானசத்தி தராய் அவனும் யாழும் வேறுலேம்.
நாமே குமான். குமானே நாம். அவ்வாறே.

“தெளம் ஸ்திரி த்வம் புமான்சலி

த்வம் குமார உதவா குமாரி ! ”

என்று யசர் வேதத்திலே அத்தியாச் சிம சாகை யானது கூறு
கின்றது, அதுமட்டோ.

“யச்ச மகேஸ்வரக ! யசோம !

யச்ச விநாயக ! யச்ச ஸ்கந்த ! ”

என்றும் அதர்வனை வேதங் கூறுகின்றது. ஆதலால், நான் வேறு,
குமரன் வேறு எனப் பிரித்தோர் இரெளரவும் மகாரெளரவு முத
லிய கொடிய நரகங்களின்று மேற்மாட்டார். ஒருகால் ஏறுவ
ரேல் மலப்புழுவாகவும், மலங்கின் நும் பன்றி யாகவும், புலையராக
வும், பிறந்து பிறந்து உழல்வர் ; இது உண்மை ! உண்மை !! முக்
காலும் உண்மை !!! அவர் பவக்கடலினின்றுங் கரையேறுத
லில்லை. குமாரனிடம் அன்பு செய்தவரே உய்ந்தார். அவனடிக்
கண்பு செய்யாது எம்மைப் பூசிப்பாராயினும் அவர் பிழைப்பட்
தவரே. ஆகலாற் பிரமன் செய்தது மேலான அதிபாதகம். அப்
பாதகத்தையும் நங்குமரன் காருணியத்தினாற் தீர்ப்பதற்கன்றே
குட்டிச் சிறையிடுவித்தான்- தன்னை வணங்கில் னென்றுஅந்
சினத்தானன்று. பிரணவத்தின் பொருள் யாழும் அவனுமே
அன்றி வேரேரூவரு மாகார். பிரணவத்திற்கு அகரம், உகரம்,
மகரம், விந்து. நாதம், சத்தி, சாந்தம் என்னும் ஏழு பகுப்பு
உள்ளன. அவற்றுட் சத்தி என்பது வேலாயுதமாகவும், மற்றைய
ஆறும் ஆறு முகங்களாகவும் அவற் குண்மையானும் அது நன் த
வினங்கும்.

வேதங்களில் ஆங்காங்கே

சதாசிவோம் ஓங்காரனே யதனேனுனெகி

தது தேபதம் சங்கிரஹண ப்ரவீமி ஓம்பதது.

ச ஓங்காரோய ஓங்கார : சுப்பிரணவோ

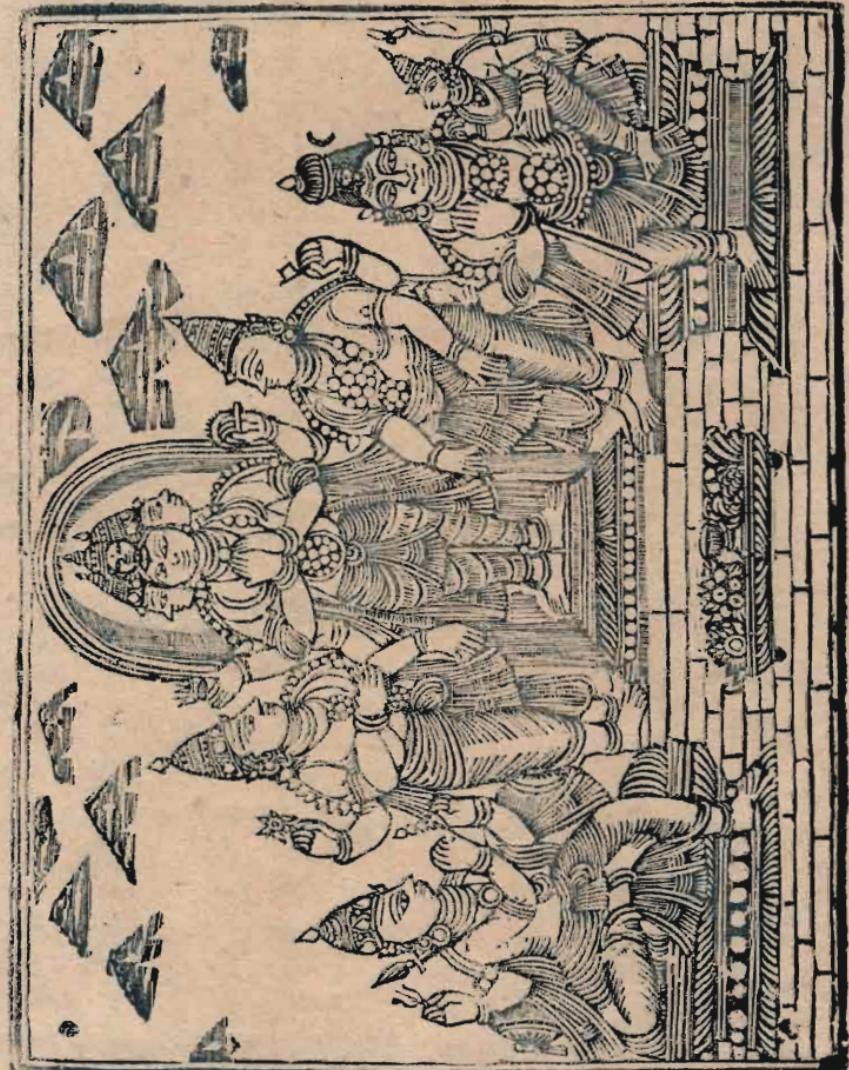
ய : பிரணவ : யஏகஸ் ஸகோருத்ர : |

ஸ சஸானக ஸ பகவானு மகேஸ்வர :

ஸ மகாதேவ : இதி || எனவும்

१०५ अर्थात् अद्यते विषयम् २१ चूपात् लिपेः शुभम्

13-வது அத்தியாயம் பிரமகாராக் கிருக விமோசன மூர்த்தி

சுசானல் ஸர்வ வித்யானும் ஸவரஸ்
ஸர்வ பூதமூம் பிரம்மாதி பதி : பிரம்மண :
அதிபதி : பிரம்மா சிவோமே அல்து
சதா சிவோம் || எனவும்

எம்மைக் கூறியதன்றி, எங்குமரணையும் யாக காலத்தே “குப் பிரமண்யோம்! குப்பிரமண்யோம்!! குப்பிரமண்மோம்!!! என மூன்றுமுறை கூவி யழையா சிற்கும். இங்ஙன மிருப்பவு மிவற்றை யறியாது தானே அகரப் பொருள் என்ற பிரமணை விடுவிப்பது கூடாதன்றே.

காஞ்சி புராணம்

எக்கலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கு மீசனென் னத், தக்க முதற் பரப்பிரமஞ் சதாசிவனே மென வேதஞ் சாற்று மல்லான், முக்கனல்குழ் வேள்வியிற் சுப்பிரமணிய ஞேமெனவு முக்காற் கூறு, மிக கருத்தை அறியானை யெவ்வாறு விடுவிப்ப தியம்பு மின்னே.

என்று பெருமானார் அருளியதைக் கேட்டு விட்டுண்ணு நடு நடுங்கி யுரைப்பார். “ மூவர் முதலே ! தேவ சிங்கமே ! முன்னே அவன் இயற்றிய எத்தனையோ பிழைகளைப் பொறுத்தருளினிர். அங்ஙன மூளை தேவீர் இந்தப் பிழையைத் தான் பொறுக்கல் அரிதோ ? வேத முதலே ! பூரண ! புராதனப் பொருளே ! குமா ரப் பெருமானிடஞ் செல்வேமானல், யாங்களெல்லா மிறங்கு படுத லொருதலை யென்றே யிச்சங்கிதியை யடுத்தோம். சண்டும் வருதற்கு மிகவும் அஞ்சியே இங்காள்காறுங் தரித்திருக்கேம். கடனடுவட்ட போகும் மரக்கலப் பாய்மரத்தின் மேலிருந்த காகம் அங்கு நின்றோர் துரத்த நாற்பாங்கரு மோடியோடிப் போங்கு கரையுங் தங்கு மிடமும் வேறு கானது. முன்றங்கிய கூம்பரையே மீட்டும் நாடி வருதல்போல, அடியேங்களும் யாங்குச் செல் வேம் ? யாரைத் துணைக் கொள்வேம் ? தேவீரேயன்றி வேறு தஞ்ச மென்னே ? ” என்று மற்றைய தேவர் முதலினரோடுஞ் சேர்ந்து தாழ்ந்து தாழ்ந்து இரந்தார், தாழ்ந்தவரை வறியராக்க விடாத பரசிவனூர் கருணை கூர்ந்து, ‘அஞ்சற்க’ வென்று அபயங் கொடுத்து நந்தி தேவரையழைத்துத் திருவாய் மலர்ந்தருளவார்.

நந்தியே ! பொன்மணி கொழித்துப் பாயும் அருவியும் பொழிலுமுடுத்த வேங்கடப் பொருப்பை யடைந்து, கடப்பங் தர்ரா னடிமலர் வீழ்ந்து கைகுவித்துத் துதிகள் கூறி, “பிரமன் சிறையை விடும் வரத்தைத் தந்தையார் அவண் திருமான் முதலா

நேர்க்குக் கொடுத்தார். அவ்வரம் இவண் கொடுத்த வரமேயாகும்” என்று அவன் சிறையை நீக்கி வருதி “ என்றாருளினர். திருங்கி தேவர் வேங்கட மலையை யடைந்து சிவபெருமான் அருளியவாறு வணக்கமுதலாய் புரிந்து “பிரமன் சிறையை விடும் வரம்” என்று கூறிய மாத்திரையே சர்வ கர்த்தத்துவ மூர்த்தி வெகுண்டு. “நீ இவண் சிற்பையேல் சின்னையுஞ் சிறை யிடுவிப்போம்” என்று கூறியருளினர். நந்திதேவர் நடுநடுங்கி மிகப் பயந்து வேறொன்று முரையாராய் ஒடிச் சென்று பரசிவ ஞர்க்கு அங்கு சிகழ்ந்தவற்றை யுரைத்தார்.

பெருமானர் புன்முறுவலுற்றுக் கணார் கள் யாவருஞ் குழ்ந்து போற்ற இடபாருடா யெழுந்தருளித் திருவேங்கடஞ் சென்று புதல்வரைத் தழுவிப் பிரமன் சிறைனிடு மாறு கூறியருளினர். பிரண வப் பொருள் தெரியான் படைப்புத் தொழிலை யெங்ஙனம் புரிவான். அவனை விட வொல்லாதன. பரசிவனுர் வெகுள்வார்போல, ‘மைந்த! நின் செய்கை யென்னே? பிரமன் சிறை விடென்று யாம் உரைக்கவும் மறுக்கின்றனை’ யென, குமாரக் கடவுள் மலரவன் சிறையை விடு வித்தனார். பரசிவனுர் வெள்ளியம் பெர்ருப்பைச் சேர்ந்தார். குமாரப் பெருமானுர் தம்மை வணங்கிய பிரமனுக்கு உறுதிமொழி கூறியதுப்பினர். அதன்பின் கயிலீப் பாங்கருள்ள கந்தமலைக் கோயிலிற் சென்று விற்றிருந்தார். பிரமணிக் காராக்கிருகம் என்னுஞ் கிறைச்சாலையினின்றுஞ் சிவப்ரான் வேண்ட விடுத்தமையாற் பிரமகாராக் கிருக் விமோசன மூர்த்தி யாயினர்.

கந்தபூரணம் - அயனைச் சிறை நீக்குபடலம்

நன்சிறை யெகின மேன நாடுவா னருளை நல்கத்

தன்சிறை நின்றேர் தம்மைச் சண்முகக் கடவு ஞேக்கி

முன்சிறை யொன்றிற் செங்கேற் முண்டகத் தயனைவத்த வன்சிறை நீக்கி நம்முன் வல்லைதங் திடுதி ரென்றுன்.

என்றலுஞ் சாரதர்க்குட் சிலவர்க் னேளியங்க

கெண்டுரோ பூழைதன்னு னொடுங்கின னுறையும் வேதா வன்றலை விடுத்தல் செய்து மற்றவன் நலைக்கொண் டேடீக் குன்றுதோ ரூடல் செய்யுங் குமரவேண் முன்ன ருய்த்தார்.

பிரம காராக் கிருக் விமோசன மூர்த்தயே நம :

பதிநான்காவது

பரசிவ குரு முர்த்தி

கந்தாசலத் திருக் கோயிற்க ணிருந்த குகக் கடவுள், தந்தையாராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றார். தந்தையாராம் பசுபதி “குமார! இங்ஙனம் வருக” என்று எடுத்து உச்சி மோந்து, முதுகுதைவாந்து “நீன் பெருமையை யுலக மெவ்வாறு தெளியும்” என்று உரை வழங்கி அதனை விளக்குவா னுன்னி, சங்கையைச் சடையிற் கரக்கச் செய்தருளிய அரனார், திருப்புன் முறவல் தூத்த முகத்தினராய், வரைபக வெறிந்த வள்ளலாரை ஞோக்கி யுரைப்பாராயினார்.

செல்வக் குமர ! .. பேதைமையா நைல், பெருங்கிழமையா நைல், நட்பினர்மாட்டும் பிழைகடோன்ற வியற்கை. அறிவிற் சிறந்த பெரியர்தாங் தெரிந்து ஒருபிழையுஞ் செய்கிலார். அறிவிற் குறைந்த சிறியோர் அறிந்தும், அறியாமையானும் பெரும் பிழைகளையுஞ் செய்வார். அவ்வத்திறங்களை னுண்மைகளை யறிந்த பெரியோர் அதுபற்றிக் கோபித்து வைவரங் கொள்ளார். ஆகலானே பிரமனும் அறிவின்மையானே சின்னைக் கண்டு வணக்கம் புரியாது விரைவில் நம்பால் வந்தான். பின்னர் அவனை விளித்து, அவன் முக்கினுஞ் செவிகளினும் வாயினுங் கண்களினுமிரத்தஞ் சொரியுமாறு குட்டி, கணங்களால் அடிப்பித்துப் பல நாளாகச் சிறையி விடுவித்து, எல்லாத் தொழிலையும் கீடே யியற்றினை. எல்லார்க்குச் செய்யும் வணக்கமு சினக்கே யெய்துந் தகையது” என்று எம்பிரானார் தந்திருவுள்ளத் தோர்மறைவத்து அருள் வும், குமாரக்கடவுள் புன்முறவல் கொண்டு உரைத்தருளும் : “எந்தையே! பிரணவத்தின் மெய்ப்பொரு னறியாப் பிரமன் எங்ங னுலகங்களைச் சிருட்டிப்பான்? அங்ஙன மறியாத அவனுக்குச் சிருட்டித் தொழிலை யெவ்வாறு கொடுக்கலாம் ? ” என்றார். அது காலைச் சிவபெருமான், “ மைந்தனே ! ந் அதன் பொருளைத் தெரிவிப்பாய் ” என்றார். செந்தமிழ்ப் பாமாசாரிய முர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளும். “எந்தப் பொருள்களும் உபதேச முறையிலு

லன்றி யுரைத்தல் தகாது. காலம் இடம் என்பன அறிந்து, முறையினுற் கழற வல்லோம் " என்றார்.

அரனூர்கேட்டு, "மைந்தா! உண்மையே உரைத்தாய். ஞான போத உபதேசப் பொருள் கேட்டற்குச் சிறந்ததென்னு மாசி மாதத்து மக நாள் இதோ வருகின்றது. ஸி யெஞ்ஞான்றும் கீங் காது விருப்புட னமருந் தணிகை வெற்பை யடைகின்றும் " என்று கணங்களோடும் வெளிப்பட்டு ஏறூர்ந்து சங்கரனுர் தணிகை மலை சார்ந்தார். குமாரக் கடவுள் தோன்றுமை கண்டு. பிரணவப் பொருள் முதலிய உண்மை யுபதேசமெல்லாங் தவத் தானும் வழிபாட்டானுமே கிடைக்கற் பாலன வென்று உலகங் கண்டு தெளிந்துயவான் தவம்புரிய ஆரம்பித்தார். ஞானசத்திதரக் கடவுளாரின் அத்தாணி மண்டபம் எனப் படுவேம் திருத்தணிகை மலைச் சாரவின் வடகீழ்ப்பாற் சென்று, தம்புரிசிடை தூங்க ஒரு கணப் பொழுது, வேலாயுதப் பெருமானை யுள்ளிறுவித் தவம் புரிந்தார். எல்லாம் வல்ல இறைவன், அங்ஙன மொருகணம் நோன்பு உஞ்ஞறலா னன்றே அத்தணிகை மலை கணிக வெற்பு எனப் பெயர் பெற்ற தென்ப.

தான் வழிபடுங் கடவுளான் றில்லாமையர்னும், வழிபடு வோர் எல்லாம் வடக்கு முகமாயிருப்ப, வழிபாட்டைப் பெறு உங் தாங் தென்றிசை முகநோக்கி யிருந்து அதனுலே தணினு மூர்த்தி யென வேதங்க ளௌல்லாங் கூறிய பெருமான், இப்போது கந்தக் கடவுள் தோன்றலும் வடதிசை முக நோக்கி யிருந்தனர். பெருமானார் தென்முக நோக்கி வீற்றிருந்தருளினார். இவ்வாருகத் தென்றிசை நோக்கி விளங்கும் மூர்த்தத்தையன்றே மேதா தக்குனு மூர்த்தி, யோக தக்கினுமூர்த்தி, வீணுதக்குனு மூர்த்தி யெனச் சுத்த வித்தைகள் சொல்லித் துதிக்கும்.

· அஜாத இத்யேவ கச்சித் பீரு : ப்ரபத்யதே

ருத்ரீயத்தே தணின முகங்தே நமாம் பாகீசித்யம் | , எனவும்

· அஜாதமிம மேவைகம் மத்வா ஐங்மாி பீரவ : |

ருத்ரஸ்யாஸ்ய ப்ரபத்யங்தே ரக்தார்த்தம் தணினம்முகம் || என வேதங்களும் கூறும்.

இவ்வாறு துதியாளிற்கும் மாகேஸர மூர்த்தி அவரைத் தவிசி விருத்திக் குருவிற்குச் சிடன் எவ்வெவ் வழிபாடு செய்ய வேண் டுமோ அவையெலா மியற்றி யிருந்தார். முருகக்கடவுளார் சிவ பெருமானுக்குப் பிரணவத்தி னுண்மைப் பொருளை யெல்லாம் மொழிந்தருளினார். அவை அவாங் மனோகோசாரமா யிருப்பினும் சில காட்டுதும்.

அதர்வண வேதம்

பகவான் கின்ததாதெள பிரயுக்தம்
 த்யானம் தியாயி தெளவ்யம் கின்தத்யானம்
 ஒவாக்யா தாகஸ்ய த்யேய : ஏப்யோ
 தர்வா பிரத்தியுவாஸ் ஓமித்தியே தட்சரம்
 மாதெள பிரயுக்தம் தியானம், தியாயி
 தெனவ்வியம் இத்தியேதது அட்சரம் பரம்
 பிரம்மாஸி ஆபாதாஸ் சத்துவாரோ வேதாகி :
 சதுஷ்பாது சிதம் அட்சரம் பரம்பிரம்மா.

என்று தொடங்கி உரைத்துப்போகு யிவ்வாற்றுனே, “ஓ பகவ ! ஆதிகாலத்தி னுபயோகித்தது யாது ? தியான மென்பது எது ? தியாதா எவன் ? எவன் தியேயன் ?” என்று வினாவியதே, பிரணவாக்கரமே முதற்கண் தேவீரால் நங்கி முதலாயினேர்க்கு உபதேசிக்கப் பட்டது. அதுவே தியானம் ; அதுவே தியானிக் கற் பாலது. இவ்வக்கரம் பரப்பிரம வடிவமாம். இப்பிரணவம் நான்கு பாதங்களுடன் கூடியது. இதன் நான்கு பாதங்களும் நால்வகை வேதங்களாம்.

முதலாம் மாத்திரை : பிருதிவி, அகாரம், இருக்குவேதம், வசக் கள், காயத்திரி சந்தம், காருகபத்தியாக்கினி யெனு மிவற்றை யுடையது.

இரண்டாம் மாத்திரை : ஆகாயம், உகாரம், யசர்வேதம், உருத்திரர்கள், திருட்டுப் சந்தம். தக்கிணைக்கினியம் என்னு மிவற்றை யுடையது.

மூன்றாம் மாத்திரை : தியுலோகம், மகாரம், சாமவேதம் குரியர்கள், ஜகதி சந்தம், ஆகவனீயாக்கினி யென்னும் இவற்றை யுடையது.

நாலாவதாம் அர்த்தமாத்திரை : சோமலோகம், ஓங்காரம், அதர்வன வேதம், மருத்துக்கள், விராட் சங்கம், ஏகரிஷி யென் னுஞ் சிவாக்கினி, பாஸ்வதி சக்தி என்று தியானிப்பார் யோகிகள். முதன் மாத்திரை சிவங்கும் பொன்னிற மாகவும் விளங்கும். இரண்டாவது மின்னலென்னுமது கருசிறமுடையது. மூன்றாம் மாத்திரை சுபம் அசுபம் உடையது; வெள்ளீஸிறங் கொண்டது. நான்காம் மாத்திரை மின்னல் போன்றது. அன்றி யெல்லாங்குமுடையது. பரம்பொருளாகிய எம்மைத் தெய்வமாக உடையது. இப்பிரணவத்தை மூன்று முறை விதிப்படி யுச்சரித்தலி னுலே ஆன்மா சாந்தி அடைகிறுன். நான்காமுறை அளபெடைப் பிரணவப் பிரயோகத்தால் அவ்வான்மாவுக்கு நம் ஒளி வடிவு தோன்றப்படும். இம்மாந்திரம் மகாமநு, ஓங்காரம், பிரளயம், பிரணவம், தாரணம், தாரகம், வித்தியுத், பிரகாசம், சுயம்பிரகாசம், சுயம்பிரமம் என்று சொல்லப்படும் பெயர்களை யுடைத்து. மேலான மந்திரமாகவின் மகாமநுவாம்.

ஸக்ருதுச் சரி தமாத்ர ஊர்த்தவ
முந்நாமயதீத் யோங்கார : ||

என்னும் வேதவசனப்படி, ஒருமுறை உச்சரித்த மாத்திரையே உயர்ந்த கதியிற் சேர்ப்பதால் ஓங்கார மெனப்படும். பிராணன் களெல்லாம் மகாசங்கார காலத்தே ஒடுங்கப் பெறுதலாற் பிரளய மெனப்பட்டது. எல்லாப் பிராணன்களையும் (உயிர்களையும்) எம் மிடத்தே சேர்ப்பிக்கின்றமையாற் பிரவனை மெனப்படும். எல்லாத் துக்கங்களி னின்றும், எவ்வகைப் பயங்களினின்றுந் தாண்டச் செய்வதால் தாரண மெனப் பெயர் பெற்றது. பிறவியாகிய பெருங் கடவினின்றுங் கடக்கச் செய்வதாலும், மனவாக்குகட்கு எட்டப்படாது கடந்து ஸ்ரபதனஞ்சும் தாரகம் என்னும் பெயர் பெற்றது.

*பிரகாசேப்பியஸ்ஸதேர்மித்யம்
தச்சரீரேவித்யோதயதி

முகுர்முகுரிதிவித்யுத் |

என்ற வேதவசனப்படி எல்லாப் பிரகாசங்கட்கும் மேலானதாய் விளங்கிச் சரீரத்தினுள்ளே அடிக்கடி ஒம் என்று பிரகாசிப்பத னால் வித்தியுத் என்னும் பெயருடைத்து. உள்ளே யிருக்குங் தியானயோக்கியமான பதார்த்தங்களைத் தீபத்தைப்போற் பிரகாசஞ் செய்விப்பதனாற் பிரகாசம் எனப்படும். வேரேஞ்றி

அதவி யின்றித் தானே யொளிர்தலாற் சுயம்பிரகாச மெனும் பெயர்த்து. சுயம்புவான-நம்வடிவாக விளங்கலின் சுயம்பிரமம் என்னும் பெயரை யுடைத்து. இவையே யன்றி,

சர் வகரனேபஸங்காராத்
தார்ய தாரணைத் ப்ரஹ் மதுரியம் என்ற

வேதவசனப்படி, எல்லாக் கரணங்களையும், அதாவது அக்கக்கரணங்கள் புறக் கரணங்கள் என்னுமிவற்றை மேற்போக லொட்டாது அவதற்குள் விருத்திகளை நகித்தலாலும், தரிக்கத் தக்கன எவையோ அவற்றைத் தரித்தலாலும் பிரமதுரியம் என்று சொல்லப்படும். பிரணவம் வியட்டி, சமட்டி என இருவகை. வியட்டி-அகர, உகர, மகரங்களாம். சமட்டி அம்முன்றுஞ் சேர்ந்த ஒம் என்பதாம். உலகங்களாகிய சர்ரசரப் பிரபஞ்சங்க ளௌலாம் மூவகையினடங்கும். அதன்கண்டங்காதது ஒன்றுமில்லை. ஆகலால், அகர உகர மகரப் பிரணவங்களான் அம்முவகை யெல்லாங்கோடலால் பிரணவத்து ளௌலா மடங்கு மென்க.

பிரணவப் பொருளா யிருப்பவரும், பிரண வடினினரும், பிரணவாதிப்பரும், பிரணவாதிதரும், பிரணவரங்களியாமியரும், பிரணவாச்சியரும், பிரணவப் பிரோகரும், பிரணவப் பிரசாரணருமாக விளங்குவோர் தேவரீரும் அம்மையுஞ் சேட்டனும் யாழுமே. வேறொருவரு மாகார். பிரம விட்டுணு ருத்திரர்களை யொரோவழிக் கூறுவது உபசாரமேயாம். பிரணவமே யெல்லாமங்கிரங்கட்டுகும் மேலானதர்ம். ஸ்ரீ பஞ்சாஷ்டரம் நீங்க ஏனையமங்கிரங்கள்யாவும் பிரணவத்தை முதலர்க் கொண்டு இயங்கப்பெறும். ஆதலால், அறிவுடையோர் அதனை மகாமது: வென்றும், சிவமங்கிரமென்றும் உரைப்பர். பிரணவம் ஆறுவகையாகவும், ஏழுவகையாகவும் கொள்ளப்படும். அ, உ, ம, விந்து, நாதம், சத்தி என்னு மிவையே யாரூம். இவற்றுடன் சாந்தம் என்னு மொன்று சேர்த்துக் கோடலே யெழுவகையாம். இவ்வேழ்நுள் சத்தி என்பது நம் வேற் படைக் கலமாகும். ஏனையவாறும் அறுமுகங்களாக அமர்ந்திருத்தல் தெரிந்த தோன்றே. சொற் பிரபஞ்சங்களௌலாம் அதனிடத்தி னின்றுக் தோன்றுகின்றன.

எவந்தியாத்வாக்ஷனை மேகம்
க்ரது சதல்யாடிசதுஸ் ஸப்த
த்யாயத்பலம் ததவாப்நோதி |

என்னும் அதர்வண வேத வசனப்படி, பிரணவ தியானபலத்தை
ஆராயுங்கால், ஒருமுறை தியானத்தால் நூறு நூறு யாகங்களை
எழுபத்து நான்கு முறை செய்தவனுக்குரிய பலன் கிடைக்கும்
என்று தெரிகிறது, பிரணவம் வேதத்தின் முதலினுங் கூறப்பட்ட
டுள்ளது. முடிவினும்,

ப்ரதிஷ்டித: ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதா வந்தேச
சர்வதா ஸ்ருவத்ய நோம் க்ருதம் ப்ரஹ்ம பரஸ்தா ச்ச விசீர்யதே.

என்றிருத்தலாற் சர்வ வேதங்களும் பிரணவத்தி னடங்கு
மென்க. பிரணவத்தினுடலாக விளங்கும் அகாரத்திற்குப் பொரு
ளாவார் தாமும் யாமுமே. அது,

யத்வேதா தளஸ்வா : ப்சோக்தேர
வேதாங்தேச பிரதிஷ்டித : |
தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீஸ்யய :
பரஸ்ஸமஹேச்வர : ||

என்ற இருக்குவேத வசனப்படியும்,
அகா ராணேச்யதே சம்பு :
ஸர்வே லோகேச்வரோ ஹர :
அகாகோ சம்புவாசக : |
ஸஞ்காரோய ஒங்காரஹ :
என்னும் யசர் வேத வசனப்படியும் யாங்களே யாவேம்.

‘ஓம் ஷ: | ஓம் புவ: | ஓம் ஸாவ: | ஓம் மஹ: | ஓம்
ஜக: | ஓம் தப: | ஓம் சத்யம் | ஓம் தத்சவி துரவ ரேணயம்
பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமகி தியோ, யோநப் பிர சோத யாத் ஓமா
போத்யோ தீர லொமிருதம் ப்ரஹ்மபூர் புவச் சுவரோம் |’ என்ற
வேத மந்திரங்க னோல்லாம், ஷமி புவர் லோகம், சுவர்க்க
லோகம், மகலோகம், சனலோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம்
என்னு மிவை யெல்லாம் ஒங்காரமே. எவன் நம்முடைய ஞானங்
களை ஏவுகின்றுநே அந்தச் சிருட்டி கர்த்தாவான சசனது உயர்
வுடைய சொருபத்தைத் தியானிப்பார். நீர், நெருப்பு, அவற்றின்
குணங்கள், முத்தான்மா, முவ வியாகிருதிகள் இவையெலாம்
பிரணவமே யென்று தெளிவார்கள் உலகேரர். ஒங்காரத்திற்கு

வடபுறம் சிர முண்டு. தென்புறம் பாதம் விளங்கும். இவ் வுண்மையாங்கள் தகீனு மூர்த்தியா யிருத்தலால் நன்கு தெளி யப்படும்.

அதர்வண வேதம்

ஸ்ப்ரண்வோய : ப்ரணவ :
 ஸஸர்வவ்யாபீ யஸஸர்வ வயாபீ
 லோநந்தோ யோநந்த
 தத்தாரம் யத்தாரம்
 தத்ஸ்லோக்ஷமம் யத்ஸ்லோக்ஷமம்
 தத்சகலம் யச்சகலம்
 தத்தவைத்யுதம் யத்தவைத்யுதம்
 தத்பரம் பிரஹ்மேதி | யஏகஸ்ய
 ஏகோருத்ர :
 ஸ சசரந : ஸபகவாந்
 ஸமஹேச்வர :
 ரஹ்மஹாதேவ இதி.

என்னும் வசனங்களின்படி, “அவன் ஓங்காரன். எவன் ஓங்காரன்? அவன் பிரணவன். எவன் பிரணவன்? அவன் சர்வ வியாபி. எவன் சர்வ வியாபி? அவன் அனந்தன். எவன் அனந்தன்? அவன் தாரம். எவன் தாரம்? அவன் குக்கும்ம. எது குக்கும்ம? அது சுக்கிலம். எது சுக்கிலம்? அது வைத்தியுதம். எது வைத்தியுதம்? அது பரப்பிரமம். எவன் பரப்பிரமம்? அவன் ஏகன், எவன் ஏகன்? அவன் ஏகனு உருத்திரன், அவன் ஈசானன்; அவன் பகவான்; அவன் மகேசரன்; அவன் மகா தேவன்” என்று தெரிகிறது.

இதன்கண் பிரணவத்தையும் நங்களையும் அபேதப் படுத்தி ஓங்காரம், பிரணவம், சர்வ வியாபகம், அநந்தம், தாரம், குக்குமம், சுக்கிலம், வைத்தியுதம், பரப்பிரமம், ஏகம், உருத்திரம், ஈசானம், பிரமம், மாகேசரம், மகாதேவம் என்னு நாமங்களை வாசகமாகிய பிரணவத்திற்கும் பெற வைக்கப்பட்டன, வாச சியப் பொருள் வேறெவர்க்குஞ் செல்லா தென்பது இதனாலும் தெளியப்படும். இங்ஙனம் உரைத்த உண்மையெல்லாம் சிவற்கே தெரியும். இவ்வாருகப் பிரணவத்தினுண்மைப் பொரு ஜெவை யெவையோ அவை யெல்லாவற்றையும் முரு கக்கடவுள் மொழிந்தருளினார். தமக்குத் தாமே மகனுக விளங்கிய சிவபெரு

மான், தமக்குத் தாமே யோருகுற்றமு மில்லாத ஆசாரியராக இருந்து, தாமாகிய தத்துவப் பொருளைத் தாமே சொல்லத் தாமே கேட்டுக் கூத்தாடினார். உயிர்களை அலைக்கும் ஆணவப் பகை யும், குரஞ்சும் பகையும், பிரணவப் பொருளாய் விளங்கு மில்லீரன விண்றே அழிந்தன என்று உளத்தின்கண் தோன்றும் வீரக் குறிப் பால் ஆர்த்தலால் அந்த இடம் வீராட்ட காச மென்று பெயர் பெற்றது.

பிறப்பு இறப்பு இன்றிப் பேரின்பத்தை அளிக்குன் சிவ பெருமானுக்குப் பிரணவப்பொருளைக் கொடுத்த காரணத்தால், பிரணவ வருத்த நகரம் என்றும், சிவபெருமா ஞோர்கணம் முருகக்கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்தலாற் கணிக வெற்பு என்றும், முதலும் முடிவு மில்லாதும், தனக்கோர் மூலமில்லாதும் தானே யெல்லாவற்றிற்கும் மூலப்பொருளாய் விளங்குஞ் சிவ பெருமானுக்கு, அறம் பொருளின்பம் வீடு என்னும் நால்வகைப் பொருட்கு மூலமாகிய வேதங்களின் முதலாய பிரணவ மூலப் பொருளை எவர்க்கும் மூலமாக விளங்கும் கந்தக்கடவுள் உணர்த்தலால் மூலவேதன்ட மென்றுந் தனிகைத்தலம் பெயர் பெற்றது. இங்ஙனம் லோக குருவாகிய சிவபெருமானுக்குக் குருவாக வீற்றிருந்து பிரணவப்பொருளை உபதேசித்தருளாற் கந்தக் கடவுள் பரசிவ குரு மூர்த்தி யாயினர்.

எதிருறுங் குமரனை இருந்தவி சேற்றியங்
கதிர்க்கழல் வந்தனை அதனைடுங் தாழ்வயிற்
சதுர்ப்பட வைகுபு தாவரும் பிரணவ
முதுபொருட் செறிவெலா மொழிதரக் கேட்டனன்.

மரணமும் பிறப்புங் கடந்தபேரின்பம் வழங்குமப் பெரும் பெயரிறைக்குப், பிரணவப் பொருளைக் கொடுத்த காரணத்தாற் பிரணவ வருத்தநன்னகரா, பிரணவல் அவணக்கினை யெலா முருகக் விலங்கருள் திருவருத்தாங்கி, அரணமாய் அமரரைப் புரப்பவனேன்று மமர்ந்தருள் தனிகைமா நகரம்.

பணிகளராரப் பண்ணவன் முருகற் படர்ந்தருங் தவத்தினையாங்குக், கணிகமே புரிந்து கருத்து முற்றுதலால் கணிக வெற்பெனப் பெயர் விளங்கும்.

மூலமீறிகந்து மூலமேலில்லா மூலகாரணப்பொருள் தனக்கு, மூலமர்யிருந்து நால்வகைப் பொருட்கு மூலமாகிய அருமறையின், மூலவான் மொழிக்குப் பொருட் செறிவு எவர்க்கும் மூலமான வன் வீரித்தமையான், மூலவேதன்ட மெனப்படுங் குறவர் மூலங் தோருவரைப் பறம்பு.

பரசிவ குரு மூர்த்தியே நம:

பதினந்தாவது

சுகரமுர்த்தி

நீர்வள சிலவளங்களாற் குழப்பட்ட * உச்சியினி நகரத் திலே மனுக்கி வழுவாது செங்கோல் நடாத்திய அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் சந்திரசேனன் என்பது. அவன் மாகாளேஸரப் பெருமானை மெய்யன்புடன் பூசித்து வருங்காலத் திலே, சிவகணத் தலைவருள் மாணிபத்திரர், திருக்கயிலைக்க ஜூள்ள சிங்தாமணியைச் சிவபெருமானது கட்டளைப்படி கொண்டுவந்து கொடுத்துச் சென்றார். அதனை அன்புடன் வாங்கிச் சந்திர சேனன் தரித்திருந்தது கேட்ட அரசர்கள் யாவரும் தாழும் அதனைத் தரித்தற்கு விரும்பித் தாது விடுத்தனர். சந்திரசேனராசன் தன்புய வலிமையும் வரங்களும் அழிந்த பின்னர்த்தான் கொடுப்ப துண்மையென்று அறிவித்தான். அது கேட்ட அரசர் யாவரும் வெகுளி கொண்டு படையெடுத்து வந்தார்கள். பகைவர்கள் திரண்டு மதிலை வளைத்தனரென்று கேள் விப்பட்ட அரசன் சிறிதும் பயப்படாமலும், வேறொரு காரியங்களைச் செய்தற்கு எண்ணுமலும் பூசைத் திரவியங்களை யெல்லாம் கொண்டு சென்று மாகாளேஸரப் பெருமானைப் பூசித்துத் தியானித் திருந்தான்.

அவ்வாறு இருந்தபோது, இடையர் குலத்திற் சிறந்தா னொருத்தி, தன் மைந்தனுடன் சிவபெருமானைத் தரிசித்து வந்தாள். மற்றைநாள் அவன் புத்திரன் சந்திரசேன மகாராசன் பூசை செய்தபடியே தானும் பூசிக்க வினாத்து, மனலாற் சிவனியின் நகரம் என்பது அவந்தி தேசத்தின் தலைநகரம். பிரச்சோதனன் என்னும் அரசனுடைய இராசதானி யென்று மணிமேகலை யென்னும் காலியத்துட் கூறப்பட்டது. உஞ்சை, உஞ்சையினி எனவும் சொல்லப்படும். பிரமோத்தர காண்டத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகளிலே கீரன் என்னும் பெயர்க்கு. தீரன் என்று பாடபேதமாக உள்ளது. அதனை யாராய்ந்த காலத்துச் சீகரன் என்பதே யுண்மையெனக் காணப்படுவின்றது.

* உச்சியினி நகரம் என்பது அவந்தி தேசத்தின் தலைநகரம். பிரச்சோதனன் என்னும் அரசனுடைய இராசதானி யென்று மணிமேகலை யென்னும் காலியத்துட் கூறப்பட்டது. உஞ்சை, உஞ்சையினி எனவும் சொல்லப்படும். பிரமோத்தர காண்டத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகளிலே கீரன் என்னும் பெயர்க்கு. தீரன் என்று பாடபேதமாக உள்ளது. அதனை யாராய்ந்த காலத்துச் சீகரன் என்பதே யுண்மையெனக் காணப்படுவின்றது.

கஞ் செய்து, பச்சிலைகளை மற்றைத் திரவியங்களாகப் பாவித்துப் பரசிவன் திருவடியைத் தியானித்து அசைவற இருந்தான். அவன் தாய்வங்கு “மைந்தனே! உணவு கொள்ளுதற்கு வருவாய்” என்று பலமுறை அழைத்துவுக் கேட்காமல் இருப்பது கண்டு கடுங்கோப முற்று, “என்ன விளையாட்டுச் செய்கின்றுய்?” என்று தன்கைகளால் மோதிப் புடைத்து, சிவலிங்க முதலாயவற்றை யெல்லாங் கலைத்துச் சென்றான், ஆயர்மைந்தன் விழித்துப் பார்த்து வருந்தி அழுது உணவு கொள்ளாமற் சோர்ந்து மூர்ச்சை யாயினான். பின் னர்த் தெளிந் தெழுந்து பார்த்தகாலை, அவ்விடம் திவியை தல மாகிச் சிவலிங்கப் பெருமானுஞ் சோதி வடிவாக விளங்குவது கண்டு அதிசயமடைந்து துதித்து, பெருமான் திருவருளை வியந்து மீட்டும் பூசித்தான். வீடுசென்ற இடைச்சி சித்திரை செய்து விழித் துப் பார்க்க, தன்வீடு முற்றும் பொன்மயமாக விளங்குவது கண்டு மனங்களித்து, நன்மகனைப் பெற்றேனன்று மகனைப் புகழ்ந்து, சிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் அரசனுக்கு அறிவிப்பே னென்று சென்று தெரிவித்தாள். அரசனும் மந்திரிமார்களும் தாலைகள் சூழச் சென்று கோயிலை வலம் வந்து சிவலிங்கப் பெருமானையுங் தரிசித்து, பொன்மயமாய் விளங்கும் மனையையும் பார்த்துக் கரைகடந்த ஆனந்த முற்று ஸின்றுர்.

படையெடுத்து வந்த அரசர்கள் யாவரும் இவ்வற்புதங்களை எல்லாங் கேட்டறிந்து அஞ்சி, சங்கிர சேந்ராசனை வந்து வணங்கிச் சனிப் பிரதோஷத்திற் பூசித்துப் பேரருளடைந்த சீகரன் என்னும் அப்பினையைப் புகழ்ந்து வணங்கி ஸின்றுர். அப்போது அஞ்சகனை வயிற்றிற் பிறந்து, இந்திரனுல் அருளிச் செய்யப்பட்ட * ஜந்திர வியாகரணத்தை ஆறுநாட்கள் ஒதியுணர்ந்து, இராவண யுத்தத்தில் இராமருக்குப் பற்பல உதவிகள் புரிந்த பெருவளிமை உடைய அனுமார் அவ்விடம் வந்தார். யாவரும் வணங்கினர். அஞ்சகனை குமாரர் சீகரனை யெடுத்து அணைத்து உச்சி மோந்து, பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலியவராலும் அடையப்பெறுதபெறும்பேற்றையடைந்தாய். ஆயர்குலக் கொழுங்கே ! ஸின்றவமே தவம். ஸின்

* ஜந்திர வியாகரணம்-இந்திரனுற் செய்யப்பட்ட தோரிலக்கண நூல். “இந்திரனெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்” என அகத்தியனுரும். “ஜந்திர ஸிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனப் பரம் பாரனூர் உரைக்கு மாற்றுல் அறிக.

பேறே பெறற்கு அரும்பேறுதருமவடிவாகிய பக்களைப் பாதுகாத்த நின்குலத்தார் பயனெலாங் திரண்டு ஒருருவெடுத்தாய். சனிப் பிரதோஷ விரதத்தின் மகிமையை யெவரிக்குங் தெரிவித்தாய். இப்புச்சனையின் பலத்தினாலே விட்டுனு வானவர் நின் எட்டாங் தலைமுறைப் பிள்ளையாகத் தோன்றி வளர்வார். நின்குலத்துத் தோன்றும் நந்தகோபன் என்பான் ஒருவன் வளர்ப்பான் அதனால் உன் குலத்திற்கும் பிதிரர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மைகள் விளையும் என்றார். சீகரன் கண்ணபிரான் பிறப்பதும் வளர்வதும் செய்வனவும் அடியனேன் இப்போதே யறிந்தானாங் திக்க வேண்டுகின்றேன் என்றான். அஞ்சனை குமார், அன்பனே! அவை யெம்மாற் செய்த லியலா. காள கண்டப்பெருமானது செல்வக் குமார ராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானை நினைத்துத் தவங்கிடப்பையேல் அவை கூடும் என்று சென்றார். மற்றையோர்களுங் தத்த மிடஞ் சென்றார்கள்.

சீகன் என்பான் விந்தமலைக்கு மேலைப்பக்கத்திலே சோலைகளாற் குழப்பட்ட குமார வனம் என்னுந் திருத்தலஞ் சென்று முழுமுதற் பொருளாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானை நினைத்துப்பற்பல வருடங் தவஞ் செய்தான். தவாக்கினியினாலே சுவரிக்கலேர்க வாசிகளுஞ் சகிக்க முடியாது துன்பப்பட்டார். அடியார் இடர் தீர்க்கும் அறுசிகரச் செந்தழற் பொருப்பு, கருசிறக் கடலில் தோன்றியாங்கு வெளிப்பட்டது. சீகரன் வணங்கிப் பலதுதிபகர்ந்து தன் எண்ணங்களையும் எடுத்து வகுத்தான்.

யாதவத் தலைவனுகிய சீகரன் விருப்பப்படியே, கண்ணபிரான் தோன்றியதும், நந்தகோபனிடம் வந்து வளர்ந்ததும், சகடாசரன், பூதனை, அகாசரன், பகாசரன், குவலயாபீடம், சானாரன், முட்டிகன், கஞ்சன், சிசுபாலன் என்னு மிவர் முதலாயிரேர வதைத்தும், உருக்குமினி, சத்தியபாமை, மித்திர விந்தை, காளி, நப்பினை, சத்தியை, பத்திரை, சாம்பவதி யென் மூர்த்தரை மணந்ததும், அவருட் சாம்பவதி என்பாருக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் வருந்தி, உபமன்னிய முனிவரையடுத்து வேண்ட, அவர்திருவடித் திட்டசெய்து, விழுதி உருத்திராக்கங்களை அளிவித்துத் தவஞ் செய்ய அனுப்ப அதனால் மகளின்றதும், கண்ணன் சிவஷசை செய்ததும். தாம் கண்ணாற்குச் சாருப்பியம் அளிக்குங்காட்சியும், பாரதன் தீர்த்ததும் பிறவும் ஆகிய எல்லாவற்றையும்,

சீகரன்கண்ணுற் கண்டு ஆனந்திக்கக் காட்டியருளினார். அவற்றை யெல்லாம் தரிசித்து ஆனந்த முற்றுப் பெருமானே। இத்தகைய கண்ண ஆம் இறந்தா னென்றால் அவன் சரிதையும் பெருமையும் என்னாகும். தேவரீர் திருவடியிற் சேரும் பெரும்பேற்றை யருளால் வேண்டும். இவ்வாரூய சிறப்புடைச் செல்வங்களை யெல்லாம் அடியனேன் பொருட்டுச் செய்தருளினமையாலும், என் பெயருஞ் சீகரன் என இருப்பதனாலும், தேவரீர் சீகரமூர்த்தி யென்னுங் திரு நாமத்துடன், இத்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்து அன்பினர்க்கு அருள் புரிதல் வேண்டும் என்று இறந்தான். அங்ஙனமாய பெருஞ் சிறப்பை யெல்லாம் செய்தருளாற் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சீகர மூர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

பிமோத்தர காண்டம்

அப்பூசனை கண்டார்பெறும் பேறித்துணை யளவோ
 விப்போதிவன் வழியாவரு மெட்டாந்தலை முறையிற்
 கைப்போதக மழைக்கும்மழைக் கார்வண்ணனை வளர்ப்பான்
 மெய்ப்போதத்து நந்தன்னென்னுங்கோன் ரேஞ் றுவன்விளங்க.
 இன்றேமுதல் வேல்வேந்தர்க எள்ளீருமற் றிவனை
 நன்றேதரு புகழ்ச்சீகர னெனவேபெயர் நவில்வீர்
 என்றேயட லனுமான்சிவ பூசாபலத் தியல்பை
 அன்றேதவ மதலீக்கினி தருள்செய்தனன் போனுன்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

விந்தமால் வரைக்கு மேல்சார் வெய்யவ னெடுந்தேர் தட்டக்
 கொந்துலாங் கவடுபோக்குங் குமாரமா வனத்தி னுப்ப
 ணந்தகோ பாலர்தம்மி னுகளங் கதிர்போ அற்ற
 முந்துசீ கரப்போர்கொண்டு முதல கேத்துங் கோமான்.
 கண்ண ஆற் பத்தியான காரண முதலா யன்னு
 னெண் னுதற் கரியவாய வைகுண்ட மெய்துங் காறு
 நண்ணிய தினமோர் பத்தி னுடகத் தியற்கையாகத்
 தண்ணளி சிறப்பவாடிக் காட்டென வணங்கித் தாழ்ந்தான்.
 கோகுலத் தாயன்வேட்ட குறிப்பெலா நடித்துப் பின்னர்
 ஒகையிற் கண்ணானு உயர்திருக் கோலங் காட்டி
 வாகுறு கண்ணன் சாயுச் சியத்தையும் வழங்கிச் செல்வேள்
 சீகரக் கடவுளென்றேர் திருப்பெயர் குட்டிக் கொண்டான்.

சீகர மூர்த்தயே நம:

பதினாறுவது

கு சுவாமி மூர்த்தி

கங்கை யாற்றின் பக்கத்திலுள்ள சிருங்கி பேரம் என்ற நகரத்திற் பொருந்திய கானகத்திலே குகன் என்னும் கிராத ராசன் இருந்தான். அவன் பெரிய வில்லைத் தரித்தவன். திரண்ட புயங்களை உடையவன். பல்லாயிர நாய்களை உடையவன். பலகோடி வேடர் கூட்டங்களையெல்லாஞ் சொல்லி அடக்கி யானுவோன். கங்கையின் ஆழங்கண்ட நெடியவன். ஆயிரம் மரக்கலங்களுக்கு அதி பதியாக உள்ளவன். சிவனடியார் குகனடியாரைக் காணில் தன்னுல் ஆகும் தொண்டு செய்வோன். குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய குகப் பெருமானிடத்திலே மிகுந்த பத்தியுடையவன். சிருங்கி பேரநகரத்திலே வீற்றிருக்குங் குகப் பெருமானைத் தரி சிந்தற்கு வரும் அடியார்க்கு ஒடம் செலுத்துவோன். சுப்பிரமணியப் பெருமானது ஆயிரங் திருநாமங்களுள் ஒன்றான குகன் என்னும் திருநாமத்தை இடைவிடாது சொல்லுகின்றமையால் குகன் என்னும் பெயரால் அழைக்கப் படுவோன். வழிநடப்பார்க்குத் தேனும் தினைமாவும் கிழங்கும் கனியும் பிறவுங்கொடுத்து ஆதரிப்பவன்.

இவ்வாறுள்ள குகன் என்னும் வேடர் தலைவன், இராமபிரான் சிதையுடன் வனம் வந்து கங்கையாற்றின் கரையை அடைந்து, மிக கீண்ட சடைமுடியும் மரவுரியுந் தரித்து, விழுதியை யுடல் முழுதும் உத்தாளனாஞ் செய்து * சிதாதேவுயுடன் வருவதைக் கண்டான். “அகண்டாகார நித்த வியாபக சக்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான், குமரனும் பார்வதி தேவியாரு முடன் வர வருகின்றாரோ? அல்லது சுப்பிரமணியப் பெருமானுகிய நங்கு வெள்ளுத்து தெய்வம், திருவிளையாட்டின் நிமித்தம் வள்ளி யம்மையாருடன்

* சிதா - படைச்சால். சனகன் புத்திர காமேட்டி செய்ய உழும்போது படைச்சாலிற் ரேன்றியபடியால் சிதா என்று பெயரிட்டு வளர்த்தான். இவள் இராவணனுக்கு வண்டோதரி வயிற்றிற் பிறந்தவ ஜென்க,

தமது உற்ற துணைவராகிய வீரவாகு தேவரும் உடன்வர எழுங் தருளினரோ ?” என்று வியப்புடன் வந்து இராமரையுஞ் சிதையும் வணங்கி அவருடன் பெருங்குற்று, அவர்களை ஒடத்தி வேற்றிக் கரவாந்து சித்திரகூடம் போகும் இராமரூடன் தானும் வருவதாக வருந்தி நின்றுன்.

இங்ஙனம் பிரியாது நின்ற குகளைத் தேற்றி, “என் நண்பனே ! என்சொற் கடவாதே ! வடதிசைக்கு வருங்காலத்து உன்னைக் கண்டு கலப்பேன் ” என்று இராமர், சிதை இலக்குமணர் என்பாருடன் சித்திரகூடம் நோக்கிச் சென்றார். அது தொடங்கிக் குகன் மனமயர்ந்து வருந்தி இராமனையே நினைத்து இருந்தான். பின்னரைப் பலநாறு வருடங் கழிந்தும் இராமர் தன்னிடம் வாரா மையினாலே அங்குள்ள தன் குலதெய்வமாகிய குகசவாமியை நோக்கித் தவஞ் செய்தான். சுப்பிரமணியப் பெருமான் அவன் முன் ஒரு வேட ரூபத்துடன் சென்று, ‘குகனே ! இராமன், சிதையை இராவணன் கவர்ந்து செல்லப் பல துன்பங்களையடைந்து இராவணனைக் கொன்று, சிதையை மீட்டு அயோத்தி சென்று இறந்து பற்பல நாள் கழிந்தன ’ என்றார்.

‘இராமர் இறந்தார்’ என்று கேட்டதும் இடுகேட்ட சர்ப்பம் போலவும், கணவன் இறந்தது கேட்ட தலை அன்புடைய பதி விரதை நேரவும் விழுந்து மூர்ச்சை அடைந்தான். “இராம இராம ! ! ” என்றே கதறனுன். அவனையேயன்றி வேறேஞ் றினையு நினையாதவானான். அதனைச் சிவராம மூர்த்தி யாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் நோக்கி, தசரத ராமனுடைய வடிவத்தை யெடுத்துக் காட்டி, நடந்த காதைகளையும் நடித்துத் தெரித்து, உண்மை ஞானத்தினுடையும் பரமானந்த முத்தியையும் அவனுக்கு அளித்தருளினார். குகன் என்னும் வேடர் தலைவனுக்கு அருள்புரிந்தமையாற் குகசவாமி மூர்த்தி ஆயினர். இதனை ஆனந்த நாயக மூர்த்தி யெனவுங் கூறுவர்.

இராமாயணம் - கங்கைப்படலம்

ஆய காலையின் ஆயிரம் அம்பிக்கு

நாயகன் பொற்குகளெனது நாமத்தான்

தூயகங்கைத் துறைவிடுந் தொன்மையான்

காயும் வில்லினன் கற்றிரள் தோளினுன்.

சிருங்கி பேர மெனத்திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன் று நகருடை வாழ்க்கையான்
ஒருங்கு தேனேடும் சுடுப காரத்தன்
இருந்த வள்ளலீக் காணவா் தெய்தினான்.

படருற உள்ள உம்பி கானுறை பகலெல்லாம்
உடருற பகையாபோ யானென உரியாய்நீ
சுடருற வடிவேலாம் சொன்முறை கடவேல் யான்
வடதிசை வருமங்காள் சின்னுழை வருகின்றேன்.

திருச் செந்துரப் புராணம்

கங்கையின் வடபாற் சிங்கிபேரி பட்டினத்திற்காமர்
தங்கெழிற் சிலையிராமன் தனைத் தியா னித்துவாழுங்
துங்கமா குகற்கிராமன் தொல்கதை அனைத்துஞ்சோரா(து)
அங்குநா டக்குத்தாக அருளொடு நடித்துக்காட்டி.

சுந்தரச் சிலையிராமன் ரேற்றமுங் காட்டினான
முந்திய பிரமானங்த முத்தியுங் கொடுத்துவேத
மங்கிர குகச்சுவாமி யென்னவும் வாய்ந்துபேரான்
நங்கநா யகனென்றேது நாமமுங் குமரன்பெற்றுன்.

குகசுவாமி மூர்த்தியே நம:

பதினேழாவது

ஞான தேசிக மூர்த்தி

பூவுலகின்க னுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்க ளைல்லாவற்றினும்
மிக்க மேன்மையை யுடைய பிரம தீர்த்தம், கோகன்ன தீர்த்தம்,
குக தீர்த்தம், சத்தி தீர்த்தம், பரமானங்தகூபம், அகத்திய தீர்த்தம்,
சந்திர புட்கரணி, சூரிய புட்கரணி, குருக்கள், சோமம், கன்னி,
கங்கை, விசுவம், காவிரி, பவானி, ஆம்பிராவதி, விரசை, மாகாளம்,
வைகை, கனகலம், கோதாவரி, வைதரணி, சித்திரநதி, வியாதம்,
பிருது துங்கம், கெளசிகம், காளிநதி, கனகம், நங்கதை, தெசாச்சுவ

மேதம், மாதுங்கம், சவாமி, சமுமுஜை, சிந்து, நருமதை, சரச்ச வதி, காயத்திரி, சக்கரம், சேது, தனுக்கோடி, கிருட்டிஜை, புண்டரீகம், குபேர துங்கம், பஞ்சநதி, மேகரானனம், பாவநாசம், தாம்பிரபரணி, சொன்ன வதி, விட்டுனு, சலசை, பிலக்காவ தானம், கால சற்பி, மானசம், தன்மம், புருடை, யமுஜை, சந்திரம், சாளக் கிராமம் பிரயாகை, வாரணை, அசி, வாமனம், மற்சம், காருடம் என்னுங் தீர்த்தங்கள் விசேஷத்தன. இவற்றினும் மாவலி கங்கை, மாணிக்க கங்கை, நகுலதீர்த்தம் விசேஷத்தன. இவற்றி னுங் துங்கபத்திரை என்னும் *நதி தீர்த்தமே விசேஷ முடையது, இங்நதிக்கு வடக்குத் திசைக்க னுள்ள ஞான கைகூடப் பெருமையாலும், அது இது வென் றண்ராமையாலும், வருத்த முற்றுத் தவஞ் செய்தார். குகக்கடவுட்கு உகந்த தாகுஞ் சோடச மகா மனு, சடக்கரம், சப்தாக்கரம், நவாக்கரம், தசாக்கரம் என்பவற்றுட் சிறந்த சடக்கர மந்திரத்தைத் தியானித்துச் சகல லோக குரு மூர்த்தியாகிய குக நாதனே இவ்வையப் பாட்டை நிக்கித் தெளிவித்தல் வேண்டு மென்று கடுந்தவம் புரிவாராயினார்.

கந்தக் கடவுள் ஞானசாரிய மூர்த்தியாகத் தோன்றி, ஆங் குள்ள கடப்ப மர நீழலின்கண் வீற்றிருந்து, தென்றிசை முகநோக் கிக் கெளசிக முனிவரை வடத்தைச் சூகமா வைத்து, அருணைசலத் தின்கணிருந்து, ஒரு திருக்கரத்தை மார்பின்கண் வைத்து, மற ஞேர் திருக்கரத்தைச் சின்முர்த்திரை யாகப் பிடித்து, ஏனைய திருக்கரங்க ஸீரண்டனையும் வரதஅபயங்களாகக் காட்டி உபதே சிப்பா ராயினார்.

அன்பனே! ஞானம் பசஞானம், பாச ஞானம், சிவஞானம் என மூவகைப்படும். பசஞானபாசஞானங்கள்மயக்கத்தை விளைக்கும்.

* தீர்த்தவிசேஷம் நதி, நதம், நதிதீரம், நத்யம் என நான்கு வகைப்படும். மேற்கிலிருந்து கிழக்கு முகமாய் ஓடுவது நதி. கிழக்கிலிருந்து மேற்குமுகமாய் ஓடுவது நதம். வடக்கிலிருந்து தென்றிசையை நோக்கி ஓடுவது நதிதீரம், தெற்கிலிருந்து வடத்தையை நோக்கி ஓடுவது நத்யம். இதனை ‘நதிம்ப்ராகு: ப்ரநீச யாஸ்து ப்ராசீதிக்பாக காமிமீ’ எனவருஹம் அசிதாகம சுலோ கங்களா னுணர்க.

சிவஞானம் என்னும் பதிஞானம் தெளிவை யுண்டாக்கும். ஆகலான் முன்னைய விரண்டானும் அத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பங்கைகூடாது. பதிஞானம் ஓன்றுக்கானே அதுகிடைக்கும். புறப்புறச் சமயிகளும், புறச் சமயிகளும் கொண்டுள்ள ஞானம் என்பன பசஞான பாசஞானங்களாம்.

அவருள், உலகாயதர் இவ்வுலகின் கண் மிக்க அழகுடைய வனிதையறைப் பெற்றுக் காமதந்திரங் கூறி யாங்கு புணர் ந் தின்புறுதலே முத்தியென்பர். வேதத் திற் கண்ம காண்டத்தையே பிரமாணமாகக் கொண்டு அநுட்டிக்கும் மீமாஞ்சகர் சோதிட்டோமாம். சௌத்திராமணி, வாசபேயம், பசுநிருடபங்தம், பெளண்டரீகம் முதலிய கர்ம பலங்களானே சுவர்க்கம் அடைதலே முத்தி யென்பர். புத்தரிற் பிரதீப திருவாண வாதிகள், உருவகந்தம், வேதஞாகந்தம், சங்஗ாகந்தம், ஞானகந்தம், விஞ்ஞானகந்தம் என்னும் பஞ்ச கந்தங்களும் அறக்கெடுதலே முத்தி யென்பர்.

அருக சமயிகள் அருந்த ஞானம், அங்த தரிசனம், அங்த விரியம், அங்த சுகம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, சகல சம்மியக் பாவம் என்னுங் குணங்கள் எட்டும், பீதி, சுருதம், அவதி, மனபரியாயம், கேவலம் என்னும் ஞான வரணீயமும், சக்கு தரிசனம், அசக்குதரிசனம், அவதிதரிசனம். கேவல தரிசனம், நித்திரை, நித்திராநித்திரை, பிரசலீ, பிரசலாப் பிரசலீ, தியானக் கிரந்தி என்னுங் தரிசனங்களையும், சாத வேத நீயம், அசாத வேதநீயம் என்னும் வேதநீயமும், தேவாயுவியம். திரியக் காயுவியம், மானுஷியாயுவியம், நரகாயுவியம் என்னும் ஆயுநியங்களும், மித்தியா தத்துவம், மிகவுமித்தியா தத்துவம், சம்மியகம் பிரகிருதி, அந்தானு சந்திக் குரோதம், மானம், மாயா லோபம், அப்பிரத்தி, யாக்ஷியானதிருக்குரோதம், சகவலனம்,, அதிக்குரோதம், அதிமானம், அதிலோபம், சிரிப்பு, அரதிருதி, சோகம், பயம், சிந்தை, மாதாவேதம், புருடவேதம் அலிவேதம், சத்தாவ லோகனம், மாதிரு தரிசனம், சாகாகிரகண தரிசனம், ஞானம் என்னும் மோகன வரணீயங்களும், வமயம், கந்தம், இரதம், பரிசம், உத்தியோகம், உச்சவாசம், வாதாம் பரியாத்தி, அபரியாத்தி, குக்கும் வியாத்தி, பிரசித்தம், அப்பிரசித்தம்,

சீவகம், தூர்ப்பகம், அதேயம், அநாதேயம், சாகரயம், சகிர்த்தி, அவகிர்த்தி, அகுரு, இவது, உபகாதா, பரகாதா ஆனூஸ்வி முதலாய தொண்ணாற்று மூவகை நாமங்களும், உயர்கோத்திரம், தாழ்ந்த கோத்திரம் என்ற இரு கோத்திரங்களும், தானுந்தராயம், இலாபாந்தராயம், போகாந்தராயம், உபயோகாந்தராயம், வீர்யானியங்தராயம் என்னும் அந்த ராயங்களும் ஏனைய கன்மங்களுங் கெட்டு இருத்தலே முத்தி யென்பார்.

சமார்த்தர், அல்லது மிருதி வாதிகள் தன்மாத்திரர் புவனத்தை யடைதலும், இந்திரி யான்ம வாதி இந்திரிய புவனத்தை யடைதலும், மனேவாதி மனேதத்துவத்தைச் சேர்தலும், தார்ச்சிகர் எல்லாங் கெட்டுப் பாடாணம்போ ஸிருத்தலும், சாங்கியர் பிரகிருதி புருட விவேக முறதலும், பரினாத வேதாந்திகளும் பரஞ்சாத்திரிகளும் பிரகிருதி புவனப் பிராப்தி யாதலும், பாதஞ்சலர், விவர்த்த வாதிகளாகிய மாயாவாதியர் புருட தத்துவத்தை அடைதலும், பரசோம சித்தாந்திகள் வித்தியா புவனத்தை அடைதலும், சிவாவேச வாதியர் கலாபுவனத்வத அடைதலும் காலேசரவாதிகள் காலதத்துவத்தைச் சேர்தலும் இங்ஙனமே மற்றையோரும் சிலமுதல் நாத மீருக வள்ள தத்துவங்களை அடைதலுமே முத்தியென்பர். அவ்வத் தத்துவங்களை யுணர்தலே ஞர்ன மென்பர். இவையெல்லாம் பசுஞான பாசுஞானங்களா யடங்கும். இனிப் பதிஞான மாகிய சிவஞானத்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறுதும். முடிவா யுரைக்கு மிடத்து இச் சிவஞர்ன மில்லாதார் நம்மின்பத்தை யடைதலெக்காலு மில்லையாம்.

நான்யப் பந்தா விமுக்தயேய ஏதத்விதுரமிர்தாஸ்தேபவந்தி |

ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி |

ததாசிவ மஹிஞாய துக்கஸ்யாநதோ பலிஷ்பதி ||

என்னும் இருக்கு வேத வாக்கியப்படி “ஞானமன்றி வீடு பெற வழி வேறில்லை; எவரிதனை அறிந்தார் அவர் அமிர்த ராவார்; பிரமத்தை யறிந்தவன் பிரமமேயாவான். அங்ஙனஞ் சிவஞான மில்லாதார்க்குத்துக்கங் தொலைவுருது என்று அறிந்து கெர்ன்னுதி.

ஹே ! * கெளசிக ! இப்பதினானமாகிய சிவஞானத்தைப் பெறவேண்டுவோர் யாங்கூறிய இச்சமயங்களை யெல்லாம் விடுத் துச் சமயாதீமாய் விளங்கும் சைவ சித்தாந்தமாகிய அத்துவித சிலையை அடைந்து சோபான நெறிப்படுதல் வேண்டும். சோபான மார்க்கங்கள் நடஞ்கு. அவை தாதமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பனவாம். இவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என முறையே கூறவும்படும். முத்தி என்னும் பேரின்பச் சுவையை அநுபவித்தற்கு இங்ஙான்கும் காரணங்கள், ஆதலால், அரும்பு, மலர், காய், கனிபோல விளங்கும். அரும்பு இன்றேல் மலரும். மல ரின்றேற் காடும், கர்யின்றேற் கனியும், கனியின் றேல் சுவையும் எங்ஙனமில்லையோ அங்ஙனமே, சரியை இன்றேற் கிரியையும், கிரியை யின்றேல் யோகமும். யோகமின்றேல் ஞானமும், ஞான மின்றேல் முத்தியின்பழும் இல்லையாகும். அரும்புள தேல் மலரும். மலருண்டாயிற் காடும், காய் தொன்றியவழிக்கணியும், கனியாற் சுவையும் பெறப்படுதல்போல, சரியை யுள்வழிக் கிரியையும், கிரியை யுள்வழி யோகமும், யோகங் கூடியவழி ஞானமும், ஞானமுள்வழி முத்தியின்பழுங் கைக்கூடு மென்க.

இவை உபாயச் சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாய யோகம், உபர்யஞானம் எனவும், உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் எனவும் இருவகைப் படலான எட்டாகவும், சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் எனவும், கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானம் எனவும், யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் எனவும், ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் எனவும் வகைப்படலாற் பதினாறுக்கவும், உபாய முன்மை வகை

* சண்டுச் சொல்லப்பட்ட கெளசிக முனிவர், குசத்தினின் நூம் பிறந்த காதி மைந்தஞாங் கெளசிகனன்று, யாரோவெனிற் பஞ்சரிஷி கோத்திரங்களுள் ஒருவராய் கெளசிக ரென்க, அது “கெளசிகக் காச்யபச் சைவ பாரத்வாஜோ” எனவருடஞ் குக்கும் ஆகம வசனங்களா அனர்க.

யாக்க முப்பத்திரண்டாகவும் வீளங்கும் என்க. இவை அன்பு காரணமாக உண்மையாற் செய்வதூஉம், புகழ் முதலிப் உலகப் பயனை நோக்கிச் செய்வதூஉமாகிய வேறுபாடுபற்றி உபாயம் உண்மை எனப்பட்டன வென்றறிக். சிவதீக்கை யுடையராய் அன்பு காரணமாக உண்மையாற் செய்யுஞ் சரியை யாதிகளே விசேடம்.

அவற்றுட் சரியையிற் சரியையாவது:—திருக்கோயில் அலகிடல், திருமேழுக்குச் சாத்தல், மாஸி தொடுத்துச் சாத்தல், தீபதூபங்களிடல் முதலாயின,

கிரியையிற் கிரியையாவது:—உமா மகேசர், இடபாரூடர், கல்யாணசுந்தரர், பிச்சாண்டனர், சபாபதி, சாமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, மாதங்காரி, அர்த்தநாரீசரர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்தி களு ளொருவரை யாதல், நம்மை முதலாக வடைய ஆவரண தேவதைகளு ளொருவரை யாதல் பூசித்தலாம். இருதய கமலத்தி ளிடத்தே யெம்மைத் தியானித்தலே சரியையில் யோகமாகும்.

சரியையில் ஞானமாவது:—அத்தியானபரவணையி னுறைப்பானேர் அநுபவ அறிவு சிகழுப் பெறுதலாம்.

கிரியையிற் சரியையாவது—நம் பூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களைல்லாஞ் செய்துகோடல். கிரியையிற் கிரியையாவது, சிவாகமங்களிற் கூறியவாறே பூத சத்தி, மந்திர சத்தி, திரவிய சத்தி, ஆன்மசத்தி, இலிங்க சத்தி என்னும் ஐவகைச் சத்தி முன்னுகச் சிவலிங்க வடிவிற் செய்யும் பூசனை. கிரியையில் யோகமாவது — சர்த்தி னள்ளிடத்தே பூசை, ஓமம், தியானம் என்னு மூன்றாகும் மூலிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகம். கிரியையில் ஞான மாவது — அவ்வங்தரியாக வுறைப்பின்கண் சிகழுமோர் அநுபவணர்ச்சியாம்.

யோகத்திற் சரியையாவது—இமயம், சியமம், ஆசனம், பிரானுயாமம் என்னும் நர்க்குமாம். யோகத்திற் கிரியையாவது—பிரத்தியாகாரம், தாரணை என்னும் இரண்டுமாகும். யோகத்தில் யோகமாவது—தியரனம் ஆகும். யோகத்தில் ஞானமாவது சமாதி என்னும் அதுவாகும்.

ஞானத்திற் சரியையாவது—கேட்டல் என்பது. ஞானத்திற் கிரியையாவது—சிந்தித்தல் என்னும் அதுவாம். ஞானத்தில்

யோகமாவது—தெளிதல். ஞானத்தில் ஞானமாவது—ஈட்டிடை
கூடல் என்பது-

இச்சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மென்பவற்றின் பேறு
கூறுங்கால் சாலோக்கியம், சாமீப்பியம், சாருப்பியம், சாயுச்சியம்
என்பளவாம். இவை ஆகமங்களி னுரைக்கப்பட்டன அன்றி
வேதங்களினுங் கூறியுள்ளேம். சாலோக்கியம் முதலிய நால்வகை
முத்திகளைப் போலிவேதாந்திக ளொப்பாது மலவாதனையா
னிகழ்வர். அவர் பவப்பய னுவேயென்று விடுக.

முக்கிகோப நிடத்திலே

சைவ சாலோக்க சாருப்ய முக்கி ரித்தியப்பிதியதே |

சதாசார ரதோழுத்வா தவிஜோதி ரித்திய மனங்கியதீ :

மயிசர்வாத்மகே பாவோ மத்ஸாபிப்யம் பஜுத்யயம்

சைவ சாலோக்கிய சாருப்ய சாமீப்யா முக்கி ரிஷ்யதே

மத்சாயுஜ்யம் திவிஜஸ் சம்யக் பஜேது பிரமாகிடவத்

சதுர்விதா சம்யாமுக்கி : மதுபயஸ்ன யாபவேத.

என்று விதித்ததை யிருடியே அறிதி. இவற்றால் தானே கைவல்
விய மகா செல்வத்தை யளிப்பது பதிஞான மெனப்புரேஞ் சிவ
ஞானமேயாம். அஃதாவது நம்முடைய தடத்த சொருப லக்க
ணங்களை யுள்ளவா றுணர்ந்து ஏகனுயநம்பணியில் சிற்றல். அந்தப்
பதிஞானந்தான் பரம ஞானம், சிவஞானம், குகஞானம், பரம
ஞானம், தத்துவ ஞானம், திருவடிஞானம். அருணஞானம்,
அத்துவித ஞானம், மெய்யுணர்ச்சி, அநுபவ ஞானம், உண்மை
யறிவு எனப் பலவாறு கூறப்படும்.

சித்திரு சாத்மி த்ருஷ்டவே சந்தியக்த்வா வருத்
திம் மரீசிகரம் | லப்த்வா சிவபதச் சாயரர் தயா
யேத் பஞ்சாக்கரிம் சுதி : |

“சிவஞான மூள்ளவன் பேய்ததேர்க் கொப்பாகிய இவ்
விருத்திகளை விடுத்து ஞானக்கண்ணகிய பதிஞானத்தாலே தன்
னிடத்தில் சசனு மெம்மைப் பார்த்து நம் பாத நிழலை யடைஞ்சு
திருவைங் தெழுத்தைத் தியானிக்க வேண்டும்” என்றுரைத்
திருப்பது முனர்தி. ஞானஈட்டையாம் அத்துவித ஞானத்தை
யின்டியாம் உணர்த்துகின்றேம். அங்கனே இருந்து முத்தியைத்

தலைப்படுதி என்று, முன்னெருகால் பரசிவனுர் சனகர், சனதனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர் என்னு நான்கு முனிவர்க்கும் உணர்த்தியதுபோல் உணர்த்தி யருளினார். இங்ஙனம் ஆதிசைவ முனியாகிய கெளசிகஞர்க்கு ஞானத்தி னியல்புகளை யெல்லாங் தேசிகங்க சின்று உபதேசித்தலால் தந்தக் கடவுள் ஞான தேசிக மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

சாமவேத வசனங்கள்

இகசேத வேதிதத சத்திய மஸ்திநகி
சேதவேதின் மஹதி விரிஷ்டி :
பூதேஷா பூதேஷா விசிக்தியதீரா :
பிரேத்யாஸ் மால்லோகா தமருதா பவந்தி !
அங்க்தயன மதம் மஹத : பரம்தருவம் சிசா
த்யதங் மிருத்யு முபாஅப்ர முச்யதே !

யகர்வேதம்

பரமரகசிய சிவதத்துவக்ஞானே னேதிசகோவாசா
கிந்தத் பரமரகசிய சிவதத்துவ ஞானம் | கோதேவ : 1
தத்ரேகோஜூப : தத் பரமரகசிய சிவதத்துவ ஞானம்.

சிவகுஞ போதம்

ஹனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவத்தன்
சிமலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

சிவப்பிரகாசம்

பாசமா ஞானத்தாலும் படர்பச ஞானத் தாலும்
ஈசனை அறிய வொண்ணு(து) இறையருண் ஞானம் நண்ணித்
தேசுறு மதனை முன்னைச் சிற்றறி வெரழிந்து சேர்ந்து
நேசமேர் உயர்பரத்து சிற்பது ஞான சிட்டை.

முந்திய வொருமையாலே மொழிந்தலை கேட்டல், கேட்டல்
சிந்தனை செய்தல் உண்மை தெளித்திடல், அதுதானுக
வந்தவா றெய்தி சிட்டை மருவுதல் என்று நான்காம்
இந்தவா றடைந்தோர் முத்தி எய்திய இயல்பினாரே.

சிவகங்கைப் புராணம்

தீர்த்தமெல் லவற்றுங் துங்கபத்திரை சிறந்த தாங்குக்
கார்த்தவேல் இறைவன் முன்னர்க் கவுசிக முனிவனுர்க்குச்
சீர்த்தஞா னங்க ளொல்லாங் தேசிக மூர்த்தியாகி
வார்த்தன னென்று நல்ல வராகமா புராணங் கூறும்.

திருக்கோளிலிப் புராணம்

பரம்பிய தரங்கத் துங்க பத்திரை வடக்க தாக
நிரம்பிய ஞானப் பூக்கட் கவுசிக னென்னு நீர்மை
அருந்தவற் குண்மை ஞான அளப்பரும் போத மீங்து
பொருந்துமா சாரியப்பேர் கொண்டன்ப் புகழ்வேலன் னைல்.

ஞான தேசிக மூர்த்தயே நம:

பதினேட்டாவது

அத்துவா மூர்த்தி

அத்துவா என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் மார்க்கம், அல்லது வழி என்பதாம். வழியாவது விஞ்ஞானகலர் பிரளையாகலர் சகலர் என்னு முவகை ஆன்மாக்கட்கும் உள்ள மலபங்தத்தை அறுத்துச் சிவஞானத்தை யண்டாக்கிச் சர்வங்ஞாத்துவ முதலீய குணங்களைப் பிரகாசிப்பித்துச் சனனத்திற் புகாதபடி முத்தியிற் கூட்டுவதற்கு வகுத்த வழியாம். அவ்வழிதான் ஆரூக இருத்தலாற் சடத்துவா (ஷடத்துவா) எனக் கூறுஞ் சிவாகமங்கள்.

அத்துவ சுத்தியில்லாது முத்தியை விரும்புவோர், கோளின்றி நடக்க உன்னிய குருட்டரைப் போலவும், மரக்கலமின்றி மகோத்தியைக் கடக்க விரும்பு மதியீனர்போலவும் பெருந்துன்புறவு ரன்றி ஒரு நாளு முத்தியிற் புகார். அதனால்தான் தீகை யெவர்க் கும் வேண்டப்பட்டது. அவ்வத்துவா மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வன்னத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என அறுவகைப்படும். இவை சொல்வடிவும் பொருள் வடிவமாக விளங்கும்.

இவை தன்மை வேறுபாட்டானே சுத்தம், சுத்தாசுத்தம் (மிசிரம்) அசுத்தம் என மூவகைப்படும், * சுத்த அத்துவாவி னுக்கு விங்கு என்னுஞ் சுத்தமாயையே முதற்காரணம். சுத்தா சுத்த அத்துவாவி னுக்குப் பிரகிருதி மாயை முதற்காரணம், இங்ஙனம் ஆற்துவாக்களும் மூவகைப் படலாற் பதினெட்டா கும்- எங்ஙனமெனிற் கூறுதும்:

சுத்த மந்திராத்துவா, சுத்த பதாத்துவா, சுத்த வன்னுத்துவா, சுத்த புவனுத்துவா, சுத்த தத்துவாத்துவா, சுத்த கலாத்துவா, சுத்தாசுத்த மந்திராத்துவா, சுத்தாசுத்த பதாத்துவா, சுத்தாசுத்த வன்னுத்துவா, சுத்தாசுத்த புவனுத்துவா, சுத்தாசுத்த தத்துவாத்துவா, சுத்தாசுத்த கலாத்துவா, அசுத்த மந்திராத்துவா, அசுத்த பதாத்துவா, அசுத்த வன்னுத்துவா, அசுத்த புவனுத்துவா: அசுத்த தத்துவாத்துவா, அசுத்த கலாத்துவா என்னும் பதினெட்டா மொம். இப்பதினெட்டாகவும் இருப்பவர் தாமே என்பதைக் காந்தக் கடவுள் தமது ஆறு திருமுகங்களாலும், பன்னிரு திருக் கரங்களாலும் விளக்கி யருளுகின்றார்.

எனவே ஆறு தத்துவாக்களும் தமக்கு வடிவென்பதை அறு திருமுகங்களாலும் விளக்கிடுதல் காண்க.

இவ் வத்துவாக்கள் ஆறும் ஒன்றினென்று வியாபத்திருக்கும் மந்திரம் அக்கரங்களின் கூட்டமாகிய பதத்திலே வியாபித்திருக்கும். அப்பதம் வன்னத்திலே வியாபித்திருக்கும், வன்னம் புவனத்தின்கண் வியாபித்து விளங்கும், புவனம் தத்துவத்திலே வியாபித்திருக்கும், தத்துவம் கலைகளினும், கலைகள் துணைக்காரணமாகிய சத்தியினிடத்தும் வியாபித்து விளங்கும். அச் சத்தி தான் குக்க கடவுளாகிய ஒருமுதற்பொருளினிடத் தடங்கும். அவ்வண்மைச் சத்தியை (வேற்படையைத்) தரித்து இருத்தலாலும், சத்தன்-ஞானசத்தியான்மய, சத்திமான் என்னும் பெயர்களும்.

* மதங்கம், வீமதந்திரம் முதலிய ஆகமங்களுஞ் சுத்த அத்துவாவிற் புவனங்கள் முப்பத்து மூன்றும், அசுத்த அத்துவாவில் இருநூற்று நாலென்றுங் கூறியது. இதனை நன்கு வலியுறுத்து மென்க. இவ்வண்மை யண்ராதர் அத்துவாப் பேதமின் றென்பர்.

ளானும் நன்கு தெளியப்படும். இங்ஙனம் வருண பத்ததியும் இரொவ ஆகமமும் கூறுவது காண்க.

இங்ஙனம் ஒன்றினேன்று வியாபித்தலால் மந்திரங்கள் வியாப்பியம்; பதங்கள் வியாபகம்; பதங்கள் வியாப்பியம், வன்னங்கள் வியாபகம்; வன்னங்கள் வியாப்பியம், புவனங்கள் வியாபகம்; புவனங்கள் வியாப்பியம், தத்துவங்கள் வியாபகம்; தத்துவங்கள் வியாப்பியம், கலைகள் வியாபகம்; கலைகள் வியாப்பியம், சத்தி வியாபகம்; சத்திகள் வியாப்பியம், சுப்பிரமணியக் கடவுள் வியாபகம் என்பது உண்மை நூற்றுமீண்டும். குக்குகடவுளாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானே சர்வ வியாபக ராகலால் ஆற் தத்துவாக்களானும் ஏற்பட்ட கன்மங்களைப் புசிப்பித்துக் கழிப்பிப்பவரும், புசியாத வண்ணம் ஞானவதி முதலாய தீக்கைகளானே நீக்கியிருள் வோரும் அவரே என்க.

1. மந்திராத்துவா என்பது-பதினேரு மந்திரங்களை யாரும்.
2. பதாத்துவா என்பது-என்பத்தொரு பதங்களை யாரும்.
3. வன்னுத்துவா என்பது-ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களை யாரும்.
4. புவனுத்துவா என்பது-இருநூற் றிருபத்துநான்கு புவனங்களை யாரும்.
5. தத்துவாத்துவா என்பது-முப்பத்தாறு தங்துவங்களை என்க.
6. கலாத்துவா என்பது நிவிர்த்தி முதலிய ஐங்கலைகளை என்க.

மேற் சொல்லிய மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம் என்னும் மிவ்வைவந்துங் கலாத்துவா என்னும் ஐந்து கலைகளினும் அடங்கி விளங்கும்வகை காட்டுதும்.

1. * நிவிர்த்தி கலையில்.

சத்தியோசாதம்-இருதயம் என்னும் மந்திரம்-2,

“ஓம் நமோ நம” என்னும் பத முதலாக,

“மகரதேவ” என்னும் பதம் இறுதியாகவள்ள பதங்கள்-28.

* நிவிர்த்திகலை என்பது காரணப் பெயர். தன்கட் சேர்ந்த பக்குவர்கட்குச் சங்கற்பங்களை விடுவித்து மீட்கின்றமையால் நிவிர்த்தி என்று பெயர். இதற்குத் தேவதை பிரமதேவன் எனக் கொள்க.

"கஷ்" என்னும் வன்னம்-1.

பிரமாண்டத்துட் காலாக்கினி புவனமுதல் உருத்திரபுவன மீருகவள்ள புவனம்-6.

புவனம் 108.

கபாலீசாதி திரிதேசாதிபதி யீருகக் கீழ்த்திசைப் புவனம்	10
அக்கினி ருத்திரர்முதல் கஷயர் முடிவாந் தென்கீழ் புவனம்	10
யாமியாதி அதன்ம ரீருகத் தென்றிசைக்கணுள்ள புவனம்	10
நிருதிமுதல்தெளட்டிகாருகத் தென்மேற்றிசை புவனம்	10
பலாதி சதாந்த ருத்திரரீருக மேலைத்திசைப் புவனம்	10
சீக்கிராதி மேகவாகனுந்தம் ஆகவுள்ள வடமேற்றிசைப் ..	10
நீதி சாராதி பிரகாச ருத்திராந்தம் வடத்திசைப் ..	10
வித்தியரதிபர்முதல் பலப்பிரியரீருகவள்ள வடகீழ்ப் ..	10
கடாகக்கீழ் மாயனுதி யந்திவச்சிரதங் கட்டிரனிறுதியுள்ள..	10
ஸ்தி ஓட்டின்மேற் சம்பு ருத்திராதி திரிலோசனுந்த ..	10
வீரபத்திர பத்திரகாளி ..	10

ஆகக் கூடிய புவனம்-108.

பிருதினி என்னும் பெயருள்ள தத்துவம்-1.

இவைகள் அடங்கி நிற்கு மென்க.

2. † பிரதிட்டா கலையில்

வாம தேவம் சிரச என்னும் மந்திரங்கள்	2
மகேசுரன் என்னும் பதமுதலாக, அருபின் அருபின்	
என்னும் பதங்கள் இறுதியாக உள்ள பதங்கள்	27
எகார முதல் டகார மீருக வுள்ள வன்னம்	24
அமரேசன் முதற் சீகண்ட புவன மிறுதியாகவுள்ள புவனம்	56
அப்பு தத்துவ முதற் பிரகிருதி தத்துவமீருகவள்ள தத்துவம்	23
என்னும் இவைகள் அடங்கி நிற்கும் என்க.	

† பிரதிட்டாகலை என்றதுங் காரணப் பெயர். தன்னையடைந்த ஆன்மாக்கக்ட்கு முற்சொன்ன சங்கற்ப விகற்பங்களை விசேஷித்து சிலைசிறுத்தலாற் ப்ரதிட்டை எனப் பெயராயிற்று. இதற்குத் தேவதை விட்டுனு,

18-வறு அந்தியாயம்

அந்தவா மூர்த்தி

3. * வித்தியா கலையில்

அகோரம். சிகை என்னும்	மந்திரங்கள்	2
வியாபிந் வியாபிந் என்ற பதமுதலாகத் தியானபத		
மீருக வுள்ள	பதங்கள்	20
ஞகார முதல், உபகார மீருன	எழுத்துக்கள்	7
அகாரம் முதல், மாயை யிறுதியாகவுள்ள தத்துவத்து,		
பிரசண்டாதி அங்குட்ட ருத்திராநதமான புவனங்கள்	27	
புருட தத்துவ முதலாக மாயையீருகவுள்ள தத்துவங்கள்		7
என்னு மிவைகள் அடங்குமென்க.		

4. + சாந்தி கலையில்

தற்புருடம், கவசம் என்னும்	மந்திரங்கள்	2
சித்திய யோகினே என்னும் பதமுதல், வியோம வியோ		
பினே என்னும் பதங்கள் இறுதியாகவுள்ள பதங்கள்	11	
ம, வ, க, என்னும் எழுத்துக்கள்		3
சுத்த வித்தியா தத்துவத்தில் வாமாதி மனேன்மனி யீருன		
புவனங்கள்	6	
சுசரதத்துவத்தில் அநந்தேசராதி சிகண்டியீருன புவனங்கள்	8	
சாதாக்கிய தத்துவத்திற் சாதாக்கிய புவனம்	1	
ஆகக்கூடியபுவனம்	18	
சுத்த வித்தை, சுசரம், சாதாக்கியம் என்னும் தத்துவங்கள்		3
என்னு மிவைகள் அடங்கு மென்க.		

* வித்யா கலை என்பதில், வித்யா என்றதற்கு அறிவு என்று பொருள். தன்னையடைந்திருக்கும் ஆன்மாக்களின் அறிவைப் பிரகாசிப்பிக்கையால் அப் பெயர்த்து. இதற்குத் தேவதை உருத்திரக் கடவுள்.

+ சாந்தி கலை என்பதிற் சாந்தி என்றதற்குச் சாந்தத் தன்மை என்று பொருள். இது தன்னைச் சார்ந்த உயிர்கட்கு விருப்பு வெறுப்பை யொழித்து, சங்கற்ப வழிச் செல்லவோட்டாது முதன்மையான சாந்தத்தை விளைத்தலால் அப்பெயர்த்து. இதற்குத் தேவதை மகேசரர்.

5. * சாத்தியதீத கலையில்

ஈசானம், அத்திரம். ட் மூலம் என்னும் மந்திரங்கள்	3
ஓம் என்னும் பதம்	1
அகர முதல் க: விறுதியாக வள்ள எழுத்துக்கள்	16
சத்திதத்துவத்தில் உள்ள சிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை,	
சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் புவனங்கள்	5
சிவதத்துவத்துள்ள இந்திகை, தீபிகை, உரேர்சிகை,	
மோசிகை, ஊர்த்துவ காமினி, வியாபீசி, வியோம	
ரூபினி, அங்கை, அநாசிருதை என்னும் புவனங்கள்	10
ஆகக்கூடிய புவனம்	15
சத்தி தத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் தத்துவங்கள்	2
என்னும் இவைகள் அடங்கு மென்க.	

இவ்வாறு மந்திரங்கள் பதினேன்றும், ட் பதங்கள் எண்பத் தொன்றும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றும், புவனங்கள் இரு நூற்றிருபத்து நான்கும், தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் களைகளி

* சாந்திக்கும் மேலாய பரம் ஞானத்தை யுண்டாக்கலாற் சாந்தியதீதை என்று பெயர். இதற்குத் தேவதை சதாசிவமூர்த்தி. இவ்வைந்து கலைகளின் வடிவு, நிறம், குணம், அவத்தை, நாடி, வாயு என்பவற்றை மதங்க ஆகமம், சோமசம்பு பத்ததி, வருண பத்ததி, காலோத்தராதிகளிற் காண்க.

† சில ஆகமங்களிலே சாந்தியதீத கலையிலே குறித்த மூன்று மந்திரங்களுடன் நேத்திர மந்திரம் என்னும் ஒன்றுங் கூட்டி நான் கென்று கூறலால் ஐங்கலைகட்டும் மந்திரங்கள் பன்னிரண்டாதல் காண்க. இதுபற்றியே திருமுறைத் திருவருட்பாக்களும் பன்னிரண்டாயின என்க.

‡ சில ஆகமங்கள் எண்பத்தொரு பதங்களுக்கும் மூந்தாற் றுறு எழுத்தெனக் கூறும். பதங்கள் தொண்ணாற்று நாலென்றும், பதங்களுக்கு அளவில்லை யென்றால் சில ஆகமங்களிற் சொல் லப்பட்டன, எழுத்துக்கள் என்னும் வண்ணங்கள், பிரதிலோமக் கிரமத்தாலே கஷ்கர்முதலாகக் கொள்க. லகார எழுத்துக்கும், எகார எழுத்துக்கும் பேதமின்மையால் அக்கரங்கள் ஐம்பது என்று சிந்தியம் என்னும் ஆகமங் கூருகிற்கும்.

னடங்க, அக் கலைகள் தமது சத்தியினடங்கச் சத்தி தம்முளடங்கச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் விளங்கா ஸிற்பர். முத்திக்கு வழியாகிய ஆற்துவாக்களையுந் தமக்கு வடிவாகக் கொண்டு, கிரியா தீக்கை. நூன் தீக்கை சாம்பவி தீக்கை என்னும் மூவகைத் தீக்கையானும் மூவகை யான்மாக்கட்கும் அத்துவ சத்தியை வருவித்துக் கந்தக் கடவுள் தமது திருவடிப் பேற்றை அளித்தருளுவர்.

சுப்பிரமணிய பரப் பிரமத்திற்கு மங்திராத்துவா ஒரு திருமுகமும், பதாத்துவா ஒரு திருமுகமும், வன்னத்துவா ஒரு திருமுகமும், புவனத்துவா ஒரு திருமுகமும். தத்துவாத்துவா ஒரு திருமுகமும், கலாத்துவா ஒரு திருமுகமும் ஆகாற்து வாக்கஞும் * ஆறு திருமுகங்களாக விளங்கு மென்க, அதனுனே சிவபெருமான் திருமுகங்கட்கு ஈசானம், தத்புருடம் என்றின்னவாறு பெயர் வந்தாற்போல, அறமுகக் கடவுள் திருமுகங் கட்கும் மூறையே மக்திரேசம், பதேசம், வன்னேசம், புவனேசம், தத்து வேசம், கலேசம் எனப் பெயர்கள் கூறப்படுமென்க. இவற்றுனே சுப்பிரமணியக் கடவுளும் மங்திரேசன், பதேசன், வர்ணே சன், புவனேசன், தத்துவ சசன், கலேசன் எனப் பெயர் பெறுவார். கிரியா சத்தி யாராகிய தெய்வயானையம்மையாரும் மங்திரை, பதருபினி, வர்ஜை, புவனை, தத்துவருபை, கலாருபை எனப் பெயர் பொருந்துவர்.

இவ்வாறு வடிவங்கள் கூறப்படுவதன்றி யின்னுமோர் வகையாகவும் வடிவு கூறப்பட்டுள்ளது. எங்ஙன மெளில், சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு இருதயம், சிரச, சிகை, கவசம், நேத்திரம் முதலிய அங்கங்களாக மூறையே புவனம், வன்னம், மங்திரம், பதம், தத்துவம். கலை என்னு மிகவைகளாகின்றன. எனவே சுப்பிரமணியக் கடவுளார்க்கு முப்பத்தெட்டுக் கலைகள் திருக்கரம், திருவடி முதலிய திருவறுப்புக்க ளாகின்றன. சாந்தியதீக்கலை

* பிரணவங்களே ஆறுமுகமென்றும், ஆறு குணங்கள், ஆறு சத்திகள், சடக்கரங்கள், சங்கர சங்கரி முகங்கள், பஞ்சாக்கரத்துடன் பிரணவம், சிவசடானனம் முதலியனவே முகங்களா மென்றுஞ் சில நூல்கள் கூறுகிறதும். அவை மூர்த்த பேதங்கள் எனக்கொள்க.

திருத்தலையாகவும், சாந்திகளை திருமுகமாகவும், வித்தியாகலை திருமார்புகளாகவும், பிரதிட்டாகலை குப்யமாகவும், நிவர்த்திகளை முழுந்தாள், கணைக்கால் ஆகவும், புவனத்துவா திருமேனியாகவும், வர்ணாத்துவா தோலாகவும், சந்திர அத்துவா உதிரமாகவும், பத அத்துவா மாமிசமாகவும், தத்துவ அத்துங் எலும்பு, மச்சை, சுக்கில முதலீய தாதுக்களரகவுஞ் சொல்லப்படும். இவையிற்றை வடி வமாக் கோடவின் சுப்பிரமணிய பெருமானார் சாந்தியதிதன் சாந்தேசன், வித்தியேசன், பிரதிட்டேசன், நிவர்த்திசன் எனத் துதிக்கப் படுவார். தெய்வயானை யப்பையாருஞ் சாந்தியதிதை, சாந்தை, வித்தியை, பிரதிட்டை, நிவர்த்தை எனப் போற்றப் படுவாரென்க.

இங்ஙனமுள்ள திருவடிகளரனே சுத்திபண்ணிப் பேரின் பத்தை யருஞும் புதுச்சந்திக் கந்த சுவாயியாம் பெம்மான். அத்துவ சுத்தி யென்பது என்னெனில், ஆற்துவாக்களீரும் உள்ள சஞ்சித கர்மங்களை யெல்லாம் நசிப்பித்தல். கன்மங்களை நசிக்கவே மாயை அகலும், மாயை அகலவே ஆணவ மலத் தடையற்று ஆன்மாக்களின் சுவ ரூப ஞானம் பிரகாசிக்கும். அது பிரகாசித்தால் அத்துவித ஞானம் வளர்ந்து இன்பமுறும். இவ்வாறே அத்துவாக்களைத் தமக்கு வடிவாக்கொண்டு ஆறுமுக மூர்த்தியாய், ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்த்தலால் அத்துவா மூர்த்தி எனக் நந்தக் கடவுள் தோத்திரிக்கப் பெற்றனர்.

பெளங்கராகமம்

நமாயாநேச்வரோராணுர்சக்திச்சத்தவர்த்தமா : |
உபாதாந மதோபிந்த : பரிசேஷனை லப்பியதே |
நாத்ரசக்திரூபாதஞ்சவித்ருபத்வாத்யதாகுக : |
மாயாவிநாத்ரோபாதாநம்மோஹகத்வாகஸ்வதேஜஸேதி |

சுவாயம்புவ ஆகமம்

பதிதம் ஸோர் விபுத்வே பித்ரா

கிஞ்டோ வாதயோர் யதா !

ததோச்யதே விரணு பிரம்ஹநயனம்

புருஷஸ்யச ! தீட்சா கர்மக்ரமே

ஞேக்த மர் பரிணதாயத :

சோத்வா பரிநதில் தஸ்மா

தேசாதி ஸயவர்திநி.

புபந்தா பாவ மாப்பன்னு க்ரமஸ :
பிரத்யுரிட்சய வியுத் க்ரமேண உபனேயா
ஸெளாசிவா சங்கமனாம் பிரதி !
அந்தரங் தராசோத்யா வேக்ஷி ரங்க பிசு

கிரண ஆகமம்

முத்தி மார்க்கல்ய சோட்டாத்வாத்
சடத்தவை ஷோபி தியதே !
அத்வ சுத்தி விகினாஸ்ததச
முக்தி ப்ரகாங்கனீ :
தண்ட ஹீனாந்து க அளையச
கந்து மிட்சபிரேவச !
சமுத்ர தரனே சுனு
முடுபேன விகினாத : ;

மகுட ஆகமம்

அந்தி மஸ்து கலாத்வேதி சடத்வானே
பவந்திச ! அஷ்டத் தரம—த் கலாதுவான :
ஸ்யு : கராதில பூம்விவை பவேயு :
பரமேஸஸ்ய பிதிவைத்தர ஸிச்சய : !
சாந்தியா தீத கலா மூர்தா விக்தரிம் சாந்தி :
கக்லா பவேத், வித்யா கலாபவேத்
வட்சக பிரதிஷ்டா குஷ்ய மேவச !
நிவர்த்த யேர்சாநு ஜங்கம் சரீரம்
புவஞ்சத்வகம் ! வர்னத்வாத்வக
பவேங் மந்த்ரா த்வராத்தமஸ
பிரகீர்ததே பதாதுவா ஜாயதே
மாம்ஸ : தத்வாஸ்திரம் பவத்யயி !

அசிதாகமம்

சாந்தயதீத கரூருர்தா சாந்தயர்
வக்தர சரேரருகம் வித்யாவிதத வட்சாங்சம்
ப்ரதிஷ்டா குஷ்யமண்டலம்.
என்றற் றூடக்கத்த சுலோகங்களானும் பெறுதும்.

இப்பிரமாணங்களே யன்றி, “சாந்தியா தீதகலை தன்னின் மங்கிரங்கள்தாம் மூன்று பதமொன்றக் கரங்கள் பதினாறு” என வருஷஞ் சிவஞான சித்தியார்த் திருவிருத்தத்தானும், அத்துவா வடிவா மெம்மினை முடிதான் கலைகளைந்தாகுஞ் சாந்தி முதலான நான்குமாம்” என வருஷஞ் சிவஞான தீபச செய்யுளானு முணர்க,

அத்துவா மூர்த்தியே நம:

பத்தொன்பதாவது

* வியாக்கிராசர சங்கார மூர்த்தி

சுவேத வராக கற்பத்திலே பிரம தேவருக்கும் விட்டுணுவுக்குஞ் சண்டை நேரிட்டது. அதுகாலை மலரோன் திருமாலீலோக்கி, “நந்தகோபன் மகனே! நானே பரப்பிரமம்; என்னை வணங்குதி” யென்றார். மாயவன் அது கேட்டு “மைந்தா! நீ என் உந்திக் கமலத்தினின்றும் பிறந்தவன் அன்றே? ஆகலான் நீ மகனுகின்றார். யான் நுமக்குத் தந்தையாகின்றேன். நும்மாலுஞ் சகல சராசரப் பொருள்களாலும் வணங்கப்படுதற் குரியோன் யானே”யென்றார். பிரம தேவர் கோபித்து “வெண்ணே யுண்டகள்வ! நீ எனக்குப் புத்திரன் மருகன், பெளத்திரன், பிர பெளத்திரன் என்னும் உரிமை யுடையை. உனது பத்துப் பிறவி யல்லாத பதினைந்து பிறவிகளுட் சனகன், சனுதனன், சனந்தனன், சனந்து குமாரன் என்னும் நான்கு முனிவராக என்னிடம் பிறந்தனை. நாரத ஞகவுங் தோன்றினை. இவற்றுனே எனக்குப் புத்திரன் ஆனாய். நான் பிதா ஆனேன். என்னாற் படைக்கப்பட்ட ழமிதேவியாகிய

* சில புராணங்களிலே வியாக்கியாசரனைச் சங்கரித்தது சிவ பெருமானென்றே கூறப்பட்டுள்ளது. சிவனே குகன். குகனே சிவன் என்னும் ஒற்றுமை நயம்பற்றிக் குகக்கடவுள் செய்ததைச் சிவன் செய்ததாகக் கூறியதென்க. அங்ஙனமே சுப்பிரமணியப் பெருமானாற் செய்யப்பட்ட வராக வதம், கூர்மபங்க முதலியன வற்றையு முரைத்தமையோர்க. காரிக்கடவுள் செய்தருளிய சிரக் கொய்வு, வீரபத்திரர்பற்றி யருளிய யாகசங்கர் இகார முதலியன வுஞ் சிவபெருமானே செய்தாரென்று சிலவிடங்களி லுரைக்கப் பட்டமை யுணர்க.

* பதினைந்து பிறப்புக்க ஓாவன—சனகன், சனுதனன், சனந்தனன், சனந்து குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயக்கிரிவன், தத்தாத்திரேயன், மோகினி, எச்சன், வியாதன், தன் வங்கிரி, பெளத்தன் என்பனவாம், இங்ஙனம் பிங்கலங்தை கூறிற்று.

மகளை சினக்கு மனையாகத் தந்தேன். அதனால் நீ மருகன்; நான் மாமன் என்று அறிவாயாக. எனது மகனுகிய பிருகு முனிவ அுக்கு மகள் இலக்குமி யன்றே? அவளைத் தானே சின் மனைவியாக கொண்டாய். அதுவன்றி என் குமாரனுகிய காசிப முனியின் மனைவியாம் அதிதி வயிற்றினிடத்து வாமனன் ஆகப் பிறந்தாய். இவற்றுனே நீ பெளத்திரனும் நான் முதாதையும் ஆகின்றேன். வியாசன் தத்தாத் திரேயன், கபிலன், விடபன் என்னு மிவராகப் பிறந்தது பற்றிப் பிர பெளத்திரனுமாகக் காணப்படுகின்றோம். இன்னும் சின்னைப் படைத்துப் படைத்து என் கைகளும் மனமுஞ் சவித்தன.

சினது உந்தியினின்றும் வெளிப்பட்டமையால் நீ பரப்பிரம மாக வணங்கப் படுதற் குரியையோ? அங்ஙனுயின் நரசிங்கமாகத் தூணினின்றும் வெளிப்பட்டனே. அதுபற்றித் தூணைத் தந்தை யென்பதுஉம், அதனைப் பரப்பிரமமாக வணங்குவதூஉங் தகுதி யாமோ? அன்றியும் அதிதிவயிற்றில் வாமனனுகவும், இரேணுகை வயிற்றிற் பரசுராமனுகவும், உரோகிணி வயிற்றிற் பலராமனுகவும், கெளசலை வயிற்றில் தசரத ராமனுகவும், தேவகி வயிற்றில் தசரத ராமனுகவும், தேவகி வயிற்றிற் கண்ணனுகவும் பிறந்தாய். சோம யசசு என்னும் அந்தணானுயும், அவன் மனைவியையும் இனிப் படைப்பேன். அவன் வயிற்றில் உன்னையுங் குதிரையாகப் படைக்கச் சித்தமா யுள்ளேன். அவர்கள் யாவரும் நுனக்குத் தாயுங் தந்தையரு மாகலால் அன்னவ ரெல்லாம் பரப்பிரம வாமரேயோ? ஆகார்! ஆகார்!! அதுபோல நீ தந்தை என்பதுஉம். சின்னை வணங்க வேண்டு மென்பதுஉம் போய்யாம் என்றார்.

இவற்றைகேட்டதிருமால் வடவைபோற் கொதித்தெழுங்கு கோர யுத்தஞ் செய்தார். பிரம தேவரும் இளைக்காது அவருடன் பொருதார். திருமால் மிகவுங் கோழித்து “இவனை யின்னே யழிக் கின்றோம்” என்று எழுந்து, வியாக்கிர அசுரன் என்பாஜை வேள்வி யக்கினியினின்றும் உண்டாக்கித் தமது தவ பலங்களை யெல்லாங் கொடுத்து விடுத்தார். பிரமதேவரும் அங்ஙனே யோர் அபிசார ஒமஞ் செய்து மகிடாசரன் என்பாஜை யுண்டாக்கி விடுத்தனர். அவர்கள் இருவரும் நெடுநாட்பொருது, பின்னர் ஒருவரே டோரு வர் இணங்கிச் சீகண்டி குத்திர மூர்த்தியை நினைத்து பன்னெடுங்

காலங் தவம் புரிந்தார்கள். உருத்திர பகவான் தோன்றி அவர் வேண்டும் வரங்களை யெல்லாங் கொடுத்தருளினார்.

அதன்பின் புலிமுக முடையனும், யமனும் நடுங்கத்தக்க பயங்கரமான தோற்ற முடையவனும், வரபலங்களான் மேற்பட்ட அவன், மகிடாசுரனை மந்திரியாக வைத்துத் திரிலோகங்களையுங் தன்னடிப்படுத்தி அரசாள்வா எழினான். தேவர், முனிவர், இந்திரன், பிரமன், விட்டுனு முதலியோரையெல்லாம் புறமுதுகிட்டு ஒடப் பாணங்களால் அடித்துத் துரத்தி, அவர் பதவிகளை யெல்லாங் தனதாக்கி அரசு செய்தான். பிரம தேவரையும் விட்டுனுவையுங் தேவர்கள், முனிவர் முதலாயினே ரெல்லா மிகழ்ந்தனர். அவர்களும் நாமே நமக்கு வினைதேடினேம் என நொந்தனர். அன்னவ ரிருவருஞ் செய்யுங் துன்பங்களை யெல்லாஞ் சிவபெருமானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்வோம். வருதிர் என்று திருமால் அவர்களை யெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார். திருக்கயிலையை யடைந்து, திரு நந்திதேவர் விடைபெற்றுப் பரிசுவருர் சங்கிதியிற் சென்று யாவரும் பன்முறை அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்து,

சசாநஸ் ஸர்வ வித்யாநா மீச்வரஸ்ஸர்வஷ்டதாநாம்
ப்ரஹ்மாதிபதிர் பிரஹ்மனேதிபதிர் பிரஹ்மா
சிவோமே அல்து சதாசிவோம். |

நமோ ஹிரண்ய பாகவே

ஹிரண்யபதயே அம்பிகாபதய;

உமாபதயே நமோ நம :

என்னுங் கைத்தீய வேத ஆருண சாகா மந்திரங்களைச் சொல்லித் துதித்தார்கள். சிவபெருமான் திருவருள் சுரங்து கூறியிருஞ்வார். அகங்காரம் பெருங் துன்பமயம். நீவிரிருவரும் அகங்காரம் கொண்டதனால் அன்றே அவ் வகர ரிருவருங் தோன்றினர். நுங்க ளகங்காரம் நுமக்கன்றி நும்மைச் சார்ந்த மற்றையோர்க்கும் பெருங் துன்பை விளைத்தது. ஹே, மாலே ! உயிர்களைக் காக்கின்ற பட்டத்தை யுடைய நீ, இங்வனங் செய்த தென்னை ? என்று உரைத் துப் பரமனார் தூர்க்கா தேவியையுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும் அனுப்பினார். தூர்க்கை மகிடனைச் சங்கரிக்கவந்தாள்.

அதனைக் கண்ட சப்பிரமணியப் பெருமானுர் அசர சேனை களை யெல்லாம் அதன்செய்தனர். மகிடன், வியாக்கிரன் என்னும் இருவரும் பெருங்கோப முற்று, இத்தேவர்களாலன்றே இவ்விருவரும் போர் புரிய வந்தனர். ஆகவீர் பிரமன் விட்டுனு முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் இப்பொழுதே விழுங்கி யழிப்பே மென்று பல மாயா வடிவங்களைக் கொண்டு தேவர்களை வளைத் தார்கள். தேவர்கள் கருடனைக் கண்ட பாம்புபோல மிகக் கயங்களை கொண்டு ஒலமிட்டார். தூர்க்கா தேவியையுஞ் சப்பிரமணியப் பெருமானரையும் நோக்கி அபயமிட்டார்கள்.

தாம் அக்சிவர்னைம் தபஜா ஜுவலாந்திம்
வயிரோ ஸனி கர்மபலேஷு ஜூஷ்டாம் !
தூர்க்காங் தேவிம் ஸரணாமகம்
பிரப்பத்யே சுதரஸி தரஸேநம :

என்று தூர்க்கா தேவியை நோக்கி அபயமிட்டார்கள். இந்த யகர்வேத தோத்திரத்தைக் கேட்டதும் தேவியானவள் ஏருமை முகத்தை யுடையவனும் மகிடாசரனை வளைத்துப் பொருது கொன்றுன்.

ஸாம வேதம்

* விஸ்வாஸினே தூர்க்கஹா ஜாத வேதஸ் சிந்தும்நனு வாதாதாதி பர்வி ! அக்னே அதிரவங் மனஸரக்ருணை நேஞ்மாகம் பூர்வாவிதா தனுனும் ||

ப்ரதாஞ்ஜி தக்ளகமான ஞஸ்ரமக்னிக் ரஹாவேம
பரமாது சதஸ்தாது | ஸனக பர்வத்தி தூர்க்காணி
விஸ்வாக்ஷா மத்தேவோதி துரிதாத்யக்ணி :

என்று முருகக் கடவுளை நோக்கித் தோத்திரம் புரிந்தார். பெருமானுர் அவ்வேத மந்திரங்களை யெல்லாங்கேட்டு, அஞ்சன்

* இவ்வேத மகா வசனங்களிலே முருகக் கடவுளாரை அக்கினி எனவுஞ் சாதவேதா எனவும் கூறித் துதித்திருக்கிறது. “தேவாநாம் அக்ரே ஸா” அதரவது தேவதைகட்டு முன்னே இருக்கிறவன் ஆகவின் அக்கினி எனவும். ஜாதாஸி—வேதாம் ஸி—யல்மாதஸ : அதாவது எவனிடத்தி னின் றஞ் சகல ஞானம்களும் உண்டாகின்றனவோ அவன் ஜாதவேதா எனவுஞ் சொல்லுவார். அக்கினியூ என்னலானும், புலிங்க மூர்த்தி என்னலானும் அங்ஙனம் வேதங்கள் கூறினவென்க.

மின் அஞ்சன்மின் ! என அபயங்கொடுத்துப் புலிமுக முடைய அசர வீரனைப் பொர உன்னினார். தம்முடைய திருக்கரத்தின்க னுள்ள அநந்த குணம் என்னும் பெரிய வில்லை வளைத்துத் தொனி செய்தார். வியாக்கிரன் மிகவும் பயந்து. “குணத் தொனியே இங்ஙனமாயின், இவர் வீர மேத்துணையதோ? ஆயினும், இத்தகைய மகாவீரருடன் யுத்தஞ்செய்து இறப்பினும் எஞ்ஞான்றும் புகழ் இருக்கும்” என்று துணிவற்றுத் தன் வில்லை வளைத்து யுத்தம் புரிந்தான். பலப்பலு வடிவங்களை யெடுத்துப் பாணங்களைப் பொழியா சின்றுன். அக்காலையில் பரப்பிரமப் பொருளாங் குகக் கடவுள் ஓரத்திரம் விடுத்து அவன் தலையைக் கொய்து புறக் கடவில் வீழச் செய்தார். தேவர்கள் யாவருங் துதித்து முன் போலப் பதவிகளிற் சென்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

தேவர்க்குத் துன்பஞ் செய்த மகா வீரன் ஆகிய வியாக்கிரா சுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளினமையால் வியாக்கிராசுர சங்கார மூர்த்தி யெனத் துதிக்கப்பட்டது.

வாசிட்டலைங்க புராணம்.

கண் னுதற்கொரு கண்ணையப்பிய கண்ணானுமொருதின்னை னன் பெண் ஸியாவரு முண்ணயந்திட வண்ணவாழியையுள்ளியெம் அண்ணலாரடி கண்ணிடந்தவைமண்ணையுண்ணியுமெண்ண வாங் கண்ண னும்முத ரூங்கனென்றேரு சண்டைகண்டனர்கற்பமே, விண்டி யானுன தத்தனென்றிட வேதனேநுதிடு மாயனே பண்டு நாலவர் மகதி யானென வெங்கண் மந்தனை பார்மகட் கொண்ட நன்மரு காகரின்றனை கூறுபோனு மாவையே யண்டி யற்றபி றப்பி னற்படை அங்கை சேந்தது காண்டியே.

அண்ண மாயனு மோரழற்கொடி ருட்கடற்பரி போலவே துன்ன வோர்புவி யுக்கிரத்துறு தூர்த்தனைப்பொர வுய்த்தனன் னன்ன னஞ்சிறை யன்ன னும்மகி டன்னை யுய்த்தன னன்னவர் முன்னி வின்றமா கொண்டி னங்குரு மூன்றி னனரு ஞுன்றினார், வியாக்கிரன்றவ மேன்மை யால்வர வாய்மை யாற்பல வேந்தரைக் குயாக்கி ரத்துறை யாக்கி வானவர் கோலு மாபத மாக்கியே சமாக்கி ரத்தி னலைக்க வேந்முரு கத்த னரருள் சாரவே புயாக்கி ரத்தினில் வந்த பொற்களை பூப்ப வண்டிட மண்டினான். வியாக்கிராசுர சங்கார மூர்த்தியே நம:

இருபதாவது கயாரூட முர்த்தி

பிரம விட்டுனுக்கள் இருவரும் பறவைகளாகிய அன்னம், கருடன் என்னும் இரண்டு பறவைகளை வாகனமாக கொண்டு ஊர்வர். அவர்க்கு மேலான கடவுள் யாமே என்பதைச் சிவ பெருமான் ஸிலகண்டம் முக்கண் முதலவற்றால் அறிவிப்பதன்றி வாகனத்தானும் அப்பரத்துவத்தை நன்கு விளக்கா சின்றனர். எங்ஙன மெனில், இடபம் என்னும் மிருகத்தை வாகனமாக ஊர்தலா வென்க. என்னை? பறவைகளினின் றும் மிருகம் ஏற்ற முடைமையா வென்பது. இங்ஙனம் இவர்களுள் இருவர் பறவைகளையும், ஒருவர் விலங்கினையும் ஊர்தியாகக் கொள்ள, இம் மூவர்க்குங் காரணரா யிருந்து. அதிட்டான வாயிலாற் படைத்தன் முதலிய தொழிலைச் செய்பவர் தாமே என்பதை விளக்க நங்குமாரக் கடவுளார் பறவைகளையும் மிருகங்களையும் வாகனமாக கொண்டருளினார். எங்ஙன மெனிற், பறவைகள் இரண்டைனையும், விலங்குகள் இரண்டைனையும், ஊர்தியாகக் கொண்டதாம். பறவைகள் இரண்டாவன—மயில், கோழி. விலங்குகள் இரண்டாவன—ஆடு. யானை என்பன. இங்ஙனம் இருகாற் பிராணிகட்டும், நாற்காற் பிராணிகட்டுங் தலைவராகிய பரப்பிரமம் யாமே யென்பதைச் சிவகுருநாதன்.

வேதங்களெல்லாம் “எவன் தேவர்கட்டு அரசன், எவனிடத் தே தேவர்கள் அடங்கி யுள்ளனர். எவன் இந்த இருகால்களுக்கும், நாற்கால்களுக்கும் நாயகன்; அத்தகைய தேவனுக்கு அவிசு கொடுப்போம்” என்றும், நாற்காற் பிராணிகளை முன்னர் சிருட்டித்தான். இருகாற் பிராணிகளையு மங்ஙனே படைத்தான். முன்னர் அப்புருடன் உடல்களி னுயிருட்புகுந் து அந்தரியாமியானான்” என்றும் இன்னவாகக் கூறும் பிரமாணங்கட் கெல்லாம் (வேத வாக்கியங்கட்டுத்) தாமே பொருளென அறிவித்த படியாம். அவ் வேத வசனங்களை இங்கே காட்டுவாங் காண்க. இங்ஙன முள்ள வாகனங்களுள் யானையு மொன் நென்றும். அந்த யானையை

அயிராவன மென்பர் சிலர், அற்றன்று. அது இரண்டாயிரங் கொம்பர்களை யுடையதாய்ச் சிவபெருமானுக் குரியதாய்ச் சிவ லோகத்தின்கண் இருப்ப தெனினும் “தந்தை பொருண் மைங் தர்க்கு” என்னும் வழக்குப்படி. விநாயகர், சுப்பிரமணியர் முதலி ஞோக்குப் பொது வாதல் கண்டுணர்க.

ஆகலானன்றே பிரமதேவன் புத்திரிகளாகிய சித்தி புத்திகளை விநாயகனார் திருமணம் புரிந்தபோது அவ்வயிராவணத்தினிவர்ந்து திருவுலாப் போந்த ரெனப் பார்க்கவ புராணமும் பகர்ந்தது. ஈண்டுச் சுப்பிரமணியக் கடவுளார்க்குரிய யானை எதுவோவெனில் ‘‘பிணிமுகம்’’ என்னும் பெயரை யுடைய தென்க. கருப்ப வாச மில்லாத முளிவரைத் துருவாச ரென்றுற்போலவும், இமைத்த வில்லாதவரை “இமையவர்” என்றுற்போலவும் எதிர்மறை யிலக்கனையான் வந்தபெயர் என்றறிக. என்னை? எவரானும் பிணிக்கப் படாத (கட்டப்படாத) முகத்தை யுடையது என்று பொருளாக விள்ள. அதற்கு ஏது யாதோ வெனிற் சொல்வும் கேண்மிள். யானை யேற்றங் கொள்வோ ரவுவியானையின் முக முதலியவற்றை அலங்கரிப்பர். முகத்திற்கு, முகபடாம் என்னும் வத்திரங்கட்டுவர். நுதற்கண் ஒடை (பட்டம்) கட்டுவர் கிம்புரிப் பூண் பூட்டுவர். கவரிகள் பிணிப்பர். இவைமுதலாம் பிணிப்புக்களின்றி இயற்கையே யலையெலா மமையப் பெற்றுத் தோன்றிய யானை யென்க. அல்லதும் சடவடிவினையுடைய யானையாகாது பதினோர் திருமுறைத் திருவருட்பாக்கண்ணும், மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான்கானு ஜொன்றுகிய நெஞ்சுவீடு தூதினு முரைத் தாங்கு பரஞான மென்னும் யானை யெனப் பகர்வாரு மூனர். அவ்வாறு இயற்கையே யமைக்க அலங்காரத்தை யுடைய அப் பிணிமுகம் என்னும் யானை எல்லா யானைகளினும் மேலாயது.

ஐராவதம், புண்டரீகம், குழுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவ பெளமம், சுப்பிரதீபம் என்னும் எட்டுத்திசை யானைகளும், அவற்றின் பிடிகளுஞ் குழந்து போற்ற விளங்குவது, ஐராவத யானையுங் குற்றேவல் புரிய விளங்குவது. சிவலோகத் திலே யுள்ள ஐராவணம் என்னும் யானையும் அதற் கோகாது. இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வண மென்னும் நான்கு வேதங்களுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவடிகளை மேடமாக வரு

20-வது அத்தியாயம்

கயாரூட முர்த்தி

கிரு - காமக

வெள்ளித்து குல-பீ

வெடுத்து வேள்வி யக்கினியினின் றுங் தோன்றித் தாங்குதல் போல, வேதங்களின் முதலாய பிரணவமு மவ்வாறே அவர் திரு வடிகளைத் தாங்க வெண்ணி, இப்பணிமுகப் பெருவடிவங் தாங்கி வந்திரப்பப் பெருமானார் அதனை யூர்தியாக் கொண்டருளினு ரென்று பிரமாண்ட புரணத்திலே நாரத விசய சம்வாதச் சகுக் கத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவிற் பிரணவ யானை யென்றும், தாரக்களிறு என்றும் அழைக்கப்படும். இது வன்றி வேறும் வரலாறுங் கூறப்படும்.

திருமாஸ், தந்தையை இடபமாய்த் தாங்கிய தன்றி மைந் தரையும் யானையாகத் தாங்க வினைத்தார். அவர் அதிதி வயிற் றிலே உபோதிரங்கத் தோன்றி யிருந்தகாலை யொன்று வினைத்தார். என்னுடைய நெதிர்த்த காலத்து நான் விடுத்த சுதாரிசன சக்கரத் தைத் தன் கழுத்திலே மாலையாகத் தரித்த தாரகனால் நான் மிக்க அவமான மடைக்கேன். அவ்வவமானம் போக அவனைக் கொன்று காத்தருளியவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளே. ஆகவின் அவர்க்கு வாகனமாம் பேற்றை யடைந்து, இனி எந்த அசரர்க்கும் பயப்படாதும், அவரா விடையூற்றைந்து அவமான முரும லும் இருப்பேன். எனது தமயனுகிய இந்திரன் மயிலாகத் தாங்கினு னால்லனா?'' என்று எண்ணி, மாவிர புரம் என்னுஞ் சிரிய தலஞ்சு சார்ந்து வாமனர் அருந்தவும் புசிவாராயினார்.

அவர் தவங்கண்டிரங்கிய பெருமான் ஒரு திருமுகமும், இரு விழிகளும், நான்கு திருக்கரங்களும். இடத்திருக்கரங்கள் எவற்றைக் கேட்டினு மவையெல்லாம் ஒருசேரக் கொடுத்தருளும் வெற்றி பொருந்திய வரதமும், கோழிக் கொடியும் கொண்டிருப்பவும். வலத்திருக் கரங்களில் வேலும் வாளும் பொருந்தி விளங்க வும் அநேக கோடி குரியர் ஒருங்கு உதயஞ் செய்தாற்போன்ற பிரகாசம் பொருந்திய திருமேனியும் உடையராய்த் தோன்றி யருளினார். வாமனர் அருந்துதிகள் புகன்று விழுங்கு வணங்கி ஆணந்தக் கூத்தாடினார்.

“நினாக்கு என் வேண்டும்?'' என்று சுப்பிரமணியப் பெருமானார் கேட்ப, வரமனர் சொல்வார். “அசர குளங்தகா! அடியேன் முன் அவமானம் புரிந்த தாரகன் தேவீராற் கொல்லப் பட்டுச் சாத்தனார்க்கு யானை வாகனமாக விளங்குதிருன். அவ

இம் நம்மைக் கண்டஞ்சமாறும் அடியேன யானை வாகனமாக்கி யெஞ்ஞான்றும் ஊருதல் வேண்டு' மென்றூர். வேண்டுவார் வேண்டியாங் கருஞும் பெம்மான், அவ்வாறே வாமனரையானையாக்கி யூர்ந்தனர். வள்ளியம்மையார் அவதரித்த குறிச்சினிலப் புட்களை வாகன மாகவுங் கொடியாகவுங் கொண்டருளினர். எனக்குரிமையா மொன்றையுங் கொண்டிலர் என்று ஊடல் கொண்ட தெய்வயானை யம்மையாரை மகிழ்விப்பான் வேண்டி, அவர்வளர்ந்த சுவர்க்கப் பொருள்களிற் சிறந்ததும், அவரை வளர்த்ததற் கினமாயதும், வள்ளியம்மையாரை அச்சுறுத்தியதையொத்த வடிவினையுடையதும் ஆன இந்த யானையை வாகன மாக்கிக் கொண்டாரென்று தேவரேலாம் பூமாரி பொழிந்தார். இங்ஙனம் வாமனராகிய யானையின்மீது ஏறும் மூர்த்தியாய் விளங்கவிற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் கயாருட மூர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றுர்.

யசர் வேதம்—மந்திர சாகை

யோ தேவானு மதிபோ யஸ்மின்
தேவா அதி ஸ்ரிதா யயிலே
அஸ்ய திவிபத சச் துஷ்பத:
கஸ்மை தேவாய அவிஷா விதேம

இருக்கு வேதம்

ஏவிஷாமிலே பசபதி :

பசனும் சதுஷ்பதாம் உதச் த்விபத்தாம்
புரச்ச க்ரே திவ்பத : புரச்சக்ரே சதுஷ்பத
புரஸ் சபட்சி பூத்வா புர: புருஷ ஆவில்து

குமா தந்திரம்

கஜவாகன சவாயி | ஏகாநன த்விதயனம்
வரருக்குடவல்ச வாம த்வயே
நிகித சக்தி பயே த்வயே பஜே | விப்ரான
மீஸ்வர சுதம் தபனுயதா

தணிகைப்புராணம்—அகத்திய எருள்பெறுபடலம்

ஒற்றை முகமு மினைவிழிய மும்மைப் பயனுமொருங் களிக்குங் கொற்ற வரத மூன்றலைக்குக் குடமோரிரண்டு மிடங்கதிர்ப்ப

மற்றை வலப்பான் மணிவேலும் வானுங் கதிர்ப்பக் கரநான்கும்
பெற்ற மதவெங் களிற்றார்திப் பெருமானுருவஞ் சமைப்போரும்.

திருமுருகாற்றுப் படை (பதினேராந் திருமுறைத் திருவருட்பா)

ஆகேளாஞ் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி
யோடாப் பூட்டகைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி.
பரித்ய ஸ்மாமி | கஜவாகன மங்குளித்யை !

பரிபாடல் (எட்டுத் தோகை.)

“பாயிரும் பளிக்கடல்” என்னும் ஐந்தாஞ் செய்யளில்.

“சேயுயர் பிணிமுக முர்ந்தம ருழக்கி” என்றது முணர்க்
இன்னும் பலப்பல பிரமாணங்களுள். அவையெலாம் விரிவஞ்சி
விடுத்தாம்.

கயாரூட முர்த்தயே நம :

**இுபக்தோரூவது
மாதங்காரி முர்த்தி**

சியவன முனிவரின் புத்திரரான * தத்திசி முனிவர் குபன் என்
அம் அரசனுடன் நட்புற்றிருந்தார். ஒருங்கள் முனிவர்க்கும்
அரசகுமாரனுக்கும் ஒரு விவாத முண்டாயிற்று. என்னெனில்,
“பிரமண பலமோ ? கஷ்தத்திரிய பலமோ பெரியது ?” என்ப
தாம். குபராசன் “கஷ்தத்திரிய பலமோ பெரியது” என்ன, முனிவர்
அந்தனர் வலிமையே சாலவும் பெரியதென்றார். அதனால் இரு

* எண்டுக் கூறப்பட்ட தத்திசி முனிவர் பஞ்சவிருடி கோத்தி
ரத்தவராய தத்திசி முனிவரல்ல ரென்றுணர்க.

வர்க்கும் வீரவாதம் நேர்ந்து கோபம் அதிகரித்தது. முனிவர் குபனைத் தாக்கினார். அரசனுஞ் சினங்கொண்டு தத்சி முனிவரை வச்சிராயுதத்தினால் அடித்தான். அவ்வடிப்பினாலே இருடி குமாரனின் உயிர் மேலுலக்டைந்தது.

அப்போது முனிவரின் முதாதையாகிய சுக்கிரனார் ஒடோடி வந்து, சிவமகிமையை விளக்கும் மருந்தே ! உயிர் விடுத்துச் சென்றறயோ ” என்று வருந்தி, இரு துண்டமாய்க் கிடந்த அவரது உடலைப் பொருத்தி, தமது சஞ்சிவினி வித்தையாலே முன் போலாகச் செய்து அவ்வடற்கண் உயிர்வரும்படி செய்தனர். உடனே தூங்கி யெழுந்தவர்போலத் தத்சி முனிவர் எழுந்தார், சுக்கிரனார் அவரைத் தழுவி முத்தமிட்டு வாழ்த்திக் குபனை நோக்கிக் கூறுவார். “ அரசகுமர ! பிராமணர் பிழைசெய்த காலத்தும் அவரைத் தண்டிக்கவேண்டின் அவர் தலையிற் குட்டல், அல்லது சிறையிடல் செய்வதன்றி, ஒரற்ப விடயத்திற்காக அவரைக்கொல் வாரைக் கண்டிலேம். அங்ஙனுஞ் செய்த மன்னர் வழித்தோன்றி யோன் நீ யொருவனே. நீ யிங்ஙன முறைதவறி மதத்தானுங் கோபத்தானும் வச்சிராயுதத்தால், சித்தாங்த சிலையி னின்றும் விலகி சிவதூடணாகி, மாயனைக் கடவுளென்று அலமந்து மாழ்கி மாண்டு, மறுபிறப்பில் மதயானையாகத் திரிந்து பவம் புரிந்து மாய்க ” என்று சபித்தார்.

அவ்வாறே குபன் சிவனெறியினின்றும் விலகி, அநநெறியாகிய புன்மதத் தாழ்ந்து, மாயனே பறம்பொருளென்று மயங்கித் துன் புற்று மாண்டு, இலங்கை மண்டலத்திலே * உவா என்றும் வளத்திலே கொடியானைகட் கெல்லாந் தலைமையான இளம் யானையாகத் தோன்றித் திருகுற்ற சிந்தையா ஹன்மத்தங் கொண்டு திரிந்தான், அநேக உயிர்களை யெல்லாங் கொன்றும். முனிவர் தவரிலைகளை யழித்தும், வேள்விகட்கு இடையூறு செய்தும் இருந்த யானையைத் தேவர்களுங் கண்டால் மிகவும் பயங்கு ஒடுவோர்; ஒளிப்பார், “ இவ்வானை யாராற் கொல்லப்படுமோ ?

* உவா என்பது இக்காலத்து ஊவா, எனப்படும். அது கண்டிக்குச் சமீபத்திலே சப்பிரகாமம் என்னு மூர்க்கு அருகிலுள்ளது, உவா—யானை, அது பிறந்த விடமாகவின் அப்பெயர்த் தென் நெறண்ணாக கிடக்கின்றது.

21-வது அத்தியாயம்

மாதங்களில் மூர்த்தி

என்று யாங் கலக்காந் தீர்ந்திருப்பமோ " என்று பலருங் காந்த நாதனைப் போற்றுவார்கள், இங்ஙன சிகமுநானிலே,

தத்தமாற்றங்கணிறுவியசமயிகள்பலருங்.

கத்துபுன்சொலிலினவினரவன் செயல்காணார்

சுத்தவாதுளமுதவியதந்திரத்தொகுதி

யுய்த்துணர்ந்திடுரேரேயொருசிறிதுணர்வார்.

என்றபடி சிவாகம வழிகின்று, அறுமுகக் கடவுளின் திருவருட் பெருமைகளை யெல்லா முள்ளவாறுணர்ந்த சற்புத்திர னென்னும் வளரிகர் ஒருவர் இருந்தார். தங்கள் செட்டிக்குலத்திலே அவதரித்து அதனாலே செட்டி என்னுங் திருப்பெயரையுடைய காந்தக் கடவுள் எழுந்தருளி இருக்கின்ற தலங்க ளெல்லாஞ் சார்ந்து தரிசனஞ் செய்து, "திருப்புகழ் பெற்ற தலங்களைட கதிர் காமம் ஒன்று தரிசித்திலேன். மற்றைய வெல்லாங் தரிசித்து முற்றினேன், அக் கதிர்காமத் தலத்தையுமெம்பிரா னடியேற்குக் காட்டியருஞ்சுல் வேண்டு " மென்று பிரார்த்தித்து வருவாராயி னர். இவ்வாறு தரிசன வீருப்பத் தமுந்தி சிற்குஞ் சற்புத்திர வணிகரது செர்ப்பனத்திலே சிறையிலே கிடந்து புலம்பிய சயந்த குமாரனுக்குத் தோன்றித் தெளிவித்தருளியதுபோலத் தோன்றி யருளித்திருவாய் மலர்ந்தருளவார்.

"அன்பனே! கதிரைத் தலத்தைத்தரிசிக்கும் விருப்பமுடைய னுய் நிற்கின்றூய். நாளைத் தினமே புறப்பட்டு வருகி " என்று மறைந்தருளினார். உடனே சற்புத்திர வளிகளுர் விழித்தெழுந்து உடல் நடுங்க, உரைதமூராற, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப ஆனந்தக் கூத் தாடி, குகக் கடவுளின் திருவருளை வியந்து, அன்று புலிக்காலையி வெழுந்து வழிக்கொண்டார். பற்பல ஊர்கள் யாவுங் கடந்து * கண்டி என்னும் ஊர்க்கண் வந்தார். அப்போது சமுத்திரங்களை யெல்லாம் மொண்டு மொண்டு குடித்து இருண்டு மிக்க வேகத்துடன் புகர் சிறத்தையுடைய இந்திர வில்லையு மேந்திக் கொண்டு மேகக் கூட்டங்களெல்லா மொருங்கு திரண்டு இடித்து

* குபன் என்னும் யானையைக் கண்டித்த ஊராகவினன்றே கண்டியெனப் பெயர் வந்தது. மகனறிவு தந்தை யறிவு என்றபடி தந்தையார் மாதங்காரியாய் விளங்கல்போல் மைந்தரும் இதனால் மாதங்காரியென விளங்குதல் காண்க.

முழங்கி வந்த தென்ன, முற்கூறிய உவா என்னுங் குபயானீ யதிர்ந்து நடந்து முழங்கி வந்தது. அதனைக் கண்ட வணிகனார், தமக் குறுதுணை சுப்பிரமணியக் கடவுளே யென்று துணிந்து, அவரை யன்புடன் துதிப்பாராயினார்.

“அருவம், உருவம். அருவருவ மென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று வடிவங்களைப் புடையவர் எவரோ? அம் மூவகை வடிவங்களுக்குச் சுவேச்சையினால் மந்திர வடிவாக் கொண்டு இவ்ய போக அதிகாரங்களை யாவர் செய்வாரோ? அவர் அடியேனைக் காத்தருள்க. ஆன்மாக்களாகிய எங்கள் பொருட்டு யாவர் ஆரணி சத்தியினாலே சங்கார அநுக்கிரக கிருத்தியங்களைச் செய்வாரோ? யாவர் ஜாங்கி சத்தியினாலே படைப்புத் தொழிலை இயற்றுவாரோ? யாவர் உரோதயித்திரி சத்தியினாற் காத்தல் மறைத்த லென்னுங் தொழில்களைச் செய்தருள்வாரோ அவைகளை வேற்படை. தெய்வயானை, வள்ளியம்மை என்னுஞ் சத்திகளாக யாவர் கர்ட்டுவாரோ அன்ன கடவுள் அடியேனைக் காத்தருள்க” என்று துதித்தார்.

சுப்பிரமணியப் பெருமான் அந்தக் கணமே வேடர் போற் றிருவருக் கொண்டு கையின்கண்ணே வேற்படை தரித்தவராய்த் தோன்றி, “அன்ப! பயமுறற்க” என்று அபயங் கொடுத்து, ஒருங்காரஞ் செய்தார். யானை வீழ்ந்திருந்தது. குபன் தன் வடிவுகொண்டு வணங்கினான். குகக் கடவுள் மறைந்தருளினார். வணிகர் துதித்துக் குபராசனேநூங் கதிரைத் தலமடைந்து மாணிக்க கங்கை நன்னதியாடித் தரிசித்தனர். அவருள் குபன், ததிசி முனிவரர்க்குத் தான் செய்த பழிந்கப் பெற்றுத் தன் இராச்சியத்தைக் கைக் கொண்டான். வணிகர் இறுதியிற் குகபத மடைந்தார். யானையை அழித்து வணிகரைக் காத்தருளி னமையாற் குகனார் மாதங்காளி மூர்த்தி யாயினார் மாதங்க—யானையை, அரி—அழித்தவர்.

வாது எாகமம்

சிவத்தவம் மகாசேன ஸ்கனம் தவிசீர்த்திதம் |

சகலம் ஸ்களஞ்சேதி சாதாக்யமிதி சோச்யதே |

மகேசன் சகலம் வித்யா திரிவிதாஸ்தே பவந்தி சேதி |

மிருகேந்திராகமம்

போக சாதன மாட்சிப்பு க்ருத்வா காணசம்வீரயம் |
தச்ச சாத்ம கமா கம்மிய வில்ஸர மாயாவ திஷ்டதே |
பவினும்பய கிண்ண நாம்ஸரவ பூத ஹிதோ யத |
ஸ்வாபா வசான மாசாப்யேதி

பிரமாண்ட புராணம் (மொழி பெயர்ப்பு)

சிவமொன்றே முதலாகுஞ் சத்தியஞ்சத்
தியமீது தெருட்டி னேனீர்
அவமொன்றிச் சுடுநிரயத் தாழ்கின்றீர்
எனப்புகலு மந்தச் சோதி
குவனேன்றிக் கலகமிடப் புடைத்தனன் மற்
றவனுமொரு கோவிற் ரூக்கச்
சவமொன்றச் சக்கிரனும் பதைத்தொருநற்
சிவக்கொழுந்தே சார்ந்திட்டாயோ.

என் றிரங்கிச் சிவனியின் வித்தையா லுபிரப்பித்தே
பிவனை நோக்கி
நன் றுநீ மதமாவிற் படுதியெனச் சூன் செய்தா
னரனு மீழத்
தொன் றுவா வனத்துவா வெனத்தோன்றிக் கொடுஞ்செயல்க
ஞஞற்றியன்பன்
அன்றுதலங் கரணச்சென்ற டார்த்துவேள் கொன்றருள
வன்பிற் சார்ந்தான்.

மாதங்காரி மூர்த்தயே நம ;

இருபத்திரண்டாவது யாக ரகூக மூர்த்தி

காசிப முனிவர், தக்கன் புத்திரிகளாகிய திதி, அதிதி, தனு, அரிட்டை, சுரசை, கடை, சூரபி, விநதை, தாம்பிரை, குரோத் வசை, இளை, கத்துரு, முனி என்னும் பதின் மூவரையும் விவாகஞ் செய்தார், அவருள், திதி யென்பான் இரணியன், இரணி யாக கன் என்ற ஆண்மக்கள் இருவரையும், சிம்மிகை யென்னும் பெண்ணெருத்தியையும் பெற்றுள்.

அவர்களுள் இரணியனுக்கு அனுகிலர்தன், சௌதன், பிரக வாதன், சங்கிலாதன் என்ற நான்கு குமாரர் தோன்றித் தைத்திய குலத்தை விருத்தி பொக்கினர். இரணியாக்கனுக்குச் சருச்சரன், சகுனி, பூதந்த தாபனன், மகாநாபன், மகாபாகு, கால நாபன் என்ற குமரர் அறுவர் தோன்றினர். மற்றைய மனையர்க்கும் மகவுகள் பலப்பல தோன்றி யளவிறந்தனவாக விருத்தி யாபினர்.

திதியின் குமாரர்களான அசரர்களுக்கும், அதிதி புத்திரர்களான தேவர்களுக்கும் போர் தோடங்கிப் பலர் இறங்தார்கள். விட்டுனு அவர் வேண்டுகோட் கிரங்கிப் பாற்கடலைக் கடைந்து தோன்றிய அமிர்தத்தைத் தேவரிக்குக் கொடுத்து, அசரகூட்டங்களை யெல்லாம் வேரோடுதுதொழித்தார். அஃதறிந்த திதி யென்பான் மனம் மிக வருந்தி, “என்னுடைய குலத்தவர்களை யறுத்த இந்திர உபேந்திரர் முதலை அதிதி புத்திரர்களை யெல்லாம் கொல்லத்தக்க புத்திர நெருவனைத் தங்கருளினால் என்னு யிரை வைப்பேன். இன்றேல், இப்போதே துறப்பேன் என்று காசிப முனிவரிடம் முறையிட்டாள். அவர் அவளை நோக்கி, “பிரியாம்! வருந்தற்க. அங்கு மொரு புதல்வனைத் தருகின்றே” மென்று தேற்றினார்.

முருகக்கடவுள் விற்றிருங் தருள்கின்ற திருத்தலங்கள் அறு பத்து நான்களு ,ளொன்கிய புத்திர காமம் என்னும் திருத்தலத்தை யடைந்தார். ஆங்குள்ள நற்றுன மொன்றிலே யாகசாலை வருக்கத் தோடங்கினர். சால்யோத்தாரணம், தான சுத்தி முதல் யவைகளுஞ் செய்து யாகசாலை வகுப்பா ராயினார். மனு குத்திரம்,

இரவி குத்திரம், முனி குத்திரம், மாணவ குத்திரம், திரபாக மன்டபம் என யாகசாலை ஐவகைப்படும். அவற்றுள் தங்கருமத்திற் குரிய யாகசாலை மாணவ குத்திர மாகளின் அதனை வகுத்தார். வேதிகை, ஊர்த்துவ பட்டி, அதோபட்டி, துவாரம், குண்டங்கள் இவைகளில்து, வேதியின் நடுவிலே பிரமபத மெனவும், நான்கு பக்கத்தும் தெய்வபதம், மானுடபதம், பைசாசபதம், இராக்கத பதம் என்னும் பதங்களும்; அவைகளில் ஊர்த்துவ மேகலீ, அதோ மேகலீ, மத்திய மேகலீ யீவைகளும் கற்பித்துக் குண்ட யோனி முதலியவையும் வகுத்தார்.

சிவபெருமான் பஞ்சவர்ண முடையராய் விளங்கலானும் பஞ்சதாரனங்களி னின்றும் வெளிப்பட்டுப் பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்வதானும் பஞ்சாவரணங்களும், துவாரம், தோரணம், குலம் நான்கு தம்பம், உருத்திராக்க, பஸ்ம, உபநயன் தரண வேதி, கைகளு மியற்றிச் செய்யவேண்டியன வெல்லாஞ் செய்து யாகஞ் செய்தற்கு மிகவும் முக்கியமான அதர்வசிரோ மந்திரங்களையுஞ் சிவாகம மந்திரங்களையும் விதிப்படி கூறிச் செய்வாராயினார்.

“அந்த யாக முந்துமேல் திதி யென்பாள் வயிற்றிற் கருப்ப முண்டாகும். அஃதுண்டாயின் நமக்கும் நங்குலத்தார்க்கு மழிலு நேரிடும்.” என்று இந்திரனுங் திருமாலு மிடைப்புறுகள் செய்யத் தொடங்கினார். காசிப முனிவர் அது தெரிந்து, வேள்விப் பதியைத் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

யாவனங்கி வடிவாலேன் யாவ நயத்தை யூர்ந்திடுவான் யாவனங்கி பூவெனமா மறைக ஸியம்பு மகபலத்தை [கண்ணன் யாவன் கொடுக்கும் பொறியாகத் தோன்று மெழிலோன் முக யாவனவன்றன் பதமலர்க்கிங் கடியேன் சரணம் புகளின்றேன்.

யாவன் அக்கினி வடிவா யிருப்போன்; எவன் மேடவாக னத்தை யூர்வேன்; அம்மூர்த்தி அடியேனையும் யாகத்தையுங் காத் தருள்க. சிவாக்கினிப் என்று வேதங்கள் முழங்கும் பொருளா யிருப்பவன் எவன்? யாகபலப் பிரதான மூர்த்தி யாவன்? ஊர்த்துவ ரேதசனும் அறுதிசைகளைக் காப்பவனும் யாவன்? குமாரன் திரியம்பகன் யாவன்? அக்கடவுளாவான் அடியேனையும் யாகத்

தையுங் காத்தருளும்படி அடைக்கலம் புக சின்றேன். யாகத் திலே மும்முறை “சுப்பிர மண்யோம்! சுப்பிர மண்யோம்! சுப்பிர மண்யோம்”!!! என்று வேதங்களால் அழைக்கப் பெறு வோற்கு அடியே எடைக்கலம் அடைக்கல மென்றில்வாறு துதித்தார்.

இவ்வொலி கேட்டதுஞ் சேய்குரல் கேட்ட தாய்போலச் சுப்பிரமணியப் பெருமர்ன் பால வடிவத்துடன் வேலாயுதமும் பல்லவமுங் தரித்த திருக்கரத்தினராய்த் தோன்றி, “முனியே! யாங் காக்கின்றும்; அஞ்சற்க. யாகத்தை முடிக்குதி” யென் றருளினார். காசிப முனிவர் கந்த சகத்திர நாமத்தால் அரிசித் துச் சோடசருப தியானஞ் செய்து யாகஞ் செய்வாராயினார். தேவர்கள் செய்த அபிசார வேள்விய னின்றுங் தோன்றி மலையன், மரங்கள் என்னும் அசரர் இருவர் அனுப்பப்பட்டார். அவ் வசரர்கள் முனிவரையும் யாகப் பொருள்களையும் விழுங்குவோ மென்று ஆரவாரித்து வந்து நெருங்கினார். காசிப முனிவர் பயந்து, “ஞானசத்திதரா! பாலருபா! பரஞ்சுடரே! யோல மோல” மென்றார். இளைய பிள்ளையார் தங்கரத்திருந்த பல்ல வத்தா வெறிந்து அவ்வசரர்களிருவரையுங் கொன்றருளினார்.

முனிவர் யாகத்தை சிறைவேற்றி ஆங்குச் சுப்பிரமணியப் பிரதிட்டை-செய்து சென்றார். அதுவே புத்திர விருப்பத்தை யளித்த மையாற் புத்திர காமம் என்னும் பெயர் பெற்றது. இங்ஙனம் முனிவர் செய்யும் வேள்விகளையும், அந்தணர் செய்யும் மகங்களையும் யாதோ ரிடையூறும் வாராமற் காத்தும், காசிப முனிவர் செய்த யாகத்தை அழிக்க வந்த அசரர்களைக் கொன்றும், அவர் யாகத்தைப் பரிபாலித்தும் விளங்கலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் யாகரசுக் மூர்த்தி யாயினார்.

அசி தாகமம்

யாகசாலார்ஹ கேஸ்தானே க்ருத்வாசல்யோ த்ருதின்ததா |
குர்யாத்ஸ்தான விசத்தின்சவிதி த்ருஷ்டேனகர்மனை |
மனுலாத்ரம் ரவேஸ்லாத்ரம் முனிலாத்ரம் ததைவச |
மாஙவாக்யங்கு ஸ-மத்ரம் வைவிதி த்ருஷ்டேன கர்மனை |
த்ரிபாக மண்டபஸ்யா பிலீஷயம் சேதிபேத : |
பஞ்சதாது பவேதேவம் யாகசாவா க்ரமம் குலு |

சந்தன ஆசம்

பஞ்சக்ருத்ய ஸமேதஸ்ய பரமேசிதுரேவஹி |
பஞ்சாவரண யுக்தத்வா தாசார்யங்து தத:பர : |
பஞ்சாவரணம் யோனிஸ்தாங்ம வைததநந்தரம் |
யாக சாலான்து பரிதோபித்தி மத்யேயதாவிதி |

குமா தரிசனம்

* வரனயன் கதன்றன் மனையருட் டிதிதன்
வமிசத்தை யழித்தமா யவனை
யெரிசதக் கிருதை யழிசதற் றருகென்
நிரக்கவோர் வேள்வியை பியற்ற
வரியிரு வருஞ்செ யல்லவை தீர
வந்தடர் மாரனூர் மலையார்
பரிவுற வழித்துக் காத்தனன் வேள்விப்
பதிபுது காமநற் றலமே.

பதினேராந் திருமுறைத் திருவருட்பா

மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி யோர்க் கும்மே யொருமுகம்.

யாக ரக்ஷக மூர்த்தயே நம:

* இச் சரிதம் வேறு வகையாகவுங் கூறப்படும். மாரன், மலையன் என்னும் அசரர்களைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் இளமை வடிவுடன் வந்து வேல்விட்டுக் கொன்றருளியது “இளையனர் வேலூர்” என்னுங் தலத்த லென்றுங் கூறுப.

இருபத்து மூன்றுவது புட்ப சத்திர மூர்த்தி

நீர்வளம் சிலவள முதலிய எல்லா வளங்களா னும் பொலிவ பெற்றதாகி, ஈழம், பொன்னகரம், *தக்கிணைகலாயம் என்றின்ஜ பெயர்களை யுடைத்தாம் இலங்கை மாபுரியிலே யுள்ள சுறுதும். அத்தகைய ஓரிலே குற்றமின்றி விளங்கிய அறிவும், வலிமையும், முயற்சியும் முடைய ஒவியர் குடியிலே, அற மெலாங் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற்போலும் நல்லியக் கோடன் என்பவன் இருந்தான்.

அவன் அவ்வூரசர்க்குத் தலைமை பெற்றவன். தொண்டை நாட்டின்க ஜூள்ள எயிற்பட்டினம், ஆமூர், வேஹார், முதூர் என்னு நான்கு நகரங்களினும் அரண் கோலி யரசு புரிந்தான். மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்த ஆவியர் குடித் தோன்றலாம் பேகன், தடுத்த மூல்லைக் கொடிக்குத் தன் தேரை உதவிய பறம்பு மலைக்கு அரசனுகிய பாரி என்னும் வள்ளஸ், காரி யென்

* இலங்கையிலே ஏறுமாநாடு என்பது திரிகோண மலைப் பகுதிக்கண்ணுள்ளவோரூர். அதனை ஏறுமாலூர் ஏறுவூர் என்ப இங்ஙன மருஉலிற்றென்று கூறுவர் பலர். கோடன் என்னும் பெயரானே தக்கிணைகலாச புராணத்திலே கூறப்பட்ட குளக் கோடனும் இவன் வழிவந்த வரசனென்றே கூறல் பொருந்தும், அவனும் ஏறுவூரிப் பகுதியில் வசித்தானென்றும் சுக்காய் என்ற குளங் தேரண்டுவித்தா னென்றும் தெரிதலால் ஏறுவூரே ஏறுமாநா டென்ப தொருதலை.

சுவாயுவினுற் பறித்தெறியப்பட்ட சிகரங்கள் மூன்றாண் ஒன்று திருக் காளத்தி, ஒன்று திரிசிராமலை, ஒன்று திரிகோணமலை யாகும். அது “முன்னர் வீழ்ந்திடு சிகரிகாளத்தியா மேராழிவர்— பின்னர் வீழ்ந்தது திரிசிரா மலையே னும் பிறங்கல—அன்னதின்பிற கமைந்தது கோணமாவசலம்—இன்ன மூன்றையும் தக்கிணை கயிலையென் நிசைப்பார்” என்னுஞ் செவ்வங்திபுராணச் செய்யுளானறிக, தக்கிணைகலாய புராணமு மிங்ஙன் கூறும்.

அம் பட்டத்துக் குதிரையுடன் தனது நாட்டினையும் இரவலர் கேட்டதும் கொடுத்த காரி வள்ளல், பாம்பு கொடுத்த அரிய நீலசிறப் போர்வையை ஆலின்கீ மிருந்த இறைவற்குச் சாத்திய ஆய் என்னும் வள்ளல், மலைச் சாரலில் நின்ற கருநெல்லியினாது அமிழ்தின் தன்மையுடைய பழத்தைத் தான் நுகர்ந்து நெடுநாள் வாழாது ஒளவைக்குக் கொடுத்த அதிகன், ஒரி என்னுங் குதிரையை யுடைய ஒரி வள்ளல் முதலாய் வள்ளன்மாரை நாணச் செய்யுஞ் சிறந்த சகை யுடையவன். செங்கோலன்; சத்தி நிலயங்கண்டு வழிபாட்டிற் சிறந்தோன். புலவர் இரவலர் முதலாயி தேரைத் தெய்வமாக் கொண்டு அவர் மனம் வெறுக்க வெறுக்கை யீவோன்; சுப்பிரமணியப் பெருமானையே குல தெய்வமாக் கொண்டு வழிபடுகின்றவன்.

கடைச் சங்கப் புலவராகிய இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனர் பரிசில் விரும்பித் தன்மீது^{*} “சிறுபானுற்றுப் படை” என்னும் பிரபந்தம் பாடிச் சென்ற காலத்து, அவர்க்கு யானைக் கண்றும் வளாடும் வேண்டும் பொருள்கள் பலவுங் கொடுத் தோன். அவர்போலப் பரிசில் பெற்ற புலவர் அளவிலரே சுப்பிரமணியக் கடவுள் வீரதங்கள் பல அநுட்டிப்பவன். எயிற் பட்டினம், ஆமூர், வேலூர், முதூர், இலங்கை என்னும் இவ் விடங்களிலே முத்தமிய மாராய்ச்சிகளும், வீணைவல்லார் கந்தக் கடவுளின் திருப்புகழ்களை யெல்லாம் அமைத்துப் பாடுதலும், புலவர் பிரசங்கங்களும், பாமாரி பொழிதலும், தானம், தவம், சிறப்பு, பூசனை யென்பனவும், சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சிகளும் இடையீடின்றி விளங்கின.

இங்னன் நிகழ்தலாலே சேர சோழ பாண்டிய ரென்னு மூவேந்தர் நாடுகளும் வெறுமை யாயின். சுவர்க்க லோகம் போலுங் திவ்விய போக்கியங்கள் சிறைதலாலே இலங்கையைப்

* இந்நால் கடைச் சங்கத்தி வரங்கேற்றுப் பட்டுப் பத்துப் பாட்டு ளொன்றுய்ச் சேர்க்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்தனர். மூன்றுவது பாட்டாகவிளங்கி அகவற் பாவான் முடிந்து சொற்சைவ பொருட்சவைகளுடன் இலங்குமென்க.

பொன்னகரம் என்று புகழ்ந்தனர். அதுகண்ட மூவேந்தரும் பொருமை யுற்று இவனது நாடுகளைத் தன்வயமாக்கக் கருதிப் படையெடுத்து வந்தனர். ஆமூர்க்க ணிருந்த நல்லியக் கோடன் அதை அறிந்ததும், தன் சேனைகளை அணிவகுத்துப் பகைவருடன் போர் புரிந்தான். கோடனது அமைச்சருள் ஒருவன் பகைவர் பக்கஞ் சேர்ந்து அந்தரங்கங்களை யேல்லாஞ் சொன்னமையால் இவன் சேனைகள் தோற் ரெழிந்தன. அதனுடே நல்லியக் கோடன் மனம் வருந்தித் தன் மனைவியுடன் இரவிலே தெரியாது புறப்பட்டு வேலூர்க் கோட்டை சென்று, ஆங்கிருந்து தனக்கு உற்ற துணையாக சிற்கும் வேலாயுதப் பெருமானைத் துதித்து வந்தான்.

மானம் நின்று மனத்தை யலைப்ப, நல்லியக்கோடன் உள்ளிக வருந்தி. “குகா! சரவணபவா! குமரா! கதிரை நாயகா! வல்லீ பதே! தேவயானை காந்தா! தேவர்க்கு வீண்ணுல கீங்த தேவ தேவா! பக்த வற்சலா! பரம குரவே! அடியரிடர் தீர்க்குதும் அருட் பெருங்கடலே! இன்று அடியேனுக்கு நல்லருள் புரியா யேல், என்னுயிரவிட நினைத்திருக்கின்றேன். அதைத் தேவரீர் அறிந் தருள்க” என்று பலவாறு துதித்து ஆங்குள்ள கேணியின் முழுகிப் புலராத வத்திர முடுத்து, அன்புடன் ஆறெழுத்து மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பூசித்தான். அன்றிரவு மூன்று சாமங்காறும் பூசித்து நான்காஞ் சர்மம் அயர்ந்து கண்படை கொண்டான்.

முருகக் கடவுள் அரசன்மீது இரக்க முற்று, ஒரு திருக்கரத் தில் வில்லும், மற்றேர் திருக்கரத்தில் வேலூங் தரித்தவராய், முக்கண்ணும் சிரீமும் கடப்ப மாலையு முடையராய், மயிலுஞ் சேவ லும் பின்னர் வர, அரசன் கனவில் தோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தரு ஞும்: “அன்பனே! அஞ்சற்க; அஞ்சற்க. நீ தோய்ந்து வருங் கேணிக்க ஜூள்ள புட்பத்தைக் கொய்து, நம் மந்திரங் கூறிப் பகைவரை நோக்கி யெறிவாயாக” வெனத் திருவாய் மலர்ந் தருளி மறைந்தனர். அரசன் விழித் தெழுந்து “வேலாயுதக் கடவுள் அடியேனது துன்பங் கண்டு விரைந் தருள்புரிய சிமித்தம் மயில்வாகனத்து மிவராது, உலகங்கள் தேடிக் காணுத் திருவடி கள் சேப்ப எழுந்தருளின்றே! எளியனேன் அக்கொடுமைக் கென் செய்கேன்?” என்று வருந்திக் கேணி சென்று தோய்ந்து அகம

நுடன் ஸ்நான முதலிய சந்திக் கடன்களை முடித்து, சுப்பிரமணிய தியானம் புரிக்கு, குக காயத்திரியைப் பன்முறை கூறி, அக்கேணிப் பூவைக் கொய்து சடக்கா மந்திரங் கூறி, வேற் படைக்கலமாகப் பாவித் தெறிந்தான்.

அது இறைவ னேச்சிய வேலாயுதம்போற் சென்று, முதன் டங்களும் நடுங்குமாறு ஆகாய வழியாய் விரைவின் ஏகி, எயிற் பட்டினம் ஆழூர், மூதூர் என்னு மிடங்களிலே வளைத்திருந்த சேனை வெள்ளங்களையும், வேலூர் நோக்கி வந்த படைக்கடலை யும் ஒருசேர அழித்துச் சுவற்றிப் பகைவர் பக்கல் சார்ந்த மக்கிரி யின் தலையைக் கிள்ளிச் சென்று, நல்லியக் கோடனிடம் வந்து, அவனுடைய அஞ்சலிக் கரத்தி னமர்ந்தது. அரசன் எல்லையிலா ஆனந்த முற்றுன். புட்பம் வேலாகிச் சென்று பகைவரை யழித்த பொற்பு நோக்கி, அவ்லூர்க்கு வேலூர் எனப் பெயரிட்டுச் சுப்பிரமணிய யாலயங் கண்டு, வேலாயுதப் பிரதிட்டை செய்து, தன் மனைவிக்கு சிகழ்ந்தன வெல்லா முரைத்து. எயிற் பட்டின முதலிய தன்னார்களுக்குப் போயினான்.

ஆங்குப் பகைவர் சேனைகள் அழிந்ததும், மந்திரி தலையிருண்டு கிடப்பதும், சேர்ர் முதலாய பகைமன்னர் அஞ்சிநாணங்கொண்டு தன்னடி வீழ்ந்து நட்பாயதுமான செய்கைகளை யெல்லாங் கண்டு “இவை யெல்லாம் வேல்நாதன் திருவருளே” என வியந்து உலகத்தைத் தன்னடிக் கீழ்ப்படுத்திச் செங்கோல் செலுத்தி, வேலூரையே முக்கிய இராச தானியாகக் கொண்டு அரசுபுரிந்து வாழ்ந்து கந்தவேள் பதம் அடைந்தனன்.

நல்லியக் கோடன் என்னும் அரசனது அன்பின் மேலீட்டாலே அவனுடைய பகைவரை அழித்தற்குக் கேணிப் புட்பத்தை வேலாக்கிக் காத்தருளிய பேராற்ற லுடையர் ஆகலால் குமாரக்கடவுள் புட்ப சத்தீ மூர்த்தி யாயினர். புட்பம்—பூ, சத்திரம்—வேல், புட்பத்தை வேலாக்கிய மூர்த்தி யென்க.

பத்துப்பாட்டு—சிறுபானுற்றுப் படை

பொருபுன றருஹம் போக்கரு மரபிற்
கிறேன்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளு
மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வா

ஞறுபுலித் துப்பி னேவியர் பெருமகன்
 களிற்றுத் தழும்பிருந்த கழறயங்கு திருந்தடிப்
 பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
 பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை
 நல்லியக் கோடனை நயந்த கொள்கையொடு
 விடர்கா லருவி வியன்மனை மூழ்கிச்
 சுடர்கான் மாறிய செங்வி நோக்கித்
 திறல்வே னுதியிற் பூத்த கேணி
 விறல்வேல் வென்றி வேஹு ரெய்தின்.

ஆசிரியர் நச்சினாங்க சினியர் உரை

நல்லியக் கோடன் தன்பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழி
 பட்டபேர்து, அவன் இக்கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை
 யெறியென்று கனவிற் கூறி, அதிற் பூவைத் தன் வேலாகங்குமித்த
 தோர் கதை கூறிற்று. இதனாலே வேஹுர் என்று பெயராயிற்று.

குமார தரிசனம்

பொன்னக ரேது மாவெனு மூரிற்
 பொலிவுடன் ரேஞ்சுநல் வியக்கோ
 டன்னுட மூர்த் தலக்கணிற் பகைத்த
 தரியல ரவரேலாஞ் சரிக்க
 நன்னயங் கனவி னுணர்த்திநீர்க் கேணி
 நறுமலர் வேலினிற் செய்த
 வன்னதை யுணர்ந்தே யானுனை யடைந்தே
 னுறுமுகா புட்பசத் திரனே.

புட்ப சத்திர மூர்த்தயே நம:

24-வது அக்தியாயம்

பத்திர சத்தி மூர்த்தி

卷之三

卷之三

இருபத்து நான்காவது பத்திர சத்தி மூர்த்தி

தேவ இருடி யென்று அரிய நூல்களாற் புகழ்ந்து கூறப் பட்ட சிகண்டி என்னும் அருந்தவ முனிவர் தமிழ்மீது மிக்க ஆர்வ முற்றுச் செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய ராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தியானஞ் செய்து திருவேங்ட கிரியிற் றவன் செய் தார். சடாதரரும் நாகாபரணரும் ஆகிய செவ்வேட் பெரு மான். கசநாயகி எனப்படுக் தெய்வயர்ஜை யம்மையாரும், இல வளி நாயகி என்னும் வள்ளியம்மையாரும் இருபாங்கரும் பொலிந்து விளங்க, மயில்வாகனு சூடாய்த் தோன்றி யருளினர். சிகண்டி முனிவர் எழுந்து வணங்கித் துதிபாடி சின்றூராக, பெரு மானார் இருடியைத் திருநோக்கம் புரிந்து, “அறவோய்! சின் தவத்தை மெய்ச்சினேம். சினக்கு என்ன வேண்டும்? கூறுதி” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முனிவனார் கைம் முகிழ்த்துக் கூறுவார். “கதிரை நாதனே! அடியேற்குத் தமிழியல் யாவுஞ் செவியறிவுறுத் தருளல் வேண்டும்” என்ன, சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார். “இருடியே! தமிழ்மொழியி னியலெல்லாங் தெளிய வேண்டுமேல், நமது மாணவன் அகத் தியன் பொதியமலைக்க ஸிருக்கின்றான். அவனிடஞ் செல்லவை யேற் செந்தமிழ் நலனெலாஞ் செவி யறிவுறுத்துவான்” என்று மறைந்தருளினார்.

சிகண்டி முனிவர் அங்ஙனமே சென்று தீந்தமிழ்ப் பாராவா ரத்தைப் பருகி, அநாகுலன் என்னுங் தெய்வப் பாண்டியனுக்குங் திலோத்தமைக்கும் பிறந்த சயந்த குமான். இசையை யுணர்த்தி யருளல் வேண்டுமென்று கேட்ப, அவன் அறிதற்காக இசை நுணுக்க மென்னும் நூலை யியற்றித் தெளிவித்தார். அகத்தியனு ராஜையாலும், முனிவர் தம் விருப்பினாலும், கதிரைத் தலமென்னுங் கதிர் காமாங் தரிசித்தற்கு விரும்பி அது நோக்கிச் செல்வாராயினார். சிகண்டியார் போகுங் காலத்து அவர் சீடர்களுங் தரிசிக்க விரும்பினார். அவர்களைப் பூடன்கொண்டு பிரயாணஞ் செய்தனர். கதிரைத் தலத்திற்குச் சமீபமான வனத்திலே யானை யொன்று வங்கு இவர்களை மறித்துத் தருக்களை முரித்து மதம் பொழிந்து கறுவிக் கொல்ல யத்தனித்தது.

சீடர்களும், மற்றைய பிரயாணிகளுஞ் சாலவும் அஞ்சி முனி வரடிபிற்சேர்ந்து “தேவரீர் காத்தருள்க” என்றனர். அதனை நோக்கிய முனிவரனார், கதிரை வேலாயுதக் கடவுளைத் தம்முள் எத்தில் தியானித் துச் சடாக்கர மந்திரமுரைத்துச் சமீபத்தி விருந்த வெற்றிலை யொன்றை எடுத்துத் தங்கையிலே தாங்கி,

“ஓருதுரும் பினாலே முன்னர்த் தேவர்களை யெல்லாம் வென்றது உண்மையாயின், அன்னவர் மைந்தராம் அறுமுகக் கடவுள் திருவுடியைப் பற்றுக் கோடாக வுடையேனால், இவ்விலையே வேலாகச் சென்று அழிக்குக்” என்று கூறி விடுத்தனர். அவ் வெற்றிலை சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவருளினுலே வேலாகச் சென்று யானையைக் கிழித்துச் சென்றது. யானை வீழ்ந்ததும் ஆங்கிருந்து ஒரு தேவ வுருத்தோன்றி முனிவரை வணங்கி. “ஐயனே! அடியேன் ஜூராவசு என்னுமொரு கந்தருவனு யிருந்தேன். பிருகற்பதியாம் வியாழ பகவான் சொல்தவறி நடந்தமையினாற் சாபம் பெற்று இப்புன்பிறவி யடைந்து நீண்டகாலம் வருத்தமுற்றேன்; குகன் அடியவராசிய தேவரீர் விடுத்த வெற்றிலை, கதிரை வேலாயுதக் கடவுளின் திருவருளாலே வேலாக வந்து உடம்பை உருவிச் சென்றமையா லென்சாபந் தீர்த்து இத்தெய்வப் பழைய வடிவடைந்தேன். ஆகலாற் குகனடியார் மகிமை கூறவல்லார் யார்?” என்மொழிந்து சென்றது.

முனிவரும் மற்றையோரும் மிக்க வியப்படைந்து. “பத்திரசத்திர மூர்த்தியே! மாணிக்க கங்கைப்பதியே! எனப் பரவிக் கதிரைத்தலஞ் சென்று பெருமானாரை வெளியினின் றுங் தரிசித்து, அவர் திருவருக்காண விரும்பி வரங்கிடப்ப, இறைவனார் தமது இரகசிய வடிவைக் காட்டத் தரிசித்து வேண்டிய வரம் பெற்றுத் தம் சீடர்களுடன் பொதிய மடைந்தார், இவ்வண்மையானன்றே புலவர் பலரும் வேற்படையை “இலைவேல்” எனவியந்து கூறுவாராயினார். தெரியாதார் “இலைத்தொழின் முற்றிய வேல், இலைபோலும்வேல்” எனவுரைப்பர். இவ்வற்புத்ததைப் புறச்சமயிகளாகிய சமணர்தாழும் தமது நூலிலே வியந்து கூறியுளார். பத்திரம்—இலை. சத்தி—வேல், அன்பர் துன்ப நீங்கும்படி அருள் சரந்து வெற்றிலையை வேலாக்கியதனாற் குமாரக்கடவுள் பத்திரசத்தி மூர்த்தி யாயினார்.

சாமவேதம் - தலவகார சாகை

இந்தத் துரும்பை உயர வெடுப்பாயரக வென்று அவ்வாயு தேவற்கு உரைத்து அவன் முன்னர்த் துரும்பை இயக்க மூர்த்தி வைத்தனர். அதனை உயர வெடுக்குமாறு வாயு தன் முழுவேகத் துடன் கிட்டிச் சென்றுன். அதையெடுத்தற்கு வள்ளுமை யில்லா என்று இயக்க மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை விட்டு நீங்கி, அவ் வருவை யானுணரவல்ல னல்லே னென்று ஏனைய தேவர்கட்கு உரைத்தான்.

கதிர்காம மான்மீயம்

சிகண்டி தமிழார் வத்தாற் தவம்புரிய
நாகத்தாற் றென்பாற்சேறி
திகண்டவது முனிக்கு ரு மெனவடைந்து
தவன் சரணாஞ் சிரமேற்குடி
யகண்ட கலைக்கடலெல்லாங் தவாப்பருகி
யிசைநுணக்க மாற்றிக்காம
நகண்டபுரி தரிசிப்பான் சீடரொடும்
வரக் களிறுநனுகிற்றன்றே.

மதம்பிலிற்றிப் பிளிறியோரு தருமுரித்து
மறிக்கமுனி மாட்சியாறு
சதஞ் செபித்து முருகடியைத் தரித் துங்கிலைப்
பெரியானை தனித்துக்கூறி
நிதந்தனக்கு மிலையெறிய வேலாகிக்
கிழித்ததுடனேர்ந்த சாற்றிப்
பதஞ்செலவிங் கிவரிலைவேற் கடவுளோவெனப்
போற்றிப் பதிந்தார்மன்னே.

வேக சிந்தாமணி- காந்தருவ தத்தையா ரிலம்பகம்

நல்லவை புரியும் மாந்தர் நாந்தகம் பிழைத்து வீழாது
அல்லவை புரியு மாந்தர்க் கத்திர மொன்றும் வாயா
வெல்வதே குணத்தின் மிக்கார் வெற்றிலை விடினும் வேலா
மில்லையே வென்றி திமை யிடங்கொண்ட மனத்தினார்க்கே.

சிலப்பதிகாரம்—அடியார்க்கு நல்லர் உரை

இனித் தேவளிருடி யாசிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணுக்கர் பன்னிருவருட சிகண்டி யென் னும் அருந்தவமுனி. இடைச் சங்கத்து அநாகுலனேன் னுந் தெய்வப் பாண்டியன் தேரொடு விசம்பு செல்வோன், திலோத்தமை யென்னுந் தெய்வ மகளைக் கண்டு தேரிற் கூடினவிடத்துச் சனித்தானைத் தேவரும் முன் வருஞ் சரியா சிற்கத் தோன்றினமையிற் சா குப்பா னென அப் பெயர் பெற்ற குமரன் இசையறிதற்குச் செய்த இசை நுனுக்கழும்.

பத்திர சத்தி மூர்த்தயே நம:

இருபத்தைந்தாவது பிரணவாசல மூர்த்தி

பிரண வடிவினரும், பிரணவப் பொருளா யிருப்பவரும், பிரணவ அதிபரும் ஆகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் பிரணவாசல மூர்த்தி ஆகிய விவரத்தையுந் தெரிப்பாம்.

ஓரு கற்பாந்தாத்திலே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் கலி காலத்திற்கு அஞ்சிச் சிவபெருமானை நோக்கி அறிய தவத்தைச் செய்ய அவர் தோன்றி, அவைகளின் எண்ணப்படி: காஞ்சிமா நகர்க்குக் கிழக்கே ஒருபாங்கருள்ள அக்கினி மூக்கியில் திருப்பதமாக்கி யெழுந்தருளினர். வேதாசலம் என்பதும், திருக்கழுக்குன்றம் என்பதும் அதுவே. வேதங்கள் இவ்வண்ணம் வரம்பெற்றதை யறிக்கு, சிவப் பிரணவம், சத்திப் பிரணவம், சத்தியதீதப் பிரணவம், மாயாதீதப் பிரணவம், ஆதிப் பிரணவம், அநாதிப் பிரணவம், ஏகாதசப் பிரணவம், சகசம், சகசானந்தம், சகசானந்தாதீதம், அநந்தசோதி, அநந்தசோதியதீதம், அதிகமானந்தம், அதிமகானந்தாதீதம், அதிமகானந் தாதீதோத்தகர, சிரமலம், சிரமலாதீதம், சிற்பிரணவம், சிற்பிரணவாதீதம், மகாசிற்பிரணவம், மகாசிற்பிரணவாதீதம், சிதானந்தம், சிதானந்தாதீதம், சிற்கூடம், சிற்கூடாதீதம், சித்வியோமம், சித்வியோமாதீதம், சித்தி

யம், நித்தியாதீதம், சிராமயம், சிராமயாதீதம், அந்தழுதம் முதலிய பகுப்பினையுடைய பிரணவங்க ளெல்லாஞ் சேர்ந்து பசுபதியீ னிடஞ் சார்ந்துவணங்கி, “கயிலாய பதே ! கங்காதரேச ! வேதங்கள் எம்மை விடுத்துத் தவஞ்செய்து மலையாகும் வரமடைந்தன. எமக்கு இருப்பிடம் யாது ?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தன. வேதமுதல்வ ராகிய சிவபெருமான் அவற்றை நோக்கி, “ நும் மைத் திருவுருவாகவுடைய நங்குமரனிடஞ் செல்க ” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பிரணவங்கள் வியாக்கிராசர மர்த்தனராகிய முருகக் கடவுளையடைந்து வணங்கித் துதித்து உற்றது கூறின. அவர் உத்தர வருளியபடி யுத்தமா புரி, சம்ராபுரி முதலிய பெயர்களையுடைய திருப்போரூரின்கண் சென்று வன்னியா ரோடை என்னும் பொய்கையில் முழுகி சகான திசையிலே தம்பெயராற் பிரணவா மிர்தம் எனவழங்குங் தீர்த்த மொன்றெடுத்து. அதன்ரால் முருகனை அபிடேகித்துப் பூசித்தன. சண்முகக் கடவுள் சுயம்பு முர்த்தத்தி னின்றுங் தோன்றி, தம்மை வணங்கிய பிரணவத் தெய்வங்களைத் திருக்கடைக்கண் நோக்கஞ்செய்தருளி. இயங்கிர மந்திரங்களால் நீவீரி குழந்திருத்தல்போல, இங்கு நமது பிற்பக்கத்திற் குழந்து மலைவடிவாக விருத்திரென்று மலையாக்கி, அதனுச்சியில் யாழும் இடைவிடாது வீற்றிருக்கின்றேம். உருத்திர கோடி என்னுந் தலத்தில் மலைவடிவமாக விளங்கும் வேதங்கள் உப நிடதங்க ளோடும் மந்திர சந்தசக்ளோடும் நாடோறும் இவண் வங்கு நும் மைச் சேவிக்கும். திருக்கழுக் குன்ற மாகிய வேத சைலத்தைத் தரிசிப்போர் நும்மை முதல் வணங்கிப் பின்னர் அதனை வணங்கு வராயின், அவர் பிறவித் துன்பங்களை நீக்கி நம்முடன் இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்பமாகிய அத்துவிதானந்த வாழ்க்கையை யளிப் பேம் என்றும் வரமளித்தார்.

தந்தையா ராகிய சிவபெருமான் வேதங்களை மலையாக்கி யமர, கைந்தராகிய தாம். வேதங்களுக்கும், உபநிடதங்களுக்கும் மந்திரங்களுக்கும், ஏனைய உலகங்கட்டும் முதலாகிய பிரணவத்தை மலைவடிவாக்கி வீற்றிருங் தருளலாற் சரவனேற்பவ சுவாமி பிரணவாசல மூர்த்தி யாயினர்.

*திருப்போரூர் புராணம்

யுத்த மாபுரி யுயர்சம ராபுரி போரூர்
 யுத்த லான்கிரிப் பதிபிர ணவபுர மொருவா
 வைத்த வின்னன பெயர்கொளுங் தவமிது வாய்மை
 அத்த லத்துறை தீர்த்தமொன் றதன்வளங் கேட்டி.

திருப்போரூர்த்தல வெண்பா

பிரணவங்க லீசனரூட் பேச்சானே போரூரிக்
 கரணங்கள் சான்றே கடுநோன்—பரணமுடன்
 செய்யச்செவ் வேண்மலையிற் செய்தத்தீற் சக்கிலமா
 வயதற் கிருக்கு முவண்.

பிரணவாசல மூர்த்தயே நம :

இபூத்தாருவது

இலிங்க தலேச்சர மூர்த்தி

அன்பர்கள் சோபான முறைப்படி யநுட்டித்து மேலதா
 யுள்ள சிருமல இலிங்கத்தில் வந்தகாலை அவர்க்கு முத்தியின்டென
 ஆகமங்கள் கூருசிற்கும். அவ்விலிங்க தலங்கள் நாற்றேன்
 ரூகும். இவை முத்தித் தலத்திற்குக் காரணமாகும். விபூதித்
 தலம், உருத்திராக்கத் தலம், பஞ்சாக்கர தலம், பத்தத் தலம்,
 உபயத்தலம், திரிவித சம்பத்துத் தலம், சதுர்விசாரதலம், உபாதித்
 தலம். சிருபாதித் தலம், சகசத்தலம், மகேசுரத் தலம். இலிங்க
 சிட்டைத் தலம், பூர்வாசரிய ஸிரசனந்தலம், துவித ஸிரசனந்த தலம்,
 ஆவாகன ஸிரசனந்த தலம், அட்டமூர்த்தி ஸிரசனந்தலம், சரிவகத

* இக் காலத்துப் பிரணவாசலம் என்பது, திருப் போரூர்
 என வழங்கப்படுகின்றது. போரூர், சமரபுரி, யுத்தமாரி. தராக
 புரம், பிரணவபுரம் என்பன அதன் பரியாயப் பெயர்கள் ஆகும்.
 இப் பிரணவ மலைக்கட்ட சிவபெருமானும் வீற்றிருக்கின்றார். இது
 செங்கற் பட்டுமாவட்டத்திலே திருக்கழுக் குன்றத்திற்குச் சமீ
 பத்திலுள்ளது. திருப்புகழ் பெற்ற தலங்களுள் ஒன்று.

நிரசனத் தலம், சிவ செகதலம், பக்த தேகித்தலம், பிரசாதத்தலம், குருமகாத்மியதலம், மகேசவிங்க மகாத்மிய தலம், மகேச சங்கம மகாத்மிய தலம், பக்த மகாத்மியதலம், சரணமகாத்மியதலம், பிரசாதமகாத்மியதலம், பிராணவிங்கத்தலம், பிராண விலிங்கார்ச் சனைத் தலம், சிவயோகசமாதித்தலம், இலிங்கங்சத்தலம், அங்க விங்க தலம், சரணத்தலம், தாமதநிரசனத்தலம், ஸிரத்தேசத்தலம், சிலசம்பாதனத்தலம், அயிக்கத்தலம், அத்துவிதானந்த வயிக்கத் தலம், சர்வாசார சம்பத்துத் தலம், ஏகபாசனத் தலம், சகபோ சனத் தலம், தீட்சா குருத்தலம், சிட்சாகுருத்தலம், ஞானகுருத் தலம், கிரியா விங்கத்தலம், பாவலிங்க தலம், ஞானஇலிங்க தலம், பக்த சயதலம், பக்த சரத்தலம், பக்தபரதலம், பக்தலிங்கதலம். கிரியாகமத்தலம், மகேசபாவகதலம், மகேசரமெய்ஞானதலம், மகேசாகர்யதலம், மகேசாகாயதலம், மகேசபரகாயத்தலம். தரு மாசாரதலம், பாவாசாரதலம், ஞானசாரதலம், பிரசாதிகாயாநுக்கிரகதலம், இந்திரியா நுக்கிரகதலம், பிரானநுக்கிரகதலம், பிரசாதிகாயார்ப்பிதத் தலம், பிரசாதி கரஞூர்ப்பிதத்தலம், பிரசாதித் தலம், பிரசாதிபாவார்ப்பிதத் தலம், சிகருஷ்ணத்தலம், பிரசாதி சேவியத்தலம், பிராணவிங்கதலம், பிராணவிங்கி யந்தராத்மதலம், பிராணவிங்கிப் பரமான்மதலம், பிராணவிங்கி ஸிரத்தேகான்மதலம், பிராணவிங்கி ஸிரப்பாவகாத்மதலம், பிராணவிங்கி நட்டாகமதலம், ஆதிப்பிரசாதித் தலம், அந்திய பிரசாதி விங்கதலம், தீட்சாபா தோதகத் தலம், அங்குட்ட பாதக்தித்தத்தலம், சரண சிட்சா பாதோதகத் தலம், சரணஞான பாதோதகத் தலம், கிரியா நிட்பக்தித்தலம், சரணபாவசிட்பக்தித் தலம், சரணங்நிட்பக்தித் தலம், சரண பின்டாகாசத் தலம், சரண விந்தாகாசத் தலம், மகதாகாசத் தலம், கிரியாப்பிரகாசத் தலம், பாவப் பிரகாசதலம், ஞானப்பிரகாச தலம், சுவிகிரதப் பிரகாசததலம், அயிக்க சிட்டோதனத்தலம், சராசரத்தலம், அயிக்கபாண்டத்தலம், அயிக்கபாசனத்தலம், அயிக்க அங்க லேபனத்தலம், அயிக்கபாரஞ்சத் தலம், அயிக்கபாவா பாவலயத்தலம், அயிக்கஞானகுனியத்தலம், குனியத்தலம் என்பனவாம். இவற்றின் விரிவெல்லாம், வீரா கமம், இலிங்க சேபானம், மதங்காகமம் என்னு மிவற்றிற் பரக்கக் காண்க.

இவைகளின் நின்று சின்று மேற்போய்காலத்து முத்தியண் டாம். இவைகள் எல்லாம், பரவிங்க தலம், பக்த விங்க தலம், மகேச விங்க தலம், பிரசாதி விங்க தலம், பிராண விங்க தலம், அங்க விங்க தலம் என்னும் ஆறினுளடங்கும். அவை ஆறு இலிங்கத்தினும், அவை சாதாக்கியம் ஆறினும். அவை கலை ளாறினும், அவை சத்திகள் ஆறினும், அச்சத்திகள் முருகக்கட வளின் ஆறுதிருமுகங்களினும் அடங்கு மென்க.

இங்ஙனம் முத்தியபாய மாகிய சக்தி, கலை, சதாக்கியம், இலிங்கம், அறுதலம் என்பவற்றுன் நூற்றெரு தலங்களையுங் கொடுத்துத் திருவடிப் பேறுதவும் ஈச்சுரராய் விளங்கவின் இலிங்கதலேச்சர மூர்த்தி யாயினர்.

இலிங்காயிர்தம்

மூவி ரண்டு முகத்தினுஞ் சத்திகண்
 முன்னர்த் தோன்றக் கலைகள் சாதாக்கிய
 மாவி ருந்துரு வாகு மிலிங்கமவ்
 வவற்று நூற்றெரு மெய்த்தலங் கானுமே
 தேவி ருந்த வவைதரி சித்தபேர்
 செப்பி லீங்கத் திலிங்கம தாவரே
 கூவி ருந்த தலமிலவ கொள்ளவே
 கூறு மாகம முண்மையிற் கொள்விரே.

இலிங்க தலேச்சர மூர்த்தயே நம :

இருபத்தேழாவது முட்டை நாமக் குமார மூர்த்தி

* சோழ நாட்டிலே கைவ வேளாள குலத்திலே பிறந்து, திருச்செங்காட்டங் கோட்டத் துறையூர் சேர்ந்து, முத்தமிழினும்

* தென்பாண்டி நாட்டிலே யுள்ள பொய்யாமோழி என்னும் ஊர்ப்பிறந்தார் என்றும், அவ்வூரிப் பெயர் முன்ன வத்துப் பொய்யா மொழிப் புலவர் என வழங்கப்பட்டாரென்று முரைப் பாரு மூளர். “பொய்யா! மொழி” எனவும் “குஞ்சைப் பாட மாட்டேன் என்றது, பெர்ம் ஆம் மொழி எனவஞ் சுப்பிரமணியப் பெருமான் உரைத்தமையால் வந்த பெயரென்பது பலர் கருத்து.

27-வது அந்தியாயம்

முட்டைநாமக் குமார மூர்த்தி

வல்லாராய், சிவபெருமான் ஒருவரையன்றி வேறொரையும் பாடாது சிவபத்தியின் முதிர்ந்து விளங்கினமையாற் சிவகவி எனப் பெயரிய ஒருபுலவர் இருந்தார். அவரிடத்து ஒரு குகனடியார் சென்று, “நல்லிசைப் புலவர்! வேலாயுதக் கடவுள்மீது ஒருபிரபந் தம் பாடித் தந்தருள்” என்றார். சிவகவியாகிய பொய்யாமோழிப் புலவர் “ஓய! சிவபெருமானை யன்றி எந்நாவானது மறந் தும் பிறரைக் கூருது. சிவஞகிய சேவற்கு ஒரு சிறு குஞ்ச போன்ற அவளை நம்நாப் பாடாது” என்றார். அடியவர் வருந்தி, “தந்நாக் குஞ்சினுக்கும் பாடும், கூழுக்கும் பாடும்” என்று பெருமான் நிருக்கோயிற் சங்கிதி சென்று, தாங்கணத்தையடிய னேன் பொறுக்கின்றேன். புலவன் அகங்காரத்தைப் போக்கி யருள் வேண்டுமென்று செவ்வேளை பிரந்தார்; பெருமானுர் ‘அங்ஙனமாக’ என்றுமித்துச் சிவகவியார்க்கு மிடியைப் பெருக்கினார். புலவர்,

மானங் குலங்கல்வி வண்ணமை யறிவுடைமை
தானாந் தவமுயற்சி தாளாண்மை—தேனின்
கசிவங்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவங் திடப்பறந்து போம்.

என்ற முதுமொழிப்படி, வறுமை வரவரப் பெசி தும் வழந்தி. தஞ்சைமாநகரத்திலருச் சூரிந்த இருகைப் படைத்த கற்பகத் தருவைப் போன்ற சந்திர வாணன் என்னும் அரசன் வண்புகழை ஓர்அகப்பொருட் படுத்திக் கோவை பாடி யரங்கேற்றினர். அரசன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொர் தேங்காயளவு பொன் கொடுத்து வேண்டிய பெரும்பொருள்களும் பரிசாக அளிக்கப் பெற்று, வறியார்க்கு மிகுதியாகக் கொடுத்து, எஞ்சிய சிறிது பகுதியைக் கைக்கொண்டு வழிநடந்து வரும்போது, மானுடர் சஞ்சார மில்லாத அருஞ் சர மெனப்படும் பாலை சிலம் நேரிந்தது. ஆங்கு வெயில் வேதனை யாற்றுது விரைவடன் நடக்கையில். குமாரக் கடவுள் அவரைத் தடுத்தாட் கொள்ள விரும்பி, திருக்கரத்திலே வேலும் வில்லும் அம்புகளும் கொண்டு, காலிற் ரெடு தோன் மாட்டிக் கார்மேகம்போல் வேகமாக நடந்து ஆர்ப்பரித்து ஒரு வேடராக வந்தார். புலவர் கண்டு நடு நடுங்கி, “அந்தோ! பொருளாசை கொண்டு வந்து, பெற்கரிய உயிரை

யும் இழக்க நேர்ந்ததே. பரமபதி! சின்னையன்றிப் பாடாத விரதத்தை யழித்து சிருபனையும் பாடினமையால் வந்த துன்பமோ? என் செய்வே” என்று நடக்குங் கால், வேடனூர், ‘அடா! நில்லு, நில்லு’ என்று விளித்தார். அதுகேட்டு இடி கேட்ட சர்ப் பம்போல் ஏங்கி யுயிரிழப்பார்போல சின்றூர். வேடமூர்த்தி சமீபித்து “நீ யாவன்?” என வினவ, புலவன் என்றூர். குமார சுவாமி யாங் கிராத மூர்த்தி நகைத்து, புலவன் என்னும் பெயர் நங்குறிச்சித் தெய்வமாகிய செவ்வேள் தனக்கு ஏற்கு மன்றிவேற்யா வர்க்கு அடுக்கும்? ஒரு சிறிது அத் தெய்வத்தின் மாணவனுகிய அகத்தியற்குஞ் சேறும். நீ புலவன் என்று மொழிவ தெமக்கு யியப்பே; ஆயினும் சினக்குக் கவி வருமோ என்றூர்.

புலவனூர் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பயங்கி விம்மித முற்று, இத்தகைய வேடன் பொருளைக் கவர்வானன்றி யுயிரைப் பருகான் எனத் தேறி, உன் பெயர் என்னென்றூர். “என் பெயர் முட்டை. அப் பெயரும், இந்திலமும், சாம் போக்குத் துறையும் அமைய வெண்பாலிற் “பொன் போல்” என்று தொடங்கி முடித்தி” யென்றூர். பெய்யா மொழிப் புலவர் உடனே,

பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே
யென் பேதை செல்லற் கியைந்தனனோ—மின்போலு
மானவேன் முட்டைடக்கு மாருய தெவ்வர்போங்
கானவேன் முட்டைட்க்குங் காடு.

எனப் பாடினர். வேட மூர்த்தியாம் முட்டை நகைத்து, * புலவன் என்பது இடையினில் ஆயிற்று சின் கவியிற் சொற்குற்றங் துவளினும், மிகையாம் பொருட்குற்ற மொன்றனைக் காட்டுகின்றூம். சதுரக் கள்ளிச் செடிகள் எரிந்து பொறி பறக்கும் பெருநெருப்பு மிக்க காட்டினிடத்தே, சிறு நெருப்பிற்குத் தானும் வெந்து சாம்பராகும் வேலமரத்து முட்கள் தைத்தல் யாங்வனம்? ஆதலாற் பொய்யானும் மொழிப் புலவனுயினை, நிற்க, யாம் பாடு

* புலவன் என்பது இடையின் ல் ஆயிற்று., எனக் கொண்டு புலவன் ஆனால், எனவும், நடுவிலே அப் புலமைத் தன்மை இலதாயிற்று எனவும் வேறு பொருள்கடொனிக்கின்றது, இக் கதையைப் புலவர் பூராணத்தாசிரியர் சிறிது பேதமுறச் சொல்வர்.

கின்றேம். அதன்கட்ட குற்ற முளதாயிற் ரெரித்தி; அக்கவியில் சின் பெயரும், பாலையில் வருணனைகளும், உரிப்பொருளும். இரங்கற் றறையும் அமைவதன்றி, நீ குற்றத்துள் தவறி. விரதத் தில் தவறி “விழுந்ததுபோல்” என்னுங் கூட்டுமகையைப் பாடு கின்றூம் என்று,

விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேகமென்றும் வீழி
நெழுந்து சுடர்ச்சுடு மென்றுஞ்—செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகத்திற் பெய்வளையுஞ் சென்றனளே
பொய்யா மொழிப்பகைஞர் போல்.

என்னுங் திருவெண்பாவைச் சொல்லினார். “பொய்யா மொழிப் புலவன் நீயா, அல்லது யாமா?” எனக் கேட்டனர், புலவனுர் என்று மடையாத அதிலியப்புந் திகிலு மடைந்து வேட்டரை வணங்கினார். வேடர், ‘புலவ! வருந்தலே’ என்று தமது வடிவத்தைக் காட்டி, அன்றெருநாள் நமது அடியவன் துசிகூருக என்று கேட்ட காலத்து, “கோழியைப் பாடிய வாயாற் குஞ்சினைப் பாடேம்!” என்று இழித்தனை யன்றே ! இப்போது கோழியினுங் குஞ்சினும் முட்டை பெரிதாயிற்றே ? யாமுஞ் சிவமும் வேறல் வேல். எம்மையும் அவரையும் புராணுதிகள் மைந்தன் தந்தை யெனக் கூறுவது உபசாரமே. சிவாகம வேதங்களி னுண்மைப் பொருள் தெரியாமையால் எம்மை வேறாக எண்ணினை. சித்தாந்த உண்மைகளைத் தெளிந்துப்பி அகத்தியனிடத்து,” என்று ஒது மறைந்தருளினார். புலவர் பொதியஞ் சென்று தவங்கிடந்து அகத்திய முனிவருமை யவ்வுண்மை விளங்கப் பெற்றுக் குகே சன் திருவரு னணடந்தார்.

“குஞ்சினைப் பாடேன்” என்று இழித்த புலவரைப் பொய் யாகும் மொழியாக்க வேட வடிவுகொண்டு, முட்டையென்னும் பெயர் சொல்லிப் பாடுவித்து ஆட்கொண்டமகையால் முட்டை நாமக் குமார மூர்த்தி யென்று உலகங்கூருசிற்கும்.

பட்டினத்துப் பின்னையார் புராணம்.

வாரங் தான்வரு மமரிட மெனுப்பொடித் தளற்றி
வாரங் தான்வரெ னுளங்களீ ரெனவசி வரையன்
வாரங் தான்வரு பாடல்சொல் லவன் றன்மேன் மலர்வாய்
வாரங் தான்வரப் பெற்றவன் வளவனுட் டவனே.

புலவர் புரணம்.

பொருவாதுயர் சுவைதோயகப் பொருட்கோவைசொ விடலு
மொருபாடலுக் கம்பொன்னெரு தேங்காயள வொப்பப்
பெருகார்வமொ உதவிப்பிற பொருளும்பல பெய்தா
னருகோர்துணை யில்லானவை கொடுவீதிய ணைதான்.

ஆயினென்பெயர் முட்டையா மென்மிசை
யருந்தமிழ்க்கவியோன்று
தீயினுங் கொடியதாய விப்பாலையின்
றிறத்தொடு பகரென்றுன்
வாயியம்புமுன் பொன்புரை கள்ளியின்
வவபோறி யுருங்காளிற்
போயினுள்சிறு பேதைவேன் முட்டையைப்
போற்றலா ரெனவங்தோ.
குஞ்சின் மேற்கவி பாடிடே னென்றதிற்
குறியமுட் டையைப் பாடற்
கொஞ்சி லானது கேட்டுள நாணிமற்
ரெருவ ரின்கையை யுன்னி.
வேடன்பாடல் கேட்டப்பெரும் புலவன்றுன்
வெட்க மிக்குறும் வேலீ
யாடன்மாமயிற் பரியிற்றன் கோவமா
யரிவைய ரிருவோருங்
கூட வைகுறுத் தேவர்கள் குழ்தரக்
குலவு சேவைய தீந்தான்.

முட்டைக் குமார முர்த்தியே நம :

இருபத்தெட்டாவது சக்திராண்ம பரிபாலன முர்த்தி

மதுரையிலே * கணக்காயன் மகனார் நக்கிரர் என்பார், சரச
வதியி எம்சம். ஆதலாலே கலைகளில் மாபெரும் புலவரா யிருந்
தார். முச்சங்கத்தும் திருவாலவாய்க்க ஸிருந்த கடைச்சங்கம்
உண்டாய்போது சங்கப் பலகையில் முதன்முதல் ஏறி வீற்றிருந்
தவர் இவரே. சங்கப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மருள் நடு
நாயகமாக விளங்கினாரும் இவரே. இத்தகைய பெருந்தகைப்
புலவர், திருவால வாய்டிகளால் செய்தருளப் பெற்ற,

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயலியது கெழிஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றிரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ வறியும் பூவே.

என்னுந் திருமுகப் பாசாத்திலே குற்றங்கூறி, ஆலவாய்க் கடவு
ஞடன் நேர் சின்று வாதித்தார். பெருமானார். :“இவனுக் கிலக்
கணஞ் செவ்வனே தெரிந்தில்” தென்று, அகத்திய முனிவரை
யழைத்துப் போதிப்பித்தருளினார். ஆகவே இங்கக்கிரனார் அகத்திய
நார் மாணுக்கரு மாவர். அகத்திய ருபதேசங் கேட்ட அக்கணமே
தாம் வாதித்தன வெல்லாம் வெறுமையன வென்று
உணர்ந்து பரிவுற்றுச் சிவபெருமான் மீது அன்பு செய்து வழிபடு
வாராயினார். ஒருநாள் மதுரைக்குச் சமீபமானதும், குமாரக் கட
வளின் ஆறுதிருப்படை வீடுகளு னொன்றுயதும், தெய்வமானை
யம்மையாரை இறையவன் திருமணஞ் செய்த தலமானதும்,
சிபிச் சக்கிரவர்த்தி, அரிச்சங்கிரன் முதலாயினேராற் பூசிக்கப்
பட்டது மாகிய திருப்பாங்குன்றத் தெய்வத்தைத் தரிசிப்பான்
சென்றார். ஆங்குள்ள சரவணப் பொய்கையி ஸிராடி நித்திய
கரும முடித்து, பஞ்சாக்கரப் பாறை யென்னும் பெயருடைத்
தாய் அரசமர நிழற்கணிருந்த அத்தலத்திலிருந்து பஞ்சாக்கர

* கணக்காயர்—உபாத்தியார். மதுரையிலே நெய்தனிலத்
தில் ஒரு பரவனுக்கு மகனுகப் பிறங்கார் என்றும், பாலப்பன்
என்பது அவரது பிள்ளைத் திருநாம மென்றும், “சங்கறுப்ப
தெங்கள்குலம்” என்னும் பாட்லை நக்கிரனார் பாடியதாகக்
கொண்டு தீர்மானிக்கப் படுமென்றங் கூறுவார் சிலர். சங்க
நூல்களுள் இன்னவற்றிற்கு ஆதாரங் காணேம்.

செபஞ் செய்யா சின்றூர். * சோனத்தி புராணம் ஞானப்புங் கோதை யம்மையாராந் தேவியார் திருக்கூந்தலுக்கும் இயற்கை வாசனை பில்லை யென்று உரைத்தமையினாலே நக்கீரனார்க்குக் குஷ்ம நோய் வந்தது. அது கைலையைத் தரிசித்தால் திருமென்று சிவனுரைத்தவாற்றுற் கைலைக்கு ஏகுவாராய், இமயமலைத்தடா கத்தின் அருகுள்ள ஆலமரத்தி ஸீழில் உட்கார்ந்தாரென்று கூறும்.

இங்ஙனஞ் செபஞ் செய்து சிவபூசை இயற்றுங் காலத்தே சத்தாத் தாமரை மலர்கள் விளங்குஞ் சரவணைப் பொய்கைக் கரையிலே யுள்ள அரசமரத்திலோர் விசேடமுண்டு. என்னை யெனில், அதன் இலை கீழே விழுங்கால், நீரிலே வீழின் மீனுகவும், சிலத்திலே வீழிற் பறவையாகவும் போதல் வழக்கம். அந்றைப் போது வீழ்ந்த இலையோர்பாதி சிலத்திலும், மற்றோர் பாதி நீரி னும் விழுந்தமையால் ஓரதிசயங் காணப்பட்டது. என்னை ? நீரில் வீழ்ந்தது மீனுகி நீர்க்குட் செல்வான் இழுப்ப, சிலத்தில் வீழ்ந்த மற்றைப் பாதி பருந்தாகி மேலே பறப்பான் இழுப்ப இரண்டும் இன்னற்படுவதை அறிந்த நக்கீரனார் பார்த்து மனமுரு கினார். அவற்றின் துன்பத்தைக் களைதல் மேலான புண்ணிய மாகுமென்று சினைத்துத்தாஞ் செய்திருந்த பூசையை முடிக்காது இடையே யெழுந்து சென்று பறவை வேரூக்கும், மீன் வேரூக வுஞ் செல்லுமாறு கூருக்கி வாராசின்றூர்.

அதற்கு முன்னரே இவரைப்போற் சிவபூசையி விருந்தும் தவறினார். தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணுற ரேண்பதின்மரை

* இந் நக்கீரர் சரிதத்தைச் சோனத்தி புராணம், திருப்பரங்கிரிப் புராணம், புலவர் புராணம் என்பன பல வேறுபாடுறப் பகர்ந்தன. நக்கீரர் காளத்திக்குத் தங்குட்டங் தீர்க்கக்க் சென்ற வழியினில் நேர்ந்ததென்றலு மொன்று. திருப்பரங்கிரிப் புராணம் சிலத்தில் வீழ்வது பறவையாமென்ன. புலவர் புராணத்தார் பூச்சி யென்றூர். அது “அங்குதிர்ந்த அரசிலை யொன்று ஸீர்ப்-பங்கு பாதி கரையினிற் பாதியா-புக்கு மீனுட னேந்தியுமாகியே-யீங்கு மங்கு மிழுக்கை கண்டானரோ” என்ற செய்யுளால் தெரிக. புலவர் புராணத்தா ரிங்ஙனம் பல வேறுபாடுரைத்தவி னது கருதற்க.

யெடுத்துத் தம்மலைக் குகையுள் அடைத்து, உண்ணுதற்கு இன்னும் ஒருவர் குறைந்தமையால், குறித்த அரசினிலையை சிலத் திலும் நீரிலும் பாதிபாதியாய் விழுமாறு கிள்ளி யெறிந்து நக்கிரரைத் தூக்குதற்காக விருந்த * அண்டாபரணன், உக்கிரன் என்னும் பூதங்கள் அவரை யெடுத்துச் சென்று தம் மலைக் குகையினுள்ளே வைத்து நீராடுவான் சென்றன. அக்குகையினுள்ளே அமர்ந்த அவரெல்லாம் ஏக்கமுற்று நக்கிரரிடம் வந்து குழந்து வைவா ராயினார். “பாவியே! எமன்போல இவண் வந்தனையே. இங்நாள் காறும் பூதங்களாற் கொடுக்கப்பட்ட சீரிய வணவுகளை யெல்லாம் விலாப் புடைக்க நன்கு புசித்து மகிழ்வுற்றிருந்தேம். இன்று எங்களுமியரப் பறிக்க வந்தனையே. ஐயகோ! என் செய்கேம். பூதங்களோ நீராடுவான் குகையை யடைத்துச் சென்றன. வந்தது மொருசேர விழுங்குமே” யென்று வருந்தாசின்றனர்.

நக்கிரர் குமாரக் கடவுளை நினைந்து அன்புடன் துதிக்கத் தொடங்கி அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்வார். “அன்பர்களே! ஒன்றற்கும் நீவி ரஞ்சசற்க. திருவருளானே அறுமுகப்பரம் பொருளை யறியலாம். ஆகம அநுமா னதிகளானுங் தெருண்டு வாழலாம். ஆனந்தாருபவ மடையலாம். மலமாயா கன்மங்களான் உண்டாகுங் துன்பங்களையும் போக்கலாம். குமார பக்தர்களாகிய நுங்களுடன் கூடும் வாழ்வையாம் பெற்றேம். நுங்களையும் உயிர்பிழைக்கச் செய்வே மென்று குகப் பரப் பிரமத்தின் மேல் துதிகூறத் தொடங்கினர். பிரம்மா, விட்டுனு, காலருத்திரர் என்னு முவரையும் அதிட்டித்துச் செய்யும் முத்தொழிலையுமடையது உலகம். தூலகிருத்தியத்தையிவர் அதிட்டான வாயிலாற் செய்து, குக்கும் கிருத்தியத்தைத் தாமாகவே செய்து ஞான, தான, கிருத்திய தார தம்மியங்களாற் பலவகைப்பட விளங்கும் பரமபதி உலகப் பொருள்களெல்லா முவப்பவருள் செயற் பால ரென்னுங் கருத்தை யமைத்து “உலகமுவப்ப” எனத் தொடங்கி, முதலாவது படைவீடு திருப்பரங் குன்றுக்கொண்டு துதித்து, மற்றைய திருச்சீரைவாய், திருவாவி னன்குடி, திருவேரகம், பழமுதிர் சோலை, குன்று தொரூடல் என்னுங் திருத்தலங்களை வைத்து அகவற்பாவால் துதித்து முற்றி, இறுதி யில் வெண்பாக்களுங் கூறினர்.

நேரிசை வெண்பா

குன்ற மெறிந்தாய், குரைகடவிற் குர்தடிந்தாய் .
 புன்றலைய பூதப் பொருப்படையா—யென்றும்
 இளையா யழியா யேறார்ந்தா னேறே
 யுளையா யென்னுளத் துறை. (1)

குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
 அன்றங் கமரரிடர் தீர்த்ததுவு—மின்றேன்னைக்
 கைவிடா ஸ்ன்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
 மெய்விடா வீரன்கை வேல். (2)

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணேர் சிறைமீட்ட
 தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
 குளித்தவேல் கொற்றவேல் குர்மார்புங் குன்றுங்
 துளைத்தவே ஹுண்டே துணை. (3)

இன்ன மொருகா லெனதிடும்பைக் குன்றுக்குங்
 கொன்னவில்வேற் குர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
 பனிவேய செடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
 தனிவேலை வாங்கத் தகும். (4)

உன்னை யொழிய வொருவரையு நம்புகிலேன்
 பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
 கோலப்பா! வானேர் கொடியவீனை தீர்த்தருஞும்
 வேலப்பா ! செந்திவாழ் வே. (5)

அஞ்சமுகங் தோன்றி லாறுமுகங் தோன்றும்
 * வெஞ்சமரங் தோன்றில் வேகேரேன்று—நெஞ்சி
 லொருகா னினைக்கி விருகாலுங் தோன்றும்
 முருகாவென் ரேதுவார் முன். (6)

* “வெஞ்சமரி வஞ்சலென வேகேரேன்றும்” எனவும் பாடம்.
 சில பிரதிகளிலே ஏழு செய்யுள்களும், சிலவற்றிலே இருபது
 செய்யுள்களுங் காணப்பட்டமையால் அவைகளையுங் காட்டினும்.
 இத்திரு முருகாற்றுப்படை பத்துப் பாட்டுள் முதலாவதாய்ச்
 சேர்க்கப்பட்டது. பதினேராங் திருமுறைத் திருவருட் பாக்க
 ள்ளு மொன்றுக நம்பியாண்டார் நம்பிகளான் வகுக்கப்பட்ட
 தது. இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினீய ருரைசெய்துளார். இது
 பாராயண நூல்களுள் ஒன்று.

முருகனே செந்தின் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே யீசன் மகனே—யொருகைமுகன்
றம்பியே ஸின்னுடைய தண்டைக்கா லெப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவே னுன்.

(7)

* காக்கக் கடவியீந் காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமா மறுமுகவா—பூக்குங்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
விடங்கா ணிரங்கா யினி.

(8)

பரங்குன் றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதங்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சருங்காமல்
ஆசையா னெஞ்சே யனிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல்.

(9)

ஙக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறாஞ் சாற்றினுன்—முற்கோல
மாமுருகன் வங்கு மனக்கவலீ தீர்த்தருளித்
தானினைத்த வெல்லாங் தரும்.

(10)

என முடித்துத் திரு முருகாற்றுப் படை யென்னுஞ் திவ்வீய பிர
பாத்ததைத் தத்துவங் கடந்த தனிப்பரம் பொருளாகிய கந்தழி
யென்னுங் கந்தக் கடவுளின் திருவடிமீது சாத்தினர்.

முருகக் கடவுள் மயில்வாகனு ரூட்ரா யெழுந்தருளி, வேற்
படையை விடுத்து, அம்மலைக்கண்ணேயின்றும் இக்கவியுகத்தோர்
கானும்படி பாறையைக் கிழித்து, பூதங்களையு மோட்டிக் கிர
வருக வென்றருளினர். “பூதம் உண்ண வந்தபோது வேலர்
யுதக் கடவுள் அதனைத் தண்டத்தா லடித்துக் கொன்று மலை
யையு மோதிப் பிளங்கு * நக்கீரரும் மற்றையோரும் பேரானந்தத்
துடன் வெளிப் போங்கு ஆடினர்; பாடினர். பிரம விட்டுனுக்க
ளிருபக்கத்துங் துதித்து சிற்ப, பூத கணங்கள் புடைகுழி, தேவர்
முனிவர் வணங்கி வணங்கி யெழி, மயில்வாகனத்துத் தேவிமார்
சகிதமாய் விளங்கியருளிய சுப்பிரமணியப் பெருமானுரை நக்கீரர்
தாரிசித்துப் பரவச மடைந்தார். பெருமானுர் நக்கீரனுரைத் திரு
நோக்கஞ் செய்து. “அன்பனே! ஸினக்கு என் வேண்டும்? கூறுதி
தருதும்” என்ன, நக்கீரர் கூறுவர்க். “தேவரீர் திருவருளை

யடைந்த வெற்கு இனிவேண்டப் பெறுவதால் மொன்றுள்ளோ, ஆயினும் அன்பர் பலர் காசியிற் கங்கையை யீண்டழைப்பித் தருள்ள வேண்டு மென்றனர். அதனை அங்ஙன மழைப்பித்துத் தரல்வேண்டு ” மென்று பிரார்த்தித்தார். குகப்பரஞ்சுடர் அங்ஙனே யழைப்பித்து மலையினுசியிலே காட்டி, கங்கை யென் பதற்கு அடையாளமாக ஜவகை நிறமுடைய தேளி மீன்கள் இருத்தலையுங் காட்டி மறைந்தருளினார். நக்கிரூம் பிறரும் அதன் கண் தோய்ந்து அவனைப் பூசித்திருந்தனர். வேலாற் பிளக்கப் பட்ட பாறை இன்றும் வேலெறிந்த பாறை யெனச்சொல்ல இருக்கின்றது.

”பின்னர் முருகக்கடவுளாஞ்ஞாலே அவ்விமயமலைக்க ஜூன்ஸ்தோர் தடாகத்தின் முழுக. அது பொன்முகவி நதியின் கரையேற்ற ஏற்ற, திருக்காளத்தி மலை சென்று அந்தாதி பாடிக் குட்டநோய் கீங்கப் பெற்று முத்தியடைந்தன” ரென்று திருக்காளத்தி புராணஞ்சு செப்பிற்று.

பூதங்களால் அடைக்கப்பட்ட ஆயிரவரை மலைக் குகையைப் பிளங்கு காத்தருளினமையாற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் சகத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தி ஆயினர், சகத்திரம்...ஆயிரம் : ஆன்ம பரிபாலன—ஆன்மாக்களைக் காத்த ; மூர்த்தி—திருவடிவி னர் என்பதாம்.

மகிம்ந ஸ்தவம்.

அதீத : பந்தானம் தவச மகிமாவாங் மனஸ யோரத த்வியா விரத்யாயம்ச சித மபிதத்தே ஸ்ருதிரபி சகஸ்ய ஸ்தோ தவ்ய : கதி வித குண : கஸ்ய விஷய ; பதேர் தவ வாசினே பததி நமன : கஸ்ய நவச :

ஆதித்திய புராணம் (பிரமகைவர்த்தம்.)

யதாக்ஞ யாஜுகது ஸ்ரஷ்டா விருஞ்ச : பால கோ ஹரி :
சம்ஹர்த்தா கால ருத்ராக்யோ நமஸ்த ஸ்மெ பிநாகினே |
பிரம்மாண்ட மத்ய வர்த்தி ஸ்தா பிரம்ம விஷ்ணுவா தயோபயே |
சாம் ஜதாஸ்தே மத்ய மஸ்தாஸ் தாத்வ ராசஸ் தாமசா : |

திருப்பரங்கிரிப் புராணம்.

அப்பணிதஞ் சிரத்தேந்தி யப்பணிவோ னருள் குமர னருளை யேண்ணாச். செப்பரிய நக்கிரென் சரவணப்பூந் தடங்குடைந்து திருநீறிட்டுக் கப்பெழுந்த திருவரசி னீழுவிலே மருவுபஞ்சாக் கரவென்பாறை. யொப்பரிய தலனிருந்தே யஞ்செழுத்தை யுரு வியற்றி யுறைந்தகாலை.

திருவரசி னிலீச்சருகு தெண்ணீரில் விழும்பொழுது சேலதா கும், பொருக்கரையில் விழும்பொழுது பறவையா மென்றுவரும் பூதர் தேர்ந்து, மரமுடியிற் சருகதனைக் கிள்ளியிட வங்குமிங்கு மருவிலீப், பரியக்கய லொருபுறமும் பறவையொரு புறமும் பதப்பக் கண்டான்.

அப்பொழுது நக்கிரென் தமிழ்மாலை இளையோனென் றறைந்து குட்டம். செப்பரிய குடமுளிவர்க் குபதேசன் செலுத்துமொரு செஞ்சொலாளி, யிப்பொருப்பி வடையாளம் கவியுகத்தோர் கண் டிடவே வெறியப்பாறை, யொப்பறநே ரேகிழித்தங் திருப்பிள வாய்ப் பின்திடவே யுவபியன் வந்தான்.

திருக்காளத்தி புராணம்.

முருகனைத் தொழுது சென்று மூழ்கினு னத்தடத்தில் இருவினைக் குறும்பு கொல்லு மிலங்குதென் கயிலைதோன்றப் பொருதிரைக் கங்கைநானும் பொன்முக ரியினெழுந்தான் சரர்கணமொய்த் தலர்பூமாரி சௌரிந்தனர் விசம்பு போர்ப்ப.

பாடும்புலவன் தனக்கொருதான் பரிசுகொடுப்பத் திருவளங்கொடாடும்பெருமானெதிரின்றேயறைதிவேண்டிற்றெனவுடம்புண் கூடும்பினியிங் கொழித்தவருட் குன்றேயென்றும் பேரறிவை மூடும்பினியுங் களைந்துனது முளரித்தாட்கீ மிருத்தென்றுன்.

அந்தமாதி இலாக்கயிலை அமர்ந்தபெருமா னந்தாதிச் சந்தமாலை புலவனது சத்திப்பாதத் துயர்ச்சியாற் பந்தபாச மறமாற்றிப் பன்றியுருவாய்க் காண்பதற்கு வந்தமாலு மறியாத மலர்த்தாணிமூலி விருத்தினுன்.

சகத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தியே நம :

இருபத்தொன்பதாவது வரத ராச முர்த்தி

வாமன கற்பத்திலே திரிகூடாசலம் என்ற திருத்தலத்தின் வடக்கீத் திசையிலே இலஞ்சி என்னுங் குமாரதலம் ஒன்று உள்ளது. ஆங்கே பிரம புத்திராகிய காசிப முனிவரும், திருமாலின் அம்சமாகிய கபில முனிவரும், சீகண்ட பரமசிவனிடம் தோன்றிய துருவாச மகாமுனிவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்தனர். அக மகிழ்ச்சியுடன் பல விடயங்களை விசாரித்தனர். காணப்படுகின்ற இவ்வுலகம் உள்பொருளா? என்னும் வினா எழுந்தது. அப் போது கபில முனிவர் உலகம் மித்தையே, பிரமம் ஒன்றே உள்ளது.

அகமேக : தமமாஸம் | வர்த்தாயிச பவிஞ்யாயிச | நாந்ய : கச்சிக் மத் தோவ்ய திரிக்த : | யதாத மஸ்தங் நதி வாநராத்ர : நசங்நசா ஸச்சிவ ஏவ கேவல : | ப்ரஹ்மாவா இத மக்கீர ஆசித் | ஏகமே வாத விதீயம் |

யானெருவனே ஆதியி விருந்தேன் | இருக்கின்றேன் ; இருப்பேன் | என்னிலும் வேறூ யொருவனு மிலன் | எஞ்ஞான்று அருளிருந்தது : அஞ்ஞான்று அங்குப் பகவில்லை. இரவில்லை! சத்தில்லை : அசத்தில்லை : தனித்த சிவனே மிருந்தான். பிரம மன்றே இது : ஆதியிலுள்ளது : ஒன்றே யுள்ளது : இரண்டற்றது, என வருங்கம் வேதவசனங்களானே துணியப்படலால் உலகம் மித்தையே. அதாவது இல்பொருளே, கயிற்றிற் பாம்பு, கானல்ஸீர், கிளிஞ்சில்-வெள்ளி, சொர்ப்பன வலகு, வானத்து மை, மலடி மகன், முயலின் கொம்பு, இவைபோலக் சச்சிதானங்த பரப் பிரமத்தினின்றுஞ் சக்சிவ பரங்கள் தோன்றவிற் பொய்யே.

இந்தப் புருடனிடத்தே பிராணவாயு மனம் எல்லா ஷித்திரியங்கள், வெளி, வாயு, தீ, நீர் எவற்றிற்கும் ஆதாரமான மன் என் பலவகள் உண்டாயின.

இங்ஙனம் யசர்வேத சாகை முதலாயின இயம்பாரின்றன. ஆதலின் ஒன்றே பொருள். அதுவே சத்து. இரண்டாவதில்லை

என்றியம்பினர். துருவாச மாமுனிவரும் காசிப முனிவருங் கடில்லரை சோக்கி, “முனியே, உலகங் தோன்றினின்று ஒடுங்கக் காண்கின்றேம். அவன் அவள் அதுவெனக் காணப்படும் இல்லுவகங்காரிய வடிவாகக் காணப்படலாலே நிமித்த காரணங்கள் கடவுள் தோற்றுவித் தொடுக்குகின்றூர் ஆகலான், மகாசங்கார காரணங்கிய முதலையுடைத்தது. என்னை? உலகம் முத்தொழிலை யுடைத்தது. அம் முத்தொழில் வினையுஞ் செய்வோரின்றி நிகழுவாதவிற் கர்த்தாவை யுடைத்து என்பது வேதமுடிபாகவின். “உள்ளது போகாது இல்லது வாராது” என்ற முது மொழிப் படி முயற்கோடு எங்ஙனங் தோற்றுதோ அங்ஙனமே இல்பொருளங்கள் தோற்றுதென்க.

என்றின்ன வண்மைகளை விவிதமுறை யுலகமும் உள்பொருளே யென்றனர். வேதங்கள் உலகம் பிரமத்தினின்றுங் தோன்றிய தென்றது “கிழங்கினின்றும் தோன்றுங் தாமரையைப் பங்கயம், சலசம் என்றாற்போலுமென்க” என்றனர். அதனையொப்பினார் கபிலரும். அதன் பின்னர், ‘அந்திமித்த காரணக் கடவுள் யாவன்?’ என்னும் ஆராய்ச்சி அவர்க்குள் நிகழ்ந்தது.

பிரம புத்திராசிய காசிப முனிவர் தமது தந்தையாகிய பிரமனே உலகங்களைப் படைக்குங் கருத்தா வென்றனர். திருமாவின் அம்சமாகிய கபிலனார் தம் அம்சமாகிய திருமாலே அக்கடவுளாம் என்றூர். துருவாச மாமுனிவர் அவற்றைக் கேட்டுச் சொல்வார். அவ்விருவரும் கருத்தாவாகார். என்னை யெனிற்கூறுதும்: அவ்விருவரையும், அவர்தம் தொழில்களையும் அவ்விருதொழிலானிக்கு மூலகத்தையும் அழிக்கின்றவனே சிறந்தோ னகவின் உருத்திரனே காரணக் கடவுளாமெனக் கழறினர். இங்ஙனம் மூவரும் வேறு வேறு மூவகைக் கொள்கை யுடையராய்வாதிட்டுக் கலாய்த்தனர். அப்போது இத்தலத் தெழுங்தருளிய குமாரக் கடவுளே இவ்வண்மையைத் தெரித்தருளுவர் ரென்று துருவாசமாமுனி தோத்திரித்தர்.

அதுகாலைக் குமாரக் கடவுள் ஆடகப் பொன்போன்ற திருமேனியும், ஒரு திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களும். வலத்திருக்கரம் இரண்டினும் வரதம் வேல் என்பன பொருந்தவும், இடத்திருக்கரங்கள் இரண்டினும் அபயம் குக்குடம் என்பன பொருந்தவும்.

தவும், இளமைப் பருவ முடையராய் வெளிப்பட்டருளினார். அப் போது முனிவர் மூவரு மெழுக்கு வணங்கிப் பல துதிகள் பாடி. னர்; ஆடினர். முருகக் கடவுளார், “தாபதர்களே ! நுமக்கென் வேண்டும் ?” என்று கேட்டருளினார்.

அவர்கள் கலையுணர் புலவ, குன்றெறிந்த குகனே ” மூவர் களுள் யாவர் பரப்பிரம மாவர் ? அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யடியேங்களின் ஜெயப்பாட்டை யொழித்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனர். பெருமானார் அவர்மீது கருணை கூர்ந்த தறைவார். “இருடிகளே ! இரணிய கருப்பன் கடவுளை வன். அவன் நான்முகனுன கதை கேட்டிலிரோ ? நம்மாற் சிறை யிடைப் புக்குப் பல்லாயிர காலம் வருந்தியதும், வேடஞகப் பிறந்து துன்பத்தில் வீழ்ந்ததும் அறியீர் போலும். மற்றைய திரு மால் பிறவிகளிற் புக்கமையும் சாப வயத்தாற் துன்பமுற்றதும், மதனெனிக்த காலை மௌனமாகி மறைந்ததும், வாசகி விடத்தாற் கருஷிற மடைந்ததும் கேட்டிலிரோ ? ஆகலால் திருமாலுங் கடவுளைவன், உருத்திரனாரு மன்னவாஹே யாவர்.

மூவர்க்கும் மேலாய மகாசங்கரணனே கருத்தா. அவனரு ளாணை தாங்கியே புலகங்களுள் அனுந்துணையினு மனுந்துணைய பகுதியைப் படைத்து உங் காத்துந் துடைத்து நிற்கின்றனர். ஒங்கோ ரண்டங்களினும் நாம் அதிட்டித்து நிற்கும் பலப்பல பிரமர்களும் பலப்பல விட்டுனுக்களும் இருக்கின்றனர். அவர்களை யெல்லாம் பரர்க்கக் கடவிர் என்று அழைத்துக் காட்டி யருளினார். இங்ஙனம் எத்தனையோ பிரமர்கள் விட்டுனுக்கள் முதலியோர் மாண்டனர். மகாசங்கார காரணனுகிய கருத்தா யாமே. யாமே விதியாக சின்று படைப்பேம்; அரியாக சின்று காப்பேம்: மற்றையோராக சின்று அழிப்பேம். ஆதலின், மும் மூர்த்தியாக விளங்குவோர் நாமே, இவ் வன்மையை இனிது தெளியக் கடவிர்” என்று மும்மூர்த்திகளும் ஒரு வடிவத்திற் பொருந்துமாறு காட்டியருளினார்.

பிரமனது வடிவமும் அவன் கையிலே தரித்தனவும், விஷ்ணு: வடிவமும் அவர் கையிலே தரித்தனவும், உருத்திர வடிவமும், அவர் திருக்கரத்திலே தரித்தனவுங் காட்டி யொரு திருவருவமும் முன்று திருமுகங்களும், ஆறு திருக்கரங்களும், இரு திருவடிக

னும் பொருந்திய திருக்கோலங் காட்டியருளி யுரைத்தருள்வார். முனிவர்காள் ! இன்னு மிவ்வண்மையை மூவிலைகளையும் ஒரு தாளையு முடைய குலாயுதத்தாறும் வேற்படைக்கலத்தாறும் அறிந்து கொள்ளுதிர். வேல் ஞானசத்தி; வள்ளி, இச்சாசத்தி: தேவகுஞ்சரி, கிரியாசத்தி; அன்றி யிவை முத்தொழிற்சூங் காரணமாய ஆரணி, செனனி, இரெளத்திரியுமாகும். இவற்றுனே யாமே முக்குண வேறுபாட்டை அடைந்தவர்போல மும்மூர்த்தியாக மூவினையுஞ் செய்வேமென்று தெரித்தருளி அவர் வேண்டிய வரங்களையுங் கொடுத்து அத்தலத்தி லெமூந்தருளினர். அம்முனி வர்கள் தேவரீர் இவ்விடத்தி லெமூந்தருளி யிருந்து வழிபடுவோர் யார்க்கும் வரத்தைக் கொடுத்தருள்ள வேண்டு மென்று வேண்டிக் கொண்டமையால், சுப்பிரமணியக் கடவுள் ஆங்கு வரதராச மூர்த்தியாய் விளங்காசின்றூர்.

சிவஞான போதம்

ஸ்திரி புன்ன புமசாதித்தவா ஐகத: காரிய தரிசனுத |

அஸ்திகர்தா சகுருத்தவ ஸ்ருஜது தல்மாது பிரபூர்ஜூர: ||

சந்தான ஆகமம்

சதுர்புஜோ பால வேஷ கந்தம் கனக சப்ர ப: |

சக்திகுக்குட அஸ்த கஷவராந் வித: |

பிரணவேன சமோ பேதம் ஆடகா ரேண சமந் விதம் : |

ஆதித்திய புராணம்

யதாஜ்ஞா ஐகத் ஸ்ருஷ்டா விரிஞ்ச : பாலகோ ஹரி : |

ஸங்஖ரீ தாகாலருத் ராக்யோ நமஸ் தல்மை பிநாகிசே |

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

திரிகூடா சலத்தை சான திக்கிணி லீலங்கி யான

புரியினிற் கபில ராதி யோகியர் புகழுந்து கேட்ப,

உரியமுத் தேவர் மூவ ராவது நாமே யென்று

சுருதியின் வரத ராசத் தொல்பெயர் குட்டிக் கொண்டான்.

வரதராச மூர்த்தயே நம :

முப்பதாவது

பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தி

சிவபெருமா னிடத்தில் வரம் பெற்றுவந்த குரபன்மன் சிங்க முகன், தாரகனென்னு மூவரும், அசர குருவாகிய சுக்கிரனுலே அண்டங்களீ னளவுகளையும் நிலைமைகளையு முணர்ந்து திக்கு விசயஞ் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது தாரகாசரன் தன் தமையன்மார்க்கு முன்னே பதினாலிருங் குதிரைகள் பூட்டப் பட்ட தேரிலேறிக் கொண்டு எண்டிசைப் பாலகர் நகரங்கள் தோறான் சென்று அவர்களை வென்று, பாதலங்களிலுந் தீவுகளிலும் போய் ஆணை நிறுவி வந்தான். அதன்பின் விட்டுனே துயிலும் பாற்கடலீ யடைந்தான். அசர சேனு வெள்ளங்கள் பாலைக் குடித்துத் தேக்கெறிந்து கடல் வெள்ளத்தைக் கலக்கி யார்ப்பரித்தன. பூதேவி சிதேவி யிருவருங் திருமாலைத் துயிலினின்று மெழுப்ப, அவரும் போர்க் கோலங் கொண்டு வந்து யுத்தம்புரிந்து அசர சேனைகளைச் சிதறச் செய்தனர்.

பின்னர்த் தாரகன் வந்து எதிர்க்கப் பல மாய விருவங்கொண்டு பொருதார். தாரகனுந் தன் தாயாகிய மானையை டிப் தேசித்த மந்திரத்தை நினைத்துத் தானும் பல வடிவங் கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான். தேவமானப்படி பன்னிரு வருடம் யுத்தம் நடந்தது. “தேவாசர யுத்தம் பதினெட்டாண்டிலும், இராமராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதத்திலும், துரியோதன பாண்ட வர்களின் யுத்தம் பதினெட்டு நாளிலும், வஞ்சி வேந்தன் செங்குட்டுவனுக்கும் ஆரியமன்னருட் பாலகுமரன் புதல்வ ராகிய கனக விசயருக்கும் நடந்த யுத்தம் பதினெட்டு நாழிகையினும் முற்றின்” வென்று பெரியோர் கூறுவர். “அவை யெல்லா மவ்வாறு முடிந்து மிவர் யுத்தம் பன்னிரு ஆண்டு நடந்ததே” யென்று கண்டோரெல்லா மிறும்பு துற்றரூர்.

நாராயண மூர்த்தி யேந்திய கெளமோதகி யென்னுந் தண்டா யுதமும், நாங்க மென்னும் வாரும், பாஞ்ச சன்னிய மென்னுஞ் சங்கமுஞ் சார்ங்க மென்னும் வில்லும் பொடியாக்கப்பட்டன.

நாரணர் மிகுசிற்றமுற்றுச் சிவபெருமானுலே கண்ணிடந்து அர்சு சித்த காலத்துக் கொடுக்கப்பட்ட சுதாரிசனம் என்னுஞ் சக்கரப் படையை விடுத்தார். அது சிவ வரப் பிரசாத முடைய தாரகன் கழுத்தில் மாலையாக விழுந்தது. வாசுதேவன் போாச்சரிய முற்றுத் தாரகனையும் தமயன்மாரையும் ஆசிக்கிறிச் சென்று குமாரக் கடவுளை அடுத்திருந்து அவனிறந்த பிறகு தமது ஐந்தாயுதங்களையும் இழந்தமைப்பற்றி வருந்துவா ராயினார். நாரதமா முனிவர் தோன்றி, “காத்தல் தொழிலுடையோம்! ஓன்றற்கு மஞ்சாதி. குமாரக் கடவுளை உன்னி வரங்கிடப்பாயேல் அவற்றைப் பெறுவது திண்ணைம்” என்று கூறிப் போயினார். திருமர்னும் அவனுண்மை தெளிந்தவராய் விழுதி ருத்திராக்க தாரணம் புரிந்து தவஞ்செய்வான் தொடங்கினார்.

அலையிலாக் கடல்போல் அடங்கிப் பதுமாசனம் இட்டு நூறு ஊழிக் காலம் நோற்றார். நாராயண மூர்த்தியின் வடிவத்தைப் புற்றுக்கள் மூடின. நீலசிறக் கடவுள்மீது செங்கதிர் பலகோடி-திரண்டு உதித்தால்போலப் பங்குனி மாதத்திலே ஆதிவாரத் திலே உத்தர நட்சத்திரத்திலே, சண்முகக் கடவுள் நீலமயின்மீது இவர்க்கு தோன்றி யருளினார். பலகோடி கணங்கள் குழுவெளிப்பட்ட டருளுதலும், நாராயண மூர்த்தி எதனு லறிந்தன ரெனின், அக்கண்ணர்களுள் பானுகம்ப னென்னுங் கணாநாதன் தன் னுயிரம் வாய்க்கோறும் சங்குகளை வைத்து முழுக்கினன். அந்த முழுக்கத்தைக் கேட்டுப் பெருமானார் பிரசன்ன மாயினு ரெனத் தெரிந்து, நாராயண மூர்த்தியானவர் புற்றினின்றும் பாம்பு வெளிப்பட்டாற்போல வெளிப்பட்டுத் தண்டாகாரமாக விழுந்து வணங்கி, “துன்பங் களைந்து இன்பமளிக்குஞ் சோகியே! முன் காலத்தில் குபனென்னும் அரசனுக்காகப் பரிந்து சியவனமுனி வர் குமாரரான ததிசி முனிவருடன் செய்த யுத்தத்தில் எனது சக்கரங் கூர் மழுங்கிற்று.

அதனால் பரசிவ நாதனிடம் கண்ணிடந்து அருச்சித்துச் சுதாசனம் பெற்றேன். அதனைச் சிறுவிதி யென்னுஞ் தக்கனது வேள் வியில் வீரபத்திரப் பெருமானிடம் ஏவ, அதனை அவரது வெண்டலை கெளவிற்று. அதனை அருளுமாறு வீரபத்திரக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்தேன். அப்போது அப்பெருமான், வெண்டலை கொடுக்

கப் பெற்றுக் கொள்க் கூத்தாடி நேன். அதனைக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தனர். வெண்டலீயினு சிரித்தது. சக்கரம் விழுந்தது கண்ட முன்னவரான விளாயகக் கடவுளார் அதனை யெடுத்துக் கொண்டு சென்றார். அவர் திருச் சங்கிதானத்துஞ் சென்று அங்ஙனம் விகடக் கூத்தாடி நேன். அவர் இரக்கங்கொண்டு அளித்தருளினார். அத்துணைப் பிரயாச முற்றுப் பெற்ற சக்கராயுதத்தைத் தாரகன் வந்து பொருத்காலை அவன்மீது பிரயோகித்தேன். அது அவன் கண்டத்தே மாலையர்க விழுந்து விளங்கியதை யென்னென்று உரைப்பல். முன்னர் என்சக்கரம் தன் கூர் மழுங்கி வீழ்ந்ததும், வெண்டலீ கெளவியது மன்றி இதுபோல மஶலீயாக விழுந்ததின்று. இது மிக்க வியப்பே. அதுமட்டோ!

ஐயனே! அடியேன் மற்றைய ஆயுதங்களையும் அவன் பொய்யாக்கினமையா வீழ்ந்து நின்றேன். இங்ஙனம் சிராயுதனுது ஒருகாலத்து மின்று. இவ்வாறிருப்பனேல் துட்டர்களைக் கண்டித்துச் சிட்டர்களைக் காப்பது எங்க னெற்காகும்? ஆகலால் பெரும! பஞ்சாயுதங்களையும் எளியேன் தரிக்க முன்னருள் புரிந்து உய்வித் தருஞுதி என்று இரங்தார். அதுகண்ட வரை பக வெறிந்த கதிரை நாயகன் தன்றிருவுளத் துன்னிய மாத்திரையினே குரியப்பிரகாசம் போன்ற சுதரிசனமும், சந்திரப் பிரகாசம் போன்ற பாஞ்ச சன்னிய மென்னுஞ் சங்கமும், மற்றை யாயுதங்களும் வந்து தோன்றின. அவற்றை விட்டுணு கண்டு மிக்க வியப்படைந்து ஆனந்த முற்றவராய்,

நாடாது வேட்ட நனிவழங்கும் வள்ளன்மை
தாடாமு நர்ப்பாற் றகைக்குங் கருணையா
கேடாத தாஜை யுருமுச் சினச்குரரைக்
கோடாப்போர் வெங்களத்துக் கொன்றுஇறை போலுங்
குருபரனைத் தாழ்த்த குருநாதன் போலும்.

அறிவிரண்டு மாய வலங்கறிவிற் ரூற்கந்தோர்
செறிவகன்ற யாக்கைச் செருத்தே ருகைப்பேர்
ஞறுவலீயின் வைய முடற்றுதக ரூந்த
வெறுழ்மிகுத்த நாற்கோட் டிபப்பாகன் போலு
மெழிற்கலவ மஞ்ஞஞு யினிதுகைத்தான் போலும்.

என்றீன்னவாறு துதித்தார். சுப்பிரமணியப் பெருமானார் ஐந்து யுதங்களையும் அவர் கையில் வளித்து, “அன்பனே! இவை யினி யோருவரானு மழிக்கப்படா. சினக்குப் பின்னர்த் தோன்றுங் திதிக் கடவுளர்க்கு மிகவை வழிவழி யாயுதமாகக் கடவன. நீடியும் அன்னேரூம் பஞ்சாயுதர் எனப் பெயர் பெறுதிர். குழுவிப் பிரபங்கக் காப்பின் இவ்வைங் கருவி பற்றி யெல்லாம் தேவரினு நின்னையே யிலகம் முற்கொண்டு புகழ்க. இப்படைகளி னுருவான் தீடிய (பஞ்சாயுத) மனியை யணித்த குழங்கட்குத் தேவர் கொலை நீங்கிடுக ” என்று வரமுமளித்து அந்தர்த்தான் மாயினார். நாரண நிவைபெற்ற தலம் சித்தாச் சிரமம் எனவும், தான் பஞ்சக மேனவுஞ் சொல்லப்படும். நாரணருக்குச் சிறந்த ஐந்து ஆயுதங்களையுங் கொடுத் தருளினமையால் குகக் கடவுள் பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தியாயினர்.

அதர்வன வேதச் சபை உபநிடதம்

யோ வாம பாதார்ஜித விஷ்ணுநேதர
ஸ்தஸ்மை தகுதள சக்ர மதீவ ஹிருஷ்க:
தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து.

தணிகைப் புராணம்

ஆர்ங்கதீர் வேணிய ஞக்கி யளித்தெத்திர்
சர்ங்கவுண் மாமுகன் மார்பிடு மொழி
சார்ங்கமு மற்றவுஞ் சாமி யளித்தான்
பீரங்குரு வீதுறழ் ஆடையன் பெற்றுன்.

பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தயே நம :

முப்பத்தோராவது சதுர்முக சாபாரி மூர்த்தி

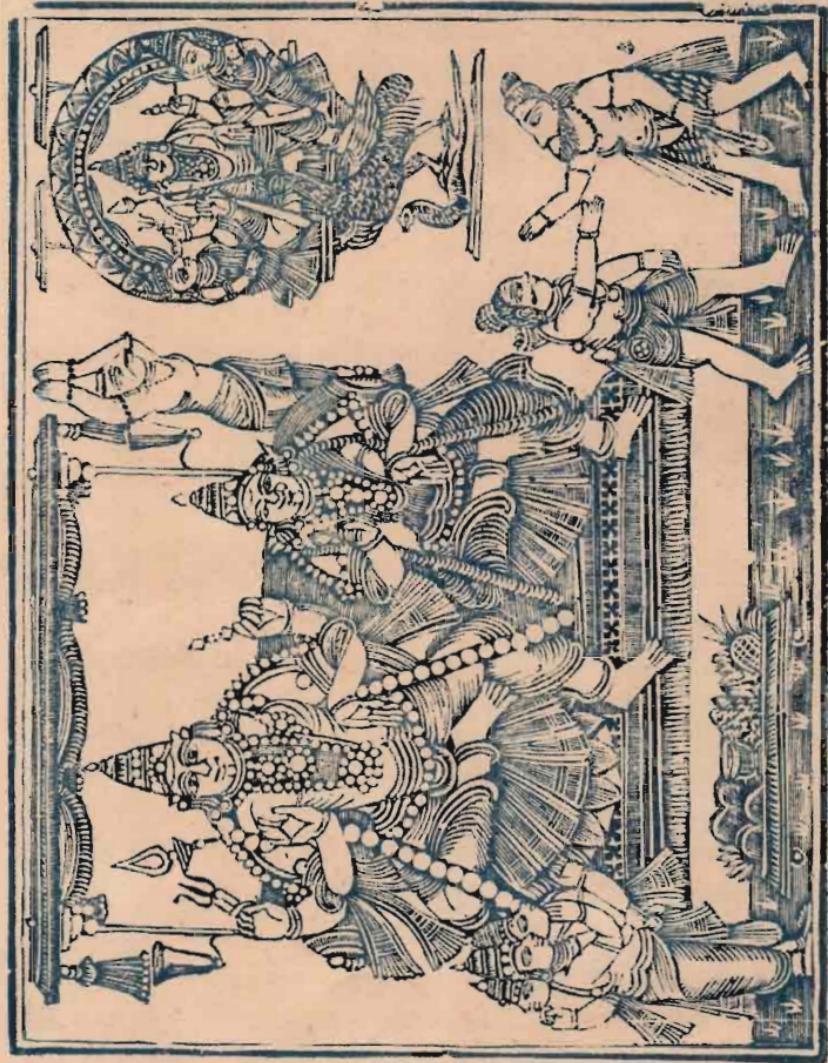
புதுச்சங்கதி யென்னுங் பொற்கோயிலினிடத்து எழுந்தருளும் புண்ணைய வடிவரான கண்ணுதல் குரங்கார், குரபன்ம னுதியரச் சங்கரித்துக் கிரியா சத்தி யெனப்படுங் தெய்வயானை யம்மையா

ரைத் திருப்பரவு குன்றத்திலே திருமணங்கு செய்து எழுந்தருளி பிருக்கு மோர்நாளில், தேவர் முதலாயினேர் குழுமிப் போற்றுஞ் சபையிலே, தம் திருக்கரத்தின்கணுள்ள வேற்படைக் கலத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, “தேவ கணர்காள்! நமக்கு இப்பெருமை யெல்லாங் தந்தது இவ்வேலாகும்” என்று ஒரு திருவிளையாடலாகக் கூறியருளினர்.

அதனைக் கேட்ட அருகு விருந்த “பிரமன் இவ்வேலிற்கு இங்கிலை யென்னால் வந்த தன்றே?” என்று தனதறியாமை யானும் அகங்காரத்தானு முரைத்தான். குழுகனும் இறைவன் அது கேட்டுச் சிறிது வெகுளி யுற்று “ஆணவ மலத்தாற் சிமிழ்ப்புற்ற கீழோய்! என் மொழிந்தனை? நங்கரத்தில் பிரியா துறையு ஞான சத்திக்கு நீ கொடுப்பதொரு சத்தியு முண்டோ? முன்னர்ச்சிறை யிருந்ததை மறந்தனயோ? பேதாய். நீ ழமியிற் புன்பிறப்பை யடைதி” என்று சபித்தருளினர்.

பிரமன் நடுநடுங்கிச் சாமிநாதன் திருவடிகளில் தஞ்சமென வீழ்ந்து புலம்பினன். கருணையங் கடலாங் கதிரை நாயகன் திரு வள மிரங்கி, “பிரமனே! நீ இப்பாவத்தைச் செய்தமையால் அநுபவித்தே தீர்த்தல் வேண்டும். பின்னர் சின்னை யாட்கொள்வாம்” என்று அருளினர். விதியோன் தன்னுரு மாறிப் பூமியிற் சென்று அந்தியான் என்னும் வேடஞ்சைப் பிறந்தான். வனத்திற் கொலைத் தொழில் கொண்டு திரிந்த காலத்தில், இமய மலைச்சார ஸிடஞ் சென்றான். அங்கே மிருகங்களைப்படாமையாற் பட்டி னியா மிருந்து பசியர்லும் மிருக பயத்தானும் வீழித் திருந்தான். அன்று கார்த்திகைநாள் ஆயிற்று. மறுஞாட் காலையில் * பிப்பலாத முனிவர் அவ்வழி வந்தனர். யாதேனும் பொருளாவது உணவாவது அவரிட மிருக்குமென்று சினைத்து ஓடிச் சென்று

* பிப்பலாதர் என்பவர் வேதங்களிலே பிரதி பாதிக்கப் பெற்றவோர் முனிவர். அதர்வண வேதங் கண்டு பிடித்த அதர் வண வீருடியின் குமாரர் தத்தியங் என்ற இருடி. அது “தமுத்வா தத்தியங் ருவி: புதர் சதே அதர்வண: தத்தியங் தாதர் வண:” என்ற வேத வசனங்களாற் பெறப்படும். அத் தத்தியங் ரிஷி புத்திரர் தத்திசி முனி. அத் தத்திசி முனி புத்திரர் பிப்பலரத முனிவர் என்று பிரம புராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.

31-வது அத்தியாயம்

சதுர்முகசாபாரி மூர்த்தி

அவர்தம் உடலீப் பற்றிக் கையா விறுகக் கட்டினன். முனிவருள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவருட் பெருமைகளை யெல்லா மெடுத்துரைக்கும் வேத கானங்களைப் பாடினார். அதனைக் கேட்ட வேடற்குப் பண்டைய நல்லுணர்வு தோன்றித் தான் செய்த செய்கைக்கட்குப் பெரிது மிரங்கி, முனிவர் அடிகளில் விழ்ந்து வணங்கி, அவரால் தன் பழைய வரலாறெல்லா முனைங்களில் தான்.

“முனிவர் பெருமானே ! கந்தக் கடவுளின் திருவருள் விரைவிற் கிடைக்குமாறு உபதேசித்தருள்க ” என்று முனிவனுரைப்பணிந்து கேட்டனன். முனிவருள் “சரவண வாவிப்பிற் படிந்து கார்த்திகை விரதத்தை அருட்டிப்பையேல் உன் பாவம் நீங்கும்” என்று சடக்கர மந்திரமும் உபதேசித்து விடுத்தார். அங்ஙனே அந்திமான் அவ்விரதத்தை யாற்றுவானுயினான். விரதபலத்தானே வேடத்தன்மையினின்று நீங்கி அரசனுகிக் கொடைத்தொழில் விசேடத்தானே இடை வள்ளன்மா ரெழுவரு ணோருவனும் விளங்கினான்.

இங்ஙனம் பிரமன் பூமியில் தங்கலாற் சிருட்டித்தொழில் நடவாதாயிற்று. அதனால் திதித்தொழிலும், சங்காரத் தொழிலும் இல்லையாயின. அதனால் வருணன் சோமன் இந்திரன் திருமால் முதலியோர் * “சித்தன் வாழ்வு ” என்னுக் திருப்படை வீட்டுத் தலஞ் சென்று தேவ நாயகனைச் சேவித்தனர். பழங்குப் பெருமான் அவர்கட்குமுன்னே பாலப்பெருவமும், நான்கு திருக்கரங்களும் பொன்போலுங் காஞ்சியும் வேலாயுதமுங் கோழிக்கொடியும் வரதமும் அபயமும் பொருந்திய திருக்கரங்களு முடையராய்த் தோன்றினார். தேவர்களெல்லாங் துதித்தனர். சுப்பிரமணியக் கடவுளார் அந்திமானை யுடனே யழைத்துப் பாவம்போக்கிப் பிரமனுக்கி முத்தொழிலு நடக்குமாறு திருவருள் செய்து மறைந்தனர். சதுரமுகனுகிய பிரமனது சாபத்தை அரித்தமையால் (அழித்தமையால்) சதுர்முக சாபாரிமுர்த்தி யாயினர். இதனால் முத்தொழிற்கும் மும்பூர்த்திகட்கும் முதற்பொருளாயிருப்பவர் செவ்வேட் பெருமானே யென்பது சித்தாந்த மாதல் காண்க.

பத்துப்பாட்டு - திருமுருகாற்றுப் படை

புள்ளி நீன்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவபி னுயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
முவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்
நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்(து)
ஈரிண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத்
தாழ்பெருங் தடக்கை யுயர்த்த யானை
யெருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்
நாற்பெருங் தெய்வத்து நன்னகர் விலைஇய
உலகங் காக்கு மொன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவருங் தலைவர ராக
ஏழுறு ஞாலங் தன்னிற் ரேஞ்சித்
தாமரை பயந்த தாவி ஹாழி
நான்முக வொருவற் சுட்டிக் காண்வரப்
பகலிற் ரேஞ்சு மிகவில் காட்சி.

விம்பாகமம்

வாயவயேச விசேஷன் ஸ்கந்தம் சா பிப்ரழுயேத் ।
சதுர்ப்புஜர் பாலவேஷஸ்கந்த : கனக ஸ்ப்ரப : ।
சக்திகுக்குட ஹஸ்தசவராபய காரன்வித : ।
ப்ரணவேந ஸ்மோபேதம் ஹாம் காரேண ஸ்மன் விதம் ॥

சதுர்முகசாபாரி மூர்த்தயேநம :

* சித்தன் வாழ்வென்றது திருவாவின்குடி யென்னும் பழங்குடிதலம். அதனை, நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன் வாழ்வில்லங் தொறுமுன் நெரியுடைத்து-நல்லரவப், பாட்டு எடைத்துச் சேர்மன் வழிவந்த பாண்டியரின்-ஞட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்" என்னும் ஒளவயார் திருவாக்காலு முனர்க. சித்த னென்பது முருகக் கடவுளி னயிர நாமத்துளொன்று. அது பிரமாண்டபுராணத்திற் சகத்திரநாம அத்தியாயத்திற் காணக.

முப்பத்திரண்டாவது

யோகாசாரிய மூர்த்தி

வானளாவி யுயர்ந்த சையசித்தம் என்னுங் தலத்திலே, கபிலர், கெளதமர், சதீக்கணர், தத்தாத்திரேயர், பைங்கலர், துர்வாச முனிவர் முதலிய பலஇருடியர் கூடியிருந்தனர். அப்போது பைங்கல முனிவர் மற்றை முனிவர்களை நோக்கி, “அறவீர் ! வேண்டிய சித்திகளையும் ஞானத்தையும் அடைதற்கு யாம் செய்யும் உபாயம் யார்து ?” என்று வினாவிய காலத்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் உபாயங்கூறினர். அவர்கள் அவ்வாறு பின்னால் காலத்தே தேவ இருடியாகிய நாரதமுனிவர் தோன்றி, சிவ யோகமே சித்திகளையும் ஞானத்தையும் முத்தியையுங் கொடுக்கத் தக்கது அதன் இலக்கணங்களை யெல்லாம் உணர்த்த வல்லவர் குகப்பெருமானே. ஆதலால் அவரை சினைத்து கீர்த்தனை செய்திர் என்று மறைந்தார். முனிவர்கள் அதனை யொப்பித் தவம் புரிந்தனர். குமாரக் கடவுள் தோன்றி, யோக இயலையணர்த்துநிதிருக்கோலத்துடன் வீற்றிருந்து உபதேசிப்பாராயினார்.

மாதவஞ் செய்யும் முனிவர்களே ! யோகம் மற்றையவை போல வாக்கினால் உணரப்படுவதன்று. செய்கையாலும் நல்லாசிரியரிடத்தே முறையே யுணர்ந்து பழகலாலுங் தெளியப்படு மொன்று. யாம் வாக்கினாலுஞ் செய்கைகளாலும் தெரிக்கின்றேம். யோகம்-மங்கிரயோகம், அடயோகம், இலயயோகம், இராசயோகம், தியானயோகம், பாவயோகம், கன்மயோகம், மாயோகம், ஆதாரயோகம், ஸோதாரயோகம், மீதானயோகம், தாரகயோகம், சாங்கியயோகம், அமனயோகம், பரிசயோகம், அபாவயோகம், சந்திரயோகம், குரியயோகம், இலம்பிகாயோகம், அமிர்தயோகம், ஆனந்தயோகம், பன்னகயோகம், வச்சிரயோகம், சித்தயோகம், ஞானயோகம், பரமயோகம், முத்தியோகம் எனப் பலவகைப்படும்.

அவற்றுள் பந்திரயோகமாவது - மூலாதாரம் முதலிய ஆரூதாரங்களையும், பிரமசக்கரம் சிகார சக்கரம், பச்சிம சக்கரம்,

அனுச் சக்கர முதலிய பத்துவகைச் சக்கரங்களையும் ஏனைய பதினெட்டாவதுக்கைச் சக்கரங்களையும் செவித்துவாரம் இரண்டு. கண் துவாரம் இரண்டு, உண்ணாக்குத் துவாரம் ஒன்று. அப்ரோக்கத் துவாரம் ஒன்று என்ற எண்வகைத் துவாரங்களையும், இவ்வெட்டின் கூறுபாடான நால்வகைத் தளங்களையும் ஆதாரதேவதை களையும், பிரம வெழுத்து முதலிய எழுத்துக்களையும், மந்திரங்களையும் யந்திரங்களையும், சகுண தேவதைகளையும், பிரகாசங்களையும் குருமுகமாக அறிந்து அநுட்டிப்பதாம்.

இலயயோகமாவது-நாடி சுத்தி. ஆதாரசுத்தி. பிரானையாமம்-முதலிய சாதனங்களைச் செய்யுமிடத்து இவைகள் சுத்தமாயின என்னுஞ் சோதனையை அறிந்தபடி ஆதார தேவதைகள் வெளிப்படும்போது தசநாதங்களும் தோன்றும். அவற்றைத் தியானஞ்செய்யும்போது மனம் இலயமாகும். இதுவே இலயயோகம் எனப்படும்.

அடயோகமாவது-இயமம், சியமம், ஆதனம், பிராணையாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரரை, தியானம், சமாதி என்னும் எட்டு அங்கங்களோடுசெய்வது. இதனை அட்டாங்கயோகம் எனவும் கூறுவர்.

இரசயோகமாவது-முவகைப்பட விளங்கும் யோகமாம். முவகை யாவன-தாரகம், சாங்கியம், அமனசிகம் என்பனவாம். அவற்றுள் தாரகமாவது-சிற்சத்தியானது மகா மாயையடன் கூடி யுலக சிருட்டி யுண்டாக்கும்போது இரம்மித்துக் கலக்குங், கால், குரியகிரணம் பளிங்கிற பட்டு அக்கினி பிரகாசிப்பதுபோல நிவிர்த்திமுதல் அநாசிருதை யிறுதியான பதினாறு கலைகளுந் தோன்றி, அவற்றினின்றும் அநேக கோடிக் கலைகள் தோன்றி. அதன்கண் தண்டம், தாரகை, குண்டலம், அர்த்தசங்கிரம் தர்ப்பணம், சோதி முதலான அளவற்ற நிற வேறுபாட்டு வடிவகள் தோன்ற அவற்றைத் தரிசிப்பதாம். சாங்கிய யோகமாவது எல்லாத் தத்துவங்களையும் நேதிகளைந்து தன்னையும் புருட்டையும் உள்ளவர்களும் அறிதலாம். அமனசிக யோகமாவது-மனமிறந்து நிற்பதாம்.

ஆதார யோகமாவது-இமய முறையடன் வான் எழுத்தை வாயு எழுத்துடன் பொருத்துவித்து, மேலாக விளங்குஞ் சோதி

യൈപ് പ്രീമ റന്തിരത്തുംണാം. വെളിയിലേ കൊണ്ടു ചെലുത്തുവതാമെ. ഇ തുക്കവരിൻ, ആകാധത്തിന് ചന്ദ്രക്കുമും വൻമൈയുണ്ടാമെ. ഇനി അട്ടകിൽക്കിയോകമെ കൂറുവാമെ? മുലാതാരവാടിവിൻ സുമു മുണിത്തുവാരത്തിലേ മനത്തെ വൈത്തു അക്കിനിയൈ ഒരുവരുടെ ഇടൈടിടാതു നോക്കിനും പൊന്നിരുമാം അഞ്ചുവൈപ്പോൻര വാടിവംകൊണ്വര്. ഇതു അണിമാകിൽക്കിയോകമെ. അവബക്കിനി യൈത്ത താനേ മേരുത് തുവാരവധിയാക വായുവിനുലേ കുന്നടവി വരൈയും എഫ്പറി ധേര്റ്റി ഇരുവരുടെ നോക്കിലും നീരുരൈകൾ പോലെ തേക്കമെത്തെനെ ആകുമെ. ഇതു ഇലകിമാകിൽക്കിയോകമെ. കുന്നടവികാരുമെ എഫ്പറി അക്കിനിയൈ നാപി ഇരുതയങ്കൾി ലേർറ്റി മേരുത്തുവാരവധി മുവാണ്ടു നോക്കിനെ. ആകാധമാഡു ഓങ്കി വണരുതലും ഉണ്ടാമെ. അഞ്ചുവിനുന്നുകിരിയ താപിഗ്രുക്കുന്ന തന്മൈയു മുന്നടാമെ. ഇതു കീമാ ചിൽക്കിയോകമെ മുൻചൊന്നൻ മുലാക്കിനിയൈ ഇരുതയമുതൽ കണ്ടം കാരു മേര്റ്റി ജൂഡാണ്ടു നോക്കിനും മുർകാലചമ്പവ മെല്ലാ മുണ്ണര്വാൻ. ഇതു പ്രാത്തി ചിൽക്കി യോകമാകുമെ. കമുത്തുമുതൽ കന്നകൾവരൈയും ഏറ്ററി ആരുവരുടെ നോക്കിനും മന്നണി ലേത്തനൈകാലമും പുതൈക്കിനും അവബുട ലദ്ധിയാതിരുക്കുമെ. മീനവും പ്രഹവിപില്ലി. ഇതു പ്രാകാ മിയകിൽക്കിയോകമെ. ചിരത്തി ലേർറ്റി ധേമാണ്ടു വരൈയും നോക്കിനും ധാവരുക്കുമെ ഉണ്ണാ തീവിനൈക്കിണാപ് പേരുക്കി യെല്ലാ വുമിരുകൾിലും ഏകമാധ്യക്ക് കലംതു സിന്റപാൻ. ഇതു സച്ചതുവ യോകമെ.

ഇനിതു തലിക്കണ്ണുണ്ണാം അക്കിനിയൈപ് പ്രാഞ്ചവായുവിനുലേ വാംകി നാസി നുണിയിലേ എട്ടാണ്ടു നോക്കിനും, മുവണ്ടംകൾക്കിണാപ് പത്തെക്കു മുതലവൻപോ ലാകി വേൺഡിയ അണ്ടന്കൾക്കിയും പത്തെപ്പാൻ. ഇതു വകിൽത്തുവ യോകമെ. ഇന്നാസിയിൻ അനിശ്ച ചിക്കയാവുന്നു ചെല്ലനോക്കിനും, എന്തു വടിവു എടുക്ക വേണ്ടുമോ അന്തു വടിവെടുക്കുമെ വൻമൈയുടെയാളവൻ. ഇതു കാമരുപ ചിൽക്കിയോകമാം. ഇംവനമും അവബവ യോകങ്കൾി നിയല്ക്കിണാ യെല്ലാമും എടുത്തു ഉണ്ണര്ത്തിയരുണി മന്ത്രന്തനാർ. മുനിവർക്കൾ അംഗങ്ങു മുണ്ണാ യോകത്തുണ്ണാ അട്ടാംക യോകപ പയൻകൾക്കിണാ ധന്തെന്തു ഞാനമും പെற്റരുകൾ.

എന്നെവർറ്റി നിയല്ക്കിണാ യെല്ലാമും, ചിവയോകശാരമും, കുത ചംകിത്തെ, യോകകാരിക്കെ, പാതന്ത്രം, ചിവയോക മന്ത്രകൾ

யோகாஸ்தவம், அடப்பிரதீபிகை என்பவற்றினும், புராணங்களினும், பெருந்திரட்டு, சிறுதிரட்டு, மெய்ம்மொழி, சகலாகம சிகாமணி, சிவதரு மோத்தரம், திருமந்திரம், தத்துவப் பிரகாசம் முதலியவற்றினுங் காண்க.

இங்ஙனம் யோக சாதனங்களை யெல்லாம் உணர்த்தியருளும் மூர்த்தியாக விளங்கலால் யோகாசாரிய மூர்த்தி யாயினர்.

திருமந்திரம்

ஏற்ற யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை;
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வார்க்குக்
சூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே.
ஈராறு கால்கொண் டெமுந்த புரவியைப்
பேராமற் கட்டிப் பெரிதுண வல்விரேல்,
நீரா யிரமு நிலமா யிரத்தாண்டும்
பேராது காயம் பிரானந்தி யாணையே.
புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிசின்ற வாயுவை
நெறிப்பட வள்ளே சின்மல மாக்கில்
உறுப்புச் சிவக்திடு முரோமங் கறுத்திடும்
புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடை யோனே.

யோக தரிசனம்

அக்கினியிற் பொறிவடிவா யுதித்தனில் வனற்றேவ ரவரே
தாங்க, மிக்கினிய சரவணத்திற் சார்ந்துவிளை யாடு மொரு
வேளோன் காற்றைத், தொக்கினிலேற் றெழுப்பியனல் சுவா
விக்கச் செயும் யோகத் துணைவன் முன்ன, ரக்கினிய கரக்கபிலன்
முதலோர்க்குப் போதித்தா னவற்றை மன்னே.

யோகாசாரிய மூர்த்தயே நம :

முப்பத்துமூன்றுவது

குழந்தை வேலப்ப முர்த்தி

பாண்டிய நாட்டிலே யுள்ள திருவாண்ணகுடி பதியிலே கப்பிரமணிய பத்தியிற் சிறந்த வைசிய குலத்திலே கவனாகுத் தன் என்பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் மனையாள் அருந்ததி போன்ற கற்பினையுடைய மகேசை யென்பவளாகும். அவனுடன் இல்லற நடாத்தி வருங்களே, புத்திரப் பேறின்மையால் மிகவும் வருந்திச் சண்முகநதிக்குக் கீழ்த்திசையினுள்ள பரத்து வாச ஆச்சிரமத்திலிருந்து திருமறு மார்பனுகிய சீதர மூர்த்தியை வழிபட்டுத் தவஞ் செய்தார். காவற் கடவுளாகிய நாரணர் இவர் பல காலமாகத் தவஞ் செய்தல் கண்டு மனமிரங்கித் தோன்றினார். கவனாகுத்ததனும் மனையியும் வணங்கித் துதித்து. “அண்ணலே! அடியேங்கனுக்குப் புத்திரப்பேற்றை அளித் தருள வேண்டுமென்று குறையிரங்கு வேண்டினார். மாயவன் அவர்களை நோக்கி, “தலையன்புடையீர்! நுமக்குப் புத்திரரில்லை. புத்திரர் பிறந்தாலும் இறந்துவிடும்” என்றார்.

“எங்ஙனமாயினும் ஒருபுத்திரன் பிறக்க அருளுக்” என்று பிரார்த்தித்தனர். “அவ்வாறே தந்தேம்” என்று மறைந்த திரு மால், தமது பாஞ்சசன்னியமாகிய சங்கத்தை நோக்கி, “சங்கே! சீமகேசைவயிற்றிற்றேன்றிச் சிலகால மிருந்து வருக” வென்றார். அப்பணியைச் சிரமேற் கொண்ட பாஞ்சசன்னியம் மகேசை வயிற்றிற் பாலனுகத் தோன்றிற்று. புத்திரன் பிறந்ததுங் குழந்தை வேலப்பன் என்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்து வந்தார். அப்புத்திரனும் வளர்ந்து ஜுங்கு வயத்தைந்து அரசகுமார ரூடன் செய்குன்றுகளிலும் நதிகளிலும் சோலைகளிலும் விளையாடி வந்தான். ஒருநாள் பழங்குச் சமீபமாயுள்ள வில்வவனத்தின் கனுள்ள தேனுதீர்த்தத்திலே ஸீர்விளையாடுங் காலத்திற் பழமையாகிய பேரறிவு தோன்ற, அப்பாலகன் ஸீருளாழ்ந்து சங்காகித் திருமால் கையினடைந்தான்.

குழந்தை வேலப்பன் ஸீருள் மூழ்கி நெடுநேரஞ் சென்றும் வெளிவராமமயாற் பார்த்திருந்தோரும், கூடி விளையாடிய மற்றும்

நைப் பாலகரும் மனமாழ்கிப் பதைப்பதைத்துத் தேடியுங் கானாது ஏக்கமுற்றுத் தாய் தந்தையர்க்கு அறிவித்தனர். அதனைக்கேட்ட சுவண்ணுக்குப்பதனும் மனைவி மகேசையுங் தலையினும் மார்பினும் அடித்துப் புரண்டு அழுது ஒடிச் சென்று தேனுதீர்த்த ஸீக்குள் முழுகித் தேடியுங் காணப் பெருது துக்கசாகரத்துள் முழுகிப் புலம்பி இனி உயிரை விடுவேமென்று துணிவற்றார். சுற்றத்தாரும் அயலாரும் வருந்தி இரங்கினர். தாய் தந்தையர் புத்திர சோகத் தாற் கொண்ட துன்பஞ் சொல்லுங் தரமோ? அவற்றைக் கண்டார் யாவரும், “பழுஷிப்பதியே! பரமகுருவே! தண்டாயுத பாணியே! தேவரிர்க்கு அபயம் அபயம்” என்று அன்புடன் இரங்கித் துதித்தார்.

சுவண்ணுக்குத்தன் ஸீரில் முழுகி இறக்கவும், மகேசை நெருப்பின் முழுகி இறக்கவுங் தீர்மானித்தனர். அதுகண்ட தண்டதா சுவாயி, பக்தவற்சல ஞகலால் அவர் துன்பங்களை நீக்கத் திருவுளங் கொண்டு கடப்ப மலர்மாலை அணிந்த சிளையும், இரத்தினச் சுட்டி அணிந்த நெற்றியும், இரத்தினக் குண்டலங்களனிந்த திருச்செவிகளும், கோவைப் பழும்போலும் வாயும். இளமுறுவலும் அழகைச் செய்ய, மாற்றுயர்ந்த பொன்னாற் செய்யப் பட்ட புலிகங்களுடன்கூடிய பஞ்சாயுத மனையும், இளங்தோனும். இரத்தின மோதிரமனிந்த விரல்களும் ஓளியை வீச, பட்டுடையும் அரைஞரானும் ஏனையாபரணங்களும் மின்ன. தட்டை, சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்கள் ஓலிக்குஞ் திருவடிகள் நோவத் தீர்த்தத்தினின்றும் எழுந்து வருவார்போலச் சுவண்ணுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் முன்னர்த் தோன்றியருளினர்.

வணிகனும் மனைவியுங் கண்டு கரையிறந்த ஆனாந்தமுற்று, தமது புத்திர னென்று எடுத்து மார்போட்டனைத்து, “குலமணியேயாண்டுச் சென்றுய? புத் என்னும் நரகத்தில் யாங்கள் வீழ்ந்து வருந்துவேமென்று இரங்கி வந்தனையோ!” என்று பலவாறு கூறி மகிழ்ந்தனர்.

அப்போது சுவண்ணுக்கு மகேசையையுங் தடுத்தாட கொள்ள விரும்பிப் பழுஷிப் பெருமான் குழந்தை வடிவை வமறைத்து, ஆறு திருமுகங்களும், பண்ணிரு திருக்கரங்களும், அவற்றிற் பொருந்திய ஆயுதங்களும், அருள்பொழியும் பதி

நெட்டுத் திருக்கண்களும், மயில்வாகனமுந் தோன்ற ஆகாயத்திற் பிரசன்னமாயினர். தேவர்கள் பூமரி பொழிந்தார். மண்ணவர்கள் மழைபொழிந்தனர். வணிகனும் மனைவியும் பரவசமடைந்தார். தேவதுந்துபிக் னொலித்தன. குத்தனும் மகேசையும் தெளிவுற் றெழுந்து பெருமானை வணங்கினர். அறுமுகக்கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார்:

“வழிவழி யடியீர்! புத்திரப்பேற்றைத் திருமாலிடங் கேட்டார். கோவிந்தன் நுங்கட்குப் புத்திரப் பேறில்லை யென்றான். நீவர் பிறந்து செத்தாலும் புத்திரன் வேண்டு மென்றீர். அதனால் அவனது கையின்கணுள்ள நமது பாஞ்ச சன்னியம் புத்திரனுகப் பிறந்து. காலம்வர, குளத்துண் மூழ்கிச் சங்காசி வைகுண்ட மடைந்தது. நுங்கள் வாட்டங் கண்டு. அதனைத் தீர்க்கும்படி குழந்தையாய் வக்தேம்” என்று பழாயிப் பெருமான் பலவரங்களையுங் கொடுத்து மறைந்தருளினார். வணிகனும் மனைவியுஞ் சில காலம் பெருமானை யுபாசித்து அவர் திருவடியை யடைந்தின் புற்றார்.

சுவன் குத்தனும் மனைவியும் உயியும்பொருட்டுக் குழந்தை வேலப்ப மூர்த்தியாய் வந்தருளினமையால் குழந்தை வேலப்ப மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார். செட்டிக்குப் பிள்ளையாய் வந்தமை குறித்துச் செட்டி யெனவுங் கூறப்பட்டார்.

மழித்தலபுராணம்-சுவனாகுத்தச் சருக்கம்

அத்தனீக்கு மதுபோழ்நி ஸிருவரையு மூலகறியத்
தடுத்தடிமை கொள்வேண்டிச் சண்முகமாயிப் பன்னிருகைத்
தொடுத்தபடை களுங்கருளை சரந்தநய னமுந்தோகை
மடுத்தமயி ஹங்தோன்ற ஸின்றனன்வா னவர்கோமான்
முன்னீர்மா தவநெடுங்கண் முயற்றுமுந் ஸிருந்கு
மைந்தீர்மே னியன்ரேஞ்றி மகப்பெறன்மற் றில்லையென்றான்
பின்னீர் பெற்றிறந்தாலு மகப்பேற லருள்கவென்றே
கொன்னீரா கலின்மகவாய்த் தோன்றியதோண் கரச்சங்கம்.
ஆவலினைம் பருவம்வைசி யடைந்த துமீண் டதுபுரிமால்
யாவதும்யா மளியுடையீரா தலினிவ் வாறுநும்பாற்
ஞுவறவாற் றினமென்னுச் சாற்றிவரம் பலங்கித்
தேவதே வன்றிருவா வினன்புரிசுசே திமஞ்சென்றுன்.

குழந்தை வேலப்ப மூர்த்தயே நம :

முப்பத்துநான்காவது.

கோர நிருதாரி மூர்த்தி.

அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் குமாரக்கடவுள் நடித்துக் காட்டத் தரிசித்த பெரும்பேறுடைய வீஜயனுக்குக் குருகன் பிறந்தான். அவனுக்கு விருகன் தோன்றினான். விருக ராசனுக்குப் பாகு என்னும் அரசன் மகனுவான். அவன் அரசா ஞங் காலத்திற் கேகய தால சங்காதியர்களாலே வெல்லப்பட்டு இருமணைவியருடன் வனம் சென்றான். அங்கு அவன் மனைவி யருள் மூத்தவள் கருப்பவதி யானாள். இளைய மனைவி பொருமை கொண்டு உணவுடனே விடத்தையும் ஊட்டினான்.

அதனால், அக்கருப்பம் ஏழாண்டளவும் வயிற்றில் இருந்தது. அதற்குட் பாகுராசனும் இறந்தான். அப்போது கருப்பவதியான மனைவி தன் கணவனுடன் இறக்கத் தீர்மானித்து விரகடுகினான். முக்காலமு முனர்ந்த அவர்யமுனிவர் தடுத்துத் தம் ஆசிரமத் திற்கு அழைத்துச் சென்று உபசரணை செய்தார். சிலநாள் கழிந் திடப் பேரழகுடைய ஒருபுத்திரன் விடத்துடன்கூடப் பிறந்தான். நஞ்சுடன் கூடப் பிறந்தமையாற் சகரன் எனப் பெயரிட்டார். ச—கூட, (கரம—நஞ்சு) கரன்—நஞ்சுடன் பிறந்தவன். அவன் விதர்ப்பை சமதி யென்னும் இருமணையரை விவாகஞ் செய்துகொண்டான். அவருள் மூத்த மனைவிடம் உதித்தான் அசமஞ்சன். அவன் மகன் அஞ்சமான், அவன் புதல்வன் திலீபன். அவன் குமாரன் பகோதராசன்.

இப்பகிரதராசன் அரிய தவங்களைச் செய்து கங்கையைப் பூமியிற் கொணர்ந்து தன் மூதாதையரை நற்கதி சேர்த்துப் பெரும் புகழுடன் அரசாண்டான். அதுகாலை, கோரன் என்னும் இராக்கதன் ஒருவன் தவபலத்தினாலே யாவரினும் மேம்பட்டு மிக்க வளி உடையனும்த் தேவர், முனிவர், திசைகாப்பாளர் யாவரையும் வென்று பூவுகிற்கு வந்து பகிரதானே எதிர்த்தான். பகோதன் தன் நாற்படைகளுடன் தீர்த்துடன் சின்று பொருதும், கோரன் மகாகோபத்துடன் சேனைகளை யெல்லாம் அழித்து,

பகிரதனைக் கையாலெடுத்துப் பந்துபோற் சமூற்றி வீசினன், அந்தரத்திற் சென்ற பகிரதன் மிக்க நெடுஞ்சூரத்திலுள்ள ஒரு வனத்தில் விழுந்தான். இங்கே கோரன், அரண்மனையுள் புகுஞ்சு தன்னுண்ண செலுத்தி எவ்வரையும் அடக்கி அரசாண்டான். மனைவி யும் மக்களும் பகிரதனிடஞ் சார்ந்தார்கள். அவற்றை யெல்லா மறிந்த பகிரதன் இதற்கென் செய்வோம். கோர ராக்கதனுடன் யான் சண்டைசெய்து வெற்றி கொள்ளல் முடியாது என்று வருந்தி மனைகா ரூடன்வர, வனங்கள் தோறுஞ் சென்றுன். செல்லுங் காலத்துப் பிரகு முனிவரின் ஆச்சிரமங் தோன்ற அங்குப்போய், அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி நடந்த தெல்லாம் உரைத்து, அடியேன் உய்வதற்கு உபாய மருஞ்சல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

முனிவர் அபயங் கொடுத்து, “அரசே! கோர ராக்கதன் தவ வளிமை யுடையவன். திரிமூர்த்திகள் வந்து எதிர்ப்பினும் அவனை வெல்லுதல் அரிது. நீயும் ஸின்மனைவி மக்களும் ஒருமை யுற்று அடியார் இடர்தீர்க்குஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து, அவரது விரதங்களுட் சிறந்த கூக்கிர வார விரதத்தை விதிப்படி மூன்று வருடம் அநுட்டிப்பீராக. அதன்பின் முருகக் கடவுளின் திருவருளாலே முன்னர்ப்போல அரசாட்சி பெற்றுச் செல்வ மோங்கி வாழ்வீர்” என்றார். அச்சொற்களை அமிர்தம்போலுட்கொண்டு அரசனும் மனைவியும் பிள்ளைகளுஞ் சேர்ந்து சுக்கிர வார விரதத்தை அநுட்டித்தனர். மூன்றும் வருடத்தின் இறுதியிலே சுப்பிரமணியப் பெருமான் தோன்றி ‘‘நமது வேல் கோரனைக் கொல்லும். நீவீர் பயமின்றி வேண்டிய செல்வத்துடன் அரசாட்சி செய்துவாழ ஆங்குச் சென்மின்’’ என்று கட்டளை யிட்ட ருளினார். அரசனும் மனைவி மக்களும் வணங்கித் துதித்து. நகர நோக்கிச் சென்றார். உடனே படைக்கல் நாயகமாகிய வேலா யுதஞ் சென்று இராக்கத னுயிரை யுண்டு உடலையுங் கண்டித்தது. பகிரதனும் மனைவி மக்களுங் கண்டு பகவானைத் துதித்து, அவர் திருவருளாலே குறைவற வாழ்ந்தனர்.

மெய்யன்பனுன பகிரதற்காக, மகாபல முடைய கோரன் என்னும் நிருதனைக் கொன்று காத்தருளினமையாற் கோ நிருதாரி மூர்த்தி யாயினர்.

கந்தபுராணம்-கந்த விரதப் படலம்

பகிரத னென்னும் வேந்தன் படைத்தபா ருலகை யெல்லாம்
ஈகரறு கோர னென்னு சிருதனங் கொருவன் வெளவ
மகவொடு மனையுந் தானும் வனத்திடை வல்லை யேகிப்
புகரவன் தனது முன்போய்த் தன்குறை புகன்று சின்றுன்.

பார்க்கவ னென்னு மாசான் பகிரத னுரைத்தல் கேளா
வேற்கரன் மகிழு மாற்றால் வெள்ளல் விரதந் தன்னை
நோற்குதி மூன்றி யாண்டு நுங்களுக் கல்லல் செய்த
மூர்க்கனு முடிவ ஸீயே முழுதுல காள்வை யென்றுன்.

நன்றென வினவி மன்னன் ஞாயிறு முதலா நாளில்
ஒன்றென்னும் வெள்ளி முற்று முனவினைத் துறந்து முன்பின்
சென்றிடு மளவின் * யாண்டு மூன்றளவு நோற்றுன்.

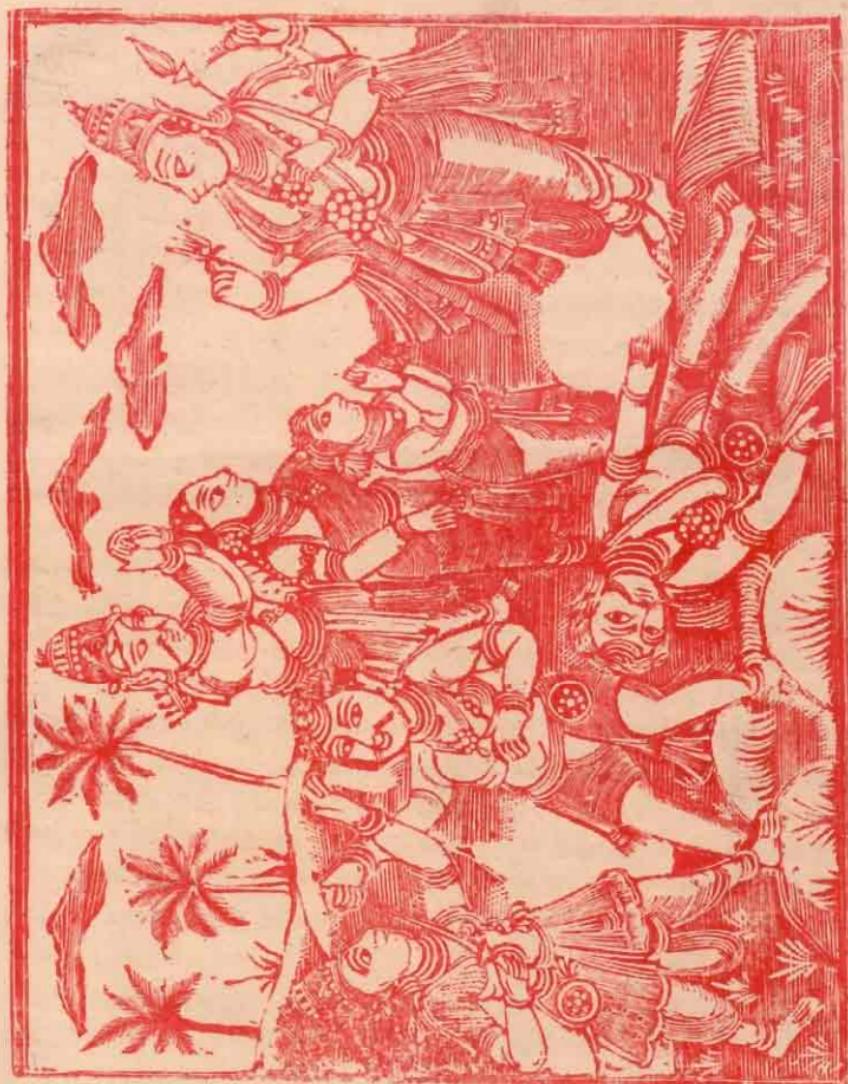
நோற்றிடு மளவில் ஜயனுதியுடைச் செவ்வேல் வந்து
மாற்றல னுயிரை யுண்டு வல்லையின் மீண்டு செல்லப்
போற்றியே பகிர தப்போர்ப் புரவன் றன்னா ரெய்தி
யேற்றதொல் லரச பெற்று னின்னுமோர் விரதஞ் சொல்வாம்.

கோர சிருதாரி மூர்த்தயே நம :

முப்பத்தைந்தாவது

இடும்பாசுர சிகாரகூத மூர்த்தி

செந்தமிழ் ஆசிரியராகிய அகத்தியமுனிவர் கந்த மலையின்
சிகரங்களுட் சிறந்த சத்திசிகிரம், சிவசிருங்கம் என்னும் இரண்
டனையும் சத்தி சிவமாகப் பாவித்துப் பூசித்துக் கந்தவேளின் உத்
தரவின்படி அவற்றைப் பொதியமலையின்கண் கொண்டு வந்தார்.
பூச்ச வனம் என்னுந் தலம் வந்ததும் செவ்வேளின் திருவருளி
ஞோலே அச்சிகரங்கள் இரண்டனையும் அங்கு வைத்துப் பொதியை
நோக்கி வருவாராயினார்.

35-வது அந்தியாயம்

இடும்பாசர சிகந்தாரகங்க மூர்த்தி

குரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்ற அசரர்களின் சேனைகளுக்கும் அக்குலத்தாருக்கும் வில்லித்தை முதலிய அத்திர சத்திர வித்தைகளைப் பயிற்றிய இடும்பாசரன் என்பவன், குமாரக்கடவுளின் வேலாடுத்தாலே அவர்கள் யாவரும் அழிந்தமையால், தன் மனையாளான இடும்பியுடன் மகேந்திர புரியை விடுத்து^{*} வனத்திற்குச் சென்றுன். வழிச் செல்லும்போது திருக்குற்றுலத் தலத்தின் சமீபத்திலே அகத்தியரைக் கண்டு வீழ்ந்து வணங்கித் தன் வரலாறு கூறி, நாயினுங் கடையேனுகிய அடியேனை ஆட்கொண்டருள் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். முனிவர் பெருமான் முகமு மிதயமு மலர்ந்து, “அவ்வாறே ஆகுகவென்று” கையமைத்து ஒன்று கூறும் :

அன்பனே ! திருக்கேதா தலத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள பூர்ச்சு வனத்திலே இருசிகரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை யெடுத்து நம்பொதியைக்குக் கொண்டுவருவதையேல், அதனாற் பெறற்கரும் பேற்றையடைவாய். அவ்விரு சிகரங்களின் மகிழை கூறுதற் கியலாது என்று வழிகளும் உணர்த்தி, மூலமங்கிரமும் வழிபாடும் உபதேசித்து அனுப்பினர். இடும்பன் தன் மனையாகிய இடும்பி யென்பான் காய் கனி கிழங்கு முதலியன உதவி யுபசரித்துவர, அகத்திய முனிவர் தெரிவித்த வழிச்சென்று, ஆங்காங்குள்ள தலங்களை யெல்லாங் தரிசித்துப் பூர்ச்சவனம் என்னுங் தலத்தை யடைந்து சத்திசிகரம் சிவிகிரம் என்னும் இரு சிகரங்களையும் தரிசித்து ஆனந்தித்தான். யான் செய்த தவமே பெருந்தவ மென்று புகழ்ந்தான். இடும்பி பணி செய்ய, இரு மலைகளையும் பூசித்தான். அகத்திய முனிவர் உபதேசித்த மூலமங்கிரத்தை விதிப்படி உளத்தழுத்தித் தவஞ் செய்தான். அப்போது பிரம

*வனசஞ்சாரங்களில் செய்யுங் காலத்துச் சிவபெருமானைப் பூசித்துத் தேவசேனாபதியாகிய குமாரக் கடவுளின் திருவருளைடன் அவர்க்கு அடிமையாகவேண்டுமென்றே பூசித்தான் என்றும், சிவபெருமான் தோன்றி நினக்கவைக்குமென்றாலும், அத்தலம் இடும்பவனம் என்றும் கூறுவார். அவ்விடும்பவனம் என்னும் தலம் கோயிலூருக்குத் தென்கிழுக்கே பத்து மைலில் உள்ளதென்றறிக. திருக்கன்றுப்பூரினும் பூசித்து வரம் பெற்று னென்றஞ்சு சரிதம் கூறும்.

தண்டம் புயதண்டாகவும், அட்டதித்து நாகங்களும் கயிருகவும் தன் பக்கத்தில் வங்கமர்ந்தமை கண்டு, அதிசயித்து, மேகம்போல் எழுந்து கைகுவித்து, இரு மலைகளையும் பாம்புகளால் உறிபோலக் செய்து அகப்படுத்திப் பிரமதண்டுடன் பிணித்து, மூல மட்சிரத்தை யுன்னிப் புயதண்டத்தைத் தோளில் வைத்து, மண்ணில் முழங்காலை யூன்றி யெழுந்தான். கந்த நாயகன் திருவருளாலே மலைகள் இரண்டு மெழுந்தன. இடும்பன் அவைகளைக் காவிக்கொண்டு, காவடி யெடுப்பர்போல நடந்து கடந்தான். செவ் வேளின் திருவிளையாட்டினாலே வழிமயங்கி விந்த மலை வழியாகச் சென்று மல்லிகார்ச்சுனம், திருக்காளத்தி, திருவண்ணமலை, விருத்தாசலம், புட்பகிரி என்னும் தலங்களை அடைந்து வழி தெரியானாக, செவ்வேள் ஓர்அரசு குமார வடிவங்கொண்டு இடும்பன் எதிர் சென்று, “இ இவ்வழிபோய் வராகமலையிற் சென்று தங்கி அவு வழியே பொதியைக்குப் போதி” யென்றார். இடும்பன் அகமிழுந்து சென்று வராகமலை வழிபோனான்.

திருவாவினன் குடியாகிய பழந்த தலத்தை யடைதலும் குமரன் திருவிளையாட்டானே இடும்பனுக்கு அதிபாரமாகத் தோன்ற, உடலம் இளைத்து அங்கே யிறக்கி வைத்து, வாம தேவ முனியாச்சிரமஞ் சென்று இடும்பி உதவிய கந்தமூலங்களை யுண்டு இளைப்பாறி, மலைகளைத் தூக்க ஆரம்பித்தான். மலைகள் எவ்வளவு முயற்சியாகத் தூக்கினும் மேலெழாமை கண்டு சுற்றிப் பார்த்தான். சிவகிரியின் ஒருசாரி வூள்ள குராமர ஸ்மூலே மழை முதிர்ந்த கனிவ ய்சி சிறுவன் சிற்பது கண்டு, இறும்புதுற்று, இக்கட்டமுகுடைப் பாலன் இயக்கனே? முருகனே? என்றென்னிச் சமீபித்தான். பிடிரின் தொங்குங் குஞ்சியும், கருணைக் கடலொழுகுந் திருக்கண்களும், ஆயிரகோடி குரியர் ஒன்றென்த் திரண்டாற்போன்ற காந்தியும், உபவீத மனிந்த மார்புங் தண்டாயுத பாணியும் விளங்க சிற்றல் கண்டு, “குமாரனே! நீ தனிச்சிற்றவென? வழிதப்பி வந்தனையோ?” என்று வினவினன். குமரர்க் கடவுளொன்று முரைக்காது நகைத்தார். இடும்பன் சினங்கொண்டு, கு ன் றி னை விடுத்து அப்பாற் போதி; யான் கொலைசெய்யும் அசரானு மென்றுன். குமார சுவாமி, “அசர! கொண்டு வந்த இம்மலைகள் எம் இருக்கை யாகும். உனக்கு வலிமை உளதேல் கொண்டுபோதி” என்றார். இடும்பன்

கோபம் பொங்க, வஞ்சளையில் வல்லீபோலும்: நன்று நன்று யானே திருமாலினைச் சிவனுக்கிய குறுமுனியின் அடியவன். உன் வளி காண்கின்றே என்று பிசைந்த கையினன்; கடித்த பல்லன்; நெறித்த புருவத்தன்; மடித்த வாயினானுய்க் குராவடியிற் பாய்க் தான்.

பாய்ந்த காலத்துச் சுடர்வேலோ, அடர்கோலோ யாதோ கொன்றது அறிகிலேம். முதன்ட முகடு உடைந்து விழுந்தாற் போல வீழ்ந்து இறந்தான். நாகங்களும் பிரமதன்டும் அஞ்சியகன்று அகத்திய முனிவர்க்கு அறிவித்துத் தத்த மிருக்கை சேர்ந்தன. விழுந்திரந்த சத்தங் கேட்ட இடும்பி மனம் பதை பதைத் தோடிவந்து புலம்பி மாழ்கினான். குமாரக் கடவுள் மயில் வாகனு ரூடராய்க் கணங்கள் புடைகுழு, வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப வந்தருளியது கண்டு துகித்து மங்கிலிய பிச்சை கேட்டாள். குமாரப் பெருமான் திருக்கடைக் கண்ணோக்க, இடும்பனுங் துபில்விட் டெழுந்தான்போல வெழுந்து வணங்கித் துதித்து. “அடியனேன் இம்மலை யடிக்க ணிருந்து தேவீரது குற்றேவல் புரிந்திருக்க வரம் அருளல் வேண்டு” மென்று இரப்ப, பெருமா அரும் அவ்வாறுருளிச் சென்றார்.

இடும்பாசரனைத் தண்டித்து, மலையைக் காக்கும் பெருவரம் அளித்து இரட்சித்தமையாற் சுப்பிரமணியப் பெருமான் இடும்பாசர சிக்ஷாரகங்க மூர்த்தி யாயினர்.

பழந்த தலபுராணம்-மலைகள் பழந்யடைந்த சருக்கம் கொடுந்தொழிற் குர னுதி கொலைகணி அவுணர்க் கென்றும் அடும்படைத் தொழில்ப யீற்று மடற்பெருங் குரவர் கோமான் இடும்பனென் பவன்கொல் சீயத் தெறுப்புவீத் தடந்தோள் வீரன்

இன்றதுத் தாண்டனையென் கொண்களையென் ரூலு

மிரு ஸிலத்தில் வானி

லுன்றனடிச் சேரியளித் றமியனுமோர் தொழும்பி யன்றே வும்பர் கோவே

மின்றவழு மங்கிலியப் பிச்சையிட வேண்டுமென

விழிளீர் சிந்தி

முன்றேழுதா டனக்குவிழிக் கடையளித்தான் முடிந்தாலு மெழுந்தான் மன்னே.

ஞானகுண நுடனிவ்வா நேத்திநவின் நிடுமேல்கை யீனவினை தொலைந்தோய்கேள் யாதுமீ குதுமெனச்சேய் தானவில யாதுபெறு வதுதமியேன் றணவாதுன் பானவிர பிசை யேவல் புணித்திடவே பணினன்றுன்.

இடும்பாசர சிக்ஷாரகங்க மூர்த்தயே நம:

முப்பத்தாருவது

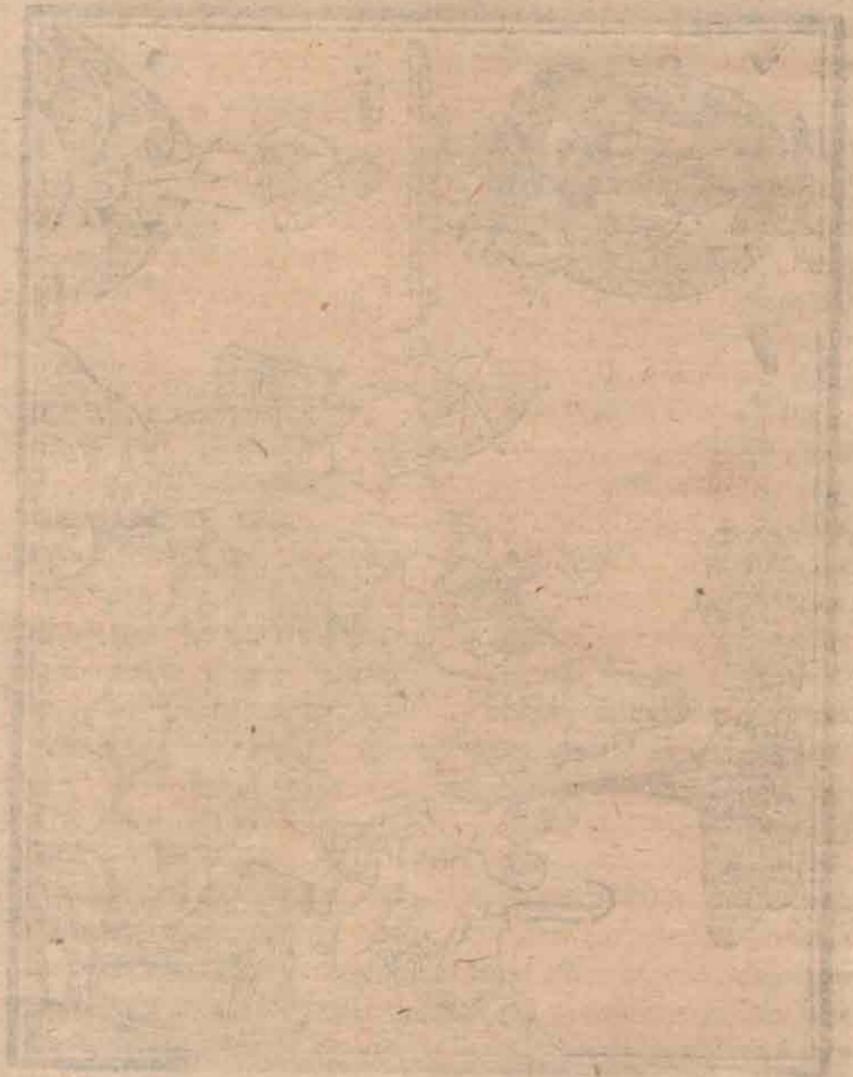
சர்வலோக கூணப்பிரதக்ஷிணை மூர்த்தி

முன்னியில் வல்ல நாத முனிவர் சத்திய வுலகஞ் சார்ந்து, பிரம தேவரை வணங்கி, அவரை மகிழ்விக்க எண்ணிச் சித்திரப் படத் துள் இருந்த மகதி யாழை யெடுத்து மாதங்கியென்னுங் தெய்வத் தைத் தொழுது பாடத் தொடர்க்கினர். பண்ணல், பரி வட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னும் எட்டுக் கலைத் தொழில்களானும் இசை யெழுப்பி, பண் பாகுபாட்டிற் குற்றங் தீர்ந்து, மெல்லிய விரல்கள், பாடுகின்ற வண்டுக் கூட்டங்களைப்போல நரம்புகளின் மீதுபடர, வார்த்தல், வடித்தல், உந்தல், உற்றுதல், உருட்டல் தெருட்டல், அள்ளல், பட்டை என்னும் இசைக் கான ஏறுப் புக்கள் எட்டினாலும் பருந்தி னியக்கமும் நீழும்போலப் பாடினார். சபையினுள்ளாரும் பிரமதேவரும் சிவபெருமானது கீதாமிர்த இசை கேட்டுக் களித்தனர். அதுபற்றிப் பிரமர் ஒரு மாதுளம்பழும் கொடுத்தார். அதனைச் சிவபெருமானது திருவடியில் வைத்து வணங்கினாரநாதர். பெருமானார் விருப்புடனெடுத்து நாரதர்க்கு நல்லருள்புவிந் தமர்ந்தகாலை, விளாயகக் கடவுளுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் வந்து தமக்கு அப்பழுத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்டினார்.

பெருமானார் அதனைப் பாதி பாதியாகப் பகிர்ந்து அளிக்கலா மன்றே? பிருதிவி முதல் நாதமிருஞ் அளவிலாத வுலகங்களை யெல்லாம் ஒருநாளிற் கற்றிவருகின்றவன் யாவனே அவனே தேவர் யாரினும் பெரியோன். அவனே பரப்பிரமம் என்று தேவர் முதலிய பதினெண் கணத்தவர்களுக்கு சபையிலே பேசித் தீர்மானித்தனர். அவ்வணங்கு சுற்றிவருதற்கு விட்டுனோ முதலிய தேவர் கள் தாழும் இயலா தென்று இருந்தார். தேவர்களுக்கு நேர்ந்த ஜியத்தை அறுக்கவும், சர்வ லோகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதினுள் வலம் வரவும், எல்லாவற்றையும் அறியவும்,

36-வதுஅத்தியாயம் சர்வலோககஷணப்பிரதகஷி மூர்த்தி

Digitized by srujanika@gmail.com

படைக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும், மறைக்கவும் அருளவும் வல்லவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளே யென்று அறிவித்தற்காகவும் ஒருபாயஞ் செய்வாராயினார்.

“அன்புடை மைந்தர்களே ! நீவீர் இருவரும் ஒரு களியைக் கேட்டின் என்னென்று உதவுவேம். நூம்மில் எவர் ஒருகணத் துள் உலகை யெல்லாம் வலம் வருகின்றனரோ அவர்க்கே இப் பழம் உரியதாகும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இக்சொல் முடியு முன்னரே சர்வ கர்த்தத்துவ பதியாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் நீலவாம் புரவியாகிய மயில் வாகனத்தின்மீது இவர்க்கு விரைவிற் சென்றார். வாயுவேகம் மனோவேகம் என்று சொல்லப் படும் வேகங்கள் அவர் போன வேகத்திற்கு ஒருசிறிதும் ஒவ்வா. அவ்வேகம் யாராற் கூறலாகும், அதலம் விதலம், சுதலம் சிசாதலம் தராதலம், இரசாதலம், பாதலம் என்னும் ஏழையும், அவற்றிற்குமேல் உள்ள எட்டிலக்கம் யோசனை தூரமுடைய கனிட்டம் என்னும் எட்டாவது பாதலத்தையும், பூமிக்கணுள்ள சத்த தீவும், கடல், மலைகள் முதலாயினவற்றையும், மேகம், வாயு, குரிய சந்திர நட்சத்திர மண்டலங்களையும், துருவ நட்சத்திர முள்ள புவர்லோகம், இந்திரன் வாழும் சுவர்லோகம், மார்க்கண் டேயர் முதலாம் இருடிகள் வசிக்குஞ் சனலோகம், பிதிரர் வாழுந் தவலோகம், சனகாதியர் தவம்புரிய மகலோகம், விதி யோன் வீற்றிருக்குஞ் சத்தியலோகம், முண்டகக்கண்ணன் அண்டியிருக்கும் வைகுண்டலோகம் முதலிய உலகங்களையும், இங்ஙனமே பிரமாண்டங்களையும், பிருதிவி யண்டத்துள்ள ஆயிர கோடி அண்டங்களையும், அப்பு அண்டம், தேடு அண்டம், வாயு அண்டம், ஆகாய அண்டம், தன்மாத்திராண்டம், அகங்கார புவன முதலாக நாதமீரு யுள்ள உலகங்களான பஞ்ச கலைகளுக்கு முட்பட்ட மந்திரம், பதம், வன்னம், தத்துவம், புவனம் என்னுஞ் சொற்பொருட் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஒரொட்டி பிற் கண்டு திருக்கயிலை நேர்க்கினார்.

சுற்றி வருவதற்குட் கடலெத்தனை, மலைகளெத்தனை, திக்கு யானைகள், திக்கு நாகங்கள் எத்தனை, திசைப் பாலர்கள் எத்தனையார்? குரிய சந்திர அக்கணி வாயு மேகங்கள் நட்சத்திரங்கள் எவ்வளவு, பிரம விட்டுனுக்களும் சத்தியலோக வைகுண்

டங்களும் இந்திரர்களும் சுவர்க்கங்களும் உருத்திரர்களும் புவனங்களும் எண்ணிறந்தவரும் எண்ணிறந்தனவு மாகும். யாவரையும் யாவற்றையும் கண்டு கண்டு செல்ல அவர்களும் இவரை அஞ்சலி செய்து வணங்கி யுள்ளார். எங்கும் ஷியாபியாய்ச் சர்வ லோகங்களையும் தமக்கு அங்கமாகக் கொண்ட அத்துவா மூர்த்தியாகிய நம்பெருமானர்க்கு இஃதோரருஞ் செயலோ? இது பற்றியே.

சோபந்ததமும்

அநேஜுதேகம் மநலோ ஜூலீயோகை
நத்தேவா ஆப்நுவன் பூர்வமார்ஷத் |
தத்தாவ தோங்யா நத்யேதிதிள்டத்
தஸ்மிந் நபோமாதரிச்வாததாதி |

என்று முழங்கிற்று, அதாவது பதி யோருவர். அவர் அசைப வரல்லர். மனத்தைப் பார்க்கினும் அதிக விரைவாகச் செல் பவர். ஜம்பொறிகளினும் மிக்க வேகமாக முற்செல்லும் இப்பதிப்பொருளைப் பொறிகளி லொன்றும் அடையாட்டாது. அவர் திரமாக விருந்தும் விரைவாகச் செல்லும் மனமுதலிய கருவி களையுங் கடந்து செல்கின்றார். காற்று அவிடமிருந்தே உயிர் களுக்கு உடலினசைவைக் கொடுக்கின்றது என்பதேயாம்.

இங்ஙனம் எங்கும் சிறைந்த பழம்பொருள் எங்குஞ்சென்று வலம்வந்தா ரென்பது உபசாரமேயாம். சொல்லனவை பெருநுள னவைகட்கடங்கா உலகத்தை யொருநொடியில் வலம் வருதல் யாவரா ஷியலும்? எங்கும் முகங்களும், எவ்விடமுங் கண்களும், எவ்விடமுங் செவிகளும், எவ்விடமும் கைகளும், எவ்விடமுங் திருவடிகளும் எவ்விடமும் வடிவமுமாகப் பெற்றார் ஒருவரிக் கன்றி யேலையோர்க்கு முடியா. அத்துணைப் பெருஞ் சிறப் புடைய பரம்பொருள் தாம் என்பதை விளக்குதற்கன்றே சுப்பிர மணியப் பெருமான் உலகை யொருநொடியில் வலம் வந்து அவ் வண்மையை விளக்கியருளினார். இவ்வண்மையை.

யசர்வேதச்சவதா உபந்ததமும்

புருஷ ஏவேதஞ்சரிவம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம் |
உதாமிருத்தவஸ்யோசாநோயதந்நே நாதிரோகதி |

ஸர்வத: பாணிபாதந்த சர்வதோக்ஷி சிரோமுகம் |

ஸர்வத: ச்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவருத்யதிஷ்டதி |

ஸர்வேந்திர்ய குனைபாசம் ஸர்வேந்திர்யவிவரஜீதம் |

ஸர்வஸ்ய பிரபுமீசாங்கம் ஸர்வஸ்ய சரணம் சக்ருத் |

என்றுகூறி வெளியாக்கிற்று. இக்கருத்தைக் கச்சியப்ப சிவா சாரிய சவாமிகளுட் தாம் அருளிச் செய்த கந்த புராணத்தில்,

எங்க னும்பணி வதனங்க ளங்கனும் விழிக

ளங்க னுங்கிருக் கேள்விக ளங்கனுங் கரங்க

ளங்க னுங்கிருக் கழலடி யெங்கனும் வடிவ

மெங்க னுஞ்செறிந் தருள்செயு மறுமுகத் திறைக்கே

என்று எடுத்துரைத்தருளினர். இவ்வனங்கு சண்முகப் பிரபு உலகை வலம் வந்து கயிலை வருமுன் என்செய்தார் கணபதி. சர்வலோகங்களிலும் பால்ஸீர். வெளிகாற்று, உடல்உயிர். கண் ஞெளிக் குரியஞெளிபோலப் பிரிவற அத்துவிதமாக வியாபித்து சிற்குந் தந்தையாரை வலம் வந்து, “உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி சிறைக்கோங்கி இலகும் பரஞ்சடர் தேவரீரன்றே? தேவரீரை வலம் வந்தது உலகைச் சுற்றியதனே டொக்கும். ஆகலான் கனியைத் தந்தருள்க” வென்று வாங்கிக் கொண்டனர்.

குமாரப் பெருமான் சர்வ லோகங்களையும் ஒருகணத்துள் வலம்வந்து சர்வ வியாபகத்துவ சர்வாந்தர்யாமித்துவசர்வபூதேச. சர்வவிசுவருப மூர்த்தி தாமென்பதை விளக்கி யருளால், சர்வ லோக சுங்கப் பிரதக்ஞன மூர்த்தி யாயினர்.

பழக்கத் தலபுராணம் - திருவாசினாந்துடிச் சகுக்கம்

மகதி யாழ்முனி விடைகொண்டு கனிவல கயிலைப்

பகவன் முன்புவைத் திறைஞ்சின னெடுத்ததைப் பரம னிகல்க டந்தவை வேற்படைச் சேயினை யானைப்

புகர் முகத்தனை நோக்கினன் புன்னகை முகிழ்த்தான்.

யாவராயினு மிக்களி விழைந்துளோர் கணத்திற்

ஷவலங்கொடு வருதிரேவெர்க் கெனப்புகலத்

தூவியம்பசங் தோகைமாமஞ்சனை மேற்றேஞ்றித்

தேவர்சேனைகாவலன் கிரியிழிந்து பார்சேர்ந்தான்.

சிரு ருத்திரர் வசக்கன் மாழுனிவர்
 தீர்த்தர் பூத்திர னிரப்பவே
 மேரு வாதிகிரி புவன மென்களிறு
 விண்டு வாதிபுடை மண்டவே
 சார தத்தலை சிறைதுளோ ரொடு
 மீச னஞ்சலி திருத்தவே
 கார்ம யிற்பரி நடாவிபோய்வினேர்
 கணங்தனிற் கயிலை மேவினுன்.

சர்வலோக சுதனைப் பிரதஷ்டினை மூர்த்தயேநம :

—

முப்பத்தேழுவது தண்ட தரக் குமார முர்த்தி

குமாரப் பெருமானுர் உலக மெல்லாவற்றையும் ஒருநெ டியில் வலனு செய்து திருக்கயிலைமலை வந்தார். அங்கு விநாயகக் கடவுள் * மாதுளம்பழும் வைத்திருத்தல் கண்டு. பின்குகுற்றூர் போல, மயிலை விடுத்து, மகுடம் குண்டலம் பொன்னுடை முதலிய ஆபரணங்களை யெல்லாங் கழற்றி யெறிந்து, கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம், விசிகம், வேல், பங்கயம், கண்டாமனி, மழு, வில், வாள், தோமரம் என்னும் ஆயுதங்களையும் வீசி, தண்ட மொன்று கையினேந்தி, கெளபீன தாரியாய்த் திருக்கயிலையி னின்றும் புறப் பட்டுத் தென்றிசை நோக்கிச் சென்று தேவகிரியை அடைந்தார், அங்கே தம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்த முனிவர் தேவர்க்கு வரங்களைக் கொடுத்து, வைகா நாட்டிலேயுள்ள திருவாவினன் குடுக்குச் சென்று, சிவகிரி யமரீந்து, இலக்குமி, குரியன், காமதேனு முதலினேர்க்கு நல்லருள்புரிந்து பற்பல திருவிளையாடல் களைச் செய்திருந்தார்.

இவண் உமாதேவியார் தமது செல்வக் குமார் உலகை வலம் வந்ததும், விநாயகர் களிவாங்கியதும், அதனால் பின்க

* மாம்பழுமென்று கூறப்படுவதுமுண்டு.

குற்று, அந்தக் குமாரர் தண்ட பாணியாக வெளிப்பட்டதும் அறிந்து. அவர்தம் பிரிவிற்குச்சிறிதும் ஆற்றுதவராய், இறைவருடன் திருவாவினங்குடிக்குச் சென்றனர். கதிரை வேலாயுதக் கடவுள் தாயையும் தந்தையையும் வணங்கினர். சிமலராகிய பரம சிவம் உளங்கனிந்து வேதாகம மோதுக் கிருவ பின்லே இன் சொற்கள் கூறி யெடுத்தைண்டது முதலுக்குத்தைவந்து உச்சி மோந்து, அஞ்சிருந்த பிராட்டியாரைத் திருநோக்கஞ் செய்தார். உமையம்மையார் திருப் புன்முறுவல் கொண்டு,

கந்தா வருக வலகமெலாங் நண்ததிற் புடைபோய் வந்தவொரு

காரே வருக மாதுளநற் கனிக்குப் பிரிக்தோய் வருகவரும் எந்தாய் வருக வேள்வருக இனியோய் வருக வெவ்வுபிரக்கும்

எந்தால் வருக தண்டதா ஏறே வருக நங்கள்திரு

மைந்தா வருக சிவ சிரினேர் வாழ்வே வருக இன்பமுன்

மணியே யணியே வருகநலம் வந்தாய் வருக அருள்கரக்குஞ் சிந்தே வருக வினங்குடியிற் றிருவே வருக வருகவே
தேவே ஞானப் பழந்வா செல்வா வருக வருகவே.

என்று வகுகைப் பருவங் கூறி வாரியெடுத்துத் தோன்மே லணைத்து மீட்டும் இறைவன் கையிற் கொடுத்தனர். பெருமானுர் மடியினில் வைத்துச் “செல்வக் கண்மணியே! கீயென்று மிளை மையையுடையாய். எல்லா வறிவு முள்ளாய், கீசிறுவனே? இல்லை இல்லை. பெரியோன் கீழவோ னன்றே? மாதுளங்கனியு மொரு கனியோ? கீயோ னன்றுங் தெவிட்டாப் பேரின்பச் சுவையை யிடைவிடாது கொடுக்கும் சிவ ஞானப் பழம் ஆகும். அங்ஙன முள்ள பழந்யாகவும், நுனக்கு வேறு பழமும் வேண்டுமோ? என்றிவவாறு பலப்பல இனிய மொழிகள் கூறி “மைக்த! யாழுஞ் சத்தியும் யேயென்றே? அது எம்முடைய ஜூது முகமும். தேவீயின் ஒருமுகமுஞ் சேர்ந்து நினக்கு ஆறு திருமுகங்கள் க இருப் பதங்குல் அறிதி. எம்மைக் குறித்துச் செய்யும் வழிபாடும். சின் அன்னையைக் குறித்துச் செய்யும் பூசையையும் நினக்கேயாகும். எம் மிருவரையும் பூசை செய்தடையும் பலன் சின்னைப் பூசை செய்வதனு லுண்டாகும். நின்னைப் பூசித்தவர் எம்மிருவரையும் பூசித்த வராகின்றூர்” எனத் திருவாய்மலர்ந்து அத்தலத்தில் வீர் திருந்தனர்.

பரசிவப் பிரபுவுங் தேவியாரும் “பழந்” எனப் புகன்றமையால் அத்தலம் அற்றை நாட்டொடங்கிப் பழநியெனப் பெயர் பெற்றது.

சுவாமியும் பழநியரண்டவன் எனவும், தண்டாடுதபானையெனவும் ஞானப்பல மூர்த்தியெனவும் பெயர் பெற்றார். ஞானமாகிய பல மூர்த்தியென்க. பலம்—பழம். இம்மூர்த்தம் மேல் வருஞ் சாம வேத மகாமந்திர வசனப் பொருள்களை நுட்பமாயுணர்த்தக் கொண்டருளியதுமாம்.

சாந்தோக்கியோப நிடதம்.

ஆரும் பிரபாடகம்—துவாதச கண்டம், 1-2.

ந்யக் ரோத பலமத ஆகரேதி தம்பகவ இதி, பின்தீதி பின்கம் பகவஇதி கிமத்ர பச்ய சீத்யண்ணிய இவே மாதாநா பகவ இத்யாசா மம்கைகாம் பின்தீதி பின்நா பகவ இதி கிமத்ர பச்யசீதி நகிஞ்சா பகவஇதி |

தங்கோ வாசயம்வை சோம்யைத மனிமாநம் நங்பாலயச ஏதல்ய வைகில சோம்யை ஷோனிமிந் ஏவம் மகாங் ந்யக்ரோதல்ஸ் திஷ்டதி |

பழநித் தலபுராணம்

“தந்தை மலர்க்கைக் செமுங்களிதன் தமையன் தளிர்க்கை தனிற் காணச், சிந்தை தெளிதாண் டெருவியுயர் தேவசிரிச்சே திம்மவைகி.”

“சேயதிருவா வினன்குடியிற் சென்றுஞ்குன்று தொறுங்குன்” சுசலுருக் மடியினில்லவைத் தென்று மிளையோ யறிவுடையை தேசுதருஙம் வானுதற்கண் மனிசிருவ ஞேபெரியை வாசநறுமென் கனியுமொரு கனியோமதுர மொழிவாயாற் பேசவரிய மறைஞானப் பிள்ளைபழந் யெனப்புகன்றார். கூறுடை யானுங் குன்றுக் குணப்பெருங் குன்று ஞானப் பேறுடைப் பழந் யென்னப் பெயரது மருவி யெங்க ஞாறுமா முகவன் வைகு நகரமு மன்று தொட்டு வீறுதொல் பழந் யென்றே விளம்பின வலக மூன்றும்.

தண்டாதாக குமா மூர்த்தயே நம:

முப்பத்தெட்டாவது

புராண பாலன கிருபா முர்த்தி

தாம்பிர வன்னி நதிக்குத் தென்றசையிலே செயந்தி மாங்கரம், திருச்சிரலைவாய் எனவரும் பெயர்களை யுடைய திருச்செந்தூர் என்னுஞ் சுப்பிரமணிய தல மூள்ளது. அது படைவீட்டுத் தலம் ஆறிலுள் மிக விசேட முடையது. அவ்விடத்தில் வெழுந் தருளி பிருக்கும் எமது பரம கிருபா நிதியாகிய குமாரக்கடவைனை மெய்யன்புடன் பூசித்து, அவரது திருவடிகளையே யன்றி மறந்தும் புறந்தொழுத திரிசதந்திரப் பிராண முனீவர் இடன்டாயிரவுளர். அவருள் ஒருவர் து தவமேலீட்டானே தோன்றிய வென்றிமாலை ஐயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வியிற் பிரிய மின்றிவாளா காலங் கழித்தமையாற் றந்தையார் அவரைக் கந்த நாதனது திருக்கோயிலிலே மடைப்பள்ளி வேலையி லமரச் செய் வித்தனர். அவர் அங்கு மெய்யன்புடன் திருவழுது முதலியன செய்து கொடுத்து வருங் காலத்திலே, ஒரு நாட், குமரன் நிருவருளானே நைவேத்தியஞ் செய்தற்குக் காலங் தாழ்த்தனர். அதனால் தலத்தாரு மக்கோயிலி ஹள்ளாருஞ் சினமுற்று இவர்க்குக் கடுக் தண்டனை கொடுத்தனர். அத்துன்பத்தைச் சகிக்க முடியாது அற்றறயிரவிலே. இவ்வாறு நிருப்பதினும் உயிர் விடுதலே மிக்க நல மென்று கருதிச் செவ்வேளைத் தம்மனத்தி லன்புடன் சினைந்து துதித்து, ஆலயத்தின் பக்கத்தே யுள்ள ஆழியில் வீழுவான் சென்றார். வீழுஞ் சமயத்தில் அன்பினரைக் கைவிடாத தடங்கருணைப் பெருங்கடலாஞ் சத்திர முர்த்தி வெளிப்பட்ட டருளி அவர் கையைப்பற்றித் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார் :—

“அந்தணனே! நே யோன்றற்கும் அஞ்சற்க. யாம் இத்தலத் தின்கண் நுமக்காக வீற்றிருக்கின்றேம். இனி சின்னைத் தேவரும் பிறரும் போற்றி வணங்கும் வரத்த னுக்குவேம். இத்தல மான்மியத்தைத் தயிழிலே பாடுதி” யென்று திருவாய்மலர்க் கருளினர். வென்றி மாலை ஐயர் என்பவர் பரவச மடைந்து, வணங்கி யெழுந்து “சர்வ லோகாதிபதி! புதுத்த நாயினுங் கடையேனை யோருபொருட்டாக் கொண்டெழுந் தருளினேயோ! அடிய

னேன் தமிழ் நெடுங்கணக்குத்தானும் முற்றுங் தெரிந்திலனே. எவ்வாறு மான்மியத்தை யறிவெல். எங்ஙனம் பாடுவே னேறையேன்" என்றார். சண்முகப் பெருமான் திருவள மிரங்கி, "அனி யோய்! செவ்வல் என்னும் நகரத்திலே சிருட்டினை சாத்தி என்ற பிராமணனிடஞ் செல்வாய், அவன் அறிவிப்பான். அப்போது உனக்குப் பாடும் வன்மையுண்டாகும்" என்று மறைந்தனர்.

அதனைச் சிரமேற் கொண்டுசென்று சாத்திரியாரைக் கண்டு சிகழ்ந்தது கூற. அவர் தமக்கும் அங்ஙனம் அறிவித்தருளியதை விளைந்து அழவின் மெழுகதுபோல் உருகித் தல மான்மியங்களை வடமொழியி னின்றும் உணர்த்திய மாத்திரையே பேராழிக் கரைபுரண் டோட்டினற்போலச் செந்தமிழிற் கவிகள் பாடி முடித்தார். சாத்திரியார் அவர்கள் இவரது கவிகளின் சொற் சுவை, பொருட்கவை, வனப்பு முதலாயவற்றையும், கவிபாடும் விரைவினையுங்களை புகழ்ந்து விம்மிதமும் மன்பும் மேலிட. வென்று மாலைக் கவிராசர் எனச் சிறப்புப் பட்டமு மளித்து அன்புடன் விடுத்தார். கவிராசர் அவர்கள் தாம் பாடிய திருச் சேந்துரப்புராணத்தைச் சுவாமியின் திருச்சங்கிதானத்திலே அரங்கேற்றும் படி வந்தார்.

அவ்வண்மையறியா அவ்வுரிலுள்ள திரிசதங்கிர ராகிய பிராமணர்கள் கேட்டு. பரிசாரகனுவது பாடுகிறதாவது கதென்ன புதுமை? அரங்கேற்ற வொட்டே மென்று சிந்தித்துத் தடுத்தார். அவர் தன்மையை யறிக்க கவிராசர் அவர்கள் வருந்தி, "அரங்கேற்றுவார் அரங்கேற்றுக; மதிப்பார் மதிக்கட்டும்" என்று அப்புராணத்தைச் சமுத்திரத்தி வெறிந்து தாஞ்சு சிவபோகபராய்க்கந்தக்கடவுள் திருவடியை யடைந்தார்.

கடவிலே ஏறியப் பட்ட புராணமானது அக்காலத்தே திருக்கான சம்பந்த மூர்த்திநாயனார் வையையாற்றி விடப்பட்டதமிழ் வேதத் திருவருட்பாத் திருவேட்டினைப்போல எதிரேறிக் கால் கொண்டு சென்று இலங்கையிலே யாழிப்பாணத்தின் வடபாகத் திலேயுள்ள உபயக்திர்காமம் என்னும் புதுச்சங்நிதித் தலத்திற்கு அணித்தான பனைமுளையை யடைந்தது. பனையோலையில் வரையப்பட்ட நூல்டைந்த முனையாகலாற் பனைமுளை யெனப் பெயர்

பெற்றது. புராணமுகையென்றும் வழங்குவதுண்டு. அதனைச் சுப்பிரமணிய சுவாமியின் தொண்டராய், கந்த புராண பாராயனாராய், அந்தாலீப் பனை ஒலையின் எழுதிப் பல திருமுறைகளாகக் கூவவோர் ஆலயத்திற்கு வழங்கி வருதலையே தொழிலாக வடையவராய், நம்வமிச பரம்பரையில் வந்த முருகதாசர் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சொப்பனத்தி லறித்தாங்கு அவன் சென்ற காலை, திருச்செந்துரப்பு புராணத் திருமுறை கடற்கரையினடைதல் கண்டு அறுமுகக் கடவுளின் திருவருளிருத்தவா ரெண்னையென வியந்து துதித்து, பூம் பஸ்லக்கில் வைத்து, வாத்தியங்கள் பல முழங்கக்கொண்டு சென்று பூசித்து வந்தார். அதன் பிரதிகள் பற்பல எழுதித் திருச்செந்தூர் முதலாய சுப்பிரமணிய தலங்களுக்கு அனுப்புவித்தார். தினங்தோறும் பாராயனாஞ் செய்து வருவார். இங்ஙனமிருக்கு நாளிலே சக்கர சுவாசம் என்னுங்காற்றின் வேகத்தாலே யவ்வூர் முழுத்து முள்ள ஒவ்வொர் வீடுகளிலும் பஸர் இறக்கமை, இவர் இருக்கும் வீதியினுள்ளார் ஒரு வரும் அக்கெடுதிக் காற்றினால் இறக்கா திருத்தலைக் கண்டு, புராணத்தின் பெருமையோ வென்று சந்தேகித்தார். சந்தேகித்த அவரது கனவின்கண் வேற்பெருமான் அவ்வுண்மையைத் தெரித்தருளிச் சென்றார். ஒவ்வொருவரும் பிரதிக ணெழுது வித்துத் தத்தம் இல்லங்களினும், கோயில், மடம் என்னு மிடங்களிலும் வைத்துப் பத்தியுடன் பாராயனாஞ் செய்து பயன் பெற்றார். இங்ஙனம் புராணத்தைப் பரடுதற்கும், வழங்குதற்குங் கிருபையைக் கர்ட்டிய மூர்த்தி யாகலாற் புராண பரலன கிருபா மூர்த்தி ஆயினர்.

திருச்செந்தூரப்பு புராணம்-சிறப்புப் பாயிரம்

கந்தவேளோடிவந்துவேதியனைக்கைப்படித்தொன்றுக்குமஞ்சேலந்தனுவவனார்குலத்தைவேற்றுத் தேயமரரைப்புரந்துசெந்தூரா மிந்தமாதலத்தையுற்றனமதனுலித்தலமகிமையாம்வடநூல் செந்தமிழானுஞ்சிறக்கங்கியினிதுசெப்புவாயென்றுரைசெய்தான்.

தடையற யாவுங் தெளிந்ததோர் கிருட்ண சாத்திரி மகிழ்ந்தனன் கதிரவே, வுடையவன் றன்பான் மொழிந்த மாற்றமு நன் கொத்திருப்பது கண்டு வியந்தே, யிடைவா திருந்து செந்தின் மான்மியத்தை யியம்பியே முடித்தபின் கடவீன், மடைத்திறங்கிட்ட வெள்ளம்போல் வென்று மாலைக்கு வந்தன வாக்கு.

இன்ன குறிப்புணர்ந்து பெரிதாகுவித்து மனவருத்த மெய்த லோடு, முன்னருமல் வேடதனை யலைகடல்லீசியெறிந் தோடிப் போனான், பின்னரவ் வேடலீ யொதுக்குண் மழுத்துத் துறை சேரப் பெற்றதந்த, நன்னகருளா ஞாருவன் காண்டலுங்கூக் கொண்டில்ல நன்னாருவனுல்.

தணிகைப் புராணம்

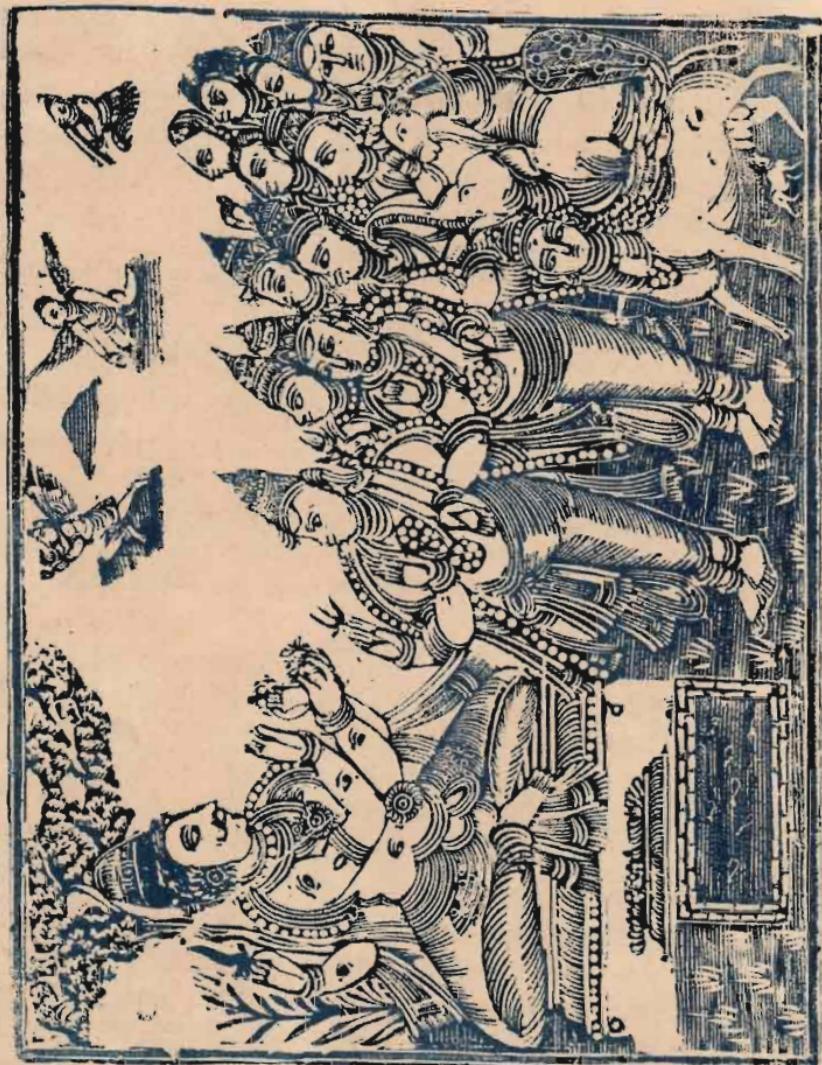
“ஏடெழு தூசி பாச மீந்தவ ரெழுதி வைப்போர்
பிழுறப் பயில்வோர் சொல்வோர் பெரிதரும் பயன்க ளாய்வோர்”
“ஆய்ந்தவர்க் கண்ண மாதி யளிப்பவர் முதலா ஞாரு
மேய்ந்தநற் சுற்றத்தோடுஞ் சிவபுரத் தோல்லீ சேர்வார்.”

புராண பாலன கிருபா மூர்த்தியே நம :

முப்பத்தொன்பதாவது

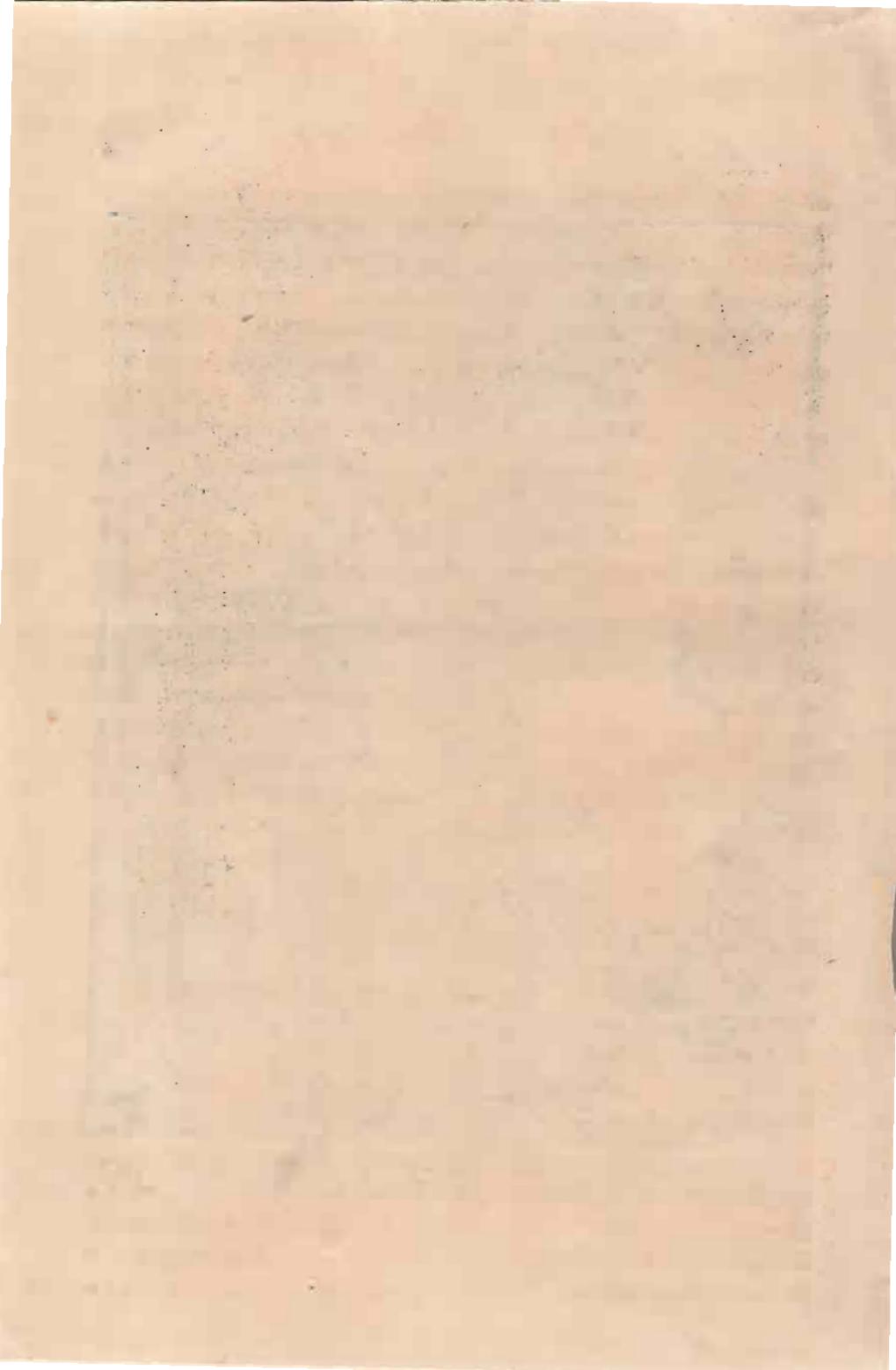
இந்திர போகாநுக்கிரக முர்த்தி

கொடுவினை முதிர்ந்த குருபண்மன் முதலிய அசரர் கூட்டங்களையெல்லாம் அழித்து, இந்திரனை முன்போல விண்குடி யேற்றி ஞார் குமாரக்கடவுள். அங்ஙனம் அரசாட்சிபெற்ற இந்திரனுன் வன், ஆங்குள்ள போகப் பொருள்களாய ஜூராவதம், காமதேனு. சங்காசி, பதுமாசி, சியமாதகமணி, குளாமணி, சிந்தாமணி, சந்தா னம், அரிச்சந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம், உச்சைச் சிரவம் என்னும் புரவி, சுதங்கமை என்னுஞ் சபை, வசங்கமெனும் மண்டபம், அரம்பபயர் முதலியன: பானுகோபன் ஆதியான அசரர்களாலே கவரப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் வெறுமையதாய் விண்ணுலகு விளங்கியது கண்டு, அவைகளை முன்போ வெற்கு அளித்தருள வல்லவர் சரவணபவனேயெனத் தனது உள்ளத்து னண்ணிப்பூவுகையடைந்தான். ஆங்குக் களிக்கவெற்பு. அகோர கைவல்லியப் பிரதம், பிரணவார்த்த நகரம், மூலாத்திரி, கற்ப சித்து, நாரதப் பிரியம், சீழுரண கிரியெனத் திருநாமங்கள் வகித்த தணிகை தஸ்ததைச் சார்ந்தான். கிளிகண்டு வணங்கி வலம்

39-வது அத்தியாயம்

இந்திர போகாநுக்கிரக மூர்த்தி

வந்து, திருக்கோயிலின் சமீபத்துள்ள தீர்த்த மொன்றை யடுத்துத் தேவதேவனது அருச்சனை செய்ய விரும்பிச் சிலரைப் பார்த்து. “ஓவளீர்! கற்பகச் சோலீக்கனுள்ள மடுவினிடத்தே பூத்தொளி ருங் குவளோயங் கொடியைக் கொண்ரவீ” ரென்னலும் அவர் கொடுவங்கநார். அதனைத் திருமால் தவஞ்செய்த இடத்தின்க னுள்ள சுனையிலே பதித்து அம்மலர்கொண்டு அருச்சித்தனர். அதனால் அவனேணுமுந்தருளி யிருக்கும் விளையகப் பெருமான் அந்நாள் தொடங்கிச் செங்கழுத் தீர்யகர் எனத்திருநாமமுற்றார்.

அதன் பின்னர் இந்திரன் வேத முதல்வராகிய ஞானசத்தி தரப்பெருமான் திருக்கோயிலி நூட்சென்று பணிந்து, முழ்கினாரது பெரும் பாவங்களை யெல்லாங் தீர்க்கவல்ல குமார தீர்த்தத்தும் அவ்வாறே செங்கழுதீர்க் கொடியைப் பதித்து, காலீப் போதி லௌருமலரும், உச்சிக்காலத்தி லொருமலரும், மாலீக்காலத்தி லொரு பூவுமாக மலரும் வண்மைகண்டு அதிசயித்து, அவைகளாற் சிவாகம முறைப்படி பூசை யாற்றினான். இங்ஙனம் முக்காலத்தும் மெய்யன்புடன் இயற்றுவ துகண்ட தணிகை நாயகன், கார்த்திகை மாதத்திலே கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற் பூரணைத் திதியிலே யிந்திரன்முன் தோன்றியருளினார். அதுகண்ட இந்திரன் அளவிலா ஆனந்தம் பொங்கப் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கிப் பெருமானைத் துதிப்பா னுயினான்.

பேரரு ஞாடையா னென்னும் பெற்றிமை யுலகோர் தெள்ளாக் கூரியுண் மலத்தி னுழந்து கொட்டபுற மிழுதை யேற்குஞ் சீருள் புரிந்து தேவர் சிறையினைச் சீத்துக் காத்த வாரருள் போற்றிஜூறு பிரமுறை போற்றி போற்றி, மண்ணுயிரிடைத்து மல்க மழைமுகி லானுய் போற்றி, விண்ணுயிரிடைத்து மல்க மிஸிரமிழ் தானுய் போற்றி, கண்ணுயருக் காணக் கண்ணுட்ட கனலுரு வானுய் போற்றி, எண்ணுயிர்த் தொழில்மை முற்ற விரந்தர மானுய் போற்றி.

எனத் துதித்தான். மாமனுராம் மாகனூர் போற்றியதற் குவகைகொண்டு, மருகனாம் மருகநாதன் திருவொய் மலர்க்கு ருஞும். “ஆகண்டலோய! சினக்கு என்வேண்டுங் கூறுதி யெமக்” கென்றார். இந்திரன் “பெருமானே! சவர்க்கத்துள்ள பேர்கப் பொருள்கள் யாவும் பெறுவான் தேவரீர் திருத்தல

மடைந்தேன்; எனைய தேவரும் தாந்தாம் வரங்களைப் பெறுமாறு வந்துளார். இவ்விடத்து எளியேனுல் நாட்டப்பட்ட குவளை யுலக மெல்லாம் அழியுங் காலத்தும் ஒழியா திருத்தல் வேண்டும். இம்மலரை யணியும் வரைக்கும் எளியேனுக்கு எவ்வகைத் துன் பழும் இல்லையாதல் வேண்டும். ஆதி அந்த மில்லாப் பரஞ் சோதி யாகிய தேவீர் காட்சி யருளிய இந்நன்னுளில் இத்தீர்த்தத் தில் முழ்கினவர் பருகினவர் தெளித்துக் கொண்டோர் யாவரும் இருவினைகளும் மலமு மொழிந்து தேவீரது திருப்பத்திற் சார்ந் திரண்டறக்கலக்கும் இனையிலா முத்தியை அடைதலும் வேண்டும்” என்றிரந்தான். தணிகைப் பெருமான் அவ்வரங்களையு முதலி, அவற்குரிய போகப் பொருள்களையும் அளித்து முன் போல் இருந்து அரசு செய்யுமாறுங் கருளை பாலித்தார் இந்திர னுக்குப் போகப் பொருள்களை யெல்லாம் அளித்து விண்ணுவகை நிறுத்தினமையாற் பெருமானுர் இந்திர போகாதுக்கொக முந்தி ஆயினர்.

தணிகைப் புராணம்

இந்திரன் வேட்ட வெல்லா மெம்பிரா னருளிச் செய்தா
னந்தரர் தாமுந் தத்த மாக்கமுற் றருளப் பெற்றூர்
பைந்தரு காம தேனு பகர்சிதி மனிக ளாய்தன்
சந்தமார் சதன்ம மென்னுஞ் சபைமுத லஜைத்தும் பெற்றுன்.

நாற்பதாவது

நாகவாதனு நிவாரண முந்தி

இப்பிரமாண்டத்தி னடியிலே, சலத் தம்பமாக விளங்கும் சுவர்ண மயமான ஆதார சத்தியின் தலைமீது இரணிய மயமான தாமரை மலர்போல நூறுகோடி யோசனை யகல முள்ள ஆதி கூர்மம் இருக்கும். அதன் முதுகிலே எட்டுத் திக்குகளினும் எட்டு யானைகள் அமரும். அவைகளின் நடுவிலே எட்டுமாநாகங் கள் இருந்து பூமியைத் தாங்கா ஸிற்கும். தக்கன், வாசகி, அனாந் தன், கார்க்கோடகன், பதுமன், மகாபதுமன், சங்கபாலன், குளி

கன் என்னும் அவ்வெட்டான் வாசகியே சிறந்தது. இது முப்பதினுயிரம் யோசனை யகலமுடைய படத்தலைகளை யுடைத்தாய், வெண்ணிறக் காந்தியுடையதாய், அநேக சர்ப்பர்கள் குழந்து போற்ற மகா பல முடையதாய், தன் பிடரை வளைத்துப் படங்களால் தரணியைச் சமந்து சிற்கும். துரியோதனன், குந்தி புத்திர ஞகிய விமளைக் கட்டி யாற்றில்ல அவன் பாதலத்தில் வீழ்ந்தபோது. இநாகராசனே யவனது விடநோய் தீர்த்துத் தன்னிடத்துள்ள அமிர்தத்தைக் குடங் குடமாகக் கொடுத்துப் பலவித ஆபரணங்களுடன் பதினுயிரம் யாளை பலத்தையும் அளித்து அனுப்பினான். இவ்வாரூய வாசகியைத் தேவர்களும் அசர்களும் அமிர்தத்திற்காகப் பாற்பகடல் கடைந்த காலத்தே மட்ர மலையாகிய மத்திற்கு நானுகப் பூட்டிக் கடைந்தார்கள்.

அசர்கள் வாசகியின் தலைகளிலும், தேவர்கள் அதன் வாசி மூம் பற்றி மிகு வேகத்துடன் இழுத்துக் கடைந்தார்கள். வாசகி நாகம் அதனைப் பொறுக்க லாற்றுது தன் வாய்களினின்றும் அதைக் கால. அதற்கு அஞ்சித் தேவாசரர்கள் யாவரும் ஒடினர். விழுதியண்டதனால் வெள்ளை மேனியனுய் விளங்கிய மாதவன் காக்கின்றே னென்று எதிர் சின்றமையாற் காளமேனியனுயோடி னான். அதனை யங்கி வண்ணனார் உண்டருளிப் பின்னருங் கடையு மாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் முன்போலவே கடைந்து அமிர்த முண்டார். இவ்வாறு கடைதலால் வாசகியி னுடல் அவர்களைகளில் நெரிந்தும், மலையி னுரோஞ்சப் பட்டும் தேக மெல்லாம் பெரும் புண்ணுற்று மிக்க வருத்த முற்றது. அமிர்த முண்டும் அகன்றிலது அவ்வருத்தம். பரசிவப் பிரபுவின் றிருக்கண்டத்தைக் களங்க மாக்கிய பாதகமே யிவ்வருத்தத்திற் கேது வென்று உணர்ந்து. அப்பாதகமும் இவ்வாதனையுந் தீர்ப்பவன் வாயுவாற் ரூங்கப் பட்ட சிகிவாகன மூர்த்தியே என்று பெரு மாளை நோக்கித் தவங்கிடந்தான்.

அறுமுகக் கடவுள் தோன்றி யெவ்வரம் வேண்டு மென்றார். நாகராசன், “சுவாமி! இப்புண் வாதனை யெவ்வாற்று னுங் தீராது பெரிதும் வருத்துகின்றது. அதனாற் பூமியைத் தர்க்கு மாற்ற வில்லா தாயிற்று. அன்றியுந் தேவீரது தந்தையாரது திருக்கண்டத்தைக் கறைக் கண்டமாக்கிய பாதக நோய் மிகுதியும்

என்னுளத்தைச் சுட்டழிக் கின்றது. என் செய்கே'' எனா, சேந்தப் பெருமன், வாசகியின் உடலைத் தைவந்து (தடவி) ''நாகராச! இனிடல் வாதனை யோழித்தது. முன்னையதினும் அனந்த மடங்கு வலிமையை யளித்தேம். இவி முன்போற் டு பாராந் தாங்கக் கடவை. பிரம விட்டுனு முதலிய தேவர்களும் ஏவர்களும் மலவசத்தாற் ரூமே பிரமம் என்று மயங்காது, எங்கையே பரம்பொருளென் ருணர்ந்து வழிபட்டு யெதற்குரிய அடையாளமான நற்கறையாக விருத்தலால், அதுகறை பாதக மாகாது. எந்தை திரிபுர மெரிக்குங் காலத்து, மந்தரமலையிற் கயிருக் கிடந்த ஸ் அவர் திருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாம் வில்லிற்கு நானு யிருப்பதால் அசிறுமை நீங்குவை'' என்று அருளிச் சென்றார். வாசகி நாகத்தின் உடல்வாதனையையும், கிலேசத்தையும் நீக்கி யருளினமையாற் குகேசப் பிரபு நாக வாதனு நிவாரண முர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

கந்த ஈகரி (மொழி பெயர்ப்பு)

வாசகி கீரக் கடல்கடை தலைன் வருபுனு

மெமதுதந் தையனு

மீசனற் களத்தைக் கறையதாக் கிட்டே எனாவது

பாதகமென் ருளைந்த

மாசையுங் கெடுத்து முதல்வலி யருளும் வள்ளலே

கந்தநா தப்பேர்த்

தேசனே ஞானத் தெளிவமு தளிக்குங் திருவருட

கடலெமக் கருளே.

தணிகைப் புராணம்-நாகமருள்பெறு படலம்

பன்னெடு நாள்கழி வெய்த ஏளம்பரி விற்றீர்ப்பான்

கன்னி மயிற்பெரு மாளெனதீர் போங்கு கருந்தின்மை

மன்னு முடற்பினர் நீத்து வழங்க மகிழ்ந்தாடிப்

பொன்னடி தாழ்ந்து புகுந்தது தன்புகழ் சால்வைப்பு.

நாகவாதனு சிவாரணமுர்த்தயே நம :

நாற்பத்தோராவது

போக மோகூராநுக்கரக முர்த்தி

பொதிய மலையின் தென்பக்கத்திலே யுள்ள பதினெடு சிவ தலங்களுக்குங் கிழ்த் திசையில் விளங்கிய மலைச் சாரலிலே பிரமன் தவஞ் செய்தான். முருகக் கடவுள் தோன்றித் திருப்புன்முறுவ லோடும் பிரமனைத் திருநோக்கன் செய்து மறைந்தனர். மலரவன் மனம் வருந்திப் பின்னரும் பல்லாயிரம் வருடந் தவஞ் செய்தும் வேலினுக்கிறை வந்தாரல்லர். விதியவன் வருந்துங் காலத்திலே நாரணமூர்த்தி அவ்விடம் போந்து, “மைந்தனே! கந்தக் கடவுள் இனித் தோன்றுமாறு வேண்டுவையாயின், அவரது ஆற்றேழுத்து மந்திரத்தை யுன்னித் தவஞ் செய்தி. அல்லதேல் அவர் வருதலும் நீ அவரது திருவருள் பெறுதலும் இல்லை” யென்று சடக்கர மந்திரத்தை யுபதேசித்துச் சென்றார். அவன் அவ்வாறே ஆற்றேழுத்தை யுச்சரித்துநோற்க.

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோலமார்பும்
எண்டரு கரமீராறு மிலங்கெழிற் படைகள் யாவாங்
தண்டையுஞ் சிலம்பு மார்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக்கண்டான்.

என்றபடி ஆற்றிரு முகமும் பன்னிரு திருக்கண்களும் குண்டலங்களுங் திருமுடிகளும். பன்னிரு திருக்கரங்களும். அவற்றில் துவசம் வச்சிரம் அங்குசம் அம்பி வேலாயுதம் அபயமும் என்பவற்றேடு, வரதம் பங்கயம் மனை மழு தண்டு வில் என்பவைகளும். தண்டை சிலம்பு முதலிய அளிகள் ஒனிக்குஞ் திருவடிகளும் பொருந்துச் செந்துர் முதல்வர் பிரசன்ன ராயினர். பிரமன் பணிந்து நடுநடுங்கி சின்றுன்.

வேலாயுதக் கடவுள் விளித்து, “விதியோய், நீ தவஞ் செய் தற்குக் காரணம் என்ன? அவற்றின் வரலா ரென்னை?” யென்று அறியார்போல வினவினார். பிரமன் கூறுவான் : தெய்வ யானையும் வள்ளியம்மையும் படருங் திருப்புயங்களை யுடையவரே! வேத முதலே! அடியேன் தவஞ் செய்தல் இழந்த தலையி லொன்னறப்

பெறுதற்கே. ஜந்தலீல யுடையனுசிய யான் ஒன்றிழந்தது தேவீர்க்குத் தெரிந்த தொன்றே. அவ்வாறு இருப்பவும் எளிய னேணைக் கூறும்படி கட்டளை பிட்டருளியது ஏற்கு நல்லுணர்ச்சி பின்னருங் தோன்றவேண்டு மென்னுங் கருத்தே; தேவீரது திருவிளையாடலை யாவருணவார்? என் வரலா வெள்ளில்,

முன்னர்ப் போதில், அடியேனுக் திருமால், இந்திரன் முதலீய தேவர்களும் முனிவர்களும் மேருமலையின்கண் குழுமி இருந்தேம். அப்போது சனகர் முதலர்ய முனிவர்கள் சபையை நோக்கி “ஐயன்மீர! உலகத்துள்ளவர்கள் யாவரினும் பெரியேர்ன் எவன்?”, என்று ஆராய்ந்தனர். அப்போது புன்மையேன் மலமறைப்பி ஞாலே, “யானே பெரியேன்” என்று முழுங்கிக் கூறினேன். அது கேட்ட திருமால் மனங் கொதித்துக் கோபத் தீப்பொங்க எழுந்து “நியில்லை; யானே கடவுள்” என்றார். இங்ஙன மவருங் கூறவே யெம்மிருவர்க்கும் போர் மூண்டது. அதுகண்ட அவையத்தார் அஞ்சி சின்றார். அப்போது சபை நடுவே இந்து வேதந் தோன்றி.

இருவர் மொழியுங் கேட்டிகழா விருக்கு வேத மாங்கெய்திப் பருவ முகில்போ வீறத்தோடும் பங்கே ருகமே லுறைவோடும் விரியும் புவன மனைத்தி ஆக்குங் கடவுள்ளீர் விரிகடவிற் சருகும் விடமுண் உமையளித்த கருணைக் கடலே முதலாவான்.

பருவகாலத்து மேகம்போன்ற திருமாலும், தாமரை மலர்மே விருக்கும் பிரமனும் ஆகிய நீவீர் இருவரும், பரந்த உலகங்க ஸெவற்றிற்குங் கடவுளாக மாட்டீர் விரிந்த பாற்கடவினின்றுக் கோன்றிய ஆலாலத்தைப் பருகி நூங்களைக் காத்த அருட்கடலாகிய பரசிவனே முதற் பொருளாவ ன் என்று கூறிச்சென்றது அது கேட்டும் மயக்க மேலீட்டினாலும் வெதுளி மிகுதியினாலுங் கவனியாது பின்னரும் அவ்வாறே கூறினேம். அப்போது இரண்டாம் வேதமாகிய யகர்வேதந் தோன்றி,

என்னு விருக்கு மறைபகர விரண்டாம் வேத மாங்கெய்தி, யொன்னர் புரமுன் ரூரூங்கெரிய முறுவல் கோட்டு மொரு முதலே, முன்னேன் முன்னே னெனமேற்கோள் காட்டி முதிர்ந்த முதுக்குறைவாற் றன்னுத் தழுப்ப முறையிட்டுக் கணம்போ வதிர்ந்து சாற்றியதே. (கூர்ம புராணம்)

உண்மைப் பொருளிதுவே யென்று மேகம்போல இடித்துக் கூறியது. அவற்றையுஞ் செவி கொள்ளாது அலைங்கேம். மூன்றாம் வேதம் ஆகிய சாமவேதம் அதிர்த்து விரைவின் வந்து “பேதைகளே! யானுரைப்பது கேண்மின்” என்றது.

இறந்தும் பிறந்து மெவ்வியிரு
மொழியா துலவி யெஞ்ஞான்றுங்
கறங்கு போலத் திரியவேவ னியற்றுங்
கருணைக் கடல்யாவன்
சிறந்த வந்தச் சங்கரணை
தேவதேவ னென்ப தல்லான்
மறந்தும் பிறரை யெண்ணாற்க வென்று
சாமம் வழங்கியதே. (கூர்மபுராணம்)

அதனையுங் கேட்டே மல்லேம். தீவினை மிக்க எமக்கு மூன்னர் நான்காம் வேதமாகிய அதர்வண வேதமுந் தோன்றிச் சாட்சி கூறிற்று. அது பின் வருமாறு:—

ஓன்றும்ப் பலவா யுபிரிக்குயிரா
யுலக மனைத்துங் தானுகி
சின்றுங் கவற்றிற் பொருந்தாத
நீறு ழுத்த செழும்பவளக்
குன்று யன்ப ரிதயமலர்க்
கோயி ரேறு மினிதமரும்
பொன்றும் சடையோன் முதல்வனென
நான்காம் வேதம் புகன்ற துவே. (கூர்மபுராணம்)

அதுவும் பாவியேஞ் செவிக்கு ஏறுதாகக் குடிலையென்னும் பிரணவங்கோன்றி அங்குனே சான்று கூறியது. அதனையும் மறந்து அகங்காரங் கொண்டேம். அதனைத் திருக்கண்ணேக்கஞ் செய்த தேவரீரது தங்கதயாராம் சினைத்தற் கரிய பேரோளியான சிருமலச் சோதி ஒருகோடி குரியர் ஆகாயத்தை யறுத்து உதித்தாற்போல வெளிப்பட்டார். அதனைப் பார்த்த திருமால் அஞ்சிவணங்கி யுய்ந்தான். முடனேன் ஆணவ மலமறைப்பினாலே முன்னாம் எனது நெற்றிநடுவிற் ரேஞ்றிய ஸோ கடவுளாவா யென்றேன். அச்சொன்முடியு முன்னே வைரவக்கடவுள் வந்து இகழ்ந்த ஜூந்தாந்தலையை நகத்தாற் கிள்ளிச் சென்றுர்

அதன்பின் மூர்ச்சையற்ற யான் தெளிந்து கருணைக் கடலாகிய தேவீரை அடுத்தேன். என்ன பிழை யிருப்பினும் அதனைப் பொறுத்தருள்ள வேண்டு மென்றிரந்தான்.

குமாரக் கடவுள் அவற்றைக் கேட்டுக் கூறுவார். சிவ நின்தை புரிந்த சினக்கு அது எளிதிற் சித்திப்பதன்று. சிவம் வேறு யாம் வேறல்லேம். ஆயினுங் திருச்செந்தூர் சென்ற வதனாம்ப தீர்த்தத்தின் முழுசித் தவஞ்செய்வா யென மறைந்தருளினார். பிரமன் அங்ஙனஞ் சென்று முழுசி நாலாயிரம் யுகம் பூசித்துத் தவ மிருந்தான். “தமேதம் வேதாநு வசனேந ப்ராக்மணு விவிதி வந்தியஜ் ஞோ தாநேந தபஸாநா சகோ” என்ற வேத வசனப் படி தவத்தா லறிய விரும்பிய பிரமன், பெருமான் கட்டளைப்படி விமானமாகத் தொழுதுகொண்டு வந்தான். அதனாலே பல்லாயிர யுககாலம் பிரமன் விமானமா யிருந்தான். இறுதியில் அவனுக்கு ஐந்தலையும் படைப்புத் தொழிலும் வேண்டிய போகங்களுங் கொடுத்து நடத்துவித்துப் பின்பு தமது சாருப்பிய முத்தியையுங் குமாரசவாயி கொடுத்தருளினார், இங்ஙனம் பிரமற்கு அளவிறங்க போகங்களையும் முத்தியையும் அளித்தருள்ளாற் பெருமானுக்குப் போகமோகாத் தியாக மூர்த்தி யென்று பெயர் தோன்றியது.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

தேறவி னருவி தூற்றுந் தென்மல யத்துத் தென்பா
லாறுட ணைந்த தரன் வரன்பதி யகவையின் கீழ்ப்பால்
விறுமங் களப்பொற் சாரல் வீற்றிருந் தகில நல்கு
நாறுபூங் கமல வீட்டு நான்முகன் வணங்கிப் போற்ற
வேதனுக் குலகம் யாவும் சிதித்திடுஞ் செயலு ஞான
போதனைச் செயலு முள்ளம் பொற்புற வுபதே சித்துக்
காதலிற் சிறந்த வேற்கைக் காங்கெயன் கருணை காட்டித்
தீறு போக மோக்கத் தியாகியென் றிருந்தான் மன்னே.

போக மோக்காநுக்கிரக மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்திரண்டாவது பரமைசுவரிய முர்த்தி

சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாங் தமக்கு உடைமைப் பொருளும் அடிமைப் பொருளுமாக வடைய முருகக் கடவுளின் திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் பரசிவனுர் தேவியாராகிய உமையம்மையார்க்கு எடுத்துத் திருவாய் மலர்ஸ்தருளினார். அவைகளைக் கேட்ட பரம கார்ணியைப் பிராட்டியார் உவகையுற்று, “பெருமானே! தேவரீரது செல்வக் குமாரனுகிய சுப்பிரமணியனது பரம ஜூசுவரியங்களையும் அடியே முணருமாறு வகுத்தருள் வேண்டு” மென்று இரந்தார். சரவண பவன் மகிமையா மைசுவரியங்களைப் பரசிவனுர் திருவாய்மலர்க் குருளத் தொடங்கி ஒன்று முன் வகுப்பார். “மாதரசே! அவன் பெருமை சிற்குத் தெரிந்தனவே யாகும். ஆயினு மூலகினுள்ள மக்கட் கூட்ட முணர்ந்து உய்ய வேண்டுமென்னும் பெருங்கருளை முகிழ்த்த மையால் தெரியாததுபோற் கேட்டனே. ஆயினு மவற்றை யுரைக்கின்றும்.

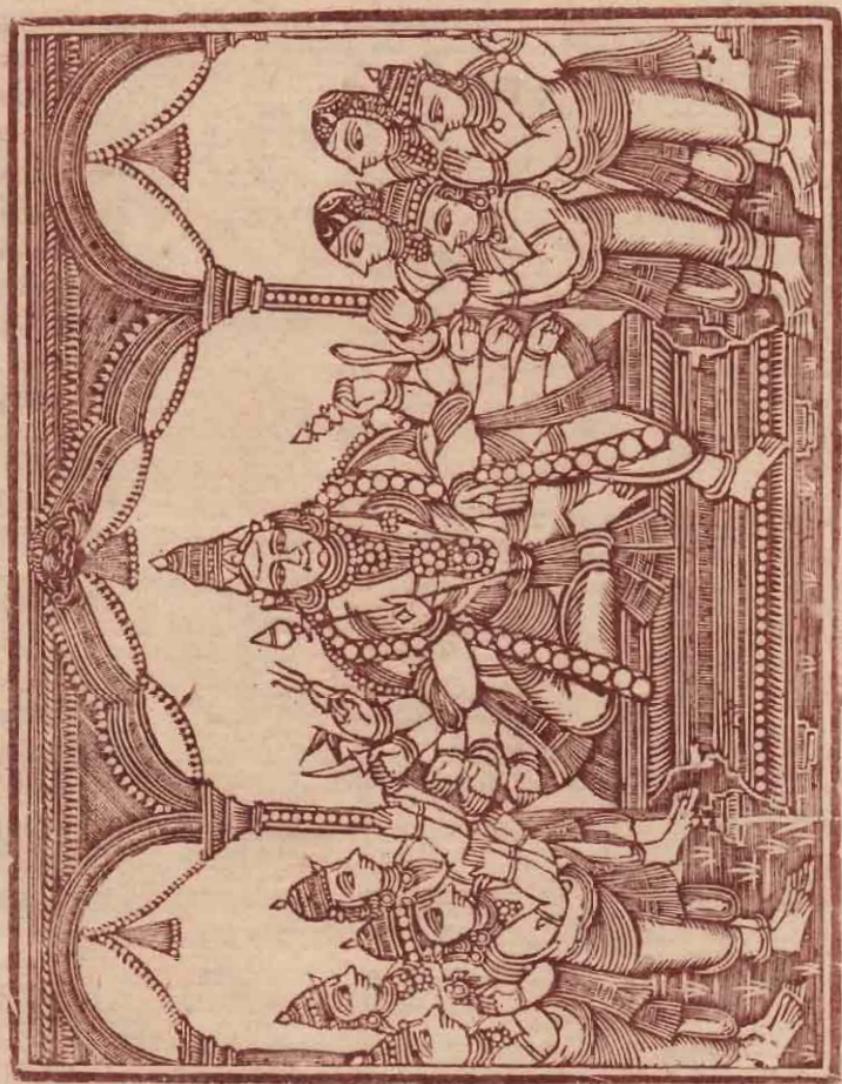
ஙங்குமாரனே யெல்லாத் தேவ வடிவும், எல்லா வுலகவடிவும் எல்லா வூயிர்களின் வடிவுமர்க விளங்குகின்றன. அதனால் அவனே சாட்சாத்கார பரப்பிரம மாவன். கெளரியே! உலகினி டத்தே எந்தப் பொருள்களாவது உயிர்களாவது மகிமை, இலக்குமி விலாசம், தார்டியம் என்பவற்றை யுடையனவாய் விளங்குகின்றனவோ அவற்றில் நமது மைந்தனுடைய மகிமையின் ஓரிலேசா லேசந்தானுள்ள தென்றறியக் கடவாய். ஒரு விளக்கி, விளிறும் மற்றொரு விளக்கு ஏற்றப்படுவதுபோலச் சோதி வடிவாகிய நம் மகத்திரினின்றுஞ் சுடர் வடிவாகத் தோன்றினுன் அவன். இன்னுங் தேவியே கேட்டி. அவன் மகிமையில் சிறிது சிறிது ஆகத்தரன் ஆங்காங்குத் தலைக்காட்டுகின்றது.

அனவற்ற உருத்திர கோடிகளி விவனே மகா சங்கார காரணவுருத்திரன், பஞ்சாயதங்கள் தரித்த பலகோடி விட்டுனுக்களிலிவனே சீகண்ட வுருத்திரக் கடவுளின் சக்தியான மகா

விஷ்ணு. அவனது நான்கு மூர்த்திகளி லிவன் வாசதேவ மூர்த்தி, அவனுடைய பத்துப் பிறவிகளில் இவன் சீராமன். ஆயுதங் தரித்த யாதவர்களி லிவனே வாசதேவன். பாண்டவர்களி லிவன் அருச்சனன். எல்லாப் பிரர்பதிகளுள்ளு மிவன் பிரமன். எல்லா மனுக்களுள்ளு மிவன் சுவ யம்புவ மனுவாகும். எல்லாத் தேவர் களுக் குள்ளும் இவனே இந்திரன். ஒளிப் பொருள்களி லிவன் அங்கியங் தேவன். பிதுர்களி லிவன் யமன். இராக்கதரி லிவன் *சிருதியென்னுங் திக்குப் பாலக னவான். சகல சரிசிகளி லிவன் வருண தேவன். பல முள்ளவர்களி லிவன் வாயுதேவன். கந்தருவ ராகிய பவண லோகத்தாரு லிவன் சித்திர ரதஞ்சும். திரவிய வான்களி லிவன் வீச்சிரர் முனிவன் புத்திரனுகிய குபேரன். திக்குப் பாலர்களில் இவனே எல்லா இன்பங்களையும் உதவ வல்ல ஈசான னென்னும் வடக்கிழ்த் திசைப் பாலக னவான்.

எண்டிசை யானைகளுட் கீழ்த்திசை யானையாகிய நான்கு கொம்பர்களையுடைய ஓராவதம் நங்குமரனே யாம். யானைகளைல் லாவற்றினு மிவன் பிணிமுக மென்னும் யானை, பலவகைப்பட்ட நதிகளுட் கங்கை யிவன். பதினெடு உருத்திரர்களுட் சங்கரன். எண் வகை வசுக்களுள் நங்குமாரன் பாவகனென்னும் வசவா கும். பன்னிரு குரியர்களிற் செல்வ மைந்தன் வீட்டுனு வென்னும் பரிதி யாவான். வைத்தியர் யாரினும் மேலான அசுவினி தேவர் களிவன், அசுரர்களிற் பிரகலாதனும், சர்ப்பங்களில் வாசகியும், மிருகங்களிற் சிங்கமும், பறவைகளிற் கருடனும், குதிரைகளுட் சிறந்த உச்சைச் சிரவமென்னுங் குதிரையும், பசக்களுட் சிறந்த காமதேனுவ மிவனேயாகும். அன்றியும் பிரியாய்! இருடிகளுட் பிரம இருடியாகிய வசிட்டன் இவன். கிருத்தியங்களுள் அநுக்கிரக கிருத்திய மிவனஞ்சும்.

*முராசுரனுடைய மரபிற் ரேஞ்சிய அக்கினி பக்கண னென்பவன் குமாரன் துர்ச்சயனென்பவன் இருந்தான். அவனுக்காற் கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருக்கருவூர்த் திருவர்னிலை யென்னுங் கோயிலை லெழுந்தருஞ்சும் பசுபதிசுப் பெருமாஜைப் பூசித்த பேற்றுல் சிருதர்க் கெல்லாம் அதிபதியாய் சிருதி யென்னும் பேர் பெற்றுத் தென்மேற்றிசைக்கும் அதிபதியாய் விளங்கினுளென்று கருவூர்ப் புராணம் திக்குப் பாலகச் சருக்கத்திற் கூறும்.

42-வது அத்தியாயம்

சேநுபதி மூர்த்தி

தேவ முனிவர்களுள் நாரத னிவன். இரர்ச இருடிகளில் விசுவாமித்திர னிவன். வேளாள முனிவருட் குதமுனி யென்னும் உரோமகருடன னிவன். அக்கினியுட் சிவாக்கினியும், மந்திரங்களுட் பஞ்சாக்கரமும், மணிகளுள் உருத்திராக்க மணியும், மலைகளுள் மேருமலையும், மரங்களில் அரச மரமும், மனிதருட் பிரமனானம் வாய்ந்த அந்தணரு மிவன். அந்தணருள் ஆதி சைவப் பிராமணர்களும், வீத்தைகளுட் பரவித்தை யெனப்படு உஞ் சிவாகமங்களும், தேவமணிகளுட் சிந்தாமணியும், யோகங்களுள் அட்டாங்க யோகமும், மிருகங்களுட் பசுக்களும், நவகண்டங்களுட் பரத கண்டமும், வாக்கிகளுள் வியாழ பகவானும். சாரதிகளுட் பிரமனும், குருவடிவங்களுள் தட்சன மூர்த்தியும், மாதங்களுள் ஆவணியும், சிவாகமங்களுள் இரெளரவ ஆகமமும், பொய்கைகளுட் சரவணமும், கடலுட் பாற்கடலும், அறநெறியுட் சத்தியமும், பருவங்களுள் வசந்த ருதுவும், மலர்களுள் தாமரை மலரும், அணிகளுள் மேகலையும், ஞானங்களுட் சிவஞருமும், ஆச்சிரமங்களுட் சங்கியாசமும், குத்திரத்துட் சிவஞான போத மகா குத்திரமுன் சுப்பிரமணியனேயாம்.

இங்ஙனம் புவனேசுவரியாகிய பார்வதி தேவியார்க்குச் சிவபெருமான் குக்கக்டவுளின் மேலா மைசுவரியங்களைத் தொகுத்துக் கூறியருளினார், இவற்றுனே சுப்பிரமணியப் பெருமான்பரமைசுவரிய மூர்த்தி யானினர்.

ஸ்காந்த புராணம்-சங்கர சங்கிதை

பிரஜா பதினும் சவேஷாம் பிரம்மாயம் பிரம்மணஸ்பதி :
 மனுனு மபி சர்வேஷாம் மனுஸ்வாயம்பு வோஹுயயம்
 இந்திரோயம் ஸர்வதேவானும் அக்கினி : தேஜஸ்வினும் அயம்
 பித்தருணுமச யமஸ் சாயம் ரக்ஷாஸாம் நிருதி : பிரயே
 யாதஸாம் வருணஸ்ஸாயம் பஸ்தினும் வாடிரேவச
 கந்தர் வானும் சித்திய ரத : சிதினும் தனதோக்கியம்

பரமைசுவரிய மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்துமூன்றுவது சேநைபதி மூர்த்தி

இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேத சிரிடன், கபாலி, அப்பிரசித்து, சித்திராங்கன், சுவாலதாலு, வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், பிப்பலன், நந்தி சேனன், பிரமசன், பிரமசேனன், பதுமன், கராளன், தண்டன், பத்திரன், பரிகநேமி, உதாகன், புட்பதந்தன், உருத்திராகாரன் வீரன், மதிசயன், கேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசன், அதிபதி, கவிங்கன், கோரன், அச்சதன், அசலன், சாந்தன், சித்திரசேனன், பூரி, சுசிலன், மாசயன், சிங்கன், உத்தர சியன், உபதிட்டன் சயன், சசன், மத்தகன், மதங்கன், சண்டி, மகாபலன், சுவேதன், நீலபத்திரன், சுவாகு, அண்டாபரணன், காகபாதன், பிங்கலன், சமானன், மரயன், நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், விசாகன், சதநாவன், அயக்கிரீவன், சக்த்திரகரன், அயுதாக்கன், அனந்தன், வாமன், மங்கலகேசன், சோமன், வச்சிரமாலி, சண்டன், அசமுகன், சரபன், குந்தன், ஆடகன், கவுந்தன், மேகன், விசயன், வித்துருமன், தண்டி, வியாக்கிரமன், காலபாசன், தசமுகன், குழுதன், பானு, தனஞ்சயன், இடபஞ்சுபன், சுசிமுகன், அனலகேசன், சுவத்திரன், கேதுமோகன், மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, மனோபவன், வாயுவேகன், சக்த்திரபாதன், பானுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அனிகன், சீதன், சுநாதன், சுமாலி, மாலி, அத்திரி, அகராந்தகன், அரிகேசன், சுவாலகேசன் என்னும் பெயர்களையுடைய கணத்தலைவர் நூற்றெண்மரும், இலக்கம் வீரர்களும், உமாதேவியார துதிருவடிச்சிலம்புகளினின் றும்ஹதிர்ந்த நவமணிச் சத்திமார்த்தளாகிய மாணிக்க வல்லி, தரளவல்லி, மரகத வல்லி, புட்பராகவல்லி, கோமேதகவல்லி, வைகுரியவல்லி, வைரவல்லி, பவளவல்லி, இடதிராலீவல்லி யென்னும் ஒன்பதின்மர்களிடத்தினின்றுங் தோன்றிய வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமா மகேந்திரன், வீர மகேச்சரன், வீரமாபுரந்தரன், வீர ராக்கதன், வீரமார்த்தாண்டன், வீராந்தகன், வீரதீரன் என்னும் நவவீரர்களும், விட்டுணு, பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், முதலரயினேருஞ்

குழந்து துதித்து நிற்க, அவர் நடுவே இரத்தின மிழைத்த பொன்னிரமான் தவிசில் அநந்தகோடி குரியப் பிரகாசம்போன்ற திருமேனியும், ஆறு திருமுகங்களும், அபயம், முசலம், வாள், குலம், வேல், அங்குசம் என்பன வலப்பக்கத்தும், வரதம், வச்சிரம், வில், தாமரை, தண்டம், அம்பு என்பன இடப்பக்கத் தும் ஆகத் தாங்கா நிற்குஞ் திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டும் பிரகாசிக்க ‘தொழுதார் துன்பங்களையெல்லாங் துடைத்தருள் செய்யுங்’ கோலத்துடன் சுப்பிரமணியப் பெருமான் எழுந்தருளி யிருப்பார். இங்ஙன் ஞ சேனைகளினடுவே தலைமைவகித்து எழுந்தருளலாற் சேநுபதி மூர்த்தி எனப்பெயர் பெற்றார். இது சோடச மகா மூர்த்தங்களுளொன்று.

சங்கா சங்கிதை - வீரமாயகேத்திர காண்டம்.

சுப்ரச்ச மேகமாலீச ச்வேத சீர்ஷ கரஸ்ததா | கபாளின மாபலவா நப்ரசித்தாபிதோபர :| சித்ராங்க ஸ்வாலதா ஹச வஜ்ர பிமோக்ராமகா :| உக்ரேப பிப்பலேள நங்தி சேநோ பிரஹ்மஜ சம்தினுக :| ப்ரஹ்ம சேந : பத்ம கச்சக ராளோதண்ட பத்ரகளே | ததா பரிகநே சிச்ச பரோகுதவ கோமகாந | புஷ்பதந் தச்சபலவாங்ருத்ர கார ஹராவபிமதிஜித் கேதுமாலீச வக்த் ரோங்யோ ப்ரஹ்மகேசக :| நதீபதி கலிங்களே சகோரோப யங்யோ ச்யுதோபல :| சாந்தச்ச சித்ரசேநோங்யோ பரினா மாச்சிலக :| எனவருங்கு சுலோகங்களா னுணர்க.

குமார தந்திரம்.

சேநாபதி :| அபய மசித ரதாங்க மங்குசம் சக்தி குலம் வரத குளிச்பாசம் பத்ம தண்டெளகதாச்ச | தததமு பய வகுத்வாதசா வாம ஹஸ்தே த்விதசகமலநேத்ரங் தேவசேநாங்ய மீடே ||

தணிகைப் புராணம் - அகத்திய னருள்பெறு படலம்.

அபய முசலம் வாள்குல மயில்வே ரேட்டி வலம்வரதந் தபுதீர் குளிசுஞ் சிலைபதுமங் தண்டங் கதைமற் றிடமாக வபய விராறு கரதலமு மொளிரவித் தாறு முகங்தோற்றிச் சுபநன் கருளி யிடர்து மிக்குஞ் சேநுபதி சீர தெர்குப்போரும்.

சேநுபதி மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்து நான்காவது சண்முக மூர்த்தி

சரவண வாவியின்கண்ணே பெருமானுர் ஆறு குழந்தை களாக நின்று விளையாடுங் காலத்தில், பரமேசவரி இறைவனுடன் சென்று ஆறனையு மனைத்துச் சேர்த்த மரத்திரத்து ஆறுதிருமுக மும் பன்னிரு திருக்கரங்களு முடைய ரானார். சர்வலோக நாயகனுன் பரம்பரற்குரிய ஆறுதிரு முகங்களும் ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி, பராசத்தி, ஞானசத்தி, குடிலாசத்தி யென்றும், அ, உ, ம், நாதம், வின்து, சத்தி என்னும் பிரணவங்களாகுமென்றும், சிவபெருமானது ஆறு திருமுகங்களாமென்றும், மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வன்னுத்துவா, புவனுத்துவா, கலாத்துவா, தத்துவாத்துவா என்னுமவைகளா மென்றும், ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வர்மதேவம், சத்தியோசர்தம் என்னும் ஈசரன் திருமுகங்கள் ஐந்துடன் தேவி திருமுக மொன்றஞ் சேர்ந்து ஆயின வென்றும், சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதி போதம், அலுப்த சத்தி, அநந்த சத்தி, சுவதந்திரத்துவம் என்பனவா மென்றும், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் அறு குணங்களா மென்றும், சடக்கர மந்திரங்க ளாமென்றும் பலவகையாகச் சொல்லப்பட்டன. இவ்வறு முகங்களானுங் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு. கீழ், மேல் என்னும் அறுவகை யிடங்களினு மூளை ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறி விறுதியாக வள்ள அறுவகை யுயிர்களும் அறு வகைச் சமயங்களையுந் தாண்டி அறுவகைச் சாத்திரங்களையு முணர்ந்து அறுவகைப்பட்ட மலங்களி னின்றும் கீங்கி முத்தியையடைகின்றனர். சுருவஞ்ஞத சந்தியாகிய முகம் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னு முத்தொழில்களையுஞ் செய்யா ஸிற்கும். நித்திய திருப்தி சத்தியாகிய முகம் எல்லா அநுக்கிரகங்களையும் புரியும். அநாதி போத சத்தியாகிய முகம் எல்லா வுயிர்களையும் போகிக்கப் பண்ணும். சர்வ சுதந்தர சத்தியாகிய முகம் பக்குவ ஆன்மாக்கட்கு முத்தியையளிக்கும். அலுப்த சத்தியாகிய முகம் பஞ்ச கிருத்தியங்களையுஞ் செய்யா ஸிற்கும் அநந்த சத்தியாகிய முகம் எல்லா ஆற்றலையு முண்டாக்கும்.

44-வது அத்திராயம்

சண்முக மாநக

ஒருமுகம் குரபன்மன் முதலாய அசுரர்களை யெல்லாந் தடிந் தருளாசிற்கும். ஒரு திருமுகம் ஆன்மாக்களின் வினைகளைப் போக்கிப்பேரின்பத்தை யளிக்கும்; ஒருதிருமுகம் வேதங்களையுஞ் சிவாகமங்களை அருளிப் போதிக்க நிற்கும். ஒன்று மல விருளை நீக்கி ஒளி மயமாய் விளங்கும். ஒன்று தேவயானை யம்மையார்க்கும் வள்ளியம்மையார்க்கும் மோக முதவும். ஒன்று தன்னடி சார்ந்தார்க்கு வேண வருமளித்தருளும். இங்ஙனமன்றி மதுரைக் கணக்காயன்மகனார் நக்கிரனார் அருளிய திரு முருகாற்றுப் படையிலே, ஒருமுகம் பெருமையையுடைய இருள் செறிந்த உலகங் குற்றமின்றி விளங்கும்படி பல சிரணங்களையுங் தோற்றுவிக்கும். ஒன்று அங்புசெய்வார்துதிக்க அவர்மீது மகிழ்ந்து வேண்டும் வரங்களை அருளாசிற்கும். ஒன்று அந்தணர் வேள்வியைக் காத் தருளும். ஒன்று சண்டு வழங்காத வேத சிவாகமங்களை ஆராய்ந்து முனிவர் மகிழும்படி யுணர்த்திச் சந்திரனைப்போலத் திசைகளையெல்லாம் விளக்காசிற்கும். ஒரு திருமுகம் சமநிலையின்றிக் கொடிய அசுரர்களையெலாம் அழித்தருளும். ஒரு திருமுகம் வேடர் புத்திரியாராம் வல்லிபோல இடையையுடைய வள்ளியம் மையாருடன் மகிழ்ச்சியைப் பொருந்தும் என கூறப்பட்டுள்ளது. மரமும் வைரமும்போல் விளங்கும் பரசிவசிற்சத்தியிற் பத்தி லொரூக்கருய மகாசாதாக்கியமெனுங் தத்துவமும். மகாசாதாக்கியரென்னும் மூர்த்தியும்பொருந்திய கீழ்நோக்காயுள்ள அதோ முகமும், பராசத்தியிற் பத்திலொருக்கறுள்ள சிவசாதாக்கியமென் னுங் தத்துவமும் சதாசிவனென்னு மூர்த்தியுங்செறிந்த மேனோக் கிய சானமுகமும். ஆதிசத்தியிற் பத்திலொரு கூருன அ மூர்த்தி சாதாக்கிய மெனுங் தத்துவமும் சசனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்திய மேற்குநோக்கியுள்ள சத்தியோசாத முகமும். இச்சா சத்தி பத்திலொருக்கருயுள்ள மூர்த்தி சாதாக்கிய தத்துவமும் பிரமீசன் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்திய வடக்குநோக்கிய வரமதேவ முகமும். ஞானசத்தியிற் பத்திலொருக்கருய காத்திரு சாதாக்கிய தத்துவமும் சசுரனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின தெற்கு நோக்கிய அகோ முகமும், கிரியாசத்தியிற் பத்திலொருக்கருக வள்ள கன்ம சாதாக்கிய தத்துவமும், சசானனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்திய கிழக்குநோக்கிய தற்புடுட முகமும் ஆகிய ஆறுமுகங்களே

சிவ சுப்பிரமணியப் பெருமானது திருமுகங்களாம்” என்று வேத சிவாகமங்கள் கூறுகிற்கும்,

ஆகவே ஆறு திருமுகங்களும் வேல், அம்பு, வாள், சக்கரம், பாசம், அபயம் இவைபொருந்திய வலத்திருக்கரங்கள் ஆறும், வச்சிரம், வில், கேடகம், துவசம், அங்குசம், வரதம் என்பன அமைந்த இடத்திருக்கரங்கள் ஆறும், மயில் வாகனமும், வள்ளி யம்மையார் தெய்வானை அம்மையார் என்ற இரு சத்திகளும் முறையே வலப்பாலும் இடப்பாலும் வீற்றிருக்க, கட்டழகுக் கெல்லாம் உரைவிடமாக ஷிளங்குந் திருமேனியையுடைய மூர்த்தியே சன்முக மூர்த்தியாகும், இது சோடச மகா மூர்த்தங்களு ளொன்று.

கத்த புராணம்,

ஏவர்தம் பாலுமின்றி யெல்லைத் ரமலற் குள்ள
முளிரு குணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வங்த தென்னப்
பூணியல் சரவ ணாத்தண் பொய்கையில் வைகு மையன்
ஆவிக ளருஞுமாற்று லறுமுகங் கொண்டா னன்றே.
நன்முக மிருமுன்றுண்டா னமக்கவை தாமேகங்தன்
றன்முக மாகியுற்ற தாரகப் பிரம்ம மரகி
முன்மொழி கின்றங்த மூவிரண் டெமுத்து மொன்று
யுன்மக ஞமத்தோரா றெமுத்தென வுற்ற தன்றே.
ஷண்முகல்வாமீ || வங்கே சிந்தார காந்திம் சரவிப்பிவைம் |
ஸ்ரீ மழுராதிருடம் ஷட்வக்கிரம் தேவசேநா மதுரிபுதநயம்
வல்லபத் வாதசாக்ஷம் | சக்திம்பாணம் க்ருபரணம்
த்வஜம் பிகதாஞ் சாபயன் சவ்ய சாபம் வசரம்
சரோஜ கடக மபிவரம் குலமந் யைர்ததாநாம் ||

தணிகைப் புராணம்.

படைவேல் பகழிவாடிசிரி பாசமபயம் வலத்திடத்துச்
சுடர்வார் குவிசஞ்சிலைதோல் புஃடோட்டிவரத மிவைபரித்த
தடவான்கரமு முகமாறுந் தனிமாமயிலு மிருமாத
ருடனுமெழிலுந் தருமாறு முகவு னுருவு முனுற்றங்கும்.

சன்முக மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்தைந்தாவது

புரோகித முர்த்தி.

தந்தை தாயர்க்கு விவாகம் நடக்குங் காலத்தில் மைந்தனுள் னென்பது வியக்கத்தக்க தொன்றேயாம். அதனினும் மைந்தன் தந்தை தாயர் சடங்கிற்குக் குருவாக இருந்து நடத்துவித்தா னென்னின் எவர்க்கும் அதிசயத்தை அளிக்குமே யன்றே ! இவ்வா ரூய அதிசயகுணம் நமது சுப்பிரமணியப் பெருமான் ஒருவருமை யிருப்பக் கண்டேமன்றி வேறெவர்மாட்டும் இருந்ததாக் கேட்டி லேம். தந்தையார்க்குப் பிரணவோப தேசஞ்செய்து சுவாமிநாத னெனச் சிறப்புப் பெயர் கொண் டிலகுவதினும் இது மிக்கசிறப் பாம் வியப்பே. வேதங்கள் யாகாக்கினிக்குஅதிபரென்ற உண்மை தோன்ற, “சுப்ரமண்யோம், சுப்ரமண்யோம், சுப்ரமண்யோம்” என்று மும்முறை முழங்கின.

சிற்க, இதன் சரிதமாவது—மதுராபுரியிலே மன்னர் மன்னவ னும் மலையத்துவச பாண்டியனும் மனைவி காஞ்சனமாலை யென் பாளும் மகப்பேறின்றி வருந்தி சின்றூர். பாண்டியன், அசுவ யாகம் தொண்ற்னு ரேன்பது செய்தான். இந்திரன் தன்னர சொழியுமே யென்று சினைத்துப் பாண்டியனைக் கண்டு, “மன் னவ, புத்திரப் பேற்றை விரும்பி வேள்வி செய்வாயாக” என்று போதித்துச் சென்றான். பாண்டியனும் அவ்வாறே புத்திர காமேட்டி செய்தான். யாகாக்கினியிலிருந்து உலக மாதாவாகிய பரமேசவரி உலகமெலாம் உய்யுமாறு முத்தன முடைய பெண் மகவாகி, மூன்று வருட வளர்ச்சிகொண்ட திருவருவோடும் தோன்றி யருளினார். காஞ்சன மாலை யெடுத்துப் பெரிது மன்பு கூர்ந்து எடுத்து அணைத்து இன்புற்றார். மலைத்துவசன் உமா தேவியாரே தன்னன்பிற் குழலியாய் வந்தாரென்னும் உண்மை யுணராமல் மிக்க துயரத் தாழ்ந்தான். பிள்ளையில்லாமற் பல காலம் அருநோன் பிழுந்தேன். வேள்வி புரிந்தேன். அவ்வேள்வி யும் ஒரு பெண்குழந்தையைத் தந்தது. ஜயகோ, அப்பெண்ணும் விகாரமான மும்முலையுடன் ரேன்றிற்றே என்று வருந்தினன்.

அதுபோது, “அரசனே ! சின் திருமகட்கு மைந்தர்போலச் சடங்களைத்தும் வழாது செய்க. தடாதகை எனப் பெயங்ட்டு முடியுஞ் கூட்டுக. அம்மாதரசிக்கு மனைங்கள் வருங்கால் ஒரு தனம் மறையும்” என்று ஆகாய முகடு சிழிய வோர் வாக்கெழுந் தது. அரசன் சிரம்ப மகிழ்ச்சி யுடையவனுய்ச் சடங்குகள் எல்லாஞ் செய்து, தடாதகைப் பிராட்டியா ரெனத் திருநாமமு மிட்டு இன்புறாங்க காலத்தே முடிகுட்டுத் திருவிழாவையு முடித்துச் சுவர்க்கஞ் சார்ந்தான். உலகமெலாங் தம்மொரு குடைசீழீ வடங்கப் பெண்ணரசி தனியாணை செலுத்தி வருநாளிலே திரு மணஞ் செய்யும் பருவம் வந்தது. காஞ்சன மாலையாம் அன்னை ‘இன்னமுங் கடிமணப்பேறு கண்குகளித்திலேன்’ என்றுவருந்தி னாள். தடாதகைப் பிராட்டியார் கேட்டு, “அன்னுய இரங்கலீ. ஆகுநாளில் ஆகும். திசைகடோறும் எனது சயத்தம்பம் சிறுத்தி வருவேன்” என்று பல விமரிசைகளோடுங் திக்குக ளாங்கனுஞ் சென்று யாவரும் வந்து பணிந்து பாத காணிக்கையாக நிதித் திரள்கள் செலுத்தப்பெற்று, முடிவிற் றிருக்கயிலைமலீ நோக்கிச் சென்றார்.

சந்திர மெளவியா மெந்தையின் திருவுளக் குறிப்பறிந்த நத்தியந் தேவர் சேனைகளோடுஞ் சென்று பொருது முறியடிக் கப்பட்டார். பரசிவப் பிரபு அஃதுணர்ந்து போர்க்களஞ் சார்ந்தார். அவரது திருவருவத்தைத் தடாதகைப் பிராட்டியார் கண்ட மாத்திரயே யோர்முலை யோளிந்தது. பிராட்டியார் நாணமுற்றுப் பூங்கொம்புபோல் ஒசிந்து தலைகுளிந்து மண்ணைக் கிளைத்து நின்றார். குமதி யென்னு மந்திரி அம்மையாரை யடி பணிந்து, ‘இப்பிரபுவே தங்கட்குக் கணவர்’ என்றான். சிவபெருமான் “நங்கையே, சோமவாரங் கூடிய சுபமுகர்த்தத்தே சின்னை மணஞ்செய வருதும், நீங்கரஞ் செல்லுதி”யெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார் அம்மையார் நாதன்மீது அன்பையும் உயிரையும் இருத்தி நகர் சென்றார். மணவினைக் குரியன யாவுஞ் செய்யப்பட்டன, பரமசிவன் பற்பல கோடி கணங்களும் புடைகுழத் திருமணக் கோலங்கொண்டு மதுரைமா நகரிக்கண்ணுள்ள திருமணச் சாலைக்கு எழுந்தருளினார்.

சுபவோரை வந்தது என்று பிரமன் கூறுதலுங் காஞ்சன மாலை வந்து இறையவன் திருவடிவிளக்கி அங்கேரையுண்டு சின்

45-வது அந்தியாயம்

புரோகித முர்த்தி

ரூள். மீனுட்சியம்மையா நும் அழகுக் கழகுசெய்து அனேக அணிகள் கொண்டலங்கரித்து ஆயவெள்ளாம் மதிழ். மெல்லென நடந்து இறையவன் பாங்கரி எழுந்தருளி யிருந்தார். அப்போது மணச்சடங்கு இயற்றும் புரோகிதர் யாவரென, யாவரும் அஞ்சிசின்றூர். பிரமதேவனுஞ் சுப்பிரமணியப் பெருமான் வீற்றிருந்தரு எதல் கண்டு வெருண் டொளித்தான். சிவபெருமான் சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் திருநோக்கஞ் செய்தருள, குன்ற மெறிந்த குகக் கடவுளாகிய பரமாசரியன் புரோகிதராக இருந்து சடங்குகளை ஆரம்பித்தார். முனிவர் பெண்களும், இலக்குமி சரஸ்வதி யென்னு நங்கையரும் மங்களம் பாடினர். சுப்பிரமணியப் பெருமான் சடங்கு இயற்றுவதையும், தந்தை தாயர் திருமணவினை கொண்டதையும் அங்குள்ள தேவர் முனிவர் முதலிய யாவருந் தரிசித்து மகிழ்ச்சிக் கடவின்றுழிகிப் பெருவிம்மித மடைந்து ரீன் றூர். அக்கினி வடிவரும் அக்கினிக் கதிபரும் அக்கினி குமாரரும் ஆகிய குமாரசவாமி துடுவையாலே நறுநெய் சொரிந்திட வேள்வித்தழல் நிமிர்ந்தெழுந்தது. பின்னர் மற்றைய கிரி யைகளைப் பதுங்கியிருந்த * பிரமனைக்கொண்டு முடிப்பித்தார். பரம பிதா மாதாக்களாகிய சுந்தரேசப் பெருமானும் அங்கையற் கண் அம்மையாரும் சுப்பிரமணியப் பெருமானைப் புரோகிதராகச் கொண்டு அவர் சொல்லியவண்ணம் நடப்பாராயின் செவ்வேள் பெருமை எளியனே னளவிற்றேயோ. இங்ஙனம் இறைவனும் இறைவியும் திருமணம் செய்யுமாளிற் புரோகிதராயிருந்து விவாகச் சடங்குகளை முடித்தலிற் கார்த்திகேயப் பெருமான் புரோகித * மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார். புரோகிதர—யாக காரியங்களில் முன் வைக்கப்படுவோர்.

இவ்வாறு வேப்பத்தூரார் செய்த திருவிழையடற் புராணமு முறைத்தது.

கடம்பவன புராணம்

மருளாறும் பவத்தொடரை மாற்றியதென் னன்மகளாம் மவுவிகுடிப், பொருளாரும் புவிவிசயஞ் செய்தரச செலுத்தியமும் முலைப்பூந்தேனைத், தெருளாருந் தமிழ்மதுரை நாதன்மணஞ் செயவிதிநூற் சடங்குசெய்தே, யருளாருங் கடம்பவனத் துறை குமர குருபரனை அகத்துள் வைப்பாம்,

புரோகித மூர்த்தயே நம:

நாற்பத்தாருவது,
கலாவினோத முர்த்தி.

பகவன் என்பவர்க்கும் ஆகி என்பாட்டுகும் புத்திரியாராகச் சரகவதி 3 தலியின் அம்சமாகப் பிறந்து, கணபதியாகிய விநாயகக் கடவுளைப் பூசித்து அவரது திருவருளினுலே தெய்வப் புலமை கைவரப்பெற்ற ஒளவையார், அரச அவையை வெறுத்துக் கல்வி யறிவிற்கு நிகராவார் ஒருவருமிலர் என்னும் எண்ணைத்தான் அகங்கார முற்றுக் காட்டு வழியாக வருவாராயினர். அமிழ்தினு மினிய செங்தமிழ்க் கடல் மாந்திய நல்லிசைப் புலவரை வெறுத்தல் பொறுக்காத பரமாசாரியராம் குமாரக் கடவுள் ஒளவையாரின் அகங்காரத்தை ஒழித்தல் காரணமாகவும் திருவிளையாடல் ஒன்று புரியத் திருவளங் கொண்டருளினார். ஒளவையார் வரும் வழியிற் செவ்வேள் தம்முருவை மறைத்துப் பசுக்களை மேய்க்கும் ஓர் ஆயச் சிறுவனுக்கே கோல் கைக்கொண்டு நாவன் மரத்திலேறிப் பழங் தின்பார்போல் நடித்து ஸின்றூர். பசியினுல் மிகவருந்தி ஸின்ற ஒளவையார் அவரை நோக்கிக் “குமாரனே! பழத்தில் மிக்க விருப்புடையனு மிருக்கின்றனை. எந்குப் பசி ஸீங்கச் சில பழங் கொடுக்க” என்றனர். கந்த நாதராகிய பாலனார், “அம்மே! சுடும் பழங் தருகோ? சுடாப்பழ முதவுகோ? எதுவென வரைப்பையேல் இக்கணமே கொடுப்பல்” என்றார்.

ஒளவையார் கேட்டுத் திகிலடைந்து நாவற் கனிகளிற் சுடும் பழம் யாண்டுங் கண்டிலேம், கண்டிலேம். சுடாத கனிகளே எங்கனு மிருப்பக் கண்டுளேம்; கேட்டுளேம். இஃதென் புதுமை யென்றெண்ணி, அதனை யறிகுதும் என்று, “மைந்தவோ! சுடுகனியே தருக” வெனவுறைத்தார். குமார சுவாமியாம் பாலவடி

* பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றியருளிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் “கற்ற நான்முகத்தோன் வேள்விச் சடங்குநால் கரைந்தவாற்றுன்” என்று கூறியபடி பிரமன் செய்தானென்பதற் கும் இது விரோத மில்லையென்க. வேப்பத்தாரர் திருவிளையாடலும் கடம்பவன புராணமும் ஆகிய இரண்டும் நோக்கி யதனைத் தழுவிக் கோடல் சால்பு.

வினர் அறக்கனிந்த சிலபழங்களை மணவின்மீது எறிந்தார். அவற்றை ஒளவையார் எடுத்துப் பசியின் கடுமையால் விரைவிற் றின்ன விரும்பிப் பழங்களி லொட்டியிருந்த மன்போகுமாறு வாயால் ஊதினார். அதனைப் பார்த்த பெருமான், “கிழவியே! சுட்டதுகொல்? சுட்டது கொல்?” என்று கைதட்டி நகைத்தார். ஒளவையார் அதுகேட்டுப் பெரிதும் நானி, அன்னோ! அறிவின் முதிர்ந்து இனையிலா நுண்ணிறவுடைய பிறப்பு யாமே யென்று இறுமாங்கே மன்றே? சிற்றுளி யானே பெருமலை தகர்ந் தொழிதல் கண்கடே. குறமுனி சிறுகையுட் பெருங்கட ஹமுந்தளவாகிப் பருகப் பட்டதே. அறிவு யாரிடத் தடங்கிற றம்ம! அறிவுக்கும் அவதியுண்டோ? முதியார் மாட்டு இழி வறுக்கு மொழியும், இளையார் வாய் உறுதியுடைச் சொல்லும் இருத்தல் கண்டேன். இதுகாறும் எவர்னும் வெல்லப்படாமல் எத்துணைக் கூரிய மதிகொண்ட நல்லிசைப் புலவர்களை யெல்லாம் வென்று சிறந்து விளங்கினேன். இற்றைஞான்று ஒரு குழந்தை வெள்கச் செய்தனனே. இஃதென்கொலோ வென்று துக்கத்து ளாழுந்தார். கார்த்தி கேயப் பெருமான் கண்டு, “முதியாய்! நுண்ணுணர் வுடையராய் நூலொடு பழகினும்-பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே” என்பது நீ யறிந்ததே. ஆகலால், நீ வருந்தலீ” யென்று தமது சயவடிவத்துடன் தோன்றி முன்னின்றூர். ஒளவையார் தம்மை மறந்து ஆனந்த வெள்ளத் தாழ்ந்து, “எங்கள் செந்தமிழ்த் துரையோ அடியேனையாட் கொண்டருள எழுந்தருளிய திருக்கோலம்” எனப் பல வாறு துதித்துப் பன்முறை பணிந்து வின்றூர். வேலாடுதப் பெருமான் அருள் சுரந்து, “பண்டிதையே! சின்னுடன் கலா வினோதஞ்சு செய்ய வந்தேம். இனியது எது?” என்று வினவி யருளினர். ஒளவையார் உரைப்பார் :—

இனியது கேட்கிற றனிநெடு வேலோய்,
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது;
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்;
அதனினு மினிது அறிவினர்ச் சேர்தல்;
அதனினு மினிது அறிவுள் னேரரைக் கணவினு நனவினுங் காண்பது தானே.

அதற்குச் செவிசாய்த்த பெருமானார், “கலைக் கிழத்தியே ! நன்று நன்று, இனியன கூறினை : கொடியனவற்றையும் இக்குவ வயம் உணர்ந் தொழுகுமாறு தெரித்தி” யென்று ஆஞ்ஞாபதி தார். அதற்குப் பதிலுரையாக,

கொடியது கேட்கி நெடியவெவ் வேலோய்;

கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது;

அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை

அதனினுங் கொடிது ஆற்றெழுஞ்சுக் கொடுநோய்;

அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிரி;

அதனினுங் கொடிதின் கறையின்

இன்புற அவள்கையி இன்பது தானே.

என்ற கவியை ஒளவையார் சொற்றனர். அது கேட்ட குகேசப் பெருமான் “ஒளவையே ! அரியவற்று ளெல்லாம் அரியது யாது ?” என்று வினாவியருள்ளனர். ஒளவையார்,

அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்.

அரிதரிது மானுட ராத லரிது

மானுட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு

பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது;

பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்

ஞானமுங் கல்வியு நயத்த லரிது;

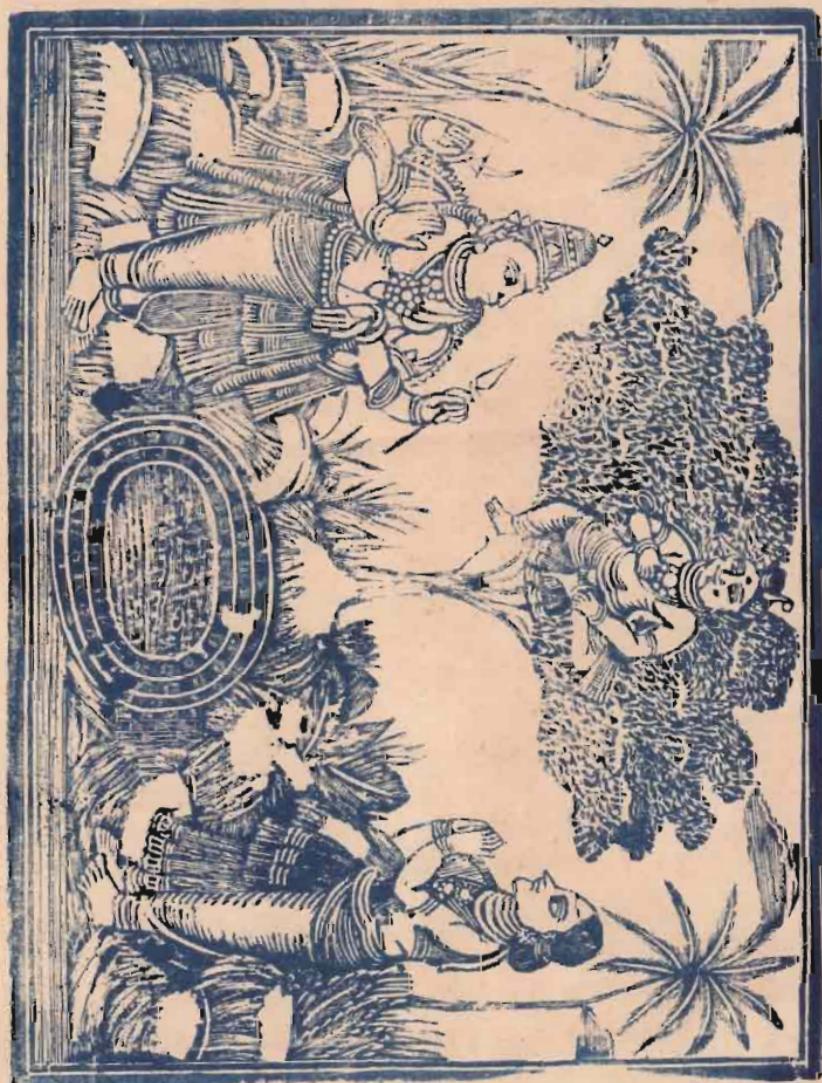
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த காலையுங்

தானமுங் தவமுங் தாஞ்செய்த லரிது;

தானமுங் தவமுங் தாஞ்செய்வ ராயின்;

வானவர் நாடு வழித்தூந் திடுமே.

என விரைவாக உத்தரங் கூறினார். “பெரியவற்று ளெல்லாம் பெரியது யாது ?” என்று வன்னி நாயகனார் கேட்டருள்ளார். ஒளவையார் கார்த்திகேயப் பெருமான்றன் கழலடியை வணக்கி, “எங்கள் தெய்வமே ! செந்தமிழ்ப் பரமகுருவே ! தேவரீர் அறியாத தொன்றுண்டோ ? எல்லா வறிவு முடைய தேவரீர் நாயினுங் கடைப்பட்ட பேதையேன் வினவல், தாய் தந்தையர் குழனிவாய் மழலீமொழி கேட்டுக் களிப்பது போன்றதே ” யென்று கூறுவாராயினார்.

46-வது அந்தியாயம்

கலாவினேத மூர்த்தி

பெரியது கேட்கி னெரிதவழ் வேலோய்,
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது;
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்தி வங்தோன்;
கரிய மாலோ அலைகடல் துயின்ரேன்;
அலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கங்
குறு முனியோ கலசத்திற் பிறங்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்;
புவியோ அரவினுக் கொருதலீப் பார
மரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்;
உமையோ இறைவர்பா கத்தொடுக்கம்
இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கங்
தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லலும் பெரிதே.

என்று கூறியது கேட்டு, சரவணபவன் மகிழ்மீக் கூர்ந்து “பண்டிதாய்! நின் மொழி கேட்டு உவகை யுற்றேம். பசி, பிணி, நரை, திரை முதலியன இன்றி நெடுங்காலம் வாழ்வா னினைவை யேல் சேரநாட்டிலே பெருமலீயின் முழையிடத்தே கரு நெல்வியிலே அமிழ்தின் தன்மையைத் தன்னிடத்தே யுடைய இனிய பழ மொன்றுள்து. அரசனுகிய அதிகமான் நெடுமான் வஞ்சியைப் பாடிக் கேட்டபையே வீவான். அஃதுண்டு நன்கு வாழ்து” யென்றருளி அந்தர்த்தான மாயினர்.

அங்ஙனமே ஒளவையார் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர்க்கட் சென்று ஆங் கரசிருந்த அதிகமா னெடுமான் அஞ்சியைப் பாடி நெல்வியங்கனி யுண்டு நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தனர். இங்ஙனம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் தெய்வப் புலமை ஒளவைப் பிராட்டி யாருடன் கலர் வினோதன்று செய்தருளினமையாற் கலா வினோத மூர்த்தி யாயினர்.

செந்தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலிய நூல்களில் இவ் விவரங்காண்க.

கலா வினோத மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்தேழாவது

இ லீ ல ர முர்த்தி

மகாதேவருக்குங் தேவியாருக்கும் நடுவே யெழுந்தருளி
யிருஞ்த முருகக்கடவுள் தம்முடைய துணைவர்களாகிய வீரவாகு
முதலினாருடன் எழுங்கு பெருங் கருணையினாலே திருவிளையாடல்
செய்யும்படி திருவுளங் கொண்டருளினார். திருவடிகளிலே
தண்டையுஞ் சிலம்பும் கழலுஞ் சதங்கையும் ஒளிக்க, திருவரை
யிலே கிண்கிணி இசைக்க, திருச்செவிகளிலே குண்டலமும், திரு
மார்பிலே மதாணியும், திருநெற்றியிலே வீரபட்டிகையும் விளங்
கத் திருவிளையாடல் செய்வாராயினார். சபைதோறும் உலாவுவர்.
வாவிக் டோறு முலாவுவர், பூஞ்சோலைகள், ஆறுகள், குன்றுகள்,
குளங்கள், ஆற்றிடைக் குறைகள், ஆதிண்டு குற்றியை யுடைய
இடங்கள், அந்தணர் சாலைகள், சிவதலங்கள், கடப்ப மரங்கள்
இருக்குங் தானங்கள், செங்தமிழ் பயிலுங் கழகங்கள், வடமொழி
கற்கும் மானிடங்கள் என்பவற்றி னுலாவுவர். பூமிக்க னுலாவு
வர். திசைக்டோறுஞ் செல்வர். கடல்கடோறு முலாவுவர்,
ஆகர்யத்திற் சஞ்சரிப்பர். குரிய சந்திராதி கிரகங்களும் நட்சத்
திரங்களுமின் இடங்கடோறுஞ் செல்வர். கந்தர்வர் சித்தர்
கருடர் முதலாயினாருடைய உலகங்களி ஹலாவுவர்; இந்திர
லோகம், இருடியர் லோகம், பிரம பதம், விட்டுனு பதம், சத்தி
யுலகு, சிவலோகம் என்பவற்றி னடங்கு சென்று விளையாடல்
செய்வார்; பிருதிவி அண்டங்கள், அப்பு, தேடு, வாடு, ஆகாயம்
என்னு மிவற்றின் அண்டங்கள் எங்கனுஞ் செல்வர்; மற்றைப்
புவனங்களினும் உலாவுவர். ஆறு திரு முகங்களோடும் பாலராய்த்
திரிவர். முனிவராக விளங்குவர். வீராய்த் திரிவர் : காலாற்
செல்லுவர்; குசிரைமீது செல்லுவர்; யானைமீது வருவர்; தேர்மீ
தேகுவர்; சிங்கத்தின்மேல் இவரீங்கு செல்வர்; ஆட்டுக்கடாமீது
போதுவர்; விமானத்திற் சஞ்சரிப்பர். முகிளின்மீது வருவர்; மணி
யசைப்பர்; கழலுதுவர்; கோடு இரட்டுவர்; வீணை வாசிப்பர்;
நானுவித வாத்தியங்களை யிசைப்பர்; இசை பாடுவர்; கூத்தாடுவர்.

உலகங்க ளெங்கனுஞ் சென்று திருவிளொயாடல் புரியும் சண் முகக் கடவுள்பின் ஒரு திருவிளொயாடல் செய்வாராயினர். குல மலைகள் அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் ஒருங்கு கூட்டுவர். அவை களைப் பின்பு தலை தடுமாற்றமாகப் பூமியினிறுத்துவர். கடல்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுக்குவர். மகாமேரு மலையைப் பாதலத்திற் பொருந்த அழுத்துவர். கங்கா நதியை யடைப்பர். பாதலத் துள்ள எட்டு நாகங்களையும் பிடித்து மகாமேரு முதலை மலை களிலே பினைத்து உயிர்களுக்கு ஊறில்லா வண்ணஞ் சிறுதேர்களாகக் கொண்டு உருட்டிச் செல்வர். திக்கு யானைகளை யொன்றே டொன்று போர் செய்யவிடுவர். விசுவர்கள், சித்தர்கள், அமரேந் திரர்கள், நவப் பிரசாபதிகள் என்னு மிவர்களை யெல்லாம் நடுங்கச் செய்தும், பூமியைக் கோட்டைப்போல வளைந்து சிற்கின்ற சக்கிரவாள மலைக்குச் சென்றும் விளொயாடினர். பின்னர்ச் சத்திய லோகஞ் சென்று பிரமனுடைய முகங்களைத் தமது திருக்கை விரல்களால் அடிக்கடி தொட்டும், அவன் மார்பிலணிந்திருந்த முப்புரி நூலை யவனது தலையிலே மாட்டிக் கேசத்திற் சற்றிக் கட்டியும், எண்டிசைப் பாலகர்களின் யானைகளின் மேலேறி வேகமாக நடத்தியும், குரியனது தேர்க்குதிரைகள் ஏழின்மேலும் ஏறிப் பலவகை நடைகளால் ஓட்டியும் விளொயாடா சிற்பர். இவை மட்டோ ஆட்டுக்கடாவுடன் சிங்கத்தை விடுத்தும், ஏருமைக் கடாவைப் பிடித்துக் குதிரையுடன் விடுத்தும் பொரும் வண்ணஞ் செய்வர். ஆகாய கங்கா சலத்தால் வடவா முகாக்கினைய அவிப்பர். கருடனையும் வாசகியையும் பிடித்துத் தம்முண் மாறு பட்டுப் பெரும் வண்ண மியற்றுவர்.

பாதலத்துள்ள நாகர்களைப் பூமியிற் சேர்த்தியாங்குள்ள கடல்கள் அனைத்தையும் பாதலத்தில் புகும் வண்ணம் விடுவர். குரியனைச் சந்திர மண்டலத்தி லெறிவர். சந்திரனை குரியமண்டலத்திலிடுவர். திக்குப் பாலகர்களுடைய பவங்க ளைனைத்தையும் முன்னைத் தானத்தினின் றும் பறித் துப் பிறழ வைப்பர், முகில்களுளிருந்த மின்னல்களையும் இடி யேறுகளையும்பற்றி மாலை செய்து அணிவர். குரியன் சந்திரன் முதலை கிரகங்களும் பிறவும் ஆகாயத்திற் செல்லும் விமானங்களுங் தேர்களும் பினிக்கப்பட்ட கயிறுகள் துருவன் கையிலிருப்பவும், அவற்றுள் வேண்டுவன்

வற்றை யிடையிலிருந்து பூமியினுங் திக்குகளினுஞ் செல்லும்படி விடுவர்.

ஆகாயத்திற் ரேன்றும் விற்கள் இரண்டையும் பற்றி, கிரகங்களையும், நட்சத்திரங்களையும் உண்டைகளாகக் கொண்டு தேவர்களுடைய தலையும் மார்பும், தோனும், கழுத்தும், முகமும் இலக்காக எய்து வில்வன்கை காட்டுவர். சீவன் முத்தருக் கன்றிப் பிறருக்கு வெளிப்படாத சிருமல மூர்த்தியாகிய அறுமுகக் கடவுள் தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலிய யாவரும் அஞ்சித் தத்தம் உள்ளமு முடம்புந் தளர்தலன்றிச் சிதைவுறுவண்ணம் இவ்வாறே யெண்ணில்லாத திருவிளையாடல்களைச் செய்தமையால் இல்லா மூர்த்தியாயினர்.

கந்தபுராணம் - திருவிளையாடல் புராணம்

அனந்தரமதாகவுமையம்மையொடுபெம்மான்

அனந்தலையில்வைகியஙலங்கெரள்குமரோசன்

இனங்கொடுதொடர்ந்தவிளையாரோடுமெழுங்கே

மனங்கொளருணீர்மைதனினுடலைமதித்தான்.

இத்திற மூலகந் தன்னி விம்பரோ டும்ப ரஞ்சிச்

சித்தமெய் தளர்தலன்றிச் சிதைவுறு வகைகை தேர்ந்து

வித்தக வெண்ணி லாடல் வியப்பொடு புரிந்தா னுவி

முத்தர்தம் விழியன்றி முன்னுறு சிமல மூர்த்தி.

இல்லா மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்தெட்டாவது

தேவதண்டன ரகூர மூர்த்தி

இங்ஙனம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவிளையாடல் புரியும் போது, பூமியிலுள்ள அசர்கள் “இது செய்தவர் யாவர்?..” என்று தியக்க முற்றூர்கள். அசர்கள் யாவரும் பின்னுஞ் சிலநாள் சீவிக்கும் வண்ணம் ஆயுள் பெற்றுள்ளாராகவின். முருகக் கடவுள் அவர்களுக்குத் தமது திருமேனியைக் காட்டாது உலாவி னர். அவர்கள் தேடித் தேடி ஒருவரையுங் கானுமையால் “பிரம

விட்டுனுக்களாலும் காணப்படாத சிவபெருமானுடைய மாயமே இது" என்றார்கள். பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் யாவரும் கண்டு "கொடுங்கோல் செலுத்தானின்ற அசரர்களெல்லாம் இறப்பது திண்ணைம். இவை அதற்கு ஏதுக்களாகத் தோன்றிய விம்மிதம் போலும்" என்றார்.

குரிய சந்திரர் முதலிய தேவர்கள் "இவை அசரர் செய்கையன்று; வேறியாரோ செய்தனர்" என்று இரங்கி யொருங்கு சேர்ந்து இந்திரன் பிரமன் முதலாயினர் இருக்கும் மேருசிகாத்தை அடைந்தனர். இந்திரனைக் கண்டு பணிந்து இவற்றைக் கூறினர். அவனது கேட்டு "நானும் ஆராய்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றேன் சிறிதும் அறிந்திலேன். பிரமதேவரை வினவுவேம்; எழுந்திருங்கள்" என்றான்.

உடனே, அவ்விந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் மெய்த் தவஞ் செய்தமைய ல் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரியும்வன்னைம் அறுமுகக்கடவுள் ஒரு திருமுகமுடைய பாலராய் அம்மலை மீது தோன்றி, மேருமலையை அசைத்துத் தாமரை இதழ்களைக் கொய்து சிந்துதல்போலக் கொடுமுடிகளைப் பறித்து வீசினார்.

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கண்டு "ஐயையோ! பூவுகத்தையும் வானுலகத்தையும் திரிவு செய்தவன் இவனே யாரும்" என்று சிங்கத்தை யெதிர்த்த விலங்கினங்கள் போலக் கலங்கி யேங்கி, .. இவன் அசரரினுங் கொடியன்; யாவரும் எய்தாத மாய முடையன்; இவனைப் போர்செய்து வெல்வேம்" என்று வளைந்தனர். இந்திரனுங் குமாரசவாயி யென்றுணராது சினமுற்று ஓராவத யானையை சினைக்க அது வந்தது. குலிசம், வள், வில் முதலிய ஆயுதங்களை யேங்கி இந்திரன் போர்க்கோலங்கொண்டு யானைமீதேறிப் போர்செய்த தெரடங்கினான். குமாரசவாயி தம் மைத் தேவர்கள் பகைவர்களாய் வளைந்தமையை நேர்க்கித் திருநகை செய்து யாதும் என்னுது முன்போலவே தமது திருவிளையாடலைச் செய்தார். இந்திரன் படைக்கலங்கள் பலவற்றைக் குமாரக் கடவுள்மீது விடுப்ப, அவையெல்லாம் அவர்மீது மலர் போலப் பட்டன. அது கண்டு இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை விடுத்து ஆரவாரித்தான். அது எம்பெருமானது திரும் ர்பிலே பட்டு நுண்மணல்பே லத் தூகளாயிற்று, மேகவாகனன் துயரத்

தமுந்த, ஜூராவதம் வெகுண்டு மதங்களை மழைபோற் சொரிந்து கொண்டு பெரும ஞர் முன்சென்றது, முருகக்கடவுள் சங்கற் பத்தால் ஒரு வில்லையும் பல பாணங்களையும் விரெந்து படைத்துக் கே ண்டு, வில்லை வளைத்து நாணைவிசெய்து ஒருப ணத்தை அவ்யானைமீது செலுத்தினார். உடனே ஜூராவதம் புலம்பி வீழ்ந்து இறந்தது. இந்திரன் வருந்திக் குமாரக் கடவுளை அனுகித் தன் வில்லை வளைப்ப, அவர் ஓரம்பை யவன் புயமீது விடுத்தார். ஆகண் டலன் வலிமை குன்றித் தளர்ந்து வேலான்றை யேவினான், அது சிறுபுற்போலம் பட்டுச் சாயத் தேவர்கள் கண்டு அத்புத மெய்தி சின்றூர். முருகக்கடவுள் இந்திரன் முடியை ஓரம்பினாலும், கெர்டியை ஓரம்பினாலும், கவசத்தை ஓரம்பினாலும் சிதைத்து, மார்பின்மீது ஏழும்பை ஏவினார். இந்திரன் அயர்ந்து வீழ்ந்தான். மற்றைத் தேவர்கள் வளைத்தனர். அப்போது சுப்பிரமணியக் கடவுள் வருணனை நான் கம்பினாலும், இயமனை ஜூந்து பாணத்தா ளும், சந்திரனை ஒரு வாளியாலும், குரியனை முன்று கணையாலும், வாயுவை இரண்டு அத்திரத்தினாலும், அக்கினியை மூன்றம்பினாலும் கொன்று சின்றூர். ஏனைய தேவர்கள் யாவருஞ் சரபத்தின் வன்மை கண்ட நரசிங்கம்போல நடுநடுங்கி யோடினார். பெருமர்ன் அங்குத் தனிசின் றலாவினார்.

இச்செயலை நாத முனிவர் கண்டு தேவகுருவாகிய பிருகற் பதியிடத்துச் சென்று கூறினார். வியாழப் புத்தேன் அது கேட்டுத் தேவர்களுடைய வாழ்க்கை யழிந்ததுபோலும் என்று சொல்லிக் கொண்டு துயருற்று விரெந்து சென்று, தேவர்கள் இறந்து கிடத் தல்கண்டு துக்கித்து. முருகப்ரான் திருவிளையாடல் செய்வதை யும் தரிசித்தார். பாலராகிய அவரது திருவுடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் துகித்து, “எம்பெருமானே! தாரகன், சிங்கன், குரன் என்ற அசுரர்கள் வருத்த இந்திரன் நாடோறுங் துன்ப முழந்து தன்பதத்தை விடுத்து அம் மேருமலையில் மறைந்திருங் தான். அவன் தேவரிரை வழிபட்டும் பகைவர்களைக் கொல்வித்து முன்போலத் தன்னரசைப்பெற நீணத்திருந்தான். பலகாலம் அருந்தவஞ்சு செய்து வாடினான். தேவர்ரது திருவுவதாரம் தரிசித் துத் தன் துயரமெல்லாம் நீங்கினாற்போல உவகை பூத்தான். தொண்டனான இந்திரன் தேவீர் இங்ஙனம் திருவிளையாடல் செய் வதை அறிந்திலன். விட்டுணு முதலாயினேர் தேடிக் கானுத

சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் அவர் திருவருள் பெற்றேர் சிலருமன்றித் தேவரீரது திருவிளையாடலை யறியவல்லவர் யாவர்? அடியேம் பாசத்தையும் பசுவையும் பகுத்து இஃது + இத்தன் மையதென்று அறிந்திலேம். பாசத்தினின்றும் கீங்கிலேம். சிற்றறி வுடையேம். இவ்வியல்பு உடையேம் தேவரீரது திருவிளையாடலை யெங்ஙனம் அறிவேம். நீதிசேர் தண்டமே புரிந்தருளினீர். மற்றைத் தேவர்களும் அஞ்ஞானத்தால் பொருதிறங்தார். தாய் தங்கையர் தமக்குப் பிழை புரிந்த பிள்ளைகளைக் கொல்வாராயின். அவர்க்கு வேறியார் அருள் செய்வர். ஞான வடிவாகிய சுவாமி! சரபஞ் சிங்கத்தைக் கொல்வதன்றி மின்மினியைக் கொல்லுமோ? அருட் பெருங் கடலே! அசரர்களை வேரோடு அறுத்தருளும். எனியவர்களும். தேவரீரது திருவடியை மறத்த லில்லாத அன்பர்களுமான தேவர்கள் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளி. அவருயிர்பெற்று உய்யும் வண்ணம் திருவருள் புரிக்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

முன்னைப் பழம் பொருட்கெல்லாம் முன்னைப் பழம் பொருளாகிய முருகக்கடவுள் அது கேட்டுத் திருமுறையில் செய்து இங்கிரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் வாகனம். படை, முடி முதலிய வற்றேருடும் பழமைபோல் உயிர்பொற்று எழுமாறு திருவளங்கொண்டருளினார். அங்ஙனமே இந்திரன் முதலாயினார் எழுங்கனார். மெய்யறிவு தோன்றப் பெற்றனர். இதுவரை போர் செய்தது முருகக் கடவுளுடனென்று அறிந்து நடுநடுங்கிப் பன் முறை வீழ்ந்து வணங்கி அவரது திருவருள் பெற்று முன்போல உலகங்களை வைப்பித்து உய்ந்தார். தேவர்களைத் தண்டித்து இரட்சித்தமையாற் குக்கவாமி தேவதண்டன ரக்ஷா முர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

சங்கர சங்கிதை-சம்பவ காண்டம்

சிலகானே ரசிசரந்தே நபோமு: சாம வாபச :|

பதிதே த்ரவலாரா தளவி புதா: குரோத மூர்ச்சிதா :|

பரிவார்ய சிழைம் சம்போ : பிரஜக் ருசரவ்ருஷ்டபி :|

சிவார்ய வரிஷ்டிம் மகதீம் குமார: சாசம்பவ :|

சரைரேவ ததாளிகிரந்தாங் ப்ரத்யேகம் ஸகாநறு :|

த்தியேவம் பிரரசார்யி தல்கந்த: சரலோக குரோதஸா |

பிரஸந்த: ப்ராஸர்ய நசம்ய ப்ரததெள பாயாமுதா |

கந்தபுராணம்-திருவினையாட்டுப் படலம்

எழுதிரென் றுரைத்த லோடு மின்திரன் முதலா வுள்ளோர்
விழியிடைத் தெரிய அன்னேர் மெய்த்தவம் புரிந்த நீரால்
அழிவுற வலகிலாடு மறுமுகன் வதன மொன்றில்
குழவிய தென்ன வன்ன குன்றிடைத் தோன்றி னனால்.

ஓல்லா தவரிற் பொருதே சிலவும்பர் வீழ,
நில்லா துடைந்து சிலதேவரிக் கீங்க, நேரில்
வில்லா ஸியாகித் தனிசின்ற விசாகன் மேனாள்
எல்லா ரையுமட் உலவுங் தனியீச னெத்தான்.

பொன்னவ னின்ன புகன்று வேண்டிட,
முன்னவர் முன்னவன் முறுவல் செய்துவான்
மன்னவ னுதியர் மால்க ஸிற்றெருடும்
அங்கிலை யெழும்வகை அருள்செய் தான்ரோ.

தேவதண்டன ரக்ஷா மூர்த்தயே நம :

நாற்பத்தொன்பதாவது

*** தாரகாசர சங்கார மூர்த்தி**

முருகக் கடவுள் குரபன்மன் முதலாய அசரரைச் சங்களிப்
பான் திருக்கயிலையினின்றும் எழுந்து தேர்மேல் ஏறியருளும்
போது வரயு தேவன் முட்கோலும் மத்திகையுங் கொண்டு பாக

* தாரகாசர சங்கார மூர்த்தியும் வேறு. தாரகாந்தக மூர்த்
தியும் வேறாம். தாரகன் இருவர் என்றுணராத சிலர் தாரகாந்த
கன் என்று சொல்லப்பட்ட மூர்த்தியை, குரன் றுணைவனுகிய
தாரகனைக் கொன்ற மூர்த்தி யென்று கொள்வர். அன்னது
பொருந்தாது. என்னை? அங்கனேற் பதினாறு மூர்த்தங்களுட்
குரபத்மாந்தக மூர்த்தி, சிங்கமுகாந்தக மூர்த்தி என்பவுஞ் சொல்
பெப்படுதல் வேண்டும். அங்கன மின்மையால் அஃதன்றென்க
சண்டுக் கூறப்பட்ட தாரகன் மாயை புத்திரனுய்ச குரற்குத்
தம்பியாயுள்ளவன்.

கிய * தன்னினமாகிய வாயுக்கள் பக்கத்துவர மகிழ்ச்சியோடுஞ் செலுத்தினான். இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், † நூற்றெண் மர் சேஞ்சுபதிகளும், இலக்கம் வீரர்களும், தம்பிமார் ஒன்பதின் மருஞ் குழப் புறப்பட்டார். பூமியை வந்து அடைந்தகாலே, தாரகாசரனுக்கு இருப்பிடமான கிரவுஞ்சமலை சேர்ந்தது. தேவர்கள் அதனைக் கண்டு மனம் பதை பதைத்தார்கள். இந்திரன் நடுங்கினான். நாரத முனிவர் அறுமுகக் கடவுளின் றிருவடிகளைப் பணிந்து, “பராபர மூர்த்தி! முனிவர் தேவர்களை யெல்லாம் வந்த சத்தாற் கொன்று அகத்திய முனிவர் சாபத்தால் மலைவடிவமாய் நிற்கும் அசுரன் இவனே. இம்மலையின் பக்கத்துள்ள மரயமா புரியிலே சூரபன்மனுக்குத் தம்பியும், யானை முகமுடையவனும், மாயையில் வல்லவனும்; விட்டுணுவின் சக்கரத்தைப் பொன் மாலை யாகத் தரித்தவனும் ஆகிய தாரகன் என்னும் அசா வீரன் இருக்கின்றான். இவனைக் கொல்லீராயின் இவன்றமையனைக் கொல்லல் யிக எளிது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். “அவனை இங்கே கொல்வோம்” என்று சரவணைபவ சுவாமி திருவாய்மலரீந்தருளி, பக்கத்து நின்ற வீரவாகு தேவைரை நோக்கி; “இளவலே! இது கிரவுஞ்சமலை. இதன் பக்கத்தேயுள்ள மரயமா புரியில் தாரகன் என்பாரனான். ஆயிரம் பூதவெள்ளத்துடனும், இலக்கத்தெண்மர், பூதசேஞ்சுபதிர் என்னுமிவர்களோடுஞ் சென்றுபோர் புரிந்து, தடுத் தெதிர்க்குஞ் சேனைகளைக் கொல்வாய். தாரகனுடன் பொருது வெல்லலரிதாயின் யாம் வந்து தெறுப்பாம்” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

அப்போதே தேவர்கள் மனத்தினின்றும் பயம் வெளிச் சென்று பெருங்களிப்பு வந்து புகுந்தது. அசுரர்களின் நகரங்க டோறும் சாக்குறிகளும், கோரமான அவசகுனங்களுந் தோன்

* நூற்றெண்மர் சேஞ்சுபதிகளின் விவரங்களை மகேந்திர காண்டத்திற் காண்க.

† வாயுக்கள் நாற்பத் தொன்பதென்று பூராணங்கள் புகற வின் தன்னினமாகிய வாயுக்க என்றார்களும். அவைகளை யிருபக்கத்துத் தோள்களாகவு முடைமையால் வாயுதேவற்குக் கந்த வாகன் என்னும் பெயர் வந்ததென்ப. இவற்றி னியல்களை யெல்லாம் கூர்ம மகரபூராணம் விண்டு பூராண முதலியவற்றிற் காண்க.

றன. மேகங்கள் கழுதை கத்துவதுபோல் முழங்கி இரத்தமழை பெய்தன, அசுரர்களின் உபரிமைகளின் சிகரங்களிடிந்து, வீழ்ந்தன. பூகம்ப முண்டாயிற்று. ஆங்காங்குக் காற்றுடன் கூடிய அக்கினிச் சுவாலையு முண்டாயிற்று. மன்மாரி சில விடங்களிற் பெய்தது. விண்வீழ் கொள்ளிகள் பன்முறை வீழ்ந்தன. நடசத் திரங்கள் உதிர்ந்தன. வால்மீன் விண்ணிற் காணப்பட்டது. நீர்க்கால்கள் கலக்கமுற்றன. எல்லாக் கடல்களும் நூரைகளால் சிரம்பப் பெற்றன. அமங்கலமான நரிகள் குரியனை நோக்கி யூளை பிட்டன. நாய்கள் குரைத்தன. அசுரர் தலைகளில் ஒன்றின்கள் விழுந்தன. அவர்கள் வீடுகடோறும் ஆமைகள் காணப்பட்டன. தேர்வீரர் தலைகிழாக விழுந்தார்கள். குதிரைகள் கண்களினிறும் நிரைத் தாரை தாரையாக விட்டன. தேர்களிற் பருந்து கனுங் காகங்களும் வந்து இருந்தன. யானைகள் காரணமின்றித் தங்கடங்கள் தலைகளைத் தொங்கவிட்டன. பொன்களைக் கட்டை கள்போலக் அண்டார்கள். நீரிலே வானவில்லைப் பார்த்தனர். இங்ஙனம் அசுரர்களிருக்கு மிடங்கடோறும் உற்பாதங்கள் நேரிந்தன.

வீரவாகு தேவர் முதலினார் சுவாமியை வணங்கிப் பொரி முன் சென்றார். பூதர்கள் மாயாபுரியினுள் நுழைந்து அசுரசேனைகளுடன் பொருது ஸின்றார். தாரகன் தாதராலதனை அறிந்து மிக்க கோபமுற்றுக் சேனைகளோடும் எழுந்து போர்க் கோவங்கொண்டு தேர்மீதேறி வந்தான். அசுர சேனைகளும் பூதசேனைகளுங் கோர யுத்தம் புரிந்து அசுரர் சேனைகள் இறந்தன. தாரகன் கண்டு தேரினிறும் பூமியிலே குதித்து ஒரு தண்டத்தைச் சுழற்றிப் பூதர்களைக் கொன்று அண்டமுங் குலுங்கும்படி ஆர்த்துக் கால்களால் உழுக்கிச் சென்றான். அதனால் பூதசேனை பதிகளும் மனங்களார்ந்து அஞ்சி யோடினார். சிறந்த இலக்கம் வீரர்கள் அதனையறிந்து வளைந்து யுத்தம் புரிந்தார்.

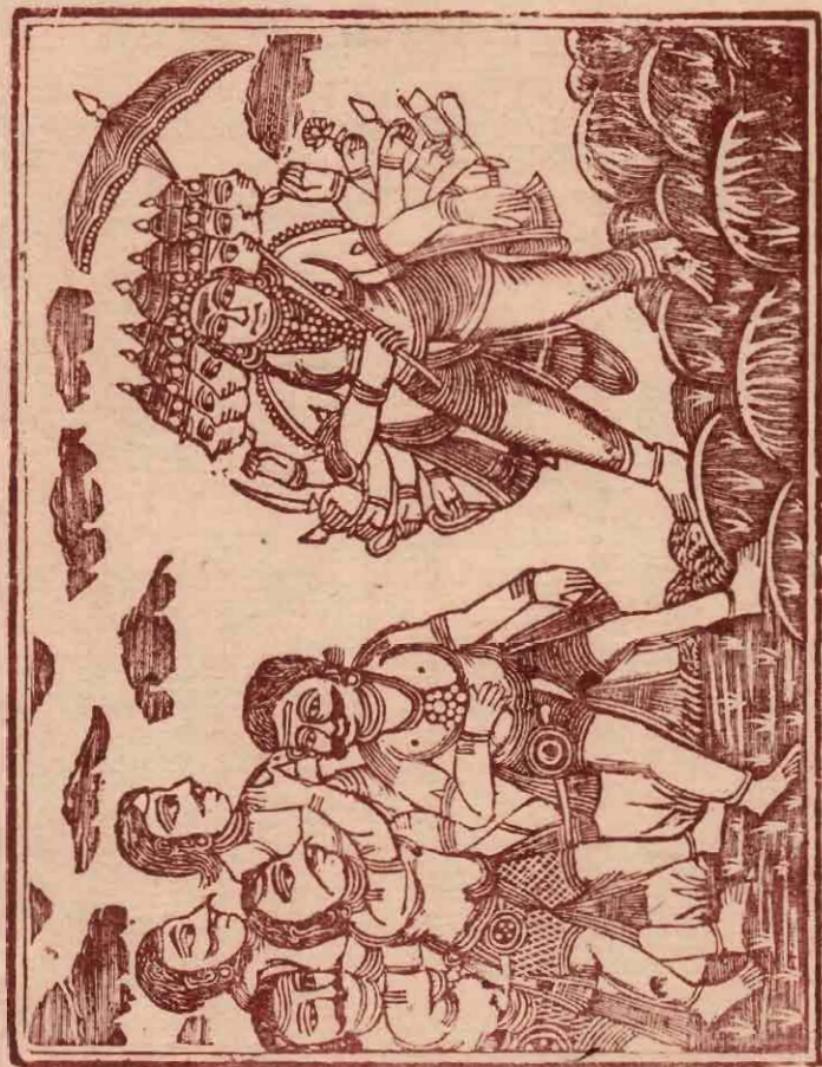
தாரகன் வைரத் தண்டத்தாற் ரேர்களையடித்துச் சிறைத்து, இலக்கம் வீரர்களையும் வாரித் தன்றுதிக்கையா லெடுத்துக் கடவில் வெறிந்தான். அவர்கள் விழுந்து ஒருபக்கத்துப் போனார்கள். வீரகேசரி யென்பார் தாரகன் கிரீடத்தைத் தகர்த்தார். அவனும் தண்டத்தால் அடித்தான். மயங்கி வீழ்ந்தார். வீரவாகுதேவர்

எதிர்த்துப் பொருதார். புதனுஞ் சுக்கிரனுஞ் சேருங் காலத்திற் சோனுமாரி போலத் தாரகன் பாணங்களைப் பொழிந்து மறைந்தான். கருஷிறமுடைய கனி புகைந்த காலத்து மழையென்பது சிறிது மில்லாமைபோல, வீரவாகுதேவர் அவைகளை யெல்லாம் பாணங்கள் விட்டு மாற்றினார். அசரன் மிக்க கோபங்கொண்டு முத்தலைச் சூலமொன்றை எறிந்தான். அது வீரபாகு தேவரது மார்பிலே பட்டமையால் அவர் சிறிதுகாலம் மூர்ச்சையடைந்தார். அப்போது அவரது தம்பிமார் எழுவரும் வந்து வளைந்து யுத்தம் புரிந்தனர். தாரகன் அவர்கள் விடுத்த பாணங்களை யெல்லாம் தன் துதிக்கையின்க ணிருந்த தண்டாயுதத்தினால் விலக்கி அவ் வெழுவரையும் அந்த இருப்புத் தண்டாயுதத்தினால் புடைத்தனன். அவர்கள் மிக்க வருத்தமுற் ரேடுங்காலத்தில் சத்துருக்களை நாசன்து செய்யும் வீரவாகுதேவர் மூர்ச்சை தெளிந்து பாணங்கள் பலவற்றைக் கோபத்துடன் பொழிந்தார். அசர னவைகளைப் பாணம் விட்டறுத்து ஓர் அக்கினியத்திரம் செலுத்தினன். வீரவாகுதேவரும் ஓர் அக்கினி அத்திரத்தையுந்தி அதனை யடக்கினர். இதனுற்றுன் வெய்ப்பம் வெய்யத்தாற் றணிக்கின்ற தென்பதோ ராச்சரிய வதங்தி வந்ததுபோலும், பின்னரும் யானை முகமுடைய அவணன் வருங்குத்திரம் குரியபாணம், பிரமாத்திரம், நாராயண பாணம் என்னும் அத்திரங்களை யெல்லாம் ஏவினன். அவைகளை யெல்லாம் அவ்வவ் வம்புகளை விடுத்தும், மாருன பாணங்களை யேவியும் அழித்தனர் வீரவாகு தேவர்.

மாயையில் வல்ல யானை முகமுடைய தாரகன் அவரது யுத்த வல்லமைகண்டு அற்புதங்கொண்டு, இவனை மாயையினால் வெல்ல வேண்டுமென்று, மாயா மந்திரத்தை யுச்சரித்து, எண்ணில்லாத வடிவங்களைத் தாங்கி, இருட்குழாம் எங்கும் பரந்தாற்போல அவனுருவனே யெங்குமாயின்று போர்செய்தான். அசரர்களே குண்ணிலைத் தொணி செய்தார்கள். வீரவாகுதேவர், வீரபத்திரப் படைக்கலத்தை விடுதற்கு எடுத்தார். அம்மாத்திரையே தாரகன் மாயை யறிந்தது. தனித்து ணின்ற தரகன் பின்னரும் மாயையால் வெல்ல ணின்றதுத் தோற்றிருப்பதோன் போலப் புறங்காட்டி யோடினான். வீரவாகு தேவர் தோற்றவன்மீது படைவிடுத லொல்லாதென்று படையைத் தூணியுள் இட்டு. இவனைப் பிடித்துக் கட்டி எம்பெருமான் முன்னர்க் கொடுபோவேம் என்று

அவனைத் துரத்திச் சென்றார், அவன் கிரவுஞ்ச மலையுட் சென் ரெஞ்சித்தான். வீரவாரு தேவர் அக் குகை வழியே செல்லவும் மயங்கி வழிதெரியாது அறிவிழந்து துயின்றார். பூதர்களும் இலக்கத் தெண்மரும் “எமது தலைவர் இன்னும் மீண்டிலர்” என்று தாழும் மலைக்குட் புகுங்து அறிவிழந்து மயக்க சித்திரைக் காளாயி னார். தேவர்கள் கலங்கிப் பதைப்பதைத் தோடினர். தாரகன் வந்து வில் வளைத்துப் பரணங்களால் அடித்தலும் பூதங்களொல்லா மோடின.

நாத முனிவர் இவற்றைக் கண்டு நடுநடுங்கி ஓடிச் சென்று எம்பெருமானுக்கு சிகழ்ந்தவற்றை விண்ணப்பித்தார். அருட்கடலாகிய பெருமானு “ஓரிமைப்பொழுதுள் தாரகனையும் மலையையும் அழித்து வீரரை மீட்கின்றார்” எனத் திருவாய் மலர்ந் தருளி, விரைவிற் நேர் செலுத்துவித்துத் தாரகனிடத்தை யடைந் தருளினார். தாரகன் பூதசேனைகளை யடித்துத் துரத்தி, குமார சுவாமிமீது சோனை மாரிபோலப் பாணங்களைப் பொழிந்தான். அவையெல்லாம் பெருமான் பக்கல் வந்து வந்து ஒதுங்கினே ; துசித்து சின்றன. தாரகன் கண்டு அகந்தையை யொழித்தான் : சிறிது அஞ்சினுன் ; மிக விம்மிதமு மடைந்தான். அரிய சிவப் படைக்கத்தை விடுத்தான். அதனைத் தம்முடைய கரத்தை ஸிட்டிப் பெருமானு பற்றிக் கொண்டார். பின்னரைத் தாரகன் மன நொந்து கிரவுஞ்ச மலையுடன் ரூலுஞ் சேர்ந்து அநேக கோடி மாயைகளைச் செய்து திரிந்தான். பெருமானு வேலாயுதத்தைத் திருக்கடைக்கண் னோக்கஞ் செய்து “ஓரிமைப் பொழுதுள் மலையையும் அசரனையும் அழித்து வீரரை மீட்டு வருதி” யென்றார். அங்குனே வேலாயுதஞ் சென்று மலையைப் பொடிபடுத்தித் தாரகன் மார்பைப் பிளந்து சென்றது. தாரகன் அண்ட முகடு உடைந்து வீழ்ந்தாற்போல விழுந்தான். படைக்கல் நாயகமாகிய வேலர்யுதம் வீரர்கள் யாவரையும் எழுப்பிவிட்டு ஆகாய கங்கை யிற் ரேயுங்து சுத்தவடிவாய் எம்பெருமான் நிருக்கரத்தில் வீற் றிருந்தது. பரப்பிரம்ம பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய அறுமுகக் கடவுள், தாரகன் என்னும் அசரனைக் கொன்றமையால் தாரகா சுர சங்கார மூர்த்தி யாயினர்.

50-வது அந்தியாயம்

சத்திர நடனமூர்த்தி

ஸ்காந்தபுராணம் - சிவரக்ஷிய காண்டம்

யதா வட்சஸ்ஸரா ராதே, ப்ரவில்ய கிரமசிர்கதா |

அப்ராப்த ருதிரா ஜெக்னே ததாசப்தோஜிதாம் புதுகிஃ |

விதிதா நசகே நாமி தாரகாந் தர்கதா நவா |

ததைவ விதிதாஸ் ஸர்வவகி எதா செளதானவாத்ம : |

உத்பஞ்ச யோத் பஞ்சத்திய வியதி பெளதாசர நாயக : |

பதித்வா விச ஸர்ஜீஜர் குன்தத் பூமிவா பவது |

தாரகம் சிறைதம் த்ருஷ்டவா சக்தியா கேவாமகர்ஷய : |

முதா பாமயா தேவம்தே புஷ்ணை : சமவாகிரங்நு ||

தாரகாசர சங்கார மூர்த்தயேநம :

ஐம்பதாவது

சத்திர நடன மூர்த்தி

ஆரிய திராவிட நூல்களில் பலவகை நடனங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கூத்துக்கள் சாந்தி விநோதம் என இரு வகைப்படும். அவற்றுட் சாந்திக் கூத்து என்பது சத்த விருத் தம். மெய்க்கூத்து, அவிநயக் கூத்து, கதை தழுவிவரும் நாடகக் கூத்து என நான்கு வகைப்படும். மற்றைய விநோதக் கூத்து என்பது குரவை, கலிங்டம், குடக்கூத்து, கரணம், நேக்கு, தோற்பாவை என அறுவகைப்படும். விதூடகக் கூத்து என்னும் சகைத்திறச் சுவை யென்பதனையுஞ் சேர்த்து எழுவகைப்படு மென்றனர் மதிவாணர் முதலிய ஆசிரியர். அது “எழுவகைக் கூத்து யிழிகுலத்தோலை - யாடவகுத்தன னகத்தியன்றுனே” என்று நாடக நூன் முதலிய கூறுமாற்று னுனர்க.

இக்கூத்துக்களி னிலக்கண முரைக்குங்கால் வைணவம், சமங்கிலி, வைசாகம், மண்டலம், ஆவிடம். பிரத்தியாலீடம் என் னும் அறுவகைநிலையும், சமங்கிலி, உற்கடிதம், சஞ்சாரம், காஞ் சிதம், குஞ்சிதம் என்னும் ஜூவகைப் பாதமும், சரிகை, புரிகை, சமகலி, திரிகை, ஊர்த்துவ கலிகை,கம், அர்த்த பிருட்ட பிருட்

தகம், சுவத்திகம், உல்லோலம், குர்த்தனம், வேட்டனம், உபவேட்டனம், தானபதப் பிராய விருத்தம், உகேபணம், அவக்கேபணம், நிகுஞ்சன மென்னும் பதினுறுவகை யங்கக் கிரியைகளும், அபவேட்டிதம், உபவேட்டிதம், சியாவர்த்திதம், பராவர்த்திதம் என்னு நால்வகை வருத்தனையும், சதுரசிரம் முதலாக வளிதை யீருகவுள்ள முப்பதுவகை நிருத்தக்கையும் முடையன வாகும். அது “அறுவகை நிலையும் மைவகைப் பாதமுமிரெண் வகைய வங்கக் கிரியையும் - வருத்தனை நான்கு நிருத்தக்கை முப்பது - மத்தகு தொழில் வாகுமென்ப” என்னுஞ்சுத்தானத்தப் பிரகாச பாதநாற் கூற்றால் தெளிக.

இவையெல்லாம் அக்கூத்துப் புறக்கூத்து என்னு மிருவகைக் கூத்தினு ணடங்கப்பெறும். அவற்றுட் புறக்கூத்திற்குரிய ஆடல்கள் பெருநடை சாரியை, பிரமரி, பதினேராடல் என்பனவாம். பதினே ராடல்களாவன :—அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம், பாண்டங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மரக்கால், பாவை என்னு மிவைகளாம். இவற்றுண் மூன்னைய ஆறும் நின்றூடல் எனவும், பின்னோய வைந்தும் வீழ்ந்தாடலெனவுஞ் சொல்லப்படும். இப்பதினேன்றும் வஞ்சகமுள்ள அசரரைக் கொல்லுமாறு தேவர்களால் ஆடப்பட்டமையாற் தெய்வ விருத்தி யெனவுஞ் சொல்லப்படும். அவற்றை,

“அல்லியங் கொட்டி குடைகுடம் பாண்டரங்கமல்லுட னின்றூடலாறு.”

“துடிகடையம் பேடு மரக்காலே பாவை வடிவுடன் வீழ்ந்தாடலீந்து.”

என நாடக நூல் கூறிற்று. இவற்றுட் சத்திர நடனமென்பது குடையாடல் என்று சொல்லப்படும் மூன்றாவது ஆடலாம். சத்திரம்—குடை. இக்கூத்து நின்று ஆடவின்பாறபடும். இச் சத்திர நடனம் நான்கு உறுப்புக்களை யுடையது. அது “அறமுகத்தோ ஞடல்குடை மற்றதற்குப் - பெறுமுறுப்புநான்காமெனல்”! என்ற குத்திரத்திற் கண்டது.

இத்தகைய குடையாடல் மூன்னர் நாளிலே அதுலராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், சாந்தராய், சர்வதோ முகராய், சர்வஞ்ஞத்துவராய், அதிகுக்குமராய், விசுவாதிபராய், இரண்மயராய். பசபதியாய், வேதாந்தக் கிருதராய், அப்பிரமேயராய், சமானதிக நாம-

குப குணரகிதராய், தத்துவாதீதராய், வரராய், சகல சிட்களராய், காலத்திரயாதிதராய், அத்துவிதராய், சாந்தியதீதராய், சிராமயராய், சிரமலராய், சிரஞ்சனராய், பிரபுவாய், அசிந்திதராய், அசரகாலரங்கராய், சிரவாகன குக்குடத் துவசராய், அகண்டாகாரசிற்கனுனந்த மூர்த்தியாய், சர்வலோக நாயகராய், எண்குணராய், பிரணவருபராய், பிரணவார்த்தராய், உபயக்திர்காம சாந்தித்தியராய், செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியராய், சகலகலா வல்லப மூர்த்தியாய், பரசிவாசாரியராய் விளங்காங்கிற சுப்பிரமணியக் கடவுளாலே யாடியருளப்பட்டது.

அற்றேல் அது எவ்விடத் தெது காரணமாக ஆடியருளப் பெற்ற தென்னிற் கூறுதும்; தேவரைப் புரத்தற்காகக் குகப்பெருமானார் அசரர்களுடன் போர் செய்தருளினார். அதுகாலை யவ்வாணிர்கள் யாவரும் தாங்கொண்ட குலம். வேல், மழு, சக்கரம். தண்டு, வாள், தோமரம், கேடகம், முசலம், வில், பாணம் முதலிய படைக்கலங்களையெல்லாம் அறுமுகப் பகவன்மீது பிரயோகித்தனர். அவைகளெல்லாம் பாதத்தில் மலர்போல வீழ்ந்து துகள்துகளாய்க் காணுதாயின. அங்ஙனம் தம்படைகளையெல்லாமிழந்து சிராயுதராய் வளிமை குன்றி வருத்தம் உற்றம் த்திரயே நிய யப் போர்புரிந்த முருகனார்க்கு அருள் தே ன்றிற்று.

சிராயுதராய் சிற்பாரைக் கொல்லுத றைமன் ரூகலானும், யாதேனுமோர் திருவிளையாடலைப் புரிந்து சிற்பின் அதற்கிடையில் அன்னவரெல்லாம் வெல்லற்குரிய வுபாயங்கண்டு மேற்கொள்வார ரென்னு மெண்ணத்தானும் ஒரு திருவிளையாடல் புரிந்தருள்வான் திருவளங்கொண்டார். பூதர்களாலே தமக்குக் கவிக்கப்பட்ட குடையொன்றனை யெடுத்து முன்னே சாய்த்து, அதனையே * யொருமுக வெழினியாகக் கொண்டு சின்று ஆடியருளினர்.

* ஒருமுக வெழினி யென்பது-நாடகம் ஆடும் அரங்கி னிடத்துக் கட்டப்படுங் திரைகள் மூன்றாண்டு. இடத்தூண் சிலையிற் கட்டப்படும்உருவு திரையே யஃதாகும். “ முன்னிய வெழினி தான் மூன்று வகைப்படும் ” என மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூலாரும், “ அரிதாங்கிற, செய்தெழினி மூன்றமைத்துச் சித்திரத்தாற் பூதரையு - மெய்த வெழுதி யியற்று ” எனப் பரத சேனப்பதீய நூலாறு முரைத்தமை தெற்றெனக் காண்க.

அதனுடே யவர்கள் தம் மாய வஞ்சனைகளெல்லாம் ஓழிந்து புறங் காட்டி யோடினர். சத்திரத்தையே திரையாகக் கொண்டு குமாரக் கடவுண்டித்தமையாற் சத்திர நடன மூர்த்தி யாபினர்.

சிலப்பதிகாரம் - கடலாடுகாதை.

படைவீழ்த் தவுணர் பையு ளெய்தக்
குடைவீழ்த் தவர்மு ணடிய குடையும்.

சத்திர நடன மூர்த்தயே நம :

ஐம்பத்தோராவது துடிக்கூத்த மூர்த்தி

இத் துடிக்கூத்துத் தெய்வக் கூத்துப் பதினேன்றனு ளொன்று. தெய்வக் கூத்துப் பதினேன்றுவன—அல்லியம், கோடு கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மரக்கால், பாவை என்னு மிவைகளாம். இவற்றுள்,

அல்லியமாவது - கஞ்சன்றன் வஞ்சத்தாற் கோல்வவந்த குவலயா பீடமென்னும் யானையை அதன் கோட்டை யிறுத்தற்கு மரயோனுல் ஆடப்பட்டதாம். இது வைணவ சிலையென்றும் அவிப்பேடன்றஞ் சொல்லப்படும், என்னை? முகம், மார்பு, கை, கால்களின் வட்டணையும், அவியமும் இருந்துங் தொழில் செய்யாது சிற்றலினென்க. அது “ஆடவின்றி சிற்பதை யெல்லா மாயோனும் வைணவ சிலையே” என்றார் கூத்தநூலாகும். இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

கோடு கொட்டியாவது-நாரண பாணத்தையும் மலீச் சிலையை முடைய தேவர்பெருமான் சிரித்தருளாநிற்ப முப்புரத் தவணைரும் வெந்து சாம்பரான பாரதி அரங்கத்திலே யுமையம்மையார் பாணி, தூக்கு, சிரென்னுங் தாளங்களைச் செலுத்த வென்றி ஆனங்தத்தாற் கைகொட்டி சின்று ஆடியருளியது. கோடுங் கொட்டி கோடு கொட்டி யென விகாரமாயிற்று. இது நான்குறுப்புக்களை

51-வது அந்தியாயம்

துடிக்கூத்த மூர்த்தி

யுடைத்து. குடையாடல் - சத்திர நடனமூர்த்தி என்னும் பராக் கிரமம் என்ற அத்தியாயத்தில் கூறுதும்; ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

குடக் கூத்தாவது - காமன் புத்திரன் அங்குத்தனைச் சிறை மீட்டல் காரணமாக வாணன் நகரமாகிய சோவென்னும் புரியின் வீதிக்கட்ட கண்ணன் குடங்கொண்டரடியதாம். அக்குடம் பஞ்ச லோகத்தாலும் மன்னாலும் மியற்றப்பட்டதென்க. இது ஜீங்குறுப் புக்களை யுடைத்து. **பாண்டாங்கக் கூத்தாவது** - வானேராகிய தேரிலே நான்மறைகளாங் கடும்பரிபூட்டி யலங்கரித்துக் கூர்முட் பிடித்துச் சாரதியா யமர்ந்த பிரமன் தன் தேவியின் பிரிவிற்கு ஆற்றுது மாழ்கியகாலை அதனை நீக்கற்பொருட்டு இறைவனே சர்ச்சவதி யுருவந்தாங்கி யாடி யருளியதாம். இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

மற்கூத்தாவது - கஞ்சனு லேவப்பட்ட மல்லர்களை வேறால் காரணமாகக் கண்ணனு லாடப்பட்டது. இது ஜீங்குறுப்புக்களை யுடைத்து. **கடையாவது** - வாணனகரத்தின் வடக்கு வாயிற்க னுள்ள வயலினிடத்தே இந்திரரணி யாடியது. இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து. **பேடாவது** - காமன் தன்மகன் அங்குத்தனின் சிறைமீட்டற்குத் தன் ஆண்மை திரிந்த கேரலமாகிய மூலை முதலாய பெண்ணுறுப்புக்கள் பலவு முடைய பேடாகி யாடியது. இது நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து, **மரக்கால் ஆவது-கொடுங் கோபத்தை** யுடைய அசரர்கள் வஞ்சத்தானே வெல்லக் கருதித் தேள் பாம்பு முதலிய வருவெடுத்துப் படுகளான் தோறும் புகுதலை யறிந்து தூர்க்காதேவி யவற்றைக் காலால் நெரித்தழித்தற்கு மரக்கால் மேலே சின்று ஆடியது. இதுவு நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து.

பாவைக் கூத்தாவது-அசரர்கள் கொடிய போரைச் செய்வ தற்கு வந்தகாலைத் தன்னைக் கண்டு மோகித்து வீழும்படி திருமகளா மிலக்குமிதேவி, சோ நகரத்திலே கொல்லிப் பாவை வடிவா யாடியது. இது உறுப்புக்க ஸிரண்டினை யுடையது.

இங்ஙனம் பத்தாடலும் விரிக்கப்பட்டன. ஏனைய துடியாடஸ்பற்றிச் சிறிது கூறுதும்; முன் ஒருகாலத்துக் காசிப முனி குமரனுன குரபன்மனுடன் யுத்தம் புரியான்ற காலத்து அன்னேன் பொருகளம் விடுத்துப் பொருகடல் புக்கு எரியன்ன தளி ரும், புகைபோலு மிலைகளும், தங்கம்போலும் மலர்களும், பச-

சைக் கற்கள்போலும் பிஞ்சகளும், மாணிக்கம் புரையுங் கனி களும், மேகங்களை யொத்த கிளைகளும் உடைய இலக்க யோசனை யடர்த்தியாயுள்ள தலைகிழான மாமர வடிவங்கொண்டு சின்றுன். அவன் வஞ்சத்தை யுணர்ந்த குகப்பெருமானுர் அவ்வஞ்சங் களும் ஒழியுமா ரென்று செய்தருளினார். தந்தையாகிய சிவபெரு மான் ஆனந்தத்தாண்டவமென்னும் பஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய் தருளுங் காலத்துக் கடைத்தட்டட்டுங் கருவியென நூல்களான் சிதிக்கப்பட்ட துடியென்னுங் கருவியை யொலித்தாடி யருள் சிவனை, தாழும் நூல்களிலே நாடகக் கருவிகள் என்று கூறப் பட்ட,

பேரிகை படக மிடத்தை யுடுக்கை
சீர்மிகு மத்தளஞ் சல்லிகை கரடிகை
திமிலை குடமுழாத் தக்கை கணப்பறை
தமருகங் தண்ணுமை தாவில் தடாரி
அந்தரி முழவொடு சந்திர வளைய
மொந்தை முரசே கண்விடு தூம்பு
நிசாளாந் துடுமை சிறுபறை யடக்க
மாசி றகுணிச்சம் விரலேறு பாகங்
தொக்க வுபாங்கங் துடிபெரும் பறையென
மிக்க நூலோர் விரித்துரைத் தனரே.

என்னு நாடகநூற் குத்தித்தாற் பெறப்படுங் கருவிகளுள் முடிவிலே தட்டுதற் குரிய உடுக்கை யென்னுந் துடியை யொலித்து, உல்லோலம், கல்லோலம் என்னுஞ் சிறுதிரை பெருங் திரைகளையே ஆடும் அரங்கமாகக்கொண்டு, திருவடிச் சிலம்புகள் கலகலெனக் கறங்க ஆடியருளினர், அவ்வாடலாலே குரபன்மனு மகரனது மாயங்களெல்லாஞ் குரியன் முற்பட்ட பனிப்படலங் களேபோலத் தொலைந்தன, வேற்படையால் தருவைப் பின்து தேவர்ப் புரந்தார். இக்குத்து ஐந்துறுப்புக்களை யுடைத்து.

இங்ஙனர் துடியென்னுங் கருவியைத் தட்டிக் கடன்டு வணே துவாமதி வளர்பக்கத் தாரு நாளிலே பெருமான் திருநடனஞ்சு செய்தருளவாற் றுடிக் கூத்த மூர்த்தி யாயினர்.

மதிவானர் நாடகத் தமிழ்நூல்
கடையமிங்கி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமற் கும்பஞ்சுடர்ஷிமியாற்

பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கங்
கொட்டியிலை காண்பதினேர் கூத்து.

புரமெரித்தல் சூர்மார் துளைபடுத்தல் கஞ்ச
ஞாரனெரித்தல் வாணைவா னுய்த்தல்—பெரிய
வரன்முத லாகவே லன்முதன் மாயோ
னமர்முத லாடிய வாறு.

குணநால்

துடியாடல் வேண்முருக னடலதனுக்
கொடியா வுறுப்போ ரெந்தாம்.

சிலப்பதிகாரம்

மல்வி னடலு மரக்கட னடுவ
ணீர்த்திரை யரங்கத்து சிகர்த்துமுன் னின்ற
சூர்த்திறங் கடந்தேர் னுடிய துடையும்.

துடிக்கூத்த முர்த்தயே நம :

ஜம்பத்திரண்டாவது

வித்வ முர்த்தி

“ மகனறிவு தங்கை யறிவு ” என்ற முதுமொழிப்படி சுப்பிரமணியக் கடவுள் தம்தங்கையா ரெவ்வெத் தொழில்களை இயற்றி நின்றனரோ. அவ்வாறே தாழும் அவைபோலுங் தொழில்களை இயற்றியருள்கின்றார். என்னை ? சிவபெருமான் அருண்மொழித் தேவராகிய ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு “ உலகெலாமுணராங் தோதற் கரியவன் ” என அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பன்னிரண்டாங் திருமுறையாகிய பெரிய புராணத் திருவருட்பாவைப் பாடு வித்தாற்போலக் கந்தக் கடவுளார் தாழும் ஒரு பெருங் காப்பி யத்தை அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடுவித்த சரிதம் பெறப் படுகின்றது. தங்கையார் தருமிக்களித்த கவியை மெய்ப்பிக்கு மாறு வித்வக் கோலங் கொண்டு புலவர் குழுமிய அவைக்களாஞ்

சென்றுங்கு, மைந்தரா மிவருங் தாம் அடியெடுத்துக் கொடுத் தருளிய கவியை மெய்ப்பிக்குமாறு வித்வ கோலங்கொண் டெழுங் தருளினர். அவற்றின் வரலாற்றைச் சுருக்கிங் கூறுவாம்.

சாவிவாகன சகவருடம் * எழுநூற்றிற்குச் சமமான கவியுக வருடம் மூவாயிரத் தெண்ணூற் றெழுபத் தொன்பதிலே, தொண்டை மண்டலத்திலே சப்த முத்தித் தலங்களுட் சிறந்து பற்பல மகிமைகள் செறியப் பேற்றதாகி விளங்குங் காஞ்சி புத் திலே, “சிவாகமஞ் சிவபெருமானால் தாபிக்கப்பட்டது. சிவபெருமா னாலுஞ் சிவாகமங்களாலுஞ் சுத்த ஆன்மாக்களாயுள்ள சிவபிரா மண ரென்னுஞ் சைவாசாரியர் தாபிக்கப்பட்டனர்” என்று காங்கமங் கூறிவிதந்த பஞ்சவிருடி கோத்திரத்தவர்களான ஆதிசைவ மரபின்கண் காஞ்சியப்ப சிவாசாரியர் என்னு மருங் தவப் படிவர் ஒருவர் இருந்தார்,

சுப்பிரமணிய பக்தியின் மேற்பட்ட அவர் ** சுறுசேர் பொழுதினு மிறுதியின்றியே - மாறிலா திருந்திடும் வளங்கொள் காஞ்சி யிற் - கூறுசீர் புனைதரு குமர கோட்டம்வா - மாறுமா முகப்பிரா னடிகள் ** போற்று மருச்சகராய் விளங்கினர். முன்றிலக்கங் கிரந்தங்களையுடைய சிவபுராணம் பத்தனுள், ஓரிலக்கங் கிரந்தங்களையும் ஜம்பது கண்டங்களையும் † ஆறு சங்கிதைகளையு முட்டையவனே வருதற்கேற்ற புண்ணிய மெல்லாங் திரண்டோர்

* சாவிவாகன சகவருடம் எழுநூற்றிற்கு, ஆங்கிலேய வருடம் எழுநூற் றெழுபத் தேழூர்கும். எனவே இற்றைக்கு 1129-ஆண்டுக்கு முன்ன ரென்க.

† சனற் குமார சங்கிதை 55000 கிரந்தமும், குத சங்கிதை 6000 கிரந்தமும், பிரம சங்கிதை 3000 கிரந்தமும், ஷ்ட்டூனு சங்கிதை 5000 கிரந்தமும், சங்கர சங்கிதை 30000 கிரந்தமும், குர சங்கிரதை 3000 கிரந்தமும் ஆக ஓரிலக்கங் கிரந்த சங்கியைக் கண்டு கொள்க. சங்கர சங்கிதை பன்னிரு கண்டங்களையுடைத்து. அவற்றிற் பதின்மூலாயிரங் கிரந்தங்களுள்ள முதலாங் கண்டமாகிய சிவரக்சியகண்டத்தின் ஏழு காண்டங்களுள் முதலாறு காண்டமே யீண்டுப் பாகமெனப்பட்டன.

வடிவெடுத்தாற் போலக் குமர கோட்டத்து அடிகளா ரருளி னலே காளத்தியப்ப சிவாசாரியர்க்கு ஒரு தவக்குமார் உதித்தார்.

அவர்க்கு உரிய காலங்களிலே செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் செய்து கச்சியப்ப சிவாசாரியர் என்று நாமகரணமுன் செய்தனர். பின்னர் ஐந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பட்டது. கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் குக்க கடவுளின் திருவருளி னலே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்கள், உபநிடதங்கள். வியாச குத்திரம், மீமாஞ்சச, பாதஞ்சலம், வைசேடிகம், மிருதி, சியாயம். சிக்கை வியாகரணம், சிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி, உபவேதங்கள், புராணங்கள், காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டாகமங்கள் முதலிய வடமொழி நூல்களின் மிக்க பாண்டித்திய முடையவரானார்.

“ சிவசாஸ்திர சமாடிக்தः பசசாஸ்திர பராங் முகாः |

ப்ராஹ்மனுதீ சதுர்வர்ணோ ஆசார்யாஸ்துப்ர கீர்த்திதாः |

என்று சைவ புராணங் கூறியவாறு பச சாத்திரங்களை யெல்லாம் பயிலாது கழித்துச் சிவசாத்திரங்களையே பயின்று ஆசாரித்துவ மடைந்தார். சிவாகமத்தில் இலக்கம், அதிற்பாதி (50000) அதிற் பாதி (25000) முறையே அத்தியயனஞ்செய்யபவர் முறையே குரு சிரேட்டர், மத்திம குரு, அதம குரு எனக் கூறலால் இலக்கங் கிரந்தங்கள் வரையில் அத்தியயனஞ்செய்யும் ஆசாரியத்துவ முதன்மை பூண்டார். தமிழினுங் தேவார திருவாசகங்கள், திருக் கோவையார், இறையனார் அகப்பொருள், தொல்காப்பியம், அகப் பாட்டு, புறப்பாட்டு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், இசைநூல், முத்தொள்ளாயிரம், தாளசமுத்திரம், திவாகரம், கயாகரம், பரத சேநூபதீயம், இசைமரபு முதலிய பலப்பல நூல்களையுங் கற்று வல்லவராயினார். சுப்பிரமணியப் பெருமானே பரமபதியென்று உண்மையினுணர்ந்து தந்தையார் செய்து வந்த குமரகோட்டக் குகார்ச்சனைத் தொழிலியே சிவாகம விதிப்படித்.தாமுன் செய்து வந்தார்.

குக பரப் பிரமத்தையே வழிபடு கடவுளாக் கொண்ட சுவா மிகள், சைவ சித்தாந்தத்தையே யுண்மை சிலையெனக் கொண்டு தமிழினும் மிக்க ஆர்வம் வைத்தொழுகினார். செந்தமிழ்ப் பரமா சாரியனஞ் சிவகுக்க கடவுளாருநா எவரது சொப்பனத்தின்

கண் எழுத்தருளி, “அன்பனே ! வடமொழிக் கந்த புராணத் துள்ள எமது புகழிச் சரிதையைத் தமிழிற் பாடுதி” என்று ஆன்னாபித்து, “திகட சக்கர செம்முக மைந்துளான்” எனவும் அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தருளினார். சுவாமிகள் ஷித் தெழுக்கு “புமுத்த நாயினுங் கடையேனுகிய அடியேனை யோரு பொருட்படுத்திப் பரம தெய்வம் எழுந்தருளிப் பணித்தவா நன்று நன்று” என்று திருவருளை வியங்குவாழ்த்திச் சுப முகூர்த்தத்திலே கந்த புராணத்தைப் பாடத் தொடங்கினார்.

வடமொழிக் கந்த புராணத்தில் ஆறு சங்கிதையுட் சங்கர சங்கிதையிற் பன்னிரு கண்டத்துண் முதற் கண்டமாகிய சிவரகசிய கண்டத்தின் ஏழு கண்டங்களுண் முதலாறு கண்டத்தையே மொழி பெயர்த்துப் பாடியருளினார். பாடிய கவிகளை அவ்வத்தினத்திலேயே ஏட்டி வெழுதிக் குமரகோட்டத் தெம் பெருமானாரது திருவடிக்கீழ் வைத்து அருச்சித்துத் திருக்கதவங் திருக்காப்பிட்டுச் செல்வார். மற்றைநாட் புலரியில் தே யந்து சந்தியாவந்தன முதலிய கடன்களை முடித்துத் திருக்கோயிற் கதவு திறந்து பார்க்குங் காலத்தில், ஆங்காங்குள்ள பாடல்களில் திருத்தஞ் செய்யப்பட்ட டிருத்தஸீக் கண்டு, கரையிலா மகிழ்ச்சியடைந்து, கசிந்து கசிந்துருகுவார். “எம்பெருமான் திருவருளிருந்தவா நென்னே ! யென்னே !” யென்று சாலவும் வியப்புக் கொண்டு தஸீயாம் அன்புந் தஸீக்கொளப் பெற்றார். உற்பத்தி காண்டம், அசர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தசு காண்டம் என்னும் ஆறு காண்டங்களையும், “மாத்திரை ,யெழுத்திய லசைசிலை யெனுஅ” என ஒல் காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனு ரெடுத்தோதிய செய்ய ஞாறுப்பு முப்பாளன்கும் பெரிதும் அமையச் சொற்சவை பொருட்சவை முதலிய எச்சவைகளு மியன்றுவர “பெருங்காப் பியலிலை பேசுங்காலை - வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ஸிவற்றி ஞேன் - நேற்புடைத்தாக முன்வர வியன்று” எனவருங்கு குத்திரத்தால் தண்டியசிரியர் சொற்றங்குப் பெருங் காப்பியத்திற் குரிய இலக்கண மெல்லா ஸிரம்பப் பெற்றுப் பதினுயிரத்து முந் தூற்று நாற்பத்தாறு பாக்களாகப் பாடி முடித்தருளினார்.

அவ்வரிய நாலை, அரங்கேற்ற வேண்டுமென்று அடியவர் விழைந் தாங்கு அஃதியற்ற வியைந்தருளினார். குமரகோட்டத்

திரு மண்டப மெங்கனும் விதான முதலியவற்று னுங் தோரணங்களானு மழகு செய்து வேண்டியனவற்றை யெல்லா மாங்குள்ளா ரடியர் தந்து முற்றினர். கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுப்பினத்தே புராணத் திருமுறையை அலங்கரிப்பித்து அன்புடன் அதற்கு அர்ச்சனை புரிந்து முதற் காப்புச் செய்யுளைப் படித்து “ திகழ் தசக் கரச் செம்முகம் ஜூந்து உளான்=விளங்கானின்ற பத்துத் திருக்கரங்களையுஞ் செவ்விய ஜூந்து திருமுகங்களையுமுள்ள சிவபெருமானது ” என்று அருத்தம் உரைத்தார்.

அவைக்கண் குழுமியுள்ள புலவருள் ஒருவரெழுந்து, உலக குருவென்னும் புட்பகிரி சந்தானச் சுவாமின் ! “ திகழ் + தசம்=திகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதி யாண்டையது ? தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களினுங் கண்டிலேம் ; ஆகவின் அதற்குச் செல்வனிறை யளித்தருள லாவசியகமா மென்றியம்பினர். அவர் வினுய நீர்மையான அவையத்தராம் அஃதுண்மையே யென்று அகமகிழ் பூத்தனர், சுவாமிகள் புலவரை நோக்கிப் “ புலவீர், அவ்வடி எம் வாக்கன்று. ஸண்டுச் ச. நஷித்தியராய் எழுந்தருளி’ விளங்குஞ் சர்வாந்தரியாமியான குமாரக் கடவுள் நங் கனவில் எடுத்துக் கொடுத்தருளிய திருவாக்காகும். புலவர் ‘ சுவர்மிகளே ! தேவரீ ரூரைப்பன வண்மையேயாக. இறைவனுங் தான் விதித்த சங்கேதத்தைக் கடந்து சேறல் அன்னேன் முதன்மைக் கிழுக்கன்றே. தேவரீ ரிறைகூருது இறைவனடி யென்ப தீண்டைக் கேலாது ” என்றனர். சுவாமிகள் அரங்கேற்றத்தை “ ஸிறுத்தி நாளைத் தினம் அதற்கு விடை கூறுதும். எத்துணைக் கடாக்கள் வரினும் அவையிற்றுக்கு விடை விடுக்க வன்றே இறைவன் விடைகொண்டான். அவ்விடையுடையான் மகனெனமை யுடையா ஞாகவின் அதற்கு விடை கெடுக்கும் என்று எழுந்து அன்புடன் பூசைசெய்து அற்றை யிரவிலே ஒன்றும் அருந்தாது,

“ ஆறுமா முகப்பிரா னன்றி யிவ்விடை - வேரூருதுணையிலை மெய்ம்மை யீதெனத் - தேறின னவனடி சிந்தை செய்துளான் - மாறிழி யருவினர் வழியுங் கண்ணீடு ” ராகி மிக்க விசனத்துடன் கோயில் திருச்சங்கநிதிக்கணே கிடந்தார். அன்பர் இடரகற்றும் அறமுக நாதன் அவர்தஞ் சொர்ப்பனத்தி லெழுந்தருளி, “ அன்பனே வருந்தற்க. நாளைத்தினம் சோழ தேயக்கண் வசிப்பா

தேவேர் புலவன் வரும். அன்னேன் கையின் வீரசோழிய மெனப் பெயரிய இயல் நூல் இருக்கும். அதன்கட்ட சந்திப் படலத்துப் பதினெட்டாஞ் செய்யுளில் தகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதி யுள்ளது" என்று மறைந்தருளினார். சுவாமிகள் விழித்தெழுங்கு பரவச மடைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, வழக்கப்படி பூசை புரிந்து, அரங்கேற்றச் சபைக்கண் சென்று, சிகழ்ந்தனவற்றை யெல்லாஞ் சபையார்க்குத்தெரிவித்தார். சபையிலுள்ளார் எவரும் ஆனந்தமடைந்துபலவரின் வருகையை யெதிர்நோக்கி யிருந்தனர்.

அப்போது குமாரக் கடவுள் தந்தையார் கொண்ட வித்வக் கோலத்தைத் தாழுங் கொள்வான் திருவளாங் கொண்டு "வித்தக யோகா சித்தர் வேண்டுருக் கொள்ளுமாபோல்" என்று சிவஞான சித்தியார் தெரித்தவாறே இச்சையானே இவ்வருவங் கொள்வாராயினார். ஒரு திருக்கரத்தில் புத்தகமும், மற்றேர் கரத்தில் றண் டும் தரித்து, ஒரு திருமுகம் இரு திருக்கரங்களுடனே கடப்ப மாலை மார்பிற் புரளாசிற்ப, விழுதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்த திருவரு விளங்க, கண்டிகைகவினக் குமரக் கோட்டத்தை யண்மினார். ஆசங்கை கூறிய புலவர் பரிதியைக் கண்ட பங்கயம் போல யாவர்க்கும் முன்னதாக விரைந்து சென்று பணிந்து, "தேவரீர் யாண்டுளீர்? திருக்கரத்துள்ள புத்தகம் யாது?" என வினவினார். புலவர் பெருமான் "யான்சோழ தேயத் துள்ளேம். சண்டுக் கந்தபுராணம் அரங்கேற்றம் சிகழ்வ துணர்ந்து அது காண்பா னுவகையுடன் வந்தேம். கையினுள்ள புத்தகம் வீரசோழிய மாகும்" என்றனர் ஆசங்கைப் புலவர் அதனைவாங்கிச் * சந்திப்படலப் பதினெட்டாஞ் செய்யுளைக் கண்ணுற்று விதியிருத்த முணர்ந்து பேரானந்த முற்றூர். சுப்பிரமணியக் கடவுளாகும் புலவர் சிகாமணி சபையிலுள்ளார் யாவரையுங் திருநோக்கஞ் செய்து "சபையீர்! நுந்தம் ஆசங்கை நீங்கிற்று?". என வினுயபோது, அவையும் 'ஆமாம்' என முழங்கிற்று. "இனிப்

* சந்திப் படலம் பதினெட்டாஞ் செய்யுளாது-நான்கொடு மூன்றெண்ப தாழுயி ரின்பின்பு நவ்வருமே - லேன்ற ஞகாரம் தாம்பதி ஜாந்திரெனு டெண்ணிரண்டதாய்த் - தோன்றி முடற்பின் றகாரம் வரினிரண் டும்மொருகா-லான்றறவைங் தாழுட லாமுன் டீ லொற்றுக் கழிவுமுண்டோ" எனவரும்.

புராணத்தை அரங்கேற்றுதிர்" என வித்வமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். சுபையார் யாவரும் என்றும் அடையாத பெரு விம்மிதங்கொண்டு சுவாமிகளையும் புராணத்தையும் பன்முறை வீழ்ந்து வணங்கினர்; புகழ்ந்தனர்; கூத்தாடினர்.

முருகக் கடவுளின் திருவருளை வியந்து மெய்யன்புடன் அரங்கேற்றுவிக்க விரும்பி, அருபத்துநான்கு கோட்டத்து முதலிமார் கனும் சுவாமிகளையும் புராண முறையினையும் யாலைத் தந்தப் பல்லக்கில் வைத்துச் சகல உபசாரங்களுடன் தாமே தாங்கி நகர் வலஞ் செய்வித்து அரங்கேற்றி முடிப்பித்து வணங்கினர். ஆசங்கை யுரைத்த புலவர் சுவாமிகள் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, "அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித் தருளவேண் டேம்" என்று இரந்தனர். சுவாமிகள் "அன்பரே! நும்மாலன்டே இத்தகைய பெருஞ்சிறப் படைந்தோம். எவர்க்கும் உணரப் படா ஒன்று வித்வகோலங் தாங்கி வரத் தரிசித்தேம். நீவீர் செய்த நன்றிக்கு யாம் என்செய்ய வல்லேம்" என்று கூறினர்.

இங்ஙனம் கந்தபுராணத்தி னுண்மை கடைப்பிடித் தொழுகி யுயிப்பான் வித்வகேரலக்கொண்டு வரலாற் கந்தக்கடவுள் வித்வ மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றனர்.

தொண்டை மண்டல சதகம்

அந்தப் புரமு மறுநான்கு கோட்டகத் தாரு மொன்றும்
கந்தப் புராணம் பதினுயிரஞ் சொன்ன கச்சியப்பர்
தந்தப் பல்லக்குச் சிவிகையான் தாங்கியச் சங்கிதிக்கே
வந்தப் புராண மரங்கேற்றி ஞர்தொண்டை மண்டலமே.

கந்த புராணச் சுருக்கம்

போதமுற குதமுனி புகன்ற காந்தப்
புகழ்க்கடவிற் படிந்ததன்கட் பொருள் தான
மேதகுவன் புனலருந்தி வைய முய்ய
வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மை தோத்
தாதவிழ்பூம் பொழிற் காஞ்சிக் குவட்டி லேறிச்
சலதியமு தினைக்கர்செந் தயிழ் தான
காதன்மழை பொழிந்தஅருட் கொண்ட லர்ன
கச்சியப்ப ஸிருபாத் முச்சி வைப்பாம்.

அபியுக்தர் வாக்கு

வேதமெரடு வேதாங்கம் பயின்று வல்லோன்
 விரிந்தசிவா கமமுணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்
 போதநிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
 புனிதமிகு கச்சியப்ப குருவு னுனேன்
 வாதமுறு புலவர்குழா மகிழ்ந்து போற்ற
 மதிமலிமர் டம்புடைகுழி குமர கோட்டத்
 தேதமறு சகாத்தமெழு நூற்றின் மேலா
 யிலகுகந்த புராண மரங்கேற்றி னுனே.

முன்னையோர் முத்திநலத் தந்தணன்றன் பொருட்டா
 முதல்வருநூரு வித்துவான் வடிவமதைக் கொண்டான்
 பின்னையுமோர் முத்திதலத் தந்தணனுக் கென்றே
 பிரான்மகனு மக்கோலம் பெட்புடனே கொண்டா
 னென்னையீ ததிசயமென் ரெல்லவரும் பேசி
 யேத்திடவே * சோழியத்தின் விதிகாட்டி பின்னக்கத்
 தன்னவனை யழைத்ததொரு சகக்குரவன் மறையோன்
 றன்சரண மெனக்கரணாந் தாஞ்கு வளர்மே.

வித்வ மூர்த்தியே நம:

* இச் சரிதத்தானே வீரசோழிய மென்னு நூல் கந்தபுராணத் திற்கு முற்பட்ட தென்றே தெரிகிறது. அங்ஙனமாகவுஞ் சிலர் குலோத்துங்க சோழன் வீரசோழ னென்பார் காலம் சாலிவாகன சகம் எண்ணாறு வரையில் ரீருத்தலான் அவர் பொருட்டுச் செய்த வீரசோழியம் சாலிவாகன சகம் எழுநூற்றிற் செய்யப்பட்ட கந்தபுராணத்திற்கு மேற்கோணுலாமா நியாங்ஙனென வாசங்கித்து மலைகுவர். இவர் வீரசே மூன் காலம் சாலிவாகன சகம் எழுநூற் றிற்கு மேலா மென்பதும், குலோத்துங்க சோழன்னும் பெயருடைய அரசர் பலரென்பதுங் காண்பரே லங்ஙன மாசங்கிக்க வொருப்படாரென்பது தேற்றம். “முந்து காஞ்சியின் முற்றுணர் மேலையோர்” எனவருஉஞ் சிவாசாரியர் கூற்றுக்கள் இச் சரிதத் துடன் முரணுமை வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க. வீரிப்பிற் பெருகும்.

ஜம்பத்து முன்றுவது

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தி

“அப்பிரமேய மருப மவ்வியக்தம்” என்று வேதங்கள் கோவித்தலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு மந்திர வடிவும் மாயா வடிவுமில்லை யென்ப துண்மையாய் இருக்கவும் சண்டு மந்திர வடிவங் கற்பித்த லெற்றே வெளின் அறைதும்.

குகக் கடவுள் உண்மையே சீரியல்ல ராயினும் மூவகை ஆன்மாக்களின் தியான பூசாவித்தம் மந்திராதி யுருவங்களை யுடையானுக் கொள்க. எனவே அது கற்பனு வடிவமென்று வாதுளாகமம், பொட்கராகமம் முதலியன கூரு நிற்கும். மந்தி மென்பதற்கு மந்=சினைத்தல், திர=காப்பாற்றல்; எனவே சினைப் பவளைக் காப்பது எனப் பொருள் கூறப்படுவ தல்லாமல் “மகாரச் சைவ மாயா ஸ்யாத் த்ருச்பதல் தாரகோபவேத” என்று அசிதவாகமங் கூறியவாறு. மா=மாயை. த்ரா=தாண்டுவித்தல்; எனவே மாயையைத் தாண்டுவிப்பது மந்திரமாகும் என்றும் பொருள் விரிக்கப்படும்.

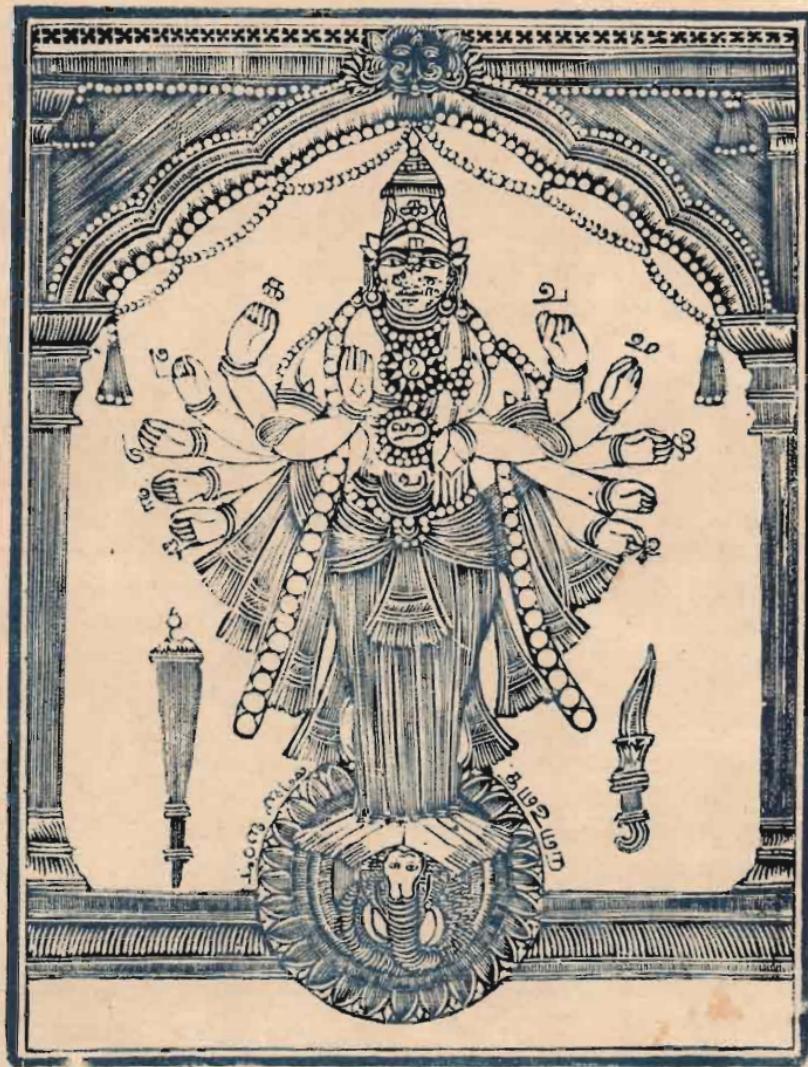
“சுத்தமாம் விந்து தன்னிற் ரேஞ்சிய வாதலானும்” என்று சிவனுரை சித்தியார் கூறியபடி மந்திரங்கள் விந்துவினின்றுந் தோன்றிய தென்க. என்னை? உலகத்திற்கு முதற்காரணம் விந்து மோகினி மான் என மூன்றுகும். இந்த விந்துசத்தியே சுத்த மென்றும் பிரகாசமென்றும் அபர விந்து வென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகவே, குண்டலினி யென்னும் பரவிந்துவே விந்து முதலாய மூன்றற்குங் காரணமா மென்றும், விந்துவின்கண் உண்டான சுத்தப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சாந்தர்த்தமக மென்றும், மோகினிய வூண்டாய வற்றிற்குக் கோராத்மக மென்றும், மகானிலே யுண்டானவற்றிற்கு மூடாத்மக மென்றுஞ் சொல்லப்படும். அது,

ஸாஸ குண்டலினி சம்போசக்தி சுத்தா இடாத்மிகா!
உபாதானத்வ தோஏதோ; குலாலே மூர்த்திகாயிதா!
விஸ்வம் குணூர்த்மகம் சாந்தம் கோரம் மூடாத்ம கம்யதா.

எனப் பெள்காகமம் உரைத்தனு லுணரப்படும். நிற்க, சுத்த மாயை யென்னும் இப் பரவிந்துவினிடத்தே சுப்பிரமணியப் பெருமானது ஞானசத்தியானது புதிய நாதம் உதிக்கும். அங்ஙா தத்தினின்றுங்களங்க மில்லாத சரற் காலத்துச் சந்திரன் போலக் குண்டலி வடிவாக அபரவிந்து தோன்றும். அவ்விந்துச் சுத்தியினின்றுங் குகநாதனது இச்சையினுலே நம்பிக்கை யென்னும் விந்துக் காரியசத்தி வெளிப்படும். அதினின்றும் வாமை சேட்டை இரெளத்திரி என்னு முச்சத்திக்கரும் உண்டாம். அவற்றுள் வாமை நித்திரை செய்யும் குண்டலி வடிவாகவும், சேட்டை தண்ட வுருவாகவும், இரெளத்திரி இரண்டுகலைக் கொம்பர்கள் வடிவாகவும் விளங்கும். அவற்றிலிருந்து சயை விசயை அதிதை பராசிதை என்னு நான்கு சுத்திகள் தோன்றும். அவற்றி னின்றும் ஜூங்கலைகள் காரணமாகச் சூக்குமை பைசங்கி மத்திமை வைகரி யென்னு நான்கு வாக்குக்கருங் தோன்றும்.

குக்குமை என்னும் வாக்கைச் சாந்தி, சாந்தியதீதம் என்னும் இருகலைகரும், பைசங்கியை வித்தியா கலையும், மத்திமையைப் பிரதிட்டா கலையும், வைகரியை நிவிர்த்தி கலையுங் காரியப் படுத்துமென்க. இங்ஙால்வகை வாக்கும் இத்தன்மையவாக நிற்கு மென்பது மருட்பா மறுப்பின்க னுரைக்கப்பட்டது; ஆங்குக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாய நாத காரிய வாக்குகளினின்று சரங்களும், அதீச்சரங்கள் சோடசத்தினின்று அக்கரங்களுங் தோன்றுகிற்கும். அகார முதலிய தோற்றங்கள் படங் குடி லானுற் போலச் சுத்த மாயா காரியமன்றி யசுத்த மாயா காரியம் போலப் பரிஞ்ஞமல்ல. அகார எழுத்திற்கு இரெளத்திரி சிரமும். வாமை முகமும், அம்பிகை தோனும், சேட்டை தண்டு வடிவான வுருவமுமாக விளங்குமென்றறிக. இவ்வாறு அகார முதல் காகார மிறுதியாக ஜம்பத்தெர்கு எழுத்துக்களாற் பிரிக்கப்பட்ட நாதமென்று பெயருள்ள சப்தமந்திரங்கள் ஆயிரத்து நானுற்று நாற்பத்தைந்து வகையாகவுன்டாயின.

அவற்றுள் மாதிருகா மந்திரமே யெல்லா மந்திரங்களினு முயரிந்தது. அம்மங்திரம் ஜம்பது சுத்தர் பேதங்களோடும் அத்து ணைச் சுத்தி பேதங்களோடும் விளங்காசிற்கும். இம்மந்திரத்தையே மேளா மந்திரமெனவும், மாலா மந்திரமெனவும் வேத சிவாகமங்

53 வது அத்தியாயம்

மாதிருகா மந்திராரூப ஸுர்த்தி

கள் கூறின. மாத்ருகா ஸ்ரீவமந்திரானும் முக்கியதூதா பவேதி கதா: சக்தி ருத்ர சம்யுக்தா: கேவலம் வாசம் அப்பியலேது! எனக் காமிகாகமம் மந்திராவதாரப் படலத்துச் சுலோகங்களா னவ்வுண்மை தெளிக. இம்மந்திரமான ஜம்பத் தோரக்கரகங்களையம் கப்பிரமணியக் கடவுள் தமக்கு வடிவாகக் கொண்டு விளங்கு வர். அதன் விவரம் வருமாறு :—

(அ) தலையாகவும், (ஆ) நெற்றியர்கவும், (இ) வலக்கண்ணுகவும். (ஈ) இடக்கண் ஆகவும். (உ) வலச் செவியகவும், (ஊ) இடச் செவியாகவும், (இறு) வலக் கபோல மாகவும், (இறு) இடக்கபோலமாகவும், (இலு) (இஹ) என்பன நாசிகளாகவும். (ஏ) மேலுதாகவும், (ஐ) கிழுதாகவும். (ஓ ஒள்) என்பன மேலுங் கிழுமுள்ள பற்களாகவும், (அம்) (அகா) என்பன முரசகளாகவும், க கக்கக்க ஞ என்பன வலத் திருக்கரங்களாகவும், ச்ச ஞ ட்ட என்பன இடத் திருக்கரங்களாகவும், ட ட ட்ட ஞ என்பன வலப்பாதங்களாகவும், த்த என்பன இடப்பாதங்களாகவும், ப எனும் யெழுத்து வயிருகவும், ப்ப என்னு மெழுத்துக்கள் முறையே வலப்பாரிசம் இடப்பாரிசமாகவும், ப கந்தமாகவும், இருதயமாகவும், த்த. ர ல வ ச ஷ ஸ என்னும் ஏழெழுத்துக்களுஞ் சத்த தாதுக்களாகவும், ஆன்மாவாகவும், உபசாரங்களாகவும் திருவருவங்கொண்டு சொற்பிரபஞ்சங்களை எல்லம் இயக்கா சிற்பர் என்க.

இவிவுண்மை தெரித்தற்கென்றே நாதரூபத்தை அறிக்குஞ் சேவலைக் கொடியாகப் புதுச் சங்கிதிப் பெருமான் வைத்தருளிய தென்க. இம் மாதிருகா மந்திரங்களை உருவமாகக் கொள்ளலால் வரைபக ஏறிந்த சரவணக் கடவுள் மாதிருகா மந்திர மூர்த்தி மாயினர்.

காமிகாகமம்

மந்த்ரோயம் த்ரியம் பகாத்யஸ்து
ஸ்ரீவகாம பலப் பிரத: |
ஸ்ருஷ்ட யாதென பித்யதேதேவி
பருதா சிவ சக்திகா.

வாதுளாகமம்

யோகினும் யதிநாம்ச தயானினும்
மக்ததிரினும் ததா |
தயானபூஜா சிமித்தாய சிஞ்சகளம்
சகளம் சகலம்ப வேது.

பேள்கரங்கமம்

சசானி ப்ரமாகாஷ்டா சேகரத்
வேன கல்பிதா | ஜகது பூரண ஹெநுவாதி
பின்தோர் னுதாதி வஞ்சுத்தியி: | வதிரேண
சாம்யதல்ஸ் தஸ்ய புமானு வக்தமி தீர்யதே.

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தியே நம:

ஐம்பத்து நான்காவது

குகப் பரப்பிரம மூர்த்தி

அனாதி மல முத்த பதியாகிய அறுமுகக் கடவுட்கு தூல் களிற் குகன் என்னுங் திருநாமம் படிக்கப்பட்டுளது. பல மலைகள்தோறுமுள்ள குகைகளில்தங்கலானும்,இரகசியப் பொருளாய் விளங்கலானும் அத்திருநாமம் போந்த தென்ப. வெளியாகிய அண்டத்தி னுள்ள குகைகள்தோறுங் தங்கிய ருள்ள ஒரு விசேட மன்றும். பிண்டமாகிய தேகங்களி னுள்ள குகைக்டோ றுங் திகழ்தலே மிக்க விசேடமாம். அதனுண்டே வேத சிவாக மங்க ளெல்லாங் குகன். அங்குட்ட வடிவன் எனப் பலவாறு கூப்பிடா சின்றன.

பூதவகைக லோரைந்தாய்ப் பொறியெந்தாய்
வாதனையோ ரையெந்தரய் மாருதமு மேதகுசீர்ப்
பத்தாகு நாடிகளும் பப்பத்தாம் பாரிடத்தே
முத்திக்கு வித்தா முடம்பு.

என இசை நுணுக்கத்தார் கூறியாங்கு முத்திகயை யடைதற் குரிய இச்சரீரம் பூதங்களானும் பொறி முதலியவற்றானும் பரினை மித்துள்ளதாகும். அவ்வடம்பு தெரண்ணூற்றிற்கு அங்குல வள வடைத்தாய், முப்பானிரண்டு உறுப்புக்களையடையதாய் இருக்கும். அதன்கணுள்ள நாடிகளும் உரோமங்களும் தனித்தனி மூன்றரைக் கோடியாகும். பற்கள் முப்பத்திரண்டு, கால்கை நகங்கள் இருபது, வீரியம் ஆழாக்கு, உடலின்கணுள்ள பித்தம் உழக்கு, மிடற்றுக்கபம் உரியுடன் நாற்படி, சினம் இருபது தொடி. மேதை ஐஞ்சாறு தொடி, தசை நாறு தொடி இளகிய இரத்தமும் இறுசிய இரத்தமும் மூன்று தொடி, முளையை எனவு பன்னிரு தொடி, உரோம முதலர்க எல்லாவற்றையுள்ள சேர்த்து அளவிடின் ஆயிராந் தொடி யாகும்.

இத்தகைய சரீரத்திலே சிவான்ம பரமான் மாக்கள் வியாபித்திருப்பாராயினும் இதயம் என்னுங் தானமே அவர்கட்கு முக்கிய தானங்களாம் என்று வேத சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வண்மை பற்றியன்றே ஆயுர்வேத முதல்வராகிய தன்வந்திரியாகும், “இரத்தங் கப மென்னு மிவற்றின் தெளிவா வகைமந்த தும், அவற்றைத் தெளியச் செய்வதும் இருதய மென்க. அதுவே முக்கிய சேதனத்தானமாகுமென்று கூஸ்ருதத்தில் ஸாணிதத்தப்ப ப்ரசாதஜம் ஹ்ருதயம் விசேஷண கேஷங்குத்த என்பதனுணர்த்தினர். இவ் விருதய கமலம், தகரம், தேகாலயம், அமலம், சத்து, பரம், மகத்து, ஆகாசம், வியோமம் இரண்மய கோசம், அந்தப்புரம், விவிக்தம், புண்டரீகம், குகை எனவுங் கூறப்படும்.

இருதய குகையாவது-தாமரை முகுளம் போன்றதாய் ஐஞ்சு துளைகள் ஞானி கெங்கிற முடைத்தான மாமிச கண்டமர்யத் தலை மோகத் தொங்குவதாம். “பத்மகோச ப்ரதீகாசம் இருதயம் சாப்யதோ முகம்” (தாமரை மொட்டுப் போன்று தலைமோகத் தொங்குவதிதயமாம், என்று மகோபநிடதங் கூறிற்று. இருதய கமல மென்னுங் குகை கர்ணிகையுட னுண்டாயிற்று. எல்லா வயிர்களின் இதயமும் வாழைப்பூப்போன்று விளங்கும். அவ்விருதய நடுவண் கர்ணிகையுடன் எட்டிதழ்களுள்ள பதும மிருக்கின்றது. இருதயம் ஒரு சாணளவும், கமலம் நாலங்குலப் பிர

மரணமுமாகும். உந்திக்குமேல் எட்டங்குலப் பிரமாணத்தில் அந்தத் தாமரை நாளம் இருக்கும். அங்நாளத்தில் துவார மொன் பது உள்ளன. அதன் நான்கு பக்கமும் முட்போன்ற வோர் வகைச் சவ்வு விளங்கும். இருதய கமலக் கர்ணிகை பெருவிற் கணுவுக்கு ஒப்பான நுனியுள்ளதாய்க் கேசத்துடன் கூடியிருக்கும், “அக் கர்ணிகையின்மாட்டுச் சூரியனும், அதன் நடுவிற் சந்திரனும், அவர் நடுவில் அக்கினியும், அவர்கள் நடுவின் மகேசுர மூர்த்தியும், அவர் நடுவிற் சுப்பிரமணியக் கடவுளாகிய குகனும் விளங்கியிருப்பர்” என்று நீசுவாசகாரிகை யென்னும் நூல் கூறுகின்றது.

ஆஷாடி முதலிய சத்திகளின் இருதயக்கணுள்ள அகாரத்தில் விளங்கும் விசயை, செளமியை, அம்சசமஞ்சா, திருதி, மதனை, பந்தினி, மோசனி, மாயை, மே கினி, போதினி யென்னுங் தசகலை களையும் பிரேரித்து சிற்கு மென்று கந்தகாலோத்தர மென்னு மாகமங் கூரு சிற்கும். இவ்விருதய கமலமாகிய குகைக்க ஸிருக்கும் வெளியே பரவியோமம், சிதம்பரம் சிதாகாசம், தகராகாசம், சிற்றம்பலம், ஞானம்பரம், அந்தராகாசம் என்றத் தொடக்கத்த வாகச் சுருதிக் ஞரைக்கு மென்பது. அற்றுகளினன்றே குகப்பரப் பிரமாகிய புருடன் அங்குட்டப் பிரமாணம் உடையவன் என “அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதாசநாந ம் ஹிருதயே ஸங்கிளிஷ்ட:” என்று யசர்வேதசாகையும், “அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யருப: (பெருவிரலளவுள்ளான் சூரியனைப் போன்றவன்) என இருக்குவேத சாகையுங் கூறின. இங்ஙனமுள்ள தகராகாச மெனப்படுங் குகையினிடத்தே இன்பவடிவான குகப்பெருமான் இல்லாவிடில் எதுதான் அசையும், எதுதான் உயிரோடிருக்கும் என்று “கோக்யே வாந்யாத் க:ப்ரானுத் யதேஷ் ஆகர் ஆங்க்தோ நஸ்யாத்ரி ஏஷாஸய வரங்நத்யாதி எனத் தைத்திரியக் கூருதியுறைத் தது. இவற்றின் இயல்களை யெல்லாம் தைத்திரியம், கைவல்லி யம், நாராயணம், சாங்தோக்கியம், பிருகதாரண்ய முதலிய வேத சிரசுகள் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றன. ஆங்குப் பரக்கக் காண்க.

இங்ஙனங் கந்தக் கடவுள் தேவர், மக்கள் விலங்கு, பறவை முதலிய உயிர்களின் பலவைகப்பட்ட சரிரங்களினுமுள்ள சிறிய

54-வது அத்தியாயம்

குக பரப்பிரம மூர்த்தி

வும் பெரியவுமான இருதய குகைக்டோறும் அவ்வவற்றிற்குத் தக்கவாறிருத்தலால் அனுசிற் கணுவாதலும் மகத்திற்கு மகத் தாதலு முடையானென்னும் ஆற்றல் கூறப்பட்டது. “அன்னே ரணீயாங் மகதோமகியாங்! ஆத்மாகுஹாயாம் சிவிதோஸ்ய ஐங்தோ” என்று மந்திரோபநிடதம் அதனை நன்கு விளக்கிற்று. இங்ஙனம் உயிர்களின் குகைக்டோறும் விளங்கியும் உபாசிக்கப் பட்டு மிருத்தலாற் குமாரக்கடவுள் குகப்பரப்பிரம மூர்த்தி யாயினார்.

ஈங்கா சங்கிதை - சிவரக்ஷியகாண்டம்

குஹேதி தஹராலோ வேதாந்தேஷா ஹிப்யயதே |
தன்னில் டோயம் குக: புரோக்த: வர்ஹிருதம்
சர்வஹிருது கமலாஸன: | ஏஷோ
பக்த பரப்மாஹி சிரஜா ம்ருத்யு வர்ஜித: கமலாசன:

குகப் பரப்பிரம மூர்த்தயே நம:

ஜம்பத்தைந்தாவது

சந்தான வரத மூர்த்தி

காசிப முனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தியாகிய அதிதி யென்பாள், மற்றைய பன்னிரு பெண்களும் பற்பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற தனக்குப் பிள்ளைக ஸில்லாம விருத்தலால் வருத்த முற்றுள். என வருங்கம் வேதவசனங்கள் சற்புத்திரப்பேறு உத்தம லோக சாதகமா மென்றுரைத்தனவே. “மங்கல மென்ப மனை மாட்சி மற்றத- னன்கல னன்மக்கட் பேறு” என்றாக்குப் புத்திர ஸில்லையே ஸில்வாழ்க்கையாற் பயனென்றுமில்லை.

ஆகவிற் கிருகத்தாச்சிரம மாகிய இல்லற வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த ஆபரணமாகவுள்ளது புத்திரப் பேறன்றே? புத் என்னுங் கொடிய நகர வாதனையினின்றும் சீக்கிக் காப்பது சந்தான மாத

லால் அது பெருத வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையோ? அறிவறித்த மக்கட் பேற்றைப் பார்க்கினுன் சிறந்த பேறியாது? எவ்வகைப் பொருளையுடையவராயினும், புத்திரப் பேற்றையுடையர் ஆகாரேல் அவர் யாதேனு முடையராவாரோ? இவை நோக்கியே முனிவர்கள் யாவரும் இல்லற வாழ்க்கையிட னின்றூர். பாரசர் வியாசரையீன்றதும், செந்தமிழ் முனியாகிய அகத்தியர் சித்தமுனி யைப் பெற்றதும், மிருகன்டேயமுனி மார்க்கண்டேயரை யுபித்ததும், சிலாத முனிவர் செப்பேசுரரை யுபிரத்ததும், வியாசர் சுகரை ஈன்றதும் இவ்வண்மைக் கருத்துப்பற்றியே யென்று கவலைக் கடலுலாழ்ந் திருக்கையில் நாத முனிவர் வந்தார்.

அவரை வணங்கி மகதியாமுடைய தவசிரேட்டரே! அடியாள் கொண்ட கவலை தீர்த்தற்கு மருந்தியாதுஎன்றுகேட்டனள். அவர், “அம்மையே! திருச்செந்தூர் சென்று குமாரக் கடவுளை நோக்கி, சுதஷுரை விரதத்தை அநுட்டிப்பாயாக”என்று, அதன் விதிகளை யெல்லாம் உபதேசித்துச் சென்றூர். அவ்வாறே அதிதீயென்பாள், கணவராகிய காசிப முனிவரி னநுமதி பெற்றுச் சீரலை வாயெனுஞ் சீரியதலஞ்சென்று, கார்த்திகை மாதப் பெளர்ணமியிலே தொடங்கி, கந்த புட்கரணி முதலிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி விரதம் முற்ற வேண்டுமென்று சங்கற்பஞ் செய்து, இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்களினும் ஆடிப் பன்னிருமுறை வலம்வந்து, பன்னிரு கண்ணராகிய வேளின் திருவடிகளைப் பன்னிருதரம்வணங்கி மேலே சக்கர வடிவமுங் கீழே குலவடிவமும் நடுவே வேலாயுத வடிவமும் எழுதி. சோடச உபசாரத்தாற் பூசித்து, சமுத்திர தீர்த்தத்துண் மூழ்கி, கும்ப தம்ப விம்பங்கள் என்னு மூன்றிடத் துங் குமரவேட்கு அருச்சனை புரிந்து, பன்னிரு பிராமணர்க்கு அன்னம் அளித்து, பன்னிரு மாதப் பூரணையிலும் இவ்வாறியற்ற ஒராண்டு நோன்பு கொண்டாள்.

இச்சாசத்தி, கிரியாசத்திக் ளாகிய வள்ளியம்மையார் தெய்வர்னை யம்மையார் என்னும் இருவரும் பக்கத்தில் விற்றிருக்க அனேக கோடி குரியர்கள் திரண்டு ஒருவடிவெடுத்தாற் போன்ற வேலாயுதம் திருக்கரத்தில் விளங்க, கணர்கள் போற்ற, மயில்வாக நத்தின்மீது குமரசுவாயி தோன்றினார். அதிதி ஆனந்த சாகரத்துள் மூழ்கி, அம்மைமார்களையும் அப்பனையும் வணங்கி, தன்

55-வது அந்தியாயம்

சந்தான வரத மூர்த்தி

வேண்டுகோளை விண்ணப்பித்தாள். முருகக் கடவுள் கூறும் “பன்னிரு சக்களத்தியர் பிள்ளைகளைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த புத்திரர் வேண்டுமென்கின்றாய்; அவ்வாறே அளித்தேம். ஸ் பன்னிரு மாதம் அநுட்டித்தமையால் உலகெலாம் புகழுத்தக்க பிரகாசமமைந்த பன்னிரு பின்லைகளைத் தங்தோம். இன்னும் இருவருதிப்பார்; அவர் சகல கணத்தவர்களிலுஞ் சிறந்தவராவர்” என்று அந்தரீத்தானமாயினர்.

அதிதி அவ்விடத்தில் விண்றும் தன் நாயகனிடஞ் சென்று சிகழ்ந்தன வெல்லாங் கூறி, அவருடன் மருவி வாழுங்காலத்திலே வைகதத்தன், விவச்சதன், வாசன், மார்த்தாண்டன், பாற்கரன். இரவி, உலோகப் பிரகாசன், உலோக சாட்சி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவர்கரன், அங்கிசமாவி என்னும் பன்னிரு பின்லைகளையும் சங்கூள். இவர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுள்ளஞ் சிறந்தவரானார். அதிதியின் புத்திரரானமையால் ஆதித்தர் ஆதித்தியர் என வழங்கப்பட்டார். பின்னர் மேலுலகத்திற்கு அதிபதி யாகிய இந்திரனைப் பெற்றார். அதன் பின்னர் சிட்டுனூவாகிய உபேந்திரனை சங்கூள். அவர்களாலே அதிதி பெறற்கரும் மகிழ்வை அடைந்தனள். இங்ஙனம் சந்தானம் வேண்டினவர்களுக்கு மகிழ்வுடன் அளித்தலாற் சந்தான வரதசூர்த்தி யாயினார், இதற்குமேற்கோள் திருச்செந்தூர்ப் புராண முதலிய நூல்களிற் காண்க.

சந்தான வரத முர்த்தயேநம :

ஐம்பத்தாறுவது

காமாசார தேவ முர்த்தி

மக்கட கூட்டத்தவராலே அடைதற் பாலனவாய உறுதிப் பொருள்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்குமே. இவற்றை முறையே தருமாம், அர்த்தம், காமம், மோகம் என்பர் வடதுலார். காமம் என்னும் மொழி கேட்டுக் காமம்

தீது என்றலும், களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்ற லும் ஆகாது. என்னை? “பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரை தீர்ந்த-நன்மை பயக்குமெனின்” என்று தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவ நாயனாகுங் கூறினாகவின். ஈண்டுங் கூறப்பட்ட காமம், பொதுமகளி ரிடத்தும் பிறன் மனைவியர் முதலாயினாலே ரிடத்துஞ் சென்று கூடுங் கேட்டிற்குக் காரணமாகிய தூர்த்த வொழுக்கத்தை யன்று. இது எவ்வொழுக்கமெனின் உலகின் கண் இல்லறம் நடத்தற கேதுவாகிய காமம் எனக் கொள்க. இதுபற்றியன்றே ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனாகும்.

“இன்பழும் பொருளு மறநு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்தினை மருங்கிற
காமக் கூட்டங் கானுங் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்ற லெட்டானுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துனையோ ரியல்பே.” என்றார்.

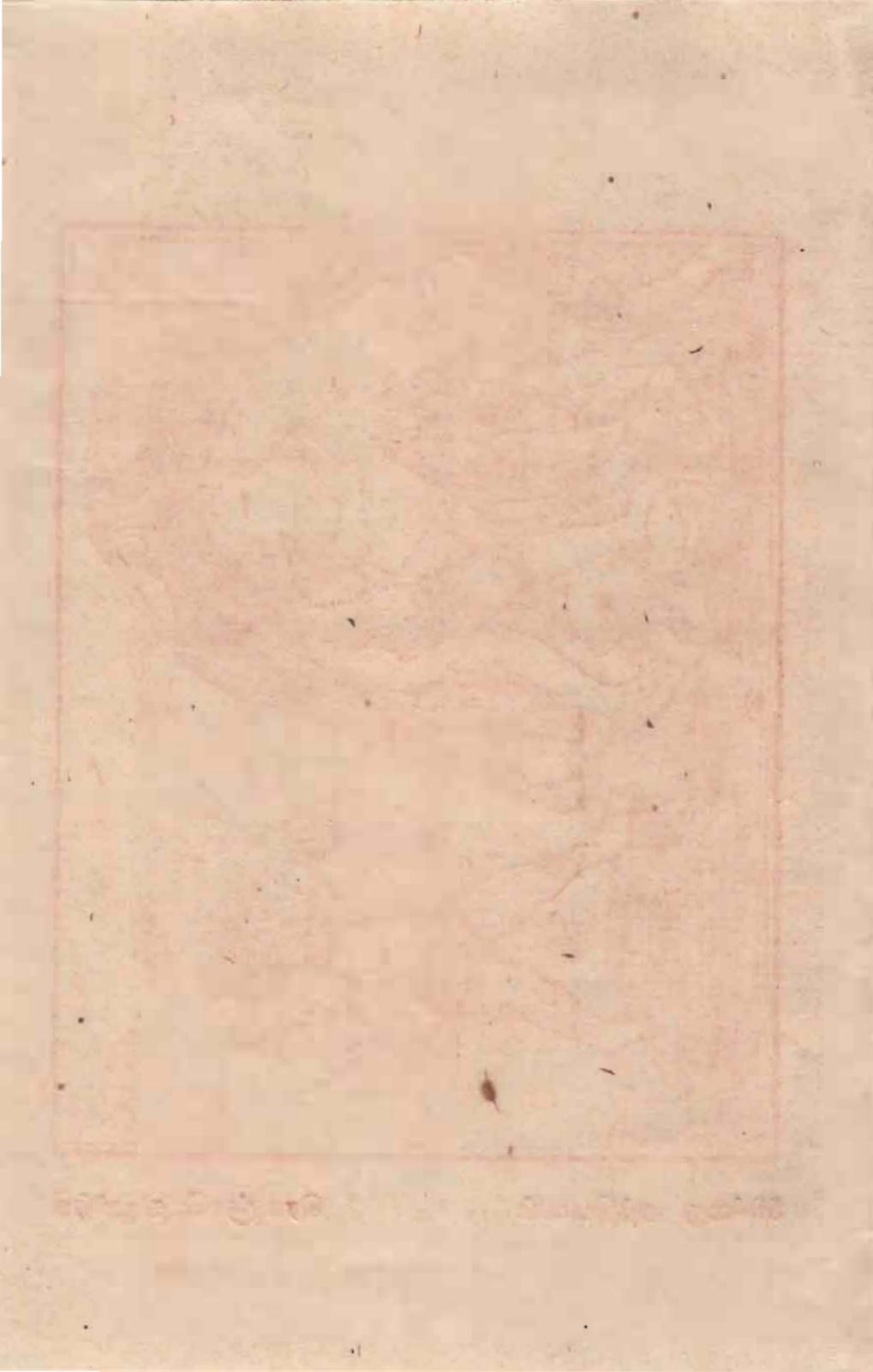
இத்தன்மையாகிய காமம் எனப்படும் இன்பம். அறம் பொருள் என்ற இரண்டின் பிரயோசனமாகு மன்றி. வீட்டின் பத்தை ஒவ்வா தென்று இவ்வின்பத்தை வெறுத்து. அதனை யவாவி யடைத்தற்குங் காரணமாகும். அதனால்தான் இது சிறந்தது. இந்நான்கு உறுதிப் பொருளையும் “உலகெலாமாகி வேஞ்சு யுடனுமாம்” சிற்கும் முழுமுதற் பொருள்கொள்ளாக்கால். உலகத்தின் நிடத்தும் அவை சிகழாவாம். உமாதேவியாரைச் சிவ பெருமான் பிரிந்து ஒருகனைம் யோகத் திருந்தபோது, உலகத்தின் ஊள்ள வுபிரிகள் யாவும் சருடல் முயங்குங் காமாசை யில்லாமல் வருந்தியதும், அதுகண்ட பெருமான் திருமணஞ் செய்து இறை வியை இடப்பாகத்தில் வைத்தருளிய காலத்து அவை யொன்றை யோன்று விரும்பிச் சேர்ந்ததுங் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறிருக்க, அறம், பொருண் முதலிய நாற் பொருள்களுள் வீடு என்பது சிங்கதயுமெராயியிஞ் செல்லா சிலைமைத்தாகவின். அது உரைக்குஞ் செயலுக்கும் அடங்காதாகும். அதனைத் தக்கினும் த்தியாயிருந்து குறியாற் காட்டியும், பொருள் வகையைப் பட்டினத்துப் பின்னோயாக்குப் புதல்வராகச் சென்று காட்டி

56-வது அந்தியாயம்

கிரவுஞ்சபேத மூர்த்தி

யும், மதுரைக்கண் வளையல் விற்றும், மாணிக்கம் விற்றும் உணர்த்தியும் சிவபெருமான் ஸ்ன்றூர். இறைவியோ காஞ்சியிலிருந்து அறங்களை வளர்த்தருளினால். ஏனைய கர்மங் காட்டுதல் அரிதாகவின் எம்பெருமரங்கிய குமாரக்கடவுளே யறிவிப்பா னுன்னினர்.

அக்காமம் களவு, கற்பு என இருவகைப்படும். அவற்றுட்கற்பென்னும் ஒழுக்கத்தை இந்திரன் மகளாகிய தேவசேனை என்னும் கசநாயகியாரை அக்கினி அறிய விவாகஞ் செய்தமையினும், களவு என்னும் ஒழுக்கத்தை வேடர்மகளாகிய இவவலி நாயகி யென்னும் வள்ளியம்மையாரைக் களவிற் புணர்ந்தமையாலுங் குகனூர் காட்டி யருளினர். இக்களவிற் புணர்ச்சி கந்தருவ மனாம் எனப்படும். அஃதாவது கந்தருவ குமாரருங்கன்னியருங் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக்கண்டு இயைந்தது போலத் தலைவனுங் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.

அதிர்ப்பில்லைபம் பூனரு மாடவருங் தம்மு

ஓன்திரிப்பட்டுக் கண்டியைத் தென்ப-கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முனிவரு தண்காட்சிக்

கந்தருவர் கண்ட கலப்பு.

இங்ஙனங் களவு கற்பென்னும் இருவகை கோளையு மூலக மறிய நடித்துக் காட்டிய எம்பெருமான் புணர்ச்சியைக் கள வென்றும் பிரிவைக் கற்பென்றுங் கூறும் ஒழுக்கத்தை விழுப்ப மோடு உணர்த்தவெண்ணி, மகேந்திரமஸையின் தெங்கிழ்த் திசையிலே, யாவரும் அடைதற்கரிய ஒருயோசனை யளவுகாறும் யாமை மனைபோலும் வடிவினை யடைய கூரகப்பறையிலே விளங்குஞ் சோதி மண்டபத்தை யடைந்து, ஆங்குத் தெய்வ யானை யம்மையாரோடும் வள்ளியம்மையாரோடுங் கூடியிருந்து, காமஞ் சிறிது மில்லாத கடவுளாயிருந்தும் உலகர் பொருட்டாக, களவுக்கும் கற்புக்கும் உரிய தகையணங் குறுத்தல், புலனி, புணர்ச்சி விதும்பல் முதலிய துறைகளையெல்லாங் காட்டி, காம நாலிற் கூறிய ஆசாரங்களை யெல்லாங் கொண்டு திருவிளையாடல் செய்தருஞ்தலாற் காமாசார தேவமூர்த்தி யெனப்பட்டார்.

திருச் செந்தூர்ப் புராணம்

கொண்டரூழ் மகேந்திரத்திற் குருக்கத்தித் தென்கீழ்ப்பாங்க
ரண்டுதற் கரியகூர்மச் சிலையிடை யணிகொள்சோதி
மண்டபத் திரண்டுமாத ருடியும்புணர்ந்தும் வானேர
கண்டடி வணங்கக்காமக் கடவுளென்றெருருபேர் பெற்றுன்.

காமாசார தேவ மூர்த்தியே மு : ஜம்பத் தேழாவது

கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தி

இந்திரன் இந்திராணியுடன் சுவர்க்க லோகத்தை விட்டுக் களியிருக்கொண்டு பூமிக்கண் வந்து சீகாழிப் பதியிலே மூங்கில் வடிவமாக விருந்து தவம்புரிந்தான். அங்ஙனுகவும் நாரதமகா முனிவர் விந்தமலையை யடைந்தார். விந்தாசல தேவதை யவரை உபசரித்துத் தேவரீர் இவ்விடம்வந்த தென்னென்று வினாவ், நாரதர் கூறுவார்: “விந்தமே! மேருமலையி னிடத்தினின்றும் வருகின் ரேம். அம்மலை கூறியதை யென்னென் றுரைப்பேம். நாடோ ஹஞ் குரிய சந்திரர் முதலிய கிரகங்களௌல்லாங் தன்னை வலம்வந்தே போகின்றனவாம். தன்னிடத்தே சகல தேவர் முதலிய கணர்க னெவரும் வசிக்கின்றனராம். தான் சிவனுர்க்கு வில்லாயிற்றும். ஆகலால் தனக் கீடான பருவதங்கள் மூவுலகங்களினு மில்லை யென்றது” என்றார்.

அதோக் கேட்ட விந்தம் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, “முனி வர் பெருமானே! மூடத் தன்மையை யுடைய மேரு வீண் பெருமை கொண்டு பிதற்றினான். நாசிங்கத்தை வதைப்பான் எழுந்த யீ சாபேசா மூங்தியினுடைய நகக்கண்ணி லோர் உழுந்தளவாக இருந்து உருளவுற்ற தன்மையை அவ னெண்ணி வன் போலும். அன்றியுஞ் சரப மூர்த்தியின் சிறகுகளின் விசைக்

காற்றுல் அம்மேரு அடிபட்டு நொந்து மின்மினிப் பூச்சிபோ வெங்கணு மோடித் திரிந்ததை மறந்தனன் போலும்.' என்றில் வாறு விந்தங் கூற, நாரத ராசிகூறி விரைவின் ஆகாயவழிச் சென்றுர். விந்த மலையானது மேருமலையுடன் பகைத்து வானளாவி வளர்ந்தது. அதனாற் குரிய சந்திரர் முதலிய கிரகங்களும் நட்சத்தி ராதிகளுட் தேவமுரிவராதியரும் சஞ்சரிக்கும் வழியின்றி இடர்ப் பட்டுத் தயிழ்முனியை யுன்னித் துதித்து ஒலமிட்டார்.

அதனை அகத்திய முனிவர் அறிந்து பரமசிவனை சினைத்துத் தவம்புரிந்து விந்த மலையை யடக்கும் வலிமையும் பூசைக்குக் காவிரித் தீர்த்தமும் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கி வருவார். புத்தி ரோற்பத்தியை விரும்பி விதர்ப்பராசன் மகளாகிய உலோபா முத்திரை என்னும் பெண்ணரசியை மணங்து சிந்த முனியை யீன்று வருவாராயினர். வழியிலே மாயமாபுரம் வாராசிற்புழி, கூரபன்மன் றுணைவனுகிய தாரகாசரனுக் குறுதுணையா யிருந்து பலப்பல மாயங்களைப் புரிந்து தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கொல்லுகின்ற கிரவுஞ்ச னென்னும் அசரன் கண்டான். அன்றில் வடிவத்தை யுடையானுகிய அவனது மாயைகளையும் வல்லமையையும் இவ்வளவென்று சொல்லுதல் அரிது. அவனே வானு லகை மண்ணுல காக்குவன். மண்ணை விண்ணுக்குவன். கடலீன மலையாகவும் மலைகளைக் கடல்களாகவுஞ் செய்வான். இன்னுஞ் குரியனைச் சந்திரனுகவும், சந்திரனைச் சூரியனுகவும், அனுவை மேருவாகவும், மேருவை யனுவடிவாகவும், வடவா முகாக்கினியை நீராகவும், நீரை வடவையாகவும் இவ்வாறே யொன்றை யொன்றுக மாற்றுவான். ஒருநாழிகைபின் ஆயிரத்து னொன்றுங்காலத்து யாவர்க்காயினும் பற்பல மாயங்களைப் புரிந்து. பலநெடுங் காலஞ் செல்லும்படி மயக்குவான் ஆயின் அவன் வலிமை யாவர் கூற வல்லவர்? அத்தன்மையை யுடைய அசரத் தலைவன் விந்த மலைபோலச் சிகரங்களை யாகாயத்திற் போக்கிப் பெரியதோர் மலைவடிவு கொண்டு தன்னுளே வழியு மொன்று செய்துங்கிறான். அம்மலைக்குள் வழியே ஒரு குரோச தூருஞ் சென்ற அகத்திய முனிவர் வழி காணுது சிற்ப, பின்னர் ஒர் வழி காணப்பட்டது. அவ்வழி செல்லப் பின்னரும் வழியில் தாயிற்று. அகத்திய முனிவர் மயங்கி யெருசார் சிறுவழி

தோன்ற அதன் கண்நடந்த கலை, அக்கினி சுவாலித்துச் சூழ, மழை சோனையாகப் பொழிய, இடிபிடிக்க, இருட்படலஞ் சூழ மாறு மாயத்தைச் செய்தான்.

முனிவனுர் இது கீழோராகிய அசரரின் மர்யமென்று உண்மைதெரிந்து கைகொட்டி நகைத்துச் சீறி, “நல்லது எல்லது. இவன் வலிமையை யொழிப்பேனன்று தங் கரதலத் திருந்த தண்டாயுதத்தாற் குற்றித் துவார மாக்கிச் சாபஞ் சொல்வாரா வீனார். “வெப்யோய் ! நின் அசரவரு மாறி இம்மலை வடிவாய் அசரர்க் கெல்லாம் இருப்பிடமாகி, அரியதவமுனிவர்க்குங் தேவர்க்குங் கொடுங்தொழிலீலப் பலநரளாகச் செய்யக்கடவை. எமது தண்டாயுதத்தாற் புழைப்படுத்தப்பட்ட இவை யெல்லாம் மாயை கஞ்கு இருப்பாக விளங்கிக் குமாரக்கடவுளின் வேலாயுதத்தாற் பொடியாக அழியக் கடவாய்” என்று சென்றார். அவ்வாறே யசரன் மலைவடிவாய்ப் பலர்க்கும் மாயஞ் செய்து வந்தான். பின், குமாரக் கடவுளின் ஆஞ்ஞஞப்படி போர் செய்யவந்த வீரவாருதேவர் தாரகனுடைய மாயன் தெரியாது அம்மலைக்கு ஊவனைப் பின்றெடுர்ந்து சென்று மயங்கினார். “முதல்வர் சென்று திரும்பில்லே ? என் சீகழ்ந்தனவோ” வென்று வீரகேசரி, வீரமா மகேந்திரர், வீரமா மகேசரர், வீரமா புரந்தரர், வீர ராக்கதர், வீர மார்த்தண்டர், வீராந்தகர், வீரதீரர் என்னும் எண்மரும், இலக்கம் வீரரும் பூதவெள்ளங்களும் அவ்வாறே சென்று கிரவுஞ்சமலையின் மாயையால் மயங்கிக் கிடந்தனர்.

இதனை, நாதர் ஓடிச்சென்று என்னை யாளாகவுடைய வேலாயுதக் கடவுளுக்கு அறிவிக்க, அவர் அங்குச் சென்று வேலாயுதத்தை யேவி யொருநொடியிற் பொடிபொடியாக அழித்தருள வீரவாரு முதலாயினேர் சித்திரையினின்று மெழுந்தார் போல மாயையினின்றும் கீங்கி யெழுந்து குமாரக் கடவுளைத் துசித்தார். அவர் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு விழிகளும், வேல் வாள் அம்பு அபயம் என்பன அமைந்த வலத்திருக்கரங்கள் நான்கும், குவிசம் கேடகம் வரதம் வில் இவைகொண்ட இடத்திருக்கரங்கள் நான்கும் உடைய மூர்த்தியரக்கக் காட்சிகொடுத்து அருள் புரிந்தார். அதுவே கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்த மரகும்.

கந்த புராணம்-கிரவுஞ்சப் படலம்

மாற்படு நமது பாணி வளிகெழு தண்டா ஹன்றன்
பாற்படு புழைகள் யாவும் பற்பல மாயைக் கெல்லாம்
ஏற்படை யிருக்கை யாக வெம்பிரா னுதவுஞ் செவ்வேள்
வேற்படை தன்னிற் பின்னால் விளிகுதி விரைவி னென்றுன்.

ஐ. புராணம்-தாரகன்வதைப் படலம்

ஆங்கது கர்லை தன்னி லளப்பிலா மாயை வல்ல
வோங்கல திறப்ப அங்க னுறங்கிய வீர ரெஸ்லாம்
தீங்குறு மைய எங்கிக் கதுமெனச் கென்று செவ்வேள்
பூங்கழல் வணங்கி னின்று போற்றியே புடையி னின்றூர்.

குமாரதந்திரம்

கிரெளஞ்சிய பேத ஸ்வாமி அபயளீத க்ருபாணம் சக்தி
பாணுச்சல சவ்யை வரதகுவிச சாபம் கேடைகம் சாந்திஹல்லதை!: !
தததமம ரசேநானுல கஞ்சாஷபாஹாம் கமவவதன சட்கம்
கிரெளஞ்ச யேற்றர மீடே.

சங்கா சங்கிதை - சிவாகசிய கண்டம்

ஞஞானஞ்ஞானத்ருசா சத்யமாயாம் க்ருளம் சாஸ்ரஸ்யஸ:
ஈத்தைந ததாஹசத்ய கண்டேநாரியை :
யல்மாத் பர்வதி ருபேண துராத்மந்த தவபடேனமாம்
அப்பாமயல்ததல்தூர்ண ம்திம்படெநமாம்
அப்ராமயல்தத ஸார்ணமத்ரிதம் வைவேவிரஜதுநா|
ஏண்முகஸ்யாபி சம்ராதழுயாஸ்தி தந்துபிரசம:
பிதவாறைத்ய ஸம்போர: க்ருளத்து ஸிமிஷாபிரித:
தாம்மாயாமபிசம் ஹருத்ய ஸஹஸாவிஸ்வ மொலிதம்,

தனிகைப் புராணம் - அகத்தியனருள்பெறுபடலம்

அழறு நெடுவேல் வாள்பகழி அபயம் வலநர்ற் கரத்தமைத் துக்
தழல்வக் கிரங்கே டகவரதஞ் சாபமிடாற் கரத்தாக்கி
யெழின்மிக் கொழுகு மும்மாறு மிலங்கத் தோற்றிக் கிரவுஞ்சம்
புழைபட்டழியப் படைவிடுத்த புத்தேஞ்சுவம் பொறிப்போரும்.

கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தயே நம:

ஸ்ரீ மத்தேட்டாவது

முருக முருத்தி

சேழநாட்டிலே யுள்ள சப்பிரமணிய தல மொன்றிலே வேளாள குலத்திற்கே, தாம் தந்தையரது அருமைத் தவத்தினாலே வலம்புரியிடத்தின் முத்துத் தோன்றினாற்போல நன்மகளொருத்தி தோன்றினாள். அவள் பூர்வபுண்ணிய பலத்தினாலே முருகன் என்னுங் திருநாமத்தையே கூறிக்கொண்டு இருந்தனள்ளாறி. சப்பிரமணியப் பெருமானிடத்தே மிக்க அன்புடையளரகவும் விளங்கினாள். முருகன் என்னுங் திருநாமத்தையன்றி வேஞ்சேர் தேவர் பெயரைத் தானும் மறந்து முரரயாள். இங்ஙனஞ் சப்பிரமணிய மூர்த்தியின் முதிர்ந்த அவட்கு முருகம்மையார் என்னும் பெயரிட்டனர். மாதரசியாராம் முருகம்மையார் தாம் விவாகம் புரிதற்குப் பிரிய மில்லாராயினும் தாம் தந்தையரது சொல்லி மறுத்தற்கு அஞ்சித் தங்குத்திலே யுள்ளா ஞாருவனை விவாகஞ் செய்து. தாம்விடுவிட்டுக் கணவன் இல்லிற் சேர்ந்து கற்பொழுக்கி னின்று இல்லறம் நடாத்தி வந்தனர். அவ்வா நிருந்தனராயினும், “எத் தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்தர் மன மிருக்கு மோனத்தே” என்ற திருவாக்கின்படி, சிறிதுஞ் சப்பிரமணிய பத்தியினின்றும் வழுவா திருந்தார். இடையிடையே முருகா! முருகா என்ற திருநாமத்தை யுச்சரிக்கின்றமையினாலே பக்கத்து வீட்டிலுள்ள முருகன் என்ற பெயருடைய வாலிபன் ஒன்று சினைத்தான். முருகம்மையாளின் உண்மைக் கருத்தை யறியாமையினாலே தன்மேல் வீருப்பமுற்று அழைக்கின்ற னென்று சினைத்து வருவான். இவ்விடையங்களி னுண்மையை யறியாத கணவன் முருகா என்று இனிக் கூவாதெயென்று கண்டித்து வந்தான். அவ்வாறு செய்தும் அம்மையார் அதனை விடுத்தார்ல்லர். என்னை? பழக்கவயத்தானே மறந்தும் அப்பெயர் வருதலாலென்க.

அயலிவிருந்த தூர்த்தனுகிய முருகன் என்பவனும் அம்மையார் தன் பெயர் சொல்லி யழைப்பதும், அதற்குக் கணவன் பொருது தண்டிப்பதையும் அறிந்து, தன்மீது முருகம்மையார்

ஆசையுடையளா யிருக்கின்ற ளென்று மனத்தினெண்ணி யிருங் தான். அம்மையார் தமது கணவனுக்குப் பயந்து அவனிருக்கும் காலத்து மனத்துள்ளே சிலைத்தும், அவன் வெளியே புறப்பட்ட காலத்து வெளிப்பட வரைத்தும் வருவாராயினார். ஒருஊள் நாயகன் வெளியே சென்று வீட்டு வாயிலில் வருங்க லத்து முருகா என்று அழைத்ததும், அதுகேட்ட அயல்வீட்டுள்ள முருகன் ஓடி வந்ததுங் கண்ட நாயகன் கோபங்கொண்டு, மனம் பொருளுகிக் கத்தியொன்று எடுத்து அம்மையாரது கரத்தை வெட்டினான்.

அம்மையார் “முருகா இதுசமையம் முன்வந்து காத்தருளே” என்று கூவிப் புலம்பும்போது, முருகக் கடவுள் தோன்றி யபயமளித்து வெட்டப்பட்ட கையை முன்போலாக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளும். “அம்மையே! நம்மீது வைத்த அங்புடைமை கண்டு மகிழ்ந்தேம். இனி நம்முலகு சார்ந்து இச்சாசத்தி கிரியாசத்தியென்னும் நந்தேவிமார்க்குக் குற்றேவல் புரிந்து இருப்பாயாக” என்று அருளினார். முருகம்கையார் ஆனந்த சாகரத்துள் ஆழ்ந்து துதித்துக் கற்புடைய நங்கையாகலாற் கந்தவேளை நோக்கி யின்னெண்று வேண்டும். என்னெனில், “பராபர முதலே! பரங்குன்றப் பதியே! பக்த வற்சல மூர்த்தி! அடியேனது நாயகனையும் அவவிலகி னமர்த்தி யருள்க” என்று பிரார்த்தித்தார். முருகக் கடவுள், “நங்காய்! பூவடன் சேர்ந்த நார்தானும் மணமுறு மன்றே? சின்பொருட்டு அவற்கு மங்க னருள்கின்றும்” என்று கிருபை புரிந்தார்.

இடையருது முருகா என்றுரைத்த முருகம்மையார்க்கு முருகக்கடவுள் தோன்றிக் கரத்தையு மொன்றச் செய்து, கணவனுக்குங் தமது லோகத்தை யளித்தருளிய காரணத்தால் முருகமுர்த்தி யாயினார். முருகன்—தெய்வத்தன்மையை யுடையவன், இளமைப் பருவமுடையவன்.

முருகன் முறையீடு

முன்னெணின் பெயருரைத்த முதுக்குறையாட் கொருகரத்தைக் கொன்னாரக் கொடுத்தனையென் றுரைத்திடுவர் கொடியேன்யான் மன்னுவிச் சகவரம்ப்கை மதித்தேனின் பெயரறியே னென்னதா னயிடி னு முவந்தருள் னின்கடனே.

கதிர்காமக் கஸ்பகம்

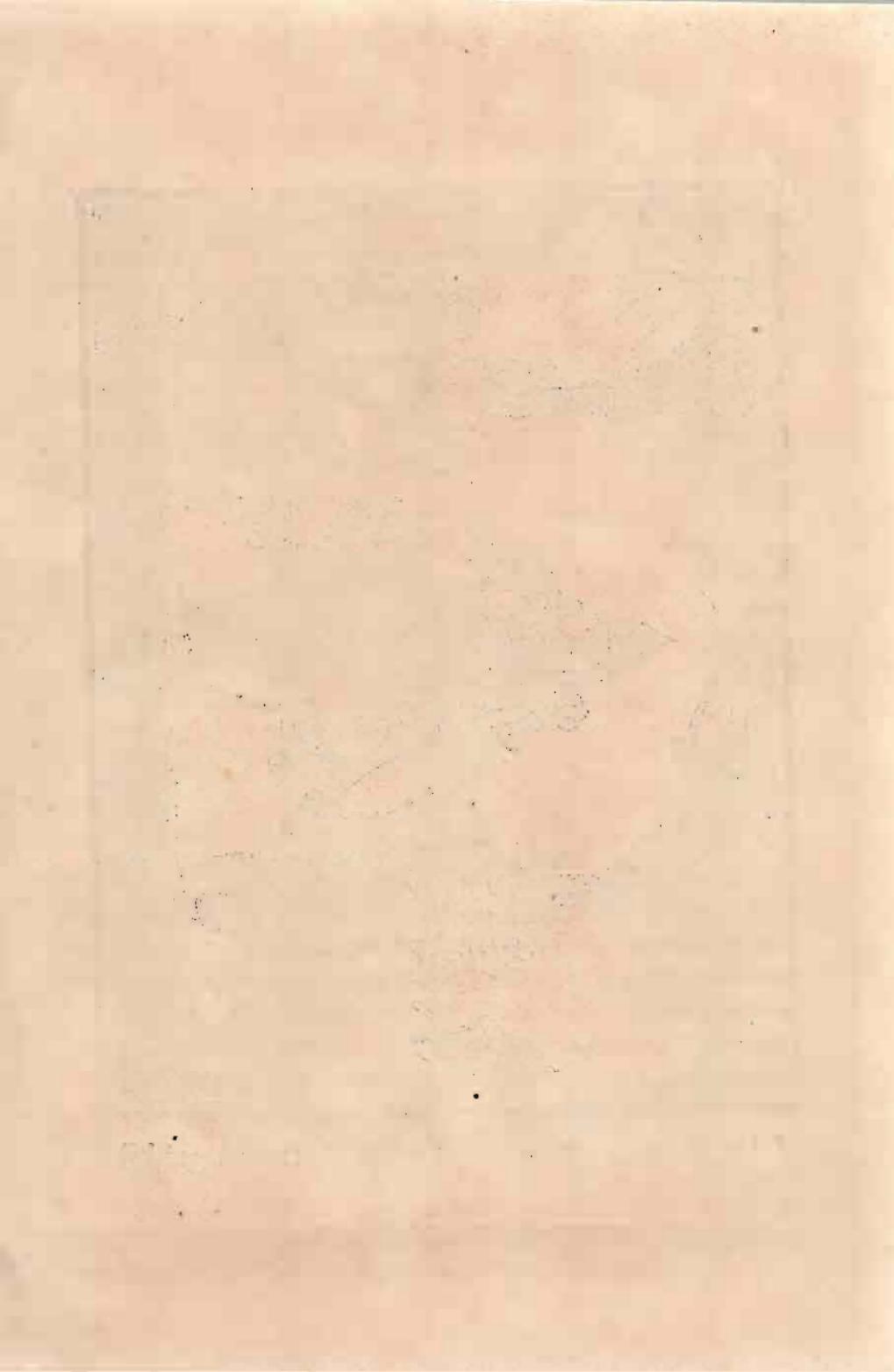
தோகைமீது விருப்படைந்தவர் தோகைமீது விருப்பிலார்
 தூயவன்ப ரகத்துளார்மலர் தூயவன்பர கத்தெரூர்
 வாகைப்பட்ட கொடிக்குளாரடி வாகைப்பட்ட கொடிக்கிலார்
 மலைதனித்தவை வேலி ஞர்மத மலைதனித்திட வேலிலா
 ரேரைகயென்றவ ஞக்கடுத்தவ ரோகையென்றவ ஞக்குரு
 ரோதிமற்குரு வாகிவந்தவ ரோதிமற்குரு வாய்வரார்
 சாகையார்பொழிலார்கதிர்க்கிரிசாகையார்க்கிவையொன்னுமே
 தாளினேடோரு தாளினின்றுத வஞ்செயுங்கம வங்களே.

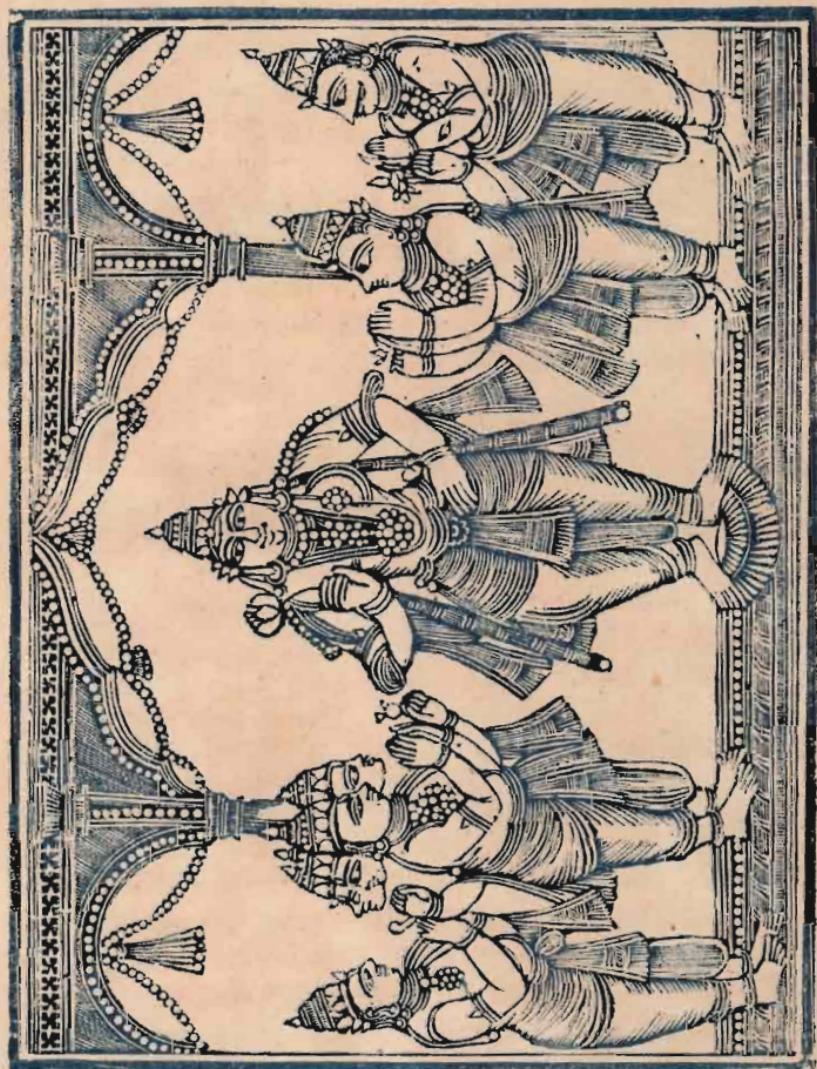
முருக மூர்த்தயே நம:

ஐம்பத்தொன்பதாவது

பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி

இம்மூர்த்தி சோடச மூர்த்திகளுள் ஒருவராவர். திருவரையினிடத்தே இடக்கையை வைத்தருளி. கமலத்தை வலக்கையிலேந்தி. திருவடிகளினிடத்தே கிண்கிணி குழ்ந்து விளங்கத் தரித்து, தாமரை மலர்சிறத்தை யொத்த ஒரு திருமுகமும், இரு திருக்கரங்களும், இருதிரு விழிகளும், குரியன்து கிரணம் போன்ற காங்கி செறிந்த பால ஏருவழும் உடையராய், விட்டுனு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள் தமது முடிகள் உரோஞ்சம்படி வணங்க அவர்களுக்கு அருள்புரியுங் திருக்கோலம் உடையராக விளங்குவர். முருகக் கடவுள் ஏனைய தேவர்கள் போலப் பினி, நரை, திரை, முப்பு முதலியனவின்றி யெஞ்ஞான்றும் பாலப்பருவ முடையராக விளங்கலாற் பிறப்பு இறப்பு விகாரம் முதலிய பகத் துவ மடையாத பதியென்று தெள்ளிதிற் ருணியப்படும். பத்தாம், ஆண்டில் இளமையும். இருபதாம் ஆண்டில் வளர்ச்சியும், முப்பதில் அழகும். நாற்பதில் அறிவும், ஐம்பதிற் சரீர வலிமையும்

59·வது அத்தியாயம்

பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி

அறுபதாம் ஆண்டிற் ரூது விருத்தியும், எழுபதில் நேத்திரமும், எண்பதிற் செவிக் கருவியும், தொண்ணூற்றில் மனமும், நூரூம் ஆண்டில் சீவனுங் கெடுமென்று உண்மை நூல்கள் உரைத்தலால், அவ்வாறின்றி யிளமைப் பருவமதாகவே குமாரக் கடவுள் விளங்கு மென்க. இளமைப் பருவம் அறிவு செறிதற்குக் காரணமாகலானும், அழகு வளிமை முதலிய பெருமைக் குணங்கட்கு மேதுவாகலானும், தாம் உபதேசித் தருள்கின்ற பேரறிவு எக்காலத்து முதிராத பேரின்பத்தை யளிக்குமென்னும் உணர்ச்சியைக் கொடுத்தலானும் பால சுப்பிரமணிய மூர்த்தியாய் விளங்குவர் என்பதாம்.

குமர தந்திரம்

பாலஸ்வாமி || பத்மசவ்யகடிசம் யுதவாமம் பத்மகாந்தி முகமேகமுகத்வாம் | பாலவ்ருத்திகரமீச்வர குநும் பாலமுநநதபுஜம் ப்ரணதோஸ்மி | ஏகவக்த்ரம் தவியானம் புத்மத்வயகரத்வயம் | விபர ப்ரியகரம் வங்கேபாலருபம் ரவிப்ரபம் |

தணிகைப்புராணம் - அகத்தியனருள்பெறுபடலம்
 கடியி லிடக்கைகத் தலமிருவிக் கமலம் வலக்கைகத் தலமேந்தி யடியின் மணிக்கிண் கிணிகவைஇ யமரும் பால வருத்தோற்றி முடுக ஞரிஞுவெதிர்வணங்கு முகுந்தன்முதலோர்க் கருள்கரக்கும் படியி லெழிற்சுப் பிரமணிய பகவ னுருவம் பயிற்றுங்கும்.

பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தயே நம:

அறுபதாவது

பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி

சிவகேஷத்திரோத்தம மிதி ஸ்ரீமத் ஆலாஸ்ய மித்யபி! ஸமஷ்டி வித்யாங்கரி மதுராபுர மித்யபி! பூலோகஞ் சிவலோகஞ்ச சீவன் முக்தி புரந்ததா! துஷ்டகூட புரஞ்சேதி த்வாதசாந்தம் விதூர்ப்

புா ! ” என அகத்திய சங்கினை யானே போற்றிப் புகலப்பெற்றதாகும், சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மர்கள் தகவின் வீற்றிருந்து தமிழாராய்க்கத்தாகும், தமிழ் பரிபாவித்த பாண்டியர்கள் இருக்கப்பெற்றதாகும், இன்னேரன்ன பற்பல சிறப்புக்களை யுடையதூகுமான மதுராபுரியிலே “வம்சசேகர பாண்டியஸ்யவம்ச குடாமணிச் சுத : ! விக்ரமேண கவித்வேந காந்த்யா கருண யாச் ரயா ! ” என ஆலாஸ்ய மாகாந்தியர்த் தானே யுரைக்கப்பெற்ற வம்சசேகர பாண்டியன் அரசு புரிவானுயினான். நாடோறுஞ் சண்பக மலர்கள் கொண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளை யருச்சித்த லானே யவற்குச் சண்பக பாண்டியனென்னும் பெயரும் போந்த தென்க.

இங்ஙன மஜ் னேன் உலகைப் பொதுவறப் புரக்குங் காலத் திலே கிரகங்கிலை மாற்றத்தானே மாரிபெய்யாது வளம் பொய்த்து வற்கடம் பன்னீராட்டை நேர்ந்து பெரும்பசி யுடற்றலாற் றுய்ப் பின்றித் தம்முயிர் புரப்பான் நிருபனே யென்று ஆங்காங்குள்ள புலவன்மா ரெளையரு மொருங்கே குழிஇக் கூடன் மாநகரத் தவன் அவையாஞ் சார்ந்தனர். தமிழ்ப் பாராவாரங்களை பருகித் தேக்கெறியுங் கார்மேகமெனத் துலங்கும் ஆசிரியன்மா ரெவரை யும் வழுதி யுபசரித்து இனியவை கூறி யன்புட னறையும்.

“ முத்தமிழ் வல்லுநர்காள் ! அஞ்சாதிர ! இங்ஙனே யெஞ் ரூான்றும் இருந்து அமிழ்தினு மினிய தமிழ் நூல்களை யாய்திர் ” என்றான். புலவர் யாவரும் “ அன்னையினுஞ் சான்ற அளியுடைய மன்னவ கேண்மோ ! எழுத்துஞ் சொல்லும் யரப்பும் அணியும் பொருண்மாட்டன்றே தங்கும். ஆகவிற் பொருள் நூலின்றி யெங்ஙன மவற்றை யாய்வு ” மென் றுரைத்தாராக, அன்னே னென் செய்தும் என்று இனைந்து இக்குறைமுடித்தருள மாலவா யடிகளென் றெண்ணி, அவரெழுங் தருளங் கோயிலை யடைந்து முறையிட்டான். தடங்கருணைப் பெருங்கட வெங்தையாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், “ஆரியமொழிதானும் பாணினியாற் செய் யப்பட்ட வியாகரணத்தையே யுடைத்து ; இத்தென்மொழியோ வம்முனியின் மேலும் ஆராருள் படைத்த தவத்திற் கதித்த அகத்திய விருட்யானுஞ் செய்யப்பெற்ற வியாகரணத்தை யுடைய

தன்றித் தம் பெயரிட்டுஞ் செய்தருளப் பெற்ற சிரிய விலக்க
ணத்தை யுடைத்தென்றறிஞு ரெல்லாம்போற்ற,

அன்பி னோந்தினைக் களவெனப் படுவ

தந்தண ராமதை மன்ற லெட்டினுட்

கந்தருவ வழக்க மென்மனுர் புலவர்.

என்றதனை முதலாக அறுபது குத்திரங்களை யுடைய “இறை
யனுர் அகப்பொருள்” என்னும் பொருளுலையருளிச் செய்து
பிடத்தின் கீழ் வைத்தருளினார். அதனைத் திருவலகிடச் சென்ற
அந்தணர் கண்டு எடுத்து அரசனுக்குக் கொடுப்ப, அவன் மிகவும்
மகிழ்ந்து வாங்கி யதன் பொருள் காண்ட லரிதாயிருத்தவிள் புல
வர்களை நோக்கி “இதற்கு உரை காண்மின்” என்று ஆஞ்ஞாபித்த
னன். அங்ஙனமே நக்கோர் கபிலர், பரணர் முதலாய் நாற்பத்
தோன்பதின்மரும் உரைசெய்து தங்கள் தங்களுரைகளே சிறங்
தனவென்று தருக்கித்துக் கலகஞ் செய்வாராயினார்.

இவர்தம் உரைகளை யாய்ந்து இது சிறந்த தென்றுரைத்தற்கு
இவரினும் மேலான கல்விக் கடலாம் புலவர் யாண்டுளர் ?
அன்னே ! இதற் கென்செய்வேன் ? ஆலவாயடிகளே வழிதெரித்
தருளுமென்று சங்கிதி சென்று வணங்கி முறையிட்டான். அது
காலை மீனுட்சி சமேதரான சுத்தரேசப்பிரபு காருண்யத்தானே
யோர் திருவருவங் கொள்வாராயினார்.

ஸர்வாவயவ ருத்ராகஷ மாலாந் தரித விச்ரக : |

பஸ் மாங்கித லலாடாதி பரிசோடி களேபர : |

உஷ்ணீஷ மண்டனோத்பாசி மெளவிமண்டலமண்டித : |

ஸிர்மலாம்பர ஸம்பூத சஞ்சகாஞ்சித விக்ரக : |

கவி வேஷதரோ தேவஸ்ஸர்வாவயவ சுந்தர : |

என ஆலாசிய மான்யியங் கூறியவாறு வித்வ கோலங் தரித
துச் சென்று “அரசே! வருந்தற்க - இவ்வூரிலே சிவபக்தியிற் சிறங்

தவன் தனுட்டியன் * வைசியகுல திலகன் ஒருவனுள்ளன். அவன் மனைவி குணசாலினி. இருவருஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தமக்குப் புத்திராக வரவேண்டுமென்று முன்னர்ப் பிறவியிற் தவங்கிடந்தமையால் இப்போது அக்கடவுளே யோர்க்குழவி வடிவெடுத்து அவர்வீட்டில் வளராசின்றூர். அந்தக் குழந்தை செங்கண்ணன், புன்மயிரன்; ஜூயாட்டைப் பருவத்தன். அவன் மூங்கைபோ லொன்றும் பேசலன். அன்னேனைக் கொடுவந்து வெள்ளாடை வெண்சாந்து வெண்டு முதலியவற்று னலங்கரித்து இச்சங்கப் பலகையினேற்றி யூரைகளை வாசிக்கின் மெய்யுரைக் குக் கண்ணீர் சொரிந்து உடல் கம்பிக்கு மென்றும் அறைந்தருளினார்.

ஆங்கு சின்றவ ரெல்லா மத்திருவருவங் கொண்டு வந்தவர் கூடலம் பதிக்க னுடல் புரிந்தருள மோடுவான் திங்கள் குடிய ஆலவாயடிகளே யென்று விம்மித முற்றுத் திருவருளைப் புகழ்ந்து வணங்கினர். பின்னர் நக்கீரர் முன்னுக சின்ற நவை பிலாப் புலவரும் நரபதியுங் குமார சுவாமியின் திருவவதாரமாங் குழவி யிருக்கு மிடம் அண்மிப் போற்றிப் பணிந்து வித்தியா மண்டபம் வருமாறிரப்ப, முழுதுணர் புலவனு மறுமுகக் கடவுட் குழவி யியைங் தடைந்த காலைப் போருவில் தீர்த்த மாட்டி வெள்ளைக் கலை வெண்சாந்து வெண்டு வென்னு மிவையிற்றுல் அலங்கரித்துச் சங்கப் பலகையீ னேற்றி வீற்றிருக்கக் கூடியது. புவலர் யாவருங் தத்தம் உரைகளை வாசிப்பாராயினர்:

* தனபதி யென்னும் வைசியனுக்கும் அவன்மனைவி குணசாலினிக்கும் மகனுகி வளர்ந்தாரென்று திருவிளையாடற் புராணக் காரர் கூறியுள்ளார். அஃதங்ஙனங் கூற இந்நாற்கு உரைகண்ட நக்கீரனார் தம்மைப் பிறர்போல் வைத்துரைத்த அவ்வரைப் பாயிரத்திலே, “இவ்லூரிலே உப்புரி குடிக்கிழார் மகனுவான் உருத்திர சருமனை யழைத்துவந்து உரைகேட்டின் மெய்யுரை யவன் றெரிக்கும். அந்தப் பின்னை குமாரசுவாமியாகும். மெய்யுரைக்குக் கண்ணீர் சொரிந் துடல்கம்மித் தானங்த மடைவான்.” என்று அசரீரி கூறிற்று ” என்றுரைத்தமை யுணர்க. எனவே கிழார் என்னுஞ் சொல் வேளாள குலத்தார்க் கண்றி வைசிய குலத் தார்க்கு முரிய பெயர்போலும் என்றெண்ணைக் கிடக்கின்றது.

எம்பெருந்தகையரான் சுப்பிரமணியக் கடவுளும், அவ்வுரைகளை யெல்லாங் கேட்டு வருவாராயினார். சில புலவர்களுடைய சொல்லாட்சிக்கு மகிழ்ந்தார். சிலர் பொருளை யிகழ்ந்தார். சிலருடைய சொல்லைப்பை நோக்கி யுவர்த்தார். கபிலர் பரணர் என்னும் புலவர்கள் வாதிக்குங் காலத்து ஆங்காங்குத் தலையை யசைத்தனர். * மதுரைக் கணக்காயன் மகனுர் நக்ளோனுர் தம் உரையை வாசித்த காலத்து, ஒவ்வொரு சொற்கள்தோறும் பொருட்சவை தேக்கித் தலை யசைத்துக் கண்கள் தோறும் ஆனந்த பாட்பம் பொழிந்து மெய்ப் புளகங் காட்டி யுண்மை யுரையென இனிதின் விளக்கி யருளினர். அரசனும் புலவரும் மெய்யுரை பெற்றே மென்று கழிபேருவகை யுற்றனர்.

பின்னரிப் பிரபந்த தார தம்மிய ஸ்ரீணய மூர்த்தியாகிய குமாரக் குழவி திருவள்ளுவ நடையனுர் திருக்குற எரங் கேற்றுங் காலத்தது கேட்டு, அவரொருவரோடு தாழுஞ் சங்கப் பலகையின்கண் வீற்றிருந்து தயிழின் பெருமையை நன்கு தெரித்து முடிவில் தம்முருவங் காட்டி மறைத்தருளினர். இங்ஙனங் குமாரக் கடவுள் வசியர் செய்த தவப்பேறு காரண மாகவும், செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனுகலால் தீந்தமிழ் நூலாங் களாவியின் மெய்யுரை தெரிக்குமியித்தமாகவும், ஜூயப்பாட்டைக்குழலீயாய்த் தோன்றிச் சங்கப் பலகையீ னெழுந்தருளி யிருத்தலாற் பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி யாபினர்.

ஸ்காந்த புராணம்-அகத்திய சங்கிதை

அலங்கருத்ய தம்ப்யர்ச்ய ஸ்வேத புஷ்டை : துகுலகை : |
ப்ரபந்தாநு ஸ்ராவ யாமாசுகு ஸாபுருத்வா ஜோஷமாஸ்தித : |
ஸ்ருதே ப்ரபந்தே நாத்கிரேகாபிலே பார்ரேண்பிசா |
ஆநந்தா ஸ்ரோணி முந்சங்ச புலகாஞ்சித விக்ரஹ : |
ஆநந்த சாகரே மக்ந : கல்ப விருட்ச ஹ்வாபவத் |

* சிலர், இறையனுர் அகப் பொருட்கு இப்போது வழங்கப் படும் உரை நக்கிரனாற் செய்யப்பட்ட உரையன்று என்றும், முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனூர் கேட்டுச் செய்த தென்றுங் தம் மறியாமையைப் புலப்படுத்துவார். இங்ஙனம் மயங்கி யிடர்ப் படுவா ரென்றே யாசிரியருள் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நக்சினார்க் கிளியரும் தொல்காப்பியப் பொருளாதிகாரத்தில் வென்ற வழி மதுரைக் கணக்காயனுர்மகனூர் நக்கிரரென வுரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலும் என வுரைத்து ஜூயகீக்கினமை யுணர்வுரே லங்ஙன முறையா ரென்க. இவ்வாறே அடியார்க்கு நல்லாரும் களாவிய ஊரைச் சிலப்பதிகாரம் வேணிற் காதைக்கக னுரைத்துளார், இந்த மூர்த்தத்தை உருத்திர சன்ம மூர்த்தி யென்றும் சுபுத்திர மூர்த்தி யென்றுஞ் சில விடங்களிற் கூறப்பட்டுளது, இவ்வரை செய்தார் யாரோ 'ஒத்த குத்திரம்' என வருஉம் குத்திரஉரைக்கட் காண்க.

திருவினோயாடற் புராணம்

இம்மாநக ரூளானானானானா வணக்கன் தனபதியென்
 றம்மாசிதிக் கிழவேங்மனை குணசாலினி யைன்யார்
 தம்மாதவப் பொருட்டால்வெளிற் நறவான்ரைத் தழுவும்
 பொய்ம்மாசற வினன்போவவ தரித்தானானா புத்தேன்.
 பின்பாவவ ரெல்லாம்பெரு வணக்கக்குல மணியை
 யன்பாலமைத் தேகித்தம தவையத்திடை யிருத்தா
 நன்பான்மலர் நறுஞ்சாந்துகொண் டருச்சித்தானர் நயங்கே
 முன்பாலிருந் தருந்தீந்தமிழ் மொழிந்தா ராவகேனா.
 நுழைந்தான் பொருடொறுஞ்சொற்றெருருநுண்ணஞ்சுவையுண்
 தழைந்தானுடல் புலனைந்தினுங் தனித்தான் சிரம்பணித்தான் [டே
 குழைந்தான்விழி வழிவேலையுட் குளித்தான் நுனை யளித்தான்
 விழைந்தான்புரி தவப்பேற்றினை விளைத்தான்களி தினைத்தான்.

கந்த புராணம்-யுத்த காண்டம்

திருத்தகு மதுரை தன்னிற் சிவன்பொரு ஸிறுக்கு மாற்று
 அருத்திர சரும ஞகி யுறுபொருள் விரித்தோன் தன்னை.

திருவன்னுவமாலை

அசரீரி

திருத்தகு தெய்வத் திருவன் னுவரோ
 ருத்தகு நற்பலகை யொக்க-விருக்க
 வருத்திர சன்ம ரென்வரைத்து வானி
 லெருக்கவோ வென்றதோர் சொல்.

* பிரபந்த தாரதம்மிய ஸிர்ணய மூர்த்தயே நம :

* இம்மூர்த்தி உருத்திரஞ்சோலே யடைந்த ஜனமத்தையுடைய மூககப்பிள்ளையானமையால் இது அவர் பராக்கிரமத்திற் கிழுக்கன்றே வெனின், அறியாது கூறினாய். உருத்திரர்க்கு மேலாய மகேசர ரிதயக்கணிருந்தும் அவர்க்கு மேலாய அதிபரமாப்த பதியாகிய சதாசிவ மூர்த்திகளின் றிருநுதற் கண்களி லீருந்துக் கோன்றிய இப் பரம்பொருளை உருத்திரர் சபித்தன ரென்பதும் அதனாற் சன்ம மெடுத்தா ரென்றதும் உபசாரமே யன்றி யுண்மையாகா தென்க. இனி யுருத்திர சன்ம ரென்பதற்கு உருத்திரக்கடவுளின் களவியலூற் பொருளி னுண்மையை தெரித்தற்குச் சன்மித்தோ ரெனக் காரணங் கோடலே சிறப்புடைத்தா மென்பது. மற்றையோரா னுணர்த்தற் கரிய பொருளி னுண்மையைப் புலப்படுத்தும் வல்லபம் பெறப்படலா னில்தவர் பராக்கிரமத்திற் கிழுக்கன்று மென்க.

61-வது அத்தியாயம்

உக்கிர வர்ம மூர்த்தி

அறுபத் தோராவது

உக்கிர வர்ம முர்த்தி

மாலி காஞ்சன முதலிய வித்தைகளை யுடைய வித்தியாதர கணத்தவர்களுக்குள், “இதி விச்வாவச வசச் ச்ருத்வா வித்யா வதீதா” என்று ஆஸ்ஸிய மாகாத்மியம் விதந்த விச்வாவச வென்னும் வித்தியாதரன் புதல்வியாகிய வித்தியவதி யென்னும் பெண்ணுள்ளவள், சத்தி பீடங்களுட் சிறந்த மதுரைத்தலத்தை யடுத்துப் புவனேசுவரியாகிய மீனாட்சி யம்மையாரை நினைத்து உபாசிக்க, அவர் மூன்று வருடக் குழந்தைபோல மகா செளந தரியவதியாய்த் தோன்றி, “நங்காய! சிற்கென்வேண்டும்?” என்று வினவியருள், வித்தியாவதி கூறுவாள், சர்வ லோக மாதாவே! தேவீர் அடியாளுக்கு இவ்வடிவிற் புத்திரியாக வருதல் வேண்டு மென்றிரப்ப, அம்மை திருவாய் மலர்ந்தருளும். “நங்காய! நீ யடுத்த பிறவியற் சந்திரகுல குடாமணியாகிய மலயத்துவச பாண்டியற்கு மனைவியான காஞ்சன மாலையாக வருவாய், அவன் புத்திர ரில்லாமையால் யாகம் புரிவன். அந்த யாகாக்கினியினின்றுந், தோன்றுவேன்” என்றருளியபடி மும் முலை களையுடைய தடாதகைப் பிராட்டியாராகத் தோன்றி யருளி, மனிமுடிபுனைந்து அரசாள்வா ராயினார். அங்நாளில் திக்கு விசயம் புரிந்து எவ்வுலகங்களையும் வென்று திறை வாங்கிக்கயிலை நோக்கி வந்து, கணங்களை வென்று, இறையவர் காணத் தனம் மறைந்த தால் ராணி மதுரை நகர் வந்தனர்.

இறையவன் சோம சுந்தர பாண்டியனுகிச் சுப முகூர்த்தத் திலே, மதுரை வந்து திருக் கல்யாணம் புரிந்து, தாமே யரசாண்டு இருந்தார். அங்ஙனஞ்சு சுந்தரேச பாண்டியருடன் அறுபத்தாரு யிர வருடம் மதுரையிலிருந்து செங்கோல் செலுத்துங் காலத்தில் ஒன்று செய்தனர், உலகத்திலே அரசர் மரபும் அவர்செயும் தீடி களுங் தழைக்குமாறு முடிவிலாப் பரமயோகியாங் கடவுள் தமது நெற்றிக் கண்களினின்றும் முன்றேன்றி யருளிய கந்தக் கடவுளைத் தடாதகைப் பிராட்டியாரது கருப்பத்தில், தாமரையிலை

யிற் ரண்ணீர்போல யாதோர் வருத்தமுயின்றித் தங்கி யருளினார். தடாதகைப் பிராட்டியாரும் தூயவுடம்பினை யுடையராக இருந்தும் உலகிய ஞேக்கிக் கருப்பக் குறிகளைக் காட்டி அவ்வம் மாதங்கடோறுஞ் செய்யுங் கிரியைகளையும் பேணத் திருவுள்ளங் கொண்டார். ஆயத்தாரும் பிறருங் கூடிடக் *கருப்பாதானம் புஞ்ச வனம், சிமந்தம், விண்டுபலி யென்னுங் கருமங்களைச் செய்தனர். அதன்பின் உலகத்தாரது றுன்பங்க ளொழியவும், வேதங்கள் முழுங்கவும், பஞ்ச துந்துபிகளு மொளிக்கவும், வீரலக்குமி, திருமகள், நாமகள் உவகை கொள்ளவும், அந்தணர் மகிழ்ச்சியிற் றிளைக்கவும், யாகாக்கினி வலன் சுழித்து எரியவும், எட்டுயாணை களும் ஆதிசேடனும் தம்பார நீங்கி யிளைப்பாறவும், இந்திரன், மேருத்தெய்வும், வருணன் என்னும் இவர்க்கு இடத்தோள்கள் துடிக்கவும், திருவரதிரை நாளிலே, சோமவாரத்திகே, சுபலக்கி

* கருப்பா தானம் ஆவது-கர்ப்பாங் தரிக்கும்படி செய்யுங் கிரியை. புஞ்சவனமாவது-வாமதேவ மந்திரத்தாலே ஆயிரத் தெட்டுத்தரம் அல்லது நாற்றெட்டுத்தரம் ஒமஞ்செய்து. அந்த மந்திரத்தினுலேயே ஆண்குழங்கதை பிறக்கும்படி கருப்பமுற்ற வளரின் முக்கிலே ஆஸந்தளிர், பால், உழுந்து இவைகளைப் பிழியுங் கிரியை. இது இரண்டு அல்லது நான்காம் மாதங்களிற் செய்யப் படும், சிமந்த மாவது—வியாகிருதி. அகோர மந்திரங்களால் 108 தரம் ஒமஞ்செய்து, தருப்பை, அத்தி, அருக்கொம்பு, மூன்றிடத்து விளர்ப்புள்ள பன்றி முன் என்னு யிவற்றால் வித்தியாங்க மந்திரஞ்சு சொல்லித் தலையியரை வகிரும்படி நெற்றி முதன்மே விழுத்துச் செய்யுங் கிரியை. இது 6, 8 முதலிய இரட்டித்த மாதங்களிற் செய்வது. விண்டு பலியாவது—சீமந்தச் சடங்கி னுறுப்புக்களி லொன்றுய். விட்டுனுவை இருடிகேசன் முதலியமந்திரங்களாற் காலீ மாலீகளில் ஆவாகனஞ்செய்து அருச்சித்து, வியாகிருதி. அகோரங்களால் 108 ஒமங்களையும் விட்டுனு மந்திரத்தால் ஆறு ஒமங்களையுஞ். செய்து, முடிவிலே பிரமச்சரரிகள் எண்மருக்கு அன்ன மூட்டிக் கருப்பவதியின் வயிற்றிலுள்ள சிசுவக்கு வலிமை யுண்டாகச் செய்யுங் கிரியை யாகும். இவற்றின் தத்துவார்த்தங்களைச் சதாசிவரூபம், கிரியா விவரணம் என்னு நூல்களிற் பரக்கக் காண்க.

ஞத்திலே, தேவகுருவாகிய வியாழன் கர்க்கடகத்திலேறிக் கேள்திர முற்று விளங்க, மற்றைய சிரகங்களுந் தத்தமக் குரிய தானங்களிலிருந்து வலியுற்றுச்சிற்க, இறுமுகங்களைவடைய தாரகாரியான குமரர்க் கடவுள் ஒரு திருமுகக்குடன் நிருவவதாரஞ் செய்தார்.

தடாதகைப் பிராட்டியார் மிக்க மகிழ்வட னெடுத்துத் தமது காந்தனார் திருக்கரத்திற் கொடுத்து, மகிழ்ந்து அந்திர மற்திரத் தால் நூறு ஓமஞ்செய்து வாம மந்திரத்தாற் குழந்தையின் முக ணோக்கி, சுசானுதி பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களை யுச்சரித்து, உச்சியை மோட்டு தற்புருட மந்திரத்தை வலக்காதிற் செலுத்திச் செய்யப் படுஞ் சாதகன்மத்தையுஞ் செய்து, உத்தாபனமு மியற்றி, உக்கிரத்தையே கவசமாக வடையாதல்பற்றி “உக்கிர வருமன்” என நாமகரணமுஞ் செய்தனர். பின்னர் நான்காமாதத்திற் சந்தி மிதித்தலரகிய பிரவாசக் கிரியையும், ஆருமதியில் அன்னப் பிரசானமும், பதின் மூன்று மாதத்திற் சௌளமும், ஐந்தாம் ஆண்டில் உபநயனச் சடங்குஞ் செய்யப்பட்டன. இவற்றை யெல்லாம் உலகர் பொருட்டுக் கொண்ட உக்கிர வருமனார் பதம், சிரை, பாழி, சாகை, ஆரணமென்னும் உறுப்புக்களையடைய வேதங்களையும் சிவாகமங்களையும், வேதாங்க உபாங்காதி சாத்திரங்களையும், அத்திர சத்திராதி வித்தைகளையும் நன்கு பயின்று சாமுத்திரிகா லக்கணங்களை யெல்லாங் தம்வடிவினாற் காட்டி விளங்கிய நாளிலே, தந்தையாராஞ் சௌந்தர பாண்டியர் தமக்கு மணிமுடி கவிக்க அரசு செய்தார்.

அதுகாலே “வள்ளியம்மையார், தாம் மாண்மகளாய் வேடர் சேரிக்கணின்று வளர்ந்து, குறத்தியென்னும் பெயரைக் கொண்டிருத்தற்கு ஆற்றே” னென்றமையால், முருகக் கடவுள் “மது ரைக்கு வடக்கிலுள்ள மணலூடிலே விட்டுணுவும் இலக்குமியிஞ் சோம சேகரச் சோழனுகவும் மனைவியாகவும் வாழ்கின்றார். ஆங்கவரிடத்துக் காந்திமதி யென்னும் பெயருடன் வளர்தி. நாம் திருமணஞ் செய்வேம்” என்று அருளிய கட்டளைப்படி வளர்ந்திருந்தமையால், சோம சுந்தரப் பெருமானது திருவருளாஞ்ஞாஞ்படி யவன் கொண்டு வந்து அளிக்க, பெண்களின் சாமுத்திரிகா லக்கணத்திற்கெல்லாம் ஓரிலக்கியமாக நின்ற அக்காந்திமதி யென்னும் வனிதையை நன்னாளில் மணவினைகொண்டு வேல், வளை,

சென்டு என்னு முன்றுந்தாங்கி அரசு புரிந்தார். உலக மெல்லாங்தம் ஒருகுடை நீழலில் தங்கி இன்பெய்த, யானைகளும் சேடனும், ஆதி கூர்மமுந் தம் பாரநீங்கிச் சுகமுற, நீதி பெருக, ஐம் பெருங் குழுவும் என்பேராயமும் * பதினெண்வகை யுறுதிச் சுற்றமுங் கொண்டு இறை மாட்சிகளையெல்லாங் காட்டி யான்டருளா சின்றூர்.

ஸ்கரந்த புராணம்-அகத்திய சங்கிதை

கர்பாதானுதி கர்மாணீயதானுதி கர்மாணீயதாகாலம் விதானதः |
பூமீத் ஸாந்தர பாண்டியே சொல்யாத தாச்சமுனி ச்வரையே : |
தசமேமாளி ஸம்ப்ராப்தே ரெளத்ராகே ஸேர்ம வாஸரே |
அரிஷ்டம் சொபயயன் தீப்த்யா தாரதாரி ஷடானன : |
ஏகானனஸ் ஸன் ஞாதபூந் ஹலாஸ்யேச் வராக்ஞா |
ஸலத்யஸ்ஸக தச்சராளித் பூர்ப்புவஸ் ஸ்வர் சிவாளினும்.

திருவிளையாடற் புராணம்

இந்திர சால விச்சை கார்ட்டுவா னென்னத் தன்பாற்
செந்தழ னுட்ட மீன்ற செல்வனைக் கருப்ப மெய்தா
தந்தமி லுயிரு ஞால மனைத்தையு மீன்ற தாயாஞ்
கந்தர வல்லி தன்பாற் ரேன்றுமா றுள்ளஞ் செய்தான்.
“வழுதியர் பெருமான் றன்பாற் கந்தனே வந்தா னென்பார் போதியவிழ் கடப்பான் தண்டாரப் புயத்தினங் காளை யன்னான் முதியவர் செந்தியோம்ப லுன்னிய முழங்கக்க காந்தி மதியைமங் கலாஞ் பூட்டி வரிவளைச் செங்கை பற்றி விதிவழி யேனைமன்றல் வினையெலா சிரம்பச் செய்தான்.

உக்கிர வர்ம மூர்த்தயே நம :

* பதினெண்வகை யுறுதிச் சுற்றம் ஆவன—அமைச்சர், புரோகிதர், சேனுபதியர், தூதுவர், சாரணர், கரணத்தியலவர், கரும விதிகள், கனகச் சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகர மாந்தர் முதலாயினேர், அவற்றின் விரிவுகளையெல்லாங் திவாகரம், கயா கரம், பிங்கலந்தை முதலிய சிகண்டுகளிற் பரக்கக் காண்க.

அறுபத்திரண்டாவது வாருஞேக்கிர மர்த்தன முர்த்தி

இவ்வாறு உக்கிர குமாரன் அரசுபுரியுங் காலத்திலே, தேவர்களெல்லாம் வியக்கும்படி சோதிட் டோமம், அங்கிட் டோமம், வாசபேயம், உத்தியம், சோடசி, அத்திராத்திரம், சோம யாகம், சாதுர்மாசியம், பஸித்திரமேதம், சௌத்திராமணி, பெளண்டீகம், அங்கிசயம், இராசகுயயம், விச்சவதித்து, பிரம மேதம், பிரணவமேதம், பசுபந்தம் என்னும் பதினேழு வேள்வி களையு முடித்து, அசுவமேத யாகத்தையுஞ் செய்யத் தொடங்கித் தொண்ணுற்றுராவது வேள்வியைச் செய்தார். இந்திரன் கண்டு நூறு யாகஞ் செய்யின் நம் மரசு கீங்குமே யென்று பொருமை கொண்டு ஒருபாயனு செய்வா னயினன், சமுத்திர ராசனுகிய வருணாளைக் கூவி, ஊழிப் பிரவர்கம்போற் பொங்கி விரைவிற் சென்று “மதுரையை யழிப்பாயாக” வென்று கட்டளை யிட்டனன். விளைவை யறியா வேலை வேந்தனும் வருணனும் அர்த்த ராத்திரியிலே ஊழிநாளில் ஆரவாரித் தெழும் பிரளய வெள்ளம்போலப் பெருகி இரைந்து மதுரையை விளைத்து வந்தான். அஃதறிந்த உக்கிர குமாரன் அமைச்சரொடுங் கடிது வந்து வாயில் பல கடங்கு, திரைகளை யெறிந்து பெரு முழக்கஞ் செய்து வருங் கடலைப் பார்த்து அதிசயத்தராய் நின்றார். சித்த வடிவினரங்கள் சோம சுந்தரப் பெருமான் அவர் நனவிற் ரேன்றி, “அப்பனே ! காலங் தாழ்த்து நிற்ப தென்னை ? விரைவில் வேலா யுத்ததை யெறிந்து, பொங்கி யெழுந்த கடலை வறளச் செய்து உலக மழியாது காத்தி” யென்ன, உக்கிர வர்மப் பெருமானுர் தாம் முன்னர்த் தோன்றிய இடம் (சரவணவாவிக்கண்) நீரென்றும் பாராது உலகுயிர் பொருட்டு வேலாயுதத்தைச் சுழற்றி எறிந்தார்.

ஆகாயம் அளாவி யுயர்ந்து வளர்ந்த பெருஞ் சமுத்திர வெள்ளமானது குரியன் முற்பட்ட பனிப் படலம்போற் கலீறென வற்றிக் காளின் மட்டைய் நின்றது. நீருருவனுகிய வருணனும் வளியோடுங்கி அச்சமுற்றுக் கடற்குள் ஓளித்தான். இந்திரன்

முதலிய தேவர்கள் யாவருஞ் செய்வகை தெரியாது வெட்க முற்றூர். மற்றை யுயிர்கள் யாவும் உயந்து உக்கிரவர்மனரது செயலறிந்து போற்றி யானந்தக் கடலில் முழுகின. வள்ளலாம் உக்கிரவர்மர் யாவரும் வியக்கத் தம் கோயில் புக்கு உலகைப் புரங்கிருந்தார். வருணனது உக்கிரத்தை யடக்கி யுலகைக் காத்தருளினமையால் வாருணேக்கிர மர்த்தன மூர்த்தி யாபினர். இதனைச் சக்தியா சிங்கு தாடன மூர்த்தியென்று ஆலாஸ்ய மான்மியம் அறைகின்றது.

ஆலாஸ்ய மகாத்மியம் - பதினேழாம் அத்தியாயம்

மதுராஞ் சோதயா மாஸ மகதம்ப ; பிரவாஹுகை : !
தேவேந்தர ந்யாயபயாத் எத்தியஸ் சமுத்ரஸ் சமபிரமாங்கித : !
ஸித்வேஷும் விசித்திரம்ஸ த்ருத்வா ஹாலாஸ்ய நாயக : !
ஸ்ரார்தம் குமாரேண உக்ரேண தீத்ராகட்சத் ஸஸம்பிரமம் !
தத்கருண்ய கடாட்சேண சோதிதஸ் சங்மஹீபதி : !
ஐலப்பிரவாக மம்மோதேஸ் ஸம்ஹர்தும் சக்திமாததே !
சக்திம் விட்சிப்ய விததே பாஷ்மிதக்க சரிதுபதிம !

திருவிளையாடற் புரணம்

அரும்பரி மகந்தொனூற் றூறு செய்துழிச்
சுரும்பரி னிசைத்தருத் தோன்ற றண்ணரு
விரும்பரி முரன்றுகுற் வேம்பி னங்குழைப்
பொரும்பரி வீரன்மேற் பொருது பொங்கினுன்.

விளைவது தெரிந்திலன் வேலை வேந்தனும்
வளவயன் மதுரையை வளைந்திட் டிம்மெனக்
களைவது கருதினுன் பேயுங் கண்படை
கொளவரு நனந்தலைக் குருட்டுக் கங்குலவாய்.

எடுத்த வேல் வலங்திரித் தெறிந்த வேலைவேன்
மடுத்த வேல் சுஃறென வறந்துமான் வளிகெட
வடுத்துவேல் வானைகயின் நிரலடி வணங்குதும்
கடுத்தவேல் வலான்கணைக் காலின் மட்டானதே.

வாருணேக்கிர மர்த்தன மூர்த்தயே நம:

அறுபத்து மூன்றுவது

பாக சாதன கருவ பங்க மூர்த்தி

உக்கிர குமார பாண்டியர் அரசுபுரியுங் காலத்திலே, கிரகங்கிலை பிழைத்து. மேகம் மழையாகிய வளத்தைச் சுரத்தவின்றிப் பொய்த்தது. அதனாலே, பயிர்கள் தீயந்து பசும்புல்லின் தலையுங் காண்பரிதாய், உயிர்கள் பசியினால் வருந்திப் பெரிதும் துன்ப மூற்றன. இங்ஙனஞ்சு சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் மூன்றுங் கையற வடைய, மன்னர் மூவருஞ் செந்தமிழ் வளர்த்த அகத் தியனாருமூச் சார்ந்தார். பொதியமலை முனிவர் அவரை நோக்கி “இனி மழையில்லை. யாதினு லென்பது கேட்டிர். மன்னர்களே! குரியனுஞ் செவ்வாயும் முன்னர் செல்ல, அசர குருவாகிய வெள்ளி பின்னர்க் செல்லுதலாலும், சனிக்கோள் இடபம், சிங்கம், மீன் மென்னு யிவற்றினேடு மாறுபட்டு நடத்தலாலும், ஆகாயத்தே கரந்துறை கோட்களாகிய வட்டம், சிலை, நுட்பம், துமம் என்னும் நான்கனுள், தூமம் என்னுங் கொடுங்கோள் எழுந்தமையாலும், இவ்வுலகிற் பன்னிரு வருடம் மழையிலவா கும் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் மழை பெய்விக்கும் இந்திரத் தெய்வத்தைக் கேட்டுப் பெய்வியுங்க” என்றார்.

“உததியை உழுந்தளவாக்கி உண்டுமிழ்ந்த அருந்தவத் தமிழ் முனியே! இந்திரனிடம் யாம் எவ்வாறு செல்வே’ மென்றார். “விரதங்க ணெவற்றினுஞ் சிறந்த சோமவா விரதத்தை யநுட்டித்து. அதன் பலத்தாற் செல்பின்” என்று, சோமவார விரத விதிகளையு முறைத்தார் முனிவர். மூவேந்தரும் அங்ஙனம் விரதம் அநுட்டித்த பலத்தினால் ஆகாய வழியாகச் சென்றார். அதனையறிந்த இந்திரன் மூவர்க்கும் மூன்றுக்கண் தனக்குக் கீழாய இடத்தில் இடுவித்தான், வந்த அரசருள் சேருஞ் சோழனும் இந்திரனை வணங்கிக் கீழிட்ட ஆசனத்தில் இருந்தனர். வருணன் அகங்காரம் அழியக் கடல் கூவறிய வேலாயுதத்தை யுடைய உக்கிர குமானூர் இந்திரனுடைய தவிசில் ஏறி அவன்டன் கூடவிருந்தனர். ஆகண்டலன் அதுகண்டு அழுக்கா றடைந்து, கீழிருந்த அரசர் முகநோக்கி வந்த கர்ரண மென்ச—32

னென்று வினவி, அவர் வேண்டியபடியே மழைபெய்யும் வரம் அளித்து, மணிக்கலன், பொன்னுடை முதலியவற்றையுங் கொடுத்து கீவிர் போமினென்றான். அவர் போய பின்னர் இந்திரன் உக்கிர குமார ஹர்மர் தன்னுசனத்திற் சரியாக வீற்றிருக்குங் களிப்பைப்படும், மழைபெய்விக்கும் வரத்தைக் கேளாதிருத்தலையும் பார்த்து, தெரியான்போல இருந்து, ஒர் விஷயத்தை சினைத்தான். குமார பாண்டியர்க்கு வரிசை செய்வான்போல என்னிறந்தோராற் கொண்டு வரப்பட்ட ஆரமோன்றைக் கொடுத்தான். அதனைக் குமாரக் கடவுளாம் பாண்டியனுர் சிறிதேனும் கஷ்டமின் றிப் பூமாலைபோ வெடுத்துத் தமது கழுத்தில் தரித்துக் கொண்டார். இந்திரன் கண்டு மிக்க வியப்புற்று இன்று தொடங்கி ஆரந்தாங்கு பாண்டியன் எனப் பெயர் பெறுக என்றான். அவற்றை யெல்லாம் ஒரு பொருட்படுத்தாது ஆங்கு ஸின்று, தங்காட்டடைக்கு, வேட்டையாடச் சென்றார் உக்கிர குமார பாண்டியர். மற்றிருவர் நாடும் மழைபெய்து வளம் பெருக, பாண்டிநாடு மாத்திரம் பண்டை சிலையதாக இருந்தது. அதனை மனத்தில்வைத்த உக்கிரகுமார் வேட்டையாடி வரும்போது பொதிய மலையின்கண், முறையே பொன்னும் மன்கல் என்பவற்றைப் பொழியும் புட்கலா வர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகின்னும் மேகங்கள் மேய்வது கண்டு அவற்றைப் பிடித்துச் சென்று சிறையிலிட்டார்.

இந்திரன் கோபங்கொண்டு ஜூராவதத்திலேநிச் சேனைகள் குழ்ந்துவர, மதுரையை வகுது வளைத்தான். உக்கிர குமாரர் கேட்டுப் பொருக்கென வெழுந்து வெகுளி பொங்கச் சேனைகளுடன் சென்றார். பாண்டியனுர் சேனை * பாகசாதனன் சேனையைச் சிதைத்தது. இந்திரன் வங்கெததிக்ததான். குமார பாண்டியர் அவன் விடுத்த படைகளையெல்லாம் விலக்கினார். மேகவாகனன் மற்போர் புரியத் தொடங்கினான். குமார வழுதியாரு மதற் கிசைந்து அதில் இந்திரனை வென்றார். பின்னர் இந்திரன் வச்சிரம வீசினான். அதனைத் தங்கரத்திருந்த வளையை யெற்று வீழ்த்தி இந்திரன் முடியையும் அறுத்தார். முடியற்ற பாகசாதனன் வலி

* பாகசாதனன்—பாகன் என்னும் அசரலைக் கொன்றவன் ; இந்திரன்.

யிழந்து நாணமுற்றுப் பயந்து ஓடிச் சென்றுன். புறங்காட்டி யோடிய இந்திரன், “ ஸ்னாட்டிட்டிற்கு மழை பெய்விப்பேன். விலங்கை நீக்கி மேகத்தை விடுவிப்பாயாக ” என்று திருமுகம் அனுப்ப, அதுகேட்ட குமார பாண்டியர் சினங்கொண்டு மாறு பட்டார்.

அப்போது நாலாங் குலத்தவர்கிய வேளாளர்களுன் ஒரு வரி பாண்டியனார் முற்சென்று, நான் பின்னெயன்று வணங்கினான். குமார பாண்டியனாரும் உயிர்க்கிறுதிவரினும் மெய்காத்துப் பொய் களைச் தொழுகும் நாலாங் குலத்தானான வேளாள சிகாமணியின் மொழியைச் சிவபெருமர்னது ஆப்த மொழிபோற் கொண்டு விலங்கை விடுவித்தனர். மேகங்களெல்லாம் யானைகள்போல் மேலெழுந்து சென்றன, பின்னர் இந்திரன் பயந்து மழை பெய் வித்தான். பாண்டிநாடு மற்றை நாடுகளைப் பார்க்கினும் மிக்க செழிப்புற்றிருந்தது. காராகிய மேகங்களைச் சிறையி னின்றும் கீக்குவித்த வேளாள வமிசத்தார் கார்காத்த வேளாளரெனப் பட்டார்.

பாகசாதனங்கிய இந்திரனது அகங்காரத்தைப் போக்கி யருளினமையாற் குமாரக்கடவுள் பாகசாதன கருவபங்க மூர்த்தி யானினர். இதனை விருத்தாரி மௌவிபேதந மூர்த்தியென்று ஆலாஸ்ய மான்மியத்துப் பதினெட்டாம் அத்தியாயங் கூறு கின்றது.

ஸ்காந்த புராணம் - அகத்திய சங்கிதை

உக்ரர் விசித்ய க்தாரிஞ்சு துரங்கபலாங்வித: | மகத்பி, தூர்ய கோஷ:ஸ ஜெயகோஷச் சவர்தினம் | புரிஞ்ச மதுஸராம் பிரரப் பியசாம்பம் சம்பும் பிரணம்யஸ: ப்ராபாந்த: புரமாத்பூயம் கிரத நீராஜங்கேதஸவ | இந்திரோப மவுவி குன்யேன மஸ்தகேன சமக் வித: | ஸ்ரீமத் தாலாஸ்ய நாதேன மதீயம் ரக்ஷிதம்சிர: | என வருஹஞ் சுலோகங்களா னுணர்க.

+ வேதாகம முதலிய நூல்களின் கருத்தும், சமய சந்தான குறவர்களதும், பெரிய புராணக்காரர் கந்த புராணக்காரர், காஞ் சிப் புராணத்தார் முதலிய தொல்லரசிரியர்களதும் உண்மைக் கருத்தறியார் வேளாளரை மூன்றாங் குலமென் றிடர்ப்படுவர்.

திருவிளையாடற் புரங்கம்

காய்சின மடங்க வன்னுன் கைவளை சுழற்றி வல்லே
வீசினன் குலிசந் தன்னை வீழ்த்தது விடுத்தான் சென்னித்
தேசினன் மகுடந் தள்ளிச் சிதைத்தது சிதைத்த வோடுங்
கூசின னஞ்சிப் போனுன் குன்றிற கரிந்த வீரன்.

இடுக்கண்வர் துயிர்க்கு மூற்ற மெய்தினும் வாய்மை காத்து
வடுக்களைந் தொழுகு நாளை மரபினு னுரையை யாத்த
னெடுத்துரை மறைபோற் குழ்ந்து சிறைக்களத் திட்டயாப்பு
விடுத்தனன் மகடுபோல மீண்டன மேகமெல்லாம்.

பாக சாதன கருவ பங்க மூர்த்தயே நம ;

அறுபத்துநான்காவது

சுவண்சல தண்டன மூர்த்தி

இந்திரன் கரிவத்தைப் பங்கப் படுத்திய உக்கிர குமார பான்
டியர் அரசு புரிய நாளிலே, முன்னர்போலச் சனி, செவ்வாய்,
குரு, குரியன், வெள்ளி, பாம்பு என்னும் ஆறு கோள்களுந்
திரிந்து மழையின்றி மாசிலம் வருந்திற்று. தமது குடைக்கி முகப்
பட்ட உயிர்கள் யாவும் வருந்திப் பசியால் அலமருதல் கண்ட
குமார வர்மனார் ஆலவாயடி களிடஞ் சென்று குறைக்க, அவரும்
பேசா திருந்தார். பாண்டியனர் இது காலக் கொடுமைபோலும்! என்று மீண்டு தங்கோயிலடைந்து துயில, பெருமான் அவர் கன
விற்சென்றுசித்தர்போனின்று, " மைந்தனே! இப்போதுமழையை
விரும்பி வருந்தாதே. பூமிக்கு நடுவிடத்துள்ள மேரு மலையினோர்
குகையுள் அளவிறந்த பொன்னுள்ளன. மேருகிரியின் கருவம்
போகுமாறு செண்டாலடித்து, பாறையைத் திறந்து வேண்டிய
பொன்னை யெடுத்துக்கொண்டு, அடைத்து நின் முத்திரையும்
பொறித்துத் திரும்புதி " யென்றார், குமார பாண்டியர் விழித்து,
நீத்திய கடன்களைச் செய்து, தங்கையாரைப் போற்றிச் சேளைக
ஞடன் தேரிலேறிப் பல வாத்தியங்கள் முழங்கச் சென்றார். ஆங்

64-வது அந்தியாயம்

சுவனுசலன தண்டன மூர்தி

காங்குள்ள தம் நாடு கடந்து சோழங்கு சாரின்து அவனுலுபசரிக் கப்பெற்று, தொண்டைநாடு, வடுகநாடு, கருநடதேசம், அருஞ்சுரம், விராடதேசம், மத்தியதேசம், காசி என்னும் இவற்றை யெல்லாங் தாண்டி, ஆயிரயோசனை யளவுடைய * குமரி கண்டத் தையும். அதுபோலுள்ள ஏனைய எட்டுக் கண்டங்களையும் உடைய பாதகண்டத்தை அகன்று, இமயத்திற்கு அப்புறத்தாக வள்ள கிம்புருட கண்டத்தையும். அரி வருடத்தையுங் கடந்து சிடதஞ் சாரிந்தனர். அதற்கப்பால் இளாவிருத வருடத்தையுங் கடந்து சம்புஷி குழங்கோடுங் கானகங் கண்டு இறும்புதுற்று மேருமலையின் பக்கல்சென்று மலைத் தெய்வத்தை நோக்கி,

“மலைகளுக்கு அரசே! என் தந்தையாரின் திருக்கர வில்லே! பூமிக்கு ஓர் ஆதாரமே! அளவிலாக் கோள்களும் நட்சத்திரங்களும் தழுவிச் சூழ்கின்ற தெய்வத மலையே! தேவர் கோயிலே” யென்று விளித்தார். மலைத் தெய்வம் வாராது காலங் தாழ்த்தது கண்டு குமார பாண்டியர் அதனைத் தண்டிக்க உன்னிச் செண்டு கொண்டு சிகரத்தில் மண்ட அடித்தார். அடித்தகாலீ, அசையாத மேரு அசைந்து பந்துபோலத் துடித்து, தேவர் இருக்கும் மாட சிகரங்கள் யாவும் வெடிப்புற்றுப் பலமணிகளையெல்லாஞ் சொரிந்தன, உடனே மலைத் தெய்வம் எட்டுப் புயங்களும் நான்கு தலைகளும் வெள்ளைக் குடையும் உற்ற வடிவத்துடன் வந்து தாழ்ந்து கூறும். “ஐயனே! தேவீரது தந்தையாராகிய சிவ பெருமானைத் தினங்கோறும் இவ்வடிவுடன் சென்று பூசித்து வருவேன். இற்றைத்தினம் ஒரு பெண்ணினுசையால் அது தவறிற்று. அக்கொடிய பாதகத்தை எம்பிரான் தண்டித்து நீக்கி யருளினிர். அதற்கு அடியனேன் செய்யும் கைம்மாறியாது?” என்று பொன் இருக்கும் இடத்தையுங்காட்டிற்று. பாண்டியனுர் ஆங்குச் சென்று திறங்கெடுத்து, முன்போலடைத்து முத்திரை

* பரத ராசன் றன் குமாரிக்குக் கொடுத்த கண்ட மாகலாற் குமரிகண்ட மெனப் பெயர் பெற்றது. இம் மூர்த்தியி னியல்களை யெல்லாம் ஆலாஸ்ய மாகாரத்மியம் இருபத்தோருவது அத்தியாயத்திற் பரக்கக் காணக. ஆங்கது .. மேரோ காஞ்சன ஹரண மூர்த்தி .. யென இவ்வீலையைக் கூறுகிற்கும்.

யிட்டு மதுரைநாட்டைத் து மழைபெய்யுங்காறும் உயிர்களின் துன்பங்களை நீக்கிக் காத்தருளினார்.

இங்ஙனம் சுவனைசலம் என்னும் மேருமலையின் கர்வத்தை யொழித்துத் தண்டித்தமையாற் சுவனைசல தண்டன மூர்த்தி யாயினர்,

திருவிளையாடல் புராணம்

அடித்தலு மசையாமேரு வசைந்துபொற் பந்துபோலத் தூடித்தது சிகரபங்கி சுரர்பயின் மாடப்பங்கி வெடித்தன தருணபானு மண்டலம் லிண்டுதூளாய்ப் படித்தலை தெறித்தாலென்னப் பன்மனி யுதிர்க்கவன்றே.

சுவனைசல தண்டன மூர்த்தயே நம:

அறுபத்தைந்தாவது

சுகல கலா வல்லப மூர்த்தி

முந்தைக் காலத்தோர்நாள் கலைப்புலவர்களுக் தேவர் முனிவர் முதலாயினேருங் கூடியிருந்த சபையிலே வித்வ தாம்புலங்கொடுக்க நேர்ந்தது. யாவர் என்டு முதன்மைப் புலமை யுடையவர்; எவர்க்குக் கொடுக்கலாம்? என்னும் ஆராய்ச்சி தொடங்கிற்று. அதுகாலே, ஆங்கிருந்தாருள் முதியவனும், “ஓம்! ஓம் லம் நமஸ்தே கணபதயே! தவமேவ ப்ரத்தியக்ஷம் தத்வமசி!” எனவருட மதர்வனை வேதப் பிரதிபாதிகரான விநாயகக் கடவுளைப் பூசித்துப் பேற்றகரும் பேறு உற்றவனும், சங்கத் தமிழ் மூன்றும் அவர்ஸ் தரப்பெற்றவனும், சங்கப் புலவர்களை வென்றவனும் பரமாசாரியராசிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுடன் கானகத்திற் கலா விநோத சம்பாடனை செய்தவனும், தெய்வப் புலமையனும், பாண்டிய னவைக்களத்தில் நாட்டப்பட்ட *பொற் சங்கிலையைத்

* இங்ஙன மெளவையா ரறுத்திருக்க விவெண்மை யுணராவைணவர் சிலர் தம்மாள்வாரு னொருவ ரறுத்தர்ரென் றரைத்துப் பெரியோரா னெள்ளப்படுவர்.

தன்னமிர்தவாக்கரல் துண்டாகச் செய்தவனும், சரசுவதியின் அம்சமாகத் தோன்றியவனும், அதிகமா னெடுமான் அஞ்சியி னிடம் அமிர்த முடைத்தாங் கருநெல்லியங் கனிபெற்றி செடு நாளாக வசிப்பவனும் ஒன்னவையாகலான், அவனே இத்தாம்பூலம் வாங்குதற் குரியளன்று கொண்டுசென்று “இதனை ஏற்றருள்க” என்று பணிந்து நீட்டினர்.

தெய்வப் புலமை படைத்த ஒன்னவைப் பிராட்டி யன்னவரை நோக்கி, “அன்புடையீர்! இது பெறற் குரியவர் யாமல்லேம். புலவர்களாகிய தேவர்கட் கெல்லாம் அதிபனும். ஐந்திர வியாகர னாம் என்னும் அரிய இலக்கணஞ் செய்தவனும், உலகிற்குக் காரணமாகிய மழையைப் பெய்விப்பவனுமான இந்திரன்பாற் சென்று ஈமின்” என்றருளினள். அன்னவ ரதிசயித்துச் சுவர்க் கஞ் சென்று சிகழ்ந்ததுரைத்து, அவர்க்கு நீட்டினர். இந்திரனுர் உளாநடுங்கி யுரைக்கும். “ஐயகோ! இது பெறற்கு யான் பிரிய னல்லேன். என்னினுஞ் சிறந்த புலவர் ஒருவருளர். அவர் இறைவ னிடம் புலமை பெற்றவராய், சர்வ ஞானக் கடலாய், உமையை மணந்த ஞான்று உற்ற இடர்களைந்த தவத்திற் கதித்தவராய், பிரணவோபதேசம் பெற்றுச் சங்கமும் முதனாலுங் தந்தவராய், பெரிதாய் விளங்கும் மகோததியை உழுந்தளவாக்கி யுண்டு. அண்ட கோளகைகாறும் உயர்ந்து வளர்ந்து மேலுலகர்க்கெல்லாம் பேரிடுக்கண் புரிந்த விந்தமலையை ஒரு திருக்கரத்தான் அடக்கிப் பாதலம் புகுத்தி, வில்வல வாதாவியரை யழித்துக் காவிரி தீதந் தென்றிசை யறச்செய்து, குற்றால நாதரைக் குறுக குறுக வெனக் குழைத்து விங்க வடிவமாக்கியவராய் விளங்கு மவர்தம் பெருமை புகலற் கரியதே. ஆகவின் அவரிடங் கொடுபோதிர்” என்றேவினன்.

† நெடுநாள் வாழ்ந்தமையா னன்றே ஒன்னவை என்னும் பெயர் போந்த தென்னு மேதுவறியாது காலநிட்டங் கண்ட வாங்கில வுணர்வினர் சிலர் ஒன்னவை யிருவரென்று உரைத்து இடர்ப்படுப. இச்சரிதம் இந்திர னாவைக்களஞ் சென்ற ஒன்னவையை யவன் “புலவர்” என்று அழைத்த தெனவும். அதனைக் கேட்ட ஒன்னவையார் தாம் அப்பெயர்க் குரியேனல்லேனேன, ஆங்கிருந்த அகத் தியனுர், சரசுவதி முதலாயினாரும் அங்ஙனே கூறின ரெனவு முரைப்பார் சிலர். அது பொருந்தாமை யுணர்க.

அவர்கள் அங்கனே தென்றிசைக்கனுள்ள பொதியமலை நோக்கிச் சென்று குறுமுனிவர் திருவடிகளைப் பணிந்து ஆங்காங்கு சிகிம்பிதன கூற அவருக்கரப்பார். “கல்விப் பேற்றின் பெருமை கண்ணார்! எழுத்தின் சிழத்தி நாமகளாகலானும், திரிபுர வதஞ் செய்தருளுங்காலத் திறைவன் அவனுருக்கொண்டு நடித்தருளவரும், அவ்வப்புலவர்கள் நான்தோறுமமரிந் தன்ன வர்க்குச் சௌரல்வன்மை யளித்தலா னுமகளெனப் பெயரிருத்தலானும் அவனே கலா வல்லப முடையவள். அவனே இதனை யேற்றற் கருகமு முடையவள். ஆகலினங்குக் கொண்டு செல்குதீர்” என்றேவினார்.

அவ்வாஞ்ஞானையை மறுக்க லாற்றுது அன்னோர் சத்திய லோகஞ் சென்றனர். ஆங்கே வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெண்ணிறத்த பணிடுண்டு வெண் பூமாலை புளைந்து வெண் சந்தன மணிந்து விளங்குஞ் சரசுவதி தேவீயார் வீற்றிருந்தனர். இவர்கள் அவரை வணங்கி இருக்கு வேதத்திலே கூறப்பட்ட சரஸ்வதி * தசச் சுலோகி யென்னு மரிய மந்திரமாகிய,

நேராறஹார கனசார சுதா கராபா கல்யாணதாம் கனக சம்பக தாமபுஷாம்! உத்துங்கபீன குசகும்ப மனேஹராங்கிம் வாணிம் நமாமி மனஸா! வசஸாம் விபூத்யை ஓம் பிரணேதேவீ சரஸ்வதி வாஜேபிர் வாஜீசிவதி |

என்னு மிதனைக் கூறித் துகித்தனர். கலைமகள் கேட்டு யாது காரணங் கழறுதிர் என்னலோடு மிவர் உரைப்பார். “இசை மடந்தாய்! வித்வ தாம்புலங் கொடுக்கவேண்டிக் குரு முனிவர்பாற் போந்தகாலை யன்னவர் சகலகலா வல்லியாகிய ரின்னிடம் போமாறு ஆஞ்ஞாபித்தனர். ஆகலி னிதனை யேற்றருள்க” வென்று வேண்டினாராக. ஞான மூர்த்தியாஞ் சரசுவதி யவர்களை நோக்கி யுரைக்கும். “அம்மவோ! யான் தாம்புலம் வாங்கற்கு

* இம் மந்திரத்திற்கு இருடி ஆச்வலாயனர். சந்தச, அநுட்டுத் தேவதை ஸ்ரீ வாகீஸ்வரி. யத்வா ஸ்ரீதி பீசம். தேவீம் வாசம் சக்தி. பிரணேதேவீ கிலகம் என்று அறிக. இன்னும் பிரணேதேவீத் திய மந்திரம், பாங்கான மந்திரம், மகோ அர்ணேதி மந்திர முதலியனவும் இங்கு வேதத்திற் சரஸ்வதி ரகசிய சாகையிற் கூறப்படுகின்றன.

உரியள்ளன். நான் கற்றதுங் கல்லாததுமான அளவுகளையறையுங்கால் கற்றதேர் கைக்குளாடங்கிய மண்ணைவாகும். கல்லாதனவோ உலகளவு இருக்கின்றன. ஆகலால் பூரண கலாவதியாயிருப்பவர் திரிபூரா பரமேச்சவரி யென்பது தேற்றம். அவர்தம்மையே அதர்வனை வேதமும்,

ஸர்வ மந்திரா ஸங்கதரம் பிடோப பீட தேவதா பரிவருதாம் ஸகல கலாவியாபிஸ்ம் தேவதாம் ஸாமோ தாம் ஸபராஹாம் ஸஹ்ருதயாம் ஸாம்ருதாம் ஸகளாம் ஸேக்தரியாம் ஸதோதிதாம் பராம் வித்யாம் ஸ்பஷ்ட க்ருத்வா ஹ்ருதயே சியாய விஞ்ஞாய சிலியம் கமயித்வா திரிபூரம் பரமாம் மாயாம் ச்ரேஷ்டாம்.

என்றால் தொடக்கத்தவ உரைக்கின்றது. சிவாகமங்களும் அவ்வம்மையார் தம்மையே வாகீசுவரி யெனக் கழறுகின்றது. ஆதலான் அவரிடஞ் சென்று கொடுக்க வென்றேவினன், அவ்வாறே யன்னேர் திருக்கயிலைமலை சென்று திருநந்தியங்கடவுளின் விடைபெற்று அம்மையார் தம் நாயகரான பரமபதியுடன் றிருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்குங் கோயில் சென்று வணங்கித் துதிப்பாராயினார்.

“ஸங்கிதாய ஹ்ருதய கமல கர்ணிகாயாம் பராம் பகவதிம் ஸக்ஷமீம் மாயாம் ஸதோதிதாம் மஹாவச்யகரீம் மதநோங் மதநகாரினீம் தநூர்ப்பாண தாரினீம் வாக்ஷிச்ரும் பினீம் சந்திர மண்டலம் மத்யவர்த்திதம் சந்தரகளாம் சப்தசீம் மஹாஶ்தயோ பஸ்திதாம் ஸ்ரீ பிடே பராம் பைரவீம் சித்களாம் மஹா திரிபூரா தேவீம் த்யாயே”

என வருஉம் வேத மத்திரங்களை யெடுத்து வழுத்தியகாலை அம்பிகையா ரென்னென்று வினவியருளினர். அவர் சிகழ்ந்ததைக் கூறினர். அவற்றைக் கேட்ட ரூ ஸி ய மகாதேவி திருவாய்மலர்ந்தருளும். “அன்பீர்! தலைச்சங்கத்தி வீருங்கு தமிழாராய்ந்தமையாலும், தமிழை வளர்த்த புலவன் அகத்தியனுக்குச் செந்தமிழைச் செயியறி வறுத்தமையாலும், கடைச் சங்கத்திலே களவியலின் மெய்யுறையைக் காட்டினமையாலும், பரமகுருவாங் தன் தந்தையார்க்குப் பிரணவர்த்த மொழிந்து சிவகுருவாய் விளங்கலானும், நக்கேரன் முதலீய அடியவ ரறையுக்கு

தமிழ் மாலை கேட்டு அவர்க் கருள்புரிதலானும், பராசர குமாரர்கள் நந்தி முதலரயினேர்க்கு ஞானேபதேசம் புரிதலானும், செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்புள்ள அகப்பொருளிற் கனவியல் கற்பிய வென்னும் இரண்டனுட் கனவியலொழுக்கை மடவிரல் வள்ளியானும், கற்பியல் என்னும் ஒழுக்கத்தைத் தேவ குஞ்சரியானும் நிறுத்து உணர்த்தினமையானும், சர்வ கலாஞ்சான சத்தி யென்னும் வேலாயுதத்தைத் தரித்து ஞானசத்திரான் ஞான சத்தி யான்மா வென வீளங்கலானும், அருணகிரியின் புகழ்கொண் டருளியதனானும், வேதப் புவவனென விளம்பிய விரிஞ்சனைச் சிறையிட்டமையானும் இன்னும் பல வேதுக்களானும் நங் குமரன் சுப்பிரமணியனே சகலகளா வல்லப னவான் அவனிடஞ் சென்பினென்று சொல்லியருளினார்.

அவ்வாறே அவர்க ஸிறுதியிற் கந்த லோகஞ் சார்ந்து பரமகருனாசிதியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் துதித்துப் பன்முறை வணங்கி நின்றனர். வந்த காரணம் யாது என்று வினவியருளினர் கந்தவேள். இவர்கள் தாம்வந்த காரணத்தை விண்ணப்பித்து நின்றனர். சகலகலர் வல்லப மூர்த்தியாகிய குமாரக் கடவுள் புன்னகைபுரிந்து ஏற்றுக் கொண்டேம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள வீரவாகுதேவர் வந்து அதனை யெடுத்தனர். அதனுலவர்களுங் குமாரக் கடவுளின் மகிழமைகளைப் பாராட்டி ஆனந்தக் கூத்தாடினர். இதனால் குக்கக் கடவுளார் சகலகலர் வல்லப மூர்த்தி யாயினர்.

த விப்பாடல்.

* புலவிரென் றெனையமைத்தீர் புரந்தரனே யெனவவனும் பொதிகை வெற்பி, னிலகியதோர் முனிபுலவ னென்றலுமே யவனுங்கேட்ட டிரங்கினின்று, கலைமகளாம் புலத்தியெனக் கலைமகளுங்

* புலவிரென் றெனையமைத்தீர் புரந்தரனே யானல்ல பொதிகைவெற்பி, னிலங்கியகோ முனியென்றும், கும்பமுனிவனுமே முங்கே யெளியேனல்லேன், கலைமகளாங் கல்வியெனக் கலைமகளும் யானல்கழறக் கேண்மின், மலையரையள் மகன்சுதனஞ்சரவணெனன் புலவனென வாழ்த்தலாமே. எனச் சிலர் பாடங்கொள்வார். அது பொருந்தா தென்க.

கருத்தறிந்து கெளியென்ன, மலையரசன் மகள்புதல்வன் சரவணவேள் புலவனென வகுத்தானன்றே.

இவ்வாறுச் சபையினர்தாங் கேட்டு நனி விம்மிதமுற் றியம் பொனதை, துவ்வாரு மொளிவடிவிற் கந்தபுரஞ் சென்றிறைவன் துதித்துஷிற்ப, வவ்வாறங் குணர்ந்தருளிப் புன்னகைபூத் திவ் வரிசை யழிசிற் கொண்டேந், தவ்வாத குணத்திரெனுஞ் சகலகலா வல்லபனஞ் சாமிதானே.

சகலகலா வல்லப மூர்த்தயே நம :

—
அறுபத்தாருவது

அபிடேக குமார மூர்த்தி.

பரதக் கண்டத்தினுள்ள குக தலங்க ளெல்லாவற்றினும் மேலானவை பதினெட்டுத் தலங்களாகும். அவையாவன:— இந்திரலீலம், கனகலம், பொதியமலை, பழீமலை (திருவாவினன் குடி) சவாமி மலை (திருவேரகம்) விசாக பட்டினம் (விசாகபவனம்) திருப்பரங்குன்றம், குமாரதாரை, சந்தனுசலம் (திருச்செங்கூர்) தண்டக வனம், கதிர்காமம், கையச்சித்தம், திரிகூடாசலம், குமாரவனம், சிங்கபேரி பட்டினம், விருத்தாசலம், முகாம்புரி. துங்கபத்திரோத்தரம் என்பனவாம். இவற்றுள்ளே (இந்திரலீலம் என்னும் தலத்தில் விற்றிருக்கின்றவரே அபிடேக குமார மூர்த்தி எனப்படுவர். அதன் வரலாறு வது:—

முகிற்கூட்டங்கள் வந்து படிகின்ற இமய மலையின் பக்கத்திலே பல வளங்களை யுடைத்தாய். மும் மூர்த்திகளுங் காவல கொண்டு இருக்கும் இந்திரலீலம் என்னும் பெரிய நகரம் ஒன்றுள்ளது. அதன்கண் விட்டுனூ, பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, ஆகாய கங்கை முதலிய புன்னிய தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றுனும் அபிடேகஞ்செய்து, மனி முடிகுட்டிப் பூமாரி பொழிந்து, வேத மங்கள வாழ்த்துக்களைக் கூறிக் குமரர்க் கடவுளைப் பூசிக்க, பெருமான் கருணைர்ந்து,

“தேவீர்காள் நுமக்கு என்னவேண்டு” மென்றார். வீட்டு ஆமுதலினோர், ‘ஜைனே। தேவீர் எங்கள் எல்லாருக்குங் தலைவராய், எஞ்ஞான்றும் இவ்வாரூய அபிடேகத்தை இயற்ற அதனை ஏற்றுக்கொண்டு எங்கட்டு வருங் துன்பங்களை யெல்லாம் கெடுத்து அன்றமுதல் அபிடேக குமார மூர்த்தி யென்னுங் திருநாமங்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

திருச்செந்துரப் புராணம்.

எழுமுகிற படலை தூங்கு மிமயமால் வரையின் பாங்க
ரழகினுக் கழகு நோக்கு மாடியின் சிறப்பு வாய்த்துச்
செழுமைபெற றுயர்ந்த ஞானச் செய்யவிங் திரநீலப்பேர் ·
தழுவிமுத் தேவர்காக்குங் தகையபட்ட டினமொன் றுண்டால்.

அந்தமா நகரிற்றேவர் யாவருங் திரண் டன்பாக
முந்துமோர் தேவர்சேனு பதியென முருக வேட்குச்
சிந்தை யார்வத்தி ஞேடுங் திருமணி மவுளி குட்டிச்
சந்தநான் மறையின் வாழ்த்தித் தண்மலர் மாரி தூற்றி.

அன்றுதொட்ட டின்றுகாறு மாராரு ளபிடேகப்பே
ரொன்றிய குமரனென்ன வும்பர்கள் வணங்கி யேற்ற
வென்றிவே வண்ணல் பேர்ற்றி வேண்டுநர் வேண்டி யாங்கே
நன்றருள் புரிந்துவேத நவிற்றவிற் றிருந்தான் மாதோ.

அபிடேக குமார மூர்த்தயே நம:

அறுபத்தேழாவது

சடாதிப முர்த்தி.

கங்கா நதிக்கரையிலுள்ள கனக ஸம் என்னுங் தலத்திலே
அழகு விளங்க வீருக்குங் கோயி ளென்றுண்டு ஆங்கே வித்தியா
ஸ்லாச மண்டபம் எனப் பெயரிய ஒரு பட்டி மண்டபம் விளங்கும்.
அதன்கட்டு குமாரக் கடவுள் ஆயிரகோடி குரியப் பிரகாசம்
போன்ற நவமணிகள் இழைத்த சிங்கவாசனத்தின்கண், ஒரு
திருக்கரத்திலே வேத்திரப் படையும். ஒரு திருக்கரத்தில் வேத

முதலிய உண்மை நூல்களுஞ் தரித்து, மற்றொரு கரத்தை மார்பில் வைத்தருளிய திருக்கோவத்துடன் வீற்றிருந்து, வேதம், உபாநிடதம், சிவாகமச் சித்தாந்தம், மிருதி, புராணம், இதிகாசம் தருக்க முதலாகிய வடமொழி தென் மொழிகளையெல்லாஞ் சகல லோகத்துமூன்றை தேவர் முனிவர் முதலாயினார்க்குணர்த்தி அருள்வர்.

அங்கே விட்டுனு, பிரமன், இந்திரன் என்பாரும், தேவர், அசரர், கருடர், கின்னரர், கிம்புருடர், இயக்கர், ஸிஞ்சயர், இராக்கதர், கந்தருவர், சித்தர், சாரணர், பூதர், பைசாசர், தாரகாகணம், ஆகாயவாசிகள், நாகர், போகழுமியர், தைத்தியர் என்னும் பதி னெண் வகைப்பட்ட கணத்தவருட் பேரறிவும் பக்குவழும் வாய்ந்தவரும், அகத்தியர், வசிட்டர், மார்க்கண்டேயர், அத்திரி பிருகு, அங்கிரா, விசுவாமித்திரா, நாரதர், பிப்பிலாதர், புசுண்டர், சனகர், சனுதனர், சனந்தனர், சனற்குமரர், சதிக்கணர், கபிலர், ததிசி, துருவாசர் தத்தாத்திரேயர், வாமதேவர், கண்ணுவர், சதானந்தர், சாதாதபர், சிகண்டி, தெளமியர், கணுதர் கௌதமர் சுகர், பாசத்துவாசர் முதலாய இருஷி மாணவரும், சுவாபம் புவர், பிரசாபதி, உசன், பிருகற்பதி, ஆதபன், இந்திரன்மிருத்தி வசிட்டன், சார்ச்சுதன், திரிதாமன், விடபன், தருமன், தரக்கு, திரியாருணி, தனஞ்சயன், கேமகன், உருதுஞ்சயன், பாரத்துவர்சன், கோதமன், வாச்சவான், குட்டுமாயணன், திரணவின்து, வான்மீகி, சத்தி, பராசரன், சாது கண்ணன், கிருஷ்ணத்துவவ பாயனன் (திருமால்) என்னும் இவர்கள் ஒவ்வொர் துவாபர யுகங்கடோறும் வேத வியாசராகப் பிறத்தலால் இதுகாறும் பிறந்த இருபத்தேழு வியாச மாணுக்கர்களும், அசரர் குருவும் தேவ குருவுமாகிய சுக்கிரன், வியாழபகவான் என்னும் குரு மாண வரும் குழ்ந்து பாடங்கேட்டு முறையின் இருந்து பயிலப் போதிப்பர் வியாதர்கள் மாணுக்கர்கள் ஆகிய,

சுரதன், தமனன், சுகோத்திரன், கங்கணன், உலோகாதியோர் சதக்கிரது, சைகிடன், தகிவாகன், விடபன், பிருகு, உக்கிரதபன், அத்திரி, வாலி, கோதமன், வேதசிரிடபன், கோகணனன், குகன், சிகண்டி, சடாமன், அட்டகாசன், தாருகன், இலாங்கலி, சுவேதன், குலி, திண்டாழுண்டி, சமிட்டுனு, சோமதர்மன், இங்கு

லீசன் என்பவருஞ் குழந்திருந்து பாடங் கேட்பர். இவர்க்குற்ற ஐய விபரீத மயக்கங்களை யெல்லாம் கீக்கித் தத்துவ ஞானத்தை யுணர்த்தி யருளலானும், இம் மாணவர்க்கெங்லாங் தலைமை பெற்ற ஆசிரியராகலானும் சீடாதிப மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றனர். அதனேயே சிங்யேச மூர்த்தி, பிரதமாசிரிய மூர்த்தி எனக் கூறும் வராகமா பூராணம்.

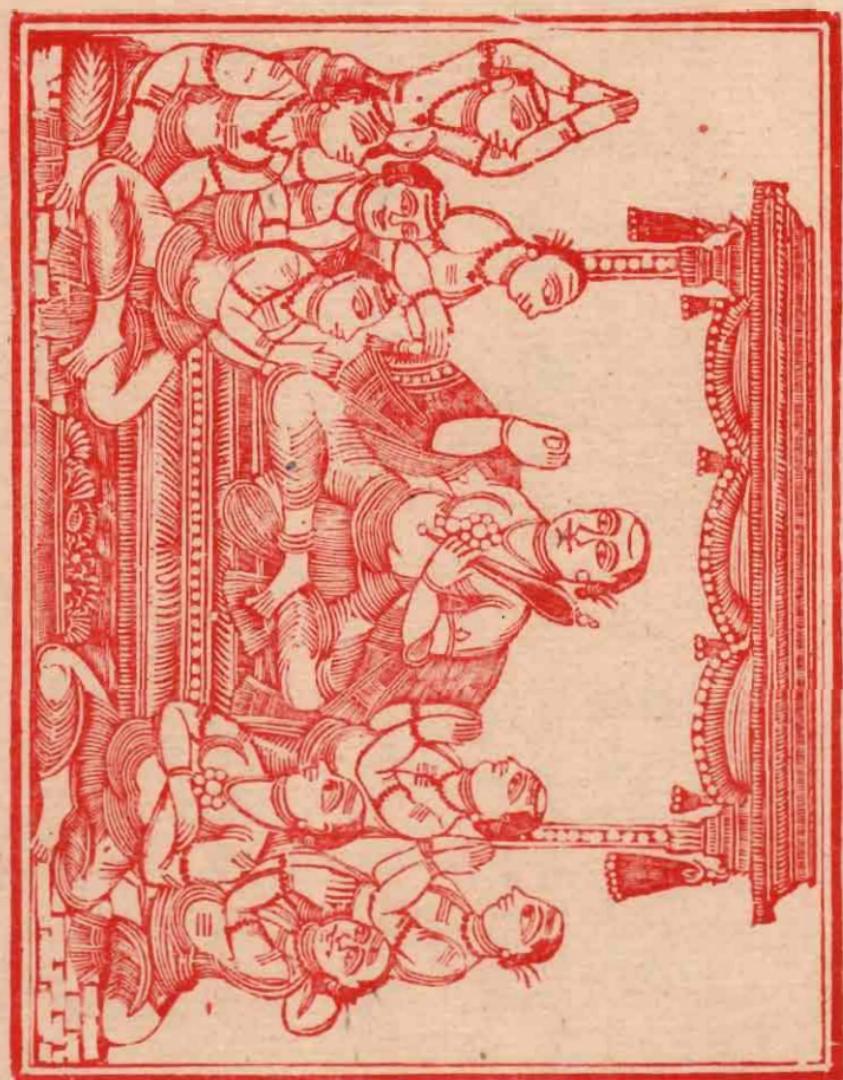
வராக பூராணம் (மொழி பெயர்ப்பு)

வானதிக் கரையின் மஞ்சு வருங்கன கலத்துப் பட்டி
யானமண் டபத்துக் கோடி யருணரோன் றிணைதன் மானக்
கோனெழுத் தாணி வேதங் கொளுஞ் சிவா கமங்க எாதி
மேனாங் முறைக டாரித் தமர்ந்தவேத் திரமுங் தாங்கி,
குரவனிற் பொலிந்து மார்பிற் குருமல ரத்தஞ் சாத்திப்
பரவிய முனிவர் தேவர் பலமறை வியாசர் தாஸர்
திரகலை யமிர்த முன்னைச் சீடா யவரிற் றங்கச்
சரவண பவனுஞ் சீடத் தலைவனு யிருந்தான் மன்னே,

சீடாதிப மூர்த்தயே நம,

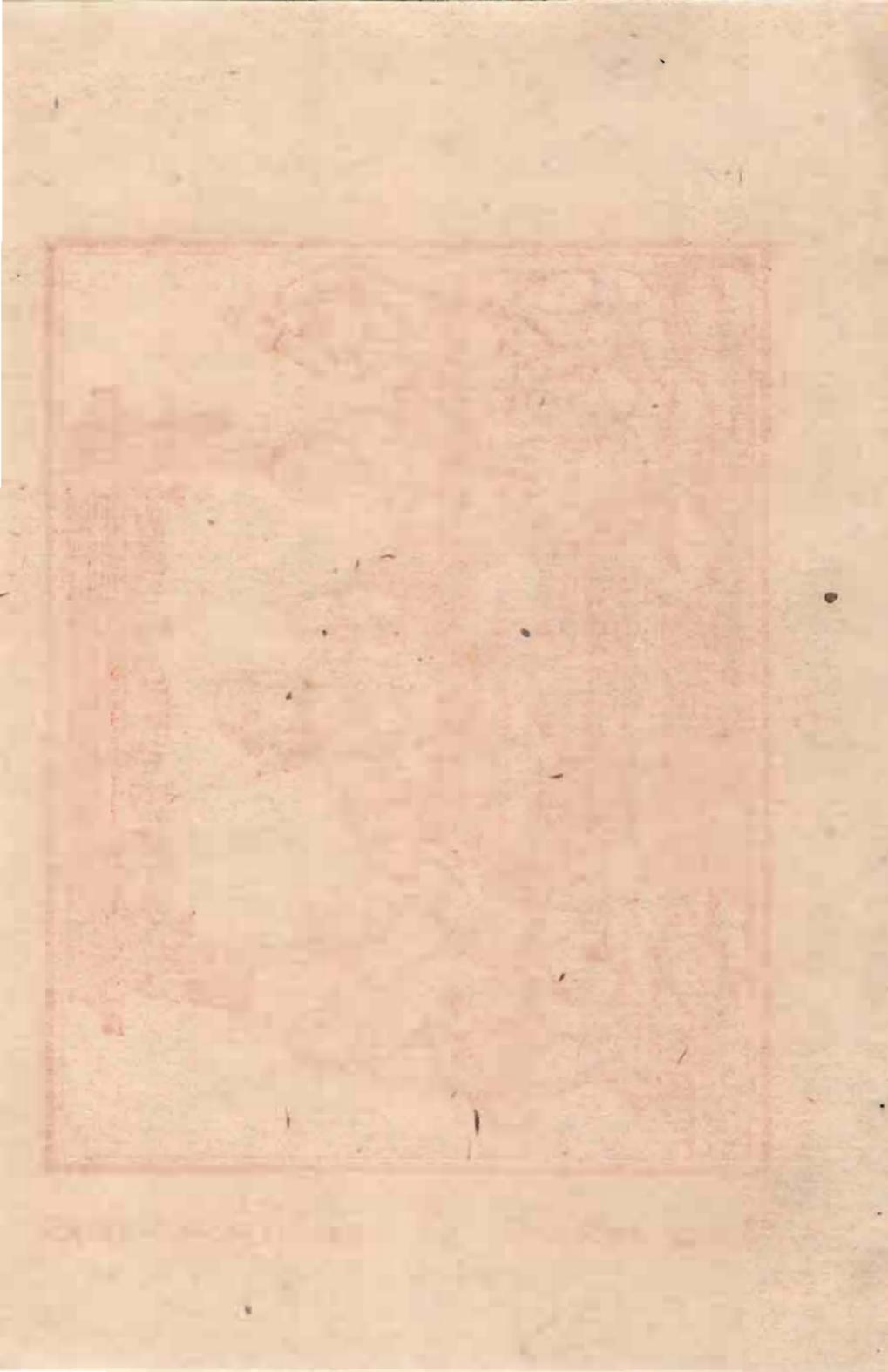
அறுபத்தெட்டாவது குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தி.

இயற்றமிழ் இசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழ் என்னும் முத்தமிழ் தீவிய மணங்கு சிறு தென்றற் காற்றுடன் அளவில் வீசும் பொதியமலைக்கு மேற்கேயுள்ளதும், முத்தியைக் கொடுப்பதும் ஆசிய அந்தரங்க தானத்திலே, குமாரதாரையின் பக்கத்திலுள்ள கலைப் பிரகாச தலமொன் றுண்டு. ஆங்கே ஆதிசைவப் பிராமணர்கள் சிறைந்து வேதாதி கலைகளை அத்தியயனஞ் செய்திருப்பர். அங்கண் பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு சென்று, காமிகாதி சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டாணயும், அவற்றின் பிரிவுகளையும், ஆக்கிரிதி மாங்ஸ்தோகே, திரியாயுஷம், சிந்தாமணி, காலாந்தகம், உருத்திரம், மாதிருகை, மேளாமந்திரம், பஞ்சாக்கர வகை என்னும் மந்திரங்களையும், ஸ்நான விதி, அருச்சனைவிதி, தீக்காவிதி,

68-வது அத்தியாயம்

குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தி

நவ னாவேத்திய விதி, அருச்சனங்களிடி, குண்டலக்கணம், அக்கினி காரியம். காலவிதி, நிமித்த பரீக்கை, பூமி பரீக்கை, பிரவேச பலி, கிராமாதி இலக்கணம், சங்குத்தாபனம், மாநோபகரணக் கிரமம், பத விஞ்சியாசம், குத்திரமர்மம், வாத்துதேவபலி, ஆயாம வித்தார விதி, ஆயாதி சிருபணம், நட்சத்திர சகர விதி, தண்டகாதி விதிநியாசம், துவாராதிப் பிரமாணம், தெய்வத் தாபனம், துவிச சங்கியாவிதி, பிரம தேவ பதாதி, அங்குத்தான நிர்ணயம், கர்ப்பபஞ்சியாசம், பாலத்தாபனம், கிரக விஞ்சியாசம், வாத்து சாந்தி, சாலா லக்கணம், நந்தியாவர்த்த லக்கணம், ஏகதுவி சாலா லக்கணங்கள், சர்வதோ பத்திரம், தண்டமாலிகா லக்கணம். பீடகண்டாதி விதி, சிகரம், தூபினாளம். மூர்த்தாட்டக விதானம், இலிங். கம் என்பவற்றின் இலக்கணம், அங்குரார்ப்பணம், சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை, பிரதிமா லக்கணம், குலம் தெய்வம் இடபம் கோபுரம் பரிவாரம் விமானம் பீடம் என்னு மிவற்றின் தாபன விதி. துவார பூசை, சாளார்ச்சனம். நபனம், நித்திய மகோற்சவ விதி. அடிடேக விதி, பல பூசை, அந்தியேட்டி, பிதிரயஞ்ஞம், பிராயக் சித்தம், சிவசிராத்தம், சம்பு ரோக்கணம், தானலக்கணம், விக்கினேசாதி தாபனம், சேஷத்திர கந்த சிவராத்திர கிருத கம்பள பற்குந பூசைகள் முதலாய விதிகளை யெல்லாம் மந்தர பாவன கிரியாசகிதம் உணர்த்தி அருளா நிற்பார். இங்ஙனம் பிரமசாரி வடிவங் கொண் டுணர்த்துங் குமாரராகவின் குழகனுர் குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தி ஆகி விளங்கினர் என்க,

திருச்சௌந்துரப் புராணம்

மலயத்தின் மேல்பான் முத்தி வழங்குமாங் தரங்க மான சிலயத்திற் குமார தாரை நீணதிக் கரையின் பாங்கர்க் கலைமுற்று முணர்ந்த வேத வாரிடர் கண்ணே யாகித் தலைமைத்தன் வேதபாடந் தணப்பிலா தவர்கள்கூட.

இருந்துருச் சொல்லிக் கொண்டு யாவர்க்கு மிறைவ னகிக் கருந்தட நெடுங்கட் செவ்வாய் கெளரிவார் மூலைப்பான் னானத் தருந்திவெஞ் சம்மைமாய்த் தவாறுமா முகங்கொண் டுற்ற பெருந்தகை யாங் குமாரப் பிரமசா ரிப்பேர் பெற்றுன்.

குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தயே நம;

அறுபத் தொன்பதாவது. வல்லி கல்யாண மூர்த்தி.

இம் மூர்த்தம் சோடச மூர்த்தங்களுள் ஒன்றைய வல்லி கல்யாண திவ்விய மூர்த்தம் போன்றது. அதன் வரலாருவது-சுப்பிரமணியக் கடவுள் வள்ளியம்மையாரைத் திருமணஞ் செய்தருளி யது கேட்ட பிரமன் முதலிய தேவர்கள் விட்டுனுவி னிடஞ் சென்று “கமல நாபனே | உனது திரு மருகராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் சினது கண்ணினின்றும் உதித்த புத்திரிகளுட் சுந்தரவல்லியார் மான் வயிற்றிற் ரேன்றி வள்ளி எனத் திருநாமம் வைத்து வளர்ராக்கக் களனிற் கொணர்ந்து பின்னர் வேடர் இரக்க, அவருரிற் சென்று திருமணஞ் செய்தருளினர். அப்போது யாம் சிவபெருமான் உடன் விண்ணின்று கண் டேம் அன்றி நேரில் தரிசித்து ஆனந்தமுற்றே மல்லேம். தெய்வயானை அம்மையார்க்குத் திருப்பரங்கிரியில் மன்றல் செய்வித்து ஆனந்தித்ததுபோல இதனையும் யாஞ்செய்து தரிசித் தின்புறுதல் வேண்டுமென்று விந்த மலையில் சென்று தவஞ் செய்தார்.

குமாரக் கடவுள் தோன்றி “நும் மெண்ணப்படி யாகுக்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். தேவர்கள் உடனே அம்மகா மலையின் பக்கத்தேயுள்ள இடத்திலே சிறந்த கோயி லொன்று தெய்வத் தச்சனுற் புனைசித்து, திருமண மண்டபம் வகுப்பித்து விட்டுனு முதலிய தேவர்களும், இலக்குமி சரசுவதி முதலிய தேவப் பெண்களும் சிறைந்து அலங்காரஞ் செய்தனர். அனை முடிந்தவுடன் குமரப் பெருமானும், வள்ளி நாயகியாகுந் தோன்றியருள்.

சிந்தா மணியே தெய்வத் தருவே
கொந்தார் தருவிற் குலவுங் கொடியே
யந்தா மரைசங் கெனுமா சிதியே
நந்தா வொளியே நறையே யழுதே
மாவின் குயிலே மருதின் கிளியே
காவின் மயிலே கானப் புறவே
ழுவின் னனமே புறவின் பினையென்
றேவின் விழியா ரினிதேத் தினரால்.

என்று இலக்குமிதேவி முதலாயினேர் துகிக்க, திருமால் முதலாயினேரும் வேத மந்திரங்களாற் றுதித்து வேண்ட, மணச் சாலையுட் பெருமானரும் பெருமாட்டியாரும் புகுந்தருளினர். தேவ மகளிருந் தேவர்களுந் திருமணக் கோலத்தைச் செய்ய, வள்ளியம்மையாரும் கந்தக் கடவுளுந் திருமணக் கோலங் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அதுபோது குமாரக்கடவுள், ஆணவ விருள் தொகுதியை அழிக்கும் வலத் திருக்கரங்கள் இரண்டும் முறையே அபயமாகவும், உருத்திராக்க மாலையை யேந்தியதாக வும், இடத் திருக்கரங்களுள்ளன்று இரத்தினாகும்பத்தை ஏந்தா ஸிற்கவும், மற்றென்று அரையினிடத்தே பொருந்தவும், தெய்வத் திருவெலாஞ் சேர்ந்து திரண்டாற்போலும் வள்ளியம்மையார் வலப்பாகத்தில் விளங்கா ஸிற்கவும், சர்வ அலங்கார முடையராய், மாமாகுசிய திருமால் “மகட் கொடுத்தேன்: ஏற்றருள்க” வென்று கரக நீர் விடுப்ப, திருக்குறு முறுவல் பூப்ப விளங்கி யிருந்து திருமணக் காட்சி கொடுத்தார். யாவருந் தரிசித்து ஆண்தக் கடவில் அமிழ்ந்து இன்றூர். விசாகப் பெருமான் விரும் பித் திருமணக் காட்சி வழங்கி யமர்தலால் அவ்விடத்திற்கு விசாக பவனம் என்று பெயர். அது இப்போது விசாகப் பட்டினம் என வழங்கப் படுகின்றது. வல்லியாகிய வள்ளியம்மையாருடன் மணக் கோலங்கொண்ட அழகா யிருந்தமையால் வல்லி கல்யாண மூர்த்தி யெனப் பெயருற்றார்.

குமா தந்திரம்

வல்லி கல்யாண ஸ்வாமி || ஹஸ்த த்யந்தவேஷ மாலா மபய மபிப்ருதம் குண்ணிகாம் ச்ரோணி பத்தம் சவ்யே வாமே சிஷ்ண்ணே மச்ச வத்ருத விதிநச் சூரி மாநே யுக்தம் | சர்வாலங் கார யுக்தம் ஜல கமலத்ருகா விஷ்ணுநா சாருணைபம் வல்லி கல்யாண மூர்த்திம் சகல சுரகணைஸ் ஸ்தாய மாநம் ப்ரபத்யே ||

தணிகைப் புராணம்-அகத்திய எருள்பெறு படலம்
அல்யாப் பவிஷ்க்கும் வலக்கரங்க ளபய மக்க வடந்தாங்க வெல்யாப் புறுத்த மணிக்கடமுங் கடியு மிடக்கைகத் தலஞ் சேரச் சொல்யா மூனிய வள்ளிவலந் துன்ன மணிசீ ரரிவார்க்கக் கல்யாணத்தி னெழில்வாய்ந்த கடவு ஞருவங் காண்போரும்.

வல்லி கல்யாண மூர்த்தயே நம :

எழுபதாவது

நடன நாத முர்த்தி

குரிய குலத்திலே தோன்றிய அரசர்களுள் புருகுச்சன் என்னும் அரசனுக்குத் திரசதசியு என்னுமகன் பிறந்தான், அவனுக்கு அநரணியன் என்பவன் தோன்றினான். அவன்மகன் பிரடதசுவன். அவன் குமாரன் அரிய சுவன். அவன் புதல்வன் அத்தன். அவன் சுதன் வசமனசு. அவன் புத்திரன் திரிதனவா, அவன் ரேஞ்சறல் திரயாருணி. அவனுக்குச் சத்திய விரதன் என்னும் *திரிசங்கு உதித்தான். அவனுக்குச் சத்தியவதி யென்னும் மனைவியிடத்திலே சத்தியம் என்னும் பெருங் தவத்தை ஸ்லீ நாட்டிய அரிச்சந்திரன் தோன்றினான். அவன் குமரன் லோகிதாக்கவன், அவனுக்கு அரிதனும், அவ்வரிதற்குத் துந்தனும், அவனுக்கு விசயனுந் தோன்றினர். அவ்விசயன் புத்திரர் இல்லாமையால் அரிய தவத்தைச் செய்து காருகன் என வழங்குஞ்சித்திரசேனைஜைப் பெற்றுள். அவன்தன் தந்தையான விசயன் வானுலகேற, சிலகாலம் மணிமுடி தரித்து உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீ மாண்டு, பின்னர்த் துறவுகொண்டு ஒப்பற்ற சுகுமாரசிகாகலம் எனும் ஞான திரியிலே தவன் செய்தான்.

குமாரக்கடவுள் தோன்றி, “அரசனே அநேக வருடமாகக் கடுந்தவஞ் செய்தற்குக் காரண மென்ஜை”யென வினாவியருளினர். சித்திர சேனன் தாய்கண்ட குழவி போலவும், கார்கண்ட மஞ்ஞஞ போலவும், கதிர் கண்ட கமலம் போலவும், உள்ள மும் முகமும் மலர்ந்து, அன்பு பொங்கி வழிந்தாற்போலக் கண்களினின்றும், ஆனந்த அருவி சொரிய, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, நாக் குழற உரை தடுமாற, வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி வேதப் பொருள்களை யெடுத்துத் துசிப்பானுயினான்.

* முன்று குற்றஞ் செய்த காலத்திலே, அக்குற்றத்திற்குப் பரிகாரமாக வசிட்ட முனிவராலே முன்று முளை யடிக்கப் பட்ட மையாற் சத்திய விரதன் திரிசங்கு எனப் பெயர் பெற்றுள். திரி—முன்று, சங்கு—முளை.

மாமணிச் செவ்வேற் சேய்நின் வாசகச் சரோருகச்செங்
தேமலர்ப் பொற்றுள் வணங்காச் சென்னியுஞ் சென்னியோ
தூமறைத் தொல்லோ னுதற்கட் டோன்றுமுந்தன் சோதியுருக்
காமரெழில் கானுப்புன் கண்களுங் கண்களோ.

அண்டர் சேநுதிபானின் சீர்பாடி யாரணமுந்
தண்டமிழு நுவலாத தாலுவுங் தாலுவோ
பண்டை மறைதெர்டாப் பண்ணவானின் பாதமலர்
கண்டுசிர முகிழாக் கைகளுங் கைகளோ.

பைங்கண் மயிலோய்விற் பரசநா வாய்குவிப்ப
வங்கையெழில் காணக்க ணுயிர மாயிரமா
யிங்குவைபெற் ரேரிருப்ப வோர்வாயு மிவ்விரண்டு
செங்கையுங் கனும்படைத்தோர் செல்வமுஞ் செல்வமோ.

என்றிவ்வாறு வழுத்த, குகப் பெருமான் “அரசனே! நீ வீரும்பிய
தென்” என்று கேட்ப, வேந்தன் விளம்புவான். “தேவு, சேநு
பதியே! தேவீர்து தந்தையார் மதுரைமா நகரத்திலே செய்
தருளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களையும் அடியேன்
தரிசித்து மகிழ்வடையக் காட்டி யருள வேண்டு” மென்றான்.
அவ்வாறே செவ்வேற் பெருமான் கந்த புராணத்திலே அகத்திய
சங்கிதையின் பகுதியான ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்திலே யுரைக்கப்
பட்ட வொவ்வோர் திருவிளையாடலையும் கர்ட்டியருளித் திருப்
பரங் குன்றத்திற்கு எழுந்தருளினர். அறுபத்துநான்கு திருவிளை
யாடலையும் நடித்துக் காட்டி யருளினமையால் நடன நாத
மூர்த்தி யாயினர்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

கூறரு மறுபா னன்காங் கோலத்தின் செய்கை யெல்லாம்
வேறுவே ருக்ககந்த வேடிரு நடனங் காட்டி
ழறுதே னருவிகால வயர்ந்தவான் பரங்குன்றத்தி
னேறுசீர் நடனநாத னெனவொரு பெயர்பெற் ருளுல்.

நடன நாத மூர்த்தயே நம:

எழுபத்தோராவது பராசர குமாரோபதேச மூர்த்தி

“பின்து சூபம் மஹாதேவம் வயோ மாகாரம் சதாகிவை : ! கூத்த ஸ்படிக சங்காசம் பாலேந்து க்ருத சேகரம் ! பஞ்சவக் திரதரம் செளன்யம் தசபாகுந் த்ரிலோசகம் ! சர்வாயுத த்யோத கரம் காரணம் ! சிந்தயங் சித்த விந்யஸ்த : முகூர்த்த மபிதார யேத் ! எனச் சிகிரினி மாலை யுடையா ருரைத்தாங்குப் பரமே சுரனை எல்லா முகூர்த்தங்கள்தோறுங் தியானிப்பவரும், “சர் வாங்கோத் தூளாம் யத்தத் விரதம் ப்ரோக்தம் மாலீஷிபி : ! ஏதத் வேத சிரோவிஷ்டா : ப்ராகு : பாசுபதம் முனே” எனச் சூதசங்கிதை ஞானயோக கண்டத்துப் பதினுன்காம் அத்தியாயத்தும் “ததெளததைச்வரம் ஞாநம் ஸ்வசாகாவிசித வரதம் ! அசேஷம் வேத ஸாரந் தத்பசஷாச விமோசநம் ! எனக் கூர்ம புாணம் பூருவ காண்டத்துப் பதினுன்காம் அத்தியாயத்தும், “அயமத் யாக்ரமோ தர்மோ யைஸ் ஸமா சரித்ததா ! தேஷா மேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம்!” எனப் பிரமோத்தர காண்டத் தும், “வரதம் பாசுபதம் சிரெளத மதர்வ சிரசி ச்ருதம்” என வாயு சங்கிதையினும் கூறப்பட்டதால், விஷுதி விரதம், சிரோ விரதம் அத்தியாக்சிரமம், விரதம், சாம்பவம், ஐசுவர மென்றும் பெயர்களையுடைய மகா பாசுபத விரதத்தை யநுட்டிக்கிண்றவரு மான பராசர முனிவர் ஒருவருளர்,

அவர் தவப்பேறு காரணமாக ஆறு குமார்கள் தோன்றினர். அவர்கள் பெயர்களாவன-தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர முகன், சக்கரபானி, மாலி யென்பனவாம், அவ்வறு குமாரர்களும் இளமைப் பருவத்திலேங்காணற் புற்கணிறைந்த சரவண வாவி யின்கட்ட சென்று நிராடப் போயினர். விளொயாட்டின் பொருட்டு ஆங்குள்ள மீன்கள் விலவற்றைப் பிடித்து வாயிற் கயிற்றைக் கோர்த்து வேடிக்கையாகக் காலங்கழித்தார். தந்தையாரான பராசர முனிவர் மைந்தர்கள் வாராமைகண்டு சரவண வாவிக் குச் சென்றார். ஆங்கே மீன்பிடித்து விளொயாவேதைக்கண்டு “நடு நடுங்கி ஆ ! ஆ !! கெட்டே” மென்று மனநோந்து மிக்க கோப

71-வது அத்தியாயம்

பராசர குமாரோபதேச மூர்த்தி

VAN DER HORST

முடையராய்ப் புத்திரர்களை நோக்கி, “பின்னொகாள்! நம்மரபிற்கு எலாத இவ்விடயத்தைச் செய்தீர், எல்லாப் பாதகங்களிலும் கொலை அதிபாதக மெனக் கூறப்படுகின்றதே.

ப்ரஹ்மசர்ய மஹிம்சா பரிக்ரஹம்ச சத்யம்ச யதோந ஹேரக்ஷதோ ஹேர ரக்ஷத! என கூடாருணிகோப நிடத மாகிய வேதசிரச முழங்குவதை யறிகிள்ளோலும். நீவீர மதி கெட்டு சண்டு மச்சங்கட்குத் துன்பஞ்செய்தமையால் நெடுநாள் இப் பொய்கைக்கண் மச்சங்களாகுதிர்” என்று சாபமிட்டார், புத்திரர்கள் “பகவானே! தெரியாதிழைத்தேம், தேவரீரிட்ட இச்சாபம் நீங்கு மெல்லையும் உரைத்தருஞ்சுதல் வேண்டுமென்று கேட்டனர். “சர்வேசவரனு குக்கடவுள் திருவவதரர் ம் புரிவார். அவரை யெடுத்தனைத்தற்காக இறைவனு மிறைவியும் எழுங்கருஞ்வர். உலக மாதாவாகிய பரமேசுவரியார் போதா னாந்த வடி வமாசிய தமது திருமூலைப்பாலைப் பொற் கிண்ணத்திற் கரந்து குக்கடவுட்கு ஊட்டுவர். அதுபோது சுரந்து வடிந்த பால் இத் தடத்திற் கலப்ப அதனையுண்டு பழைய வடிவங்கொண்டு அவர் திருவருஞ்மடைவிரென்று கூறிப் போனார். இவ்வறுவரும் மீன் வடிவெடுத்து அத் தடாகத்தில் விளையாடி நின்றார். அதனாற் பராசர முனிவர் புத்திர சோகங் கொண்டு நல்ல புத்திரரைப் பெறப் பன்னெடுங்காலங் தவம் உஞ்சிறி நல்ல ஒரை வந்ததை நாடிப் போம்போது பரிமள கந்தி யெதிர்ப்பட அவனை ஆற்றிடைக் குறையிற் கலங்கு கிருட்டினத் துவைபாயனர் என்னும் வியாத முனியைப் பெற்றார்.

இவன் மீனுருவாய புத்திரர்கள் இறைவி பகவனுக்குப் பாலாட்டுமேபோது மிக்கு வழிந்த பாலையுண்டு மீன்வடிவ நிங்கித் தொன்மைய முனிவடிவும் பெற்று இறைவனையு மிறைவியையும் வணங்கி சின்றார். மகாதேவர் ஆன சிவபெருமான் “முனி குமாரர்காள்! நீவீர பர பருப்பதம் (திருப்பரங் குன்றம்) சென்று ஆங்கிருந்து நங்குமரனி னனுக்கிரகம் பெறுங்காறுங் தவம்புரிதிர். அவன் வந்தகாலை யாதரவுடன் சேர்ந்து மேன்மை பெறுமின்” என்றாருளினர். அங்ஙனப் அவர்கள் குமார சுவாமியின் ஆறு படைவீட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றூய, அரிச்சந்திரன், நக்கிரீ, சிபிச்சக்கிரவர்த்தி முதலியோராற் ஷிக்கப்பட்டதாய், மதுரைத்

தலத்திற்கு மேற்பால் விளங்குங் திருப்பரங்குன்றத்திற் சேர்ந்து தவனு் செய்தனர். சுப்பிரமணியக் கடவுள் குருபன்மன் முதலாய அசுரர்களைக் கொன்று கின்றார்கானத்தில் வேட்கை யுற்றுராய்த் திருப்பரங் குன்றத்திற் சேர்ந்து அதனுச்சியில் விசுவ கர்மணைக் கொண்டு கோயிலோன்று செய்வித்து வீற்றிருந்தருளினர்.

அதுகாலீ' முனி குமாரர்கள் அறுவரும் வந்து வணங்கித் துதி மழை பொழிந்தார்கள். தேவேசன் மகிழ்ச்சியுற்று,
 கே பாசா : கோமளா : பிரோக்த : கஸ்மாதத்த :
 புமாநிதி பதிஸ்ஸகிம் வியோக்ஞேய சாதிகார :
 பதேஸ்தித : சிவஸ்கித்ருஷ : பிரோக்த : ய : திகார விவர்ஜித :

எனச் சர்வ ஞானேந்தராகமத்தி னுரைத் தாங்குப் பாசம் மலம் என்பவற்றிற்கும், பதி சிவம் என்பவற்றிற்கும், பசு சீவன் என்பவற்றிற்கு முள்ள வேறுபாடுகளும் இலக்கணங்களும் பிறவு முபதேசித்து நிட்டை கைகூடச் செய்து அத்துவித முத்தியும் அருளினார். இதனுற் பாசா குமாரோபதேச மூர்த்தி யாயினர் குமரர்க் கடவுள்.

ஸ்காந்த புராணம்-சங்கர சங்கிலை

பதிதாரு சவிலே பீத்வா சபராஸ்தாங் முனேத்சதா : |
 சாபாத்பராஸரஸ்யா சன்மத் அஸ்ய பாவ முபாகதா : |
 பீதமாத் ரேண தேஷாந்தது பூர்வ ருபத்துவ மரகதம் |
 ஸ்தாபயித்வா ஸ்வயம் விரை : கருத நானேப சாரவாரு |
 ரிஷு-பில் ஷப்தி ரத்தியந்தம் பூஜித : பார்வதி சத : |
 ததா தேஷாம் சவிக்ஷியான முபதேஷ்டு மனுஸ் ஸராநு : |
 பிரம்மா திநு ஸ்வஸ்வ பவனம் பிரேர யாமகஸ் பூசரா : |
 ப்ரேரயித் வாஸ்வ விக்ஞான முபதிஸ்யாத்ர சம்ஸ்தித : |
 பிரம்ம விஷ்ணுமுகா சிந்தா புரோ வாசஸ்வ சதாமிழ |

பாசார குமாரோபதேச மூர்த்தயே நம:

卷之三

72-வது அத்தியாயம்

திரி சுதங்கிரா பேத மூர்த்தி

எழுபத்திரண்டாவது

திரி சுதந்திரா பேத முர்த்தி

கங்கை யாற்றின் கரையிலே எழுபத் தொண்ணுயிர முனி வர் பிரமனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மார்ச்சரியம் என்னும் உட்பகை ஆறனையுங் கடந்த முனிவர் முன்னர்ச் சிவபெருமானுக்கும் நாராயண சத்திக்கும் உற்பவித்த பிரமதேவர் ஜந்தலையுடன் தோன்றினார். முனிவர் யாவரும் பணிதலும், “அறவீர் நும்விருப்பம் யாது உரையின் என்ன ?” கலைமகட்கு ஒருநாலைவக் காணியாகக் கொடுத்த கமலாசனக் கடவுளே ! பூவுலகம், சுவர்க்கம், சத்தியலோகம் என்னுங் திரி லோகத்தும் தடையின்றி ஆட்சியுடன் வசிக்க அருள்புரிய வேண்டு மென்றுகேட்டனர். அவ்வாறே பிரமரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் வரமருளிச் சென்றனர். பின்னர் அம்முனிவர் விட்டுனுவையும் சங்கரனையும் நோக்கித் தவங் கிடந்து அவ்வாறு சுதந்திரமாகச் சஞ்சரிக்கும் வரத்தைப் பெற்றனர். திரிமுர்த்திக ஸிடத்தும் திரிலோகத்திலும் வசிக்குஞ் சுதந்திரத்தைப் பெற்ற மையால் திரி சுதந்திர் எனப் பெயர் பெற்றார். அதுவும் பேர்தா தென்று மூவுலகுஞ் தடையின்றிச் சஞ்சரிப்பதனாற் கந்தன் என்னும் பெயர் பெற்ற முருகக் கடவுளை உள்ளன்புடன் கருதித் தவங்கிடந்து அவ்வுரிமையுடன் தம் மோடு சுபேதமாக விருக்கும் சுதந்திரமும் பெற்றனர். மூன்று உலகினுஞ் சஞ்சரித்துக் கந்தன் திருப்புகழைக் கருதி யிருந்தார்.

அவர்கள் பூமியின்கண்வங்கு நிலைத் திருந்த தன்மையும் கூறுவாம்.

விருத்தாசலத்தில்	ஆயிரவர்	1000
திருச்செங்குரில்	ஈராயிரவர்	2000
சிதம்பரத்தில்	மூவாயிரவர்	3000
கமலாசனபுரத்தில்	நாலாயிரவர்	4000
திருவண்ணாமலையில்	ஐயாயிரவர்	5000
சகநாதத்திலே	ஆரூயிரவர்	6000

திருவீழி மிழலையிலே	ஏழாயிரவர்	7000
மதுரைத் தலத்திலே	எண்ணுயிரவர்	8000
தண்டக வளத்திலே	ஒன்பதினுயிரவர்	9000
கோகில புரியிலே	பதினுயிரவர்	10000
வதரிகாச்சிரமத்திலே	பதினேராயிரவர்	11000
சுவர்மி மலையிலே	பன்னிராயிரவர்	12000
ஆ எழுபத்தெண்ணுயிரவர்		78000

இத்தோகையுள்ள முனிவர்கள் யாவரும் அந்தணராய் இல் ஹற்தோடுகூடி வாழ்ந்து, தேவதேவராகிய செவ்வேளின் நிரு வருளாலே பெரும்பேறுடன் வாழ்ந்தனர். அவர்க்கு எவ்வித இடுக்கண் வரினும் அவற்றை யெல்லாங் கந்தக் கடவுளே முன் னின்று தீர்ப்பார். இடையருத அன்பின் மேலிட்டினுலே பூசித்து நிற்றலால் அவர்களுடன் அபேதமாக உள்று அருள் செய்தமை யால் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திரி சுதந்திரா பேத மூர்த்தி யாயினர்.

திரி சுதந்திரா பேத மூர்த்தயே நம:

எழுபத்து மூன்றாவது சர்வ விபுத்துவ மூர்த்தி

குரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன், முதலிய அசரர்களைக் கொன்று தெய்வயானை அம்மையாரையும் வள்ளியம்மையாரையுங் திருமணஞ்சு செய்து தணிகை மலையில் வீற்றிருந்த பெருமான், திருச்செங்தாருக்கு எழுந்தருளி, அங்குள்ள திருக்கோயிலின்கண், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களும் இலக்கத் தொன்பது வீரர் களும் தம்மைச் சூழ்ந்து இருக்க, தேவர் முனிவர் முதலினார் நாற்றிசைகளிலும் உள்று போற்றி வணங்கித் திருமுக நோக்கி நிற்ப வீற்றிருந்தருளினர்.

அப்போது அவர்களுட் சிறந்த காளையாகிய வீரவாகுதேவர் வணங்கித் துதித்து தத்துவங்கடந்த தணிப் பரம் பொருளே!

1

1

73-வது அத்தியாயம்

சர்வ விபுத்துவ மூர்த்தி

தேவரீது திருவருவக் காட்சியை யெவ்விடத்துங் கண்டு வழி
பட்டு அருள்பெறும்படி திருக்கடைக்கண் நோக்கருள்வீராக.

ஓம் நமஸ்தே ஸதேதே ஜகத் காரணை !

நமஸ்தே சிதே ஸர்வ லோகாச் சரயயாய !

நமோ த்வைத தத்வாய முக்திப் பிரதாய !

நமோ பிரஹ்மணே வ்யாபிணே சாச்வதாய !

(சத்து வடிவரும் உலக காரணரும் ஆகிய தேவரீருக்கு
நமஸ்காரம் ; ஞானரூபரும் சர்வ லோகத்தை நடத்துகின்றவரு
மாகிய தேவரீருக்கு வந்தனம் ; ஒப்பு உயர்வான இரண்டாவது
பொருளில்லாதவரும், முத்தி அளிப்பவரும் ஆகிய பகவானுக்கு
வணக்கங் செய்கின்றேன் ; பரப் பிரம்மமும் எல்லாவற்றிலும்
இறைந்திருப்பவருமாகிய சுவாமிக்கு வந்தனம்.)

என்று சுக்கில யசுர்வேதத்துக் காண்வ சாகையிற் பிருக
தாரண்ய உபசிடதாந் துதித்தபடி, “தேவரீருக்கு அரிய தொன்று
இல்லையே,” என்று பலவாறு வேண்டித் துதித்தார். எல்லா
ஆன்மாக்களையும் ஈடேற்றத் திருவளங்கொண்டு, அறுவகைச்
சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாக சிற்கும் பரம் பொருள்
தாமே என்று உணர்த்த அறுமுகங்கொண்ட பெம்மான் எல்லாப்
பொருள்களினிடத்துங் தம்மையும், தம்மிடத்து எல்லாப் பொருள்
களையும்வைத்துக் காட்சியருளினார். வீரவாகு தேவர் அவ்வாறே
தியானித்து இன்றுங் கந்த மலையில் பூசித்த வண்ணமாகவே
யிருக்கின்றார். வீரவாகு தேவரீருக்கு எவ்விடத்தும் தாம் விபுத்துவ
முடையராய் விளங்குங் கோலங் கர்ட்டலால் சர்வ விபுத்துவ
மூர்த்தி யாயினர்.

சுசா வரஸ்யோப நிடத்தம்

யல்து ஸர்வாணி பூதாந்யாத் மங்யே வாநு பச்யதி !

ஸர்வ பூதேஷு சாத்மா நந்ததோ நவிசுகுப் ஸதே !

கந்தபுராணம்

எங்க னும்பணி வதனங்க ளங்கனும் விழிக

ளங்க னுந்திருக் கேள்விக ளங்கனுங் கரங்க

ளங்க னுந்திருக் கழலடி யெங்கனும் வடிவ

மெங்க னுஞ்செறிந் தருள்செடு மறுமுகத் திறைக்கே.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

ஹனுறுங் கண்களுக் குட்படா துந்றன
 தானஞா னக்கணே யருளொடுங் தருது
 ஞானாட் டத்தினு னந்திருத் தோற்றமே
 மானவாட் செங்கையாம் வாகுவே காண்டியால்.
 புகலருங் குமரவேள் விபூதியுங் கேட்டு மேலாங்
 தகையபே ருருவங்கண்டு சததளத் திறைக்கு மெட்டாச்
 சுகமடைந் தருந்தியானத் துதியுட னிருந்து யோகத்
 தகமகிழ்ந் தின்று காறு மற்புதப் புணரி யாழ்ந்தான்.

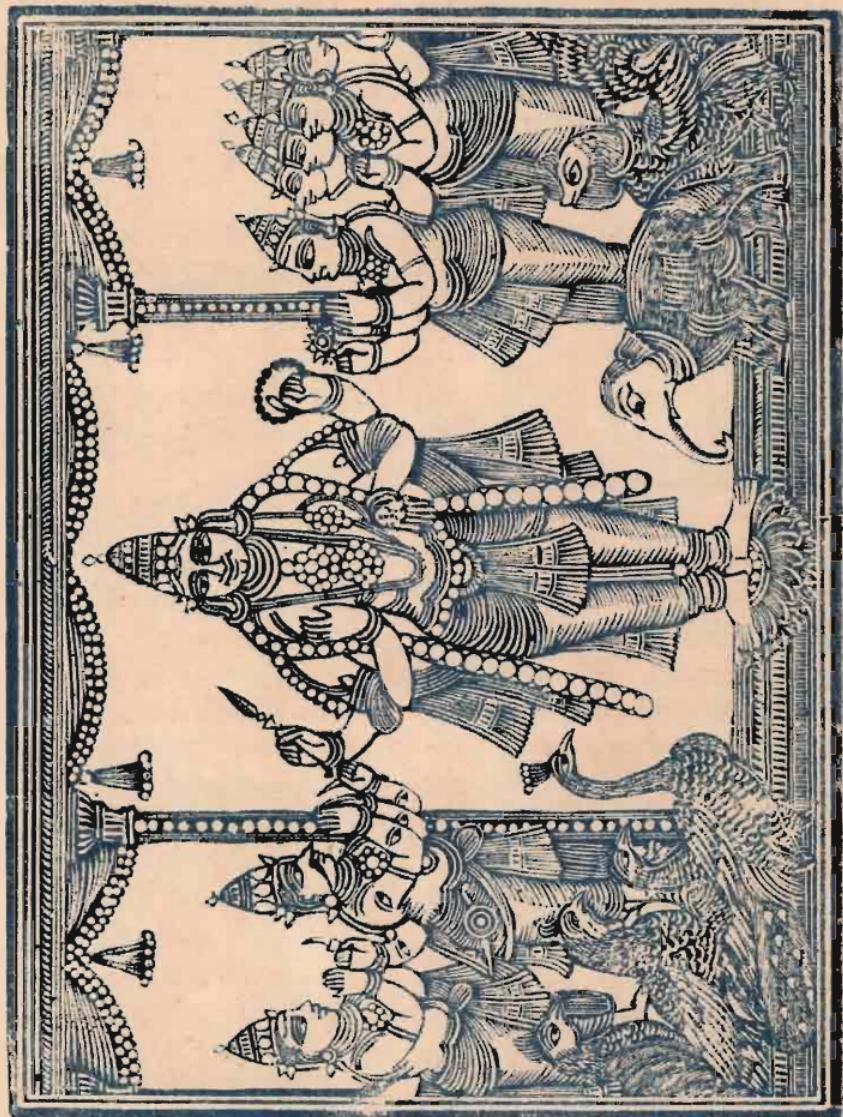
சர்வ விபுத்துவ மூர்த்தயே நம:

எழுபத்து நாண்காவது

தேவ வாகன தான மூர்த்தி

பொன்மயமான மகாமேரு மலையின் வடபாலில் திருக்கயிலாயமலை விளங்கா ஸ்ற்கும். அது இருபதுகோடி யோசனை கீள மும் அதற்கு இரட்டி உயரமு மூள்ளதென்க. அதனடுவணே நவரத்தின மயமான சிகரமொன்றின் உள்ள கோயிலினடுவே மனியாசனத்து இருபத்தைந்து திருமுகங்களை யுடையவரும் ஜம்பது திருக்கரங்களும் இரு திருவடிகளும் சர்வாபரங்களும் கோடி குரியப் பிரகாசம்போன்ற காந்தியும் உடையவருமான பரமானந்த மங்கள மூர்த்தியான சதாசிவ மூர்த்திகள் எழுந் தருளி யிருப்பர். அவ்விடத்தே குரிய காந்தக் கன்மயமான பதி னெரு சிகரங்களில் ஏகாதச உருத்திர ரிருப்பர்,

இச்சிகரங்களைச் சூழ சந்திர காந்தக் கன்மயமான நூற் ரூரு சிகரங்க ஞள்ளன. அவற்றில் அட்ட வித்தியேசரர், அட்ட மூர்த்திகள், நவ சத்திகள். இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், ஜம்பத் தொரு மாதிருகா சத்திகள் இருப்பார்கள். அவைகளைச் சூழ துள்ள ஆயித்தெட்டுச் சிகரங்களில் நூற்றெட்டுத் தாண்டவேச மூர்த்திகள், ஏழுகோடி மகா மங்திரர்கள் தியாளித்து விளங்

74-வது அக்தியாயம்

தேவ வாகனதான முர்த்தி

குவர். அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள படிக மயமான ஆயிரத்தொரு பெரிய சிகரங்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியக் கடவுள், ஜூனார், கைவாக் கடவுள், நந்தி, பிருங்கி, மகாகாளர், இடபதேவர், காமதேனு, சிந்தாமணி, தூர்க்கை முதலிய சத்திகள். சண்டேசரர் முதலிய நாயன்மார். அத்திர தேவ மூர்த்திகள் முதலாயினார் விளங்கி யிருப்பர். அவைகளைச் சுற்றியுள்ள மணி காந்திமயமான இலக்கத்தொரு சிகரங்களிலே மேற்றிசைச் சிகரங்களின்கண் பல்லாயிரங்கோடி விட்டுனுக்களும், வடத்திசைச் சிகரங்களிற் பல்லாயிரங்கோடி பிரமர்களும், தென்றிசைச் சிகரங்களிற் பல்லாயிரங்கோடி முனிவர்களும், கீழ்த்திசைச் சிகரங்களில் உலோக பரலகர்களுமிருந்து தத்தம் பதவிகளில் வெறுப்புற்றவராய்ப் பரமாப்த பதியாகிய சிவபெருமானது திருவடியினிடத்து இரண்டறக் கலக்கப் பெறுாம் அத்துவித மூர்த்தியை யடையுமாறு தவம் புரிகின்றனர்.

அம்மலையின் அடிவாரத்திற் கோடி யோசனை விசால முடைத் தாய் பொற்ஷுமி சூழ்ந்து விளங்கும். ஆண்டு, அநேககோடி உருத் திரர்களும், முனிவர்களும், பூதர்களும் தத்தமக்கு வேண்டும் போகங்களை யெல்லா மநுபவித்துக் கருணை நிதியாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து இருப்பர். சம்புத் தீவத்திலுள்ள கைலாய மலையினும் எத்தனையோ கோடி யேற்றம் உடையது இது. ஆக ஓன் மகா கைலாய மெனப்படும். இவ்வாரூய இருவகைக்கைலைகளுள் மகா கைலாயத்தின்க ஞெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு இந்திரன், அக்கினி, யமன், சிருதி, வருணன், வாடு, குபேரன், சசானன், பிரமன், பிதாரமகன், விதி, விதாதா, சிருஷி, பிரசாபதி, தாதா. சாவித்திரி, விட்டுனு, சயந்தர், மகேந்திரர், ஆதித்தியர், சத்தியகர், அந்தரிட்சர், பூடா, விதாதா, சிரகத்தர், கந்தர்வர், பிருங்கராயர். தெளவாரிகர், சுக்கிரீவர், புட்பதந்தர், சோஷர். உரோகர், நாகர், முக்கியர், பல்லாட்கர், சோமர், உருகர், தித்தியர், ஆபர், ஆபவற்சர், நவக்கிரகங்கள் முதலாய பலப்பல தேவர்கள் தத்தம் வாக்னங்களைக் கயிலையில் ஒரு பாங்களில் விடுத்து உட்சென்றார்.

அதுகாலை, சுப்பிரமணியப் பகவனுங் “தாய் தந்தையரைக் காணும்பொருட்டுக்கந்தகயிலாயத்தினின்றும் இவண்வந்து தமது

வாகனமாகிய மயிலையுங் கொடியாகிய சேவலையும் அவ்விடத்து
விடுத்து உட்சென்றூர். மற்றைய தேவர்களின் வாகனங்களாகிய
யானை, ஆட்டுக்கடா, எருமைக்கடா, பேய், முதலை, கலைமான், புரு
டாமிருகம், இடபம், அன்னங்கள், கருடர்கள், குதிரைகள், காகம்
முதலிய வாகனங்கள் தம்மை வணங்காது, அகங்காரமா யிருக்
கின்றன வென்னும் வெகுளியால் கந்தக் கடவுளின் வாகனமாகிய
மயிலும், கொடியாகிய சேவலும் புறப்பட்டு எல்லாவற்றையும்
துரத்தி அழிக்கத் தொடங்கின. பறவைகளும், மிருகங்களும்,
பசாக்களுமாகிய அவைகளெல்லாம் யாண்டுச் செல்லினும்
விடாது தொடர்ந்து தங்கள் கால்களானும் சிறகுகளானும் அலகு
களானும் புடைத்துங் கிழித்துங் கொத்தியுங் கொன்று வந்தன.
தரிசித்து வணங்கி வெளிவந்த தேவர்கள் யாவருங் தங்கள் தங்
கள் வாகனங்களைக் காணுது துயரக் கடவில் ஆழ்ந்து தேவ
தேவராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் வெளியே போந்தருளிய
காலை, அவரைப் பன்முறை வணங்கி யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து
சாமகானம் பாடித் துதித்தனர். அவ்வொளி ஊழிகாலத் தொலி
போற் பெருகியதுகண்டு வரதராசன் உண்மகிழ்ந்து அவர்கள்
விரும்பியவண்ணம் அவ்வத் தேவர்கட்குரிய வாகனங்களைப்
படைத்துக் கொடுத்தருளினர். அதனால் தேவயானை காந்தனார்
தேவ வாகன தான் மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றூர்.

சிவரக்கிய கண்டம் - உபதேசகாண்டம்

அத்ராவயன் மஹாவே காந்ஸரவ லோகேஷா தான்யமோ |
ஹண்டயித்வா விதேர்லோகம் விஞ்ஞோர் யோகம் ஸாரேசிது :|
வாறு நாசிச ஸர்வாணி மாரயா மாஸாருக்த ருதா |
தத்ரதத்ரஸ்தி தாந்தே வானன்யா நபி பதிஸ்திதா |
அவலோக்ய சுரான்த ஸர்வான்மாத்த பார்ஸ்வ ஸ்திதான் பயரத் |
எனதர் யாமாரி தரஸ்ஸேனு வாஹனு சிசஹே ஸாரா :|
யதா பூர்வவதே தானிவந்தவத் யமதாக்ஞுயா |
ஏவமே தனின்க்ருபாம் க்ருத்வாப்ரேஷ யித்வாஸ் வகம்புரம் |
ஆகுல்ய பர்வினை ரம்யான் நானுலங்கார மண்டிதம் |
ஸ்வபுரம் ப்ராப தேவேச : சூனைதேவ மஹி ஸாரா :|

தேவ வாகன தான் மூர்த்தயே நம :

எழுபத்தைந்தாவது மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தி

—

சுவர்க்க லோகத்துள்ள சந்தானம் அரிச்சந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்னும் ஜங்துதருக்களின் தழைகளை உண்ணு தற்குக் கைநீட்டி முரித்து முழங்கும் யானைச் சேனைகளை ஏடைய கலிங்க தேயத்து அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அரிய தவத்தால்பெற்ற புத்திரி பேரழகினையூடைய கனக சுந்தரி யென்னும் பெயருள்ளாள். அவன் தல தீர்த்த மூர்த்த சேவையை விரும்பிப் பல தலங்களைத் தரிசித்தும், தீர்த்தங்களில் தோய்ந்தும் மூர்த்திகளைப் பூசித்தும் வருவாளாயினான். செந்தமிழ் வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வசிக்கும் பொதியமலைச் சாரலிலுள்ள தாம்பிர வன்னி நதித் துறையிலே ஆடுதற்கு வந்தாள். ஆங்குப் * பஞ் சாக்கினி காரியங்களையும் நீக்கிப் பஞ்சப் பொறிகளையும் அவித்து, ‡ பஞ்சாக்கினி நடுவினின்று அரிய தவத்தைச் செய்யாசின்ற அயக்கிலீவ் முனிவரைப் பார்த்து நகைத்தாள். அது கண்ட முனிவனார், “மங்கையே ! நம்மை அவமதித்து நகைத்தனை, அதனால் நீ வருஞ் சனனத்திற் பலரும் இகழுவருங் குதிரை முகத் தைக் கொள்ளுதி. இதுவே நின்னகைக்குப் பிரதிபலனாகும்” என்று சாபமிட்டார்.

கனக சுந்தரி முனிவர் சாபத்தைக் கேட்டு வருந்தி, அவர் பாதங்களில் வீற்றிது வணங்கி, திரு பாம்பொருளாகிய சண்முகக் கடவுளை நினைத்து, இரவு பகல் என்னும் இருளைத்தும் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றமும் அகற்றி, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னு நாற்காணங்களையும் அடக்கி ஜந்தக் கிளி நடுவினின்று, ஆறேழுத்தையும் உச்சரித்து ஏற்பக்கடலை யுஞ் சுவற்றி இயமம், சியமம், பிரானையாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனும் எட்டுறேப்புடைய சிவயோகத்

* பஞ்சாக்கினி காரியங்களாவன-இராகம், வெகுளி, காமம், பயம், தீபனம் என்பன. ‡ பஞ்சாக்கினி மத்தி-கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்னும் நான்கு திசைகளினும் மூட்டப்பட்ட ஆக்கினியும், நடுவே குரியாக்கினியுமாகிய ஜங்தக்கினியின் நடு.

தினால் நவபெரும் “புனராயும் வந்து தொழி வீற்றிருக்கும் * தச காரியத் தாபதரே ! நுண்ணறி வுடையராய் நூலொடு பழகினும்- பெண்ணறி வென்பது பெரும் பேதைமைத்தே” என்றமை தேவரீர் அறிந்ததேயன்றே ? அடியேன் தெரியா துரைத்த குற் றத்தைப் பொறுத்துச் சாப நீங்கும் வழியை யருள்க வென்று பிரார்த்தித்தாள். முனிவரும் மனமிரங்கி “மடநல்லாய், கடல் துறைத் தீர்த்தம் ஆடுங்காற் கந்தப் பெருமான் நிருவருளால் அகலும் ” என்றார்.

பின்னர், கனக சுந்தரி இறந்து, மறு பிறப்பிலே உலகமெல் லாவற்றையும் பொதுவறப் புரங்த மதுரை மன்னவன் உக்கிரப் பெருவழுதிக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தாள். அக்காலத்து, மிக்க அழகுடன் விளங்கினு எாகவின் அவட்கு + அங்க சுந்தரி யெனப் பெயரிட்டுத் தாய்தந்தையர் அருமையாக வளர்த்தனர். சிறிது காலஞ் செல்லவும் முனிவரிட்டசாபந் தொடுதற்கு ஆரம்பித்தது. புழுக்கள் வேட்டுவனுகவும், வண்டுகள் மயிர்க் குட்டிகளாகவும் மாறினுற்போல அங்கசுந்தரி குதிரைமுகங் கொண்டாள். தாய் தந்தையர்களாகிய அரசியும் அரசனும் வருந்தித் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினர். அப்போது, அசரீரித் தெய்வம் “நுங்கள் மகள் குதிரை முகத்தை விட்டு நல்ல முகம் பெற வேண்டுதிராயின் கடலினும் நதியினும் மூழ்கி வருவாளாக” என்று முழங்கிக் கூறி

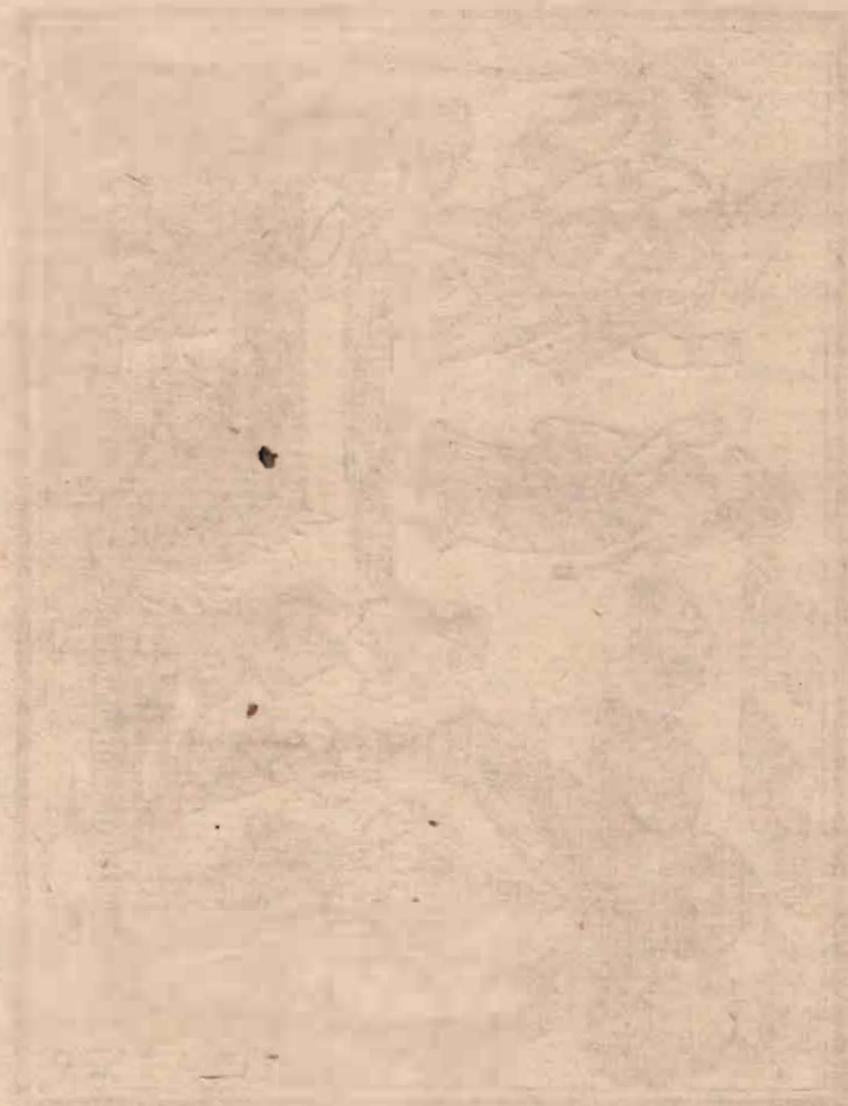
* தசகாரிய மாவன-தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பன. அது “ப்ரதமம் தத்வரூபந் தலிதீயந் தத்வதர்ச்சங், தருதீயந் தத்வ சுத்திஞ்சச சதுர்த்தந் சாத்மரூபகம், பஞ்சகமாத்ம தர்ச்சயந்து ஷஷ்டமன்சாத்ம சோதநம், சப்தஞ் சிவரூபந்து காகமச் சலோகத்தா னுணர்க. இதனையே “இரண்டினி லைந்திலாறி லேழினி லெட்டுத் தன்னிற், ஹரண்டிரண் டோன்றதாகத் திக்ரோன்பான் பத்துத் தன்னி, லிரண்டிலரப் பேறுதன்னி விருத்தியபத்தோ டோன்றிற், ஹிரண்டெட்டு முபதேசங்கள் சிவநூன போதஞ் சித்தி” என்னும் ஆன்றேர் வாக்கும் வலியுறுத்திற்று.

+ மாருதப்பிர வல்லி யென்னும் பெயருடையாளென்றும், உக்கிர சோழ மகாராசாவின் குமரி யென்றும் குட்டநோயால் பீடிக்கப்பட்டாளென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

75-வது அத்தியாயம்

மாவிட்டபூரக் காங்கேய மூர்த்தி

யது. அதுகேட்ட, அரசனும் அரசியும் மன முவகையற்றிருந்தனர். சில வருடங்கள் கழிந்ததும், மந்திரிமார்களையுஞ் சேனைகளையும் சேர்த்துத் தேர்மியர்களுடன் தன் மகளைத் தீர்த்தமாடுமாறு அரசன் அனுப்பினான்.

அங்க சுந்தரி பாண்டி நாடு, சோழ நாடு, தொண்டை நாடு, சேர நாடு முதலிய தேயங்களினுள் தீர்த்தங்களிலாடி, ஈழநாட்டிழற்குச் சென்று இந்து சமுத்திரம் என்னு மகேந்திரக் கடலில் குளித்து, பக்கத்திலே ஏமகூடம் எனப் பெயரிய சுப்பிரமணிய துவாத சாந்தத் தலமாகிய கதிர்காமத்திற் சென்று, ஆங்குள் மாணிக்க கங்கையின் முழுகி, கதிரைவேற் பெருமானை அன்புடன் ஆதித்துக் கண்ணீர் விட்டாள். “வடகோடியிலே கடற்கரையில் திவ்விய தீர்த்த மொன்றுளது-ஆங்குச் சென்று காங்கேயை யன் புடனினைத்து முழுகுவையேல் அகலும்” என்று அசரீரி கூறிற்று. அங்கசுந்தரி அன்புடன் மகிழ்ந்து வடகடல் துறையடைந்து யாழ்ப்பாணத்துள் நகுலகிரியின் அருகே கடற்கரையி ஹரிப் பெருகுங் தீர்த்தத்திற் கந்தக் கடவுளை யுன்னி முழுகினாள். உடனே குதிரைமுகம் நீங்கிற்று. அரச குமாரியும் மந்திரிமார்களும், சேனைகளும், தோழியர்களும் யாவரும் பெரு விம்மிதமும், உவகையும் அடைந்தனர். அவள் தந்தையாகிய உக்கிரப் பெரு வழுதிக்கு அறிவித்து, கந்தக் கடவுளின் திருவருளினாலே, நீங்கின மையால் சுப்பிரமணியப் பிரதிட்டை செய்ய விரும்பி கந்தாலை மொன்று செய்வித்து, மதில் முதலியனவும் வகுப்பித்து, அவ்லூர்க் குக் குதிரைமுகம் விட்டபுரம் என்னுங் காரணம் விளங்குமாறு மாவிட்டபுரம் எனப் பெயருஞ் குட்டி, சுப்பிரமணியத் திருவருவம் என்று சிற்பலக்கணம் வல்லாராற் செய்வித்து, அங்குக் கடல் வழியாக வருவித்து இறக்கப்பட்டமையால் அக்கடல் துறைக்குக் காங்கேயன் துறையெனப் பெயருமிட்டனள். அத்திருவருவத்தைச் சுபவோரையிலே பிரதிட்டை செய்வித்து, பூசித்தல் தொண்டு செய்தன முதலியவற்றிற்குத் தன்னுட்டினின்றும் ஆதி சைவப் பிராமணர்களையும் சைவ வேளாளர்களையுங் குடி யேற்றிக் கந்தன் திருவருள் பெற்று அங்க சுந்தரி கட்டமுகுடையளாய் மதுரைசென்றான். இதுபோலும் மாவிட்டபுரத்திலுள்ள அத்தீர்த்தம் தன்னின் மூழ்கினாரது கொடு நோய்களைப் பரிகரித்து வரல் கண்கூடே. தக்கண கைலாய மான்மியமும் இதற்குப் பிரமாணமாகும்.

அங்க சுந்தரியின் குதிரை முகத்தை நீக்கிக் காங்கேய மூர்த்தி யாக விளங்கலால் மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தி யெனக் கந்தக் கடவுளை உலகம் போற்று ஸ்ர்கும் என்க.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

விதித்தசாபத்தைக்கனகசுந்தரியெனுமெல்லியறுயரோடுஒ துதித்துப்பகர்கொடுமொழிதவிர்பகற்சொல்லுதியெனலோடு மதித்திருந்தயக்கிரீவனுமவன்முகம்பார்த்துமாதவனுபி [னம். யுதித்துளானுக்குப்போந்தலைவருதலையுன்னினோற்றுளன்முன் புக்குமச்சனங்சுமைபோயபின்புவிபொதுவறக்காக்கு முக்கிரப்பெருவழுதிபாலுதித்தனவொளிவனப்புறுமேனி மிக்கவங்கசுந்தரியெனும்பெயரோடும்விளங்கினள்பரிபோன்று தக்கமாமுகமாயினள்வழுதியுஞ்சஞ்சலித்துடன்சார்ந்தான்.

தீர்த்த மாலை

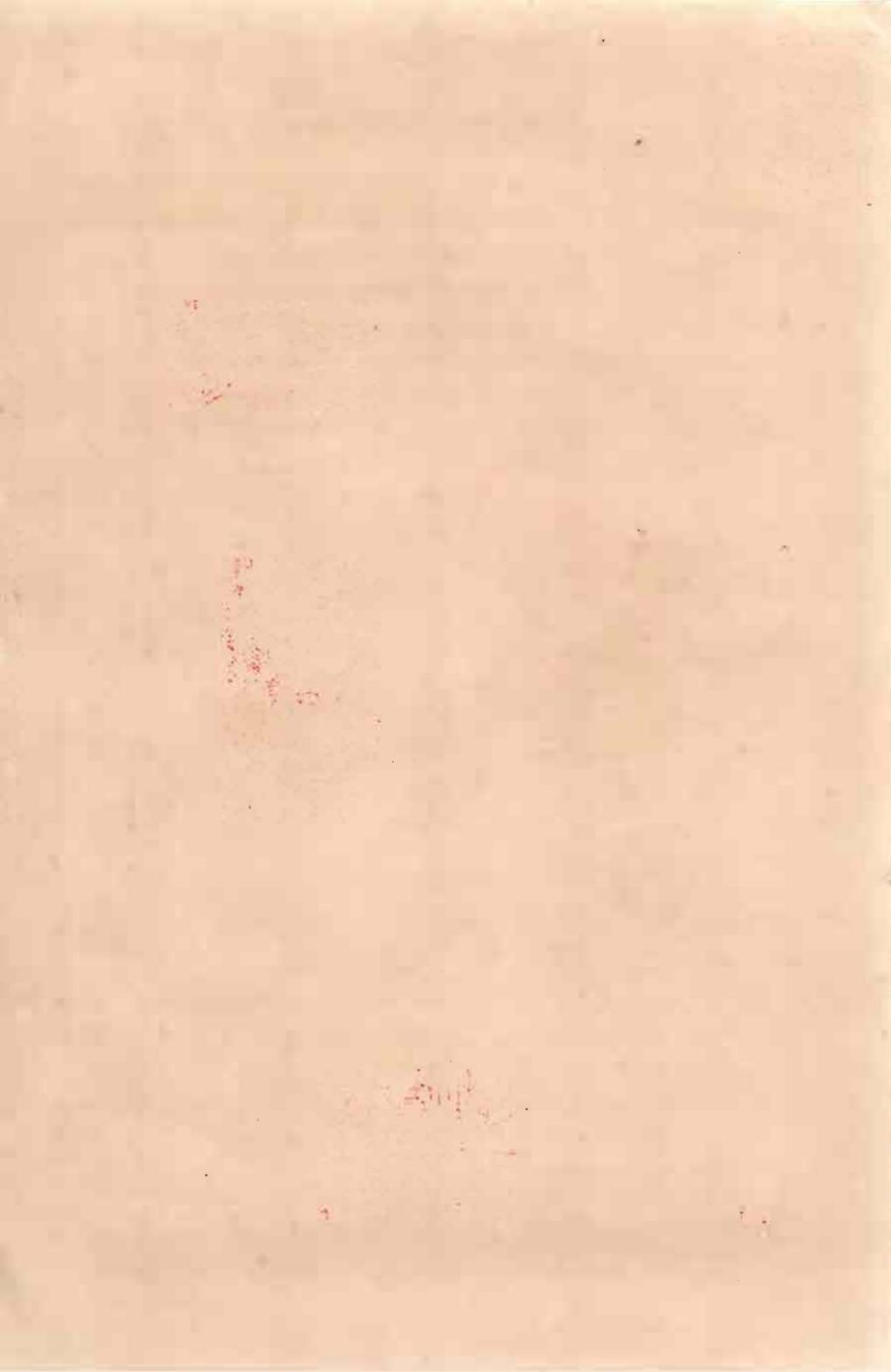
கங்கையின் மூழ்கினும் பேய்ச்சரைக் காகங் கதிப்பிலிதிற் சங்கையி லென்ற தரவுரை சாயத் தலத்தருப்பு மங்கையுந் தோயக் குரமுக மோட்டிய வார்கிரிவேள் கங்கையன் தீர்த்த நகுலத்தி னகு மறிமின்களே,

மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தயே நம :

எழுபத்தாறுவது மது காவல மூர்த்தி

காலனேயி என்னும் அசுரராசன் வழித்தோன்றலான மது என்னும் அசுரன் * இலங்கை நகரத்தில் ஒரிடத்திலே இருந்து

* இலங்கை—எவ்விடத்தும் மணிசள் இலங்குவது. பல வளங்களானும் இலங்குவது, முத்துக்கள் வினைந்திலங்குவது என்றுமாம். “எங்கனும் மணியிலங்கலா விலங்கை” எனத் தக்கிணைக்கலாய பூராணங் கூறிற்று. “தென்கடன் முத்துங்குணகடற் றுகிரும் ஈழத்துணவும்” எனப் பட்டினப்பாலையு முரைத்தது. எங்கானு மழியாது இலங்குதலையுடையது என்றல் பொருத்தமாகும், அது, “கருவொடு போக்கரு மரபி னிலங்கை” எனச் சிறுபானுற்றுப்படை யுரைத்த தறிக.

76-வது அந்தியாயம்

மதுராவல் மூந்தி

ஆட்சி செய்து வந்தான். இராவணன் தவபலத்தினாலே மூவலகும் அஞ்ச அரசாள்வதறிந்து. தவத்தின் மிக்க பிற தொன்றில்லை. தவத்தினாலே யெப்பொருளையும் அடையலாம். தவமே யெவர்க்கும் வளிமையை அளிப்பது என்று தீர்மானித்து, மகேந்திரக் கடலெனும் இந்து சமுத்திரத்திற்கு வடபக்கத்தே, சூரமன்மனுதியரைச் சங்கரித்தற்குப்பாடி கொண்டு வீற்றிருந்த கதிர்காமத்தலத்தைச் சார்ந்து, ஆங்குள்ள முனிவர் ஒருவராற் சடக்கா மத்திரத்தினியல்களைல்லாங் தெரிந்து மாணிக்க கங்கை யென்னுங் தீர்த்தத்தின் மூழ்கி, விழுதியை உத்துளனமாகத் தரித்து, அந்நகர்க்குக் காவலாக விருக்குங் துர்க்கா தேவியையும், சுதங்கிர வைரவர், சுவேச்சையா வைரவர், லோக வைரவர், கால வைரவர், உக்கிர வைரவர், பிச்சையா வைரவர், சிர்வாண வைரவர், பூடண வைரவர் என்னும் அட்ட வைரவர்களையும் வந்தித்து, அசராந்தக மூர்த்தியாகிய தேவ சேநுபதியை சினௌந்து அநேகாயிர வருடங்கடந்தவம் புரிந்தான். பெருமானார் வெளிப்பட்டு என் வரம் வேண்டுமென்று வினவ மதுவகரன் சொல்வான், “மறைமுதலே! பழும் பொருளே! வரைபக எறிந்தோய்! இராவணன் ஆளும் இலங்கையை அடியேன் தனி ஆக ஆளவேண்டும், தேவரிர் எனக்குக் காவலாக வேண்டும். அன்புடை மனியாள் அகப்படவும் வேண்டும், இராவணன் முதலாயினோர் என்னைப் போற்றவும் வேண்டும்” என்றிரந்தான். சுதிரைப் பெருமான் திருக்கடைக்கண்பாஸித்து, அன்பா இராவணன் றன் மனைவி வயிற்றில் உதித்தாளாஞ் சிதையை விரும்பிச் சிறைவைப்பான், நம் பக்தனுகிய தசரத ராமன் இங்குவங்து அவனை வேற அழிப்பான். அதுபோது ஸி இலங்கை முழுவதையும் பொதுவறப் புரப்பாய். அன்புடை மனியாளையும் இராவணைதியர் பேற்றையும் வெள்குவையேல் மாணியவான் மகளான கும்பீங்கி யென்பாள் இராவணனது அந்தப் புரத்திருக்கின்றார். ஸி இப்போதே திடத்துடன் அங்குச் சென்று அவனை யெடுத்து சின்னூர் செல்லுதி என்று மறைந்தருளினார்.

மது என்பான் மகிழ்ச்சிக் கடலீல் தினைத்தவனும், அம்பும் வில்லுங் கையேந்தி, இராவணனது மதிலை வளைத்திருந்த காவலாளரைப் பாணங்களால், அடித்தத் துரத்தி. உட் சென்று

அங்கே வந்து தானவிரர் வந்தெத்திர்க்கப் புறமுதுகிடச் செய்து அந்தப்புரம் புகுந்து கும்பிந்தியைக் கொண்டு சென்று தன் நகர மாகிய *மதுவாட்சி சேர்ந்து அவனுடன் சுகித்திருந்தான். இந்திர சித்துதீதம்பலை யென்னும் உத்தியான வனத்தில் யாகன் செய்து, சிவபெருமானிடத்து, விரும்பியபடி ஆகாயத்திற் செல்லவல்ல ஒரு தேரூம், அம்புள் நீங்காத துனீரமும், மிக்க வலியுடைய வில்லும், தாமசி யென்னும் மாய சித்தியும் பெற்றது கேட்ட, இராவணன் போய் அவனையழைத்துத் தன் மாளிகை சேர்ந்தான். சேனைகளும், யாது தானவிரர்களும், மற்றையரும் மது என்பவன் அந்லையின் மகளை எடுத்துச் சென்றது கூறினால், என்ன வருமோ என்று அஞ்சி உரையாராயினர்.

சிலங்க சென்றதும், இராவணனுலே காம வின்பத்தின் பொருட்டுச் சிறைவைக்கப்பட்ட தேவ கன்னியர், நாக கன்னியர், அசர கன்னியர், இராக்கத கன்னியர், யகஷ கன்னியர், வித்தி யாதற கன்னியர், மானுடப் பெண்கள் முதலாய கன்னியர்கள் யாவரும் கதறி யழுவதைக்கண்ட விபீடனன் மனஞ் சகிக்கரத வனும், தமையனை நோக்கி, “அன்னு, நீ அறிவுடையவனுயிருங் துங் கொடும் பாவஞ் செய்கின்றன, பிறர் மனைவியரையும் கன்னியர்களையும் நீ கவர்ந்து சிறைவைத்த பாதகத்தா ள்ரே. நமது தங்கையைப் பிறன் கவர்ந்து சென்றுன்” என்றான். அதுகேட்ட தசக்கரவன் கண்கள் சிவங்கு உதடு துடிக்க வெகுண்டு “உடன் பிறந்தாள் யாவள்? கவர்ந்தவன் யாவன்” என வினவ விபீடன ஆரைப்பான்.

“நம் அன்னையின் பெரிய தங்கையின் புத்திரி அந்லை. அவள் நமது தாய்க்குச் சகோதரி. அவள் மகள் கும்பிந்தி யென்னும் பெயருடைய கற்புடைக் கண்ணியை மது என்னும் வலிய அசர ராசன் இங்கு வந்து சேனைகளையும் மாதுதானரையும் புறங்காட்டச் செய்து. அந்தப்புரஞ் சென்று கவர்ந்து பேர்யினன். நீ திக்கு

* மதுவாட்சி—மது என்னும் இராக்கதனால் ஆளப்பட்டதுர். மதுவாட்சி யென்றது. இப்போது மதவாட்சியென வழங்கப் படுகின்றது. இது இலங்கையின் வடமத்திய மாகாணத்தி லுள்ளது.

விசயத்திலிருந்தாய், உனது குமாரன் * திரும்பலை வளத்து யாகஞ் செய்திருந்தான். யான் நிலில் மூழ்கிப் பசுபதியைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தலில் இருந்தேன். கும்பகன்னன் சித்தி ரையி லிருந்தான். மற்றவர் அவன் வளிக்குப் பின்னிட்டார். இச்சமயத்தில், மதுவரசன் அந்தப்புரத்தில், சித்திரை செய்திருந்த தங்கையைக் கொண்டு சென்றான். அவனை வெஞ்சல் எவர்க்கு மரிது. கதிர்காமக் கடவுளின் வரப் பிரசாத முள்ளவன். அவரால் காக்கப்படும் பெருமையன்; அவனை நட்புக் கொண்டொழு கலே நன்று” என்றான். அது கேட்டதும், இராவணன் மனம் பொருது நாலாயிரம் அக்குரோணி சேனைகளோடும் மதுபுரஞ் சென்று மதிலை வளைத்தான். குமாரக் கடவுள் காமன் என்னுங்கணத் தலைவரையனுப்ப, அவர் சென்று, ஒருகணத்தில் சேனை களை மடிவித்து, † இராவணைனையும் சிரும்பனுத்திரத்தால் அசையவொட்டாது சிறுத்தினார். மதுவரசன் குமாரப் பெருமான் றிருவருளை வியந்து துதித்தான். கும்பீநசி இராவணனிடம் வந்து குமாரப் பெருமானது திருவருளும், பெற்ற கடுங்காவலும் தன்னுயகன் பெருமைகளை வகுத்துவரைக்க, இராவணன், மகிழ்ந்து மதுவைச் சிரேகித்தான். இராவணன் மதுவோடுஞ் சென்று இந்திரலோகத்தையும் வென்றான். பின்னர், இராவணன் கொடுஞ் செய்கைகளை நோக்கி மதுவரசன் மனம் வெறுத்தான். இராம சுவாமியால் கொல்லப்பட்ட பின்னர். மதுவரசன் இலங்கையையாண்டு ஞானமுற்றுக் கந்தவென்றாலுகு சேர்ந்தான். மது என்னும் அரசற்று வேண்டும் வரமளித்து இராவணைனையும் அழைப்பித்து

* சிரும்பலை யென்பது இக்காலத்து, நீர்கொழும்பு என வழங்கப் படுகின்றது என்க.

† இராவணன்—அழுதலைச் செய்தவன். ராவணம்—அழுதல். தசக்கிவென் அளகையை வென்று வரும்போது கயிலை வந்ததும் விமர்ணா தடைப்பட்டதாக, அதனைப் பெயர்க்கத் தொடங்கிக் கிவுபெருமான் தங்கிருஷ்ணா ஹன்றப் பாதலம் புக்கு ஆயிரா தேவ வருடம் அழுதான். அதனால் இராவணன் எனப் பெயர் பெற்றுள்ள. “ஆயிரம் பருவமிவ்வா நழுதலா வரக் கர் கோஜுக்-கேய்வறை வியம்புநாம மிராவணன்” என்று கூர்ம புராணங் கூறுமா ருணர்க.

அரசு அளித்துத் தம் உலகுங் கொடுத்துக் காத்தமையாக் குமரப்பெருமான் மதுகாவல மூர்த்தி யாயினா.

கூர்மபுாணம்-அகத்தியன்

இராவணன் மரபுராத்த அத்தியாயம்

வெருவரவின்றி மதுவென வுரைக்கும் வெந்திற லவுணீன் டெய்திப், பொருவருங் கும்பீநசியினைக்கவர்ந்தா னென்றலுமிரா வணன்புழுங்கி - யுரைபெறுதானை கடலெனச் சூழக்குரோணி நாலாயிரத் தோடு, மருவலுங்கும்பீ நசிதெரிக் துரைப்ப மதுவொடு மரக்கர்கோ னட்டான்.

பாழியங் தடந்தோண் மதுவொடுஞ் சூழ்ந்த பல்கிளைப் பரப் பொடு மரக்கன் - மாழைமென்னேக்கிற் புலோமசை கணவன் மாகர் தனதிடப்படுத்தி-வீழியங் கனிவர் யியக்கியரமார் கிண்ணர மிதுனம் வீற்றிருக்குஞ்-சூழ்சுடர்ப்பரிதி போக்கற சிவங்த கயிலை யிற் ருனைவின்வந் தடைந்தான்.

அருவரைத் தடந்தோ ஸிராவஸி யெண்டோ எந்தனைரு வினாலடர்க்குஞ்-செருவினி வெவர்க்குஞ் தெசிவுரு தொளித்துச் செருச்செயு மாயையு மொன்னார்-வெருவர வெங்குஞ் திரிதருதேரு சிரும்பலை வேள்வியிற் பெற்று-மருவினனவனே டிலங்கையிற் புதத வீடனன் வணங்கியாங் குரைத்தான்.

மதுவெலும் வேந்தைத் தசதரன் போற்றி வாழ்ந்தது வியிப் பதோ வவன்றுன்-சதுமுகற்றுக்கு மொருதனிக் கதிரைத் தலைவர் காத்திடும் வரத்தோன்-நொதுமலர்ப் போற்றுஞ் தரத்தனவு வரக்க னேங்திடச் செய்வதால் வெறுத்தான்-கதுமென விறக்க வரசுகோண் டிறுதி கந்தவே ஞுலகுகண் டனனே.

மதுகாவல மூர்த்தயே நம :

எழுபத்தேழாவது அகில லோக நடன மூர்த்தி

திரிபுரத் தசரர்களான, கமலாக்கன், வித்தியுன்மாவி தாரகாக்கன் என்னும் அசரர்களின் கொடுங் துன்பத்தைச் சகிக்கலாற்றுத் பிரமன், வீட்டுனு முதலிய தேவர்கள் ஒருங்கு கூடி ஓர்யாகஞ் செய்து பற்பல பூதங்களை யுண்டாக்கி அசரர்மீது விடுத்தனர். அவைகள் சென்று சிவபூசை செய்யும் அசரர்மீது அனுகுதற்கு இயலாமற் குரங்குக் கூட்டங்கள்போலச் சோலைகளிற் சென்று பலாப்பழும் மாம்பழங்களைத் தின்றுகொண்டிருந்தன. அசரர்கள் அறிந்து மண்ணூங்கட்டியாலும், தடிகளாலும் எறிந்து அடித்துக் கொண்று தேவர்களைப் பின்னரும் வருத்துவாராயினர். அமரர்கள் யாவரும் அஞ்சி யோசித்தார். அசரர்கள் மகா சிவபத்தராய் விளங்குகின்றார். அவரை வெல்லுத லரிது. அவரையதினின்றும் விலகுமாறு செய்யின் இலகுவில் மகாதேவரைக் கொண்டு கொல்லுவிக்கலாம் என்ன, நாராயண மூர்த்தி மழித்ததலையும், மயிற்றேஷகயும், மரவரி யுடையும், தலைமண்டையோடும், ஹஸியும், உறியும் தாங்கிய புத்த வடிவங் கொண்டு நாரதர் சிடராக உடன் செல்ல, அசரரை யடைந்து சிவபூசையைக் கொடுத்துப் புத்தரர்க்கினர். பின்னர்த் தமது அம்சத்தில் மரயா மோகன் என்னும் ஓர் புத்தனை யுண்டாக்கி அங்கிருக்கக்கொய்து, தம் உபதேசத்தைக் கேளாத தாரகாக்கன் முதலிய மூவரோடும் ஒருவரையுஞ் சேராதவாறு கட்டளையிட்டுக் கயிலை மலைக்கு வந்தார்.

இருமாலும் நாரதரும் கயிலைமலையில் ஏறுதற்கியலாது வருந்தி. “நாம் சைவர்களை யெல்லாம் புத்தராக்கிய பாவத்தினுற் கயிலையில் ஏறிச் செல்லற்கும் வளிமை யில்லாதவராயினேன். என்ன பாவத்தைச் செய்தேம்” என்று இரங்கிச் சிவபெருமானை சினைத்துத்தவம் புரிந்தார். பரமனூர் தோன்றி “மூடர்களே! நம் பக்தர்களைக் கெடுத்துப் பாழ்மதப் படுகுழியிலீழ்த்திய பாதகர் நீரிர்ல்லவோ? சிறிதேனும் அச்சமின்றிச் செய்த அப்பாவத்தினுற் கயிலைக்கு வருதல் இயலாதாயிற்று, மரயவா! நாரதனுடன் மானச வாவி

சென்று, நேற்று நுங்கள் எண்ணத்தை சிறைவேற்றுதிர் என்றார். அங்ஙனஞ் சென்று தவம்புரியா சிற்கையில் சோமாஸ்கங்க மூர்த்தி தோன்றி யருளினர். திருமாலும் நாரதரும், ஆங்கிருஷ்ட இந்திரன் தேவர்கள் முதலாயினாரும் எழுந்து சாம வேத கானம் பாடி. வீழுந்து வீழுந்து, பன்முறை வணங்கி யானந்த பரவசம் அடைந் தார். பரமேஸ்வரன் அவர்களைத் திருக்கடைக்கண் நோக்கஞ் செய்து, அளியீர்! விரைவிற் பாசு பத விரதங்கொள்வீர். அதனை அநுட்டிக்கின் நும் மன எண்ணம் சிறைவேறும் என்று திருவாய் மலர்த்தருளினார்.

அதுகாலைத் திடீரன்று மடிமீதிருந்த வடிவேலாயுத மூர்த்தி திருக் கூத்தாடினார். உலக மாதாவாகிய உமா பிராட்டியார் தேவராசராகிய சிவபெருமானது திருத்தோளில் இளமுறுவலுடன் ஒர் நீலோற்பல மலரால் தட்டி, “புத்திரச் செல்வத்துட் சிறந்த மகாதேவா! நமது செல்வக் குமரேசன் கூத்தாடுகின்றதைக் கண்ணேக்கி யருள்வீர்” என்றார். தேவியார் உரைத்த வாரித் தைகளைக் கேட்ட பெருமான், உவகையுடன் திருக்கூத்தாடி யருஞும் முருகக் கடவுளை இரு திருக்கரங்களாலு மெடுத் துத் தமது மார்பினிடத்துத் தூக்கி வைத்துச் “சர்வலோக சுதந்திர முடைய ஒரு முருகே! இப்போது நடனஞ் செய்க” என்று தமது அருமைத் திருக்கரங்களாற் பலவகைத் தாளங்களையும் கொட்டினர். கையுடனே கைகள் கூம்பப் பெருத் பரமேசன் தாளமிட, அவற்றிற்கு உரிய நடனங்கள் எவையேயோ அவைகளை யெல்லாங் குமா மூர்த்தி நடித்துக் காட்டினார். சர்வ வியாபியாய், சர்வாந்தரியாமியாய், சர்வதோ முகராய் விளங்காளின்ற குமாரக் கடவுள் திருக் கூத்தாட எல்லா உலகமுங் கூத்தாடனா. அதனைத் தரிசித்த திருமால், பிரமன், இங்கிரன், தேவர், முனிவர் முதலிய யாவரும் ஆனந்த மேலிட்டினுலே தம்மை மறந்து பரவசமடைந்து கூத்தாடினர். அபியை தாள விடயங்கள் சாகித்திய சிங்தாமணி, சாகித்திய ரத்நாகரம், பிரதாப ருத்திரீயம், தசரூபகம், அமருகம், இரசமஞ்சரி, புட்ப பாண விலாசம், மாகம், சாகுந்தலம், கீதசந்திரிகா. கூத்தநூல், இசை நுனுக்கம். தாளசமுத்திரம். சுத்தரனங்தப் பிரகாசபரதம் முதலிய நூல்களிற் காண்க.

இங்ஙனங் குமாரக் கடவுள் கூத்தாடியருள உலகமெல்லாம்
ஆடினமையால் அகில லோன நடன மூர்த்தி யாயினர்.

சங்கர சங்கிதை - சிவரகசிய கண்டம்

குமாங் ந்ருத்ய மானந்தம் பச்ச புத்ரவதாம்வர |

இதிதேவி கிராரோஹ்ய ந்ருத்ய மானமுரஸ்வகம் |

கரதாலரதச் சம்புர்ந்ருத்ய பாலே த்யுவாசஸு |

ததோலீலா லயோபாலோ நந்தெநா ரளிகுனின : |

ந்ருத்யேதி ஸர்வாதிபதேர் கிராஸர்வங் நந்தததது |

ஜகஜ்ஜகத்பதே ராக்ஞாகேந லங்க ஜகத் த்ரயே ||

அகில லோக நடன மூர்த்தயே நம :

எழுபத்தெட்டாவது

இ ரா ம மூ ர் த் தி

இராமன் என்னும் பெயர் சுப்பிரமணியக் கடவுட்கே யுரியது,
இரம்மியத்தை யடையவர் சகலகுண சம்பன்னர் அவராகவே
விளங்கலானென்க. இரம்மியம் என்பது மகிழ்ச்சி முதலிய பல
பொருளைத் தருவதால் சுப்தாந்த நிர்ணய முதலியவற்றிற்
காண்க. விட்டுனுவின் பிறவிகளுள் ஒன்றுய தசரதன் மகனுக்கு
உரைப்பாரு முளர். அஃதவர்க்கு இடுகுறியாக்கப் பெயரா
மன்றி இடுகுறி மரபன் நென்பது தெள்ளிதிற் துணியப்படு
மென்க, என்னை? அவர் தம் மிருபாளைந்து பிறவிகளுட் சமதக்
கிணி முனிவின் குமாரனுகப் பிறந்தார்க்கும் இராமன் என்று
பெயர். வசதேவர்க்கு உரோகிணி வயிற்றிற் ஞேன்றியார்க்கும்
இராமன் என்று பெயர், இங்ஙனம் இராமனேன்று மற்றையர்க்
கும் வைக்கப்பட்ட டிருத்தலானும். அதுபோல இற்றைஞான்றும்
நம்மனோர் பலர் குகப் பரம்பொருளின் றிருப்பெயர்களான ஆறு
முகன். வேலன், குமாரனுதிய பெயர்களைத் தத்தங் குமாரர்க்கு
வைத்தல் கண்கூடாகலானும், தசரத புத்திரர் பள்ளகைத் துன்
பங்களினும், உழுங்கு போதலானும் அஃதவற்குப் பொருந்தாமை

யறிக. இங்ஙனமே, வேதங்களில் வருஉம் நாராயணன் கோவிட தன், கோபாலன், மாதவன், கேசவன் முதலிய பெயர்களைல் வாஞ் சிவபெருமானுக்குங் குகப்பெருமானுக்கும் வாச்சிவமாகப் பொருந்தற்பாலன வென்பது ஆன்றேர் துணிபாம்.

அதுபற்றி யன்றே அப்பய தீக்ஷ்த சுவாமிகளும் கேசவாதி நாமசிவ பரத்துவ சிருபணத்துக் கூறியுள்ளார். அந்தாளின்கண் இந்நாமங்களை யெல்லாஞ் சிவபரமாக்கின்மை கண்டு தெளிக. வைணவ நண்பர்கள் “மற்றைய நாமங்க எள்ளாவற்றையும் இயைக்கினும் இயைக்கலாம். நாராயணனென்ற பெயர் மற்றையே ரக்கு எவ்வற்றானும் மியையாதென்பர்.” அதனையு மெது சிவ குகக் கடவுட்கு ஆக்ஷிக் காண்பாம். நாராயணனென்பது ஏர சமூகங்களி விருப்பவன் எனப் பொருள் ஆற்றல் கோடலால் ஆன்மாக்கடோறும் பரமான்மாவா யிருப்பவனென்பது போதரும். இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளுங்கால் ணத்துவம் பாதிக்கு மெனின் அற்றன்று.

நரருடைய தொகுதி நாரம் எனத் தொகுதிப் பொருள்பற்றி அன்விகுதி வருமென்றும் பானிலி குத்ததித்தால் அன் விகுதி பெற்று நிற்ப, அதன்மேல் ஆசாரப் பொருளுணர்த்துங் ககர நகர வித்துக்களை யுடைய யகர விகுதிவந்து அயல் கீண்டு நாராயவென நின்றவழி, அதுவும் பகுதித் தன்மைப்படுதலின் அதன்மேல் வினை முதற்பொருள்மை யுணர்த்தும் லகர டகர வித்துக்களை யுடைய உகர விகுதி யன வெனத் திரிந்து நாராயணனென நின்ற வழி, வினைப்பெயர் விகுதியில் நின்ற நகரம் ணகரமாய்த் திரிய மென்பதலால் அங்ஙனான் திரிந்து நாராயண என வொரு மொழி யாம் உயிர்த்தொகையை யோத்து நிற்பனென்றும் பொருட்டாய்க் காரணக் குறியாயவாறு கான்க. இங்ஙனம் நாராயண என்பது டகர வித்துக்களையுடைய உகரவிற்றுச் சொல்லாகவின் அன்றே பெண்பாலின் நாராயணீ யென ஒகர பகர வித்துக்களை யுடையச்கார விகுதி யீற்றான் யாண்டுவழங்குவதுஆகுமென்க. யகர விகுதி யீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளாக்கால் நாராயணீ யென ஈகார விகுதி பெறுதற்கு விதியின்மை யுணர்க. நாராயண எனதும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதி புணர்த்துங் செய்கை செய்வன வெல்லாம் வடமொழி வியாகரணத்திற் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் நாராயண சப்தமே யாருங்கால், இராம சப்தம் ஆவது வியப்பன்றென்க. இரகு வமிசத்திற் ரேன்றிய தசரதன் சுசா சிவ பக்தியுடையவன். தனக்குப் புத்திர சந்தான மின்மை யாற் கௌசலீ யன்றிக் கைசேயி சுமித்திரை யென்பாரையு மணந்தான். அவர்க்கு மங்ஙன மில்லாமைகண்டு மனம் வருந்தி யிருந்தகாலீ, இருசிய சிருங்கர் என்னுங் கலைக்கோட்டு முனிவர் தோன்றி,

“இஷ்டிந் தேஹம் கரிஞ்யாமி புத்ரீயாம் புத்ர ஸாராதுத்!

அதர்வ சிரளிப் ரோக்தை: மந்த்ர த்ருஸ்தைர் விதாகத!

(ஓ அரசனே! ஸிர்குயாம் அதர்வ சிரச என்ற வேதபாகத்திற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களால் அமைந்த விதிப்படி புத்திரகாமேட் டியை புத்திரோற்பத்திக்காகச் செய்விப்பேம்.

என்றிவ்வாறுரைத்து அதர்வசிர மந்திரங்கூறி இட்டி செய்த மையால் ஓர் புருடனளித்த பாயசத்தினால் இராமன் இலக்கு மணன் பரதன் சத்துருக்கன் என்பார் தோன்றினர். தாசரதி தாடகையை வதைத்துச் சிதையை மணக்கு தன் தங்கை வரத் தைக் காக்கும்படி மனைவியுடன் சாட்டிற்றுச் சென்றிருந்தகாலீ. மாயமானை யுண்மை மானென்று தூரத்தப் போங்காலீ இரா வணன் சிதையைக் கவர்ந்து சென்றான். அதனால் துக்கக்கடவின் மூழ்கிய இராகவன் தாமிர குடத்துவசம் என்னுடைய தலத்தை யடைந்து குக்கடவுளை நோக்கித் தவமுனுற்ற அவர் தோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளுவார்.

கோதண்டராகவனே! ஓர் பெண் பொருட்டாக சியிரங்கு வது அழகன்று. “ஒழும்புதடி குடரெந்பு வார்நரம்பு மேதை நெய்ததோர் - தமும்புழுக்கண் முளைமாபீர் சருமமாதிகள் குழு முகங் - கொழும் பொதியைப் பகுந்திடுங்காற் கோற்றேடியா ளெவள்காட்டாய் - விழும்பி ணத்தெவ் வுறுப்பில்லை விழையாமை விடல்கிளவாய்” என்பதுணர்ந்து கொள்க. பயனில்லாத சான கியைப் பெரும் பேரூக மதித்து அலைகின்றன. அறிவுமிக்க மானுடப் பிறவியை யெடுத்துப் பெறவேண்டிய பயனை விடுத்துச் சிறிது கணச் சுகத்தை சினைத்து மாழுகின்றன. இராகவ! பச பாசமென்று சொல்லப்படுகின்ற சராசரமெல்லா வற்றையுந்

தொழிற்படுத்துகின்ற பதியா, மெம்மையும் மலமென்னும் வலிய நோயினால் நெரங்த சின்னையும் உள்ளவாறு அறிதி. இடம், பொருள், ஏவல் முதலியன போல ஓழியாது உன்னேடு கூடப் பிறந்த உடம்பே உன்கு வேறுயிப் பிரிந்தழியுமாயின் பெண் என் அவ்வுடல் சொந்தமாகுமோ? சிதையைச் சனகன் மகளென்று நினைக்கின்றூய். அவ்வாறல்லன். தூக்கிக்கொண்டு சென்ற இரா வணனது புத்திரியே. அதையுஞ் சுருங்கச் செரல்வேம்.

முன்னர் வேதவதி என்னும் பெண் திருமாலினை விவரக்கு செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துத் தவஞ்செய்தாள். அவ்வழி வந்த இராவணன் அவளைக் கண்டு மோகித்துக் கற்பழிக்கத் தொடங்கினன். வேதவதி வருங்கி நினைக்கே மகளாகப் பிறந்து உன்னையும் உன்னுரையான் துணை சுற்றங்களையும், படைகளையும் அழிப்பிக்கின்றே நென்று அக்கினியில் வீற்றுத் துபின் வண்டோதரி வயிற்றில் வந்து பிறந்தாள். நீ சோதிடர்களை வருவித்துப் பலன் கேட்க, அவர் இக்குழந்தை இங்குளதேல் இலங்கை முற்றும் நாசமாகும்” என்று சொல்ல, குழந்தையைக் கடவில் எறியும் படி இராவணன் உத்தரவிட வண்டோதரி யோர் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிட்டு மனம் வருங்கி அழுதுகொடுத்தாள். அது கடவில் எறியப்பட்டு மிதிலைக் கரையிற் சேர்ந்து மணலான் மூடப்பட்டுக் கிடீத்து, சனகன் புத்திர காமேட்டி யாகுஞ் செய்தற்காக உழுவித்தான். கலப்பைச் சால்வழியாகப் பெட்டி காணப்படத் திறந்து பெண்ணுயிருத்தல் கண்டு வளர்த்தாள். கலப்பைச் சாலிற் கண்டெடுத்தமையாற் சிதை யென்று பெயரிட்டான். ஆதலால், தன் மகளென்று அறியாமல் இராவணனும் மோகித் தெடுத்துச் சென்றான். சிதைக்கும் இரரவணன் தந்தை யென்று தெரியாது. உனக்கும் இவ்வண்மைகள் தெரிக்கில.

பெண்களாலே துன்பம் பெரிதும் வருமென்பது துணிபு உனது தந்தை பெண்ணின் சொல்லால் இறந்தான். நீயோ அப்பெண் பிரிவால் வருங்குகின்றனன். இவை யிரண்டுமே தக்க சாட்சி ஆதலால் பெண்ணுயைசையை விடுதி. அதற்காகக் கலங்காதே. அன்றிச் சிதையை மீட்பது கருத்தாயின் மந்திர மொன்று உபதேசிக்கின்றேம். நுங்கையும் அவன் வழிவந்தாரும் நம்மடியவர். தசாதன் எம்மிடத்துப் பக்கியுடையவன். அதனால்தான்

உனக்கு. எமக்கும் உமது தந்தையார்க்கும் உரியதாகவள் என்றாமன்! என்னும் பெயரை வைத்தான். உனக்கு முன்னே தோன்றிய இராமர்க்கு யாம் சாருப்பியங் கொடுத்துள்ளேன். வேதங்களிற் கூறப்பட்ட எமது பெயர் இராமன் என்பதற்கு ஐயமின்று. உன்னைப்போலப் பற்பல ராமரைக் கண்டுளேன். இன்னும் பலரைக் காணப்போகின்றேம். வேதத்திலே கூறப்பட்ட இராம சப்தத்திற் குசீய பொருள் நீயேயென்று கருவங் கொண்டாய். அதனால்தான் இத்துன்பம் அநுபவிக்கின்றாய். தசரதராமனுகிய நீ இவ்வாறு கொள்ளின், பரசராமன் என்பார் என் சொல்வார்? இன்னும் மற்றைய இராமர்கள் என் கூறுவார்.

அதற்கொவேதம் - இரா இரகசிய நிடதந்திலே
ராமந் திரிணேத்திரம் சோமார்த்த தாரினம் குளிக்கப்பரம் |
பஸ் மோத் தாளித சர்வாங்கம் கபர்த்திந முபாஸ்மகே ||

என்று கூறப்பட்டதனாற் சிவபெருமா னென்பதே நன்கு வெளியாம். சிற்கு ஆயின் கூறிய மூன்று கண்களாங்கே? பிறைச் சந்திரதாரணம் எங்கே? உழையைச் பாதியுடம்பாகத் தரித்திருக்கின்றனையா? அதற்கு மாருகப் பெண்டிமுந்தா யன்றே? குலமில்லையே. கோதண்டந் தரித்துக் கோதண்டராமன் எனப் பெற்றனையே யன்றிச் குலராமன் ஆனுயில்லை. இதனால் இராம இராம என்னும் பெயரும் மந்திரமுஞ் சிவபெருமானுக்கும் ஏமக்குமே யுரியதாம். திருமால் இதற்கு முன்னெடுத்த மூன்று இராமாவதாரத்தில் எம்மையும் ழுசித்து மூலசேதுவுஞ் செய்தமையினால் இந்த மந்திரத்தை உபதேசித்துளேம். சடக்கர மந்திரம் தூலம் குக்குமம் காரணம் என மூவகைப்படும். தூல சடக்கடி மந்திரத்திலேயுள்ள இரண்டாம் எழுத்து. குக்கும செடக்கத் தின் இரண்டாமெழுத்துங் கூட்டின் “ராம” என்னு மந்திர மாதல் காண்க. குக்கும சடக்கரத்திலே நிலைமாறலர்லே “(கு)மாரா” என்று சிற்றலையு மற்று. வேதங்கள் இராமன். இலக்குவன் என்று கூறியது முறையே எமையும், எமது துணை வன் வீரவாகுவையும், சீதை என்று கூறியது தெய்வமானையும்மையையும் என்றிவாயாக.

ஷடக்காரஸ்ய மாகாத்மியம் சிவோ ஜாநா தித்பர :

ஸ்ரீராம மந்திர ராஜஸ்ய சம்ய கர்த்தோய முச்யதே !

யஏத ம்மந்தர ராஜம் ஸ்ரீராமச் சந்தர ஷடாக்ஷரம் சித்ய
மதிதே சோக்ஸி பூதோ பவதி ! ஸவாய பூதோ பவதி !

எனவரு உம் வேத மகா வசனங்களானும்

கானுப த்யாதி மந்தரேஷு கோடி கோடி கணுதிக : !
மந்தரஸ் தேஸ் வப்ய நாயாஸ பலதோய ஷடா ஷர : !
ஷடாக்ஷ ரோயம் மந்தரஸ்யாத் ஸர்வா கெளக ஸிவாரண : !

எனவரும் வேத வசனங்களா லும் சடக்கர மந்திரம் எல்லா
மந்திரங்களினும் விசேஷமுற்ற தென்றும், ஸ்ரீராமச் சந்திரனுடை
யதே சடக்கர மென்றும் கூறியிருக்கின்றமை தெளிவாகும்.
என்று கூறி, சிதையைப் பிரிந்ததனு லுண்டாகிய காமாக்கினியைத்
தணித்தற் கியலாதிருந்த தசரத இராமனை ஆற்றித் தெளிவித்து,
இராமதாரகம் என்னுங் தமது சடாக்ஷர மந்திரங்களுள் ஒன்றை
உபதேசித்து, இராக்கத்தரை வெல்லும் வளிமையும் அளித்து,
ஆகமங்கள் கூறிய வேதாந்த சார சித்தாந்த மகா வாக்கியங்
களாகிய சிவத் துவமசி முதலிய நான்களையு முபதேசித் தருளினார்.
பின்னரும் சின் ஜெயத்தை மாற்றுகின்றேம் என்று, விபூதி யுத்
தூளனமாகத் தரித்த திருமேனியும், குலாயுதம், பாசம், அங்குசம்
தனுபாணங்கள் நிரித்த திருக்கரமும், மூன்று திருக் கண்களும்
சந்திர தாரண திருமுடியுஞ் சிதையிருவாங் தெய்வயானை யம்மை
யாரும் பொருந்தத் தரிசனங் காட்டியருளினார். தசரதராமர்
தெளிவற்று இன்பக் கடலுண் முழுகிச் சென்றார். இதனுலே
சிவராம மூர்த்தி, இராம மூர்த்தி, இராமச்சந்திர மூர்த்தி எனப்
பெயர் பெற்றார் குகனார்.

அதர்வண வேதம்

சிவோ மாராம மந்த் ரோயம் வல்வரணஸ்து வசப்ரத : !
ருவிஸ் ஸதாசிவப் புரோக்தோ காயத்ரிம் சந்த உச்யதே
சிவோ மாராமச் சந்தரேந்த் தேவதா பரிகீர்த்தித : !
ராமாபி ராமம் ஸெலாந்தர்ய ஸீமாம் சோமா வதம் சகாம் !
பாசாங் குசத்துர்ப் பாண தராந தியாயேத் த்ரலோ சகம் !
ராமம் த்ரிணேந்திரம் சோமார்த்த தாரிணம் குளிந்மபரம் !
பஸ்மோத் தூளித சர்வாங்கம் கபர்த்திந முபாஸ்மகே !.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்

தண்டக வனத்துக் கோதா வரிக்குத் தென் பாங்கர்ச் சிதை
யொண் டெடாடிப் பிரிந்து காமத் தொள்ளழற் பொருதி ராகக்
கொண்ட னெஞ்சகமுன் றேறக் கோதில்வாக் கியமோர் நான்கும்
பண்டுரைத் தருளி ராம னெனப்பெயர் பரித்தாங் குற்றூன்

இராம மூர்த்தயே நம :

எழுபத்தொன்பதாவது கதிர்காம மூர்த்தி.

முன்னர்க் காலத்து வாயுவினாலே பறித்த எறியப்பட்ட கொடுமுடி மூன்றாண்டு சொன்றுய, தக்கணகயிலை, பொன்னகரம், சமூம் முதலிய பற்பல பெயர்களையுடைத்தாய், குரபன்மன், இராவணன், குபேரன், மது, உக்கிரவழுதி, விபீடனன், தொண் டைமானிளநிதிரையன், நல்லியக்கோடன், குளக்கோடன், உக்கிரசோழன், வாலசிங்கன், சிங்கையாரியன், அரசகேசரி, பரராச சேகரன், செகராச சேகரன் முதலிய பலப்பல அரசராலானப் பட்டதாய், சிவாகமம், புராணம், மிருதி, தமிழ் வேதத் திரு வருட்பா, இதிகாசம் முதலிய நூல்களினுஞ் சங்க நூல்களினும் ஆங்காங்கே புகழுப்பட்டதாகி, விராட் புருடனுக்கு இடைநாடி யாய், திரிகூடம், கேதீச்சரம், கந்தமாதனம், ஏமகூடம், ஸெலம் சுவேலம், சிவனெனிபாதம், செங்கடகம், வள்ளி, காளபைரவம், நகுலம், மேந்தலை, மகானுவரம், சீவர்த்தனம், உகந்தை, கதிரை முதலிய மலைகளையும், மாவளி கங்கை, கருட கங்கை, காவிரி கங்கை, மானிக்க கங்கை, பாலாவி, பாப நாசம், நவ கங்கை, மாயவனுறு, கழுதீர்க்கு கங்கை, வேலாயுத புட்கரணி, கன்னியா கங்கை, நகுலம், சமுத்திர தீர்த்தம், பாதலக கங்கை, கல்லாறு, நவகிரி திருவடிநிலை, யமுனை, சிலாவரி, வாமனம் முதலிய தீர்த்தங்களையும் பற்பல தலங்களையு முடையதாய் விளங்குவது இலங்கை மண்டலமேயாம்.

இத்தகைய இலங்கை குரபன் மன்றன் மகேந்திரபுரிக்கு வடக்கேயுள்ளது. எவ்வாறெனிற கூறுவதும். இந்த சமுத்திர மென விப்போது வழங்கப்படும் மகேந்திரக் கடனின் நடுவே எண்பதினுயிரம் யோசனை யகலமும் நூறு யோசனை விஸ்தீரணமு முடையதோர் நகரைச் செய்வித்து. அதன் எட்டுத் திக்குகளினும் ஏம்புரம், தேவபுரம், இலங்காபுரம், ஸெலபுரம், சுவேதபுரம் முதலிய எட்டு நகரங்களையும் புரிந்து அவற்றிற் கசானானன் (யானை முகன்) துரங்காசியன் (குதிரை முகன்) யாளிவத்திரன் (யாளி முகன்) பஸ்லூக வத்திரன் (கரடி முகன்) வியரக்கிரானன் (புலி

முகன்) வராக துண்டன் (பன்றி முகன்) சிங்க முகன்) கவயாசியன் (காட்டுப்பசமுகன்) என்னும் வீரர்களைக் காவல் வைத்தானென்று கந்தபுராணம் கூறல்காண்க.

இங்ஙனும் வீரமகேந்திரபுரிக்கு வடக்குவாயிலி னுள்ளதாகி விளங்கும் இலங்கையின் தென்கோடியிலே விளங்குவது கதிரை என்னுங் கதிர்காமத் தலமேயாம். இத்தல மாகாத்மியங்கள் யாவும் அவனருள்பெற்ற ஆன்றே ரெடுத்துரைப்பதன்றிப் புழுத்த நாயினுங் கடையேனுகிய யானெடுத்துரைக்கப் புதுத னகை யென்பது சத்தியம். ஆயினும் என்மனத்தவா வென்வயப் படாதியன்றவா றுரைத்தி யென்று பிடர்பிடித் துந்தலா னெழுங் தனன். இத்தலத்தின் மகிழமைக ஓல்லாங் கந்தபுராணம் மகேந்திர யுத்த காண்டங்களினும், பிரமாண்டபுர ணம் தல மாகாத்மியத்துங் கூறப்பட்டன அன்றி, விசேஷமாக மற்சபுராணம், தக்கிணைக்கலாச மான்மியத்திலே அம்சகாமாசல மான்மியத்திலு மகலமாயறைப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத கவாமிகள் கிளியிரு வெடுத்துப் பலதலங்கள் தோறுங் தரிசித்துப் போந்த ருளியகாலை இத்தலத்தும் உபய கதிர்காமத்தும் எழுந்தருளித் திருப்புகற்பாடித் தோத்திரம் புரிந் தருள்பெற்றார். அது “கிளிப் பாடு பூதியில் வருவோனே” என வித்தலத்திருப்புகழிற்கூறி யகுளியதனுமும் பெறுதும். அதுபற்றி வன்னியங்கலம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயருள்ளது.

திருப்படை விட்டுத் தலங்களைய திருப்பரங்குன்ற முதலீய ஆருதார தலங்களினும் மேலாய துவாதசாந்தத் தலமாய் விளங்குவது. அன்றியும், சிவதலங்களிலே கோயில் என்னும் சிதம்பரம் ஆகாய வீங்கமுடைத்தாம் இரகசியத் தலமானதுபோல. இஃது மங்கனே சோதி வடிவரா யேவரானும் விரும்பத் தகுந்த பரவியோம மூர்த்தி, எவர்களானுங் காண்டற்கு அரியராய் விளங்களி ரிரகசியத் தலமாய் விளங்கும். அஃ திற்கை ஞான்றும் பிரத்தியக்கமாகக் காணலாம். ஆகளீன், உலகின் கணுள்ள தலங்கள் எல்லாவற்றினும் மேலாயதிது. இங்கனுள்ள தீர்த்தங்களோ மாணிக்க கங்கை முதலாக அனவற்றன. மலைகளோ கதிரை மலை, வள்ளி மலை, தெய்வயானை மலை, காளபைரவ மலை முதலாக வெண்ணிலா தன். மூர்த்திகளோ சுப்பிரமணிய சிவ கணேச உமா வீர பைரவ

மகாசாத்த நவ லக்கவீர புடகலோ ராமகாளிய சுராரி தூர்க்க முதலிய பலப்பலருளர். அவர்க ளெல்லாஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளை யுபாசித்து நாற்புறங்களினும் வசித்துனார்.

இத்தலத்திற்குத் தக்கிணை கந்தபுரி, எமகூடம் அம்சுகாமம், கதிரை, கதிர்காமம், பூலோக கந்தபுரி, கோட்டம், வன்னி மங்கலம், காரிகாப்பு, வரபுரி, பஞ்சஸூர்த்திவாசல், சகல தேவோ பாழியம். கதிர்கேணி, சகல சித்திரம், அகத்தியப்பிரியம், சிதா காசம், குகத்தலம், தகராலயம், பிரமசித்து, மகத்து, விவிக்தும், ககனம், பரிசுத்தம், அற்புதம், பரசுறை, அம்பலம், பாவியோமம் இரண்யகோசம், அந்தராகாசம், அவ்வியத்த மூர்த்தபுரி முதலிய பலப்பல திருநாமங்களை யுடையது, இங்கே குமரர்க்கடவுள் கணப்போதும் நிங்காதிருந்து (இச்சா சத்தி, கிரியா சத்திகளாகிய வள்ளியம்மையார் தெய்வையாளை அம்மையாருடனமர்ந்து பற்பல திவ்வியாற்புத திருவிளையாடல்களைச் செய்தருள்வார். தேவர் முதலிய கணர்கள் இப்போதும் பூசை செய்வது அன்பாக்குத் தெரிய வருகின்றது

முன்னே குரபன்மன் இதற்கருகிலுள்ள தன் மகேந்திர புரியில் தேவர்களையுன் சயந்தனையுன் சிறையிட, அதனை மீட்டற்காக எழுந்தருளிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருக்கயிலையினின் றும் இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும் இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களுங் தம்மைச்சுழப் புறப்பட்டுத் தாரகற்கொன்று திருச்செங்கில் அமர்ந்து, குரபன்மன் முதலாயினேர் தம் வரலாறுகளையெல்லாம் வாக்குத் தலைவனான தேவ குருவாம் வியாழனிடங் கேட்பார் போலக் கேட்டருளிக் கடல்வழியாகப் போந்து அதனைக்கடந்து இலங்கை மலையைத்தாண்டி தென்கோடியைய யடுத்தக்காலை பிரமவீட்டுனு வந்து பணிந்து (பரம்பொருளே! இதோ குரபன்மனிடம் மகேந்திரம். ஆண் சூர சீசர்கள் செறிதலால் தேவீர் போதல் தகுதியன்று என்ன, கதிரைவேற் கடவுளும் தெய்வக் கம்மிய னுன விசுவகருமணைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி ஓர் நக ரமைத்தி விரைவி னென்றருளா. அவ்லும் பலப்பல மண்டபங்களோடு கூடியதும், உன்னத கோபுரங்களால் விளங்கப் பெற்றதும் நடுவணை ஸ்ரீ கந்தக் கடவுளின் திருக்கோயிலா னலங்களிக்கப் பெற்றதும், பலப்பல வீதிகள் செறியப்பட்டதும், மாற்றுயர்ந்த ஏமத்தால்

(தங்கத்தினால்) அமைக்கப்பட்டதுமான ஏக்கூடமென்னும் ஓர் நகரஞ் செய்தனன். அதன்கண் பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்து போர்புரிந்து அவரைத் தொலைத்துத் தேவர்களைச் சிறைமீட்டு. மகேந்திரபுரியை வருணராசற்குக் கொடுத்தருளி வடகோடிக் கட்ட பரிதிபுரத்துள்ள (ஆம்பரத்துறை) உத்தர கதிர்காமம். உபயகதிர்காம மெனப்படும் புதுச் சங்கிதியில்தங்கி வீற்றிருந்து பின் தம் * மகேந்திர மலையைக்கடர்த்து இலங்கை மலைகளையுங் தாண்டித் திருச்சீரலைவாய் சென்றருளின ரென்றது. ஆகவின் பாசறை கதிர்காமமே, அது, வடமொழிக் கந்த புராணம் வீரமா மகேந்திரகாண்டம் ஏழாவது அத்தியாயம் 21வது சுலோக முதல் 48-வது சுலோகம் வரையும் உரைக்கப்பட்ட வாற்றானும். தமிழ்க் கந்தபுராணத்து.

கந்தபுராணம் ஏமகூடப் படலம்

இவ்வகை அயில்வே வண்ண விராயிரம் பூத வெள்ளங் கவ்வையி னமெந்து செல்லக் களைகடல் வரைப்பி னேகி யெவ்வமி தடைந்த தொல்லை யிலங்கையங் குவடு நீங்கி மைவரை புரைகுர் மேவு மகேந்திர புரமுன் போந்தான்.

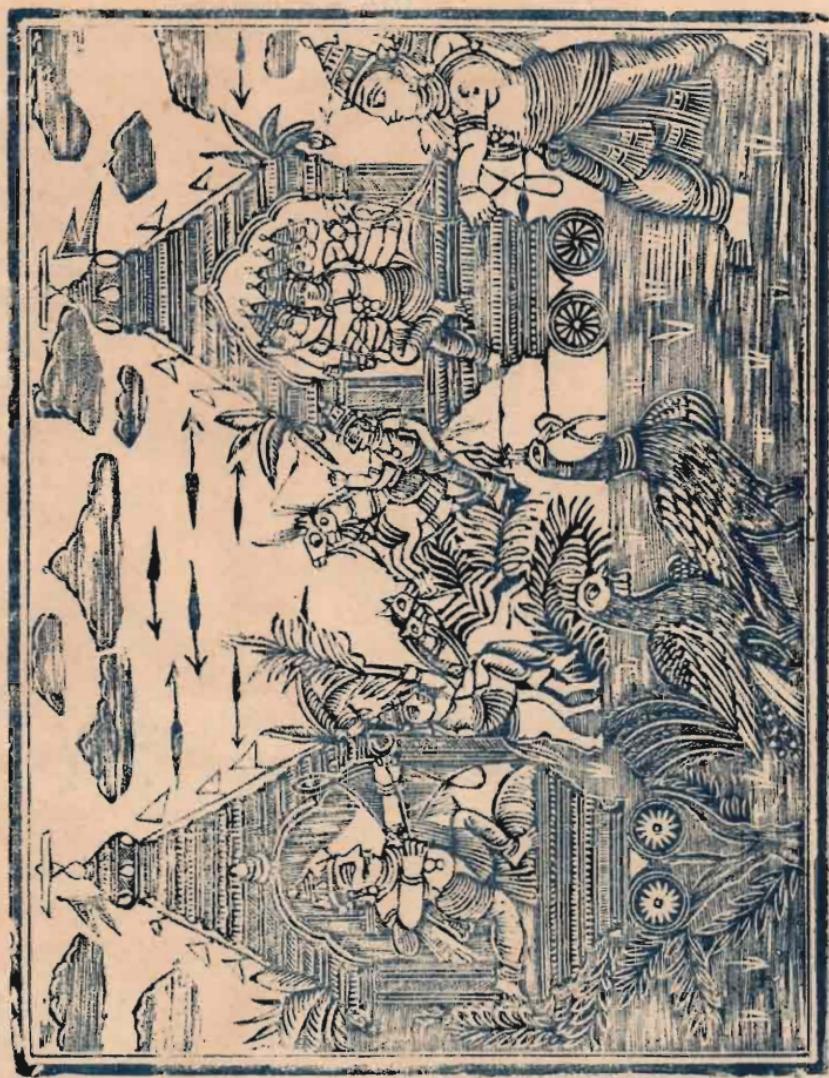
காண்டியீது குரானுர் நடுங்க ஸீசர் செறிதலா லாண்டு சேறன் முறையதன் றதற்கடுத்த வெல்லீயா மீண்டுபாச நைத்தல மியற்றுவித் திருந்தபின்

வேண்டுமாறு புரிதியைய வினோயாடி யென்னவே.

கலங்கல் கொண்டிடு மகேந்திர வரைப்பினைக் கடந்தேபின் னிலங்கைமாநக ரொருவியே யளக்கரை யிகந்தேகி நலங்கொள் சிருடைச் செந்தியிற் ரெஞ்சிலமா நகரெய்தி

யலங்க வஞ்சுடர் மஞ்சுஞ்சின் நிழிந்தன னயில்வே லோன். என வருஉஞ் செய்யுட்களால் அறியப்படும், இத்தலத்தே ஏம கூடம் என்னுங் திருக்கோயிலினிடத்தே ஆறு திருமுகங்களும், பதினெட்டுத் திருக் கண்களும். ஆறு திருமுடிகளும் குண்டல சிரைகளும், அழகிய கடப்ப மாலையனிந்த திருமார்பும், வலத்

* மகேந்திர மலையென்பது இலங்கையின் தென் மேற்குப் பாகத் தேயுள்ள சுப்பிரகாமம் என்ற விடத்திலுள்ள சிவனைளிபாதம். எனப் பெரியோர் கூறுவர்.

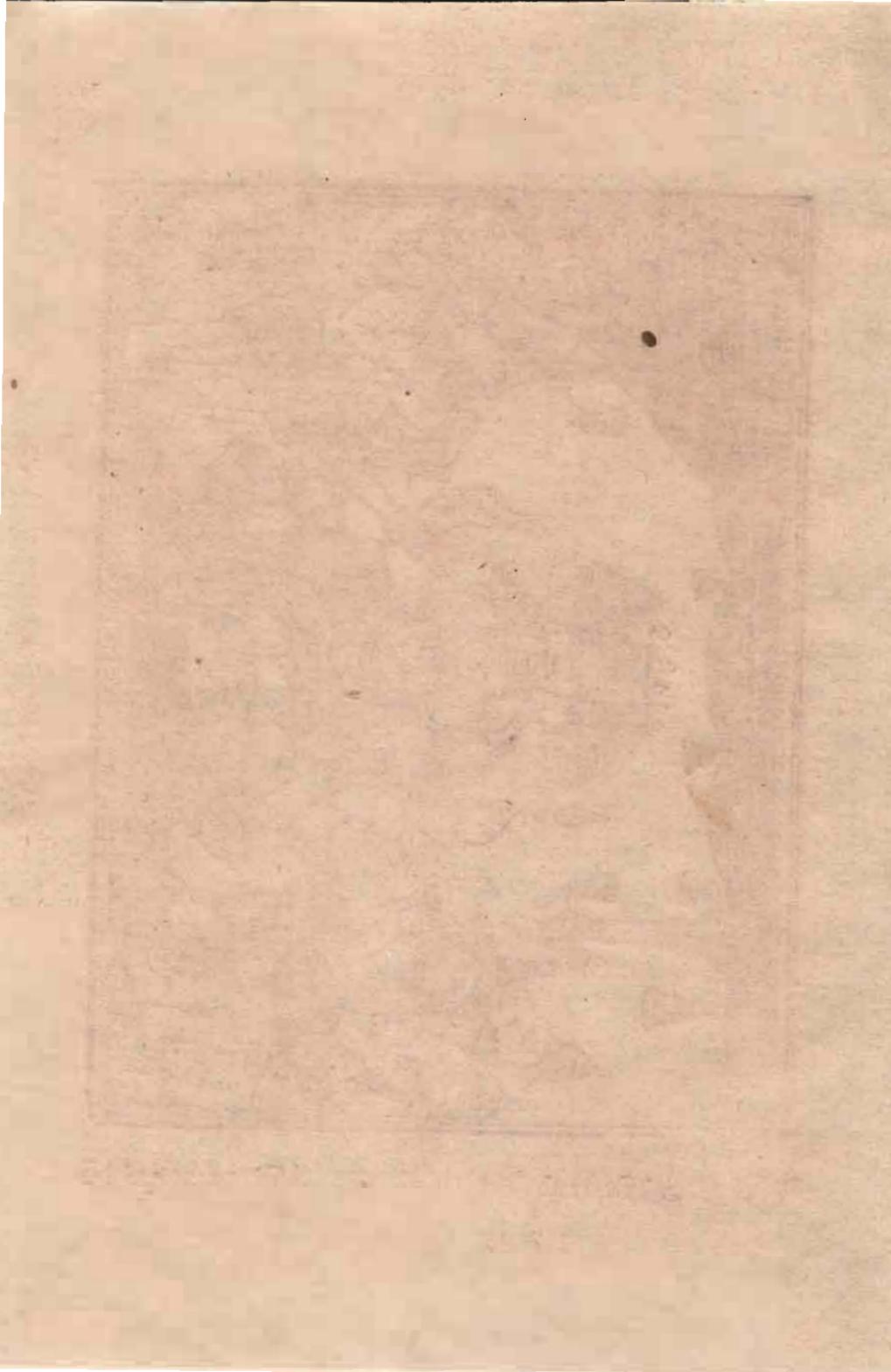
81-வது அக்தியாயம்

சூரசங்கார மூர்த்தி

79-வது அத்தியாயம்

கனிர் காம மூர்த்தி

திருக் காங்களிலே கோடி, வச்சிரம், அங்குசம், அம்பு, வேல், அபயம் என்பவும். இடத்திருக்காங்களிலே தாமரை, கண்டா மனி, மழு, தண்டு, வில், வரதம் என்பவும் அமைந்த பன்னிரு திருப்புயங்களும் கொண்டு, கோடி குரியப் பிரகாசம் போன்ற திருமேனியுடையராய், வேகமூர்த்தியாய். நவவீரர்களும், இலக்கங் கணுதிபர்களும், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களும், தேவர், முனிவர், கிண்ணரர் முதலாய பதினெண் கணத்தவர்களும் போற்றி வணங்கி யேவல்புரிய வீற்றிருந்தருளினர். அத்திருக் கோலத்தை மானுடராகிய சிறியேம் தரிசித்த வியலாதென்றே மூலத்தான் மடைக்கப்பட்டு மூர்த்தியும் அவ்வியத்தமாயினர். கந்தகவாயி இத்தலத்தை விரும்பி யுறைகின்றார் என்பது,

“ கதிரை நச்சினானுங் கலசனுமாம் வேத
மதுரை நச்சினார்க் கிணியன் வந்து ”

என்ற தொல்காப்பிய வரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தா னுணர்க் கதிர்காமம் என்பது, கதிர் = ஓளி, காமம் = இன்பம் எனப் பொருள் படவே ஆன்மாக்களுக்குச் சிவஞான வொளியினுற் பேரின்பத்தைய யளிப்பது எனவும், பரஞ்சுடராகிய கந்தக்கடவுள் விரும்பி யுறைவது எனவும் சொல்வர். அன்றித் துரியப் பொருளாகிய குக்குான மென்னுஞ் சோதி வியாபித்தலானும், குக்காயுச்சியமென்னும் இன்பத்தைக் கொடுத்தலானும் வந்த காரணப் பெயரென்னலுமாம். அது,

(கதிர் காமத் திருப்புகழ்)

துரியமே வற்புதப் பரமஞா னத்தகரிக்

சுடர்வியா பித்தநற் பதிநீடு

துகளில்சா யுச்சியக் கதிரையீ றற்றசொற்

சுகசொரு பத்தையுற் றடைவேனே.

என அருணகிரிநாத கவாயிகள் திருவாய் மலர்ஸ்தருளியத னனும் பெறுதும். கதிர் - குரிய சந்திரர்களால், காமம்-விரும்பிப் பூசிக்கப்பட்டதெனவுங் கூறுப. இதன் விரிவெல்லாங் கதிர்காம மான்மியத்துட் கூறியுள்ளார். ஆண்டுக் காண்க, கதிர்காமம் என் னாஞ்சொல்லே கதிரை என மருஉவிற்ற, இம்மூர்த்தியின் பெரு சு—36

மையைச், சுப்பிரமணிய தலக்கோவைப் பிள்ளைத் தயிழ்ச் செய்யுளானும் அறிக. அது வருமாறு.

மாணிக்க சிறைகங்கை யாடியுன் ணைப்பணிய
வந்திடும் பூதலத் தோர்
வாழுமர் பாடவுங் குருடர்கண் பார்த்திடவு
மலடிகள்பின் மைந்தர் பெறவுங்
காணிற்கு மாரவே லாவென் னு மன்பரைக்
கரடிபுளி யானை சிங்கம்
நாலிற் பணிந்தஞ்சி யோடவுங் கந்தனே
கண்கண்ட தெய்ய மெனவே
யானிப்பொன் முத்திமண் டபமேவு கச்சியினு
நடியேனை யாண்டு கொண்டெ
ஞகத்தில் வந்தபினி தீர்த்திடவு முன்னிற்கு
மாறுமுக மெய்த் தெய்வமே
சேணிற் புலோமசை வளர்த்தபேண் பிடிகணவ
செங்கிரை யாடி யருளே
தேவரோடு மனிதர்பணி கதிர்காம வேவனே,
செங்கிரை யாடி யருளே.

இக்கடவுள் அருணகிரிநாதரது திருப்புகழ், போய்யா மொழிப் புலவனுர் கோவை, கதிர்காமக் கலம்பகம் என்னுமினவ யிற்றை யேற்றரூபிய சரிதங்களும் பிறவும் விரியு மாகளின் விடுத் தாம். இங்ஙனம் ஏமகூடம் என்னுங் கதிர்காமத் தலத்திற் சோதி வடிவராய் விற்றிருந்து போக பேரின்பங்களை அருளவாற் கதிர்காம மூர்த்தியெனப் பெயர் பெற்றார்.

கதிர்காம மூர்த்தயே நம :

எண்பதாவது

சிங்க முகாசரவத முர்த்தி

—०—

பிரமதேவரின் புத்திரரான காசிப முனிவர்க்குத் திதி யென் நூம் மனைவி யிருந்தாள். அவனுக்கு எண்ணில்லாத அசரர்கள் பிள்ளைகளாய்த் தோன்றினர். அப்பிள்ளைகளெல்லாங் தேவர்களுடன் போர்ப்புற்று இறந்தனர். அதனாலே திதி யென்பாள் புத்திர சோகத்தினால் மிகவும் வருந்திச் சரிரம் மெலிந்தவளாய்ச் சாலவுங் கோபங்கொண்டு மலைகளிற் சிறந்த விந்த மலையினுச்சியின் மீதேறி “யான் மிகவு முயர்ந்த பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களா வித்தேவர்கள் யாவரையும் வருத்துவிப்பே” என்று உறுதி செய்து கொண்டு கிழே வீழ்ந்து உயிர் துறந்தாள். அவள் மரண காலத்தில் விடுவது சினைத் துயிர் துறந்தமையால் மீளவும் அசர குலத்திலே அசரேந்திர என்பானுக்கும் மங்கலகேகினி யென் பாட்கும் மகளாய்ப் பிறந்து சுரசையென்னும் பெயருடையவளா யிருந்தாள்.

அதனையறிந்த அசர குருவாகிய சுக்கிரன் சுரசையென்னும் பெண்ணினால் அசரர் குலந்தமைய விருங்கு முண்மை யறிந்து வேண்டிய மாயவித்தைகளை யெல்லாங் கற்பித்துக் கொடுத்தான். சுரசை யென்பாள் அவ்வித்தையில் மிக்க வல்லவளாத ஞேக்கிய சுக்கிரன் அவட்கு மாயையென்று காரணப் பெயரிட்டதைத் தனர். அசர குலத்தை விருந்திசெய்து தேவகுலத்தை நகிக்கச் செய்தல் உன் கடமையாதலால், நீ காசிப முனிவரிடஞ் சென்று வேண்டிய பிள்ளைகளைப் பெறுவாயென்று சுக்கிரனு ரவளை அனுப்பினார். அவனு மங்கனங் காசிப முனிவரைப் பலவற்றுனே மயங்கச் செய்து மறைந்தனள். முனிவர் புலம்பி வருந்தா கிற்பப் பின் ஞேன்றினான். காசிபர் வறியோன் பெருந்தியைக் கண்டாங்கு மன மகிழ்ச்சு அவள் காலில் வீழ்ந்து “மங்கையர் திலகமே ! என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு” மென்றிருந்தார். மாயை யவர் தம்மை நோக்கி “முனிவர் பிரானே நான் என்னென்ன வருவங்

கொள்வேனே அவ்வருவங்களை நீருங் கொள்ளுவிராயின் நுழைச் சேர்வே னென்ன, இருடியரும் அதற் கிசைந்தார்,

மாயை கொண்டுள்ள அதிருபத்திற்குத் தக்க சுந்தர வடி வத்தை முனிவருங் கொண்டு அவளா இண்டாக்கப்பட்ட அழிய மண்டபத்தே முதலாஞ் சாமத்திற்சென்று சுரத விளை யாட்டைச் செய்தனர். அதுகாலை யசுரர்கட்டெல்லாங் தலைவனு கிய குருபன்மன் தோன்றினான். அவ்விருவர்க்கு முண்டாய வியர்வைப் பெருக்கில் முப்பதினுயிரஞ் சேனைகளுண்டாயின. அவர்களை யங்குவிறுத்தி வேறேர் மண்டபத்தே சென்று மாயை பெண் சிங்கவருவெடுக்கக் காசிபமுளிவர் ஆண் சிங்க வடி வெடுத் துப் புணர்ந்தார். இரண்டாவது சாமாந்தத்தில் ஆயிரஞ் சிங்க முகங்களும் இரண்டரயிரங் கைகளையும் முடைய மகாபராக்கிரமம் வாய்ந்த சிங்கமுகாசரன் தேவர்களெல்லாம் நடுங்கத் தோன்றி னன், வியர்வை வெள்ளத்தினின் றஞ் சிங்க முகங்களையுடைய கோரத் தன்மையரான நாற்பதினுயிரஞ் சேனைகள் தோன்றினார். அவர்களை யங்குவிறுத்தி மூன்றாண் சாமத்தில் மாயை பிடியுருக் கொள்ள முனிவருங் களிறுருக்கொண்டு வேறேரு மண்டபஞ் சென்று கூட, யானைமுகமுடைய தாரகன் தோன்றினான். அங்கும் யானை யுருவங்கொண்ட நாற்பதினுயிரம் சேனைகளுண்டாயின. நான்காஞ் சாமத்தில் வேறேர் மண்டபஞ்சென்று ஆட்டுருவங்கொண்டு சேர்ந்து அசமுகியென்னும் பெண்ணையும், ஆட்டுமுகங்கொண்ட முப்பதினுயிரஞ் சேனைகளையும் தோற்றுவித்தனர்.

பின்னரும் அநேக மண்டபங்கடோறும், புலி, குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, எருமை, செங்நாய், காண்டாமிருகம், கழுதை, ஒட்டகம், குரங்கு, நரி முதலிய வருவங்களெடுத்துச் சென்று சேர்ந்து அவ்வம்மிருக வருவமுடைய அறுபதினுயிரஞ் சேனைகளை யுண்டாக்கினார். குருபன்மன், சிங்கமுகன், தாரக னென்னு மூவர்களுந் தாயாகிய மாயையின் சொற்படி வடக்கே யுள்ள ஆலவனத்தின்கண் வீரயாகம் புரிந்து ஆயிரத்தெட்டாண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகம் அரசாஞ்ம் வார்த்தையும் சத்தியாலன்ற வேறேற்றுஞ் மிறக்கப்படாத வரத்தையும் பெற்றுத் திக்குவிசயம் புரிந்து யாவரையும் வென்று வந்தனர், அதன்பின்

குரபன்மன் தெற்கே இந்து சமுத்திரமெனப் பேயர்வாய்ந்த இலங்கையின் றென் சமுத்திரத்தின் நடுவே சுக்கிரன் கூறியபடி மிக்க அலங்கார முடையதாய் எண்பதினாயிரம் யோசனை னேரும் நாறு யோசனை விசாலமுமுடைய விரமகேந்திரபுரியை விசுவகர்ம ஜைக் கொண்டு சிருட்டிப்பிடித்து, அதன் எட்டுத் திசைக் டோறும் எம்புரம், தேவபுரம், இலங்காபுரம், ஸெபுரம், சவேதபுரம், வாமபுரம், பதுமபுரம் என்னும் பட்டினங்களையு முன்டாக்கிப் பட்டாபிஷேகன் செய்வித்து, விசுவகருமன் புதல்வியாகிய பதுமகோமளை யென்பாளையும் விவாகம் புரிந்து பானுகோபன் முதலிய பிள்ளைகளையும் பெற்றிருந்தனன்.

சிங்கமுகாசுர னென்பான் வடசமுத்திர நடுவே மிக்க விசித்திரமான ஆசுரபுரி யென்னு மோர் நகரஞ் செய்வித்து இரண்டு கோடி சேனைகளுட னாங்குச் சென்று அரசு புரிந்தான், அங்ஙன மிருக்கு நாளிலே அவ்வசரன் யமனாது புதல்வியாகிய விபுதை (விபூதிகை யென்று வடமொழிப் புராணங் கூறும்) என்னும் பெண்ணை விவாகன் செய்து மகாகுர னென்னும்புதல்வனைப்பெற்றுன். பின்னரும் பலப்பல கன்னியர்களைக்கூடி நாறு பிள்ளைகளைப்பெற்றுன். இங்ஙன மிருக்குநாளிலே குரபன்மன் தேவர்களையும் இந்திர குமாரனுன சயந்தனையுஞ் சிறையிட்டதனால் அவர்களை மீட்க வேண்டிக் கந்தக்கடவுள் திருக்கயிலையினின்றும் புறப்பட்டார், அவருடனே வீரவாகு முதலிய துணைவர் ஒன்பதின்மர்களும், இலக்கம் வீரர்களும், இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், நூற்றெண் மர் சேஞ்சுபதிகளும் கூடவந்தனர். அறமுகக்கடவுள் அவர்களுடன் வழிக்கொண்டு எதிர்ப்பட்ட தாரகளையும் கிரவுஞ்சமலையையும் அழித்து இலங்கை வழியாய் நடந்து அங்கிலங்கையின் றென் கோடியையடுத்ததும், பிரமவிட்டுணுக்கள் வன் துபனீந்து, சவாபி! இது மகேந்திரபுரியாகும். ஆண்டு சீரா மசர்கள் இருக்தலாலாங்குச் சேறா மரபென்றென்ன, ஆங்கே விசுவ கருமனைக்கொண்டு பாடிவிடு செய்வித்துத் தாழுஞ் சேனைகளுமாகச் சதீர்காம மெனப் பெயரிய ஏமகூடத்தின்க வெரிந்தனர், ஆங்கே வீரவாகு தேவரைத் தாதராக அனுப்பித் “தேவர்சிறையைவிடுதி, அன்றேல் நம் வேற்படைக்கு இரையாவாய்” என்று தெரிவிக்க, அவன் பரிக்கித்து இத்தூதனைப் பிடித்துப் பின்தநு பீலங்கிடுகி” டென்ன

வீரவாகுதேவர் தம்முடனெதிர்த்தார் பலரையும் அழித்து மகேந் திரபுரியையும் மழித்துக் குக்க கடவுள் சமுகத்தில் வந்து வணங்கி சிகிஞ்சத் வெலா முரைத்தார்.

சூரபன்மன் மந்திராலோசனைபுரிய சினைந்து அதற்குரியவர்களுடன் மழூரன். தூர்க்குணன்; தருமகோபன், காலசித்து, சண்டன், அனலன், சிங்கனென்னு மந்திரிகள் சேர்ந்து யோசித்தகாலீபா எனும் கோபன், அக்கினிமுகன் முதலியபலரும் சூரபன்மனுக்குத் தகுந்த படி “அந்தக் குழந்தையினையுஞ் சேனைகளையுங் கொல்வ தரி தன்று” எனவீரமொழி கூறினார். அவர்களுட் சிங்கமுகன் எழுந்து அண்ணே | கந்தக்கடவுளைக் குழந்தையென் நெண்ணுதிர் அவர்முன்னே யெங்கட்டு வரங்கள் தந்த பரப்பிரமமேயாகும் | ஆக லாற் றேவர்களின் சிறையைவிட்டு அவரைச் சரணாடந்து வாழ்தலே தகுதி என்று கந்தக்கடவுளின் மகிழ்மையை எடுத்துரைத்தான். சூரபன்மன்கேட்டு மிகக் கோபமாடந்து “நீமாயையாய் பிதற்றுகின்றுய் ஆகவினிவிடத்தைவிட்டு எங்கேயாவது போய் விடு” என்று கூற, சிங்கமுகன் “உண்மை யுரைப்போர் விரோதிகளே, ஆகவின் தகுந்தபடி யுரைப்போ மென்று கூறுவான், “அச ரேசரா! நின் எண்ணத்தை யறியக்கூறினேன், இப்போதே யென்னை விடுத்தாற் பாலனையும் அவன் சேனைகளையுங் கொன்று வருவே” என்ன, சூரபன்மன் சாலவுங் உவகையடைந்து “தம்பியே நீ யவ்வாலிபனைக் குறித்துச் செல்வது தகுதியாகாது. வேண்டிய காலத்து உண்ணை யழைப்பிப்பேம். இப்போது சின் இருப்பிடஞ் செல்வாய்” என்னச் சிங்கமுகாகுரன்றனது ஆசரபுரிக்கு வந்திருந்தான். மகேந்திரபுரியில் யுத்தந்தொடங்கி யெல்லாரு மிறத்தல் கண்டு சிங்கமுகனை வருமாறு துதனுப்ப அவன் புறப்பட்டுத் தமையனிடம் வந்து யர்வுந் தெரிந்து கொண்டு போர்க்கோலமுற்று புறப்பட்டான். அவனுடன் மகாபலமுள்ள ஒரிலக்கம் வாகினித் தொகை கொண்ட சதுரங்க சேனைகள் வந்தன.

அதைக் கண்ட பிரம விட்டுனோ முதலாய தேவர்களோடிச் சென்று, “பரம்பொருளே! ஆயிரக் கலைகளையும் இரண்டாயிரம் கைகளையும் முடையவன்; ஆயிரம் யோசனை விஸ்திரணாமுடைய திடமான மார்பையுடையவன் வருகின்றன். அவன் சத்துருக்க

களை யெல்லாம் வென்று ஆயிர மண்டங்களை யாள்கின்றுன், அன்றி யெருகா விப்புமியைத் தூக்கினுன். பிரமாண்டத்துடன் உலகங்களையெல்லா மொரே யுருண்டையாக விழுங்கக்கருதி மேருமலையைப் பிடுங்கி யண்டச்சுவரி நடித்தகாலீச் சாரமில்ல தென்று முன்போல் வைத்துளான். இரு பக்கங்களிலும் சிழ லாடப்பெற்றவோர் மகா குலத்தைப் பிடித்திருக்கின்றுன். ஆக வின் அவனைத் தேவரீர் விரைவினழித்து அடியேங்களைக் காத்த ரூள் வேண்டுமென்று இருந்தார்கள். பரஞ்சோதிப் பிழும்பாசிய கந்தக் கடவுனான் ஏறன்று சாரதியான வாடுதேவனை நோக்கி நமது மனோவேகப் பொற்றேரைக் கொண்டு வருக ” என்று அருளினர். அப்போது வீரவாகுதேவர் வந்து வணங்கி அடியேன் அவர்களையெல்லாங் கொல்லுவேனேன்று வேண்ட, அவரும் மந்தகாசமுடையவராய் வீரவாகுவை யனுப்பினர். வீரவாகு தேவரும் தமபிமார் எண்மரும், இலக்கம் வீரர்களும் நூற்றேண் மர் சேஞ்சுபதிகளும் ஆயிரவெள்ளம் பூதங்களும் புறப்பட்டுப் போய் காலை பிருபக்கச் சேனைகளும் எதிர்த்துப் போர்செய்தன. அசரசேனைகள் பூதசேனைகளைத் துரத்துவதைக் கண்ட பூதசேனு பதியான சிங்கன் என்பார் அசரசேனைகளை யதஞ்செய்தல் கண்டு அவருடன் உதிட்டிரனென்னும் அசரத்தலைவன் றண்டத்தாற் போர் செய்யச் சிங்கர் அவன் மார்பி லறைந்து கொன்றுர்.

அவருட அசரரெல்லாரு மெதிர்த்தனர். அதனைக் கண்ட இலக்கம் வீரர்களி லொருவரான கனகர் பாணங்களால் அசரர் களைத் துரத்தினார். அசர சேஞ்சுபதி தூர்முகன் வங்தெதிர்க்க வீரமார்த்தாண்டர் அவனை மூச்சையாக்கினர். அசர சேனைகளோடு பூதசேனைகள் கொக்கரிப்பதைக்கண்ட சிங்கமுகாசரன் அச்சேனையுட் புகுந்து அவர்களை வாரி வாரி யெறிந்தும் பல வாருக்கக் கொன்றும் நாசம் பண்ணினான், பின்னர் மற்றைய இலக்கம் வீரர் முதலினாரையெல்லாம் அதம் பண்ணுவதைக் கண்டு மற்றையோரெல்லாம் சிங்கத்தைக்கண்டு மானோடுவதைப்போல் ஒடினார்கள். அதனைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் வந்து எதிர்த்துச் சரமமைகளால் அசரர்களை யதம் பண்ணினார். சிங்க முகாசரனுடைய நூறு பின்னைகளும் வங்தெதிர்க்க அவர்களை ஒரே வாளால் வெட்டி யெறிந்து தேரிலேறினர்,

அதனைக்கண்ட சிங்கமுகாசரன் மிக்க கோபங்கொண்டு பயங்கரமான யுத்தம் புரிந்தான், விரவாகுதேவரும் அவனுடன் அதிபராக்கிரமத்துடனின் ரூ யுத்தஞ் செய்தார், இங்ஙன மொரு வர்க்கொருவர் பாணங்களை விடுவதும் மாற்றுவதும் தேர் சாரதி குதிரையிலைகளை யழிப்பதுமாக நின்று யுத்தம் புரிந்தார்கள். சிங்கமுகன் இவளைச் சயிப்ப தருமையாமென்று சினைத்துத் தன்தா யாகிய மாயையினாலே கொடுக்கப்பட்ட மாயாபாசத்தை விடுத் தான். அது மிக்க விரைவிற்போய்ப் பூதர்களையும் இலக்கவீரர்களையும் நவவீரர்களையும் கட்டிச் சென்று உதயகிரியில் வைத்தது. அசரனுஞ் சேனைகளும் அட்டகாசம் புரிந்துகொண்டு கந்த ணெங்கே யுள்ளர்னெனத் தேடிவந்தனர். அவற்றை யெல்லாம் வாடுதேவன்றிலிக்கச் சிங்காதனத்தினின்றும் பெருமானு நிறங்கிப் பிரமனுற் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட வேதப் பாதுகையின்கணேறி மனுவேகப் பொற்றேர்மீது ஆரோகணித்து வீற்றிருந்தருளினர். இந்திரன் அக்கிளி யமன் வருணன் பிரமன் விட்டுனோ முதலாய் தேவர்கள் யாவரும் கொடி குடை சாமரம் அடைப்பை முதலியன தாங்க. வாடுதேவன் தேர் செலுத்தத் சென்றருளினர். ஆயிரம் பூதவெள்ளஞ் சேனைகளுஞ் சென்றரூர்கள். போர்க்களஞ் சென்றதும் அசரசேனைகள் பூதசேனைகளுட ணெதிர்த்து நிற்க முடியாது ஒடினார்கள். அதைக் கண்ட சிங்கமுகன் பூதர்கள் மேல் விழுந்து வாரிவாரி விழுங்கினான். விழுங்கப் பட்ட பூதர்கள் காது மூக்கு முதலியவற்றின் துவாரங்களாலோடினர். வயிற்றுட் சென்ற பூதர் ஆயுதங்களாற் கீறியும் முடியாதாயிற்று. மற்றைய வீரர்களையும் விழுங்கியவர்கள் வெளிவராத படி காது மூக்கு முதலிய துவாரங்களை மூடினன். அதனையறிந்த குரபன்மன் ஓர் கோபுரத்தின்மீதேறித் தம்பியின்போரைப் பார்த்திருந்தான். முருகக் கடவுள் வில்லையெடுத்து வளைத்தார். அதன் சத்தத்தால் ஊழிக்காலமோவென்று உலகங்களெல்லாம் பயந்து நடுங்கின. ஓரத்திரத்தைப் பிரயோகித்து வீரமெருமிகளுரைத்த அசரனுடைய மார்பைப் பின்தனர். அத்துவார வழியே சில பூதர்களோடி வருவதைப் பார்த்து அசரன் அந்த பின்பைத் தன் கைகளால் மூடிக்கொண்டு ஓர் தண்டத்தை யெடுத்து வந்தான். குகப்பிரான் நான்கு பாணங்கள்விட அவையத்தண்டத்தைத் தூளிசெய்து அவன்ற ணெற்றியில் உருவ,

மூர்ச்சை கொண்டான், எல்லாப் பூதர்களும் அவ்வழியாக வெளிவந்து குமாரசவாமியின் பக்கத்தே ஸ்ரீரக்ஞன். இறந்த பூதர்களும் செவ்வேளின் அருளாலெழுந்து ஸ்ரீரக்ஞன். அதுகாலை முருகக் கடவுள் பாசத்தையறுத்து வீரவாகு முதலாயினாலேரக் கொண்டுவரும்படி ஒர் அம்பைப் பிரயோகித்தருளினார். அது உதயகிளி சென்று பாசத்தைக் களைந்து மூர்ச்சையானவர்களையெழுப்பி யோர் புட்பக விமானம்போல் அவர்களைச் சுமந்து கொண்டுவந்து குமாரசன் முன் விட்டது. யாவருமிறங்கிப் பெருமானை வந்தித்தனர். மூர்ச்சையான அசர்ர்களெல்லர்ம் எழுந்து தேவனை வளைந்து ஆர்பரித்துச் சரமாரி பொழிந்தனர். கருணை சிதியாங் கந்தக்கடவுளும் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க அவையெயாவ்வொன்று கோடாகோடியாய்ச் சென்று அசர் சேனைகளையெல்லாம் கொண்று விட்டன. சிங்கமுகன் தாழென்று வன் றனியே நிற்பது கண்டு போரத் தொடங்கினன்.

ஒருவர்க்கொருவர் பாணங்களை விடுவதும் மாற்றுவதுமாக ஸ்ரீரக்ஞன். அசரன் கடவுள்மீது ஒர் பாசத்தைப் பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்டதுண்டஞ் செய்தார் கடவுள். அதனைக் கண்ட வசரானுப்பரித்து ஒடிவருவதைக் கண்டு ஆயிரம் பாணங்களாலவனுடைய வாயிரங் தலைகளையும் இரண்டாயிரங் கணைகளாலிரண்டாயிரங் கைகளையும் அறுத்தார். மீனங்கள் அந்தத் தலைகளும் கைகளும் உண்டாயதைக் கண்டு தேவர்கள் மிக்க வியாக்குவமட்டந்து ஆச்சரியமும் முற்றார்கள். அசரன் பகவானை நோக்கி “நமது பலம் வரம் என்பதைகளையும் தலைகள் கைகள் முனைக்குஞ் தன்மையையும் நீயறிந்தாயல்லை, தேவர்களை ஒருக்காலும் யாங்கள் விடுகிலேம். ஸ்ரீராமாத்திரம் விடுகின்றும், எங்கேயாவது ஒடிச்சென் றன்றுயிரக் காத்துக்கொள்” என்றுன். அதனையாதி பரம குகக் கடவுள் கேட்டுப் புன்முறுவல்பூத்து விரைவிலே ஸ்ரீராம யிலகுவிற் கொல்கின்று மென்றார். அசரன் வேகமாய்ச் சென்று இரண்டாயிரங் கைகளாலும் அவ்வளவு மலைகளைப் பிடுங்கி யெறிந்தான். அவைகளைக் கந்தக் கடவுள் நூறு கணைகளாற் பொடிசெய்து மார்பி துருவுமாறி ஆயிரம் அத்திரங்கள் பிரயோகித்தார். அதனால் விரததவெள்ளம் பாயப் பெற்றவனுமினும் நகைத்துப்பின்றும் பல மலைகளைப்பிடுங்

தென். சுவாமி வெகுளி கொண்டவராய் ஆயிரங் கணகளாற் றலைகளைக் கொட்டனர். அத்தலைகள் உடனே மூனைக்க அசரன் மலைகளை யெறிந்தான்.

அறமுகக்கடவு ஸிரண்டாயிர மம்புகளா வைவகளை யெல்லாம் அழித்து அவனுடைய வெல்லாக் கைகளையு மறுத்தனர். அக்கைகள் பின்னரு முண்டாயின. இங்ஙனம் அவனுடைய கைகள் தலைகளாகிய உறுப்புக்களை யாயிரத்தெட்டுமுறை யறுத்தறத்து விழுத்தினர், அவைகளெல்லாம் எங்க னும் விழலாயின. அறுபட்டதனு லுண்டாகு மோசையைச் கேட்டுத் தேவர்களெல்லாம் அச்சங் கொண்டார்கள். கார்த்திகேயக் கடவுளார் சிங்கமுகாசரனது ஒரு தலையையும் இருகைகளையும் விட்டுமற்றைய வுறுப்புக்க ளெல்லாவற்றையுமறுத்தார். பின்னும் பின்னும் அவை முளைத்தல் கண்டு ஓர் உங்காரஞ் செய்தார். அவைளெல்லா முடனே யுள்ளடங்க ஒரு தலையோடும் இருகை களோடும் நின்றுன்.

அதனால் அசரன் கோபங்கொண்டு ஓர் மலையைப் பிடிக்கி யெறிய அசர குலாந்தகர் அதனைப் பொடிபடுத்த, அரிமுகன் ஓர் தண்டாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து, “பாலா! நினங்கு வேணி னலு மம்புகளாலும் போர்செய்ய வல்லமை யுண்டன்றி, வேஞு யுதங்களாற் பொரும் வல்லமையில்லையே” என்று எறிந்தான். சுப்பிரமணியக் கடவுள் தமது சரத்திவிருந்த வச்சிராயுதத்தைத் திருநோக்கஞ் செய்தருள, அது மிக்க வேகத்துடன் சென்று தண்டாயுதத்தைத் தூளிசெய்து அசரன் மார்பினும் பாய்ந்து உரு விச் சென்று வானதியாடி, அறமுகப் பெருமான் நிருக்கரத்தில் வந்தமர்ந்தது. சிங்கமுகாசரன் துடிதுடித்துக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்து இறந்தான்.

இங்ஙனம் சிங்கமுகாசரனை வதைத்தமையாற் குமாரக் கடவுள் சிங்கமுகாசர வத மூர்த்தி யாயினர்,

ஸ்காங்தபுராணம் - சங்கா சங்கிதை

தத், சீமபார்வதீ ஸாநும் குலிசம் பீஷணம் மஹத்
அநேக கோடி சவித்ரிசம தேஜே பிருஜ்வலம்
பிராஹினேத்துமாராவம் பீஷயதசகாம்ஜீகத்
நிக்ருத்ய தன்மஹா வேகாவம் பீஷயல கர்ஞ்ஜீகத்
பதித்வா துரேரம தைவத் தமாருதஹா
விந்யன ஸமாதாய பிரரணம் ஸதஸ்ய வருத்மன.

சிங்முகாசுரவத மூர்த்தயே நம :

எண்பத்தோருவது

குரசங்கார மூர்த்தி

காசிபமுனிவர் புத்திரனாசிய குரபன்மன் றுயான மாயையின்
சொற்படி பசுபதியைக் குறித்துச் செய்யும் வீரயாகத்தைப் புரி
தற்காக ஆலவனம் நோக்கித் தம்பிமார்களுடன் சேனைகள்
குழ்க்கு வரச் சென்றுன். நடுவழியிலே யச்சேனைகளின் கூட்டத்
தைப் பார்த்துச் சுக்கிரனூர் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு வசிய
மாநிதிரஞ் செபித்துச் குரபன்மன் முன்வந்து “நானுங்கள் குரு”
என்றார். குரபன்மன் அவரது பாதங்களை வணங்கி நின்றனன்.
சுக்கிரனூர் யாகங்களில் வரு மிடையூறுகளை நீக்கத்தக்க மாநிதி
தத்தை யுபதேகித்துச் சென்றார். குரபன்மன் ஆலவனஞ்சென்று
பதினுயிரம் யோசனை விசாலமூள்ள யாகசாலை யமைத்து அதைச்
குழு மலைகளைக் கோட்டையாக்கினான். அதனுட்பக்கங்களைச்
குழச் சேனைகளை நிறுத்தி நடுவே ஆயிரம் யோசனை சதுரமு மாழமு
மூள்ள ஓர் அக்கினிக் குண்டத்தை யமைத்தான். அதனைச் குழு
அதுபோலும் நூற்றெட்டுக் குண்டங்களையும் அவைகளைச் குழு
வாயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களையுஞ்செய்து பிரதான குண்டத்திற்
ஞுன் ஒமஞ்செய்ய முயன்றுன்.

அதனை யறிந்த மாண்யயென்பாள் எருக்கு. வெள்ளொருக்கு நாடியுளி, பூவரச, வேம்பு, இறவி, புளி முதலர்ன விஷமரங்களின் சமித்துக்களும், பால். தயிர், நெய், எண்ணொய், தேன், துவரை. பயறு, உழுங்கு, எள், கொள்ளு, கடுகு, அரிசி, நெல் முதலியவும் இலக்கம் பசுக்கள், அசங்கள், பெற்றங்கள். சோரி, தடி, பச்சை கர்ப்புரம், சந்தனம், கத்துரி பற்பலவகைப் புஷ்பங்கள், தர்ப் பங்களுடன் (அத்திமரத்தாற் செய்யப்பட்ட ஒம பாத்திரம்) பிரஸ்தரம் (தர்பத்தினேர் முட்டி)ஸ்வத்தி (கோக்களைச் சேதிக்கு மாயுதம்) அரனி முதலியவும் ஆகிய பொருள்களை யெல்லாம் மூவாயிரம் யோசனை தூரம் விறைத்தாள். குரபன்மன் கீழ்க்கு முதலிய எட்டுத் திக்குகளிலும் தூர்க்கை, வைரக்கடவுள், பத்திர காளி, பூதம், பிரேதம், பிசாசம், இடாகினி கணங்களில் கூட்டம் சாமுண்டி என்னுங் தேவதைக் கொட்டனையும் பூசித்து அரக்கியைக் கடைஞ்து குண்டமத்தியில் முட்டி வளர்த்து, நுனியிலே கூர்மையைடைய வச்சிரகம்ப மொன்றனை நாட்டிப் பதினூரியம் வருடம் ஆளவும் ஓமம் புரிந்தான். நூற்றெட்டு, ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களிற் சிங்கமுகன் தாரகனென்பர் ரோமங்குசெய்தனர். அவ்வாறு செய்ததும் மகாதேவன் பிரசன்னமாகவில்லை. குரபன்மன் விசனமுற்றுக் கம்பத்தி அடிசியினின் று தன் லூடற் றசைகளை யரிந்தறிந்து ஆயிரம் வருடமளவும் ஓமங்குசெய்தான், அதற்குக் கேவதேவன் வாராமை கண்டு கம்ப நுனியைத் தன்ன பானவழியாகவிட்டு மூனை கிழிக்கப்பட்டானுயக்கம்பத்தினடியிற் சேர்ந்து அக்கினிகுண்டத்தில் வீழ்ந்திறந்தான். தேவர் கள் பேரானந்த மடைந்தார்கள். சிங்கமுகன் தாரகனென்பாரும் தங்கள்தங்கள் சிரங்களை முளைக்க முளைக்க வெட்டி வெட்டி யோமங்குசெய்தனர் சங்கர நதற்கும் எழுந்தருளாமை கண்டு இருவரும் உயிர்விட விண்ணினர். அதனைத் திருநோக்கஞ் செய் தருளிய கருணையங்கடலான உயாபதி ஓர் விருத்தப் பிராமண வடிவங்கொண்டு வாயனரது முதுகெலும்பாங் தண்டினை யூன்றிக் கொண்டு அவண் தோன்றி யவர்களைத் தடுத்து ஆகாய கங்கையை யழைத்து நைப்பிக்கச் சூரபன்ம னுயிர்பெற்றெழுஷ் தாரன்.

சிவபெருமா னவவடினை விடுத்து “இருதம் சத்யம் பரம் பிரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்; ஊர்த்வ ரேதம் விருபாஷம் சங்கரம் நீலவோகிதம் | உமாபதி: பசுபதி:” என யோகதத்வோபநிடதமும், “உமா சகாயம் நீலகண்டம் ப்ரசந்தம்” என, மண்டலப் ப்ராமணைபநிடதமும் பிரதி பாதித்தாங்கு உமா சமேதராய்த்தோன்றிச் சூரபன்மன்முதலாயினேர் துநிகேட்டு மகிழ்ந்து, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டுயேகம் அரசாளவும் வச்சிரயாக்கையும், பலப்பல மனிகளா வலங்கரிக்கப்பட்ட இந்திரமா ஞாலமென்னு மிரதமும், எந்தவிடத்தையும் ஒர் கணப்போதி விடையும் சிங்கவாகனமும், பாசுபத முதலிய தெய்வப் படைக்கலங்களும்’ பதினுயிர்கோடி யெண்ணுள்ள நால்வகைச் சேனைகளும், சத்தியாலன்றிவேறுன்று மழிவருத் தன்மையுங் கொடுத்தருளிப் போந்தார். பின் சூரபன்மன் முதலினேர் தந்தை சொற்படி சுக்கிரனை யடைந்தார். அவர்வஞ்சகத் தன்மையால் மாயாவாத மென்னும் ஏகாளம் வாதத்தை யுபதேசிக்க அதனையுண்மையாக்கொண்டு திக்குவிசயம் புரிந்து யாவரையும் வென்று தேவர்கள் ஏவல் புரிய வீர மகேந்திரத்துப் பட்டாயிடேகங் கொண்டு அரசுபுரியலாயினான். அதுகாலைப் பதுமகோளை யென் பாளிடத்துப் பானுகோபன்’ அக்கினிமுகன், இரணியன், வச்சிரவாகு என்னும் நான்கு பிள்ளைகள் தோன்றினார். இன்னுங் தேவ அசர இராக்கத நாக கிம்புருட கந்தர்வ சித்த சித்தியாதர கருட சின்னரக கனி கை ககன் பலவரை மணங்து அவர்களிடத்தும் மூவாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றுன.

சூரபன்மன் தங்கையாகிய அசமுகி துருவாசனை வளிதிற் கூடி வில்வலன் வாதாவியென்னு மிரு பிள்ளைகளைப்பெற்றார், அவர்கள் அகத்தியமுனிவராற் கொல்லப்பட்டார். சூரபன் னிந்திராணி யின்மேல் மோகங்கொண்டு அவளைக் கொண்டு வருமாறு சேலுபதிக்குக் கட்டளையிட்டான். அவனங்களுஞ் சேனைகளோடும் ஒன்பது கோடி அசரப்பெண்களோடும் புறப்பட்டுச் சுவர்க்க வோகம் வருவதை அறிந்த இந்திர னிந்திராணியுடன் கிளியுருக் கொண்டுழவுகடைந்து சிகாழியிற்புக்கைசெய்திருந்தான். அவனைத் தேவர்கள் சூரன் கொடுமைக்காற்றுது வந்து நெருக்க, மாதேவனிடஞ் செல்வான் அரிகர புத்திரர்ன ஐயனுரின் சேனைத்தலைவர்

வீர மாகாள ரென்பாரை இந்திராணிக்குக் காவலாக வைத்துப் போனான். அது காலைத் தன்றமையனுகிய சூரபன்மனுக்கு நாடோறும் அழகுள்ள இரண்டாயிரம் பெண்களைக் கொண்டு போய் விடுகின் றவளான அசமுகி தன்றேழி துன்முகியுடனவிடிடம் வந்தாள். இந்திராணியைக் கண்டு தமையனுக்குச் சேர்க்குமாறு கையைப் பற்றியிழுக்க வவளோலமிட்டாள். வீரமாகாள ரோடி வங்கு அசமுகி துன்முகிகளின் கையைவெட்ட, அசமுகி பெருகிய விரதத்துடன் றமையன் காலில் வங்குபுரண் புரண்டு “இந்திரன் சேவர்களுளொருவனு தேவன் இத்தன்பஞ் செய்தான்” என்றான், சூரன் பானுகோபனுற் சவர்க்கலோகத்தைக்கொள்ளுத்து வித்து அங்குள்ள பொருள்களை யெல்லாஞ் குரை ஆடுவித்துத் தேவர்கள் எல்லாரையும் சயந்தகுமரனையுங் கட்டி மகேந்திரத் திற் கொண்டுவருமாறு செய்து சிறையிடுவித்தான்.

அச்சிறையை மீட்டற்காகவே முருகக்கடவுள் திருவ்வதா ரஞ் செய்தார். உமாதேவியாரது சிலம்புகளினின்று தோன்றிய இரத்தினவல்லி, தரடிவல்லி, புட்பராகவல்லி, கோமேதக திலைகை வைடுரியவல்லி, வச்சிரவல்லி, மரகதவல்லி, பவளவல்லி, நீலவல்லி யென்னு நவசத்திகள் பரமசிவனை நோக்கி யாசையற்றுக் கருப்பங்கொண்டார்கள். அவர்தம் வீயரவையினின்றும் இலக்கம் வீரர்களுத்தார், முறையே யவர்களி னுபியிடமிருந்து வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமகேந்திரன், வீரமகேசன், வீரபுரந்தரன், வீரராக்கதன், வீரமார்த்தண்டன், வீரந்தகன், வீரதீரன் என்பார் தோன்றி னர், இவர்களுடனும் இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களோடும் அறுமுகக்கடவுள்மகேந்திரபுரிசின் வடவாயிற்கனுள்ள இலங்கையின் தென்கோடியிலேயுள்ள ஏமகூடமாகிய கதிர்காமத்திற் பாடி வீடு கொண்டு எழுந்தருளி பிருந்தார், அவராலும் வீரவாகு முதலீய வீரர்களாலுங் தாரகன், சிங்கமுகனுகிய தம்பிமார்களும் பானுகோபன் முதலீய சிள்ளைகளும் சேனைகளும் மந்திரிகளும் அழிந்தமையாற் சூரபன்மன் மிக்க துன்பப்பட்டுப் போர்க்கோலங்கொண்டு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களி னுமுள்ள சேனைகளை வருமாறு கட்டளையிட்டுப் போர்க்களஞ் செல்லத் தோடங்கி னன்,

சேனைகள் எல்லாம் வந்து மோய்த்தன. சூரபன்மன் றன்னையலங்களித்து அத்திரங்கட்டகெல்லாம் மேவான பாசுபதத்தையும் ஏனைய பிரமாத்திரம் முதலியவற்றையும் மெடுத்துக்கொண்டு, ஏழா யிரங் குதிரைகள். சிங்கங்கள், பூதங்களென்னும் மிவற்று விழுக்கப் படுகின்றதும் அழகியதும் வேகமானதுமான இந்திரமா ஞாலமென்னும் இரத்தினிடத்து ஏறிச்சென்றான். அவ்விரதத்தைச் சுற்றி யாயிரகோடி தேர்கள் தொடர்ந்து வந்தன, என்னைல்லாத சேனைகளுடன் பொருகளம் போந்தான். வீரர்களுஞ் சேனுபதிகளும், பூதர்களும் அதிகப்பயங்கொண்டனர். அதனைத் திருநோக்கஞ் செய்த கதிரை வேலாயுதப் பெருமானும் மனை வேகப் போற்றேர்மீதேறி இலக்கத் தொன்பதின்மரும் இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களுஞ்குழப் போர்முனை யடைந்தருளினார்.

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமிருள்ள சேனைகளையெல்லாம் பார்த்த பூதர்கள் வீரர்கள் சேனுபதிகள் யாவரு மிவர்கள் முன்னர் யாங்க னொதிர் சிற்கலாற்றேம். குகப்பெருமா னெருவரே யெதிர் சிற்றற்குரியரெனப் பேசிக்கொள்ளுங்காலத்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் விட்டுனுவை நோக்கி மிவர்களையெல்லாம் கொல்வதற்கு எத்தனையோ காலமாகுமே, அதற்குள் யாங்களிருப்போமோவேன்று துக்கத்துடன் வினாயினார். திருமால் அதற்குண்மையான விடையுறைத்துத் தெளிவித்தார். அதுகாலை யிருபக்கச் சேனைகளுக்கும் வீரர்கட்கும் யுத்தம் கேர்ந்தது, அசர்களால் வீரர்களும் பூதர்களும் முறியடிக்கப் பட்டார்கள், அதனைக்கண்ட மகாவீரான வீரவாகு தேவர் வில்வாங்கிப் பாணங்கள் விடுத்துப் பலப்பல அசர்களைக் கொன்றும், அசர சேனைகளின் முன் சிற்க வியலாதவராய்ச் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் முன்னுடிவாக சின்றார். குகப் பெருமான் றமது வில்லை வளைத்துக் குணாத்தொனிசெய்ய வவ்வொலி கேட்டு அநேக சேனைகள் மூர்ச்சையாயின, பெருமானாஞ்சு சோலை மாரிபோற் பாணங்களை விடுத்துக் கால்கள், கைகள், தலைகள், மார்புகள். புயங்கள் முதலிய உறுப்புக்களையெல்லாம் அறுத்து நால்வகைச் சேனைகளையும் நாசப்படுத்தினர். அவைகளெல்லாம் சுவர்க்கம் பிரமவோக வைகுண்டம், பூவுலகம், பாதல முதலிய இடங்களைங்களும் விழுந்து சிறைந்தன.

மங்றைய யண்டங்களினுள்ள சேனைகள் வந்துகொண்டே யிருந்தன. தேவநாயகன் சாரதியாகிய வாயுவைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி “வாயுவே! நம் இரத்தை முன்னேட்டம், பின்னேட்டம் நடுவோட்டம், பக்கங்களினேட்டமாகிய வெல்லா வோட்டங்களினும் விடுக என்றருள்” அவனுமப்படியே செலுத்துவா அயினுன். கதிர்காம மூர்த்தியும் கடல்கள், மலைகள், நதிகள், பூமி, ஆகாயம் மூதலையே வெல்லா விடங்களினுஞ் சென்று அளவிலாப் பாணங்களைக் கடாவி யழித்து வரலாற் பின்மாலைகள் அண்டச்சவரை முட்டின; குகேசனூர் சேனைகள் வருகின்ற அண்டத்தின் வாயிலைப் பாணங்களா லடைத்துத் தமது பன்னிருதிருக்கண்களானும் அப்பினமலைகளைச் சாம்பாராக்கினர். தேவர் களெல்லாம் மகிழ்ச்சியிற் நினைத்துப் பகவானினப் பாவால் செய்தார். இவைகளைப் பார்த்த குரபன்மன் கோபித்து எதிர்த்து வருதலைக்கண்ட பூதர்வீரர்களுமெதிர்த்தார்கள். அசுரன் விட்ட பாணங்களா வடிபட்டு ஓடினார்கள். இலக்கத்தெண்மரின் நேர்களைச் சுழற்றி வீசலாலே அவர்களெல்லாரு மிரத்தந் தாரை தாரையாயொழுக வருத்தமுற்ற ஓடினார். மகா தீரான வீரவாகு தேவர் மிக்க சினங்கொண்டு அவன் நேர்மேற் பாங்க்கு ஒல்லீ யிருதுண்டாக வெட்டி யெறிந்தார். குரபன்மன் அவரைக் கையாற் புடைத்துத் தூதரைக் கொல்வது தகுதியன்றென்று கால்களைப் பிடித்து ஆகாயத்திலெறிந்தான். மேலே சென்ற வீரவாகுதேவர் கிழே வீழ்ந்து மூர்ச்சைதெளிந்து சண்முகன் பாங்கர் வந்து சின்றூர். குகக் கடவுளார்க்கு மகரத்தலைவனுக்கும் உக்கிரமான போர்ந்தத்து. அதோர் அந்த யுத்தத்தைக்கண்டு வீரலக்மியும் மிக்க வியப்படைதாள். அவனன் பகவானுடைய தேரிலுள்ள சேவற்கொடியை பறுத்து வீழ்த்தி அட்டகாசம் பண்ணிப் பின்னும் பகவான்மீது பாணங்களை வருவதித்தான்.

அவைகளை யெல்லாங் குமரர்க்கடவுள் விலக்கிச் சூரபன்மன் நேர்க்கொடியை யறுத்துக் கடனில் வீழ்த்தினார். அதனைக் கண்ட பானுகம்பர் என்னும் மகாபலவான் தனதாயிரம் வாய்களி தும் ஆயிரஞ் சங்கங்களை வைத்து அண்டமுமிடியுமாறு மூழக்கஞ் செய்தார். திருமால் பாஞ்சசன்னிய மூழக்கஞ் செய்தார்.

அவ் வொலிக எண்டச்சவரின் முட்டி யெதிரோலி கொண்டு பலப்பல யுகங்காறுங் கேட்கலாயின. தேவர்க ளேவலால் அக்கினி கோழி யுருவெடுத் துத் தேர்மேற் சென்று கூவி நின்றுன். குரன் ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்களையெல்லாங் கொன்று பின் இப்பாலனைக் கொல்வேனென்று பாணங்களைப் பெய்தான். தேவர்கள் ஒலமிட அவற்றைக் கந்தக் கடவுள் விலக்கித் தேவர்களைக்காத்தருளத் தேவேசனமீது பலப்பலப் பாணங்களைப்பிரயோகித்தான் அவனை. அங்கங்குச் சென்று சென்று அசரன்பொரக் கந்தக்கடவுளு மாங்காங்குச் சென்று பொருதார். அண்டத்தின் வாயிலடைப்பட்டதைகக் கண்ட அசரன் அதைக் கண்டித்தனன், சேனைகளெல்லாங் கூட்டங் கூட்டமாய்வர அறுமுகப் பெருமான் கில ஆயுதங்களை யெடுத்து யாவரையுங் கொன்று வருதி ரென்று ஏவ அவ்வம்புகள் அங்கனஞ்சு செய்து திரும்பின. குரபன்மன் மாயையினுலே பலப்பல வருவங்களையெடுத்து ஆங்காங்கே ஒடியோடிப்போனான். அங்கங்கே தொடர்ந்து சேந்தனரும் பொருதார், எஞ்சி நின்ற அவனை சேனைகளையுங் தந்தையாரிபோலப் புன்னகையால் எரித்தழித்தனர்.

குரபன்மன் தானெலருவன் தனியே சிற்பதுகண்டு, மனவருத்த முற்று யோசித்துத் தன் தாயை நினைத்தார். அவள் தோன்றி எதற்கென்னை நினைத்தா யென்றான், இறந்தவர்களையெல்லா முயிர்ப்பிக்கு முபாயங் கூறவேண்டுமென்ன, “மாயை மைந்தனே! பரமர்ந்மாவுடன் போர் வேண்டா” மென்று புத்திக ஞாரத்துஞ்சு குரபன்மன் கேளாமைகண்டு விதியின்படி நடக்கு மென்று உன்னிச் சொல்வாள்: “மைந்த இறந்தவ ரெழுவேண்டு மாயின் புறவாழியின்பக்கலுள்ள சுதாமாந்திரம் (அமுதசிதமந்தரம்) என்னும் மலை கொண்றின் எழுவாரென்று சோயினன். அங்கனம் இரதத்தை யேலிக் கொண்றவிக்க எல்லாருமேழுந்தனர். அவர்களையெல்லாங் கொன்று மலையினையு தூளாக்கி யருளினார் கந்தக் கடவுள். குரபன்மன் தனிசின்று துக்கித்துத் தன் இரதத்தையேவி வீரவாகு முதலிய வீரர்களையும் தூதங்களையும் வருவித்து அண்ட கோளகையில் வைப்பிக்க, குமாரசுவாமி ஓரம்பு விடுத்து, இரதத்தை பிழுப்பித்துச் சேனைகளையும் வீரர்களையும் முன்போவிமுக்கச்செய்து இரதத்தையும் குரபன்மனிடம் போகாதவர்கு தடுத்

தருளினர், அசரன் இரதயில்லாமையாற் சிங்கவாகனத்தின் மீதேறிச் சண்டை செய்வதுகண்டு இரண்டாயிரம் பாணங்களை விடுத்து அவ்வாகனத்தைக் கொல்ல, அவன் மகாகோர ரூபமான சக்கரவாகப் பட்சி வடிவங் கொண்டு ஆகாயத்தின்மேற் சென்றுன்.

வீரர்களையும் பூதர்களையுடேவர்களையுந் தன் கால்களினாலும் மூக்கினாலும் கொத்திக் கிழித்து வருத்தியதைக்கண்ட குமார சுவாமி இப்பறவையுடன் தேர்மீதிருக்கு சமர்புரிதல் தீடியன் நெனத் திருவளங்கொண்டு இந்திரனைத் திருநோக்கஞ் செய் தருளினர். அவன் உடனே மயிலுருவங்கொண்டு நிற்கப் பெரு மான தன்மீதேறிச் சக்கரவாகம் மயிலைக் கிழித்துக் கொத்தி வருத்த இந்திரனுக்கிய மயில் மிக வருந்திற்று. குமாரக் கடவுள் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க அவைகளால் சக்கரவாகம் இரத்த மொழுக வருக்கிப் பின் அறுழுகக்கடவுளின் வில்லைத் துண்டிக்க வங்கது. பெருமானுர் தமது திருக்கரத்துள்ள வாளாயுதத்தாலு இருதுண்டாக வெட்டினார். பூமியில் விழுந்த அசரன், பூமி, சமுத்திரம், அக்ஷீனி, வாயு, மும்மூர்த்திகள், தேவர்கள், பூதர்கள், எருது, நஞ்சு, மேகக் கூட்டங்கள், இடி, இருள், மலை குரியன், யானைகள், சிங்கம், பசுமி, மான்முதலிய வுருவங்க ணெடுத் தும். பின்னேர்பாற் றம்பிமார், புதல்வர்கள், மந்திரிமார்கள் முதலினேர் வடிவங்களை யெடுத்தும் பொருதான், வேலாயுதப் பெருமான் அவ்வவ்வடிவங்களை யெல்லாம் அத்திரங்களை விடுத்து அவ்வப்போது அழித்தருளினார். குரபன்மன் தன்மாயவடிவங்க ணெல்லா மழியப்பெற்றுத் தனியே சின்றகாலை எம்பிரானு ரவளைத் திருநோக்கஞ் செய்து சில கூறியருனர், அசரனே! சின்னுருவங்களைக்காட்டினே. நம்வடிவத்தைச் சிறிதுகாட்டுதும் என்று விசுவருபத்தைக் காட்டியருளச் குரபன்மன்கண்டு நனி விம்மித முற்றுப் பின் அருணமேலிட்டானே கடுஞ் சினத்தாற் பிதிக்கப்பட்டவனும், இவனை யிங்கேகொண்டுவந்த தேவர்களை யெல்லாம் முதலில் விழுங்கி யப்பாவிவளைக் கொல்லுவனென வன்னி யோராத்தகாரத்தை யுண்டாக்கி. பல பல முகங்களுங்கைகளுங்கொண்டு தேவர்களை யுண்ணாத் தொடங்க அவர்கள்

பயந்துவைமிட்டனர், இவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று மயிலுருவங்கொண்டு சின்ற இந்திரனுந்துதித்தான்.

குமாரக் கடவுள் தந் திருக்கரத்துள்ள வேலாயுதத்தை நோக்கி “அவனையும் மவன் மாயைகளையும் அழித்து வருதி” யென்று ஏவியருளினார். குரபன்மன் அதைக்கண்டு என்றும் அழிவில்லாத என்னை இவ்வேலாயுதம் என்செய்யும் என்று விரைவி னவ்விடம் விட்டு வடக்கடலின் மத்தியிற்சென்று நெருப்புப்போலுங் தளிர்களும், புகைபோன்ற இலைகளும், மேகக் கூட்டங்கள் போன்ற கிளைகளும், பச்சைசக் கற்கள் போலும் பிஞ்சகளும், மாணிக்கத்தையொத்த பழங்களுங்கொண்டு பிரமாண்டச் சுவர்வரையில் வேரோடி, இலக்க யோசனைதூரமளவும் விசாவித்த தலைக்கூன் மாமரவடிவங்கொண்டு சகல லோகங்களையும் நடுநடுங்க மோதினன். வேலாயுதம் அம் மரத்தை யிரண்டாய்க் கிழித்தது. அசரன் சுய வடிவங்கொண்டு ஒர் வாளரயுதத்தோடு எதிர்க்க மார்பிற் பாய்ந்து கிழித்துக் கங்கை தோய்ந்து குக்ககடவுளார் திருக்கரத்தில் வீற்றிருந்தது, அசரன் கூறுகளின்டுங் கோழியும் மயிலுமாக உருவங்கொண்டு எதிர்க்க, வேலாயுதக்கடவுள் அவைகளைக் கருணைக்கஞ் செய்ய, அருள்ளானமுற்றுத் துதித்தகே மியைக் கொடியாகவும், மயிலை வாகனமாகவுங் கொண்டருளினர். அக்கினியும், இந்திரனும் முன்னைய வடிவங்கொண்டு மற்றைய தேவர்களுடன் துதித்து வணங்கினர், இங்ஙனம் குமரக் கடவுள் குரமன்மஜைச் சங்கரித்தமையாற் குரசங்கார மூர்த்தியாயினர்,

ஸ்காங்தபுராணம்-சங்கர சங்கிதை.

சோஷ பித்வா ததாம் போதி நாகத்யாமும் த்விதாகரோத்
ததஸ்து தானவஹ பாபஸ்யக்த குதஸ்வருபவான்।
ஸ்வ ஸ்வருபம் க்ருஹித்வாயம் கட்கமாதாய வேததः।
தமே நமஸ்ஸாரம் கோரம் வகோ பித்வாத்வி ஜோத்தமா!:
த்விதாபூதோஸா: பாபோபாகேநகேன நபர்ஹிண:!
குக்கு டஸ்யாபரேண சயம் சரீராப்யாம் வினிர்கதः।

குரசங்கார மூர்த்தயே நம :

என்பத்தீரண்டாவது, வி சு வ ரூ ப மூர் த் தி.

குரபன்மன் போர்புரிந்து வரும்போது பலப்பல மாய வடிவங்களையெல்லாங் கொண்டு யுத்தஞ்செய்தான். குமாரக்கடவுளாம் ஆதி பகவன் அவன் செய்கையைத் திருநோக்கஞ்செய்து மந்தகாசம் பண்ணி ஆயிரகோடி சங்கியைக் கொண்ட கொடும்பாணங்களைப் பொழித்தனர். அவைகளெல்லாந் தூராத்மாவாகிய குரபன்மன் கொண்ட மாயவருவங்களை யெல்லாம் ஓரிமைப் போதினி லழித்துக் குமாரக்கடவுள்பாற் றிரும்பிச் சென்றன. அதுகாலீசு குரபன்ம னெருவங்மாத்திரம் சின்றனன். அதனைத் திருநேரக்கஞ்செய்த கந்தப்பெருமான் றிருவாய் மலர்ந்தருளும்.

“அசானே ! நீ கொண்ட மாயவடிவங்களையெல்லாங் கண்ணுற்ற இமைப்போதினி லழித்தேம். நமது வடிவத்தையுஞ்சிறிது காட்டுகின்றோம், அது சின்தன் வழக்கமான கண்கட்குச்சிறிதுங் தெரியப்படாமையால் ஞானக்கண்” உதவுகின்றோம். பார்க்கக் கடவை யென்று தமது பரமே சராபம் என்னும் விசுவருபத்தைக் காட்டியளிருனர்.

“யஸ்மிந் தேவா அதிவிசுவே சிஷேஷது:” (எதன் இடம் எல்லாத்தேவர்களு முள்ளார்.) சந்தாம்பி யஞ்சா: க்ருதவோ விரதா: பூதம் பல்யம் யச்சவேதா வதப்தி அஸ்மா: மாயீ ஸ்ரூஜைத விசுவமேகத் அஸ்மிமச் சாங்யே மாய்யா ஸ்ம சிருத்தா: !! (காயத்ரி முதலிய சந்தச்சகள் யஞ்சங்கள், அக்குநிட்டோம முதலிய யாகங்கள், சாந்திராயண முதலிய விரதங்கள், சென்றது, வருவது, வேதங்களாற் சொல்லப்படுவன், இவையெலாங் தொக்க விவ்வுலகத்தை பிதன்கணிருந்தே மாயையுடையவன் சிருட்டிக்கிழுர், இவனிடமே யேணையர் யாவரு மயையாற் கட்டுண்டனர்) “தஸ்யாவயவ பூதைத் பூதைவது வியாப்தம் வர்ஸ மிதம் ஜகத் (அவனாது அவயவங்களானவைகளானே யெல்லாவுலகமும் வியாபிக்கப் படுகின்றன,

என்று வேதங்கள் புகழுங் காரண மகாவரக்கியப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே யென்பதை யுலகரு முணர்ந்துப்தற் பொருட்டு விசுவருபங் கொண்டன ரெங்க. அதனியல் சிறிது உரைப்பாம்.

82-வது அத்தியாயம்

விசுவ ரூப மூர்த்தி

1174 1000

1174 1000

உள்ளடியினிடத்தே மேருமலை, மந்தரம், மாலியவான், கந்த மாதனம், சிடதம், இமயம், ஏமகூடம், விபுலம், சுபாசபம், சுவேதம், சிருங்கம், நீலம், மகேந்திரம். பொதியம், விந்தம், பாரியாத்தி ரம், சத்தி, மானுடம், சோமம். தமனசு, சந்திரம், துந்துபி, மகா சீரி, பிரவிராசனம், நாரதீயம், கோமேதம், உன்னதம், குமுதம், குமாரம், மேகம், சங்ககம் முதலாய் பலகோடி மலைகள் காணப் பட்டன. புறத்திருவடியினிடத்தே *உப்புக்கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், கருப்பன்சாற்றுக்கடல், நெய்க்கடல், தேந்கடல், சுத்த ஸீர்க்கடல், என்னுஞ் சமுத்திரங்களும், மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்த லென்னும் உத்தியானே கங்கை, யமுனை, கெளதமி, சரசவதி, கொளசிகி, காவிரி, நருமதை, கம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, பாலாறு, பாஞ்சாலி, கோமதி, ஆம்பிரவதி, மணிமுத்தம். பவானி, குரி, சிகி, பாபவிநாசினி, சங்கவாகி, பாரத்துவாசி, சிகை சார்வரி, சந்திரபாகை, சரடு, வேணுபிங்களை, மாணிக்ககங்கை மாவலிகங்கை, சுவர்ணமுகி, குண்டலை, பெண்ணை, வைகை கந்தநதி, சிவை, விபாபை, அமிர்தை, சுகிரதை, மனுதத்தகை சித்தி, கிரமை அங்குசோனை, ருபியை, மதி, தாமிரை, நேத்திரை, பாவவிமோசனை முதலாய எண்ணிறந்த நதிகளுங் காணப் பட்டன.

திருவடி விரல்களினிடத்தே இடியேறு, மின்னல், முழக்கம் நட்சத்திரங்கள் திரகங்கள் என்பனவும், இருபரடுகளிடத்தும் வருணன் குபேரன் கருஷிற வுருவத்தனுய சிருதி. பலப்பல அரக்கர்கள் என்பாரும், கணைக்கால்களினிடத்தே மார்க்கண்டேயர் வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், காசிபர், கெளதமர், அகத்தியர், பாரத்துவாசர், ஆங்கிரச, தூவாசர், அத்திரி, பிருங்கி, உருரு,

* கந்தபுராணத்திலே நீத்தம் என்றதனால் பொதுச் சொல்லானே கடல்களும் நதிகளுங்கொள்ளப்பட்டன. ஆயினுஞ் சிறப்பானே யதற்குக் கடலே பொருளெனவும், நதிகள் என்பன மலைகளினிடத்தே தோன்றலால், மலைகள் கூறப்படவே யவைகளாடங்குமாகலின் வேறு கூறப்படவேண்டா வென்றும் கொள்வதுமொன்று.

சுவேதர், உபமன்னியர், பிருகு, உக்கிரசிலர், போதாயனர் பிரிங்கி, விபாண்டகர், துருவர், நாரதர், சுப்பிரர், புதர், சுமதி சங்கமர், வாமதேவர், கண்ணுவர், அரிதகர், பெளலர், சுமுந்தரஸ் ஆபத்தம்பர், கருணர், பருப்பதர், காத்யாயனர், பெளமர், பாசதரர், பராசாரி, வியாசரி, பக்குவர், கபிலர், கலாதரர், காணர், காலவர், கைவல்லியர், செளபரி, முற்கலர், சாபங்கர்: செளங்கர், யாஞ்ஞவற்கியர், ததிசி, சனகர், சனதனர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், புசண்டர், பைப்பலாதர், பதஞ்சலி, கணுதர், அக்கபாதர், சித்தர், சத்தியர், பண்டிதோத்தமர், சுவேதாசவதரர், அதர்வணர், சதாந்தர், வான்மீகி, மாண்டுக்கியர், முண்டகர், சாதாதபர், சமதக்கிணி சற்சரர், மாண்டவியர், சுதீக்கணர், இரதிதர், சாபாலர், காண்டிப்பியர், குண்டலர், அசிதர், தேவலர், உசனர், முதலாயமுனிவர் கூட்டங்களும், சிந்தாமணி, பாது காஞ்சனம், சியமந்தகமணி, குளாமணி, குடாமணி, கெளத்துவமணி முதலிய இரத்தினங்களுங் காணப்பட்டன.

முழந்தாளிலே வித்தியாதரர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், கந்தருவர், போகழுமியர், கருட, பூதர், இயக்கர், சாரணர், பைசாசர் முதலானார்களும், தொடை மூலத்திலே இந்திரனு மவன் குமாரனான சம்ந்தனும், தொடைச் சத்தியிலே யமனும் அவன் மந்திரியாகிய காலனென்பானும் குத்த தானத்திலே அசர கூட்டங்களும், இருவிலாப் புறங்களினும் எண்மர் வசரர்களும், பன்னிருவர் திவாகரரும், பதினெடுவர் உருத்திரரும் இருவர் மருத் துவருமாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவரென்னும் நால்வகை, கடவுளரும், பிருட்டத்திலே சர்ப்பர்களும், கோசத்திலே மரணத்தை யொழிக்குமயிர்தமும். திருவந்தியினிடத்தே, சகல சராசரத் தோற்றங்களும், திருமார்பினிடத்தே வாஜசநேயம், கேனம், கடம், பிரச்சீனம், மூண்டகம், மாண்டுக்கியம் தைத்திரீயம், ஜுதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருக தாரண்யகம், பிரமம், கைவல்லியம். சாபாலம், சுவேதாசவதரம், அம்சம் ஆருணீகம், கர்ப்பம், நாராயணம், பரமஹம்சம், அமிர்தபிந்து, அமிர்தநாதம், அதர்வசிரம், அதர்வசிகை, மைத்திராயணி. கெளத்தீப் பிராஹ்மணம், பிருக்க்சராபாலம். பிருகிம்மதாபினி, காலாக்கிணி ருத்திரம், மைத்திரேயி, சுபாலம் முதலிய உபநிட-

தங்களும், உபவேதங்கள், மிருதிகள், புராணங்கள், உபபுராணங்கள் இதிகாசங்கள், ஆறுசாத்திரங்கள், அறுபத்துநான்கு கலைகள் முதலியவும் உபவீதமுங் காணப்பட்டன.

அளவிறந்த உரோமத்தொகுதிகளுள் ஒவ்வொ ரூரோமங்ஸினு மொவ்வோரண்ட புவனங்களும், உருத்திர கோடிகளும், உள்ளங்கையினிடத்தே யெல்லாப்போகங்களும், திருத்தோள்களினிடத்தே பிரம விட்டுனுக்களும், திருக்கை விரல்கடோறும் எல்லாத்தே வப்பெண்களும், திருக்கண்டத்திலே எல்லாப்பண்களும் மிசைகளும் அக்கினிதேவனும், திருவாயினிடத்தே இருக்கு யசர்சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், பற்களினிடத்தே எல்லா வெழுத்துக்களும், நாவின்கண் காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், அசிதம், தீப்தம், குக்குமம், சகத்திரம் அஞ்சமான், சுப்பிரபேதம், சிச்சவாசம், சவாயம்புவும், ஆக்கிணேயம், வீரம், இரெளரவும், மகுடம், வீமலம், சந்திரனானம் முதலிய சிவாகமங்களும், அவற்றின் பேதங்களாகிய உபாகமங்களும், உதடுகளிலே மகாமங்திர வித்தியா 'சமுகங்களும், நாசியினிடத்தே வாயுதேவனும், திருக்கண்களிலே*குரியசங்திரர்களும், செவிகளிலே பத்துத் திக்குகளும், அழிய நெற்றியினிடத்தே பிரண வரும். சிரத்தினிடத்தே பரமான்மாவும். இன்னும் மற்றைய உறுப்புகள்தோறும் அளவிறந்த சத்திகளும் சத்தர்களுங் காணப்பட்டனர்.

* திருவிரல்களினிடத்தே கிரகங்கள் காணப்பட்டனவென்று சொன்னதனுற் குரியன் சந்திரன் அடங்கவும் மீட்டுங் திருவிழிகளிற் குரியசங்திரர்களுள்ளாரெனக் கூறியது முரணுமாலோ வெனின், அற்றன்று; குரிய சந்திரர்கள் ஆதி தைவிகர், ஆதியான் மிகர், ஆதி பெளதிகர் என ஸுவகையராய் நிளங்கலான் மூரணன் ரென்க, இறைவன் விசுவரூபங் காட்டுங்காலத்து யுத்தகளத்தின் கனுள்ள சமனுசலம் (இலங்கையிலே கண்டிக்குச்சமீமாயுள்ள மலை அது இப்போது சிவனெளிபாதம் என்று வழங்கப்படும்) என்னும் மலையில் ஒரு திருவடியும் பக்கத்திலோரு திருவடியுமாக விருந்தனவென்றும், அதனஞ்சுன் றிருவடியடையாளங்களாவற்றிற் பதின்திருக்கின்றனவென்றும் கூறுப, இவ்வண்மை யுனராத பஷ்டதரும் மகமதியருங் தங்களாலயமெனக்கொண்டு வணங்குப.

இங்ஙனமாயபாரமேசர ரூபமென்னும் விசவரூபத்தைக்கண்ட தேவர் முனிவர் பிரமன் விட்டுனு முதலாயினோர் யாவரும் தரிசித்து மிகவும் பயந்து நடுநடுங்கிக் குகப்பெருமானே ஒல மோல மென்றனர். முருகக்கடவுள் அவர்கள் யாவர்க்கும் அபயங்கொடுத்தனர், குரபன்மன் அத்திருவருவத்தைத் தரிசித்து விசேடநானமுற்று என்றுமடையாத இறும்புதுபெற்று அழிய மயில்வாகனத்தே விளக்கித் தோன்றிய இவரை யறியாமையர்ன் முன்னர்ப்பாலனென்று இகழ்ந்தேன். இவரன்றே பரம்பொருள், இவரே சர்வ லோகாதிபதி, சர்வாந்திரியாயி, சர்வ கர்த்தத்துவர், சர்வ ஞானத்துவமுடையவர், சர்பூத நியந்தா, முன்னர் வந்த தூதுவனும் என் துணைவனுக்கிய சிங்கமுகனும் பரம்பொருளே பால னக வந்தது என்று கூறியன வெல்லாம் உண்மை யுண்மையே, இதுபற்றியன்றே கிருஷ்ணயசர் வேதமும் மந்திர சாகையி னிடத்தே.

த்வம் ஸ்திரீத்வம் புமான சித்வம் குமார உத்வா குமாரி!
த்வம் ஜீர்ணே தண்டே நவம்சவி
த்யாஜாதோபவளி விஸ்வதோ முகஹா:

என்று கூறிற்று. இவருக்கு நான் மீளா அடிமையாக வாழ வேண்டுமென்று என் மனம் பெரிதும் விரும்புகின்றது என்று பலவிதமாக விரைத்துத் துதித்தான்.

இவ்வருவம் முன்னர்க்காலத்தே குரபன்மனுக்கன்றித் தேவர் முதலாயினோர்க்கும், ஜெயந்திபுரம் எனப்படுங் திருச் செந்தூரினிடத்தே வீரவாகு தேவர்க்குங் காட்டியருளினர். உலகமெலாங் தம்மிடத்தே அடங்கு முருவமுடைய மூர்த்தியாக வின் விசவரூப மூர்த்தியாயினர் குமாரக் கடவுள், விசவம் = உலகம்.

வேத வசனங்கள்

“யோயோனி மதி திஷ்டத்யேக ४ யஸ்ம்ரிதம் ஸஞ்சவிசைசதி
விஸ்வம்”

யதோஜதாநி புவனுக்விச்வா”| ஸர்வாங நகிரோ க்ரீவஸ்
ஸர்வவழை குஹாசய ४ |
சர்வவியாபிச பகவன்| ஏஷ்தேவா விஸ்வகர்ம மஹாத்மா||

சங்கர சங்கிதை-சிவரகசிய கண்டம்

மஹாந்த ४ பர்வதா ४ |பாத தலமத்யேவ்ய வஸ்திதா ४ |பாதாம்
குபீஷு-விச்ராந்தாகுல் சாயோச் சசிபாஸ்கரெள|
நெருருத்யாபரய் பதிதாவ ப்யத்ரைவாந்தர் கதாவுபெள| ஐங்க
யேருஷயச்சிந்தாமனீர் ஜாநெள மஹேசிது ४

வேத வசனம்

நப்யா ஆசி தந்திரகாம்! சீர்க்கூணோத் யெளஸ் சமவர்த்தத !
பத்யாம் பூமிர்த் திசச்ரோத்ராத் ததாலோகாம் அகல்பயன! வேதா
கமேதம் புருஷம் மகாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமசஸ்துபாரே! சர்
வாணி ரூபாணி விகித்யதீர!: நாசிக்ருத் வாபி வதந்யதாஸ்தே!

காந்தபுராணம்-குரபன்மன் வதைப்படலம்

உள்ளடி வரைகள் யாவு மொண்புற வடியினீத்தம்
வள் ஞகிர் விரல்கண் முற்றும் வானுறு மேறு நாள்கோ
ளென்னாரும் பரடு தன்னி விரும்புனற் கிறைவன் சோம
னன்னிரு எனைய மேனி சிருதியோ டரக்கர் நன்ன.

அடிதிரள் கணைக்கா றன்னி லாரிடர் மனிகள் கானு
வடிவமை முழந்தாள் விஞ்சை வான வராதி யானேர்
தொடைதலின் மகவான் மைந்தன் ரெருடைமுத னடுவன் காலன்
கடிதடத் தசரர் பக்கங் கடவுளர் யாரு சிற்ப.

“இருப்பினி னகர்கோச***தோள் வைப்பிற் செங்கண்மால்
விரிஞ்சன்மேவ,” “மெல்லிதழைய***பவனன் மன்ன,”

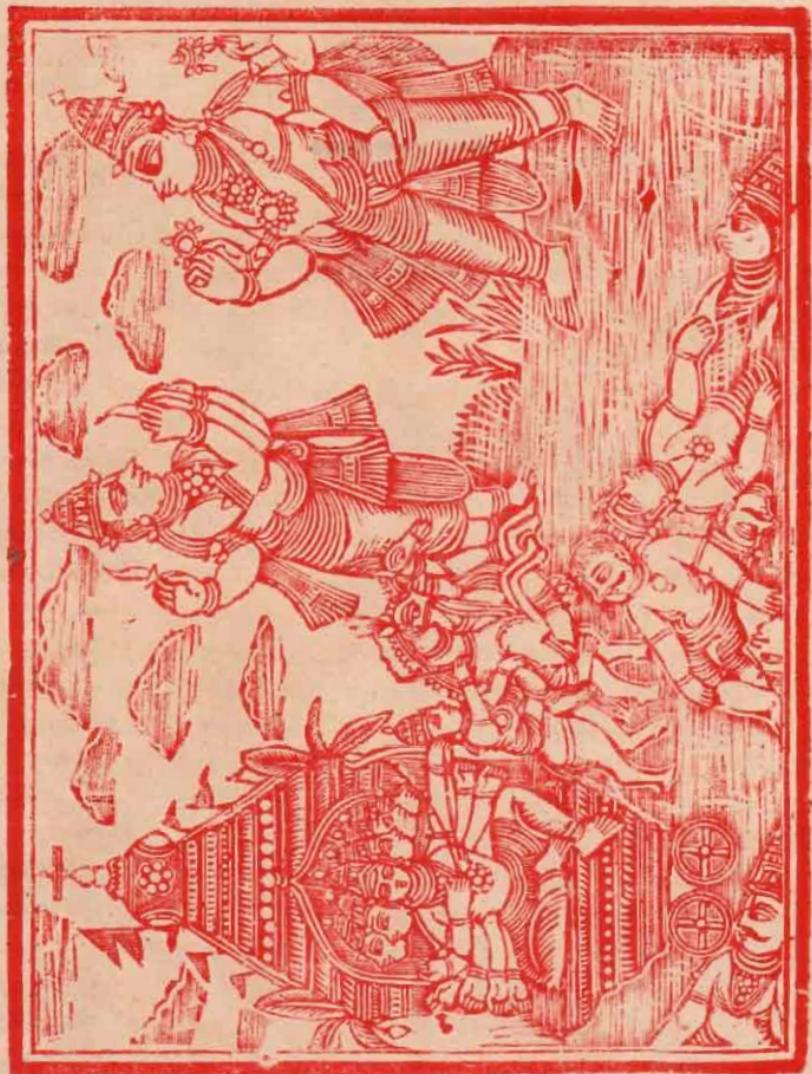
கருணைகொள் விழியிற் சோமன் கதிரவன் செவியிற் றிக்குத்
திருநுதற் குடிலை வைப்புச் சென்னியிற் பரம வான்மா
மரடினின் மேவித் தோன்ற மாறிலா திருக்குங் தொல்லை
யோருதன துருவங் காட்டி சிற்றலு மும்பர் கண்டார்.

சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவங் தன்னி
லேர்க்குறு மொளியுஞ் சீரு மிளமையு மேழிலு மெல்லா
மர்க்குள வுலகி லம்மா வற்புதத் தோடும் பல்காற்
பார்க்கினுங் தெவிட்டிற றில்லை யின்னுமென் பார்வைதானும்.

விசுவரூப மூர்த்தயே நம :

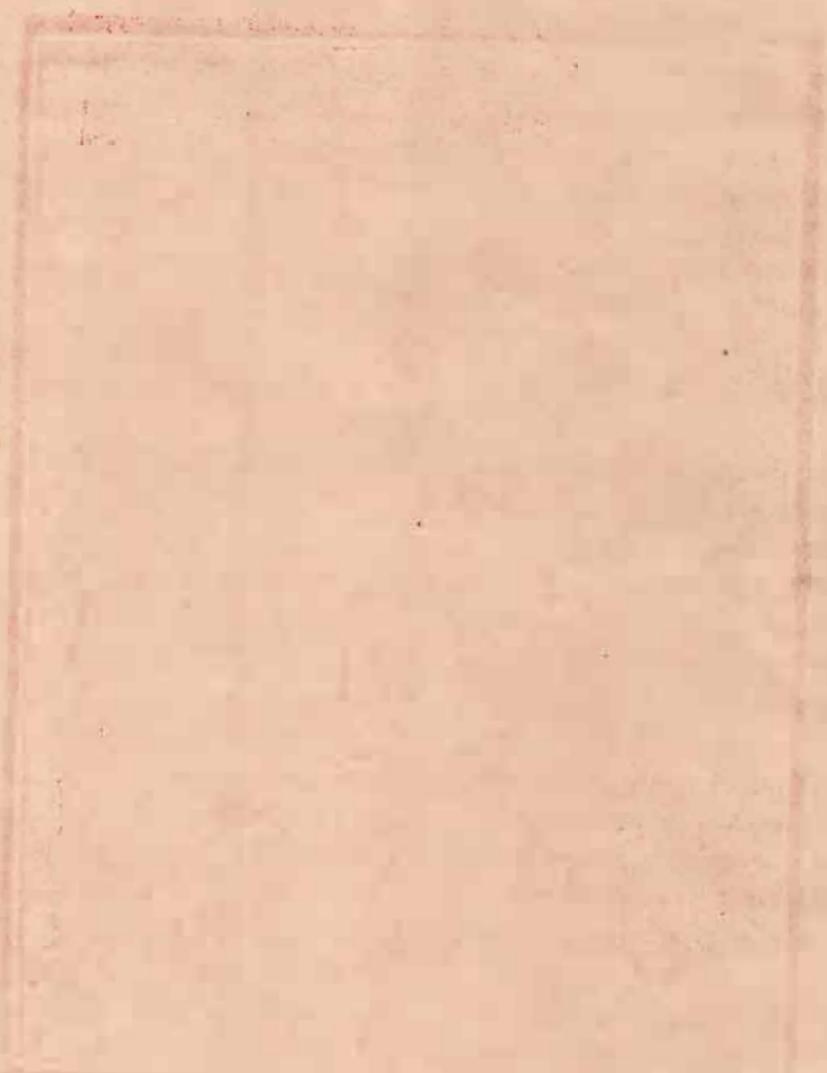
எண்பத்து மூன்றுவது, அசுரபுர தகன மூர்த்தி.

குருபஞ்சமன் போருக்கு வந்தகாலைத் தனது ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள சேனைகளைல்லாம் வரும்படிதெரிவிப்பீராக வென்றான். அவ்வாறே யானை குதிரை தேர் காலாள் என்னும் நாற்படைகளுங் திரண்டன. ஒரண்டத்திலுள்ள சேனைகளுக்கே கிழுலகேழும் மேல் உலகேழும் இடமின்றி நடுங்கினவென்றால். ஆயிரத்தெட்டினுமுள்ள சேனைகளின் முடிவு யாவர்க்குத் தெரியும், இராம ராவண சேனைகளும், பாண்டவ துரியோதன சேனைகளும் ஒருதரம் வரும் படைகளுள் முற்படையான தூசிப் படையின் கோடியில் ஒருபங்கிற்குஞ் சமமாகாது. அவ்வாறுய அசுர சேஞ்செவள்ளங்கள் போர்க்களமேலாம் சிறைந்து கந்தப் பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த பாடிவீட்டைடையும் நெருங்கி மொய்த் தன. தேவர்களைலாம் பயந்தனர். பூத வெள்ளங்கள் அக்சேனைகளையெல்லாங்கண்டு அஞ்சி வலியிழந்தன. இலக்கத்தெண்மரும் புறங்காட்டி யோடினர். அஞ்சா நெஞ்சராகிய வீரவாகுதேவரும் எதிர்விற்க முடியாது திரும்பினர். அவைகளையெல்லாங் கண்டு, இந்திரன் சொல்வான். இச்சேனைகளையெல்லாங் கொல்வதற்கு எத்தனை ஜஸ்திக்காலங்கள் செல்லுமோ? அதன்பின்னரச் சூரபன்மனைக் கொல்வதெந்காலோ? என்னுடைய ஆயுள் முடிந்து வேறேர் இந்திரன் வந்திடுவான். யான் இறக்குங்காறுங் துன்பமே யதுவிப்பதோ? அந்தோ! அந்தோ!! என்று இரங்க, திருமால் அவனைத் தேற்றினர். சுப்பிரமணியக்கடவுளும் வியப்புற்று, இரத்திலமர்ந்து போர்தொடங்கிப் பாணங்களை இடைவிடாது செலுத்தி அழித்தார். சேனைகளும் புறவாழி கரையுடைத் தாற்போல் வந்துகொண்டே யிருந்தன. பிரமாண்டம் சிறைந்து சேனைகளும் இரத்தப்பிரவாகமும் பிணமலைகளும், கழுது, காகம், அலகை, வேதாள முதலியவற்றின் ஒலிகளும் ஆடல்களும் போர் முழக்கமும், சேனைகளுடைய ஆர்ப்பும் சேர்ந்து ஒன்றுங் தெரியாமலிருந்தன. முருகப்பெருமான் திருவுளத் துன்னுவார். எவ்விடமும் பிணங்களும் இரத்தவெள்ளமும் ஆக இருக்கின்றன. இன்னுஞ் சேனைகள் வந்தபடியே யிருக்கின்றன. அண்டகோள்

83-வது அந்தியாயம்

அசரபூர தகன முந்தி

கையின் வாயிலை யடைப்போமாயின் அதற்கப்பாலுள்ள சேனைகள் நின்றுவிடும். இப்பாலிருந்து வந்தசேனைகளைக் கொன்று விடுவோம் என்று கோளகை வாயிலையடைத்தார். பாணங்களையும் தெய்வப் படைக்கலங்களையும் ஏவியேவி யழித்தனர். ஒயாமற் பின்னரும் வந்து வந்து நிறைந்தன, முருகக்கடவுள் தாம் நிற்றற்கும் இடமில்லாது பிணமலைகளுஞ் சேனைகளும் நிறையவே. இனி யிலை படைக்கலங்களாலுமிக்கத் தக்கனவல்ல என்று ஒரு திருவினையாடல் செய்வாராயினார்.

“தந்தைக் குரியது மைந்தற்கும்” என்னு முதுரைப்படி பிதாவாகிய சிவபெருமான் திரிபுரத்தை முறுவவால் எரித் தழித் தாற்போலவும், மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் நீருக்கினுற் போல வும் தமது திருவிழிகளை வடைவபோ லாக்கி நோக்கி யெரித் தெரித்து வந்தார்: புன்னகையாலும் சேனைகள் எரித்தழிந்தன, அண்டகோளகைக்கு அப்புறத்தும் இப்புறத்தும் உள்ள அவணை சேனைகளை யெய்லாம் எரித் தழித்தனர். குரபன்ம நெருவனே நின்றுன். இங்ஙனம் அளவிறந்த அவணைருடல்களைத் திருவிழிகளாலும் புன்முறுவவாலும் எரித்தழித்தமையால் அசுரபுரதகன மூர்த்தி யாயினார்.

சங்கர சங்கிதை-சிவரகசிய கண்டம்.

பஸ்மி சகார கோபேன விட்சதுவாதச லோசனை
ஸ்புரத் ஸ்புல்லிங்க நிசயை: குண்மாத்ரேண பூகரா:
அவகாசோ யதாழர்வம் சர்வத்ர சமஜாயத தேஹர் பஸ்மாநி
பரித: கேவலம் விரளாஷ்டி ததா விஷ்ணு முகாதேவா
மகிமா நம் விலோக்யதே | சுப்ரமண்யஸ்ய சதே துங்டாத்
துஞ்சகுஸ்க பவணீமி |

பஸ்மி சகார கோபேன கேவலம் நேதர வந்தினாகுரபத்ம
வதேதஸ்ய கோதிபாரோ மகேஸிது:

சங்தபுராணம் - குரபன்மன் வதைப்படலம்.

நெற்றி நாட்டத்தி னுலகெலா மட்டிடு நிமலன்
பெற்ற மாமகன் பன்னிரு விழிகளும் பிறங்கு
கற்றை வெஞ்சடர் வடைவபோ லாக்கியக் கணத்தி
லுற்று நோக்கின னெரிந்தன கனேவரத் தோங்கல்.

பரு வாவரு களேவரத் தமலையும் படிமேல்
வீறு சோனித நீத்தமும் வேவுற விழித்து
நீற தாக்கினுன் குரனை யட்டில னின்று
ஞறு மாழுக ஞடலை யுன்னின ஞங்கொல்,

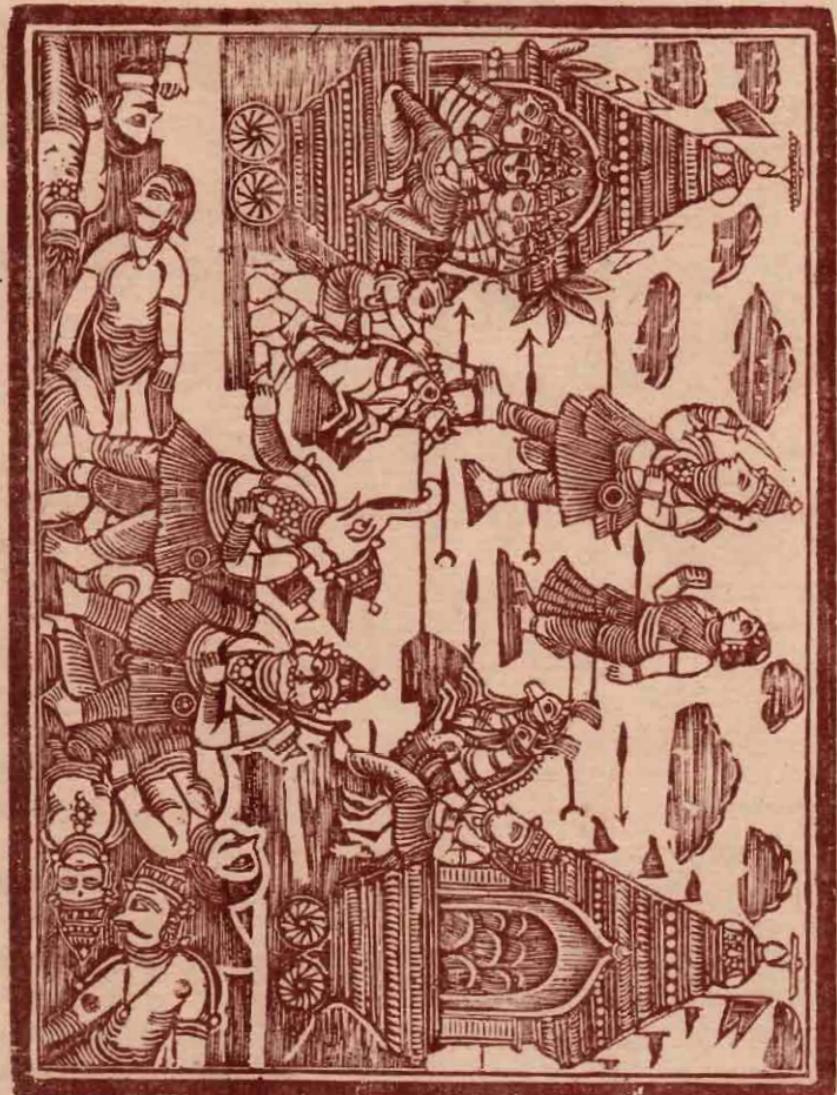
அசர புரதகன மூர்த்தயே நம :

எண்பத்து நாள்காவது

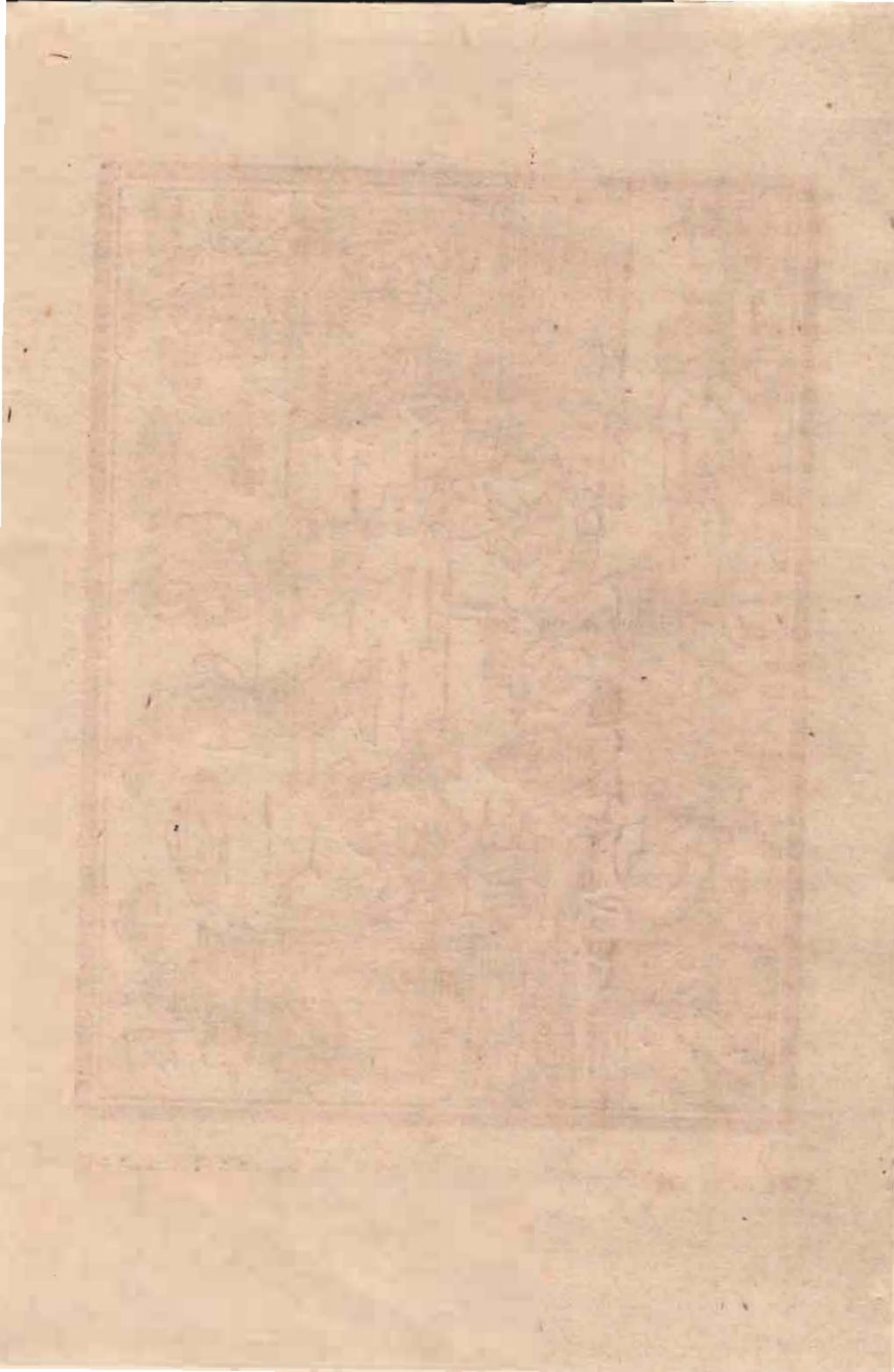
அகடி தகட்டு சாமர்த்திய மூர்த்தி

—————*

மாயையின் புத்திரங்கிய குரபன்மன் போர்செய்த காலத் துத் தன் மாயையின் வல்லமையினாலே அண்டப்பித்திகை வாயில் சென்று அறைகூவி அப்புறமா யுள்ள அண்டஞ் சென்றுன், கந்த சவாமியுந் தொடர்ந்து சென்றுர். அதுகண்ட குரபன்மன் எந்தையுடன் கடும்போர் புரிந்து மாயத் தன்மையால் அதற்கு அப்பாலுள்ள அண்டஞ் சென்றுன். இங்ஙனம் ஒவ்வோரன்டங்க டோறும் மறைந்து மறைந்து செல்லக் குகப்பிரானாரும் ஆங் காங்கு விடாது சென்று பொருதார், அப்போது குரபன்மனை யுங் கந்தக்கடவுளையுங் காலைது இந்திரன் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வொடிவருந்தி ஏக்கமுற்றுர், திருமால் அவர்களைத் தேற்றி, தேவர்களான்! குமார சவாமி சிவனேயாகும், ஒர் திருவிளையாட ஸிபித்தத்தாற் குழவியுருக்கொண்டி தேரன்றி சிற்கின்றனர். ஆதியந்தமில்லாத பரப்பிரமத்தை யற்பவளிய டைய அசரனென்செய்வான்? இன்னுஞ் சிறிது போதுட் காண் பிர் என்றார், குரபன்மன் தன் மாயாவல்லபத்தால் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களினும் ஓடி யோடி யெரளிக்க, பரஞ்சோதியாகிய கந்தவேணும் விடாது தொடர்ந்து பொருது அவன் மாயைகளை யொழித்தார். இறுதியில் மகேந்திரபுரியின் வந்தான், பெருமா னுங் கடிதின் ஆங்கு வந்தார். அதுபோது அவனைச் சேனைகள் பொங்கியெழுந்து போர் புரியுமாறு ஆர்த்துச் குழந்தன, கார்த்தி கேயப் பெருமான் அச்சேனைகளை நோக்கித் திருப்புன் முவறுல் செய்தருளினார் அத்திரு புன்முறுவலாலே குரபன்மனது சேனை

81-வது அத்சிபாயம் அகடி தகட னசாமர்த்திய முந்தி

கள் யாவும், திரிபுரமும் அசரக்கூட்டங்களுஞ் சிவபெருமான் றிருப்புன் முறவலால் எரிந்தழிந்தாற் போலஅழிந்தன, அதுகண்ட விட்டுனு பிரமன் இந்திரன் முதலினோர் குகள் சிவனேயென்று விம்மிதமுற்றுத் துதித்து நின்றார். குரபன்மன் தனித்து ஒருவ னுய சின்றான். தன் சேனைகள் சிரிப் பக்கினியால் அழிந்ததும், தான் தனியாய் நிற்பதும், பூத சேனைகள் ஆர்ப்பதுங் கண்டு சொல்வான். ஐயகோ! எனது தம்பியர் புத்திரர்கள், மந்திரிமார், சேனுபதிகள், சேனைகள் ஆகிய யாவரையுஞ் சிவகுமாரன் அழித்தான். தமியன் யான் என் செய்வேன் என்று நெட்டுயிர்ப்பு எறிந்து தாயாகிய மாயவளை நினைக்க அவள் தோன்றி. குமாரக்கடவுளைப் பாலனென்று கொள்ளலை, அவன் ஆதி பகவனே. தேவர் சிறையை விட்டு உய்ய நினைக்கிலாய். மைந்த! விதி வழி கடந்தாருண்டோ என்றாள். குரபன்மன் வெகுண்டு எனது தம்பியர் முதலாயினோர் உயிர்பெற்று எழும் வழியைக் கூறுதி யென்றான்.

மாயவள் வருந்தி, சத்த சமுத்திரத்திற்கும் அப்பாற் புறவாழி யிருக்கிறது. அச்சமுத்திரத்தின் ஒரு பாங்கரில் அமுதசீத மந்தரகூடம் என்று ஒருமலையுள்ளது. அதனை இவ்விடங்கொண்டு வருதி யேல் இறந்தார் யாவரு முயிர்பெற்றெழுவர் எனக் கூறிச் சென்றாள். குரபன்மன்றனது இந்திர மாஞால மென்னுங் தேரை நோக்கி யம்மலையைக் கொண்டு வருதி யென்றான். அஃதோடிச் சென்று ஒரு கணத்திற்குள் கொண்டுவந்தது. அதனாலே சேனைகள் முழுவதும் எழுந்தன. குதிரை, யானை, தேர், பதாதி, விற்கள், பாணம், படைக்கலங்கள் ஆகிய யாவுங் தோன்றின. சிங்கமுகன், பானுகோபன், அங்கிமுகன், வச்சிரவாகு, சகத்திரவாகுகள், மூவாயிரங் குமரர், தருமகோபன், அங்கிமுகன் முதலாய யாவரும் எழுந்து ஊழிக்காலப் பிரளாயமும் வாடிவும் அக்கினியும் ஓன்று கூடினாற்போல் ஆரவாரித்தார். குரபன்மன் அளவிலா வுவகை கொண்டான். தேவரெல்லாங் கரையிறந்த துயர்க்கடற் குளித்தார். குரபன்மனிடம் விரங்கூறிவந்து கந்த சவாமியை வளைத்தார். பூதர்களும், இலக்கத் தொன்பதின்மரும் ஆற்றுது தளர்ந்தார். பெருமானூர் அவற்றைக் கண்டு நகைத்து உயிர்க்கூட்டங்களை யெல்லாம் ஓரிமைப்போதில் அழிக்குஞ்

சிவப் படைக் கலத்தை யெடுத்து அழித்து வருதி யென விடுத் தருளினார். அது விரைவிற் சென்று எழுந்த சேனைகளை யெல்லாங் கணப்போதின் மூன்போ வழித்துத் தேர்மீதிருந்த மந்தர மலையை யுங்துகளாக மாய்த்துக் கந்தவேள்பால் வந்தது. குரன் மூன்போற் றனித்து சின்று விம்மிதமுங் துக்கமுங் கொண்டு மெய்ம்மறந்து வலி குன்றி சின்றுன் இச்செய்கை யாவரால் முடியும். “இக் கடவுள் அகடித கடனுசாமர்த்திய மூர்த்தியாய் விளங்குகின்றூர்” என்று தேவர்கள் பூமாரி பொழிந் தார்த்துத் துதித்தார்.

சங்கர சங்கிதை-சீவகசிய கண்டம்

ததனீ மசராஸ் ஸர்வே குரபுத்ராச்ச சோதரரः பானுகோபமுகா:
பாபாஸிம்லூ வத்ர முகா அபி!

ஏசான்யே சிதனம் பிராப்தா ஸ்பிரிஷ்டா: தண்மாரு தேனதே
சமுத்தஸ்துர மகாகோர ஸ்வாபதி மகிளவுரா:

உச்சித்யதே ஷாமதாராணி கஷணே ணோவாதி பீஷணம் அத்வாதா
நவராணு பாபான் யுகபாத் பரவஞ்சதும்! தூபி கிருத்ய புவஸ்சிராத்
குக பாணிந் ததா கமத்!

கந்தபுராணம்-குரபன்மன் வதைப்படலம்

மூந்து வெய்யகுர்ப் பரிசனத் தொகையெலா முருக்கி
யிந்திரப் பெரு ஞாலமாங் தேர்மிசை யிருந்து
மந்த ரப்பெருங் கிரியினைத் துக்களெழு மாய்த்துக்
கந்த வேள்புடை மீண்டது சிவன் படைக் கலமே.

தன்மை யங்கவை யாவையுங் கண்டனன் றளர்ந்தான்
வன்மை கீங்கினன் கவன் றன னிரங்கிமெய் மறந்தான்
புன்மை யாயின னுயிர்த்தனன் செயிர்த்தனன் புலர்ந்தான்
ரென்மை போலவே தவித்தனன் றுணையிலாச் குரன்.

அகடித கடனு சாமர்த்திய மூர்த்தியே நம :

எண்பத்தைந்தாவது, தேவ சேனைபதி மூர்த்தி.

கங்கப்பெருமன் குரபன்மீனாக்கொன்று. தேவர் சிறைமீட்டருளி, மகேகந்திரத்தை வருணானுக்கு அளித்து, பாண்டி நாட்டின் கண் மதுரைக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருப்பங்குன்றை யடைந்து திருமால் முதலினார் வேண்டுகோட்டபடி தேவதச்சன்செய்த கோயிலின்கண் வீற்றிருந்தருளினர். அப்போது இந்திரன் தேவ சேனையாகிய கசநாயகியம்மையாரைப் பெருமானுக்குத் திருமணஞ்ச செய்விக்க எண்ணித்தன் கருத்தைப் பதுமாபன், பிரமதேவன் முதலினார்க்கு அறிவித்தனன் அன்னவர் “இந்திரனே நன்கு யோசித்தாம். தேவதுஞ்சரியும் சரவண வாவியின்சன் அருந்தவஞ்ச செய்தனன். பெருமானும் இந்திரனிடஞ்சென்று வளர்தி யென்றான்” அதனைச் சிரமேற்கொண்டு குழந்தையாகி ஸின்னிடம் வர, நீ யானை கைக்கொடுத்து வளர்க்கக் கட்டளையிட்டன. அதனால் தெய்வயானை யென்னும் பெயரைப் பெற்றனன்” என்று முயற்சி செய்யும்படியுங் கூறினர். ஆகண்டவன் தூதரைக்கொண்டு மேருமலையிலிருந்த தன் மீனவியாகிய புலோ மன் புத்திரி இந்திராவினையையும், தமது குமாரியாகிய தேவசேனையையும் அழைப்பித்து அறுமுகப்பெருமானுக்குத் தன் எண்ணத்தை விண்ணப்பித்தான். குமாரசவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளும். “மேகவாகன! அங்கங்கையும் நம்மை விவாகஞ்செய்தற்குப்பெரிதும்” நோற்றளள்.

எங்குனமெனில், ஸின்றுஜைவ னுபேந்திரன் ற னிருகண்களி னின்றும் அமிர்தவல்லி, சந்தரவல்லியென்னு மிருபெண்க டோன் றினர். நம்மகிமையை வைகுண்டத்துள்ள மங்கையர் வீணையி வலமைத்துப் பாடினதைக்கேட்டு அவரிருவரும் நம்மை விவாகஞ்செய்ய இச்சைகொண்டு, இமயமலையின் பாங்கரேயுள்ள சரவண வாவியிற் சென்று நவரத்தினகசித வொட்டியாணங்களை நீக்கி முஞ்சப் புன்னுண்தாரித்தும், பட்டுவத்திரங்களை நீக்கி மாவுரி தரித்தும் நம் ஆறெழுத்தையுச்சசித்துநோற்றூர். யாங்தோன்றி, அழகுள்ள பெண்காள்! நுங்கட்சியாது வேண்டு மென்றேம்

அவர்கள் “தேவீர் எங்களைத் திருமணஞ் செய்தருளவேண்டும்” என்றனர். யாம் அப்போது சிலகாலத்தின் பின் நுழ் விருப்பப்படி விவாகஞ் செய்து கொள்வேம். ஆனால் அமிர்தவல்லியான கீதை லோகஞ் சென்று மகபதி மகளாக வளர்ந்து இருக்குமாறு ஆஞ்ஞா பித்தேம். மற்றைய சௌந்தரிய வல்லியை மான்வயிற்றிற்றேன்றி வேடரிடம் வளர்க வென்றேம். நம் ஆஞ்ஞஞப்படி அமிர்தவல்லி யோர் குழந்தை வடி வெடுத்து நின்னிடம் வர-ஜூராவத்யாளையை வளர்க்கும்படி பணித்தாய். அதனாற்றெற்றியவயாளையெனப் பெயர் பெற்ற அவளை அங்ஙனம் நாளைமண முடித்தும்” என்றார். விருப்பு ரெறுப்பில்லாச் செவ்வேள் திருவாய் மலர்ந்தருளியென கேட்டு அளவிறந்த ஆனந்தமுற் றங்கிரன் தருக்கி நின்றான்; வணங்கினான். அவ்விடத்தி னின்றும் விடைபெற்று வந்து தூதுவரை நோக்கி. “முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களுக்கும், தேவர், முனிவர், திக்குப் பாலகர் கணத்தவர்கள் முதலிய யாவர்க்கும் நாளை, எந்தை கங்கைவெனுக்குந்தேவ குஞ்சரிக்கும்திருமணம் எனத்தெரிவித்து வருக” என்று அனுப்பி, கம்மியைத் திருமணச் சாலைசெய்ய விதித்தான்.

விசுவகன்மன், மலையினுச்சியிலே யாவரும் வந்து தங்குதற்கு உரிய கோயில்களும் மண்டபங்களும் சோலை வாவி சளைகளும் அமைத்துத் தேஜோமாயமான அழகெலாம் வந்து குடிபிருந்தாற் போன்ற திருமண மண்டபங்குசெய்து. நடுவே அழகிய சிங்கா தனங்கள் அமைத்து, வாழை, கழுகு முதலியவற்றுன் அலங்கரித்து எவரும் வியக்கும்படி செய்தான். திருமணத்திற்கு வேண்டுவன விடீரின் அமைத்தான். அதுகாலை அரிச்சங்கிருந்து வழித்தேன்றலாய்க் கருவுளின் கண் அரசுபுரிந்திருந்த முகஞ்ஞன் பறையறிவித்துத் தன்சேனைகள் கடவுளைச்சுழந் திருப்பாங்குன்று சார்ந்தான். ஏனைய மகிபரும் இயலுடன் போந்தார். மங்கையர் யாவரும் வந்து பொங்களிற் கென்று பற்பல விளையாடல்களைப் புரிந்தார். திக்குப் பாலகர், தேவர், முனிவர், கணங்கள் யாவரும் வந்தனர். தேவப் பெண்கள், நாகமங்கையர், நீராமகளிர், முனிவர், பத்தினிமார் முதலிய பெண்கள் யாவருங் தெய்வயாளை யம்மையாரிடம் வந்து, “அங்கையேயு பரம்பொருள்கிய அறமுகப் பெருமானுக்குத் தேவியாகும்

உரிமை படைத்தமையாற் சகல லேரகத்தாராலும் வணக்கஞ் செய்தற் குரிய ய்' என்று வணங்கிப் பணிபுரிந்தனர்.

பின்னர்த் தெய்வயானை அம்மையாரை ஸிராட்டிப் பூண்கள் அணிந்து மணக்கோலஞ் செய்தார். திருமால் பிரமன் முதலினேர் அறுமுகக்கடவுள் சந்திசென்று தொழு, அவர் மயில்வாகனத்தில் அமர்ந்து பலவகை யாடம்பரங்களுடனும் வீதிவங்து திருமணச் சாலை புகுந்துபிரமவிட்டுனுக்கள் பாங்கரிருப்பவீற்றிருந்தருளினர். அப்போது வணங்கினேர்க்கெலாம் அருள் புரிந்தார். சர்வலோ கத்தையும் பெற்றதாய் தந்தையர்களான சிவபெருமானும் உமா தேவியாரும் மைந்தருடைய கல்யாணத்தைப் பார்க்க விரும்பி அங்கு எழுந்தருளி, வணங்கிய மைந்தரை வாழ்த்தி வானினின் றும்வந்த ஆசனத்தி வெழுந்தருளினர், “யாவரும் வந்து பணிந்து உய்ந்தோம்” உய்ந்தேரமென்றுதுசித்தார். இனி மணவினை நடக்க வென்று சங்கரனூர் கூறியருளினர். இந்திரன் சொற்படி தெய்வ யானையம்மையார் இலக்குமி முதலிய வளிதையர் நடுவனே மெல்ல வென நடந்துவந்தார்.

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பணிப்பவரை யின்பர்ற
குஞ்சி நடந்தசெயல் கூறுப்பு மைத்தோ
செஞ்சடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீய
னெஞ்சகவு டுக்கவினு சின்றுலவு மென்றால்,

என்று அதனைச் சிறப்பித்தார் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சவாயிகளும்: அங்ஙன் வந்த அம்மையார் இந்திரன் முன்னர் வந்து ஸிற்ப, அவன் மணச்சாலையில் விடுத்தான், அம்மையார் மாமியாரையும் வணங்கி, செவ்வேட் பெருமாலைக் கடைக்கண்ணு னேக்கித்துண்ணெணா வெள்கினார். உடனே பார்வதிதேவியார் தேவகுஞ்சரியாரினது முதுகைத்தடவி அவரையும் மைந்தரையும் மணப்பிடத்தி விருத்தினார். அதுகாலை இந்திரானி ஸிரவர்க்கக இந்திரன் திருவுடிப் பூசைசெய்து, “தேவகுஞ்சரியாரைத் தேவரீர்க்குக் கொடுத்தேன், ஏற்றருள்க” வென்று தத்தஞ்செய்து கொடுக்கப் பெருமானு மகிழ்வுடனேற்றருளி மணமாலை குட்டினர். பிரமன்விதிப்படி சடங்குசெய்தான், அதன் பின்னர் அம்பிகை

யாரும், ஜயனும் அருள்புரிந்து கணங்களொடும் மறைந்தருளினார். யாவருங் தொழுதார். அறுமுகப்பெருமான், ஒரு திருக்கரம் தமது வலக்குறங்கி னிருந்த தெய்வயானை யம்மையாரைத் தழுவா சிற்ப, ஒரு திருக்கரம் அபயமர்க, பரிசை, வாள், சூலம், வச்சிரம், வேல், வில், தண்டம். அம்பு, பதுமம். துவசம் என்னும் ஆயுதங்கள் பொருந்திய * பத்துத் திருக்கரங்களும் விளங்க அருள்புரியும் மூர்த்தமே தேவசேநுபதி மூர்த்தியாகும்.

குமார தங்திரம்.

தேவ சேநுபதி ஸ்வாமீ ! நெளம் யாதித்யப்ர தீப்தம் த்வித சந்யநகம் ஷண்முகம் மந்தகாசப் மாபாங் கேஸம் ஸ்திதாயாச் சரி ஸரு ஹத்ருதயா விங்கி தயா ப்ரயாயா : ! உத்துங்கோ ருஸ்த நாக்ரே விசித சுரதலாபீசி கேடாசி சூவாக்ரா திங்யோத் தீப்த சக்திஷ்வ சநுவரகதா குக்குடாப்ஜே ஷாஹஸ்த : !

கந்தபூராணம் - தெய்வயானையம்மை திருமணப் படலம்.

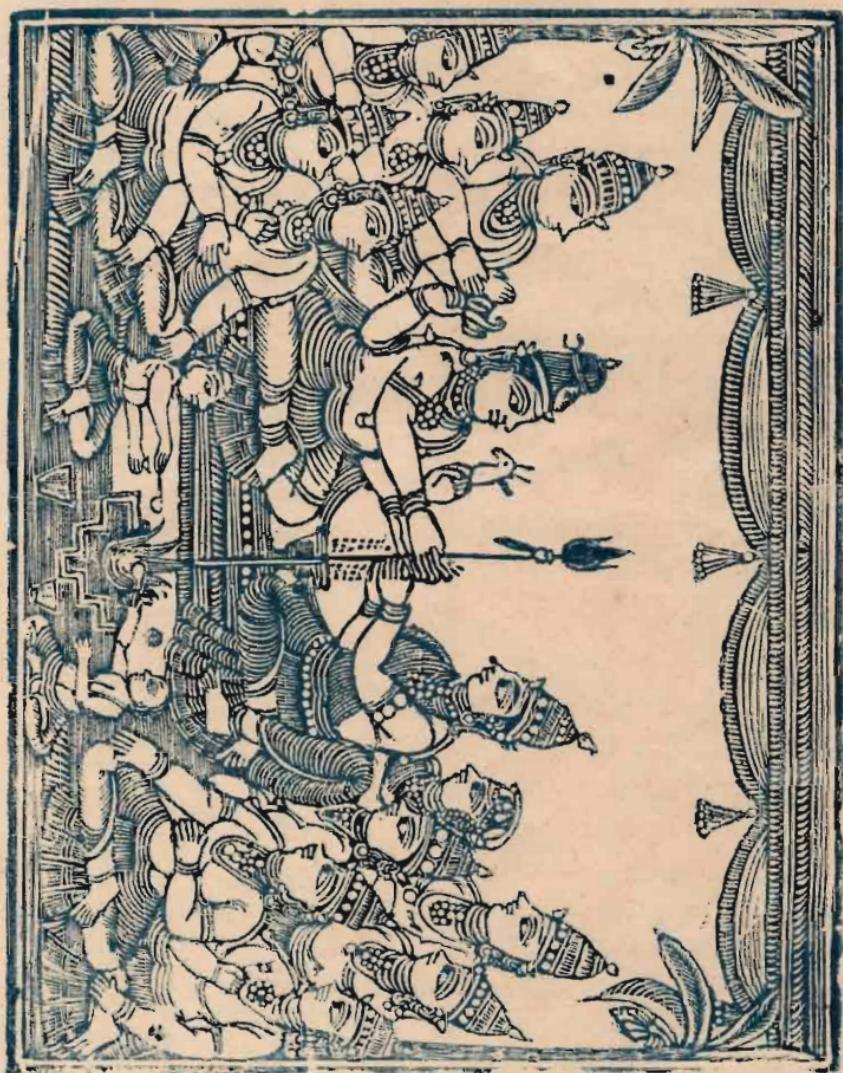
அன்னுழி யின்திர னறுமுக கேசன்
றன்னென்று கையிடைத் தந்தியை நல்கி
ஷின்னடி யேனிவ னேரந்தன னென்னுக்
கன்ன லுமிழ்ந்த கடிப்புன லும்தான்,
மருத்துவன் பாமறை மந்திர நீரா
லொருத்தி பொருட்டினி லொண்புன லும்ப்பக்
கரத்திடை யேற்றன னற்கழல் சேர்ந்தார்க்
கருத்திகொண் முத்தியு மார்க்கமு மீவோன்,

தணிகைப் பூராணம்-அகத்திய னருள்பெறு படலம்.

ஓருமை தனது வலக்குறங்கி னணங்கைத் தழுவி யுகளனமுலை
மருவ வமய மேரன்றுக வளர்தோல் வாள்கு லங்குவிசம்
பொருவேல் வாள்வில் கதைபுள்ளம் புயங்கோல் பத்துங் கரம்
பத்தினிருவ மாறு முகத்தேவ சேநு பதிசீ ரிமைப்போரும்.

தேவசேநுபதி மூர்த்தயே நம :

* இவ் வேறுபாட்டைக் கந்தபூராணங் கூறிற்றிலது,

85-வது அத்தியாயம்

தேவசேஷபதி மூர்த்தி

எண்பத்தாருவது

சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி

—०—

குருபன்மன் முதலாய அசுரர்களையெல்லாம் கொன்று தேவ ரையும் புரந்தருளிய அருமுக்கடவுள் ஒரு காலத்துத் தந்திருத் தலங்கடோறும் எழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, கந்தலோகத் தினின்று மெல்லாக் கணர்களோடும் புறப்பட்டு, பவானி சங்கமம், சமணப் பிராணாசனம், பவானி சங்கரம், சரவணம், குமாரபுரம், கதம்ப காரணியம், வன்னித்தானம், சத்திபுரம், சண்முக புரம், கன்னழுடனம், சீர்த்திழுடனம், வாகுலேய மாபுரம், பவித்திரம், ஆருடம், ஏடுகம், நப்பிரமதமோசம், கிரவுஞ்சம், வேதஶஸலம், சத்தியவாகம், குமரகோட்டம், கெளமாரம், தாமிர சூடத்துவசம், வில்வகானனம், மாழுரமதம், தேவகும்பம், குகைத்தானம். விசாக பனனம், வித்தியாவனம், மாரானந்தகர்ணம். சுவேத மாவனம், குமார சிகாசலம், சராபயப்பிரதம், வள்ளிவெற்பு, மாவிரபுரம், சோமாக் கந்தம், வாகுலேயாசிரமம், கந்தசயிலம், சித்திரகூடம் சம்புகேகரம், கோமுக்கியம், சீகாளத்தி. பிரணவபுரம், ஞானுசனம், புத்திரகாமம், இங்கிரா பயப்பிரதம், சிவோ பாசிய நகரம், பிரம சிக்கிரகம், பிரம வனுக்கிரகம் வாதயுரம், வராஞ்சஸலம், வரதசயம், அபிடேகபுரம், குறுஞ்சனை, கல்யாண கானம், பிப்பிரமண்யம், வித்தியாதரம், மனிகண்டேசரம், சமயத்தான பஞ்சகம், சயந்தபுரம், குமாரசலம், திருவேங்கடம், சீபுரணகிரி முதலிய தலங்கள் தோறும் எழுந்தருளியிருந்து வந்துசித்துப் பூசித்த தேவர் முதலாயினேர்க்கெல்லாம் அருள் புரிந்து பின்னருங் தென்றிசை நோக்கி யெழுந்தருளினார்.

அங்ஙனம் போங்கு வேதாரணியப் பாங்கரினுள்ள கோடிக் கரையென்னும் இடத்திற் கோயில் கொண்டருளிப் பிரணவத் தையே ஓர் தெப்பமாக்கி அதன்மீது சகல கணர்களோடு மேறி யருளி யிலங்கையின் வட்பாகத்திலுள்ள காங்கேயன்றுறையினிறங்கியாங்குக் கோயில்கொண்டு வீற்றிருந்து, அதற்குக் கிழக்

கேட்டுள்ள கந்தவனப் பதியிற் போங்கு தங்கி, பின்னர் அதற்குக் கீழ்ப்பாலுள்ள ஆம்பரத்துறை என்னுமிடத்தின் அருகே மேலூப் புலோவி என்னும் மூர்க்கன் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி விருந்தனர். புலவர்களாகிய தேவர்களெல்லாம் பெருமானாரை யுவப்பிக்கு நிமித்தஞ் சாமகானங்களை யாழ் முதலீய இசைக் ஞடன் பாடித் துதிப்பாராயினார். வீவைச்சவா னென்னுஞ் குரியன் சற்புத்திரப்பேற்றை விரும்பிக் குமார தந்திரவிதிப்படி பூசித்தான். தேவர்களின் கானங்களை யெய்லாங்கேட்டு அவர்க்கு நல்லருள் புரிதலாலே யத்தலம் புலவகானம் எனப் பெயர்பெற்றதென்று வாமன புராணங் கூறுகின்றது. புலவகானம் என்ற பெயர் புலவரோவியென வழங்கி இக்காலத்துப் புலோவியென வழங்கப்படுகின்றது. குரியன் செய்த பூசையை யுகந்து அவர்க்குக் காளாந்தி, யமன், சனியென்றும் மக்களைப் பெறத் திருவருள் புரிதலால் அத்தலம் பரிதிபுரம், பரிதித்துறை யெனப் பெயர் பெற்றது.

அவ்வாறே முனிவர், காந்தருவர், சித்தர், விஞ்சையர், நாகர் முதலாயினார் வழிபட அவர்க்கெல் லாம் மகா வேலாயுதமூர்த்தி புதுமையாய் விளங்குந் திருச்சந்திதி கொண்டெழுந்தருளி அவ்வ வர்கள் விரும்பிய எல்லாப் பேறுகளையும் சந்தர்களாலாற் சர்வபலப் பூரதான மூர்த்தியெனப் பெயர் பெற்றார். மகாவேலன் றணிந்தருளிய இடமாகவின் அவ்விடம் மகாவேலன் றணி, மாவேலன் றணி எனவும், நவமாகச் சங்நிதி கொண்டருளலான், நவசங்நிதி புதுச்சங்நிதி யெனவும், விட்டுணு பூசித்துத் தென்கீழ்த்திசையிலே யுறையும் வரத்தைப் பெற்றமையால் மாலோன் றணியெனவும் பெயர் பெற்றதென்க. இத்தலத்தையே சீமத் அருணசிங்காதச வாமிகளுந் தாம் அருளிச் செய்த திருப்புகழில் “யர்ம்பானுயன் பட்டின மருவிய பெருமாளே” என்பது முதலாகத் துதித் துள்ளார்.

இத்தகைச் சிறப்பினையுடைய திருத்தலக்கோயில் பின்னர்க்காலத்துப் புதிதுபுதிதாக உண்டாக வேண்டுமென்னுங் காரணத்தானே, ‘புறச்சமயீகளாகிய பேளத்தர்களால் அழிக்கப்பட-

டமையால் அத்திருத்தலவுண்மை பலர்க்குங் தெரியாதிருந்தது. பின்னர் மேலீப்புலோலியிலே பரம்பரைச் சைவவேளாள் குலத்திலே அக்குலத்தினர் தவமெலாங் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தாற் போலக் கோண நாயகி யம்மையார் என்பார் தோன்றினர், அவர்தக்கிண கயிலாய மென்னும் இலங்கையின் ரென்கோடியிலே இந்து சமுத்திரமெனப்படும் மகேந்திரக் கடலின்பக்கத்தேயுள்ள ஏமகூடமென்னும் கதிர்காமத்தலத்திற்கு யாத்திரை பலகாற் செய்வாரானார். சுப்பிரமணிய பத்தியின் முதிர்ந்த முருகம்மையார் தாம் இங்ஙனாங் தோன்றினரென்று உலகோர் வியக்குமாறு கதிர்காமக் கடவுளின் திருவடியினிடத்தே இடைவிடாத பக்தியின் முதிர்ந்து விளங்கினமையால் உலகோர் அவரைக் குகானாந்த நாயகி எனக்கூறுவாராயினர்.

இங்ஙனம் குகானாந்த நாயகியார் உலகப்பற்றேன்றுமின்றி இலங்கையின் வடகோடிக்கணுள்ள தம்முரிவிருந்து, தென் கோடிக்கணுள்ள கதிர்காமத் தலத்திற்கு யாத்திரை செய்து வருவார். முன்னர்க் காலத்தில் அத்தலத்திற்குச் சேரலாரிது. என்னை? மனித சஞ்சார மில்லாதவும், யானை, புலி, கரடி முதலிய கொடிய மிருகங்கள் சிறைந்தவும், மனிதர் முதலாயினேரை விழுங் கும் முதலைகள் செறிந்த பாழிகளையுடைய யாறுகள் இருப்பவும் பொருளையும் உயிரையுஞ் குறையாடுமவர்கட்கு இருப்பிடமாக வும் ஆகிய பெரிய வனங்கள் பலப்பல இருப்பதனுலென்க, அதனாலத்தலஞ்செல்லும் அன்பு முதிர முதிரக் கதிரை வேலாயுதக்கடவுள் சொப்பனத்திற்றேன்றி வருகவெனின், அத்திருவருளாஞ்சை பற்றிச் செல்வார் யாதோரிடையூறு மின்றிச் சென்று கதிரை நாயகனைத் தொழுது அவனருள் பெற்று வாராங்கிற்பார். அக்கடவுளினாஞ்சையின்றிச் செல்வார் திருடர்களானதல், நோய்களானதல், மிருகங்களானதல், முதலைகளானதல், மயக்கத்தானதல், தாம் வந்தவழியே திரும்புதல், அல்லது உயிரீத்தல் திண்ணமாம். எனவே மிக்க அன்புடைய பக்குவர்தாங்யுதிரைத்தலங் தரிசித்தற் குரியாரென்பது. இவ்வாறிருத்தலாற் கதிர்காம யாத்திரை முந்தைக் காசி யாத்திரையீனு மருமைகடைத்தாம் யாத்திரையதென்க.

இத்துணை யருமை யுடைத்தாம் கதிர்காம யாத்திரயைப் பன்முறைசெய்த குகானந்த நாயகியார் வழியானே வடி கோடிக் கலுவுள்ள நவசங்கிதி என்னும் புதுச் சங்கிதத் தலத்தை வெளிப் படுத்தியருளத் திருவளங்கொண்டருளிய பெருமான், கதிர்காமத் தலஞ்சென்று தரிசித்திருந்த குகானந்த நாயகியார் பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் புரிந்து ஸ்ன்றகாலீச் சித்தமூர்த்திகள் மகிழ் மீக்காங்கு சடக்கர மந்திரத்தை அதற்குரிய சந்தச, சியாசம் கிலகம், பீசம், சத்தி, அதிதேவதை, இருடி, தியானம் முதலிய இயல்களுடன் உபதேசித்துச் சில ஏறுதிமொழிகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவார்.

“கதிரைநாதன்மீது சாலவு மளியுள்ளாய்! சிவதலங்களுட் சிதம்பரம்போல உலகின்கலுள்ள குகதலங்களு லிக்கதிரையான் தலங்குகைத்தலமாம் இரகசியத் தலமாகும். “யோவேத நிகிதம் குகாயாம் பரமே வ்யோமங்” என வருஉம் யசர்வேத வசனத்தானும்.

யத்ரங்குதயதி தேவேச; பரமாநந்த விக்ரகः!

தல்ய தேஸய நாமாசி ச்ருதாங் யேதாசி பூதலே!

அமலம் சத்பரம் சித்யம் மஹாங் கோசோ ஹிரண் மயः!

அந்த: புரம் விலிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம்!

எனவருஉம் ஸ்காந்த சம்பவச்சலோகங்களானும், “ஹிரதயாக, சமயம் கோசமானந்தம் [பரமாலயம்]” எனவருஉம் மைத்திராய ணேபசிடதக் கூற்றுஉம், பிறவற்றுஉம் இத்தலம் ஏமகூடம் முதலிய பலபெயர்களை யுடைத்து, ஸண்டுச் சூரபன்மன் முதலாய அசரர்களைக் கொன்றருளிய வேகமூர்த்தியாய்ப் பெருமானு ரெழுந்தருளி யிருக்கின்றூர். ஆகலால் நீ யிவன் இனிக் கட்டமுற்று வருதல் வேண்டா, உத்தர கோடியிலேயுள்ள ஸின்னூர்க்க ஞோர் தல முள்ளது. அஃதிக் கதிர்காமம் போலச் சுப்பிரமணியக் கடவுட்கு உகந்ததாயுள்ளது. ஆகலால் உபாய கதிர்காமம் என்னும் பெயருடைத்து. சூரபன்மன் போர்புரிந்த காலத்துப் பொருகளமகன்று வடக்கடற் றீரமோடிப் பலப்பல மாய யாக்கை கள் கொண்டு பொருத விடமு மாங்குள்ளது அந்த இடத்தையே மாயயாக்கை (இப்போது மாயக்கை) என்று சொல்வார்கள்.

இன்னு மவ்வுணன் அல்வடிவு வாய்ந்து தேவர்கள் வாயால் நுங்கக் கிளம்பிய இடமே அல்வாய் எனப்படும், அவ்விருளைக் கண்டு பயந்து ஓலமிட்ட தேவர்களை யாண்டருளிய இடம் அவ்வுபய கதிர்காமத்திற்கு மேற்றிசைக்கல்லுள்ளது. அது இக் காலத்துங் தேவரையாளி யென வழங்கப்பட்டு வரும். சூரபன் மன் ஆம்பர (மாமரம்) வடிவாகி ஸ்ற கடல்மிக்க சமீபித்ததே யாம். ஆம்பரமாய் ஸ்ற கடற்றுறை யதுவாகவின் அதனை ஆம் பரத்துறை யென்பா ருலகர். ஆம்பரத்துறை யென்பது இக் காலத்துப் பரத்துறையெனச் சொல்லப்படும். இவற்றி னடுவே பச்சிம புலவகான நகரமுள்ளது. ஆங்கே மகரவேலன் தனி, மாலோன் தனி, உபய கதிர்காமம், உத்தரகதிர்காமம், வாமன புரம், நவசக்ஞி, சர்வபலப் பிரதம், புலவ கானம் பரிதிபுரம் பரத்துறை, குரிகான சதனம் முதலான பெயரையுடைய கந்த கோட்டம் விளங்கா ஸிற்கும்.

அஃதிது காலீ மறைந்திருப்பதனால் இவ்வேலாயுதமாகிய ஞான சத்தியைக்கொண்டு சென்று தாபிப்பாய். ஆங்கு இத் தலத்தி லமர்ந்தருள்போலக் குகனூர் சாங்கித்தியமாய் வழிபடுவார்க் கருள்புரிவார், அத்தலத்தையும் ஆங்குள்ள இவ்வேலாயுத மூர்த்தியையும் வழிபடுவோரித் தலத்தையும் ஈங்குள்ள மூர்த்தியையும் வழிபட்டபயனை யடைவர். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! இவ்வேலாயுத மூர்த்தியைத் தாபிக்கும் இடத்தையும், கோயிலினளவையும், வேலாயுத புட்கரணி யென்னுங்கிருத்த மிருக்கு மிடத்தையும் மயிற்பறவை யோன்று வந்து அகவி வளைத்துக் காட்டும். அவ்வவ் விடங்களினவையிற்றைச் செய்து பூசித்து இருத்தி' என்று ஓர் வேற்படையும் அருளி யந்தர்த்தரன மானூர். குகானந்த நாயகியாரும், ஆங்குங்ற அன்பர்களும் பரவசம் அடைந்து “தோன்றி யருளினனவர் குமாரக் கடவுளே” என்று விம்மிதராய்ப் புகழ்ந்து வணங்கி யானந்தக் கூத்தாடினார்.

குகானந்த நாயகியார் அங்ஙனே ஞான சத்தியைக் கொடுவங்க காலீ, ஆங்காங் குள்ள அடியார்கள் சர்வோப சாரங்களை டன் போற்றினார். மாவேலன் தனி என்னும் இடத்தில் வந்து எங்கே தாபிப்ப தென்று எண்ணியகாலத்து, வாமனர் கோயில்

காண விரும்பியபோது ஓர் மயில் வந்து அகவி வக்கிரஞ் செய்து காட்டியதேபோல, அதுபோதும் முருகக் கடவுளின் வாகன மாகிய மயிலின் இனமெனப்படும் ஓர் மழுரம் திடீரெனத் தோன்றி சிறகரைப் புடைத்துத் தோகையை விரித்து சீன்று அகவிக் கண்டாரெல்லாம் “திருவரு ஸிருந்தவா தென்னை யென்னை யென்னை ?” என்று அதிசயிப்பவளைந்து நடந்து காட்டிற்று. அவ்விடங்களில் தோண்டியபோது முன்னிருந்த கோயிலுந் தீர்த்தமுங் காணப்பட வியப்புற்றுக் கோயிலுந் தீர்த்தமுங் கண்டு ஞான சத்தியைத் தாபித்து வழிபட்டனர். மழுரம் வளைந்து காட்டினமையால் மழுர வக்கிரம் என்றும் அத்தலம் பெயர் பெற்றது.

இந்தியாவின்கனுள்ள சுப்பிரமணிய தெய்வத் தலங்கள் அறுபத்து நான்கினும், இலங்கைக்கனுள்ள மாவிட்டபுரம், கந்த வனம், நல்லூர், காந்தமலை, சிவனேளி பாதம், வள்ளிமலை, கண்டகி வளம், உகந்தமலை, வில்லூன்றி, செட்டிகுளம், வெருகல், குமார புரம், கதிர் காமம், யாழ்ப்பானையன் பட்டினம் என்னும் புலவ காவம் முதலிய இச் சுப்பிரமணிய தலங்களுளே மிக்க மேன் மையை யடையது ஏமகூட மென்னுங் கதிர்காமமே. இதற்கு இரண்டாவது தலமாக விளங்குவது புலவகானமென்னும் இந்நவ சங்கிதத் தலமேயாம். இங்குள்ள வேலாயுத புட்கரணியும் வடக் கனுள்ள சமுத்திர தீர்த்தமும், இலங்கைக்கனுள்ள மாவளி கங்கை, வளிவனுறு, மாயவனுறு, கன்னியா கங்கை, காவிரி கங்கை, நகுல தீர்த்தம், சிலாவகரை, யமுனீ, நவகங்கை, கருட கங்கை, திருவடிச்சிலை, பிரமமேடை முதலிய தீர்த்தங்களைல்லா வற்றினும் விசேஷத்தவை யாகும். மாணிக்க கங்கை யென்னுங் கதிர்காமத் தீர்த்தத்திற்கு இரண்டாவத யுள்ளது.

இத்தலத் தெழுத்தருஞ்சு சுப்பிரமணியக் கடவுள் உபய கதிரை நாதன், புதுச் சங்கிதிக் கந்தன், மகா வேலாயுத மூர்த்தி, குகானந்த நாயகன், சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தியெனவும், தேவி மாரி தேவகுஞ்சர நாயகி, அருண சந்தர நாயகி, யெனவும் பெயர் பெறுவர் என்க.

இங்வனஞ் ஞானசத்தி ரூபமா யிருந்து அன்பர்கள் எண்ணிய சர்வபலங்களையும் அருளியிருத்தலாற் சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி யாயினர் குமாரக்கடவுள், இவைகட்டுப் பிரமாணம் மற்ச புராணம், அம்சகாமாசல வைபவம், கதிர்காமப் புராணம். தக்கண கைலாச புராணம், கந்தபுராணம், வாமனரி புராணம் புதுச்சங்கதிக் கந்தர்சதகம் முதலியவற்றிற் காண்க.

வாமன புராணம்

கதிர்காமப் புராணம் - உபயகதிச் காமப் படலம்

சீர்பெறு மிலங்கைத் தலத்தியாழ்ப் பாணன் ரிருத்திய நகரத் தின் வடபா, லேர்பெறு மேலைப் புலோவிநற் றலத்தி லினிய மெய்ச் சைவவேளாளக், கார்பெறுங் குலத்தே மழவராயப்பேர்க் கதித்திடுங் கோத்திரமதனி, னேர்பெறுந் தவங்க டிரண்டென வொருபெணி யைந்தனள் குகானங்கத பெயரே.

மங்கையர்க் கரசி வந்துதித் தனனோ வண்மையாந் திரு வருள் படைத்த, துங்கமார் புனித வதியினுர் பின்னுந் தோன்றிய புதுமை யோபுலமைப், புங்கவி யிளையா னன்பினைத் தெரிக்கப் போந்ததோ வறிகிலேமவருந். துங்கவேற் குதிரைக் கடவுண்மீ தன்பிற் றுதைந்தன னவன்புகழ் சொலுவாள்

பத்தியாண் டனுகப் பத்தியாண்டுள்ள பாவவயுங் கதிரை நற்றலத்தி, முத்தியை விரும்பிச் சென்றிட முயன்று ஸிருமுது குரவர்க்கு முடிவி, னித்திய பரமன் கனவினிற் ரேன்றி சிகரிலாப் புதல்வி யோடுற்று, நத்தியே பெறுதி ரென்றன னங்குப் பன் முறை நடந்த யாத்திரையே.

துறவினிற் புகுந்து குதிரையி னண்மித் துதித்திருந் தனனிறை தோன்றி, நிறவயிலருளி நுன்றலூர் தாபித் தேத்துக னீன் மயிலிட த்தைக்க, குறைதபக்காட்டு மவண்முனம் வாமன் கோயில்கொன் டுய்ந்தன னவண, னிறையிருள் குத வடிவினைத் துமித்த சிகரிலாத் தலங்களுஞ் குழும்.

அன்னவை நடுவட் டுவிகதிர் காம மருமையாஞ் சித்திநற் கரமே, துன்னிய வுதிசிக் குதிரைமேற் புலவர்சோல்லிடுங் கானமே மஞ்ஞா, மன்னுவக் கிரமா வேலனற் றனீயே வாமனம் பரத்

துறை பிரத, மென்றுமிப் பெயர்சேர்ந் தோளிருமா நவசக் சிதி
யெனு மொருபெருங் கோயில்.

அதன்கணே சர்வ பலப்பிர தான மூர்த்தியா யறுமுகக் கட-
வள், பதங்கன்வா னவர்க ணதிதிபுத் திரனே பற்பல கணத்தவர்
பழிச்ச, சிதமெழுங்தருளி யவரவர்வேண்டு சினைப்பெலா முற்றி
ங்ற னனென், நிதமொழி பியம்பிச் சித்தனு மறைந்தா ணிது
கண்டி யாவருங் துதித்தார்.

சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தயே நம

எண்பத்தேழாவது பதங்காப வர்க்க மூர்த்தி

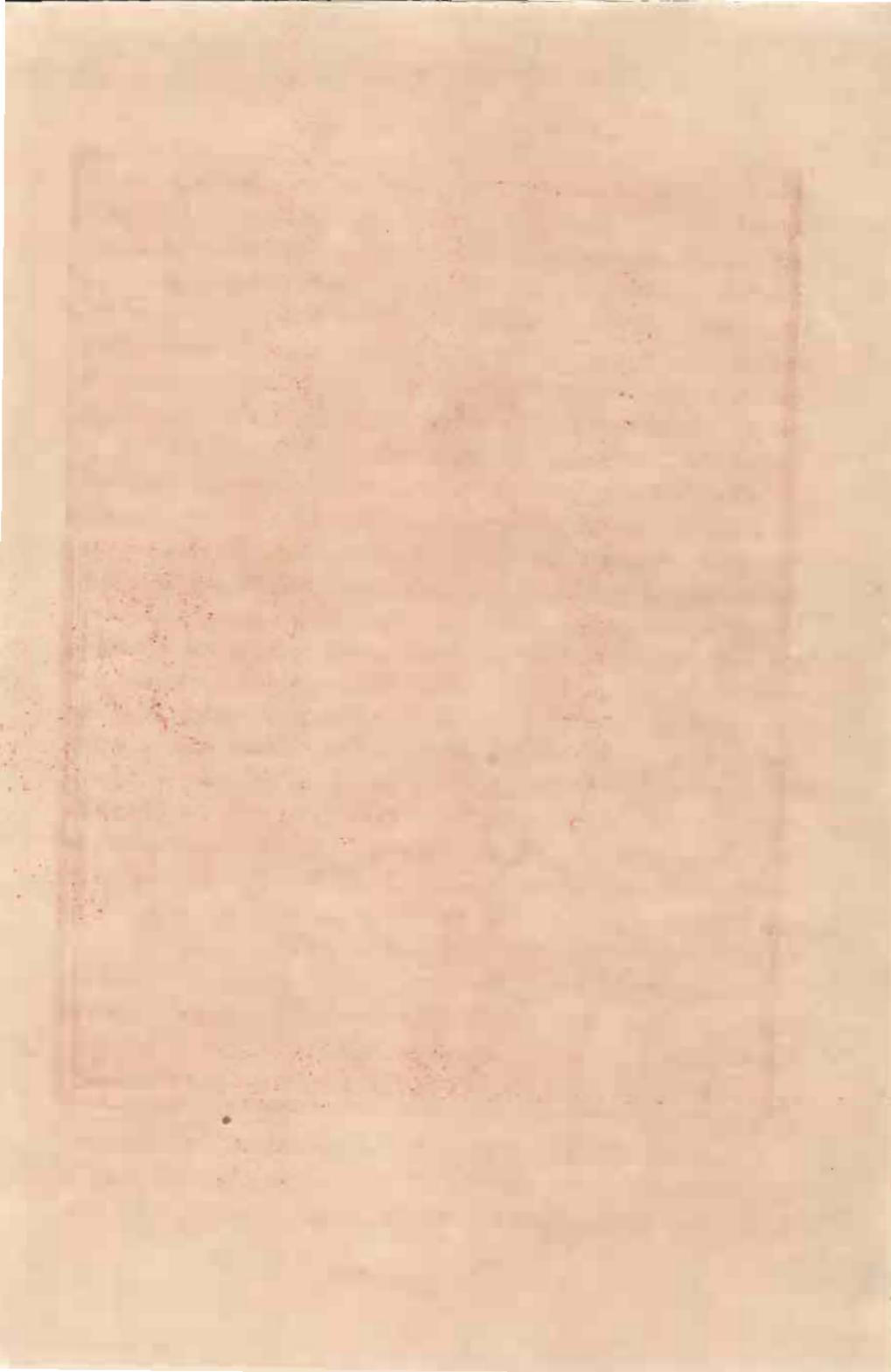
சுப்பிரமணியப் பெருமானுருக்கு மயில்வாகனமுங் கோழிக்
கொடிய முள்ளன வென்பது கந்தபுராணத்தா லுணரக் கிடக்
கின்றது. மயிலுங் கோழியுங் தமது குறிச்சித் தினைப் பறவைக
ளென்பதஞ்சே. அன்றி மயில் மழை கண்டு கூவதலும், கோழி
வெயில் கண்டு கூவதலுமுடையவாஞ் சிறப்பினுஞே பறவைகளை
யும் வரகனமாக் கொண்டருளினார். அல்லது உம் பற்பல தன்மை
களையுடைய சோற் பிரபஞ்சம்பொருட் பிரபஞ்சங்களுக் கெல்
லாம் அதிபதியென்பதை யுணர்த்தற்கோ? ஆடவினும் அகவவி
னும் உயர்வுடைதாய அழகியபறவையென்றே? பல வன்னங்
களையுடைய மயிலையும், தச நாதங்களு மொலித்த பின்னர் ஞான
குரியராகிய தாம் பிரசன்னமாய் ஆணவுப்பேரிருளை யோட்டி
யருஞ்சுதலாகிய குறிப்பையுணர்த்தற்கோ? குரியன் வருகையைத்
தெரிவிக்குஞ் சேவலையும் முறையே வாகனமாகவுங் கொடியாக
வுங் கொண்டருளினார்.

அல்லது உம் “ஸம்பா குப்யாந்த மதிசம்பத த்ரை! எனவும்
“த்வாசுபர்னுஸ்யஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருகஷம் பரிஷ்வல
ஜாதே! தயோரேக: பிப்பலம் ஸ்வாத் வத்தி அங்க் நந் நந்யோ
அபிசாகசிதி! (* இருபறவைகள் ஒருதன்மை யுடையன, இனை

87-வது அத்தியாயம்

பதங்காபவர்க்க மூர்த்தி

பிரியர்தன; ஒரு தருவினிடத்தே வசிக்கின்றன. அவற்று னோர். பறவை கைப்பையினிப்பெனக் கொள்ளா நிற்கும்; மற்றென்று ஒன்றையும் அருந்தாது பிரகாசிக்கும்) எனவும் யசர் வேதமும், இவற்றையேபின்னும் அநுவதித்து, 'த்வாசபர்ணை லட்ஜா ஸகா யா ஸமாங்ம் வருஷம் பிரிஷல்வ ஜாதே! தயேரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத் வத்திய நச்சங் நங்யோ பிசாக சிதி' என அதர்வண வேத முண்டகச் சாகையுங் கூறியபடி பதிப் பொருள் பசுப் பொருள் என்னு மிரண்ட னியல்களையெல்லா முணர்த்தற்கே கொண்ட ருளிமூரென்று ஆத்தர்க் கெட்டிவித்துளார்.

பரம் பொருளாகிய கந்தக் கடவுளின் நிருவடிக் கீழுள்ள மயில் ஆணவத்தை யடக்கு மாற்றலையும், முடியின்மேலுள்ள சேவல் அருண்ஞான மென்னும் பரஞானத்தை மேற்கொள்ளும் வன்மையையுங்குறிக்க நிற்றலரன் மயில் - ஆணவ மெனவும், சேவல் சிவஞான மெனவுங் கூறப்படு மென்பாரும், மயிலால் ஜங்குணத்தையுடைய பிருதிவி தத்துவமும், சேவலா னெவிமிய மான நாத தத்துவமுங் குறிக்கப் படலாற் பிருதிவிமுத னுதமிறுதி யாகவுள்ள தத்துவங்கட்டகல்லாங் தலைவரும், அவற்றி ளீக்க மின்றி நிற்பவரும் பிரேரிப்பவருங் தாமே யென்பதை விளக்கி யருஞகின்று ரென்பாரும், மயிலாற் பொருட் பிரபஞ்சமும், சேவலாற் சொற் பிரபஞ்சமும், குறிக்கப்படலா னிருவகைப் பிரபஞ்சமும் தம் வயப்பட்டன வென்பதைத் தெரிந்தபடியா மென்பாருமாகப் பலவாறுரைப் பார் பெரியோர். அங்ஙன முள்ள மயிற் பறவை யென்னு மிரண்டனையுங் கொண்ட வந்தாறும் முத்தியளித்த தன்மையுங் கூறுவாம்.

முன்னாரு கற்பத்திற் சாகத்தீவிற்கு அரசனுகிய பிரபாகர னென்பானுக்கு ஒரிரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அந்தப் பிள்ளைகட்டுக்குச் சூரன், பதுமன் எனப் பெயரிட்டான். வேறு இரு குமாரர்கள் தோன்றினர். அவர்கட்டுக்குச் சிங்கன், தாரக னெனப் பெயரிட்டான். சூரன் பதுமன் என்னும் பிள்ளைகளிடத்துச் செங் தமிழ் முனியாகிய அகத்தியனார் தோன்றிச் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் மகிமைகளையும் அவரது வாகனங் கொடிகளாகிய மயில் சேவ லென்னு மிவைகளின் பெருமைகளையு மெடுத்துரைத்தார்..

அங்ஙனே திரணவிந்து முனிவர் சிங்கனிடத்தும், விடபயோக யென்பார் தாரகனிடத்துஞ் சென்று முறையே தூர்க்கைத் தேவி யின் வாகனமாகிய சிங்கத்தினதும், மகாசாத்தான் ஆகிய அரிகர புத்திரரது வாகனமாகிய யானையினதும் மகிழைகளை யெடுத்து உரைத்தார். அவர்கள் நால்வரும் முறையே மயில், கோழி, சிங்கம், யானை யென்னும் வாகனங்களாகி, அந்தக் கடவுளர்களைத் தாங்கவேண்டுமென்று விருப்பமுற்றுச் சிகுல பருவத்திற்கு அடுத்த வனத்திலே பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று நாற்பதினுயிர வருடங்கடுந்தவஞ் செய்வாராயினர்.

அதுகாலைத் தேவர்கள் யாவருஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்தற்கு விரும்பித் திருக் கயிலாயமலை சென்று அதனடிவாரத்தில் தங்கள்தங்கள் வாகனங்களை விடுத்துச் சென்றனர். அப்போது கருடன் அன்னம் முதலிய பறவைகள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் வாகனம் கொடியிவைகளி னிடத்தும், தூர்க்கைத் தேவியார், மகா சாத்தா வென்னு மிவர்களின் வாகனங்களிடத்துஞ் சென்று “மயூர குக்குட முதலிய வேந்தர்கான்! நுங்கள் பதவிகளை விரும்பிப் பிரபாகர மன்னவன் குமாரர்கள் தவஞ் செய்சின்றனர்” என்ன, அவைகள் மிக்க கோபங்கொண்டு தவஞ் செய்யுமிடம் போந்து சுவாலித் தெரிய மக்கினியை யலித்து “நீவீர் எதற்குத் தவம்புரிகின்றீர்” என வினாவிய காலத்து மன்னவ குமாரர்கள் நடுநடுங்கித் தத்தம் விருப்பங்களை அவைகட்ட குரைத்தார். அப்போது மயில் முதலிய வாகனங்கள் நிங்கனும் பதங்களை இச்சித்தமையா லெங்கள் முகங்களைக்கொண்ட பூதங்க ளாகக்கடவீரன்று சாபமிட்டுச் சென்றன. அங்ஙன மம்முகத்தைக் கொண்ட பூதங்களான மன்னவ குமாரர்கள் நால்வரும் அவைகளைப் பின்றெடுத்து பலவாறு துதித்துச் சென்றனர், அவைகளவர்களின் றுதிகளைக்கேட்டிரக்கமுற்று “நீவிரிவண் சிலகாலம் இருமின்; உண்மையாய் நுங்கள் நாவிழைவு கைகூடு” மென்ன அவ்வாறே யப்புதர் கணுவருங் கைகளை மலைக்கணுள்ள அண்டா வரணப் பூதங்களுடன் சூடியிருந்தனர்.

அதுகாலைத் தேவர்களெல்லாம் வந்து அசுரர்களின் கொடுமைகளைச் சொல்லி யழுது அடைக்கலம் புகுந்தனர். அந் நான்கு

புதங்கஞ் மவர்கட்டு அபயங் கொடுத்துச் சில புதங்கஞ்டன் சென்று அசரர்களையெல்லாம் பலவாறு இம்சித்துக் கொன்றூர் கள். அசரர்கட்டுத் தலைவனை அசரேந்திரன் மறைந்திருந்து கயிலையின்கட் சென்று அப்புதர்கள் செய்த, தீங்குகளைப் புதங்கட் கெல்லாங் தலைவனை அண்டாவரண்ணிடஞ் சொல்லியிரங்கினான். கணுதிபன் அப்புதர்களை யழைத்து அசரர்களாகப் பிறந்து தேவர்க்குத் துன்பஞ் செய்யக்கடவீர்” என்று சபித்தான். அவர்கள் அங்ஙனங் தேவர்க்குத் துன்பஞ் செய்திருந்தனர். ஒருகாலத்து முருகக்கடவுளார் தம் வாகனத்தையுங் கொடியையுங் திருக் கயிலைச்சாரலில் விடுத்துத் தாய் தந்தையரைக் காணசென்றூர். பரமசிவனைச் சேவிக்கவங்த பிரம விட்டுணு இந்திரன் முதலினோர் வாகனங்களும் அங்கிருந்தன. அவ்வாகனங்கள் மயிலையுங் கோழி யையும் வந்திக்காமல் அகங்காரங் கொண்டிருந்ததை யந்நான்கு புதங்களும் மயிலுக்குஞ் சேவலுக்கு மறிவித்து அவைகளேர்டு சேர்ந்து. கருடன் அன்ன முதலிய வாகனங்களை யெல்லாந் தூத்தி வைகுண்டம் சத்திய லேகம் சுவர்க்க முதலிய வலகங் களிற் சென்று அவைகளையெல்லா மிடித்து அழித்துக் கருடன் முதலிய வாகனங்களையுங் கொன்று தாமிருந்த இடம் வந்து சேர்ந்தன: பரமசிவனை வந்தனித்துத் திரும்பிய தேவர்கள் தங்கள் வாகனங்களைக் காணுமையால் நடந்தன வெல்லாங் கேட்டறிந்து மிக்க துக்கமுடையவராய். வெளியே யெழுந்தருளிய வேலா யுதக் கூடவளின் திருமுன்னிலையில் வீழ்ந்து வணங்கி முறையிட்டனர். அவர் புதங்க னன்களையும் அசரராகும்படி சபித்தனர். அதனால் அவர்கள் குரங், பதுமன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்னும் நால்வருங் காசிப முனிவர்க்கும் மாயைக்கும் பிள்ளைகளாகிச் சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகனென மூவராய்ப் பிறந்து கந்தக் கடவுளின் வேலாயுதத்தானும் வச்சிராயுதத்தானும் கொல்லப் பட்டு மயிலுங் கோழியுஞ் சிங்கமும் யானையுமாகி யவ்வக் கடவுளர்க்கு வாகனமுங் கொடியுமாயினர்.

கந்தக் கடவுட்கு வாகனமுங் கொடியுமாயிருந்த மயிலுஞ் சேவலும் இராச குமாரர்கள் செய்த தவத்திற்கு இடையூறு செய்தமையாலும், புதங்களின் சொற்களைக்கேட்டுக் கருடன்

அன்னம், யானை முதலிய வாகனங்களைக் கொன்று திரும்பிய குற்றத்தினாலும் கந்தக் கடவுளினின் ரூம் நீங்கி யலமந்து அன்ன வர்தந் திருவருளையடையு முபாய மெண்ணித் தொண்டை மண்டலத்திற் சிறந்து விளங்குங் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்தன, அங்கே மயில், சேவல் என்னும் அவ்வருவத்துடனே அநேக காலங் கந்தநாதனைக் கருதித் தவம்புரிந்து அவர் திருவருளைடாந்த குக சாயுச்சிய பதவியை யடைந்தன. இங்ஙனங் குகக்கடவுள் மயில் சேவலென்னும் இரு பதங்களுக்கும் முத்தியளித்தலாற் பதங்காபவர்க்க மூர்த்தியாயினர், பதங்கம் = பறவைகள். அபவர்க்கம் முத்தி.

சங்கர சங்கிதை - சிவரகசிய கண்டம்.

அஸ்மின் கல்பே பூரகச்சித் சாகதவீபே ருபோத்தேம
பிரபா காரக்கோ தர்மாத்மா சத்தியவாகந சூயக
பழுவ தல்ய ன்ருபதேஸ விகுமாரீ சதக்மினி
குரபத் மரக்களபூர்வன யமயிள பிரதிதொபுவி
சிம்ம தாரக நாமா நாவங்யாவபி சுதாவதகா
ததாசமா கதோ கஸ்த்ய குரபத்மாக்ய போஸ்தபோ
அவதத்குக மாகாத் மயம் சங்வபாப நிகர்தநம
என வருஉஞ் சுலோகங்களாற் காண்க.

உபதேச காண்டம்.

கொடி யெனப்பிடித் துயரிய சேவலீக் கொழுங்கார்
நெடிய தோகைமா மயிலினை நிவீர்போ யுருத்து
முடிவின் மாதவ முயற்சியை யொழுத்தனி ரதநற்
கடிய பாதக மடைந்தனி ரெனமனங் கறுத்தான்,
காஞ்சிமாங்க ரடைந்துநீ ரெமையுணர் கருத்தான்
மஞ்சதோய்வரை மாதவம் புரிகுதிர் புரிந்தாற்
றஞ்சமெம் மடிதரு குதுமெனச் சென்றுசார்
அஞ்சிலம்படி நினைந்துநின் றவனடி யடைந்தான்.

பதங்காப வர்க்க மூர்த்தயே நம:

எண்பத் தெட்டாவறு, வள்ளி பரிணய மூர்த்தி

திருமாலின் கண்களினின்றுங் தோன்றிய புத்திரிகளுட் சந்தர
வல்லி யென்பார் குமாரக் கடவுளின் ஆஞ்ஞைப்படி தம் முருவை
விடுத்துச் சூக்கும் தேகத்துடன் சென்று தொண்டை நாட்டின்
கண் உள்ள வள்ளிமலையிற் காலம் பார்த்திருந்தார். இவரங்ஙன
மிருப்ப முன்னர்க் காலத்துப் பிரத்தியுமார். அங்குத்தர் முதலை
மூர்த்திகளைப் போன்ற உபேந்திரர் திருமாலினது மாளிகைக்கு
வந்து அவருடன் பேசியிருந்தனர். அவ்வாரூப சமையத்திற் சிவ
பெருமானையன்றி வேழேருவரையு மறந்துக் தொழாத காசிப
முனிவரின் புத்திரரான கண்ணுவ இருடியார் விட்டுனுவைக்
காண்பான் வைகுண்டஞ் சென்றுர். அவ்விருவர்களும் முனிவ
ரைப் பாராதும், ஆசனங் கொடாதும், அவருடன் பேசாதும்
வாளா விருந்தனர். கண்ணுவ முனிவர் மிக்ககோபங் கொண்டவ
ராய் அவர்களைச் சபிப்பா ராயினார்.

விஷ்ணு தஸ்தவ மனோகா சிஜுன்மா சிபஜுமத்திரா
முகச்ச தத்ர வர்வத்ர தத்தசாபோ மயாத்ரவை
இயங் லட்சமீ பத்வார்ஸ்வே விதாமிருக வதத்ரவை
மச்சபாச மிருக பூயா துபேந்திரோ த்ரோப்பிய சமித்ருஸ
க்ரெளதிம் யோனி மாசாத்ய கானனே வசதாங்கரம்
தவபந்தாச்ச லோகேஸ்மிங் சந்துதே சிவ சித்தகா
பஸ்ம ருத்ராட்ச ஸ்ந்தாங்று குர்வந்து மதிமோஹித.

என் றபடி, முனிவர் பெருமான் அவர்களை நோக்கி, விட்டுனுவே
யாம் வந்ததை யறிந்தும் வாளாவிருந்து அவமதித்தனை. ஆதலால்
நீ பற்பல சென்மங்களை யெடுக்கக் கடவாய், அப் பிறப்புக்கள்
தோறும் ஊமையா யிருத்தி, அன்றியும் ஸின் பக்களின் மிருகத்
தைப்போல இருக்கு மிலக்குமியும் மான்பினையாய்ப் பிறப்பா
ளாக. வேட்ரைப்போல அமர்ந்த இவ்வுபேந்திரனு மவ்வேட்டா
கப் பிறந்து ஸின்டகாலங் காட்டிலே வசித் துழல்வானுக. ஸின்

அடியவர் யாவரும் மதிமயங்கிச் சிவசிங்கைத், விஷ்ணுக் ருத்திராக்கங்கைத் தெய்து எரிவாய் நரகிற் கிரையாகக் கடவர்க் கௌன்ற சாபமிட்டுச் சென்றார்.

அதனால் திருமாலும் ஊமை முனியான சிவ முனியாகப் பிறந்து வள்ளிமலைச் சாரலிற் றவம்புரிந்தார். இலக்குமியும் மான் மறியாகி யாண்டு வந்தாள். உபேந்திரனும் நம்பியென்ற வேடத் தலைவனுகப் பிறந்து குழந்தை வேண்டுமென்று முருகக் கடவுளை நோக்கித் தவங்கிடந்தான். வள்ளிமலைச் சாரலின்க ஊள்ள வனத்தில் வந்துலாவி ஒன்றமானைக் கண்ட சிவமுனிவர் விரகங் கொண்டு அதனை நோக்கினார். மான்மறியும் விதியைத்தானே காமத்த னிவரை நோக்கிற்று. அதனால் கருப்பம் வாய்த்தல் கண்டு எமதன்னையாராஞ் சுந்தர வல்லியார்.

“மானிடத்தின் வருமைந்தன் முந்துநீ - மானிடத்தின் வரு கென்ற வாய்மையான் - மானிடத்தின் வடினைடைந்தாண்மரு - மானிடத்தின் மானுகிய மான்மகன்.” என்றாலும் அம் மானின் கர்ப்பத்தை யடைந்தார். கருக்கொண்ட மான்பினை நொந்து வள்ளிக் கிழங்கெடுத்த குழி நடுவனேர் மகவை யீன்று பார்த்தது.

ததாலோக நாமத்ரேணகர் பந்தத்தே ஸ்மஸம்ருகீ!

லவல்குண்டமத்யே ஸாஸாஷாவேஸ் தரியமுத்தமாம்

விலோகியதாம் விஜாதிவாந்து தராவபயவில்வலா॥

என்று வடமொழிக் காந்தங் கூறியாங்குத் தன் சாதிக் குழல் யாகாது வேறு சாதிக் குழந்தையர் பிருத்தல்கண்டு நனி யச்சமுற் றேடியது. அதுகாலை யக்குழந்தையானது தும்புரு நாரத கந்தரவ கீன்னரர்களின் யாழி னிசையோ வென்றபிரக்க அழுததுகேட்டு வேடவரசனும் நம்பியும் மனைவி கொற்றக் கொடிச்சி யென்பா ஞும் போய்ப் பார்த்தபோது, எங்கனுங் காணப்படாத மிக்க அழுகுவாய்ந்த பெண் குழந்தை கிடப்பதைப் பார்த்துச் சாலவும் வியப்புற்று, ஆசையுடன் அதனை யெடுத்து ‘இது நங்குலதெய்வம் அருளிற்றென்று தன்மனைவி கையிற்கொடுத்தான், கொற்றக் கொடிச்சியு மதனைவாங்கி மிக்க வவகையும் வியப்புங்கொண்டு உச்சிமோந்து முலைப்பால் சுரக்கப் புளகமுற்றுச் சிறுகுடி சென்று தன்னில்லத்திற் செவ்வனே பாராட்டி வளர்த்து வந்தாள்.

வள்ளிக் குழியில் தோன்றலால் வள்ளியென அம்மையார்க்கு நாமகரணஞ் செய்தார் அக்குறிச்சியி ஹள்ள முதியோர்கள், அங்ஙனம் அம்மையார் வளர்ந்து வருங் காலத்திலே வேடர் தலைவன் தங்கள் குழுமத்திலே காட்டி ஹள்ள தினைப்புனங்களைக் காக்கும்படி வைத்தனன். வள்ளி நாயகியார் பரண்மீதிருந்து தட்டை கவண்களாற் பறவை முதலியன வோப்பி வருகிறபோது தேவவிருட்யான நாரதமுனிவர் தனிகை நாயகனைத் துதிக்கப் போவார் வழியில் வள்ளியம்மையார் புனங்காத்திருத் தல் கண்டு. அவரழகை, வியந்து, தனிகையை யடைந்து, பகவான் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவடிகளை வணங்கிக் கல்லூணங்களுந் தளிர்க்கவும் பழமையான மலியுருகவும், கின்னிரமிதுனங்கள் பரவசப்படவும், ஆயிரநாற்பினையுடைய மகதியென்னும் யாழினச் சித்திரப் படத்தினின்று மெடுத்துப் பதுமாசனமிட்டு மாதங்கி யென்னுந் தெய்வம் பரவி, தாம் அருளிச்செயதபஞ்சபாரதீயத்திற் கூறி, ஆங்குப் பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல். தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னுங் கலைத்தொழி லெட்டுஞ் செய்து, இசையெழுப்பி, விரல்கள் பாடுகின்ற வண்டுகளின் கிளைபோலப் பலநங்புக்களின் மீது படராந்ப, வர்தல் வடித்தல் உந்தல் உறுத்தல் உருட்டல், தெருட்டல் அள்ளல் பட்டடையென்னும் இசைக்கரணத்தானே கொல்லி யென்னும் பண்ணைப் பாடிப் பெருமான்துதிகளை எடுத்து முழுக்கி வள்ளியம்மையார் இயல்புரைத்து. அவர்தம் அழகெனப்படும் பாராவாரத்தி ஞேர்சிறு திவலையின் அளவே மானும் வனப்பியல்பை யறிந்தவா எளியேன் வகுக்கின்றேன். எம்மெருமானே கருணை கூர்ந்து திருச்செவி சாய்த்துக்கொண்டருள்க வென்று முப்பா ஸிரண்டுறுப்புக்களி னியல்யுகளையும் வருத்தனர்.

கருங்குழன்மேக மீழவண்டொடையற் கணத்தினான் மின்னியஞ்சிறைய, சுரும்பினுற்சிலம்பி மலர்மதுத்தாரை சொரிதலினுயங்குபு சாய்ந்த, மருங்குலஞ்சியஞ் சரண் சரணென்ன மருவவஞ்சு சலையென நெடுமா, லொருங்கிருகுன்றம் பெயர்த்துகின்றதுபோன்மூகிய துரோமமா வல்லி,

திருமுகங்கமல மினைவிழிகமலஞ் செய்யவர்ய்கமலசித் திலந்தாழ் வருமுலைக்மலங் துணைக்கரங்கமலம் வலம்புரி யுங்திபொற்கமலம் பெருகியவல்குல் மணித்தடங்கமலம் பிடிநடை தாள்கனுங்கமல முருவவட்கவ்வா ரூதலினன்றே யுயர்ந்தது பூவினுட்கமலம்,

என்று இங்ஙனங் கூறியவற்றை யெல்லாங் கேட்ட குமாரக்கப வள் நன்றென்று முனிவரை வீடுத்துத் தாங் தயிரைகக் குன்றை நீங்கியோர் வேடர்தலைவர்போல் உருவங் கொண்டு வள்ளியம்மையார் எழுந்தருளி பிருக்குங் காட்டகத்தே போந்தருளினார். ஆங்கு வள்ளி நாயகியார் இருப்பக்கண்டு வியந்து, அவர் அருகிறபோய் ஸின்று, மங்கையர்க் கரசே! சின்பெயர் யாது? ஸி யார் மகள்? இத்தகைய அழகுவாய்ந்த சின்னை யறிவிலிகளாம் வேடர்கள் எவ்வாறு மனங்கொண் டிக்காட்டகத்திற் காவல் வைத்தனரோ! அறிகிலேன் வனப்பு வாய்ந்த வதனத்தையுடைய நங்கையே? சின் வரலாறுகளை உரைத்து நகை முகங்காட்டுதி. வனங்களின் மிகவுஞ் சுற்றி வந்தமையால் அமிர்தபானங்கு செய்ய வேண்டும் வேட்க சாலவு முடையே னென்று பலப்பல இங்கித மொழி களை யுரையா சிற்கும்போது, வேடர் தலைவருண நம்பியென்பான் கிராதர்கள் பலரால் சேவிக்கப் பட்டவனுகி. அச்சத்தை விளைக்குங் தொண்டக முதலான வாத்தியங்களார்ப்ப அவன் வந்தான். வடமொழிக் கந்த புராணம்.

ததரளைமேவ தேவோபிக்ரு ஹீத்வாஸங் சாகின

அநன்த வேதசாகஸ்ய ருபம்பரம மத்புதம்

என்றாங்குத் தேவநாயகராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் உடனே யளவிலாத வேத முதலியனவாய திளைகள் இலைகள், கனிகளாதி யவற்றை யுடைய வேங்கைமர மானார், இவ்வுண்மையினையே குதகிதையும் “அதரவனேநூத்ரும:ஸ்கந்த: சாகா ஸ்தர யோவே தே: பர்னு: சருதி புராணகா: | புஷ்பம் சிவபரிஜ்ஞரங்ம பலம் முக்தி பரர மதா | என்று ஆருவ தத்தியாயம் 34-35ம் சுலோகங்களாற் தெரித்தது, அதன்படி அதரவன் வேதம் விருக்கமாகவும், இருக்கு யசர் சாமம் என்னு முன்று வேதங்களும் முன்று பெருஞ்

சாகைகளாகவும், மிருதிகள் புராணங்கள் இலைகளாகவும், வியாகரண முதலிய ஆறங்கங்களுஞ் சிறு சாகைகளும், வியாகரணமுந் தர்க்கமுங் காவலாகவும், சிவஞானமே மலராகவும், பராமிர்த மென்னு முத்திழேய பழமரகவும் விளங்கியதெனக் கொள்க.

அம்மரத்தைக் கண்ட வேடரெல்லாம் மிக்க ஆச்சரிய முற்று ஆயுதங்களால் வெட்டத் தொடங்கினர். நம்பி அவர்களைத் தடுத்து வள்ளியம்மையாரை நோக்கி “இது வந்தவாறேன்” என, அம்மையார் “தந்தாய்! இது வந்தவர் றண்டேன் மாபமாக முளைத்திருக்கின்றது” என்றார். நம்பி “இது நங்குமாரத்திக்கு ஒர் துணையாயிருக்கட்டும்” என்று சென்றனன். வேடர்களைல்லாருஞ்சென்ற பின்னர்க்குகப்பிரான் முந்தியவுருவத்தைக் கொண்டு பலவாறு வள்ளியம்மையாரை இரந்து கேட்டனர். அங்வன் உரையாடுங் காலத்து முன்போல நம்பி அங்கு வந்தான். பகவானுடனே நரை முதிர்ந்த வோர் கிழவுருவங்கொண்டு வேடமன்னனை வாழ்த்தி விழுதி நல்கினர். அவன் அவரை நோக்கி “அடிகாள் இவன் எழுந்தருளிய தென்கொல்? என, வினாயகாலை “யாங் குமரியாடப் போன்தேம்” என்றார். “நன்று நன்றது காறு மெம்புதல்விக் குறுதுணையா யிருத்தி யென்று கிராத மன்னன் கிளந்து சென்றுன்.

விருத்தரான பெருமான் வள்ளியம்மையாரைப் பசிக்குணவு தரும்படி கேட்டார். அம்மையார் கையிலிருந்த கனி, மா, தேன் இவற்றைக் கொடுத்தார். அதனை யுண்டு. தாகமா யிருத்தலால் சுனையீர் காட்டுத் :யென்றார். அதுமுகங் கரந்தகள் வர்தம் வார்த்தையைக் கேட்டு அம்மையார் ஒருவார். “பெரியீர்! இவ்வேழு மலைகளையுங் கடந்து அப்பால் ஒர் சுனை யிருக்கிறது. ஆண்டுச் சென்று அருந்தி விரைவின் வருதி ரென்ன, ஜெயங்கு கிழவன் உரைக்கும். பாவாய்! நீயே வங்கு காட்டுத் தெய்ன அங்வனஞ் சென்று காட்டியபோது உண்டருளிப் பகவு னுரைத்தருளும்.

பித்வா கண்ட்யம்லான்யேஷ தத்ரகத்வர ஸரோவரே|
புனராகத்யதாம் பாலாந்த்ருஷ்ன மேஜவகாங்கிணீ|
சிவருத்தாவர்ததெ துஷ்ணூபவத் ஸம்போகலக்ஷ்ன|
தாங்கிவாரய ஸர்வாங்கஸந்த ரேதயயாமயி|

த்வாந்நதோவி ஸதபூர்ண மதுராதரசாகனீ|
அங்கிகுருத்வம் விஜயநேவ நமாம்புத தேச்வர : ||
ஆகத்தை வருத்துகின்ற வரும்பசி தவிர்த்தாய் தெண்ணீர்த்
தாகத்தைத் தவிர்த்தா யின் னுங் தளர்ச்சில தளர்ச்சிமன்னே .
மேகத்தை யனைய கூந்தன் மெல்லியல் வினையேன்கொண்ட
மோகத்தைத் தவிர்த்தா யாயின் முடிந்ததென் குறையதென்றுன்.
என்றிங்ஙன் கூறு மொழிகளை யெல்லாம் கேட்டு வள்ளியம்மை
யார் தமது திருக்கரங்களால் இருசெவிகளையும் முடி இத்தகாத
வார்த்தைகளை விடுமி னென வெகுண்டு. தாங்காவல் செய்திருந்த
தினைப்புனர்க் செல்வாராயினார். பொன்னே யனையாளாம் வள்ளி
நாயகியார் தம்மைக் கடிட்து போகுந் திறன் அறிந்தென் செய்வே
மெனாவுன்னித் தம் முன்னவரான விநாயக்கடவுளை வருமாறு திரு
வளத்து வேண்டினார். விக்கினங்கள் நிக்கி வேண்டுவார் வேண்டிய
தை யருஞும் விநாயகக் கடவுள்,

மும்மதத்த னென்னுங் திருப்பெயர் தமக்கும், கோற்றேடிக்
கொடிச்சி யாகிய வள்ளிநாயகியார், கைமலர்க்க ணீலைவே
றரித்த தம்பிக்கும் இனையும் பொருட்டுக் களிற்றுருவங்கொண்டு
பெரு முழக்குடன் அக் கஃப் றென்னுங் கானத்துத் தோன் றிக்
கானயர் மடமகளை முற்பட்டனர். அதனைக் கண்டதும்,

அவ்வேலை யில்வள்ளி யச்சமோடு மீண்டுதவப்
பொய்வேடங் கொண்டுளின்ற புங்கவன்றன் பாலஜுகி
யில்வேழங் காத்தருள்க வெந்தைளீர் சொற்றபடி
செய்வே னெனமுயன்று சேர்ந்துதழீக கொண்டனளே.

இங்ஙனம், வள்ளி யம்மையார் தம்மை யிறுகத் தழுவி ண்ற
தைக் குகப்பிரான் கண்டு பூங்கணாயகரை வந்தனித்து யிக்க
அன்புடன் தோத்திரம் புரிய, விநாயகக் கடவுஞும் அவ்வுரு
வத்தை விடுத்து மறைந் தருளினார். அதன்பின் குகக்கடவுள்
விருத்த வேடத்தை விடுத்து அழகிய தம் வடிவத்தைக்கொண்டு
கலவி செய்து முற்றியவடன் வள்ளி நாயகியார் சாலவும் வருந்தி,
“எம்பெருமானே! தேவரீர் இவ்வருவத்தை முன்னே காட்டி
முயங்காமல் இது காறுங் கொன்னே கழித்தீர்; கொடியாளாம்
அடியேன் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத் தருள வேண்

டும்'' என்று வேண்டினார். முருகக்கடவுள் பூர்வ வரலாற்றை வள்ளியம்மையார்க்கு உரைத்துத் தினைப் புனம் போகுமா நனுப்பித் தாம்பின்னர் அரசவடிவங் கொண்டு, வில்லம்புகள் பற்றி, வேட்டையிற் களைப் படைந்தார்போலத் தோன்றிப் “பெண்காள்! நமது அம்பால் அடிபட்ட தேக முடைத்தாய் ஒடி வந்த வயர்வடைத்தாம் மியானை யோன்றைக் கண்ணர்களா? என்று வினவினார். தோழியும் வள்ளியம்மையாரும் பேசிய கலகமொழி களை விடுத்தனர் அவருட் சுகியானவள் “ஐயா! நும் வன்மையை நும்மொத்த குரர்க் குரைப்பதன்றி எம்மிடமுறையறக்” வென்று உரைத்துக் கோபமாய்ப் போக, அரசவடிவமுள்ள பிரானூர் அவனைத் தடுத்து, என்வேண்டினுங் கொடுப்பேன்; வள்ளியை யெனக்கு உரிமையாக்கிக் கொடுத்தி யென; அவள் அதனை மறுக்கப் பெருமான் கூறியருளும்:

என்பா லருளுங் குமார விங்கேசனை யேத்த லர்போல்
அன்பா வினங்கு மணங்களையார் பொருட் டாவினைய
வன்பால் விலக்கிய பெண் பெறின் வையத் தவர்க்கு மன்னு
மொன்பா னுயிருற்ற பெண்ணன்றி வேறே ரூரனில்லையே

என்றங்கு, பரங்கியே! வள்ளியைச் சேர்க்காது விலக்குதியாயின் நாளைக்கு அவனுருவையெழுதிப் பனைமடன்மா வேறுவே னென் ருரைக்கத் தோழி பயந்து ஓர் சோலையிற் கொடுசென்று வள்ளியைச் சேர்த்தனள். ஆங்கு முருகக்கடவுளும் நாயகியாருங் கூடிய பின் தோழி யவளை யழைத்துவந்தனள். தினைக் களைவாம் விளைந்தவுடன் வேடர்கள் வள்ளியம்மையாரை யழைத்து வீட்டிற்கு சென்றனர். நாயகியாரும் இனி யெங்நாளிற் பெருமான் சேர்க்கை நேரிடுமோ வென்று காமமே வீட்டிப்பட்டவராய் விகாரங் கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார். கொற்றக் கொடிச்சி முதலாயி ஞோர் வெறியட்டுச் செய்வித்தனர். செவிவித்தாய்மேல் தெய்வம் போங்கு “முருகன் சேர்க்கை இவட்கு உண்டாயிற்று என்ன, அத்திரு ந மத்தைக் கேட்டு வள்ளியம்மையார் விழித் தெழுங்கு பின்னரும் மூர்ச்சையுற்றிருந்தார்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள் கானகஞ் சென்று வள்ளியம்மையாரைக் கானது திருவிளையாடலாகப் பலவாறு வருந்தி. ஆங்குள்ள மான், மயில், குயில், மேகம் முதலியவற்றை “வள்ளிபோன வழிக் கூறுதிர்” என்று அடிச்சுவடு வழியே குறிச்சி சென்று தங்குறிகாட்ட அதனை யறிந்த பாங்கி யொருவரு மறியாத யாமத்தே வள்ளியைக் கூட்டிக்கொண்டு வாயிலின் கதவை கீக்கி மெதுவாய் வடிவேலன் கையிற்கொடுத்தாள். பெருமாலும் நாயகியாரு மினிய மொழிகள் பேசி யுவகையுடன் சென்று ஒர்சோலையில் சேர்ந்திருந்தனர். கொற்றக் கொடிச்சி யெழுந்து பார்த்தபோது தன் மகட்கானது தன்னுயகனிடங் கூற, நம்பி மிக்க சினங்கொண்டு, கூட்டமான வேடர்களுடன் புறப்பட்டுக் காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் முதலிய எங்களும் விரைவில் தேடுவாலுமினுன். இவரிருக்குஞ் சோலைக்கண் வந்ததும் “நம் நங்கையைக் கவர்ந்த கள்வ னீங்குளா னென்றார்ப்பரித்து வில்லைவணக்கிச் சரமாரிகளைப் பொழுதனர். அதனைக் கண்ட அங்கண் மாதராள் அஞ்சின எயர்த்தாள். பெருமானார் அம்மையாரைத் தேற்றிக் கொடியானு சேவலைத் திருவளத்துன்ன. அதுதோன்றி யார்க்க, யாவரும் வீழ்ந்து மடிந்தனர்.

புள்ளடுத்தது மார்த்ததும் புளிர்நக ளாவி
விள்ளடுத்ததும் விம்மிதம் விளைப்பமெல் வியலா
ஞுள்ளடுத்ததுபோரோகை ளொளிமுக மலர்ந்தா
டெள்ளடுத்திலள் கணவனுர் திருவிளை யாட்டில்.

வள்ளியம்மையாரின் அன்பைப் பிறர்க்குக் காட்டும் பொருட்டுப் பெருமானார் நடந்தருள, அப்மையாருங் தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாரின் மரணத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது அவரின் பின்னேசென்றார், நாரதமுனிவர் தோன்றி யெம்பெருமானேயவர்களை யெழுப்பி யுலகர்காணத் திருமணமுஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனர். பெருமானு முதற்குடன்பட்டு வள்ளியம்மையாரை யெழுப்புமா றருளினர், அவரு மங்கனே வந்து “யாவருமெழுதிர்” என்னத் துயில்கொண் டெழுந்தார். பகவான் அதுகாலைத் தம் மானிட வடிவத்தை விடுத்து ஆர்

திருமுகங்களும் பன்னிருதிருக்கால்களுமடைய திடுவதி வத் தைக் காட்டியருளத் தீவினை நீங்கப் பெற்ற அவ்வேடார்கள் யாவுங் கண்டு அளவிலா வானாந்தக் கடளின் மூழுசிப் பலூறை வணங்கித் துதித்து, “சகபதே! தேவீர் இங்ஙனாஞ் செல்லின் எங்கள் குலத்திற்கு அவகிர்த்தி யுண்டாகும். ஆதலால் சிறு குடிவந்து முறைப்படி மணாஞ்செய் தருள வேண்டு” மென்று இரந்தார். அதற்கு இசைந்த எம்பெருமானார் நாரதருடன் சிறு குடி மேவினர்.

ஊரிலுள்ளார் யாவரும் அதனைக்கேட்டுக் கரையிறந்த ஆனாந்த முற்றுக் கடல்போலப் பொங்கினார். ஊர்கள் எல்லாய் அலங்கரிக்கப்பட்டன. பெருமானார் நாயகியா ரிருவருங் தேவ வருவத்துடன் வீற்றிருந்தார்கள். நம்பியுங் கொற்றக் கொடிச்சியும் வந்து திருவடி பூசித்துத் தத்தஞ்செய்தனர். நாரதமுனிவர் மறைவிதிப்படி சடங்கெல்லாஞ் செய்து முடித்தார். சிவபெருமானுங் தேவியாருஞ் சகல தேவகணங்களுடன் வந்து ஆகாயத்தி வின்று திருமண வைபவத்தைக்கண்டருளினார்; வேலாயுதக் கடவுள் வள்ளியம்மையாருடன் எழுந்து வந்தனிக்க மலர்மழை சொரிக்கு வாழ்த்தி மறைந்தருளினார். குகக்கடவுள் வள்ளியம்மையாருடன் திருத்தனிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

இங்ஙனம் வள்ளிநாயகியைத் திருமணாஞ் செய்தருளவின் வள்ளி பரிணை மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

சங்கரசங்கிதை - ரிவரகசிய கண்டம்

துஷ்டுவு : பரயா பக்த்யா பரிச்சுத்யஸமநிதத :
யதீத்ருசம்கருதந்தேவமர்யாதோல்லகணாந்தவாயா !
அபகிர்த்திர் பவேதஸ்மத்குலஸ்ய கலுகர்றிதா !

வள்ளி பரிணை மூர்த்தியே நய :

மழுரவக்கிரப் பெருமான் மலரடி சுரணே
சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்
முற்றிற்று.

ஈடுகள்

- 160 - இரண்டு - திருமதியூரிலிருந்து
 112 - ஏற்கும்பெற்றிய " "
 115. சீவாலி - " "
 208 - ஒரு தூது வணத்.

ஆற்கு தடங்கோள்: வாழ்க வறுமூகம் வாழ்க வெற்பைக்
 கூறுடைத் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்கச் செவ்வே
 ளேறிய மஞ்சளை வாழ்க யானைத் னணங்கும் வாழ்க
 மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீரடிய ரெல்லாம்.

புத்தக விளம்பரம்

	ரூ. ந.டை.
ஸ்ரீமத் கம்பராமயன் பாட்டு	12 00
சுந்தரகாண்ட வசனம்	2 00
ஆரணியகாண்ட உரை	3 00
திருவிளையாடல் கவி	3 00
திருப்புகழ் உரை	1 00
ஓளவைக்குறள் உரை	1 25
திருமுறுகாற்றுப்படை உரை	0 56
ஆர்மோனிய அனுபவ சங்கீத ரத்னம்	3 00
ஸ்ரீ பகவத்கீதா நவநீத வசனம்	4 00
பாக்கெட் வைத்தியம்	2 00
தனிப்பாடற்றிரட்டு மூலமும் உரையும்	2 50
வைத்திய சாரசங்கிரகம்	6 00
திருப்புகழ் 161 பாடல்	1 00

சுரங்க புத்தகசாலை

175, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு.